

Giới thiệu Nguyên Tố Thao Khống Sư

DU HÍ TIỂU CÔNG CHI

NGUYÊN TỐ THAO KHỐNG SƯ

(游戏小工之元素操控师)

(KÊ ĐIỀU KHIỂN NGUYÊN TỐ)

Người dịch: Xanh Trời Xanh Nước

Đây là một truyện kể về hành trình chơi trò chơi online Thần Ma của Tần Nhưộc, một thanh niên tính tình hiền hòa, tốt bụng nhưng khi cần thiết thì không hề kém phần nhanh nhạy, quyết đoán. Với kỹ xảo rất điêu luyện, rất sáng tạo thông qua quá trình một mình chiến đấu gian khổ lâu dài, Tần Nhưộc đã tỏa sáng và thăng hoa, trở thành một cao thủ cực kỳ lợi hại trong Thần Ma, có thể nói là một tên “trùm” số zách.

Các trận chiến trong truyện đều được miêu tả một cách rất kỹ càng, hợp logic, nhưng không hề nhàm chán mà luôn khiến người đọc thích thú theo dõi. Tình tiết trong truyện cũng thế, nó không kịch tính quá, hay trầm lắng quá, nhưng không khiến người đọc phải chán nản bao giờ. Có thể ví truyện Nguyên tố thao khống sư như là một món ăn dễ nhai, dễ nuốt, dễ tiêu hóa, nhưng lại khiến người đọc phải vương vấn rất lâu sau khi đọc xong vậy. Thực sự thì sau khi đọc xong truyện này chừng vài tháng, người dịch lại lên cơn... thêm đọc lại nó.

Ps: chuyện yêu đương: chỉ với một bạn gái. :-bd

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Rừng Cain trong sương mù

Sáng sớm, sương mù lơ lửng mờ mờ lung, len lỏi đến từng ngõ ngách trong rừng rậm, tô điểm thêm cho Cain - nơi có danh xưng là ‘Vùng đất có xác suất phát sinh tội ác cao nhất đại lục Thần - Ma’ này.

Trong khu rừng trải dài cả ngàn cây số, trở thành nơi cung cấp chỗ sống cho vô số những con quái thú không biết tên này, tầm nhìn rất kém, những cây đại thụ khổng lồ cao ngút trời ngày càng sum sê ở trên đỉnh đầu kia đã hình thành một bức tường che trời ngăn nắng, dù là ánh mặt trời có chói chang đến cách mấy, cũng rất khó thông qua màn lá cây chồng chất dày đặc kia để chiếu rọi một tia sáng lẻ loi xuống phía dưới. Mà màn sương mù mờ mờ lung kia lại càng giảm đi tầm nhìn ở nơi đây, khiến cho hoàn cảnh u ám của rừng Cain lại càng trở nên phức tạp và... nguy hiểm.

Hoàn cảnh tạo nên sinh mệnh, câu nói này không hề sai một chút nào!

Có thể thích ứng, đồng thời cũng sinh tồn được trong rừng Cain, dĩ nhiên không phải là những con thú bình thường.

Cho dù là những sinh vật yếu nhất, thấp cấp nhất của rừng Cain như lũ sói Báo Táp, trong con mắt của loài người cũng đều là những sinh vật không thể coi thường được! Loại quái thú hệ gió bậc ba này trừ tình thông những phép thuật hệ gió từ bậc một đến bậc ba ra, chúng còn có năng lực đánh tâm gần ngang ngửa với những chiến sĩ bậc ba bình thường nữa, cộng thêm tốc độ nhanh như sét đánh và sự quen thuộc với hoàn cảnh phức tạp trong rừng, chúng hoàn toàn có thể cực kỳ thoải mái xé nát vụn bất cứ kẻ mạo hiểm nhỏ yếu nào dám tiến vào nơi đây.

Điều đáng sợ nhất chính là, sói Báo Táp dù không thể hiện đặc tính quần cư một cách rõ ràng, nhưng chúng vẫn là một trong vài loại quái thú hiếm hoi ở trong rừng không bài xích đồng loại! Cho dù là một đội những người mạo hiểm vô cùng mạnh mẽ thì khi đụng phải một bầy sói Báo Táp... Dưới tình huống không kịp xoay sở, khả năng bị tiêu diệt toàn bộ cũng sẽ rất cao!

Nhưng đương nhiên, bất kể ở nơi nào, nguy hiểm và lợi ích đều luôn tồn tại song song...

Như những con quái thú bậc ba sói Báo Táp này, bộ lông trên thân, răng nanh, móng vuốt của chúng đều là những ‘nguyên liệu’ rất khá cho các loại trang bị, vũ khí phép thuật và các loại dược liệu. Nếu may mắn, thậm chí còn có thể lấy được hạt nhân quái thú đáng giá mấy trăm đồng vàng nữa. Cho dù chỉ là hạt nhân của quái thú bậc ba, nhưng chúng vẫn cứ nhận được sự yêu thích của những thuật sĩ luyện kim, những kẻ điều khiển nguyên tố, những thầy triệu hồi, và một số lượng lớn các chiến sĩ với những nghề nghiệp khác nhau, có thể bán được một cái giá rất khá.

Điều này cũng khiến rất nhiều những người mạo hiểm dù biết rõ danh tiếng hung ác của rừng Cain nhưng vẫn như những con thiêu thân lao vào nơi đây để vật lộn với lũ quái thú trong rừng, để khiêu vũ trên lưỡi dao nhọn.

Sói Bão Táp chỉ là cửa ải thứ nhất mà phần đông những người mạo hiểm phải thông qua, chúng rải rác trải rộng ở vành ngoài cùng của rừng Cain, nghiêm nhiên trở thành lũ hộ vệ nhỏ nhất ở nơi u ám này.

* * * * *

Trong một bụi cây rậm rạp màu ngăm đen nọ, một con sói Bão Táp với bộ lông lờ mờ đang nằm úp sấp, hai mắt nó khép hờ, hoàn toàn hòa mình vào trong bóng tối..

Nó không phải đang ngủ.

Là một thành viên trong rừng Cain, sói Bão Táp lúc nào cũng tỉnh táo tuần tra, không dám có chút thư thả nào; có điều nó khác với những quái thú bậc cao ở chỗ, nó hiểu làm sao để bảo vệ bản thân mình hơn.

Nhắm mắt chẳng qua là để che giấu đi cặp mắt hung ác luôn phát ra ánh sáng màu lục khi ở trong bóng tối của nó, cũng là để che giấu đi bản thân mình.

Chỉ cần thông qua những làn gió... Thông qua hướng đi dị thường của những luồng khí lưu trong bầu không khí, sói Bão Táp có thể nắm bắt được hết thay mọi thứ xảy ra trong địa bàn của mình một cách rõ ràng.

Giống như bây giờ vậy!

Sói Bão Táp đột nhiên cảm nhận được trong không khí chợt xuất hiện một dòng khí mỏng manh.

Ngay tức khắc, sói Bão Táp theo phản xạ đặt móng vuốt lên mặt đất, vụt đứng dậy! Thân thể nó giống như một cây cung đã kéo căng dây, nhìn chăm chăm về một hướng nọ phía trước mặt, đôi mắt vốn khép hờ giờ đã mở ra...

Tựa như trong đêm đen đột nhiên xuất hiện hai ngọn lửa ma trời màu lục có vẻ cực kỳ hung ác vậy, sự đột ngột ấy khiến cho người ta phải sợ hãi!

Một bước... Hai bước...

Tiếng bước chân nặng nề, cẩn thận của loài người cuối cùng cũng khiến sói Bão Táp phán đoán được tình huống một cách chính xác nhất: chỉ một người. Sau một tiếng gầm gừ cực kỳ nhỏ bé, hàng răng trắng ớn của nó cuối cùng cũng nhe ra!

“Vút!”

Sói Bão Táp không hề có chút ý định che giấu nào, cứ thế từ trong bụi rậm lao ra.

Thực ra cũng không cần phải che giấu, ở trong rừng Cain, sói Bão Táp vốn là những kẻ đi đêm thiện nghệ trời sinh, cho nên sau một tiếng “soạt” nhỏ, nó tựa như một cái bóng giữa màn đêm, mang theo âm thanh của gió rít và sự gấp gáp khiến lòng người run sợ cứ thế linh hoạt len lỏi trong rừng, lao về phía kẻ mạo hiểm dám can đảm một mình vào rừng đang ngày càng gần trước mắt nó!

Hai con người màu lục, giữa nơi u ám như thế này trông chói mắt vô cùng.

Sau khi nhìn thấy trang phục của kẻ mạo hiểm kia, con người của sói Bão Táp hơi rụt lại một chút, rồi nó tăng nhanh tốc độ lao tới hơn.

Kẻ điều khiển nguyên tố!

Một kẻ mạo hiểm dám một mình bước vào trong khu rừng Cain, lại còn là một kẻ mà năng lực chiến đấu tầm gần cơ hồ bằng không - kẻ điều khiển nguyên tố! Theo bản năng, sói Bão Táp đã lựa chọn cách nhanh chóng lao tới, nó muốn giết chết con người dám cả gan xâm phạm địa bàn của nó kia bằng cách chiến đấu tầm gần.

Chỉ đáng tiếc...

Đây hẳn phải là một quyết định sau cùng nhất, và cũng là sai lầm nhất trong cuộc đời của nó.

“Nước, ngưng!”

Một tiếng hô đơn giản, được phát ra một cách ung dung từ miệng của kẻ mạo hiểm kia.

Giống như đã động chạm đến một điều kỳ diệu nào đó, chữ ‘ngưng’ kia vừa thốt ra xong, lấy kẻ mạo hiểm ấy làm trung tâm, hơi nước rải rác trong bầu không khí mấy chục mét chung quanh tựa như nhận được mệnh lệnh, đột ngột dừng một tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được tụ tập lại ở một điểm, hình thành một quả cầu nước có đường kính một mét, trùng hợp chắn ngay phía trước mặt con sói Bão Táp này.

Đối với năng lực khống chế nguyên tố bậc một này, sói Bão Táp dĩ nhiên sẽ không coi vào đâu, nó làm như không thấy quả cầu nước này vậy, gào lên một tiếng giận dữ rồi bốn cái chân trắng kiện nhảy bật khỏi mặt đất.

“Lá chắn!”

Kẻ mạo hiểm kia một lần nữa lên tiếng, từ trong cây gậy phép ở trên tay tỏa ra một luồng ánh sáng dày đặc. Nhất thời, nhiệt độ chung quanh chợt giảm xuống.

Năng lực khổng lồ chế ngự nguyên tố, nước ngưng thành băng, băng kết thành lá chắn!

Đây vốn chính là một mảnh khóa nhỏ của những kẻ điều khiển nguyên tố nước dùng để ngăn những kẻ địch muốn tấn công tầm gần lại, bất cứ kẻ điều khiển nguyên tố nước bậc một nào cũng đều có thể sử dụng được.

Nhưng hình như kẻ mạo hiểm ở đây hơi gặp trục trặc với kỹ năng này.

Hắn nắm bắt thời cơ có vẻ muộn...

Một chớp mắt trước khi quả cầu nước kia ngưng kết lại thành băng, nó đã bị con sói Báo Táp kia nhào qua một cách hung hãn khiến cho bề tan tành, không thể nào ngưng tụ thành một tấm chắn được.

Trông có vẻ như kẻ mạo hiểm kia sắp sửa bị con sói Báo Táp ấy xé xác đến nơi, nhưng khuôn mặt của hắn lại vẫn có vẻ bình tĩnh vô cùng, rồi giống như đã luyện tập suốt cả trăm ngàn lần vậy, hắn vừa nhẹ nhàng vừa nhanh nhẹn dời sang bên cạnh liên tiếp hai bước, né khỏi đòn đánh của con sói Báo Táp ấy.

Chuyện quái dị chợt xảy ra.

“U... U ầu...”

Quả cầu nước kia dù bị bề tan tành nhưng cũng không bị ngắt ngang việc biến chất, nó vẫn ngưng được thành băng! Sói Báo Táp chỉ cảm thấy nơi eo mình chợt bị siết chặt, lập tức nó phát hiện ra quả cầu nước tan tành ấy giờ đã giống như một chiếc phao bơi, chặt chẽ bao lại khoảng từ eo cho đến chân sau của nó rồi! Con sói Báo Táp có danh xưng ‘đầu băng đồng miệng băng sắt eo băng đầu hủ’ ấy lập tức gào lên một tiếng kêu thê thảm.

“Đừng!”

Theo đà di động của kẻ mạo hiểm kia, sói Báo Táp lao vút trúng khoảng không ngay bên cạnh hắn, rồi ngã lăn lông lốc xuống đất đến mấy mét xa mới dừng. Con sói Báo Táp này giờ đã không còn sự mạnh mẽ như vừa rồi nữa, dưới sự ảnh hưởng của cái lạnh, thậm chí ngay cả chút sức nhúc nhích thân mình nó cũng không còn.

Trên gương mặt của kẻ mạo hiểm kia vẫn không lộ ra một chút cảm xúc nào, hắn không hề quên, đối thủ trước mắt hắn là một con quái thú hung ác cấp 35, mặc dù nó đã bị đông băng khiến không thể thoát ra được ngay trong tức khắc, nhưng bản thân nó vẫn còn chưa chịu một vết thương nào.

Mà muốn lấy được những nguyên liệu trên thân con sói này, phải đánh gục được nó trước khi nó thoát khỏi trạng thái đông cứng!

Đương nhiên, nếu muốn lấy được bộ lông trên thân nó một cách hoàn hảo, vậy chỉ có thể đánh vào phần đầu của nó thôi, nếu không bộ da của nó sẽ bị tổn thương, sẽ không bán được giá.

“Miếng băng, kim Atula!”

Ba miếng băng màu trắng ngọc hình mũi kim tán ra hơi lạnh được cấp tốc ngưng đọng ở trước mặt sói Báo Táp...

Một giây sau, những giọt máu màu lục văng bắn ra từ trong hốc mắt của nó.

“Áo!...”

Một tiếng gào vô cùng đau đớn vang lên phá tan đi sự yên tĩnh của rừng Cain. Đây chính là tiếng gào trước khi chết có một không hai của loài sói Báo Táp!

Kẻ mạo hiểm này hiển nhiên vô cùng quen thuộc với những con sói Báo Táp này, từ khi trận chiến bắt đầu cho đến lúc kết thúc chỉ kéo dài chưa đến 8 giây, đây không phải là chuyện mà một kẻ điều khiển nguyên tố bình thường có thể làm được.

Đặc biệt là, chỉ dùng hai phép thuật khổng lồ chế ngự nguyên tố bậc một đã có thể tạo được hiệu quả đông băng lớn nhất, trí mạng nhất đối với một con sói Báo Táp - một quái thú bậc ba; khả năng khổng lồ, tính toán và sắp đặt thật khiến cho người khác phải thán phục. Còn phần hai phép thuật bậc ba sau đấy, thì trông không có vẻ bắt mắt gì. Một phép thuật bậc ba dạng tấn công nhiều lớp như thế, dùng để tấn công một con sói Báo Táp đã bị đông cứng thì chẳng khác gì việc xỏ kim thêu cả.

Nhận được lời nhắc đạt điểm kinh nghiệm từ hệ thống, kẻ mạo hiểm này trở nên thư thả hơn, hắn ngồi xuống, bắt đầu làm những động tác gì đó trên thân con sói Báo Táp, những động tác này trông rất thuần thực, như đã được tập luyện đến cả trăm ngàn lần rồi vậy. Chỉ mấy giây sau, trọn vẹn cả bộ lông màu đen và mấy chiếc răng nanh, móng vuốt của con sói Báo Táp đều đã bị lấy ra...

Nếu chất lượng của những nguyên liệu trên người một con sói Báo Táp đều hoàn hảo, vậy trị giá sẽ được tăng thêm một đồng vàng. Nếu may mắn, vậy trừ đi các chi phí, một đêm kiếm được một trăm đồng vàng cũng là điều dễ dàng.

“Ồ?”

Kẻ mạo hiểm này hơi giật người, rồi đột nhiên hần nhìn chăm chăm vào một vật gì đó đang bị chiếc đầu sói đè xuống... Đó là một tinh thể màu xanh biếc, lớn chừng một ngón cái.

“Ha ha, thật là may mắn quá.”

Tần Nhựt lau lau hạt nhân màu xanh biếc trong tay, có vẻ khá là vui sướng. Hần uốn thẳng người dậy, lộ ra khuôn mặt luôn bị chiếc mũ trùm áo choàng che khuất của mình, đây là một khuôn mặt rất sáng sủa, và khá đẹp trai.

Hạt nhân sói Bảo Táp, giết một ngàn con cũng chưa chắc có thể lấy được một viên, không ngờ lần này lại có được một cách nhanh chóng như thế, không thể không nói hôm nay thật là một ngày rất khá khẩm.

Cất hạt nhân đi xong, tâm trạng của Tần Nhựt trở nên vui vẻ vô cùng. Ngày hôm qua có một người kia ra giá đến 450 đồng vàng để mua một hạt nhân của sói Bảo Táp đấy, xem ra hôm nay mình đã sớm hoàn thành vượt mức chỉ tiêu của ngày thường rồi. Vậy bây giờ...

Đi tiếp, hay là trở về trước thời gian đây?

Tần Nhựt chỉ do dự một chút, rồi quyết định nên đi tiếp. Dù sao thì hôm nay cũng là ngày mà BOSS hạng thấp dạng tinh anh ‘Vua sói Bảo Táp’ này mới mà! Đi để xem có cơ hội hay không cũng là một chuyện không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chưa đến lúc chết được

Không chế nguyên tố, nhìn tên có thể đoán là để chỉ năng lực không chế các dạng nguyên tố trôi nổi tự do ở trong không khí, những người chơi am hiểu năng lực này được gọi là những ‘kẻ điều khiển nguyên tố’.

Năng lực điều khiển nguyên tố tổng cộng được phân thành bảy hệ, đó là ánh sáng, bóng tối, gió, sét, nước, lửa, và đất. Năng lực không chế nguyên tố nước chỉ là một dạng bình thường trong các hệ đó.

Trùng hợp, Tần Nhựt - cấp 35 - chính là một kẻ điều khiển nguyên tố nước bình thường nhất trong số những kẻ bình thường.

Sau khi kết thúc lần hợp tác đầu tiên với một tiểu đội nọ, Tần Nhựt đã trở thành một kẻ độc hành; hần trở thành một người mạo hiểm cô độc trong khu rừng Cain, lấy kiếm tiền làm mục đích chủ yếu.

Rừng Cain được xưng là một vùng đất dữ, nhưng Tần Nhựt lại không cho là như vậy. Kể từ khi lên cấp 30, hần đã bắt đầu gắn bó với rừng Cain rồi, trong suốt thời gian một tháng từ đó đến nay, trừ một lần xui xẻo bị một bầy sói Bảo Táp bao vây tiêu diệt ra, hần không còn gặp phải tình huống nào nguy hiểm nữa, mà lần đó cũng chỉ là do một tiểu đội ngớ ngẩn có chỉ số thông minh thấp hơn 60 kia trong lúc chạy trốn khiến cho liên lụy, nếu không với ánh mắt tinh nhạy của mình, hần làm sao có thể bị một bầy sói Bảo Táp bao vây, rồi trở thành một kẻ hy sinh trong lần bạo loạn đó được?

Mỗi khi nghĩ đến chuyện ấy, Tần Nhựt lại buồn bực vô cùng. Hần nghĩ mãi vẫn không hiểu, rằng một đám người đã biết bao nhiêu tuổi rồi, sao trong bóng tối gặp phải một đám những đôi mắt màu lục đông nghìn nghịt, lại bỏ trốn theo cùng một hướng vậy chứ? Lẽ nào họ cho rằng trong khu rừng Cain này, họ có thể chạy nhanh được hơn đám sói Bảo Táp nổi danh vì sự nhanh nhẹn và linh hoạt đó sao?

Đương nhiên, có thể an toàn sống sót trong rừng này, sự đóng góp của việc Tần Nhựt tự nghiêm khắc hạn chế bản thân mình là rất lớn; Sói Bảo Táp dù sao cũng là một loại quái thú có nhược điểm dễ lợi dụng, đó là đôi mắt màu lục của chúng rất dễ thấy, rất dễ phát giác ra trong môi trường u ám; mặt khác, phần eo của chúng là một nhược điểm rất lớn, sức phòng ngự phép thuật kém vô cùng; cuối cùng, trí thông minh của lũ sói Bảo Táp này rất ư là đơn giản, chúng nó chỉ biết dùng phép thuật để đánh với chiến sĩ, dùng cách tấn công tầm gần để đánh với các phù thủy, cho nên Tần Nhựt mới có thể lập ra được một chiến lược có khả năng chiến thắng chúng một cách ổn thỏa.

Đang suy nghĩ, bất chợt Tần Nhựt như phát hiện ra chuyện gì đó, bèn dừng lại bước chân!

Vừa đưa ánh mắt nhìn quanh bốn phía, hần vừa cảnh giác nhanh chóng tạo ra một lớp màng trong suốt như có như không bao ở bên ngoài cơ thể - phép thuật Màng Nước.

Màng Nước là một phép thuật phòng ngự bậc hai, khi bị tấn công, nó có khả năng ngăn được một kỹ năng hoặc một phép thuật bậc ba; nó là phương thức phòng thủ thường dùng nhất của những kẻ điều khiển nguyên tố nước.

Rừng Cain là một dạng rừng mưa. Trong những khu rừng có độ ẩm cao như thế này, tốc độ ngưng tụ của nguyên tố nước rất nhanh, và cũng dễ để người ta không chế hơn, bởi vậy năng lực của Tần Nhựt sẽ được phát huy một cách đầy đủ... Đây cũng là lý do mà một tháng nay hần không muốn rời khỏi rừng Cain.

Mở Màng Nước ra xong, Tần Nhữc cẩn thận lắng nghe những thanh âm xung quanh, hai hàng lông mày dần dần nhả lại.

Yên tĩnh quá!

Số người mạo hiểm và đội mạo hiểm nói nhiều thì không nhiều, nhưng nói ít cũng không ít. Trước đó Tần Nhữc đã lựa chọn một con đường nhỏ khá lệch với tuyến đường thường đi của những người mạo hiểm, cho nên mới chưa chạm mặt với những người chơi khác. Nhưng từ sau khi lấy được hạt nhân kia, hắn đã quay trở lại tuyến đường chính, lẽ ra cảnh vật xung quanh phải không yên tĩnh như thế này mới đúng chứ?

Nhưng sự thực thì lúc này lũ sói Báo Táp đã càng lúc càng ít đi, thậm chí ngay cả một cái bóng của những đội mạo hiểm cũng không còn thấy nữa, khắp cả khu rừng lộ ra một vẻ yên tĩnh quá mức, điều này khiến Tần Nhữc vốn biết rõ tình trạng nơi đây phải có một chút khẩn trương, bất an trong lòng.

Quét mắt nhìn chung quanh một vòng, sau khi xác nhận thật sự là không có bất kỳ một tiếng hít thở của dã thú nào, hoặc những tiếng động dị thường nào khác xong, Tần Nhữc nhanh chóng thốt ra hai chữ: “Nước, ngưng!”... Làn hơi nước mỏng manh trải đầy khắp bầu không khí cấp tốc tụ lại với nhau, khiến tầm nhìn được cải thiện không ít. Quả cầu nước đang ngưng tụ ấy lại lấy Tần Nhữc làm trung tâm, bắt đầu giãn ra thành một hình tròn đẹp với đường kính mười mét, chậm rãi chuyển động một cách có quy luật.

Kiểm tra lớp lá héo úa dày đặc dưới chân, Tần Nhữc hơi nhíu mày: quả là như thế.

Trên những đám lá này có không ít những vết chân do lũ sói Báo Táp giẫm lên để lại, xem tình hình thì có vẻ như trong rừng Cain đã có một đám sói tụ lại với nhau thành bầy rồi. Còn phần quy mô thì... thật rất khó đoán. Nhưng có một điều này rất quan trọng, đó là hướng tụ tập của bầy sói này thật khiến người ta phải cảm tức, vì đó cũng chính là hướng có địa điểm nảy mồi của Vua sói Báo Táp.

Nếu như thế, có lẽ có thể hiểu được nguyên nhân gây ra bầu không khí quái lạ này trong rừng rồi...

Xem ra Vua sói Báo Táp đã bị một đội người chơi quy mô lớn theo dõi, nếu không trong thời điểm này cũng sẽ không thể có chuyện sói Báo Táp tập kết thành đàn, hơn nữa còn bị ai đó cố gắng dẫn tới nơi này mới được.

Tần Nhữc buồn bực lắc lắc đầu, cho dù viên hạt nhân có chứa hai thuộc tính và số nguyên liệu trị giá cả ngàn đồng vàng trên người Vua sói Báo Táp rất có sức hấp dẫn, nhưng lấy sức của một mình mình mà chống lại cả một đoàn đội thì hiển nhiên là không lý trí chút nào! Huống chi dọc đường ắt hẳn đã có không hề ít những đội người chơi mang ý đồ như thế bị bầy sói săn đường dọn dẹp hết rồi, nếu tiếp tục đi về hướng đó, chắc chắn sẽ chỉ là khiến cho mình cực nhọc mà thôi. Bởi vậy Tần Nhữc dứt khoát quyết định bỏ đi mục tiêu, khẩn trương quay trở về theo đường cũ để thoát khỏi nơi đây, cách vùng đất thị phi đang trước càng xa càng tốt!

Chính ngay lúc này, một đôi mắt màu lục đột nhiên chớp lên rồi biến mất ở phía xa...

Nơi khóe mắt phát hiện ra một thoáng chớp nháy đó, trong lòng Tần Nhữc thầm than: “Không hay rồi!” Sau đó không chút chậm trễ, hắn giơ cây gậy phép trong tay lên, lớn tiếng ngâm:

“Nước, tường!”

Theo tiếng ngâm, chiếc vòng nước đang chuyển động giữa không khí vội vàng tuân theo cảm xúc của chủ nhân, tụ lại với nhau, sau đó hóa thành hai vòng nước trong suốt treo ở vài mét trước người Tần Nhữc.

Màn đêm trước mặt không ngừng hiện lên từng đôi từng đôi mắt màu lục. Một đôi, hai đôi... Mười đôi... Hai mươi đôi... Tiếng sột soạt vì những sự vật nào đó len lỏi trong rừng cây không ngừng vang lên ngày càng nhiều, cả khu rừng như rung động vì sự di động của bầy sói Báo Táp!

Mồ hôi lạnh từ từ chảy xuống từ trên trán của Tần Nhữc...

Đáng chết!

Vua sói Báo Táp hẳn phải chỉ vừa nảy mồi ra mới đúng chứ, sao bầy sói lại bỏ qua mục tiêu để trở về nhanh thế kia? Lẽ nào... Cái đoàn đội đáng chết kia là một bầy gà con sao?

Thật là chết tiệt!

Tần Nhữc thầm mắng trong lòng, mắng cái đám chết tiệt không có khả năng mà lại đi động chạm đến bầy sói Báo Táp kia. Thế này là hại chết mình rồi, cho dù là ngay tại chỗ logout hay là trốn chạy, cũng không thể nào thoát mạng nổi!

Lần trước Tần Nhữc đã chọn cách bỏ trốn, kết quả là bị một bầy sói Báo Táp đuổi kịp rồi xé thành mảnh nhỏ; cũng bắt đầu từ ngày đó, hắn đã tự nói với bản thân rằng, lần sau cho dù có gặp phải mười ngàn con sói Báo Táp mình cũng sẽ tuyệt đối không chạy đi, cho dù không giết nổi một đàn, nhưng có thể kiếm chác được chút ít điểm kinh nghiệm thì chết cũng sẽ đỡ uất ức hơn.

Hy vọng lần này đừng nên bị rớt nhiều đồ quá...

Tần Nhữc nhìn thoáng qua viên hạt nhân màu xanh biếc trong ba lô, rồi móc ra một bình thuốc hồi phục pháp lực nho nhỏ màu xanh da trời, trong lòng vừa đau thương lại vừa cảm khái.

* * * * *

Mới chỉ mấy giây, mấy chục đôi mắt màu lục của đám sói Bão Táp đã tiến vào trong tầm nhìn của Tần Nhữc. Bầy sói Bão Táp kia rõ ràng là đã nhận ra phía trước mình có một kẻ mạo hiểm đang ‘chặn đường’ rồi, nên chúng tru lên một hồi tru hưng phấn, rồi tăng nhanh tốc độ tiến tới hơn!

“Nước! Ngưng!”

“Lá chắn!”

Mối nguy cơ mãnh liệt phía trước mắt khiến Tần Nhữc không còn sự ung dung lúc trước nữa, ánh mắt hắn nhú lại, sau đó lợi dụng phương thức quen thuộc đóng băng con sói Bão Táp chạy hàng đầu. Hắn nắm bắt thời cơ khá là tốt, con sói Bão Táp ấy bị đông cứng, sau đó kẹt ngay phía trên một bụi cây trông như một bức tường chắn, không còn nhúc nhích được nữa.

Có điều, kỹ năng, phép thuật nào cũng phải có thời gian làm lạnh, phép thuật khống chế nguyên tố bậc một cũng không thể sử dụng một cách liên tục được (thời gian làm lạnh của phép thuật bậc một là một giây)...

Sau khi Tần Nhữc cấp tốc xác định được vài lỗ hổng ở phía trước mặt mình, hai chiếc vòng nước đang lơ lửng giữa không trung của hắn bèn nhanh chóng bay qua, rồi một tiếng hô cao vút vang lên: “Tuồng Băng!”

Hai chiếc vòng nước kia chợt trở nên lạnh đi, rồi mang theo hơi lạnh rét buốt của băng giá, ngưng tụ thành hai bức tường băng nặng tựa ngàn cân, từ trên không nện xuống! Một con sói Bão Táp né tránh không kịp, bị nện trúng ngay thất lưng, nó vừa vận vẹo người muốn thoát ra lại vừa liên tục kêu gào lên những tiếng kêu đau đớn. Những con sói Bão Táp chạy phía sau nó đều bị hai bức tường băng này cản lại, đành nhao nhao dừng lại bước chân, khiến Tần Nhữc tạm thời có thêm hai giây thời gian rảnh.

“Nước, ngưng!”

Tần Nhữc chưa hề dừng động tác trên tay lại, làn không khí mỏng manh trải khắp bầu không khí lại lần nữa bị hút sạch, có điều lần này lại không phải là để ngưng tụ thành quả cầu nước, mà dưới sự chỉ huy của hắn, chúng hình thành năm mũi tên băng nước, rồi bắn vút về phía hai con sói Bão Táp đang lao tới thông qua lỗ hổng cuối cùng.

“Băng! Tên!”

Năm mũi tên nước nhìn có vẻ yếu đuối, không có lực sát thương gì kia, theo tiếng ngâm của Tần Nhữc, đột ngột sinh ra những làn hơi lạnh buốt, tốc độ cũng nhanh hơn không ít.

“Áo... Áo áo...”

Những mũi tên băng ấy đều đánh trúng mục tiêu, ngay hông của hai con sói Bão Táp nọ.

Có điều, ý định ban đầu của Tần Nhữc là muốn thông qua những mũi tên băng này để đóng băng hai con sói Bão Táp ấy nhằm tranh thủ thời gian, sau đó có thể chuyển tâm đối phó với mấy con sói Bão Táp đang dùng lưỡi dao gió đánh thủng tường băng bên cạnh chúng, nhưng nào ngờ... Con sói Bão Táp bị trúng ba mũi tên băng lại ngã xuống chết ngay, khiến sự sắp đặt của hắn bị rối loạn hết.

Mất thấy sáu, bảy con sói Bão Táp vừa lọt qua khỏi hai lỗ hổng kia đã bắt đầu ngưng tụ lưỡi dao gió, Tần Nhữc thầm mắng trong lòng một tiếng ‘đáng chết’, rồi biết mình không thể tiếp tục chờ được nữa, hắn gấp giọng gào lên:

“Băng! Nổ!”

Thanh âm cứng cáp sang sảng ấy được những tiếng nổ vang vọng kèm theo. Bức tường băng còn chưa bị đánh thủng ở phía xa, cộng thêm bức tường băng vừa bị thành hai ở gần đây cùng đồng thời phát ra những tiếng nổ đồ sộ. Trong thoáng chốc, vô số những mảnh vụn băng cứng cáp sắc lẹm dưới nguồn động lực từ vụ nổ ở bên trong cùng bắn ra chung quanh như mưa, những con sói Bão Táp gần đấy không thể nào thoát khỏi.

Phép thuật quần thể bậc ba, Băng Nổ. Nó được chia thành ba bước: ngưng thành băng, bắn ra, rồi nổ bùng, tổng cộng cần thời gian chuẩn bị lên đến ba giây, nhưng dưới sự sắp đặt lẫn khống chế một cách có ý định của Tần Nhữc, nó đã được giảm bớt đi hai bước, cũng nhờ thế ở trong tình huống này nó đã tạo nên tác dụng đánh úp một cách đáng sợ và nhanh chóng!

Đương nhiên, màn sương trong khu rừng này cũng có một phần công lao, bởi vì nếu không nhờ có sự giúp đỡ từ hơi nước thiên nhiên khiến độ hòa hợp tăng lên, cũng sẽ không xuất hiện tình huống ba tiếng nổ liên tiếp đáng sợ như vậy được...

Dưới màn mưa miêng băng tua tủa, mấy chục con sói Bão Táp bị che ở phía sau tường lúc trước đều phải gánh chịu những thương tổn khác nhau. Điều khiến Tần Nhữc vừa mừng rỡ vừa kinh hãi chính là, trong đó có mấy con sói Bão Táp đứng như dự đoán của hắn, đã ngã xuống chết đi vì bị bắn trúng quá nhiều.

“Hay!”

Trong ánh mắt của Tần Nhữc thoáng qua một chút vui mừng.

Xem ra bầy sói Bão Táp này hắn đã phải trải qua một trận chiến ác liệt rồi, nếu không sẽ không chỉ có ít ỏi mấy chục con thế này đâu... Hừ, xem ra cái mạng của mình cũng chưa đến lúc hết mất được!

Sau suy nghĩ ấy, Tàn Nhực đã cứng cổ vững chắc quyết tâm phải thoát khỏi miệng của lũ sói đói này!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Một trái tim người mạo hiểm

“Nước! Ngưng!”

Một tiếng ngâm sáng sủa vội vàng vang lên. Rất nhanh sau đó, một vòng nước xuất hiện, trải giàn ra bên ngoài Màng Nước của Tàn Nhực. Đây chính là một mảnh khốe nhỏ mà Tàn Nhực nghĩ ra, tiến có thể công, lùi có thể thủ, rất thuận tiện và linh hoạt.

Thời điểm xuất hiện chiếc vòng nước này cũng rất ư là chuẩn xác, bởi vì cùng ngay lúc đó, hơn mười con sói Báo Táp bị vụ nổ vừa rồi chọc giận cũng đã cùng một lượt bắn ra những lưỡi dao gió của chúng! Giữa những tiếng tru giận dữ và những tiếng gió rít, mấy bụi cây đáng thương ở quanh đây trong nháy mắt đã bị quật trúng đến mấy chục lần. Dù còn lưu lại được mấy nhánh cây xơ xác, nhưng cũng đủ để thấy được sức mạnh của những lưỡi dao gió ấy.

Nhưng, trước khi những lưỡi dao gió ấy đâm được trúng Tàn Nhực, chúng phải xuyên qua chiếc vòng nước trong suốt, nhìn như không có chút sức ngăn cản nào kia trước đây...

Từng mũi từng mũi lưỡi dao gió, không hề khác nhau, đều vô cùng nhanh chóng xuyên qua chiếc vòng nước ấy, mang theo những âm thanh ‘bồm bồm’!

Nhìn thấy vậy, tâm trạng khẩn trương từ đầu đến giờ của Tàn Nhực tạm thời biến mất, hấn an tâm hơn một chút: chiếc vòng nước này mặc dù không làm suy yếu những lưỡi dao gió bậc ba ấy được bao nhiêu, nhưng cũng là có một chút.

Quả nhiên!

Đến khi những lưỡi dao gió này đánh trúng Màng Nước, chúng đã không còn lực sát thương của phép thuật bậc ba nữa, cũng không còn sức xuyên thấu lẽ ra chúng phải có, cho nên sức uy hiếp đối với Tàn Nhực đang ở trong Màng Nước dĩ nhiên đã giảm xuống đến thấp nhất, chỉ cần một bình thuốc chữa thương là đủ để hồi phục lại.

Có điều hiện giờ Tàn Nhực cũng không có thời gian rảnh để uống thuốc trị thương, khôi phục thể lực. Đối mặt với mấy chục con sói Báo Táp cấp 35 này, cách hay nhất là toàn lực tấn công, trước khi bị giết chết, phải nắm bắt từng cơ hội từng giây để xử lý chúng!

Chỉ có như thế mới có cơ hội sống sót để rời khỏi rừng Cain.

“Băng! Nổ!”

Chiếc vòng nước Tàn Nhực dùng để ngăn cản những lưỡi dao gió kia sau tiếng ‘băng’ chọt chọt mắt đã hóa thành một chiếc vòng băng cứng chắc, rồi theo đó phát ra một tiếng nổ vang kịch liệt phía trước mặt Tàn Nhực!

Hơn mười con sói Báo Táp một bên bắn ra lưỡi dao gió một bên chạy tới gần Tàn Nhực đều không kịp xoay sở, bị vụ nổ khiến cho ngã trái ngã phải. Dưới những mảnh băng sắc lẹm, chúng lăn lộn khắp mặt đất, trong miệng phát ra những tiếng kêu gào xé tai.

Tàn Nhực không dám chậm trễ, dùng sức đạp chân một cái, người lập tức lui về sau ngay. Lúc này hấn đã không còn thời gian để để ý xem có bao nhiêu con sói Báo Táp đã chết trong đợt tấn công vừa rồi, chỉ biết là gắng thủ được càng lâu, càng có hy vọng chạy thoát mạng.

Cũng đồng thời vào lúc này, hấn lấy ra một chút nguyên tố nước trong không khí ngưng tụ thành một bức tường nước, để phòng ngừa rủi ro.

Đám miếng băng bay tán loạn chạm vào bức tường nước ấy tự động bị hóa lại thành nguyên tố nước. Rất nhanh, cảnh tượng bừa bộn do vụ nổ gây ra đã hiện lên trước mặt Tàn Nhực, khiến hấn trở mắt cứng lưỡi.

Tình hình có chút nằm ngoài dự đoán, đó là mấy chục con sói Báo Táp vừa mới dùng khí thế ào ạt xông lên kia giờ đã tê liệt ngã xuống hơn phân nửa, những con còn lại tinh thần cũng đã uể oải lắm. Chúng cảnh giác nhìn chăm vào những miếng băng trải đầy khắp mặt đất và bức tường nước đang trôi nổi trên không trung kia, không còn lao qua nữa.

Sau khi lợi dụng màn nước gọn và Màng Nước đỡ một lượt lưỡi dao gió có uy lực thật nhỏ xong, Tàn Nhực rốt cục cũng rời khỏi tâm trạng kinh ngạc, trong ánh mắt lộ ra chút thư thả hiếm thấy:

Trước mắt bảy sói Báo Táp may mắn sống sót này đã nằm trong trạng thái suy yếu hết rồi, cho nên mới có thể có sự đối chọi gay gắt với bất cứ thứ gì tồn tại sức uy hiếp như thế.

Kết quả sau vụ nổ băng là, có những mảnh băng vụn đầy đất có thể tạo thành một ít tổn thương rất nhỏ cho bất cứ mục tiêu đối địch nào, đồng thời cũng làm giảm đi 10% tốc độ di động.

Lũ sói Báo Táp kia chính là vì sợ những vụn băng sắc nhọn như dao ấy nên mới cảnh giác, chỉ dám đứng tại chỗ bắn ra lưỡi dao gió, không lao qua. Có điều lúc này sức mạnh của những lưỡi dao gió ấy đã bị giảm đi 20% dưới trạng thái suy yếu rồi, cho nên nói tóm lại, bây giờ, hơn mười con sói Báo Táp yếu ớt này đã không còn chút sức uy hiếp nào cả.

Cho đến lúc này, Tần Nhược mới triệt để thư thả, đồng thời cũng sinh ra chút hảo cảm với cái đám chết tiệt kia, ít nhất thì chúng cũng không khiến cho mình phải đối mặt với một đàn sói Báo Táp chưa tổn hao gì, nếu không chỉ bằng mấy vụ nổ băng không có bao nhiêu lực sát thương đó, thật đúng là không cách nào thoát thân được cả.

Sau khi giải quyết xong hơn mười con sói Báo Táp còn lại ấy, Tần Nhược không vội vã đi thu gom đám chiến lợi phẩm đang trải đầy dưới đất. Một quy tắc quan trọng của người mạo hiểm an toàn vĩnh viễn phải đứng hàng đầu.

Liên tục dùng hai lượt phép Thủy Liệu để cấp tốc bổ sung thể lực của bản thân đến mức tốt nhất, đồng thời cũng nhiều lần tuần tra bốn phía, xác nhận đã không còn sự uy hiếp nào ở cạnh đây xong, Tần Nhược mới bắt đầu thu gom những chiến lợi phẩm do hơn bốn mươi con sói Báo Táp ấy mang đến cho mình.

Trong thời gian một tháng này ở rừng Cain, không những cấp của Tần Nhược đã lên đến 35, mà những kỹ năng sinh hoạt khác cũng đã lên đến cấp cao nữa, trong đó bao quát thuật Thu Thập mà hắn đang dùng trên người lũ sói này.

Có điều thật đáng tiếc là, sau khi trải qua hai trận chiến, trên thân của hơn bốn mươi con sói Báo Táp này đã bị tổn thương không ít, khiến phẩm chất của bộ lông giảm xuống thật nhiều, tổng lại giá trị còn chưa đến được mười lăm đồng vàng.

Điều duy nhất khiến hắn cảm thấy may mắn chính là trong số chiến lợi phẩm lại có một sợi dây chuyền màu xanh biếc: nó là một món đồ lam. Sự xuất hiện của món trang sức này đã bù đắp lại rất lớn sự cân bằng trong lòng Tần Nhược.

Sống sót dưới đợt tấn công của bầy sói, và lại đạt được hơn mười ngàn điểm kinh nghiệm cùng với một món đồ lam, điều này đã là tốt lắm rồi.

Hơn mười ngàn điểm kinh nghiệm mặc dù không nhiều, nhưng trang sức chữ lam lại đúng là khá đáng giá, đặc biệt là những món trang sức do sói Báo Táp rớt ra, thông thường đều có thuộc tính tăng tốc độ cả, nếu may mắn, có lẽ còn có thể giám định ra được thuộc tính cực tốt, cho nên chúng luôn được yêu thích bởi phân đông các chiến sỹ, những tên đạo tặc và những kẻ điều khiển nguyên tố gió.

Cắt dây chuyền vào xong, trong lòng Tần Nhược thầm tính toán:

Hê hê hê... Thu hoạch của hôm nay khá khảm lắm rồi, hạt nhân của sói Báo Táp này, dây chuyền chữ lam này, tổng giá trị phỏng chừng đã trên một ngàn đồng vàng rồi đấy. Đây là một món tài sản không nhỏ đó, sau khi bán xong rồi đổi lấy nguyên liệu, thì sẽ có tám lần cơ hội chế tạo sách phép bậc ba. Nếu cộng thêm cả hai cuốn sách phép đã có sẵn trong tay mình kia, nói không chừng có thể hoàn thành được nhiệm vụ ấy rồi... Tiếp đó mình có thể dùng đến mức gia tài nhỏ nhỏ trước giờ tích lũy của mình để thăng cấp.

Nhưng!

Nhắc đến hai quyển sách phép trong người mình, Tần Nhược chợt hơi rung động, rồi chậm rãi ngừng đầu, nhìn thoáng về hướng có điểm này mới của Vua sói Báo Táp. Rồi đột nhiên, trái tim chỉ mong an bình của hắn nóng lên!

Vua sói Báo Táp!

Trừ viên hạt nhân hai thuộc tính chắc chắn sẽ có rớt ra, ít nhất nó còn có thể rớt ra được một đến hai món đồ tím, thậm chí là vàng nữa... Lần trước nếu không phải đến thời khắc cuối cùng bị người ta đâm lên giết chết rồi cướp đi thành quả, Vua sói Báo Táp đã bị mình xử lý rồi.

Có nên đi đánh một trận hay không?

Trong lòng Tần Nhược đang giằng co rất mạnh!

Mặc dù không biết rõ rốt cục đã có chuyện gì xảy ra ở nơi này mới của Vua sói Báo Táp, nhưng có điều này có thể chắc chắn: đoàn đội dẫn dụ bầy sói hắn đã gặp phải tình huống tồi tệ nào đó khiến cho chết sạch cả rồi, chỉ có như thế thì mới giải thích được chuyện bầy sói quay trở lại đây.

Nếu thật là như vậy, Vua sói Báo Táp và hai con sói Báo Táp hộ vệ cấp tinh anh hắn phải đang ở nơi chúng này mới..

Nghĩ đến đây, Tần Nhược rất nhanh đã quyết định. Hắn nhanh chóng uống một bình thuốc hồi phục ma lực loại nhỏ giá ba mươi đồng vàng để hồi lại đầy ống MP đã bị giảm đi hơn nửa của mình, rồi bước nhanh vào trong bóng tối.

Cho dù thế nào đi nữa, đoàn đội đã chết kia muốn từ thành trấn gần đây nhất chạy tới cũng cần phải ít nhất hai mươi phút, trong khoảng thời gian này, mình đã hoàn toàn có thể đánh chết đám sói Báo Táp hộ vệ, và dẫn Vua sói Báo Táp ra khỏi tầm nhìn của mọi người.

Thành công, thì có thể lấy được chiến lợi phẩm từ Vua sói Báo Táp và hai con quái cấp tinh anh, đổi mới trang bị, bắt đầu toàn lực tiến lên bậc bốn, chuẩn bị bước chân vào hàng ngũ cao thủ; thất bại, cùng lắm chỉ mất đi một cấp và một món trang bị mà thôi, mà trang bị thì nói không chừng sau đó có thể nhặt lại được nữa.

Đệt, liều!

* * * * *

Người mạo hiểm, vốn chính là một đám người chơi khiêu vũ cùng lợi ích ở trên lưỡi dao, có điều khi Tần Nhược ôm đầy sự kích động trong lòng chạy tới nơi dự định, một chuyện bất ngờ xảy ra: đã có một tiểu đội gồm ba người giành trước một bước đánh Vua sói Bảo Táp, hơn nữa còn đang đánh một cách say sưa nữa.

Trong trận, một con sói khổng lồ màu vàng cao bằng chừng đầu người đang giậm dừ gào lên liên tục. Nó liên tục di động trong khối đất trống kha khá rộng trước mặt kia, thỉnh thoảng tấn công một đòn; bốn ngọn lửa bám vào chân của con sói này như thể trời sinh ra đã như thế, những nơi nó đi qua, lửa cháy lên phừng phừng, khiến cả khoảng rừng được chiếu sáng trung, đồng thời cũng khiến người ta nghĩ ngờ không biết những ngọn lửa đó có thể đốt trụi cả rừng Cain hay không.

Không cần phải nói, con sói khổng lồ bày bừa này chính là Vua sói Bảo Táp, người nào từng gặp nó một lần chắc chắn sẽ không làm lẫn.

Có điều lúc này nó đang bị một tên chiến sĩ cuồng bạo mặc nguyên bộ đồ lam, nâng một tấm chắn khổng lồ, trong tay múa may một chiếc búa màu tím loại một tay cầm ngắn cán. Dựa vào những món trang bị ấy, người này quật cường ngăn lại mọi đòn tấn công của Vua sói Bảo Táp, không nhượng một bước nào!

Đệt, không hổ là nghề nghiệp dũng mãnh nhất trong số những chiến sĩ đánh cận thân đấy, đối mặt với loại BOSS dạng tinh anh với sức mạnh vật lý, phép thuật trên một ngàn mà còn có thể chống đỡ được lâu như vậy...

Tần Nhược vì cái thân thể gầy còm nhỏ bé của mình mà than thở một chút.

Có điều khi hắn nhìn thấy tần suất của phép thuật ‘Ánh Sáng Hồi Phục’ thần thánh rơi vào người tên chiến sĩ cuồng bạo kia, cộng với động tác không được coi là linh hoạt gì của người này, chút cảm khái mới dâng lên trong lòng ấy đã hóa thành một sự xem thường. Hắn rất xem thường những người này. Hiển nhiên, đối phương chỉ là một dạng chiến sĩ cuồng bạo dựa vào mục sư ánh sáng để trở thành một lá chắn thịt. Loại người này mặc dù có rất nhiều đoàn đội muốn tranh cướp, nhưng một khi rời khỏi mục sư rồi, tên chiến sĩ lá-chắn-thịt này chẳng còn là cái gì cả...

Chỉ dưới sự giúp đỡ của người khác mới có thể chứng minh được giá trị tồn tại của mình, thế còn ý nghĩa gì nữa? Nhưng đương nhiên rồi, đối phó với dạng BOSS máu cao công cao như thế này, sự phối hợp giữa một tên máu trâu và một mục sư đúng là một con đường tắt rất khá.

Trong đội, chủ lực tấn công duy nhất duy nhất là một kẻ điều khiển nguyên tố sét đứng bên một cạnh mục sư ánh sáng, xem bộ dạng cũng đoán được là bậc ba, trang bị toàn thân đều là màu tím cả (cấp bậc của trang bị: trắng, lam, tím, vàng, cam), trông có vẻ chơi đùa cũng khá khăm lăm, đáng tiếc là phương thức tấn công có phần đơn độc, đặc biệt là khi đối chọi phép thuật với Vua sói Bảo Táp, người này còn phải lãng phí mất mấy giây thời gian để dụng lại phép thuật phòng ngự đã bị đánh vỡ nữa.

Tần Nhược nhìn không được mà choáng váng, thực là xem không nổi nữa rồi.

Trời ạ, lẽ nào họ cứ định dùng mãi kiểu đánh này để chậm chậm hao mòn chết Vua sói Bảo Táp sao? Hao mòn chết một con BOSS bậc ba dạng tinh anh có một trăm điểm phòng phép và hai mươi ngàn điểm HP?

Trong lòng thì thầm phi báng, nhưng Tần Nhược vẫn cứ ở lì trong chỗ tối không đi ra. Với sự hiểu biết rõ ràng về Vua sói Bảo Táp của hắn, Vua sói Bảo Táp tuyệt đối sẽ không cam tâm bị ba tên ‘Gà con’ kỹ thuật chẳng ra sao này kiềm chế lâu lắm đâu.

Có điều cho dù hắn không có hứng thú giết người cướp của, nhưng hắn cũng sẽ không phiền lòng đứng xem cảnh ba tên gà con này tiêu hao bớt đi một ít HP của con BOSS này trước khi nó bùng giận lên xử lý bọn họ. Nếu ba người này thực sự may mắn như vậy, mình cũng cứ coi như là được xem một màn kịch vui đi, dù sao thì cũng không lãng phí bao nhiêu thời gian cả.

Có điều vì đã trải qua một chuyện nợ trước kia, Tần Nhược đã có chút cảnh giác với khu rừng này, ai biết bên trong hoàn cảnh u ám này còn có người nào ẩn núp nữa không?

Nghĩ đến đây, trong lòng Tần Nhược đột ngột nảy sinh một ý gì đó...

Một thoáng sau, làn hơi nước bên trong bầu không khí chậm rãi loãng đi, rồi dừng tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được bắt đầu tụ tập lại ở chỗ một bụi cây nọ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tên đạo tặc nham hiểm

Trong rừng, mấy chục cụm lửa từ ngọn lửa dưới chân Vua sói Gió Mạnh lay xuống chỉ tụ lại trên lớp lá héo úa kia, không hề có chút dấu hiệu nào là sẽ lan ra chung quanh cả.

Trùng hợp là những ánh lửa này lại giúp cho Tàn Nhược ở cách đây mấy chục mét quan sát được rõ ràng tình hình chiến đấu ở giữa sân. Có điều một phần nguyên nhân cũng là do những đám lửa này đã càng ngày càng nhiều hơn, và lại đang dần dần có xu hướng co lại thành một cụm nữa.

Nhìn thấy thế, Tàn Nhược lặng lẽ siết chặt cây gậy phép trong tay: trận chiến sắp phải kết thúc rồi.

Mạo hiểm trong rừng Cain suốt một tháng, hẳn hẳn rất rõ ràng và tỉ mỉ về khả năng của con BOSS bậc ba dạng tinh anh này. Tên chiến sĩ cuồng bạo kia vẫn luôn gắng ngăn cho Vua sói Gió Mạnh không đến gần được mục sư và kẻ điều khiển nguyên tố sét, nhìn có vẻ như chính xác đấy, nhưng thực ra đó lại là hành động đẩy hẳn và đồng bọn vào trong vực thẳm..

Ba người này hẳn mới chỉ là lần đầu tiên đụng độ với Vua sói Gió Mạnh, cho nên không hiểu chút gì về năng lực của nó. Mặc dù Vua sói Gió Mạnh từ đầu đến giờ vẫn luôn dùng các phép thuật hệ gió bậc ba, bậc bốn một cách rất hung hãn, nhưng ba người này dường như đã quên mất rằng, Vua sói Gió Mạnh là một con BOSS hai hệ, trừ năng lực dùng phép thuật hệ gió, nó còn tinh thông cả phép thuật hệ lửa từ bậc một đến bậc bốn nữa! Mà những cụm lửa trải đầy đất kia chính là bằng chứng tốt nhất.

“Sét Cắt!”

Ngay chính lúc này, kẻ điều khiển nguyên tố sét vẫn luôn sử dụng phép thuật bậc ba tấn công con Vua sói Bão Táp kia chọt trăm ngàn mấy giây, rồi chuyển đổi phép thuật, sử dụng ra một phép thuật bậc bốn.

Lòng Tàn Nhược hơi khựng lại, chỉ thấy một tia sét màu trắng chói lóa rộng chừng mấy mét xẹt qua vùng trời của rừng Cain như một mũi tên, mang theo những tia điện mãnh liệt và tiếng sấm rùng động đánh trúng ngay người Vua sói Bão Táp!

“Áo!!”

Vua sói Bão Táp rên lên một tiếng, toàn thân đầy những tia điện nhảy lung tung không dứt. Đây là lần đầu tiên phép thuật của kẻ điều khiển nguyên tố sét kia phát huy ra được thuộc tính gây ra trạng thái tiêu cực của nó: tê dại.

Đồng thời, giữa ánh sét trắng lóa ấy, chừng trăm cụm lửa trên mặt đất đã có hơn một nửa lặng yên tiêu tan, Vua sói Bão Táp đã không còn khả năng không chế được nhiều lửa như thế nữa.

Thấy được kẻ điều khiển nguyên tố sét kia tung tuyệt chiêu phá vỡ công sức tụ lực thật lâu của Vua sói Bão Táp, đồng thời cũng hiện ra thực lực càng mạnh mẽ hơn, Tàn Nhược nhất thời cả kinh, suýt chút nữa đã quên mất việc không chế những nguyên tố nước mà mình phải rất khó khăn mới ngưng tụ được. Lúc này, kẻ điều khiển nguyên tố sét kia đột nhiên quát to một tiếng: “Ra tay!”

Tiếng nói vừa dứt, tên chiến sĩ cuồng bạo vừa nãy còn có vẻ vô cùng vụng về kia chọt thu lại tám chấn không lồ trong tay, thân thể chấn động một cái, một làn hào quang màu đỏ sậm từ trong làn da hẳn thấm thấu ra!

Cuồng hóa!

Chiến sĩ cuồng bạo bậc bốn!?

Vì sao mới đây còn có vẻ gà nhép đến vậy? Trông có vẻ như bất cứ tên người chơi bậc ba nào chỉ cần ra tay một chút cũng đủ để xử lý hẳn vậy.

Tàn Nhược một lần nữa không biết phải nói gì...

“Àm!!!”

Một tiếng va chạm nặng nề vang lên, Vua sói Bão Táp cao đến hai mét thể mà lại bị tên chiến sĩ cuồng bạo này quật cường đánh lui lại đến mấy mét, nhưng tên này cũng còn chưa ngừng tay, cây búa màu tím trên tay hẳn không ngừng quật tới, giống như muốn băm Vua sói Bão Táp ra làm muôn mảnh vậy, nhìn thật là dũng mãnh đến vô bờ!

Cùng thời gian đó, tốc độ xuất phép của kẻ điều khiển nguyên tố sét kia cũng như được thăng lên một cấp, hoàn toàn không còn cái vẻ tấn công cho có lệ như lúc trước nữa, các phép thuật bậc ba liên tiếp được bắn ra, khiến Vua sói Bão Táp đang trong trạng thái tê dại kia bị đánh cho lui lại liên tục.

Tình hình trận chiến vẫn liên tục diễn ra theo chiều hướng đảo một mặt này, hơn nữa lại càng ngày càng trội hơn.

Bị lừa rồi!

Đây là cảm giác thứ nhất của Tàn Nhược.

Rất nhanh, hẳn tựa như bị ai đó chạm phải dây thần kinh, lông mi bèn nhắm lại, rồi tâm thần cấp tốc tập trung, ánh mắt lần từ luồng dao động mỏng manh dưới chân nhìn về phía một bóng mờ ở phía bên trái...

Có người!?

Núp ở trong bụi rậm, Tần Nhược thầm cười lạnh, rồi theo sự dao động của sợi tơ dưới chân, tầm mắt hắn chậm rãi di động: Hừ... Đội không nổi nữa rồi?

* * * * *

Lúc này, tình hình chiến đấu giữa sân đã phát sinh một chút biến hóa kỳ dị nho nhỏ.

Vua sói Bảo Táp dưới sự tấn công liên hoàn của hai người bọn chiến sĩ cuồng bạo bậc bốn, kẻ điều khiển nguyên tố sét bậc bốn kia rốt cục cũng bùng giận lên, trong thoáng chốc, khắp người nó hùng hực bốc lên một ngọn lửa màu vàng, thừa cơ hội bức lui chiến sĩ cuồng bạo, bắt đầu một cuộc phản kích trước bờ vực của cái chết!

Mặc dù có chút bất ngờ, nhưng chiến sĩ cuồng bạo nọ lại không hề kinh hoàng mà cấp tốc lao trở lại, dưới sự trợ giúp của mục sư ánh sáng lại một lần nữa chống đỡ lại Vua sói Bảo Táp. Nhưng hắn vẫn còn quá khinh thường sự điên cuồng của con sói này.

Mấy chục cụm lửa nhỏ ở phía sau người của Vua sói Bảo Táp chợt bùng lên, trong những tiếng hô kinh hãi, chúng cấp tốc gom lại với nhau, rồi quay cuồng. Rất nhanh, một con sói khổng lồ thuần túy cấu thành từ nguyên tố lửa đã đập gió xuất hiện ở trước mặt tiểu đội ba người này. Không chút do dự, nó mang theo một khí thế chết chung mãnh liệt lao tới tấp vào chiến sĩ cuồng bạo.

“Gordon, cẩn thận!”

Phía sau chiến sĩ cuồng bạo, kẻ điều khiển nguyên tố sét hiển nhiên là lần đầu tiên nhìn thấy con bùng giận của Vua sói Bảo Táp, cho nên trong nhất thời đã quên mất phải làm gì. Cùng một lúc với tiếng hô kinh hãi nọ, chiến sĩ cuồng bạo đã bị con sói lửa kia nuốt chửng.

Đồng thời, lưỡi dao gió màu vàng của Vua sói Bảo Táp cũng mãnh liệt bắn trúng chiến sĩ cuồng bạo ấy...

“Àm!”

Một con sóng lửa lan tỏa, lực lao tới mạnh mẽ của con sói lửa lần lượt đánh vào của lưỡi dao gió màu vàng kia đã khiến chiến sĩ cuồng bạo bị bắn văng ra, mang theo một mùi hương khét lẹt ngã “bịch” ở cách chỗ cũ chừng hơn chục mét, sống hay chết chưa rõ.

“Sét Cắt!”

“Mau hồi sinh nó!”

Đến giờ khắc này, hai người bọn mục sư ánh sáng và kẻ điều khiển nguyên tố sét ấy mới nhận ra được sự đáng sợ của Vua sói Bảo Táp - một con BOSS bậc ba dạng tinh anh, và gần như đồng thời làm ra những phản ứng chính xác nhất một cách nhanh chóng.

Cùng lúc với một màn ánh sáng hồi sinh bao trùm lên trên người chiến sĩ cuồng bạo, một tia sét đỏ sộ trông giống như một mũi tên màu trắng lóa có linh tính cũng xé gió đánh trúng Vua sói Bảo Táp.

Giữa tiếng sấm rền chấn động bầu trời và một luồng ánh sáng chói lóa, Tần Nhược lại không hề để ý gì tới tình trạng của Vua sói Bảo Táp, mà hai mắt cứ chăm chăm nhìn lấy cuốn sách cuộn mà kẻ điều khiển nguyên tố sét kia đang nhanh chóng móc ra, hung tợn nuốt vào một ngụm nước miếng.

Sách phép bậc bốn, chỉ nguyên vật liệu để chế tạo ra nó cũng đã hơn 400 đồng vàng rồi, là gấp ba lần giá trị nguyên liệu của sách bậc ba... Mặt khác, xác suất thành công cũng chỉ có 70% thôi...

Người này thực con mọt nó giàu mà.

Có điều, dưới tình trạng đã mất đi lá chắn thịt và lớp chắn phép, việc sử dụng sách phép bậc bốn để cưỡng chế đẩy Vua sói Bảo Táp vào trạng thái tê dại quả thật là một sự lựa chọn bất đắc dĩ nhất, và cũng là hay nhất. Nhưng, có người lại không muốn nhìn thấy tiểu đội này thành công cho lắm.

“A!”

Một tiếng kêu ngắn ngủi vang lên, dị biến phát sinh! Một bóng đen mờ hồ chợt lóe lên bên cạnh người của mục sư ánh sáng, rồi theo đó, mục sư ánh sáng đang dùng phép hồi sinh cho chiến sĩ cuồng bạo này ù rũ ngã xuống.

Sự việc đột phát này khiến sắc mặt của kẻ điều khiển nguyên tố sét ở cạnh đó đại biến:

“Không!”

Đáng tiếc, dù hắn có kêu lớn hơn, cũng không thể nào cứu lại được cục diện thất bại này.

Đạo tặc!

Loại nghề nghiệp khiến người ta chán ghét nhất đại lục Thần - Ma, đồng thời cũng là loại nghề nghiệp giết người cướp của chịu khó nhất, phổ biến nhất.

Mục sư ánh sáng đã bị lén nện một gậy khiến ngất xỉu ngã trên mặt đất, bởi vì thế, nghi thức hồi sinh chiến sĩ cuồng bạo kia cũng đã bị cưỡng chế đình chỉ! Kẻ điều khiển nguyên tố sét biết chuyện đã hồng bét đến cực điểm rồi, trong lúc hoảng hốt, cuốn sách phép thứ hai hắn móc từ ba lô ra cũng không

dám dùng nữa, thế rồi hắn bị lưỡi dao gió màu vàng của con Vua sói Bão Táp đang ôm lòng báo thù kia xé thành hai nửa, cuốn sách phép đó cũng từ trong tay kẻ điều khiển nguyên tố sét này rơi xuống.

Sau khi đánh lên thành công, tên đạo tặc này không có chút trì trệ nào, hắn cấp tốc ẩn thân biến mất.

Lưu lại thi thể của hai người bọn chiến sĩ cuồng bạo và kẻ điều khiển nguyên tố sét kia, cùng với một tên mục sư ánh sáng vừa té xỉu, sắp phải chịu đựng lửa giận của Vua sói Bão Táp, và vài món trang bị rơi rớt trên mặt đất...

Sau một tiếng tru vì đã phát tiết xong lửa giận của Vua sói Bão Táp, trận chiến kết thúc. Mà lúc này, giữa bụi rậm, Tần Nhược híp hai mắt lại, sâu trong ánh mắt có một nét phẫn nộ điên cuồng thoáng lóe qua rồi biến mất.

Cách ra tay này...

Là thắng đó!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Carmen mạnh động

Vua sói Bão Táp dù sao cũng là một con BOSS bậc ba dạng tinh anh, cho dù tên đạo tặc kia chỉ hiện ra trong một chớp mắt, nhưng vẫn khiến con thú khổng lồ không còn bao nhiêu HP này sinh lòng cảnh giác.

Cho dù trận chiến đã kết thúc, ba tên cừu nhân đã phơi thây trước mặt, nó vẫn không hề có chút lơ lửng nào!

“Hú áo!!!”

Ngon lửa màu vàng một lần nữa bùng bùng bốc lên trên người Vua sói Bão Táp, tiếng hú cầu kinh vang vọng khắp rừng Cain... Giống như biết vẫn có những người mạo hiểm khác rình mò trong màn đêm vậy, trong tiếng hú, một con lốc khủng khiếp lấy Vua sói Bão Táp làm trung tâm xoáy lên, phép thuật bậc bốn - Con Bão Xoáy.

Chỉ thoáng chốc, trong phạm vi của con bão, có vô số những lưỡi dao gió giống như bị mất đi sự khống chế xuất hiện, bắn vút đi tán loạn. Trong phạm vi đó, hết thảy sự vật đều bị cắt xé cho tan tành ra, nơi vừa tồn tại mấy bụi cây ở gần nhất thậm chí bây giờ chỉ còn là mặt đất bằng!

Con bão này kéo dài đến mười giây rồi mới dần dần yên tĩnh lại, nhưng Vua sói Bão Táp vẫn không vì thế mà bình tĩnh lại. Với tình trạng thân thể của nó lúc này, chung quanh rất nguy hiểm, cho nên nó hiểu rất rõ, trước khi nhìn thấy được thi thể của tên đạo tặc kia, nó tuyệt đối sẽ không có khả năng có được sự an toàn thật sự...

Sau khi con bão đình chỉ rồi, đôi mắt màu vàng của nó cảnh giác quét nhìn mọi sự vật chung quanh, không dám có một chút khinh thị nào.

Đột nhiên!!!

Có tiếng bước chân vang lên...

Đồng tử của Vua sói Bão Táp chợt co rút lại, nó nhìn chăm chăm vào một kẻ mạo hiểm đang dần dần bước ra từ trong bóng tối ở cách mấy chục mét phía trước.

Hành động này của kẻ mạo hiểm ấy không những chỉ hấp dẫn sự chú ý của Vua sói Bão Táp, mà còn khiến tên đạo tặc đang núp trong bóng tối chuẩn bị ra tay kia phải kinh ngạc thật nhiều:

Là thắng đó...

Trong bóng tối, tên đạo tặc bậc bốn kia hiển nhiên đã nhận ra được thân phận của kẻ đang bước ra rồi, ký ức của hắn lục lục hiện lên - một tổ hợp giữa một kẻ điều khiển nguyên tố nước bậc ba và một con Vua sói Bão Táp bậc ba dạng tinh anh, tổ hợp thể này không thường gặp cho lắm.

Hơi nhúc nhích người, rồi tên đạo tặc này trầm tĩnh lại, ngưng tụ tinh thần. Bởi vì không dám chắc chắn rằng chuyện mình vừa âm thầm hại chết ba người mạo hiểm kia có bị đối phương phát hiện rồi chưa, cho nên hắn chỉ có thể tạm thời nấp trong chỗ tối để yên lặng chờ biến đổi kế tiếp.

Kẻ vừa bước ra chính là Tần Nhược.

Hắn đã có thể xác định, tên đạo tặc vừa mới ra tay đánh lên mục sư ánh sáng trong trận kia, cũng chính là kẻ đã từng đánh lên mình - Carmen.

Lần trước chính là tên này, nhân lúc mình đóng băng Vua sói Bão Táp đã đánh cho mình một gậy ở sau lưng, khiến Vua sói Bão Táp ‘nhặt’ mất cái mạng

của mình. Lần này, rốt cục cũng có thể trả thù được rồi.

Bình thường, một kẻ điều khiển nguyên tố bậc ba mà chống lại một tên đạo tặc bậc bốn thì tình hình chắc chắn chỉ đảo về một phía. Nhưng, không một ai có thể biết được rằng, từ bài học lần trước, Tàn Nhược đã chuyên môn nghiên cứu ra một phương pháp để đối phó với đạo tặc rồi, đó là một phương pháp để đối phó với đạo tặc đặc dụng trong rừng Cain!

Chính nhờ phương pháp này mà Tàn Nhược đã phát giác ra được sự tồn tại của tên đạo tặc ấy trước khi tên đạo tặc ấy ra tay. Cũng chính kỹ năng này đã khiến hắn có lòng tin có thể đánh chết được một tên đạo tặc bậc bốn...

Từ trong bụi cây đi ra, trong tay Tàn Nhược có thêm một lá chắn bằng nước đã ngưng tụ lại, ước chừng lớn bằng một phần ba lá chắn hồi nãy của tên chiến sĩ cuồng bạo kia, độ dày rất tốt, có thể ngăn được ba đến bốn kỹ năng bậc ba. Còn phần đòn tấn công của Vua sói Báo Táp thì đại khái chỉ có thể ngăn được một lần. Đương nhiên, có kỹ năng Màng Nước thì tình huống sẽ khác.

Không biết có phải vì tên đạo tặc kia còn chưa xuất hiện hay không, mà Vua sói Báo Táp mặc dù nhìn thấy Tàn Nhược xuất hiện rồi, nhưng vẫn chưa hề lập tức tấn công, mà cứ đứng lại ở vị trí ban đầu, cẩn thận nhìn chằm chằm vào bước chân hướng tới ba xác chết kia của Tàn Nhược, chỉ gừ gừ lên mấy tiếng trầm thấp, khiêu khích.

Tàn Nhược hiểu vô cùng rõ thực lực của con BOSS bậc ba dạng tinh anh Vua sói Báo Táp này lúc về sau, cho nên cũng không dám có chút khinh thường nào, một bên hắn di động về phía xác chết của kẻ điều khiển nguyên tố sét nọ, một bên lại khẩn trương nhìn chằm chằm vào Vua sói Báo Táp, đồng thời cũng điều chỉnh phương hướng của lá chắn nước trong tay và một cây mâu bằng băng đang phát tán ra hơi lạnh khiến người giữa không trung.

Kỹ năng Máu Băng!

Vua sói Báo Táp rất thông minh, chính là vì thanh mâu lớn hơn loại mâu bình thường được tạo ra do phép thuật bậc ba này, nên nó mới chưa lập tức tấn công kẻ xâm lấn ấy. Nó hiểu rất rõ... Một khi nó lao lên tấn công trước, thanh trường mâu này sẽ trong thời gian ngắn nhất xuyên thủng thân thể nó, thậm chí còn mang đến cho nó một loại trạng thái tiêu cực nào đó chưa biết nữa. Bởi vậy nó vẫn còn chờ, chờ cho kẻ mạo hiểm tham lam kia đến gần những cái xác và trang bị trên mặt đất ấy, chờ đến khi hắn tiến vào trong phạm vi tấn công của mình.

Không thể không nói, sự ‘bình tĩnh’ này của Vua sói Báo Táp đã khiến Tàn Nhược phải hơi khó xử một chút. Vốn hắn đoán con sói khổng lồ này sẽ cấp tốc vồ qua ngay, ai ngờ con BOSS thông minh ấy lại hiểu rõ về lối suy nghĩ của con người đến vậy, điều này khiến hắn phải xấu hổ đến toát cả mồ hôi hột... Có nên mạo hiểm chịu đòn đê vỡ vết của cái người chết không nhỉ?

Ba người kia dù sao cũng đều là người chơi bậc bốn cả, tùy tiện rút một món trang bị nào hắn cũng đều có thể bán được một cái giá rất khá hết. Mà chưa nói tới những trang bị này, chỉ cuốn sách phép bậc bốn kia cũng đã trị giá sáu trăm đồng vàng rồi..

Lãng phí là đáng xấu hổ nhé.

Cuối cùng, Tàn Nhược vẫn quyết định xuất một chiêu hiểm: đồng thời xử lý con Vua sói Báo Táp kia lẫn trả thù tên đạo tặc nọ, lại còn vớt lấy trang bị của ba người chơi kia nữa... Ha ha, có bàn tiệc lớn rồi đây!

Có điều nghĩ lại mục đích chủ yếu lần này là báo thù, cho nên nhất định phải không cho tên Carmen kia bất cứ cơ hội nào đền bù tổn thất mới được.

Rồi nghiêng rặng, Tàn Nhược nhanh chóng uống vào một bình thuốc hồi phục ma lực, bù lại số MP đã tiêu hao vì duy trì hai phép thuật bậc ba, một phép thuật bậc hai đang dùng, sau đó nâng lá chắn lên dùng tốc độ cao nhất lao về phía xác chết của mục sư ánh sáng và kẻ điều khiển nguyên tố sét.

Gần như song song với lúc đó, Vua sói Báo Táp cũng ra tay! Một lưỡi dao gió màu vàng lớn chừng nửa mét phát ra một tiếng rít bén nhọn cấp tốc vút qua. Mặt khác, mấy chục cụm lửa đã sớm tụ lực ở phía sau Vua sói Báo Táp cũng đồng thời hợp lại, biến thành con sói lửa khổng lồ vừa nãy, hùng hục lao sát ngay phía sau của lưỡi dao gió màu vàng.

“Móa!”

Không ngờ được Vua sói Báo Táp lại vô si đến như vậy, vừa ra tay là dùng ngay hai phép thuật bậc bốn, Tàn Nhược kinh hoàng mắng một tiếng, rồi không dám chậm trễ, thanh mâu bằng băng kia bắn vút ra, song song đó là một tầng nguyên tố nước nhanh chóng xuất hiện ở phía trước của lớp màng nước, đón nhận lưỡi dao gió màu vàng và con sói lửa khổng lồ!

“Phup!!!”

Lưỡi dao gió màu vàng gần như trong tích tắc xuyên thủng qua bức tường nước và lớp màng nước, cuối cùng chạm tới lá chắn nước trong tay Tàn Nhược; lực đâm vào còn dư lại vẫn có thể khiến cho lá chắn nước phải run lên như muốn vỡ ra.

Vấn may Tàn Nhược đã đúng lúc phản ứng:

“Băng! Tường!”

Một thoáng trước khi con sói lửa nổ tung, lớp màng nước ở ngoài cùng của Tàn Nhược chợt biến thành một bức tường băng - nó có thể chịu được nhiệt độ cao hơn lớp màng nước. Bởi vì bản thân nguyên tố nước có kháng tính không nhỏ đối với nguyên tố lửa, cho nên vụ nổ tung của con sói lửa ấy sau khi hòa tan mất tường băng đã không còn có thể gây được bao nhiêu thương tổn, dĩ nhiên không làm khó được Tàn Nhược đang ở trong lá chắn nước.

Còn phía đối diện, tình hình của Vua sói Bảo Táp sau khi bị thanh mâu bằng băng đâm xuyên qua eo thì lại không được lạc quan cho lắm.

Cho dù nó chỉ rơi vào trạng thái đóng băng không đến 2 giây, nhưng Tần Nhưộc vẫn có thể lợi dụng được...

“Nước! Ngưng!”

Tần Nhưộc một bên bước đến gần những xác chết kia, một bên lại bắt đầu tụ lực cho đợt tấn công tiếp theo. Những làn hơi nước trong không khí dưới sự chỉ dẫn của hắn bắt đầu dùng tốc độ cực nhanh ngưng tụ về phía con Vua sói Bảo Táp đang còn chưa tan băng ấy.

Vua sói Bảo Táp chỉ biết trơ mắt nhìn những nguyên tố nước kia ngưng tụ lại bên eo của mình thành hình dạng một chiếc vòng, trong ánh mắt rớt cục cũng xuất hiện một nét kinh hoàng và sợ hãi, thân thể bất giác kịch liệt căng cứng, khiến thanh mâu bằng băng xuyên qua eo nó kia bắt đầu bị hòa tan...

Nhưng vẫn cứ chậm đi một bước!

Trước khi nó kịp bắt đầu một đợt tấn công mới, một chữ nọ đã phát ra từ miệng của Tần Nhưộc:

“Băng!”

Vua sói Bảo Táp vừa mới được giải trừ từ trong trạng thái đóng băng ra, chiếc vòng nước ở nơi eo của nó đã chợt phát ra một luồng khí lạnh tê tái, biến thành một chiếc vòng băng! Vua sói Bảo Táp chỉ còn kịp gào lên một tiếng vừa bất cam vừa hoảng sợ, rồi một lần nữa bị kéo vào trong trạng thái đóng băng. Lần này, dưới sự trợ giúp của miệng vết thương nơi eo, thời gian bị đóng băng của nó kéo dài đến 4 giây!

4 giây, cũng đủ để sử dụng đến hai cuốn sách phép, xử lý số HP còn lại của Vua sói Bảo Táp và tên Carmen đã mạnh động lên lút qua đây rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Âm hại và bị âm hại

Giết người cướp của. Với cái nhìn của Carmen, đây tuyệt đối chẳng phải là chuyện đơn giản, dã man như lấy vũ lực mạnh mẽ để giết chóc, cướp bóc, mà nó là một môn học vấn, một môn học vấn đủ để giúp hắn thắng hoa giữa hàng trăm triệu người chơi trên đại lục Thần - Ma.

Thần là một thành viên trong đoàn đạo tặc thuộc gia tộc Bóng Đen, Carmen - tên đạo tặc vô ảnh cấp 43 này - có lòng tin tuyệt đối vào năng lực ẩn núp và ám sát của bản thân, nhưng thứ khiến hắn tự hào lại chính là... kỹ xảo giết người cướp của của hắn.

Loại kỹ xảo này thường thường càng trí mạng hơn cả kỹ năng Đâm Xuyên Tim, và độc hơn cả cây dao găm ‘Nụ hôn của góa phụ đen’ đã được tôi luyện trong tay của hắn nhiều!

Nếu như nói một chiến trường sắp kết thúc là một tòa tháp được chất lên bằng những mảnh ghép nhỏ, vậy điều hắn cần làm chính là tìm ra mảnh ghép mấu chốt trong tòa tháp này, phá hư nó, nhằm đạt được mục đích phá sập cả tòa tháp.

Trong khoảng thời gian này, hắn hành động luôn vô cùng thuận lợi!

Đương nhiên, nếu một chiến trường mà không có lỗ hổng nào trí mạng thì Carmen tuyệt đối sẽ không ra tay bao giờ, nếu không cái ngênh đón hắn chính là từ vong...

Giống như vừa nãy vậy, trong tiểu đội do ba người bọn chiến sĩ cuồng bạo, mục sư ánh sáng, kẻ điều khiển nguyên tố sét kết thành kia, mảnh ghép mấu chốt nhất chính là mục sư ánh sáng. Khoảnh khắc khi chiến sĩ cuồng bạo kia chết đi chính là thời khắc mà sự cảnh giác của tiểu đội này giảm xuống thấp nhất, cũng là thời khắc nguy hiểm nhất, Carmen chỉ cần động đây một chút vào mục sư ánh sáng nọ - một phân đoạn nhìn như nhỏ không đáng kể - là được rồi.

Hắn nắm bắt thời cơ khá là tốt, dù chỉ khiến tên kia choáng váng được vài giây, nhưng đã vô cùng hoàn mỹ đẩy ba người này vào trong vực sâu một cách triệt để rồi! Như thế hắn không cần phải giao ra bất cứ điểm tội ác nào cũng đã đạt được mục đích.

Có điều thật đáng tiếc, đó là sự xuất hiện đột ngột của kẻ điều khiển nguyên tố nước cấp 35 tên Tần Nhưộc kia ở nơi đây đã ngắt ngang đi kế hoạch thu hoạch của hắn, hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên xảy ra chuyện này, khiến hắn sinh ra chút bất an trong lòng...

Bởi vì từ đó đến nay, bao giờ hành động của hắn cũng nhanh chóng vô cùng, cho nên chưa từng bị ai quấy rầy, phát hiện. Duy chỉ có lần này... Thời điểm xuất hiện của Tần Nhưộc, cộng với ký ức mấy ngày trước khiến hắn không thể không đề cao sự cảnh giác, bởi vì Tần Nhưộc chính là một ‘kẻ thụ hại’ từng bị hắn ám hại qua một lần.

Nhưng những hành động tiếp theo của Tần Nhưộc lại khiến hắn an tâm lại, bởi vì đối phương dường như không hề phát giác ra hành động của hắn, mà chỉ ‘tham lam’ tiến tới gần những cái xác và trang bị trên mặt đất. Đồng thời, cấp và vị trí lúc này của Tần Nhưộc cũng khiến Carmen thả lỏng đi sự cảnh

giác.

Dù sao, đối phương cũng chỉ là một kẻ điều khiển nguyên tố nước cấp 35 mà thôi, một tên đạo tặc vô ảnh bậc bốn chống lại một kẻ điều khiển nguyên tố đơn độc luôn có ưu thế tuyệt đối!

Đã thả lỏng tinh thần, rồi nhìn thấy hành động bắn mâu băng, hai lần vây khốn Vua sói Báo Táp và dần dần bước về phía cuốn sách phép trên mặt đất của Tần Nhữc, rốt cục hắn cũng không nhìn được mà phải lướt ra từ nơi ẩn nấp u ám..

Bàn về tốc độ di động, kẻ điều khiển nguyên tố ngàn vạn lần kém đạo tặc vô ảnh! Chớp mắt ngay khi Tần Nhữc nhào vào cái xác của kẻ điều khiển nguyên tố sét đang nằm trên mặt đất, Nụ hôn của góa phụ đen cũng như một con rắn độc nhanh chóng lao ra, mục tiêu là phần gáy của Tần Nhữc.

Một tiếng ‘xet’ vang lên, lớp màng nước bảo vệ bên ngoài cơ thể Tần Nhữc tựa như một miếng đậu hủ, bị thanh dao găm mang theo dây đặc khí đen này dễ dàng phá vỡ: kỹ năng Phá Thuần bậc bốn đối phó với lớp chắn bậc hai dĩ nhiên phải thoải mái vô cùng.

Nhưng điều khiển Carmen phải bất ngờ chính là, ngay nháy mắt khi hắn bị hệ thống phản định rằng đang ác ý đã thương người khác, chưa kịp khởi động chiêu Đánh Gậy Lén thì một thanh âm cứng cáp sang sảng vang lên khiến lòng hắn như rơi vào trong vực tối:

“Băng!”

Giống như hòa theo ý nghĩa chân chính của cái chữ này, một luồng hơi lạnh trước giờ chưa từng có chợt ào tới, khiến từ đầu đến chân Carmen bị đóng băng, triệt để cứng khựng lại, không nhúc nhích gì được nữa.

* * * * *

“Chờ mày lâu lắm rồi đấy.”

Tần Nhữc từ từ đứng lên, thờ ơ bỏ cuốn sách phép hệ sét trên mặt đất kia vào trong ba lô, rồi quay đầu lại cười cười chào hỏi với ‘người bạn cũ’ từng ‘chỉ dạy’ mình một lần này, bình thản như thể con Vua sói Báo Táp sắp được giải trừ khỏi trạng thái đóng băng kia không tồn tại vậy.

Carmen giờ phút này đã quá kinh hãi để suy nghĩ chuyện khác, hắn chuyển mắt, hoảng sợ nhìn ‘người bạn cũ’ đang ‘hữu hảo chào hỏi’ mình này, và ba cây kim màu trắng ngọc lạnh lẽo, chói mắt đang cấp tốc xuất hiện ở chính giữa họ nữa...

Một tên đạo tặc mà ngay mặt chịu đựng đòn tấn công của một kẻ điều khiển nguyên tố, cho dù là đạo tặc bậc bốn thì khi gánh phải trạng thái tiêu cực rồi cũng không thể nào may mắn thoát chết nổi!

Chết ngay tức khắc!

Tần Nhữc không tiếp tục hồi tưởng lại sự phản nộ khi lần đầu tiên bị giết nữa, giết Carmen cũng chỉ mang lại một chút thoải mái trong nháy mắt thôi, sau đó hắn không thể không lập tức ngưng tụ tinh thần được, bởi vì lúc này đang có một chuyện càng quan trọng hơn trước mặt, khiến hắn không thể lãng phí thời gian cho những cảm xúc dư thừa khác.

Tần Nhữc cấp tốc đưa lực chú ý quay lại trên người Vua sói Báo Táp, thời gian đóng băng 4 giây sắp kết thúc rồi...

“Băng! Lướt!”

“Vù” một tiếng, rồi dường như có thứ gì đó vọt lên từ dưới chân Vua sói Báo Táp vậy, rất nhanh sau đó, một tấm lưới băng đồ sộ có kiểu dáng như lưới nhện, mang theo hơi lạnh cuộn cuộn xuất hiện, khiến nhiệt độ trong bầu không khí nơi đây hạ thấp đến mức kinh khủng.

Kỹ năng Lướt Băng!

Đây chính là kỹ năng mà Tần Nhữc tự nghĩ ra dùng để tra xét, và cũng mai táng tên đạo tặc bậc bốn Carmen nọ, là một kỹ năng tự nghĩ ra thông qua năng lực khổng lồ chế nguyên tố phổ thông nhất, trải qua một quá trình thử nghiệm bố trí, mài dũa mà thành hình.

Kỹ năng này có lẽ không mang theo lực sát thương, cũng không có tính thực dụng lắm, thậm chí là hơi lãng phí MP một chút, nhưng nó lại là một kỹ năng có tính đặc dụng nhất mà Tần Nhữc tự nghĩ ra sau khi bị Carmen ám hại chết một lần (xét cùng thời gian duy trì thì nó hao tổn MP hơn phép thuật bậc ba bình thường gấp hai lần).

Dưới hoàn cảnh âm u như thế này, cho dù có ánh lửa do Vua sói Báo Táp tạo ra, thì dù là những cung tiễn thủ nhảy bén nhất cũng không có khả năng phát giác ra được tấm lưới khổng lồ ẩn giấu dưới lớp lá khô ấy.

Khi kỹ năng này được mở ra, chỉ cần có người chơi nào tới gần trong khoảng cách 50 mét, vậy sẽ không thể tránh khỏi bị Tần Nhữc ‘cảm thấy’. Trùng hợp, tên Carmen vốn ẩn nấp trong chỗ tối kia chính là lúc di động đã bị tấm lưới này ‘cảm’ được. Từ thời khắc đó, hiệu quả ẩn thân của hắn đã không còn bất cứ tác dụng gì với Tần Nhữc nữa.

Vì hoàn thành kế hoạch báo thù một cách hoàn mỹ, Tần Nhữc đã dùng ‘tham lam’ làm mồi dẫn, dụ cho tên Carmen bất tri bất giác này đi qua, rồi trong nháy mắt cần thiết thì bắn chiếc lưới băng nấp dưới lớp lá khô đó lên vây khốn Carmen... Đáng thương cho Carmen - tên đạo tặc vô ảnh cấp 43 - này, đến chết cũng còn không hiểu làm sao mình lại bị một kẻ điều khiển nguyên tố nước mới cấp 35 phát hiện và xử lý thế được.

Kẻ gat người, thế nào rồi cũng bị người gat!

Thật đáng buồn mà!

* * * * *

Sau khi bắn ra phần lưới bằng còn dư lại rồi, Tần Nhực cấp tốc khống chế một phần trong đó ngưng tụ lại, cũng đồng thời với lúc ấy, chiếc vòng bằng trên eo của Vua sói Báo Táp theo một tiếng “nổ” chọt không chút dấu hiệu nào mà phát ra một tiếng động:

“Àm!”

Trong tiếng nổ đồ sộ, những mảnh bằng cứng bắn văng ra bốn phía, con Vua sói Báo Táp tất nhiên là kẻ đứng mũi chịu sào, bị nổ cho gào lên đau đớn không thôi. Nó hằm hằm nhìn kẻ địch của mình, rú lên liên tục, đáng tiếc là Tần Nhực không hề cho nó chút cơ hội gây dựa hay lấy lại hơi, một phần của chiếc lưới bằng khi nãy đã hình thành năm mũi tên bằng, sau một tiếng “bằng nổ”, chúng đều xé gió bắn vút ra.

“Phụp phụp phụp...”

Liên tiếp bị bắn trúng eo, Vua sói Báo Táp vừa đau lại vừa bết tắc. Nó bị nổ cạnh người liên tục khiến chật vật không chịu nổi, HP cũng liên tục rớt đến mức chỉ còn 500... 400... Động tác của nó đã uể oải hơn lúc trước rất nhiều, hiển nhiên, nó đã rơi vào trong trạng thái suy yếu rồi.

Có điều tục ngữ cũng có nói rồi, ‘lạc đà gầy chết vẫn còn lớn hơn ngựa’, cho dù đã bị giảm đi 20% năng lực, thì thực lực của một con BOSS bậc ba dạng tinh anh đích thực vẫn đáng sợ vô cùng.

Không hề chừa cho Vua sói Báo Táp một chút khe hở nào để phản kích, với các kỹ năng đều tiến vào trong thời kỳ làm lạnh, Tần Nhực nhanh chóng mở ra một cuốn sách phép ngay. Đương nhiên, đây cũng không phải là cuốn sách phép bậc bốn hệ sét mà kẻ điều khiển nguyên tố sét bậc bốn đã chết kia làm rớt ra, mà là một cuốn sách phép hần có sẵn: Kim Băng!

Chớp mắt khi cuốn sách phép này bị mở ra, một luồng dao động phép thuật mãnh liệt bốc lên từ nó, sau đó ba cây kim màu trắng ngọc với khí lạnh khiếp người đâm thẳng vào trong cơ thể của Vua sói Báo Táp.

Đáng thương cho con Vua sói Báo Táp này, đang ở trong trạng thái suy yếu, lực phòng ngự đã sớm mất đi thật nhiều thì làm sao còn có thể chịu nổi ba đòn đánh như thế chứ. Cho nên thân thể nó giật lên một cái, bốn ngọn lửa dưới chân tựa như ngọn nến tàn trong gió, run run, sau đó tắt ngấm đi, màn hào quang màu vàng quanh thân nó cũng theo đó triệt để tiêu tan; Vua sói Báo Táp dường như sức lực để rên lên tiếng cuối cùng cũng không còn nữa, thân thể cứ thế mềm nhũn ngã sang một bên, đánh “âm” một tiếng khiến lá rụng văng tứ tung.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Thị trấn Savis

Vua sói Báo Táp đã mất mạng, số chiến lợi phẩm nó tuồn ra khiến Tần Nhực phải lú cả lười.

Cho dù đã sớm biết con BOSS bậc ba dạng tinh anh này chắc chắn có thể rớt được đồ tốt, nhưng khi chân chính đối mặt với một đám tiền vàng đầy đất, cộng với một món đồ vàng, hai món đồ tím và một ít đồ lam nằm cạnh bên, Tần Nhực vẫn cứ thấy hoa mắt không thôi.

Trong lòng hần thầm nói: giờ ạ, những thứ này cộng lại, đáng giá bao nhiêu con sói Báo Táp chứ hả?

Suy nghĩ thì suy nghĩ, nhưng Tần Nhực cũng không dám chậm trễ, bằng tốc độ nhanh nhất, trước tiên hần gom trang bị vào trong túi, trong đó kể cả mấy món trang bị do tiểu đội ba người kia rớt xuống nữa - rùi đầu vào thời khắc cuối cùng mà có ai đó đi ngang qua thọc gậy bánh xe thì đúng là không hay lắm lắm lắm.

Vừa khăn trương và thấp thỏm thu gom hầu hết số chiến lợi phẩm, Tần Nhực lại vừa lặng lẽ thờ phào một hơi.

Coi bộ thăng nhãi ‘Vua miệng rộng’ kia nói đúng là không sai thật, mỗi ngày cực cực khổ khổ kiếm số tiền cố định ít ỏi như trước kia, chẳng thà phát huy tinh thần của một người mạo hiểm đến cực hạn còn hơn, như hôm nay vậy, ít ra cũng đã thu hoạch được ba, bốn ngàn đồng vàng rồi, làm một chuyến coi như là bù lại hết cả tháng khổ sở đấy.

Có điều nghĩ lại quá trình hợp tác với tiểu đội nọ lần trước, Tần Nhực lại cười khổ mấy lần, cấp tốc bỏ đi cái ý định ấy ngay: thời buổi này, xác suất gặp được một đoàn thể thực lòng thật là không lớn lắm, hơn nữa với quy luật sinh hoạt của mình, không thể nào thỏa mãn được yêu cầu nhận người của những đoàn thể đó được.

Một bên thì nghĩ, còn một bên thì Tần Nhực đi đến bên cạnh thi thể con Vua sói Báo Táp kia. Hần nặc kệ mấy chục đồng vàng đang lấp lóe ở đó, bắt đầu dùng kỹ năng Thu Thập với thi thể con sói này - trên thân của BOSS có rất nhiều thứ, chúng đều là bảo bối mà các thợ thủ công luôn lấy giá cao ra

chào đón, quý báu vô cùng.

Không lâu sau, một ‘Bộ lông của Vua sói Bảo Táp’ có phẩm chất 9 điểm đã vô cùng hoàn mỹ bị ‘cởi’ xuống. Đây là nguyên liệu cho các trang bị đẹp mẽ, nó phải cao hơn bộ lông của những con sói Bảo Táp bình thường không biết đến bao nhiêu cấp đấy.

Rất nhanh sau đó, một đôi ‘Răng nanh Bảo Táp’ trông như hai cây đao cong được hấn dè dặt gỡ xuống, từ giữa chúng, ta có thể cảm nhận được những dao động nguyên tố như có như không. Nếu giao chúng cho các thợ rèn, chúng có thể được hoàn toàn đào móc tiềm năng, và cũng có thể trở thành các vũ khí phép thuật mạnh mẽ.

Sau khi Tần Nhữc thu thập nốt hai mươi cái ‘Móng vuốt sắc nhọn’ y như những lưỡi đao và hai mươi khối thịt sói phẩm chất xuất sắc xong, con Vua sói Bảo Táp không ai bì nổi lúc trước chỉ còn là một bộ xương thô lương cô độc trong rừng, và sau một loạt những tiếng vang ‘xạch xạch xạch xạch’, nó dần dần bị chôn vùi trong màn u ám yên tĩnh của khu rừng này.

Mấy phút sau, sự yên tĩnh nơi đây bị người ta phá vỡ.

Một đội người mạo hiểm toàn thân đều mặc đồ tím vội vàng chạy tới chiến trường đã yên lặng này, kết quả chỉ nhìn thấy được có mỗi một bộ xương vua sói và xác chết của ba người chơi nằm trên mặt đất - xác chết của tên đạo tặc kia đã mất tăm rồi.

“Đệt!”

Tên cung tiễn thủ cầm đầu phần nộ mắng một tiếng, xong nói:

“Mục sư, hồi sinh bọn họ! Chúng ta sẽ tìm thằng chết tiết đó tính toán sổ sách sau!”

* * * * *

Thị trấn Savis, người ta hay gọi nó là một ‘thị trấn nhỏ’, nhưng thực ra nó lại là một thành lũy loại lớn cực kỳ cổ điển; mấy ngọn tháp canh cao lớn cắm thẳng vào trong tầng mây, khí thế trông to lớn vô cùng. Thị trấn này nằm ở trên đồng bằng mặt Bắc rừng Cain.

Đồng bằng mặt Bắc là một vùng đất tuyết cực lạnh, phía Đông có bờ biển, phía Tây là đất liền, vị thế vô cùng rộng rãi, phong cảnh xinh đẹp, nhân số thịnh vượng, là một trong những nơi có tiếng trên đại lục Thần - Ma.

Có rất nhiều những đoàn đội, gia tộc, hoặc những đoàn thể người chơi mạnh mẽ như các chiến minh đều đóng trú nơi đây như là một yếu điểm chiến lược vô cùng quan trọng, thậm chí là phần đông những người chơi độc hành, những người chơi luyện kỹ năng sinh hoạt cũng đều cư ngụ, đều lưu luyến vì các loại tài nguyên phong phú mênh mông nơi đây.

Tần Nhữc chính là một thành viên trong số đó.

Có điều cái Tần Nhữc quan tâm không phải là những tài nguyên khác, mà là vô số những người chơi luyện kỹ năng sinh hoạt nơi này. Chỉ có ở đây, hắn mới không cần phải lo rằng số nguyên vật liệu hắn thu thập được trên thân các quái thú không đổi được thành tiền.

Từ rừng Cain trở về, Tần Nhữc xe nhẹ chạy đường quen chạy vào trong một cửa hàng của thị trấn.

Ông chủ cửa hàng này là một người chơi theo hướng thương nhân, đã giao tiếp rất nhiều lần với Tần Nhữc rồi. À không, phải nói là lần nào Tần Nhữc cũng đến nơi đây bán đi số nguyên vật liệu hắn kiếm được mới đúng, dù sao thì mỗi lần hắn bán cũng chỉ là một ít nguyên vật liệu mà thôi, số tiền ít lắm, còn ông chủ nơi này thì có vẻ đã tâm không nhỏ chút nào, ông này tự xưng là bất cứ sự vật gì do đại lục Thần - Ma sản xuất ra, chỉ cần giả cả thích hợp là ông ta đều chịu mua hết, bởi vậy Tần Nhữc cũng không biết cái loại khách hàng nhỏ xiu như mình đây tới cùng có được ông ta ghi nhớ hay không.

Nhưng đương nhiên, Tần Nhữc cũng không canh cánh vấn đề này trong lòng. Hắn chỉ là cảm thấy nếu quen biết, có lẽ có thể khiến ông chủ cửa hàng xem về phần tình cảm mà nâng một chút giá mua nguyên vật liệu lên thôi...

Chỉ đơn giản như thế.

Đáng tiếc là suốt một tháng nay, ông chủ tiệm lời này dường như biết suy nghĩ của hắn vậy, thành ra những lời mà ông ta nói với hắn trước giờ chỉ lặp đi lặp lại có hai câu này thôi: “ Bao nhiêu bộ?” “Ừm, đây là tiền của cậu...”

Có điều hôm nay tình hình có hơi chút bất đồng..

Hôm nay khi Tần Nhữc nhìn thấy ông chủ, hắn rõ ràng cảm thấy trong ánh mắt đối phương lóe qua một chút thần sắc khác thường.

“Mua gì nào?”

Ông chủ cửa hàng quăng qua một câu kịch mới khiến Tần Nhữc hơi chấn động, có chút xung động muốn móc tấm gương nào đó ra soi xem mình có phải đã đẹp trai bất chợt rồi không, nếu không sao ông này lại đổi lời kịch được? Hắn nào biết, quy luật hoạt động của ‘Nhà cung ứng đa sói chất lượng tốt trường kỳ’ - hắn - đã sớm bị ông già gân trước mắt này nắm rõ rồi: thời gian online cố định, thời gian vào rừng bao lâu, lúc nào đến cửa hàng giao hàng, mỗi ngày giao bao nhiêu nguyên vật liệu, lúc nào logout, v.v... đều giống như một bảng cửu chương vậy. Hôm nay hắn đến cửa hàng sớm trước mấy tiếng đồng hồ, quả thật đã khiến ông chủ cũng có chút kinh ngạc, rất tò mò chuyện gì xảy ra với tên nhóc này.

Tần Nhựt buông bỏ đi ý định lôi kéo tình cảm với ông già gần mình đã hợp tác thật lâu này, chỉ lắc lắc đầu, sau đó lặng lẽ lấy từng món từng món nguyên vật liệu muốn bán từ trong ba lô ra, rồi đặt lên quầy.

Số lượng da sói không nhiều, chỉ có hơn tám mươi bộ, hơn nửa một nửa trong đó rõ ràng là đã trải qua một quá trình chiến đấu kịch liệt rồi, phẩm chất chắc chắn không ưu tú được.

Ông chủ cửa hàng trầm ngâm lật xem mớ da sói này, rồi nhìn Tần Nhựt một cái, trong lòng rất kỳ quái tại sao hắn lại khiến mớ da này ‘tối tăm’ như thế.

“Cậu định bán thế nào?”

“Bốn mươi một bộ tính theo giá thường, còn bốn mươi ba bộ khác giảm giá.” Tần Nhựt nói.

“Tốt!”

Ông chủ trả lời cũng khá ngắn gọn, sau đó nhận hàng, đưa sáu mươi bảy đồng vàng qua, rồi nói:

“Hôm nay... Đụng phải bầy sói rồi phải không?”

“Ờ?”

Tần Nhựt ngẩng đầu nhìn thoáng qua gương mặt vàng như nến, đượm vẻ tò mò chịu không nổi của ông này:

“Sao chú biết được?”

Không ngờ đây cũng chỉ là ông chủ này đoán thôi, nghe Tần Nhựt trả lời như vậy, ánh mắt nhìn Tần Nhựt của ông chủ này nhất thời trở nên quái lạ đi: “Những thứ này... Là cậu xử lý à?”

“Vâng, lúc cuối cháu vớt được.” Tần Nhựt trả lời một cách thản nhiên, cũng không cảm thấy mình xử lý được một bầy sói Bão Táp không còn lại bao nhiêu HP là chuyện gì đáng gì. Sau đó hắn kể lại đại khái chuyện đã xảy ra cho ông chủ cửa hàng, đồng thời cũng đặt vài ‘thứ tốt’ lấy được từ người con Vua sói Bão Táp kia lên trên quầy.

“Phẩm chất bộ lông là chín điểm, những thứ khác hoàn hảo... Cho cái giá nào.”

Ông chủ cửa hàng nhìn Tần Nhựt lục tục lấy từ ba lô ra một bộ lông vàng óng, cùng với móng vuốt và răng nanh trên người con Vua sói Bão Táp mà ánh mắt lóe qua một chút cảm xúc vừa mừng vừa kinh:

“Tôi đúng là đang cần một bộ lông đẹp đây... Ừm, bộ lông năm mươi đồng vàng, còn mấy thứ này... Tính là tám mươi đồng vàng đi... Đúng rồi, hạt nhân và thịt sói đâu? Đó cũng là thứ tốt đấy! Mau, hạt nhân tôi cho cậu giá thị trường, đưa cậu giá một ngàn năm trăm đồng vàng, còn thịt sói thì một khối mười đồng vàng.” Biểu tình hấp tấp của ông chủ cửa hàng khiến Tần Nhựt phải hơi sững người lại.

“Khoan khoan...”

“Giá hạt nhân coi như hợp lý, nhưng mớ thịt sói này... Mười đồng vàng một khối à?”

Tần Nhựt há hốc miệng không biết phải nói gì. Mớ thịt sói này hắn chỉ là chuẩn bị đem đi Thái Bạch lâu để nướng thôi, đã sớm nghe nói thịt vua sói cực ngon, nướng lên là tuyệt nhất thôi, nào ngờ giá mua lại cao đến thế này! Phải biết rằng hiện giờ tỷ giá đồng vàng trên nhân dân tệ là 1 : 2 đó, mặc dù có thua bên ngoài đời một chút, nhưng thế này cũng đã mắc thái quá rồi.

“Một lõi thôi: năm trăm đồng vàng, toàn bộ hai mươi khối thịt trên người vua sói cứ đưa tôi hết!”

Ông chủ cửa hàng nhìn chằm chằm vào Tần Nhựt, cặp ngươi đỏ hỏn lên, lòi ra như gấp đôi, khiến Tần Nhựt không dám nói nhiều, vội đặt hai mươi khối thịt sói tươi rói cộng với một viên hạt nhân lớn chừng trứng bồ câu lên quầy ngay:

“Hai ngàn đồng vàng, tiền nào!”

Tiếp đó hai người ai cũng dường như sợ người kia đổi ý vậy, vội vàng giao dịch cho xong ngay...

Ông chủ cửa hàng rạng rỡ hết mặt mày, nâng mớ thịt sói lên cười to một trận, rồi quảng chuyện mua bán lại cho người giúp việc, bản thân thì chạy vào bên trong cửa hàng: “Lão già, thịt của ông nè...”

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Đồ vàng

Bước chân ra khỏi cửa hàng, ba lô của Tần Nhựơc đã bị quét sạch hơn phân nửa, chỉ còn thừa mỗi một món đồ vàng, hai món đồ tím, bốn món đồ lam do Vua sói Báo Táp rút ra, cộng với một sợi dây chuyền lam và một hạt nhân sói Báo Táp mà hắn cố gắng giữ lại thôi.

Đương nhiên, trong đó còn có hơn 2400 đồng vàng nữa. Đây là lần đầu tiên Tần Nhựơc cảm thấy cái thế giới này tốt đẹp vô cùng, trước mặt của mình lại thoáng đàng như thế...

Chắc chắn, có tiền trong tay là cảm giác tốt lên hẳn!

Dưới sự hưng phấn, Tần Nhựơc chậm chậm chạy tới một ngôi nhà nhỏ khắc họa đầy những đồ án xiên xẹo lung tung. Đây chính là nơi giám định duy nhất trong thị trấn Savis, nơi này đang có không ít người chơi xếp hàng trước mặt mấy ông lão mái tóc hoa râm để chờ được giám định trang bị.

Tốc độ của mấy NPC thợ giám định rất nhanh, chỉ liếc mắt nhìn qua là họ đã có thể phán đoán ra giá trị của món trang bị trước mặt rồi, đồng thời cũng biết bên trong túi của người nhờ giám định có phải có đủ tiền để chi trả hay không.

Giám định, cầm tiền, cả thấy quá trình này chỉ có một NPC xử lý thôi, vô cùng nhanh chóng.

Khi đến phiên Tần Nhựơc, ông lão thợ giám định liếc mắt nhìn từng món đồ lam trên quầy, nhíu nhíu mày, sau đó tiện tay quăng cho mấy luồng ánh sáng màu lam qua, rồi ngheh cái cầm lên ra vẻ khiêu khích, như đang nói ‘Ngon đưa ra nữa xem’ vậy.

Cũng may Tần Nhựơc cũng là lão làng rồi, hiểu rất rõ đây chỉ là do cái tính cách ‘hồn trẻ con trong thân người già’ của ông lão này quá phá thôi, cho nên hắn không thèm so đo, chỉ thu lại hết các món trang bị đã được giám định xong trên quầy, sau đó lấy tiếp thêm hai món đồ tím ra, nhìn ông lão ấy.

Ánh sáng giám định từ màu lam biến thành màu tím - giám định xong. Ông lão thợ giám định lại giờ giờ cái cầm lên, chòm râu màu hoa râm lại một lần nữa cao ngạo vênh vênh...

Nhanh thực...

Trong lòng Tần Nhựơc thầm bội phục lắm lắm! Hắn nghĩ, nếu mình mà có loại bản lĩnh ăn tiền thế này thì cần chi còn khổ cực thế nữa? Lúc hết tiền cứ online rồi ‘sờ sờ’ vài cái thế này, là có thể phê phồn sống thật lâu rồi.

Tự sướng thì tự sướng, nhưng Tần Nhựơc cũng không định chiếm vị trí này lâu lắm, sợ rước lấy cái giận của đám đồng. Hắn bèn tức thì thu lại trang bị tím ngay, rồi lấy món cuối cùng còn chưa được giám định trong ba lô ra: một đôi giày.

Thứ này vừa được lấy ra, nhất thời đã thu hút được không ít ánh mắt của những người đang chờ giám định chung quanh.

Màu vàng...

Lợi hại thật đó!

Bây người chơi chung quanh đều nhao nhao tỏ vẻ cực kỳ hâm mộ.

Dù sao thì đồ vàng cũng rất khác với đồ trắng, đồ lam và đồ tím, nó nhất định phải thông qua việc giết quái thú cấp BOSS, hoặc làm các nhiệm vụ cấp cao mới có thể đạt được. Thông thường chỉ cần một ai đó có được một hay hai món đồ vàng, vậy dù người đó có khoe khoang rằng mình là một cao thủ thì cũng chẳng ai phản đối.

Mặt khác, dù là đồ vàng có thuộc tính kém còi nhất thì cũng phải mạnh hơn đồ tím đồng cấp rất nhiều, giá trị thấp nhất mấy trăm, cho đến cao nhất mấy chục ngàn tùy loại. Cho nên cái món đồ vàng chưa được giám định này thực ra cũng như là một biểu tượng cho tài phú vậy, vận khí tốt thì giám định ra một món giá trị mấy ngàn đồng vàng cũng là có khả năng.

Trong nhất thời, ở chỗ giám định, ánh mắt của mọi người chơi đều chuyển sang chiếc giày trên quầy hết, họ đang suy đoán xem Tần Nhựơc rốt cục là giám định xong rồi thờ dài, hay là lại trở thành một tên nhà giàu mới nổi may mắn khác trong trò chơi đây.

“Tiền phí giám định là... Một trăm ba mươi đồng vàng.”

Chớp mắt khi luồng ánh sáng màu vàng từ tay ông lão thợ giám định bắn vào trong chiếc giày trên quầy, lời nhắc của hệ thống cũng vang lên.

Khoảnh khắc này, Tần Nhựơc không còn chú ý vào chiếc giày ấy nữa, mà là bị lời nhắc nọ của hệ thống khiến cho đứng tim trong giây lát. Sau đó, hắn không thiết gì đến chuyện xem xét thuộc tính của đôi giày này, mà tựa như tia chớp chớp lấy nó, rồi dùng thế sét đánh không kịp che tai lao ra khỏi chỗ giám định!

“...”

Bây người chơi đang chuẩn bị ‘thường thức’ thuộc tính của đồ vàng kia lúc này mới bừng tỉnh, bèn nhao nhao nhìn cái bóng lưng đang biến mất giữa bầy người kia mà ngỡ ngàng xối xả:

“Móa! Nhìn chút bộ chết à?”

“Đệt, có cướp của mày đâu, chạy cái đầu mày chứ chạy!”

“Thằng quý hẹp hòi! Bỏ nguyên rửa mày sinh con gái ra không có **...”

“... Đệt, còn chạy?”

* * * * *

Sau khi lao ra khỏi chỗ giám định, Tần Nhựt nhanh như gió cuốn lướt vào trong một khách sạn bình dân của Savis. Sau khi vô cùng sáng khoái giao ra phí dừng chân 5 đồng vàng, hắn “bang” một tiếng đóng cái cửa của căn phòng ‘cấp cao’ - theo như giang hồ nói - lại. Lúc này, hắn mới cảm thấy mấy cái ánh mắt nhìn mờ mờ như có như không nào đó mới bị triệt để ngăn trở đi.

Tần Nhựt lấy đôi ‘ủng Vua sói Báo Táp’ nhả nhụi, có những hoa văn màu vàng tinh xảo và toàn thân có những luồng sáng lưu chuyển kia ra, sau đó không thể kiềm chế được mà hít vào một luồng hơi lạnh.

Hy vọng thằng nhãi kia không lừa gạt mình..

‘Thằng nhãi’ mà Tần Nhựt nói đến ở đây, cũng chính là đồng sự kiêm anh em tốt của hắn - ‘Vua miệng rộng’.

‘Vua miệng rộng’ nguyên danh là Vương Đạt, bởi vì hay thích ba hoa với mấy đồng sự nữ, cho nên nhận được mỹ danh là ‘Miệng rộng’, cuối cùng người quen đều không khách sáo gọi tên này thành ‘Vua miệng rộng’ hết ráo.

Tần Nhựt thực ra là nhờ Vương Đạt giới thiệu mới biết trò game tên Thần Ma này. Bởi vì vấn đề thu nhập trong hiện thực và một ít nguyên nhân khác, mỗi đêm hắn đều bỏ ra một phần thời gian vào game để làm thêm chút việc vặt, kiếm chút tiền gia dụng.

Khác với Tần Nhựt chỉ thích kiếm tiền, đối với trò game này, Vương Đạt có thể nói là ‘yêu đến tận tim gan’, mà kiến thức về nó của tên này cũng vô cùng sâu sắc, cứ rành rọt tí là lại thích tìm Tần Nhựt nhờ cho một ít tri thức, lớn thì như tư liệu về bối cảnh cốt truyện của Thần Ma, nhỏ thì tới chuyện NPC nào đó ngây thơ bao nhiêu lần...

Phí giám định có một dạo từng là đề tài bàn luận nóng hổi Vương Đạt... Vương Đạt thậm chí đã từ quan hệ giữa giá trị của trang bị và phí giám định tổng kết ra một bộ lý thuyết thế này:

Đồ lam, phí giám định thông thường từ vài đồng bạc cho đến một, hai đồng vàng. Trừ khi là hàng cực phẩm thì mới vượt qua ranh giới này được (xác suất ra đồ cực phẩm vô cùng thấp, nhưng rốt cục là thấp đến mức nào thì không có số liệu cụ thể để tính toán ra).

Đồ tím, phí giám định thông thường từ một, hai đồng vàng đến mười đồng vàng. Giống như trên, hàng cực phẩm mới vượt được ranh giới ấy.

Đồ vàng, phí thấp nhất cũng phải hai mươi đồng vàng, cao thì tới một trăm, thậm chí trên trăm nữa. Nghe đồn phí giám định cao nhất hiện giờ của hàng loại này là một chiếc nhẫn có tên ‘Con người của quỷ hút máu’, không những thuộc tính cơ bản mạnh, mà còn cung cấp một loại năng lực quý giá mỗi ngày được một lần biến thân, nhận được năng lực ‘hút’ của quỷ hút máu nữa, phí giám định của nó là 200 đồng vàng.

Có điều, phí giám định các món đồ trang sức thường đều cao hơn của trang bị...

Bởi vậy, với phí giám định của đôi ‘ủng Vua sói Báo Táp’ này, cho dù nó có kém hơn ‘Con người của quỷ hút máu’ đi nữa, chỉ sợ cũng sẽ không kém đến nỗi nào. Nếu không có gì bất ngờ, nó tuyệt đối sẽ là một món đồ vàng bạc ba loại cực phẩm.

Đồ vàng loại cực phẩm, tuy nói chúng không ít, nhưng cũng là một dạng tài nguyên mà rất nhiều các gia tộc, thậm chí là các chiến minh đều chấp nhận bỏ giá cao ra mua và tranh đoạt. Ngay như ở thị trấn Savis này đây, chuyện vì tranh đoạt BOSS và một ít trang bị trên người những kẻ mạo hiểm mà dẫn đến đánh nhau cũng không hề ít chút nào, Tần Nhựt cũng đã từng tự thân cảm nhận ý nghĩa trong câu nói ‘thất phu vô tội mang ngọc mắc tội’ rồi. Đây cũng chính là lý do mà hắn cấp tốc rời khỏi chỗ giám định, chui vào trong khách sạn.

Đối với những kẻ độc hành mà nói, cho dù trang bị trên người đều là màu cam, hoặc có được vũ khí mạnh mẽ cấp truyền thuyết đi chăng nữa, thì đứng trước những cỗ máy chiến tranh như ‘gia tộc’ hay ‘chiến minh’, vẫn nhỏ bé vô cùng, huống chi Tần Nhựt hiện chỉ mới là một kẻ điều khiển nguyên tố nước bạc ba? Nếu một khi tin hắn có trang bị cực phẩm được truyền ra ngoài, phỏng chừng sẽ có rất nhiều đạo tặc bốn băng lòng đến ‘tiếp xúc một cách thân mật nhất’ với tên gà con này cho xem.

Hiện giờ, có lẽ những người kia cũng sẽ không tận lực đi rêu rao chuyện vừa rồi, mà cho dù có rêu rao đi nữa, dưới tình huống người khác không biết tí gì về thuộc tính cụ thể của đôi ủng này, cũng sẽ không ai chú ý nhiều. Trong trò chơi, ngày nào cũng có không ít đồ vàng xuất hiện.

Sau khi yên tâm rồi, Tần Nhựt mới chậm rãi nhìn tới đôi ủng Vua sói Báo Táp trên tay...

Ủng Vua sói Báo Táp:

Cấp bậc màu vàng, lực phòng vật lý + 14, lực phòng phép thuật + 8, tốc độ di động tăng lên 20%, độ hòa hợp với nguyên tố gió + 5, kèm theo kỹ năng Bước Của Gió (tốc độ di động tăng lên 200%, thời gian duy trì 15 giây, thời gian làm lạnh 60 phút), kẻ điều khiển nguyên tố gió có thể sử dụng, yêu cầu sức mạnh 24, nhanh nhẹn 22, sức mạnh tinh thần 58, đạt tới cấp 35.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Ước mơ nhà cung ứng nguyên liệu nho nhỏ

Nhìn thuộc tính của đôi ủng Vua sói Bảo Táp, rồi nhìn lại thuộc tính của đôi giày lam trên người mình (lực phòng vật lý + 3, lực phòng phép thuật + 2, tốc độ di động tăng lên 8%), trong lòng Tần Nhưộc âm thầm đau khổ.

Mợ, thật là chênh lệch mà!

Chẳng trách gì mấy tên thủ lĩnh chiến minh ai nấy đều trâu bò thế đấy! Ngày nào ngày nấy không phải tụ tập một đồng lớn đàn em chạy đi tiêu diệt BOSS thì cũng là xung phong đầu giá vật phẩm, bảo sao không mạnh cho được?

Nếu mình có thể gom góp được một bộ đồ vàng mạnh mẽ như vậy, thêm vào mà đi khi dễ đám sói Bảo Táp trong rừng Cain nữa à?

Một bộ đồ vàng loại cực phẩm (gồm năm món) chuyên tăng độ hòa hợp nguyên tố, chỉ với tốc độ ngưng tụ nguyên tố thôi lực tấn công đã cao hơn các cao thủ dạng phổ thông tới 25% rồi, nói chi đến tăng thêm 25% hiệu quả phép thuật nữa thì thật là khủng khiếp vô nhân tính lắm lắm... Đồng thời thuộc tính cơ bản cũng được thêm vào một đồng lớn nữa... Ngang như con BOSS loại yếu rồi.

Tần Nhưộc đã từng không chỉ một lần nhìn thấy trên diễn đàn những video đặc sắc về cảnh một người chơi với mấy người, thậm chí là hơn mười người; nào là của GOD, kẻ đứng đầu trong bảng top level, của các minh chủ chiến minh uy danh hiển hách, của các ‘cỗ máy giết người’ do chiến minh cung phụng - các đội trưởng chiến đấu, của một ít tộc trưởng tiếng tăm lừng lẫy trong một số gia tộc lớn, v.v... Hầu như ai cũng đều mặc nguyên bộ đồ vàng hoặc cam cả, thậm chí còn có người đồn rằng mấy người đứng đầu bảng level, như GOD, thậm chí đã có một hoặc mấy món đồ cấp truyền thuyết rồi.

Nói thật, phàm là người chơi trò chơi, ai không hy vọng mình có thể ‘trường kiếm giang hồ’ giống như những kẻ mạnh ấy chứ?

Tần Nhưộc cũng đã từng tưởng tượng ra cảnh mình đối mặt với vô số những địch nhân mà vẫn ung dung, kiếm xuất hồn lia, phát tay có ngay vô số tiểu đệ liều chết liều sống, mỹ nữ vây quanh mình thì đếm không hết rồi... Đáng tiếc rằng đó cũng chỉ vốn vẹn là ảo tưởng mà thôi... Không có năng lực nổi bật, ai tin phục cậu? Không có tài lực mạnh mẽ làm hậu thuẫn, dựa vào cái gì người ta bán mạng cho cậu? Không có một cái đầu thông minh, làm sao có thể giống được những minh chủ của bảy chiến minh lớn kia, đối mặt với hàng tỉ người chơi vẫn sừng sững không ngã?

Cho nên từ rất sớm trước kia, Tần Nhưộc đã bỏ đi cái hy vọng xa vời không thực tế này rồi, chỉ thầm lặng mà dùng chính sức lao động của mình làm mấy việc lật vật, kiếm nguyên vật liệu đổi lấy tiền thôi.

Mặc dù tiền kiếm được không nhiều, nhưng cũng có thể coi đó là một nghề tay trái không tệ lắm, có thể giúp cải thiện mức sinh hoạt tốt hơn.

Nhưng khi hần lấy bốn món trang bị khác trong ba lô ra rồi xem xét cẩn thận thuộc tính của chúng thì...

Lần đầu tiên hần sinh ra một cảm giác xúc động mãnh liệt vô cùng!

Một sự xúc động muốn triệt để thay hình đổi dạng!

* * * * *

Bốn món trang bị đang được đặt trên sàn nhà lần lượt là một cây dao găm màu đen, một cuốn sách phép, một tấm chắn và một cây gậy phép.

Trong đó, trừ cuốn sách phép Sét Cắt bậc bốn ước chừng giá từ 600 đến 700 đồng vàng ra, ba món còn lại đều là đồ tím cả, hơn nữa cây Nụ hôn của góa phụ đen do kẻ thù của mình là Carmen rút xuống còn có kèm theo thuộc tính gây trúng độc bậc cao nữa, cũng coi như là một món đồ tím bậc bốn loại cực phẩm rồi.

Mặt khác, tấm chắn màu lam và cây gậy phép màu tím kia hần phải lần lượt là do chiến sĩ cuồng bạo và mục sư ánh sáng lúc ấy rút ra, thuộc tính đều rất khá, không phải là hàng dặt gì.

Cố nén đi cảm xúc muốn cười điên lên một trận, Tần Nhưộc bình tâm lại, tính toán giá trị của những trang bị này, thấy trừ đôi ủng Vua sói Bảo Táp còn tạm thời chưa thể đánh giá ra, số còn lại hần có thể bán được 4000 đồng vàng, thậm chí càng nhiều hơn.

Nếu như là lúc thường, hần chắc chắn sẽ bán hết mấy thứ này rồi đổi ra tiền hiện thực, dù sao thì nếu cộng thêm tiền trong ba lô, hần sẽ có thể đổi được hơn mười ngàn Nhân Dân tệ... Đã bằng với ba tháng tiền lương rồi.

Có điều hiện giờ Tần Nhưộc không có ý định bán hết mấy thứ ấy...

Dù sao hần cũng là một thanh niên có đầu óc không tệ lắm, hần đã từng nghiên cứu một chút về kỹ xảo dùng tiền sinh ra tiền rồi, nếu bây giờ đã có kỹ

ngộ như thế, hẳn đương nhiên sẽ không bằng lòng làm một tên cung ứng nguyên liệu nhỏ nhỏ không ổn định nữa!

* * * * *

Sau khi rời khỏi khách sạn, Tần Nhựt đi dạo vài vòng quanh thị trường thị trấn Savis.

Trước sau hẳn bán đi mấy món đồ lam và tím không đáng bao tiền đi, thu hoạch được 1300 đồng vàng; sách phép Sét Cát thì trao đổi với một kẻ điều khiển nguyên tố sét kia lấy được năm cuốn sách phép nguyên tố nước bậc ba; hạt nhân sói Báo Táp đổi với một kẻ điều khiển nguyên tố gió bậc bốn lấy một ‘miếng băng’ kia chỉ có loại quái ‘Yêu băng’ ở vùng đất tuyết mới rút ra, nó là một hạt nhân nguyên tố nước bậc ba.

Đương nhiên, Tần Nhựt cũng đã mua cho mình một bộ đồ tím của kẻ điều khiển nguyên tố nước cấp 35 chuyên tăng lực phòng phép, nâng lực phòng vật lý của mình lên tới 51-71, lực phòng phép từ ban đầu 42 điểm nâng lên thành 61 điểm... Thể lực vẫn như cũ là 480.

Đồ tím bậc ba dù sao cũng chỉ là đồ quá độ thôi, cho nên chỉ cần bỏ ra không đến 800 đồng vàng là xong xuôi rồi!

Chỉ là vũ khí có hơi mắc chút, Tần Nhựt mua một cây gậy ‘Hồn của băng’ xuất xứ từ vùng đất tuyết mất đến 600 đồng vàng, sức mạnh phép thuật 15-18, nằm trong tay kẻ điều khiển nguyên tố nước có thể thêm vào 2% sát thương, không kém cạnh bao nhiêu so với cây phép chữ tím bậc bốn. Nếu sử dụng cùng một loại phép thuật, nó sẽ nhiều hơn cây gậy phép cũ 18 điểm sức mạnh phép thuật và 90 điểm thương tổn.

Ngay khi Tần Nhựt còn đang định tìm người mua ba món đồ tím còn lại, một kẻ nào đó ẩn núp thật lâu trong bóng tối đã không còn nhìn được nữa, bước tới trước mặt hắn:

“... Tao nghĩ tao với mày cần phải bàn bạc một chút...”

“Tao với mày?”

Nhìn vào kẻ đấy, Tần Nhựt không chút cảm xúc gì chỉ vào mình.

Carmen mặt mũi u ám, cứng ngắt gât gât đầu. Nói thật, nếu hỏi ngay lúc này hẳn không muốn gặp ai nhất, thì đó chính là kẻ điều khiển nguyên tố nước thâm sâu khó dò ở trước mặt hắn đây.

Chỉ là một kẻ điều khiển nguyên tố nước cấp 35, nhưng suốt một tháng qua phần lớn thời gian đều sắm vai một kẻ giết sói trong rừng Cain, lấy việc buôn bán nguyên vật liệu trên người sói Báo Táp để làm nghề mưu sinh! Có lẽ có thể nói kẻ này chính là một kẻ giết sói trời sinh, một nhân vật nhỏ bé biến thái ngay cả Vua sói Báo Táp cũng có thể một chọi một hạ gục.

Trước đó không lâu, vì Vua sói Báo Táp, hắn đã hạ thủ với tên độc hành cấp 35 này.

Nhưng không ngờ đến, khi một lần nữa đối mặt với cùng một con BOSS, đối phương vẫn còn là cấp 35, nhưng lại vô cùng hoàn mỹ phản kích cho mình ngã ngựa!

... Thật đáng mỉa mai! Một kẻ điều khiển nguyên tố nước cấp 35 mà lại xử lý được một tên đạo tặc vô ảnh cấp 43... Lại còn dưới tình huống không có cung tiễn thủ giúp sức nữa chứ.

Cho đến bây giờ Carmen cũng còn chưa biết làm sao mà mình bị phát hiện ra.

Hắn không vọng tưởng rằng đối phương sẽ nói cho hắn biết bí mật này, cho nên hắn đến đây chỉ để lấy lại cây Nụ hôn của góa phụ đen có thể sánh ngang với đồ vàng kia thôi, nó là món đồ mà tộc trưởng đã giao cho hắn. Thành ra, hắn bắt buộc phải... làm một lần mua bán với cái tên đã từng bị mình giết, nhưng bây giờ lại quật ngược, quảng cho mình một sự si nhục đến tận xương tủy này.

“Ba ngàn đồng vàng, mua Nụ hôn của góa phụ đen!”

Carmen không nói nhảm, lập tức biểu lộ mục đích ngay.

“Vì sao phải bán cho mày?”

Ngữ khí của Tần Nhựt lạnh buốt. Hắn thầm nghĩ, nếu lần trước không phải vì mày, tao đã sớm thoát khỏi tầng lớp bản dân rồi, nói không chừng lần trước đã có một món đồ vàng bị mày ăn hôi rồi đấy... Bây giờ còn đòi mua vũ khí về? Nghĩ hay phòng?

“Mày định bán bao nhiêu?”

Carmen che ở trước mặt Tần Nhựt, không nhường lấy một bước, dường như đã quyết chí muốn mua lại vũ khí rồi vậy.

Thấy thế, Tần Nhựt lạnh giọng cười một tiếng:

“Mày muốn mua? Vậy gấp đôi giá...”

“... Chấp nhận!”

Sắc mặt Carmen lúc thì xanh, lúc thì trắng. Hắn nghiêng răng gửi đến yêu cầu giao dịch, sau khi Tần Nhược sững sờ nhấn ‘Chấp nhận’, mục ‘Tiền giao dịch’ xuất hiện ngay 6000 đồng vàng...

Đột...

Tần Nhược không biết phải nói gì cho phải.

Đây chỉ là đồ tím đó, lẽ nào thằng nhãi này đã bị mình đánh cho tụt mắt chỉ số thông minh rồi à? Sáu ngàn đồng vàng mua một món đồ tím, cho dù có là hàng cực phẩm đi nữa, cái giá này cũng có phần cao thái quá rồi đó!

So với cái giá mà mình phỏng đoán một cách bảo thủ trước kia, đã cao hơn không chỉ gấp đôi rồi!

Tần Nhược sợ đối phương đổi ý, bèn nhanh chóng chọn ‘Xác định’ ngay! Tuy tên Carmen này làm việc nham hiểm khiến người ta rất là căm ghét, nhưng mình không nhất thiết gì phải mặt nặng mày nhẹ với tiền với bạc làm gì, 6000 đồng vàng này coi như là lấy lại chút lãi từ hắn vậy... Dù sao thì so ra mình cũng không chịu thiệt cho lắm, cấp 42 lên cấp 43, phải đau khổ hơn từ cấp 34 lên 35 nhiều!

Nhìn 8200 đồng vàng bên trong ba lô, Tần Nhược mừng thầm một lúc rồi trong lòng thầm ảo não:

Ấy cha, không ngờ tùy tiện thịt một tên ‘Cướp chuyên nghiệp’ cũng có thu hoạch lớn đến thế này... Lúc trước sao mình lại đi chọn cái nghề nghiệp kẻ điều khiển nguyên tố nước này mà không phải là đạo tặc chứ? Cái nghề nghiệp này có tương lai quá đi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Bầy chiến minh

Thị trấn Savis...

Một chiến sĩ cuồng bạo tộc Thú cao tới hai mét, đầy mặt có hoa văn sứt từ đứng ở cửa thị trấn đầy những dòng người tới lui không dứt, nhìn về phía nào đó bên trong thị trấn, trông như đang chờ ai đó vậy; tên này hồ hững nắm lấy một cây chùy không lồ hoàn toàn làm bằng đồng, tùy ý cho nó dựng trên mặt đất, nhìn đáng vẻ thật uy vũ bất phàm. Hầu như bất cứ người chơi nào đi ngang qua cũng phải nhìn lấy tên đại hán cứng cáp mạnh mẽ đến một, hai lần.

Đương nhiên, những người chơi nam sở dĩ chú ý tới, phần nhiều là bởi vì phía sau lưng tên đại hán đó còn đang đứng hai mỹ nữ tinh linh thiên kiều bách mị nữa; một nàng là kẻ điều khiển nguyên tố lửa trông như một đóa hoa hồng cháy rực, một nàng là một cung tiễn thủ cao ngất, đang đeo theo một cây cung tinh xảo và một túi tên. Mặc dù hai nàng này không nhìn ngang ngó dọc, lại thêm chỉ tự nói chuyện với nhau, nhưng những tiếng cười thanh thúy thính thoảng trầm bổng bay ra lại khiến giao thông nơi cửa trấn thỉnh thoảng bị rối loạn, xuất hiện sự ùn tắc ngắn ngủi...

Vào lúc thường, một tổ hợp có hai đại mỹ nữ như thế hơn phân nửa sẽ hấp dẫn lại không ít đám ong bướm bắt kham bay đến theo đuôi và quấy rầy, nhưng có rất nhiều người sau khi tiếp xúc với ánh mắt không phải là rất sắc bén của tên đại hán nọ, đều lặng yên lui bước ngay.

Toàn thân là những món trang bị tỏa ra ánh sáng màu tím, bao cổ tay thì lưu chuyển ánh sáng màu vàng, rồi một cây chùy ‘Diễn cuồng đập nát’ đứng thứ 237 trong số những vũ khí chữ vàng nữa, bấy nhiêu đó thôi đã đủ để khiến một ít kẻ tự cho mình là ‘cao thủ’ phải khiếp hãi rồi, huống chi trước ngực tên chiến sĩ cuồng bạo này lại còn đeo một tấm huy chương hình hoa tử kinh đang nở rộ nữa.

Thành viên của chiến minh Hoa Tử Kinh - một trong bảy chiến minh...

Trong trò chơi, cho dù là người chơi có non đến cách mấy, cũng đều ghi nhớ lấy một quy tắc ngầm này: có trâu ai, cũng đừng có trâu đến người của bảy chiến minh!

Có lẽ đối phương chỉ là một thành viên bình thường trong một gia tộc nào đó của chiến minh thôi, nhưng cái đáng sợ là những ‘Kẻ chấp pháp’ của các gia tộc đấy! Những phần tử hiếu chiến mà trang bị lại ưu tú này sẽ không bao giờ để ý xem kẻ động thủ là người ở đâu, chỉ cần kẻ đó chủ động trâu chọc đến thành viên của chiến minh, họ sẽ toàn lực truy sát tức khắc! Một gia tộc xử lý không nổi, thì đội chấp pháp của cả năm gia tộc trong chiến minh dưới sự dẫn dắt của một đội trưởng chiến đấu sẽ cùng nhau bước ra...

Một khi cả chiến minh cùng hành động, vậy sẽ tương đương với một cỗ máy chiến đấu khổng lồ! Bất cứ thứ gì chắn ngang trước mặt nó cũng đều sẽ bị xé rách, thậm chí là xé vụn một cách vô tình nhất!

Cho đến lúc này, vẫn chưa nghe nói có ai trâu ghẹo đến bảy chiến minh kia mà còn sống an an ổn ổn được...

Giữa hàng trăm triệu người chơi, chỉ có không đến 350.000 người có tư cách trở thành thành viên của chiến minh... (giới hạn người của mỗi gia tộc là 10.000 người, trong chiến minh chỉ giới hạn 5 gia tộc)

Cái mỗi người chơi cần phải nhớ chính là, đừng bao giờ chủ động đi trêu chọc bất cứ ai trong số 350.000 người này, đương nhiên, nếu đối phương chủ động gây sự thì chuyện sẽ khác.

* * * * *

“Thật là, sao còn chưa quay lại chứ? Lẽ nào với sức hấp dẫn của tiểu Thanh nhà mình mà còn không dụ được tên mục sư ánh sáng nào à?” Mấy phút qua đi, mỹ nữ khổng lồ dừng lại, nhưng không nhìn tới biết bao ánh mắt chờ mong chú trọng nơi cửa thị trấn, mà nhìn vào trong thị trấn rồi nhỏ giọng oán trách.

Mỹ nữ cung thủ đang trò chuyện với cô có vẻ nhỏ tuổi hơn một chút, cô nàng này một bên thì chơi đùa với mớ lá cây quấn quanh cây cung gỗ trên tay, một bên lại trầm ngâm nói: “Vây cũng khó trách, mục sư ánh sáng vốn không nhiều, mà lại bị các đoàn đội và gia tộc nuôi nhốt hết rồi, đi đâu mà dễ dàng tìm được vậy hen?”

Cô nàng vừa nói dứt lời, mỹ nữ khổng lồ kia chợt quay đầu qua cười rồi nói: “Há há, được, có cái đuôi lọt vào trong tay chị rồi nhé, dám nói chị Lan của em vậy hả... Xem xem chị có mách lẻo hay không nhé.”

Tên chiến sĩ cuồng bạo đứng cạnh bên lập tức mỉm cười.

“Hừ, em đã nói rồi, chị Lan vốn đã bị tộc trưởng nhà chị ấy nuôi nhốt rồi, nếu không sao lại bỏ rơi bọn chị em mình ở đây được.” Trong khi nói chuyện, mỹ nữ cung thủ này còn hơi bất bình chu cái miệng ra, dường như rất là bất mãn với ‘chị Lan’ kia vậy. Lúc này, ánh mắt cô chợt trùng hợp rơi xuống một đáng người quen thuộc đang chạy đến cách đây không xa, đôi mắt đẹp lóe sáng lên:

“Đến rồi!”

Mỹ nữ khổng lồ phát hiện ra nữ kiếm sĩ đang chạy tới kia cùng một lúc với chiến sĩ cuồng bạo, hai hàng mi hơi hơi nhăn lại:

“Chỉ một mình à?” Cảm giác mát mát bộc lộ rõ trong lời nói.

Đội khi tiểu Thanh đến gần ba người, thấy bộ dáng ba người như vậy bèn rất mất thực nữ than một hơi: “Tớ có thoải mái đâu, tìm nửa ngày trời mới được một tên, kết quả là thằng nhãi ấy nói vừa mới bị chết trở về, rút một cấp rút luôn cả vũ khí, đang chuẩn bị logout tìm người gom góp tiền...”

Nghe vậy, ba người nhất thời chỉ biết nhìn nhau: thằng nhãi này xui thực nha. Chiến sĩ cuồng bạo hỏi:

“Vây phải làm sao đây? Muốn đi nơi đó luyện cấp, nhất định phải có người hồi máu mới được, uống thuốc thì phí tiền quá. Không thì... tìm một người không nước đi? Mặc dù hồi máu không mạnh bằng mục sư, nhưng miễn cưỡng cũng chấp nhận được.”

Đề nghị này lập tức được mỹ nữ khổng lồ và mỹ nữ cung thủ ủng hộ ngay: “Cũng được, có điều kỹ xảo nhất định phải đạt yêu cầu, thuật Thủy Liệu ít nhất cũng phải cấp cao.”

Nghe được điều kiện vô cùng hách xì xằng của hai đại mỹ nữ kia, nữ kiếm sĩ tiểu Thanh rất bất mãn trừng mắt: “Mấy đại tiểu thư, các cô thật là nhiều yêu cầu quá đó, có phải còn định nói là tìm không được người thì cũng không cần, sau này cứ ở đây đặt biển tuyển người có phải không?”

“Chị Thanh, đây thật ra là suy nghĩ trong lòng của chị có phải không nè?”

“Ừm, chị thấy cũng giống đấy...”

Mỹ nữ khổng lồ và mỹ nữ cung thủ đã hình thành một chiến tuyến, có ý chọc ghẹo tiểu Thanh.

Nhìn thấy ba mỹ nữ đang bắt đầu đầu vồ mồm liên miên, chiến sĩ cuồng bạo nhất thời lớn hét cả cái đầu lên, bèn chỉ vào một người chơi nọ đã đứng ở cửa thị trấn thật lâu, nói:

“Đừng lãng phí thời gian nữa, anh thấy chắc cậu kia được đấy, dân không nước cấp 35, trang bị cũng khá khá, lại không giống như là người xấu bụng nữa.”

* * * * *

“Dân không nước cấp 35, trang bị cũng khá khá, lại không giống như là người xấu bụng, đây là hình tượng của tôi á?”

Tần Nhược hé hé miệng, chỉ vào cái mũi của mình, có chút thất thần nhìn bốn người ở trước mặt. Hắn thật muốn nói cho tên chiến sĩ cuồng bạo ấy lắm, rằng trong công ty mình luôn có tiếng là ‘cỏ non’ đấy, trong hiện thực cũng được rất được các MM lớn nhỏ xem trọng đấy...

“Một trăm năm mươi đồng vàng, tạm thời thuê hai tiếng đồng hồ, hợp tác vui vẻ thì tăng thời gian thành bốn tiếng đồng hồ, tiền thuê ba trăm đồng vàng. Trong thời gian thuê, tất cả đồ thu được là của bọn tôi.”

Cái giá này... Ô... Được rồi, nể phần đối phương coi như có chút nhân lực và sự quyết đoán, mình không chấp nhất với hắn ta đấy.

Nghe được loại nhiệm vụ cao thù lao này, Tần Nhược đã động lòng rồi, huống chi hắn cũng đang định rời khỏi thị trấn để thử lửa trang bị mới đây này, chỉ là lo sẽ đụng tới Carmen, cho nên mới do dự chưa rời khỏi khu an toàn mà thôi. Tiểu đội này mặc dù gây chú ý một chút, nhưng dù sao cũng có một

cung tiễn thủ bậc bốn trong này rồi, các đơn vị ẩn hình ngang cấp trở xuống sẽ bị cô ta nhìn thấy hết. Mặt khác, ngoại hình của đội trưởng ‘Trái Tim Giết Chóc’ này cũng khiến người ta có cảm giác an toàn, bởi vậy hắn cũng hợp lẽ mà gia nhập vào tiểu đội này và đi theo họ ra khỏi thị trấn.

Nhưng vừa ra khỏi thị trấn, Tàn Nhược đã phải hồi hận ngay:

“Đi rừng Cain giết quái gì cơ?”

“Khu di chỉ dưới lòng đất Alex.”

Sau khi “À” một tiếng, thân thể Tàn Nhược chợt mãnh liệt cứng khựng!

A?!

Tàn Nhược đại ra cả nửa ngày trời, không biết nói gì chỉ há hốc mồm nhìn tên đội trưởng không nói cười tùy tiện, lúc nào cũng nghiêm chỉnh kia, sau đó nhìn lại tiểu đội của mình mà trong lòng thoáng hoảng hốt.

Khu di chỉ dưới lòng đất Alex, hắn dĩ nhiên sẽ không xa lạ với cái tên này rồi, đây là một bản đồ ở khá sâu trong rừng Cain mà trước đó không lâu được dò tìm ra, bên trong lữ quái vật cấp thấp nhất cũng là cấp 42, nhìn như số lượng không nhiều đấy, nhưng đối với một tên không nước cấp 35 thể lực hơi ‘yếu đuối’ mà nói... Thì không phải là nguy hiểm ở mức bình thường đâu!!

Cái mớ tiền này quả nhiên là không dễ kiếm như thế đó mà...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Lấy tiền tài người giúp người tiêu tai

Hồi hận thì hồi hận, nhưng khi nghĩ lại mình chỉ cần chịu trách nhiệm chữa thương cho bốn người kia chứ không cần phải đánh quái, Tàn Nhược cũng an tâm lại, sau đó dần dần theo đà nói chuyện, hắn cũng hiểu một chút về tình hình cụ thể của bốn người kia:

Đội trưởng ‘Trái Tim Giết Chóc’, chiến sĩ cự linh cuồng bạo cấp 45, có hai món đồ vàng, theo bản thân hắn nói, thì một mình hắn chống hai con quái thú bậc bốn hắn sẽ không nguy hiểm gì;

Tiểu Thanh, kiếm sĩ phép thuật sấm sét cấp 44, có một món đồ vàng, am hiểu tấn công tốc độ nhanh, có thể thoải mái chiến đấu với một con quái thú cấp 45 trở xuống;

Hoa Hồng Lửa, kẻ điều khiển nguyên tố lửa cấp 44, am hiểu phép thuật lửa tấn công diện rộng, sức mạnh phép thuật cao nhất đạt 180;

Ngà Tiểu Tiễn, xạ thủ ánh trắng cấp 45, am hiểu trình sát, phá ẩn hình, dụ quái.

Tổ hợp thể này thực ra đã tốt lắm rồi, có sức mạnh, có nhanh nhẹn, có thể tấn công xa diện rộng, có thể trình sát, lại có thể dụ quái nữa, tính cơ động mạnh, cũng có vẻ toàn diện, bất kể là nhanh chóng luyện cấp hay là đánh BOSS, cũng đều có thể lo liệu được cả. Chẳng trách gì lần này họ chỉ cần mang theo một tên không nước bậc ba như mình là lên đường ngay rồi, với thực lực của họ, cho dù không có mục sư ánh sáng ở kế bên, cũng có thể trụ được vững vàng ở khu di chỉ dưới lòng đất Alex.

Đến lúc này Tàn Nhược mới triệt để thả lỏng tinh thần.

“Này cậu em, cậu biết kha khá về bọn tôi rồi đấy, có phải là nên nói về bản thân cậu rồi không nhỉ?” Bên tai Tàn Nhược chợt truyền đến thanh âm của đội trưởng Trái Tim Giết Chóc, chỉ thấy tên đại hán này đang dùng một ánh mắt rất chi là dò xét để nhìn mình.

Tàn Nhược gật gật đầu. Hắn biết cái gì là điều mọi người quan tâm nhất, cho nên thẳng thắn thành thực trả lời ngay:

“Thuật Thủy Liệu cấp max, chiến đấu thì... Tự nhận là đối phó với một con quái thú bậc bốn không có vấn đề gì.” Cái này cũng không phải là hấn khoe khoang, bởi vì một con BOSS bậc ba dạng tinh anh thì dù sao thực lực cũng phải mạnh hơn so với một con quái thú bậc bốn loại bình thường mới phải.

Hắn vừa dứt lời, bốn người còn lại trong tiểu đội đều dùng những ánh mắt kỳ quái soi hắn ngay. Trái Tim Giết Chóc ho khan, nói: “Khụ, cái kia... Cậu em, ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, đến lúc chiến đấu thì... Cậu chỉ cần để ý đến việc hồi phục thể lực cho bọn tôi là được, đừng nên lãng phí điểm pháp lực ở mặt tấn công, phép thuật nước bậc ba đối phó với quái thú bậc bốn chịu thiệt lắm.”

“Không sai, chúng tôi mỗi người đều có vị trí của mình, anh là hậu cần, chỉ cần phụ trách việc tăng máu cho bọn tôi là được, phần chiến đấu cứ giao cho tôi với đội trưởng!” Về mặt tiểu Thanh cũng rất khản trương, cô nhìn chăm chăm vào Tàn Nhược, như sợ hắn sẽ làm xằng làm bậy vậy.

“Ày... Được rồi.”

Tần Nhựt không nói thêm, chỉ nhún nhún vai gật đầu đáp ứng. Mặc dù trong lòng không thừa nhận cho lắm, nhưng với thực lực hiện giờ của hắn, trong mắt những cao thủ này quả thật có vẻ rất tạm, chỉ là rất tạm thời, có lẽ cũng chỉ có thể đảm đương được một vai trò nhân viên hậu cần không ổn định.

Rồi, nể mặt của tiền và bạc, tôi nhin!

* * * * *

Dọc đường, đội trưởng Trái Tim Giết Chóc đi ở phía trước nhất với tiểu Thanh, trừ đôi lúc đột nhiên nhớ ra gì đó thì quay đầu lại dặn dò, còn không sẽ không mở miệng bao giờ, nhìn dáng vẻ rất chỉ là nghiêm cần. Còn Hoa Hồng Lửa và Ngã Tiểu Tiễn thì giống như có vô tận những câu chuyện riêng tư vậy, cứ chúi đầu thì thảo với nhau mãi không ngừng, khiến không ít người đi đường phải ngấm sang.

Tần Nhựt là bên được thuê nên cũng không cảm thấy bị ghê lạnh gì. Dù sao cũng chỉ là cầm tiền làm việc mà thôi, hai tiếng hoặc bốn tiếng đồng hồ sau là ai lết đường nấy rồi, không nhất thiết gì phải tìm chuyện giao lưu với nấy cô nàng ấy.

Có điều sau khi bước vào trong rừng Cain, Tần Nhựt vẫn cẩn thận nhắc nhở Ngã Tiểu Tiễn một câu, nhờ cô ta khi có đạo tặc tới gần thì lưu ý giúp một chút.

Trong khi đang nói chuyện, tiểu đội này gặp phải một con sói Báo Táp, con này bị một chiêu Cầu Lửa Lớn với chiêu Tên Ngâm của Hoa Hồng Lửa và Ngã Tiểu Tiễn đã đình chỉ việc nói chuyện phiếm bản trứng ngay. Hai đòn tấn công này gần như là bay tới cùng một lúc vậy, tốc độ nhanh kinh người, con sói Báo Táp kia thậm chí còn chưa kịp phóng ra bất cứ phép thuật nào, vừa mới bước vào trong phạm vi tấn công là đã ngã lăn lông lốc rồi!

Chết trong chớp mắt...

Thu lại cây cung gỗ, Ngã Tiểu Tiễn có vẻ thắc mắc quay đầu lại nhìn Tần Nhựt một cái:

“Anh có kẻ thù à?”

Tần Nhựt còn đang bị chấn kinh vì kỹ năng bắn tên tuy phát sau mà tới trước của Ngã Tiểu Tiễn, cũng như sự nắm bắt thời cơ ngưng tụ nguyên tố lửa và phóng ra của Hoa Hồng Lửa, cho nên hơi sững người một thoáng, rồi mới gật đầu, nói: “Phải, trước kia giết quái bị giết mất một lần, hôm nay vừa mới báo thù lại, cho nên có chút lo lắng.”

Hắn vừa mới dứt lời, vẻ mặt hơi lo lắng của Trái Tim Giết Chóc chợt giãn ra, Trái Tim Giết Chóc cười nói:

“Cậu cứ yên tâm, chỉ cần ở trong tầm nhìn của tôi, cậu sẽ không bị nguy hiểm gì.”

Tần Nhựt dĩ nhiên biết Trái Tim Giết Chóc đã thăm cho rằng kẻ thù của hắn là một tên gà con bạc ba rồi, hắn đang định giải thích lại một chút, nhưng khi ánh mắt lướt qua chiếc huy chương chiến minh ở trước ngực Trái Tim Giết Chóc, câu nói vừa dâng lên đến cửa miệng của hắn đã vội bị nuốt xuống ngay.

Mình thật là cả nghĩ quá rồi, gia tộc Bóng Đen mặc dù có chút thực lực đấy, nhưng dù sao cũng không phải là một gia tộc trong các chiến minh, tên Carmen kia cho dù có mạnh động hơn nữa, cũng không thể nào không chứa mặt mũi cho Trái Tim Giết Chóc được. Dám trước mặt thành viên của bảy chiến minh mà động tới người bên cạnh họ, đó gọi là tự tìm khổ.

Cho nên mấy tiếng đồng hồ này, mình sẽ tuyệt đối an toàn.

Nghĩ thế, Tần Nhựt dĩ nhiên cũng gật gật đầu thả lỏng tinh thần, rồi toàn tâm suy tưởng lại động tác vừa rồi của Hoa Hồng Lửa. Bắt đầu từ lúc ngưng tụ nguyên tố sớm, rồi bắn ra quả cầu lửa sớm, đề đến khi con sói Báo Táp kia mới đặt chân vào phạm vi tấn công thì cũng vừa lúc bị trúng đòn, tất cả hình như đều đã được suy tính trước một cách cặn kẽ rồi.

Xem ra thực lực của các cô gái này cũng không hoàn toàn chỉ thể hiện bằng trang bị thôi đâu. Tần Nhựt chỉ mới trông thấy các kỹ xảo này, đã có thể hiểu thêm một chút về các mỹ nữ ấy rồi.

Mà phản ứng của hắn cũng chính là điều Hoa Hồng Lửa và Ngã Tiểu Tiễn hy vọng nhìn thấy.

Từ khi vào trò chơi đến bây giờ, mặc dù có rất nhiều bạn bè quen biết đều biết kỹ thuật của các cô rất tuyệt, nhưng phần nhiều các người chơi nam vẫn chỉ chú ý tới ngoại hình của các cô, chủ quan nhận định rằng các cô chỉ là loại ‘bình hoa’ chỉ biết ăn chực điểm kinh nghiệm mà thôi. Đây cũng chính là lý do mà đến giờ các cô vẫn chưa chấp nhận gia nhập vào bất cứ gia tộc hay chiến minh nào.

Việc Tần Nhựt không hề có chút che giấu ánh mắt kinh ngạc tán thán của mình đã khiến các cô gái tăng thêm hảo cảm.. Có điều như thế cũng vẫn chưa đủ để khiến các cô buông lỏng, cho phép hắn ra tay.

Rất nhanh, trong mắt Tần Nhựt xuất hiện chút cảm xúc tiếc nuối.

Suốt đường đi, tuy lũ sói báo Táp đều chỉ bị một đòn là mất mạng, nhưng bốn người kia chẳng hề ngờ lấy chiến lợi phẩm một chút nào cả, chỉ mặc cho các đồng bạc và mấy cái xác nằm ở đó thôi... Đây đều là tiền cả đó!

Có điều trước đó đã đáp ứng với người ta là không lấy bất cứ chiến lợi phẩm nào rồi, cho nên Tần Nhựt cũng không làm ‘ngiệp vụ’ trước kia của

mình nữa, mà phần khác thì... Da sói bị đốt trụi, bị xuyên thấu sẽ hạ phẩm chất đi nhiều lắm, cho dù có cầm đi bán, cũng chẳng bán được mấy đồng, bởi vậy cũng không nhất thiết phải phí thời gian đi thu thập làm gì.

Qua khỏi vòng ngoài, cấp bậc của quái thú trong rừng bắt đầu tăng lên. Có điều tốc độ đi tới của tiểu đội Tàn Nhược cũng không bị ảnh hưởng gì, điều này phải quy công cho sức mạnh phép thuật rất cao của Hoa Hồng Lửa và khả năng bù đôn của Ngã Tiểu Tiễn. Trước mặt các cô, quái thú bậc ba quả thực không có chút khiêu chiến nào.

Trong khoảng thời gian này, Hoa Hồng Lửa đã uống mất hai bình thuốc hồi phục ma lực loại nhỏ giá ba mươi đồng vàng một bình, điều này khiến Tàn Nhược đi theo sau phải đau đớn một hồi, hoài nghi xem nhà của cô có phải là mỏ xương thuốc hay không... Thực là quá xa xỉ đi.

Rừng Cain dù sao cũng là một vùng đất hiểm, sau khi xử lý con hổ Lửa Nung cấp 39 cuối cùng xong, Tàn Nhược cảm thấy ngay phía trước mặt rõ ràng truyền đến một khí vị khiến người ta phải kiềm nén. Loại khí vị này càng âm u hơn vòng ngoài, càng khiến người ta phải run sợ hơn, giống như chỉ cần bước một bước về phía trước là sẽ rơi vào trong địa ngục vô biên vậy...

Đến nơi đây, tiểu đội của Tàn Nhược hơi ngừng lại, Hoa Hồng Lửa từ đầu đến giờ luôn đi tiên phong giờ đã lùi xuống, đứng sau lưng Tàn Nhược chung với tiểu Thanh, đội trưởng Trái Tim Giết Chóc thì đi đến phía trước nhất, hần quay đầu lại nói: “Quy củ cũ, tôi và tiểu Tiễn giết quái; Hoa Hồng, tiểu Thanh chú ý mặt sau; Tàn Nhược, cậu sẽ ở chính giữa đội, tùy thời thêm máu cho chúng tôi.”

Thấy ánh mắt của mọi người đều rơi vào người mình, Tàn Nhược bèn gật đầu thật mạnh: lấy tiền tài người, giúp người tiêu tai.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Không biết có được trả tiền hay không

Với quái thú, giữa bậc ba và bậc bốn là một đường ranh giới trọng yếu. Một khi quái thú lên được bậc bốn, trừ lực tấn công và phòng ngự được tăng lên một mức thật nhiều, chỉ số HP cũng không phải quái thú bậc ba có thể với tới...

Lấy một ví dụ đơn giản như thế này, HP của hổ Lửa Nung cấp 39 là 1500, không thể chịu nổi một chiêu Mưa Lửa của Hoa Hồng Lửa và một chiêu Mũi Tên Thấu Tim của Ngã Tiểu Tiễn, nhưng HP thấp nhất của một con quái thú bậc bốn là 3000, lại có thể thoải mái gánh được cường độ tấn công đó đến ba lượt mà không chết!

Nếu đụng phải những con quái thú bậc bốn có khả năng tấn công từ xa, những kẻ điều khiển nguyên tố muốn đối phó với nó sẽ trầy trật vô cùng, nếu bất cẩn sẽ thậm chí có khả năng lật thuyền trong mương nước ngay. Đây cũng chính là lý do mà Trái Tim Giết Chóc đòi Hoa Hồng Lửa tới mặt sau.

Đối với phương diện này, các nghề nghiệp cận chiến có vẻ thoải mái hơn nhiều, đặc biệt là các chiến sĩ cuồng bạo, HP bản thân phải cao hơn những kẻ điều khiển nguyên tố rất nhiều, mỗi cấp có thể tăng lên HP nhiều hơn, mà tỷ lệ điểm thể lực tăng lên HP cũng là cao nhất nữa. Bởi vậy để cho Trái Tim Giết Chóc đi đầu tiên là ổn thỏa nhất.

Trái Tim Giết Chóc quả thật cũng đã dùng thực lực của mình chứng minh cho chuyện này!

Một quả cầu lửa dần dần dâng lên, chiếu sáng hoàn cảnh tối tăm trong rừng rậm.

Đi không được bao lâu, bắt đầu có những thanh âm “xạch xạch xạch xạch” xen lẫn những tiếng bước chân sần sật của mọi người, càng lúc càng đến gần hơn, nếu không nhờ Ngã Tiểu Tiễn dừng lại giương cung lên thì mấy người khác trong đội cũng không biết là tiểu đội của mình đã bị thứ gì đó nhắm vào rồi nữa.

Không hề có tiếng gầm gừ của dã thú, cũng không có bất cứ một dấu hiệu nào dễ thấy, tựa như tiểu đội đã đụng độ một đám u linh vậy, hoàn toàn không nhìn thấy bất cứ bóng dáng nào. Nhưng bởi vì từ khi lên đường đến giờ Ngã Tiểu Tiễn luôn là người đầu tiên phát hiện ra kẻ địch, cho nên Tàn Nhược vẫn theo phản xạ nhanh chóng ngấm lên ngay:

“Nước!”

Đồng thời với việc chuyển sang điệu bộ phòng ngự, Tàn Nhược cũng nhanh chóng lấy ra một cụm nguyên tố nước từ trong bầu không khí...

“Cẩn thận! Là bò cạp thân rắn Bóng Tối! Một, hai... Ba!”

Ngã Tiểu Tiễn giương cung lên, cấp tốc bắn ra lần lượt ba mũi tên vào ba hướng khác nhau trong bóng tối, mũi tên cuối cùng có phát ra một luồng hào quang nhàn nhạt màu tím.

Một chớp mắt trước khi mũi tên đầu tiên rời cung, Trái Tim Giết Chóc hét lớn: “Không cần để ý đến tôi, thêm máu cho tiểu Tiễn!” Dứt lời, hần xách cây chùy “Diên cuồng đập nát” lên, lao về hướng mà mũi tên đầu tiên của Ngã Tiểu Tiễn bắn vào một cách vô cùng quả quyết.

Tần Nhược không hề mê, tức khắc dồn hết sức chú ý vào xạ thủ ánh trắng Ngã Tiểu Tiễn ngay, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể dùng thuật Thủy Liệu cho cô. Còn phần con bò cạp thân rắn Bóng Tối cuối cùng do ai đối phó thì... Đây không phải là vấn đề hần cần lo lắng! Phần Trái Tim Giết Chóc, hần ta hần phải là kẻ an toàn nhất trong tiểu đội này.

“Viu viu...”

Trong bóng đêm, những mũi tên của Ngã Tiểu Tiễn mang theo những tiếng rít vô cùng chói tai.

Có điều dường như chúng đều không phát huy ra được hiệu quả phép thuật nào, vì những tiếng vang kia vẫn còn đang tiếp tục đến gần hơn. Mỹ nữ cung thủ không dám chậm trễ, lập tức ngưng thân, lấp tên ngay... Loạt tên thứ hai cấp tốc lao vào trong bóng tối, lần này chúng kéo theo một tiếng rít dường như giận dữ lại dường như đau đớn. Tần Nhược siết chặt cây ‘Hòn của băng’ trong tay, vì thanh âm này gần hơn vừa rồi rất nhiều, tựa như đang vang lên bên tai của mỗi người vậy.

Ý nghĩ đó vừa mới xuất hiện, từ trong một bụi cây bù xù cách đây hơn mười mét đột nhiên phát ra một thanh âm của một thứ gì đó bị vỡ vụn, rồi có tiếng “xi xi” vang lên, một con quái thú đầu bò cạp thân rắn toàn thân màu mực theo một hình chữ S bò ra. Tốc độ của nó cực nhanh, lao thẳng tới Ngã Tiểu Tiễn lúc này vừa mới bắn ra loạt tên thứ ba.

Rất hiển nhiên, loạt tên thứ hai và thứ ba vì vội vàng nên đều là đòn tấn công bình thường cả, cũng không có bao nhiêu lực sát thương, cho nên dù trên thân con bò cạp thân rắn Bóng Tối này đã bị cắm mấy mũi tên, nhưng HP vẫn còn đến hơn 2300... Cặp đồng tử ma quái của nó dưới sự chiếu sáng của cầu lửa có vẻ dữ tợn vô cùng. Nó há cái miệng đầy mùi tanh hôi ra, và trong tiếng hô kinh hãi của Tần Nhược, nửa thân trên của nó dựng đứng! Sau một tiếng gào, cặp kim cực lớn của con quái thú này nhanh như tia chớp vồ về phía kẻ đang chọc giận nó, và giờ đang linh hoạt nhảy tránh ra kia - Ngã Tiểu Tiễn.

Tần Nhược quả thực không dám tin vào ánh mắt của mình nữa.

Nhanh đến thế sao?

Thế mà đã dễ dàng bị bò cạp thân rắn Bóng Tối lao đến sát người như vậy? Có làm không đấy? Xạ thủ ánh trắng không phải có kèm theo đòn tấn công gây hiệu quả phép thuật sao? Một kẻ điều khiển nguyên tố nước bậc ba như mình đối phó với bò cạp thân rắn Bóng Tối chỉ sợ cũng sẽ không đến nỗi bị động như vậy mà?

Nghĩ thì nghĩ, nhưng nhìn con bò cạp thân rắn Bóng Tối thân to chùng một thùng nước, dài chừng sáu mét liên tục tấn công mỹ nữ cung thủ, trái tim Tần Nhược nhất thời muốn nhảy lên đến cổ họng! Hần bèn lùi lại vài mét, một bên chăm chăm nhìn vào Ngã Tiểu Tiễn đang né tránh các đòn tấn công của bò cạp thân rắn Bóng Tối, một bên thì chỉ huy quả cầu nước của mình luôn lơ lửng trên đầu của cô, chuẩn bị chi viện bất cứ lúc nào.

Mãi đến mấy giây sau, Tần Nhược mới dần dẹp bỏ đi cảm xúc bất an của mình...

Bất kể là bò cạp thân rắn Bóng Tối có tấn công đến thế nào đi nữa, Ngã Tiểu Tiễn vẫn luôn bước đi một cách linh hoạt nhẹ nhàng như cũ, khéo léo né qua sự truy kích của nó. Con quái thú này không chạm đến nổi một góc áo của cô, thậm chí có khi cô còn có thể nắm bắt được thời gian nhanh chóng kéo cung bắn ra một mũi tên nữa, tốc độ của cô một lần nữa khiến Tần Nhược phải than thở.

Sau khi liên tục hươu đôi kim khổng lồ tấn công đến mấy lần mà không có kết quả, con bò cạp thân rắn Bóng Tối kia không biết có phải thẹn quá hóa giận hay không, mà đột nhiên dừng lại, sau đó chuyển đổi phương thức tấn công, cái đuôi đồ sộ của nó vung lên, dùng thể sét đánh không kịp che tai quét tới...

Phạm vi tấn công của đòn này khá là rộng, Ngã Tiểu Tiễn không thể né tránh nổi, có điều trông cô cũng rất kiên cường, bị quét bay ra ngoài nhưng không rên lên dù chỉ một tiếng, chỉ nghiêng răng chịu đựng. Tần Nhược thầm nói ‘bội phục’, đồng thời không chút lè mề sử dụng thuật Thủy Liệu đầu tiên ngay.

Hần không hề biết rằng lần này con bò cạp thân rắn Bóng Tối kia đã kích phát được hiệu quả kịch độc và cứng khựng hiếm thấy, Ngã Tiểu Tiễn không phải là kiên cường, mà là nhảy mất khi trúng đòn đã bị tê dại hết cả thân mình rồi, sau khi ngã xuống căn bản là chẳng có chút sức lực nào để gượng dậy được nữa. Tần Nhược vẫn còn hồn nhiên bắt đầu ngưng tụ nguyên tố nước...

Cũng may lực phòng vật lý của Ngã Tiểu Tiễn vẫn còn khá cao, thậm chí còn cao hơn so với đội trưởng Trái Tim Giết Chóc nữa. Sau khi được dùng thuật Thủy Liệu, hơn một trăm HP bị mất cũng được nhảy mất bù trở về.

Nhưng đây HP thì đây HP, thuật Thủy Liệu từ khi ngưng tụ đến khi phát ra phải cần đến 2 giây, không cách nào đuổi kịp mức tổn thương con bò cạp thân rắn Bóng Tối nó gây ra được.

Khi nhìn thấy bò cạp thân rắn Bóng Tối bắt đầu lao thẳng tới nơi mà Ngã Tiểu Tiễn đang nằm, Tần Nhược giật mình, theo bản năng phát hiện ra tình hình của Ngã Tiểu Tiễn là bất thường:

“Hồngбет!”

Không đoái hoài gì được cương vị và trách nhiệm làm nhân viên hậu cần của mình nữa, Tần Nhược không suy nghĩ mớ từ trong ba lô ra một cuốn sách phép ngay, rồi nện về phía con bò cạp thân rắn Bóng Tối:

“Máu Băng!”

Một thanh mâu bằng băng không lồ đột ngột hiện ra, khiến nhiệt độ trong bầu không khí trở nên lạnh hơn! Điều bất thường này rốt cục cũng khiến cho ba người bọn Trái Tim Giết Chóc đang đối phó với hai con bò cạp thân rắn Bóng Tối khác phải chú ý tới, nhìn tình cảnh Ngà Tiểu Tiên đang nằm dưới đất, họ đều cùng hô lên thất thanh:

“Tiểu Ngà!”

“Tiểu Tiên!”

Đáng tiếc là vị trí của ba người có phần xa, không thể ngăn được hai cây kim không lồ đang vung lên của con bò cạp thân rắn Bóng Tối kia, chỉ biết trông mắt nhìn thân thể nhỏ nhắn của Ngà Tiểu Tiên bị đập bằng lên xoay vòng trong không trung, trông nhỏ bé, yếu ớt và bất lực vô cùng.

Bị trúng trạng thái tiêu cực, lực phòng ngự của Ngà Tiểu Tiên bị hạ xuống một mức nhất định, cho nên lần này khoe miệng của cô rỉ máu ra, có vẻ như lần này thương tổn phải lớn hơn lần trước rất nhiều, phỏng chừng bị một đòn nữa thôi là sẽ nguy hiểm cực kỳ.

Rất may là một cây mâu bằng băng đã bay tới đúng lúc...

“Phụp” một tiếng, thanh mâu này không chút lưu tình tạo nên một cái lỗ ở trên chiếc đuôi của con bò cạp thân rắn Bóng Tối kia, đóng đinh thân hình đang lao tới của nó xuống mặt đất, không cho nó có cơ hội một lần nữa tấn công Ngà Tiểu Tiên!

Tần Nhược dĩ nhiên sẽ không cho rằng một phép thuật bậc ba là có thể tạo ra được lực sát thương và tác dụng mạnh bao nhiêu, cho nên nháy mắt khi cây mâu băng lao vút ra, hắn hô một tiếng “Thủy liệu” ngay. Những nguyên tố nước được ngưng tụ từ trong không khí một lần nữa đông mảnh thấm vào trong thân thể Ngà Tiểu Tiên, mặc dù không thể bù đắp được HP, nhưng sự xuất hiện của cây mâu băng và chiêu Thủy liệu này đã tạo ra cơ hội cho ba người khác.

Hoa Hồng Lửa bây giờ đã được rảnh tay đứng ngay tại chỗ, vừa vô cùng lo âu nhìn bên này, lại vừa dùng phép thuật lửa gấp rút tiếp viện từ xa... Đòn đánh của cô không chút lưu tình nện trúng đầu của con bò cạp thân rắn Bóng Tối nọ, sự bóng rắt khiến toàn thân con quái thú này phải run bắn lên.

Tần Nhược nắm bắt thời gian lại hạ một thuật Thủy Liệu xuống, giúp Ngà Tiểu Tiên triệt để hồi phục lại...

Tiếp đó, Trái Tim Giết Chóc, tiểu Thanh, Ngà Tiểu Tiên và Hoa Hồng Lửa không còn nhàn nhã nữa mà trực tiếp lấy hết chiến lực ra, dùng thời gian ngắn nhất đánh cho ba con bò cạp thân rắn Bóng Tối trong trận ra tro.

Sau khi hỏi rõ nguyên do, mấy người đều kinh hoàng.

Hóa ra... Trong quá khứ khi có mục sư ánh sáng, mấy người đối phó với bò cạp thân rắn Bóng Tối luôn thoải mái vô cùng, chưa bao giờ từng xuất hiện tình trạng trúng độc như hôm nay vậy.

Tình huống Ngà Tiểu Tiên gặp phải đã gõ lên một hồi chuông cảnh báo cho mọi người. Nếu mới đây Tần Nhược phản ứng chậm hơn một chút, vậy sẽ phiền phức lắm...

Sau khi qua cơn kinh hoàng rồi, mấy cô gái bọn Ngà Tiểu Tiên đều nhao nhao nói cảm ơn với Tần Nhược, tên đội hữu mà từ đầu đến giờ mọi người luôn cho là ‘gà con’ kia, đồng thời việc an bài cương vị hậu cần cho Tần Nhược cũng lỏng lẻo hơn nhiều, họ cho phép hắn kiêm thêm cả vị trí nhân viên chiến đấu dự bị nữa, khi gặp tình huống cần thiết thì có thể tham gia chiến đấu.

Đối với sự an bài mới ấy Tần Nhược cũng không để tâm bao nhiêu, hắn chỉ canh cánh trong lòng cái cuốn sách phép mà mình đã xúc động dùng mất kia thôi, không biết... có được trả tiền hay không nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Diễm luyện cấp chiếm hữu nội bộ

Trong rừng Cain, tình huống quái vật tụ tập rất ít khi xuất hiện, thậm chí cơ hội một lần gặp trên 3 con quái thú cũng rất rất hiếm, bởi vậy sau khi 3 con bò cạp thân rắn Bóng Tối kia gõ cho tiểu đội Tần Nhược một hồi chuông cảnh báo xong, một phần cả đội trở nên dè dặt hơn, một phần cũng đi đường thông suốt, không bị ngăn trở nữa, coi như không kinh không hiểm đến được địa điểm đích - khu di chỉ dưới lòng đất Alex.

Khu di chỉ dưới lòng đất Alex nằm ở vị trí mười cây số sâu trong lòng rừng Cain, bởi vì quái thú nơi này đã có tính công kích rất dũng mãnh, cho nên trong số những tiểu đội đến nơi này đã rất hiếm thấy bóng dáng của những người chơi bậc ba. Cho dù là người chơi bậc bốn, thì trang bị trên thân cũng không phải là hàng rẻ hàng vừa gì, ai nấy đều mặc toàn thân màu tím cả, trông có vẻ ‘phong độ cao thủ’ vô cùng, ngẫu nhiên còn trông thấy được một ít cao thủ có một, hai món đồ vàng nữa.

Cho nên khi tiểu đội của Tần Nhược bước vào vành ngoài của khu di chỉ này, các đoàn đội đang chờ ở nơi đây đều nhao nhao lộ ra thần sắc vừa kinh

ngạc vừa kỳ quái.

Tần Nhựt cũng rất hiểu rằng cấp bậc của mình có phần không hợp với tình cảnh trước mắt đây, cho nên chỉ bĩu bĩu môi, không hề lên tiếng mà dời ánh mắt về phía cửa vào của di chỉ, rất có khí chất của một ‘em bé ngoan’.

* * * * *

Khu di chỉ dưới lòng đất Alex, nghe nói rất lâu trước kia từng là một trong những cửa vào của một tòa thành khổng lồ dưới lòng đất.

Thành ngầm!

Đây là một thành thị từng có nền văn minh mấy trăm năm phồn vinh, trải qua cả ngàn năm lịch sử, tương truyền khi đó có rất nhiều chủng tộc chung sống vui vẻ nơi đây, nó không hề kém chút nào so với thủ đô của đại lục Thần - Ma to lớn bên trên chút nào. Mãi cho đến một ngày trước khi cuộc đại chiến Thần - Ma bùng nổ, hai loại tín ngưỡng bất đồng đã triệt để phá hủy sự an ninh của vùng đất lạnh dưới lòng đất này!

Cuối cùng, chủ thành là Aricages vốn ghét cay ghét đắng chiến tranh vì tránh cho thành ngầm bị phá hủy đã dứt khoát hạ lệnh cho các thân vệ ngăn lại tám lối thông lên mặt đất, triệt để thoát ly khỏi sự liên hệ với bên ngoài!

Mãi đến khi cuộc chiến Thần - Ma kết thúc rồi, thành ngầm này vẫn không hề có chút liên lạc nào với bên trên...

Đã rất nhiều năm từ đó đến nay, những kẻ mạo hiểm, những tên đạo tặc mơ ước sự phồn vinh và số của cải trong thành ngầm đều không hề ngừng nghĩ việc nghiên cứu các loại tài liệu lịch sử, thông qua việc hỏi han và thăm dò con đường tiến vào trong ấy... Nhưng vẫn chưa có bất cứ thành quả nào. Dần dà lâu ngày, con đường thông đến thành ngầm này bị người ta quên lãng đi, và trở thành một ‘đi chỉ’ trong miệng người đời.

Một truyền thuyết đẹp đẽ có liên quan đến tài phú!

Tần Nhựt một bên hồi tưởng lại những tài liệu có liên quan đến truyền thuyết này, một bên lại đứng ở trước lối vào di chỉ, nhìn mắt nổi lên bên ngoài này và những cái đầu của những bức tượng ác ma lòng đất khổng lồ cao đến năm mét rải rác khắp nơi, v.v... sau đó âm thầm so sánh cái lối vào với chiều cao của bản thân mình... Rồi trong lòng buồn bực tới cực điểm.

Lối vào thế mà là một cái miệng của một con ác ma huyết động!

Thật là mất vệ sinh mà!

* * * * *

“Bộ dạng Nhựt Nhựt thật là ngộ đó...”

“Đừng ngăn người ra đó nữa, vào mau nào.”

Trái Tim Giết Chóc, Ngã Tiểu Tiến trước sau bước vào trong di chỉ, trông thấy Tần Nhựt lắc lắc đầu ngây ngô nhìn bức tượng ác ma huyết động loang lổ mà ngăn người, bèn không khỏi cùng bật cười.

Tần Nhựt cũng cười, có điều là cười khổ. Không ngờ lại có một ngày ở trong trò chơi cũng bị người ta gọi là Nhựt Nhựt (yếu đuối) đấy, mặc dù cái chữ Nhựt - nếu như - của mình không phải là chữ Nhựt - yếu đuối - kia, nhưng âm đọc lại tương đồng, bởi vậy khiến cho người ta dễ liên tưởng đến một cô gái thanh tú nhã nhặn...

Cười khổ một tiếng, rồi Tần Nhựt cũng không kháng nghị mà lắc lắc đầu ra vẻ đã quen với việc ấy lắm rồi, sau đó khom người bước vào trong. Hắn đột nhiên lưu ý là mấy đội người chơi ngoài kia vẫn cứ đứng ở chỗ cũ chứ không động đậy, bèn không khỏi hiếu kỳ hỏi:

“Bọn họ đang đợi cái gì thế?”

“Hử? À, Sứ giả lòng đất.”

Hoa Hồng Lửa đi đằng sau hắn giải thích:

“Một loại quái bậc bốn dạng tinh anh, có xác suất nhất định sẽ rút ra chìa khóa đi vào tầng thứ ba của di chỉ Alex.”

Tần Nhựt ngăn người ra, dè dặt nói:

“Chìa khóa, tầng thứ ba... Alex không phải là một tòa thành nhỏ sao?” Bây giờ hắn phát hiện ra rằng so với những người chơi thực sự, mình thật giống như là một tên ‘thất học’ vậy.

“Đàn... Thành thị dưới lòng đất khác với các thành thị trên mặt đất của chúng ta. Tầng thứ nhất của các thành thị dưới lòng đất thường chỉ là nơi buôn bán với bên ngoài. Anh xem này, mấy kiến trúc kia không khác biệt lắm so với trên đại lục của chúng ta, nhưng tầng thứ nhất chỉ cung cấp cho các thương nhân tới lui buôn bán mà thôi...” Trong khi Hoa Hồng Lửa nói chuyện, năm người đã đi hết thực quản của bức tượng ác ma huyết động này, đập ngay vào mắt là một con đường rộng mở. Nhìn lại từ phía này, lối vào không khác gì một cửa hàng bình thường cả.

Đây là lần đầu tiên Tần Nhưộc đến di chỉ Alex, cho nên hấn tức thì nhìn quanh quần khắp nơi một vòng, sau đó lòng thẳm kinh ngạc tán thán:

Cho dù bây giờ đã bị lũ quái thú bậc cao chiếm cứ, Alex vẫn được bảo tồn khá là hoàn chỉnh, nhìn không khác gì so với các thành thị trên mặt đất cả, điều duy nhất bất đồng chính là trên đỉnh đầu mình chính là trần hang chứ không phải bầu trời và mặt trời. Có điều ánh sáng từ những vách đá màu vàng bao phủ mọi nơi chiếu xuống vẫn khiến di chỉ Alex có vẻ sáng sủa vô cùng.

“Nơi này... Yên tĩnh ghê nha.” Tần Nhưộc có chút thắc mắc, cả cái tòa thành này nhìn tuy không lớn thật đấy, nhưng trên đường thể mà cả một cái bóng quái thú con con cũng không thấy đây này, thật không giống một nơi luyện cấp tốt chút nào hết cả.

Hoa Hồng Lửa lúc này đã nghiêm nhiên trở thành ‘hướng dẫn viên chuyên nghiệp’ cho Tần Nhưộc, cô một bên thì thúc giục Tần Nhưộc đuổi theo kịp đội ngũ, còn một bên thì giảng giải:

“Tầng thứ nhất quái vật ít, chỉ có một ít điểm đánh là có quái vật thôi. Chúng ta đi tầng thứ hai, nơi đó mới chính là nơi sinh sống của cư dân hang động, phải lớn hơn nơi này gấp mười, và có mấy điểm đánh không tệ nữa.”

Tiếp đó trên đường đi Hoa Hồng Lửa giải thích một chút về tình hình phân bố và thực lực cụ thể của quái vật nơi tầng hai cho Tần Nhưộc, để hấn có chút hiểu biết về nơi này.

Nhưng có một điều khiến Tần Nhưộc phải chấn kinh, đó là nơi này lại chính là một trong những địa điểm luyện cấp chiếm hữu nội bộ của chiến minh Hoa Từ Kinh!

Địa điểm luyện cấp chiếm hữu nội bộ...

Là một số ít nơi luyện cấp bí ẩn loại vừa vừa mà các chiến minh có phần coi trọng, những nơi này thường có tỷ lệ rớt đồ khá cao, hoặc là quái này mới nhanh, hay là có thể rớt ra được một số ít trang bị, vật phẩm có chút đặc thù, tóm lại nhất định đều là nơi tốt cả!

Bây chiến minh cũng không muốn đứng ở phía đối lập với hàng tỉ người chơi còn lại, cho nên sẽ không hình thành việc lũng đoạn tuyệt đối, chỉ đến khi cần thiết phải đánh gấp, mới thông báo đến các đoàn đội ngoài chiến minh ở trong các khu vực này mà thôi: rời khỏi, hoặc là chuẩn bị chiến đấu.

Lúc này, những đoàn đội biết thức thời sẽ tạm thời rời khỏi nơi đây, đợi đến khi có vị trí trống mới quay lại, nếu không thì... Các đoàn đội của bảy chiến minh sẽ triển khai một sự kiện ‘đẹp sân’ nghiêng về một phía!

Lời tự thuật của Hoa Hồng Lửa khiến Tần Nhưộc nhìn đến một mặt khác ngoài cái thực lực tuyệt đối của các chiến minh: ngang ngược, bá đạo!

Dù cho có hai cái chữ ‘thông báo’ kia che giấu, nhưng vẫn cứ lộ ra một vẻ cường quyền và xác xược vô cùng, thế mà các người chơi lại vẫn cứ quen thuộc với việc ấy, thật không thể phủ nhận địa vị tuyệt đối và thủ đoạn của bảy chiến minh kia được.

Nếu đổi là một số gia tộc bình thường khác, vì những điểm đánh này, có lẽ mỗi ngày đều phải đánh đến bươu đầu sứt trán đấy, thậm chí còn có thể khiến một gia tộc đang mạnh mẽ sụp đổ nữa kia...

* * * * *

Ánh sáng nơi tầng thứ hai của khu di chỉ Alex phải mờ hơn so với tầng thứ nhất nhiều, xem ra người hang động cũng không thích ánh sáng mặt trời là mấy. Từ xa nhìn lại không thấy bất cứ kiến trúc nào, cũng không thấy sự quy hoạch đồ sộ mà đẹp đẽ như ở trên đại lục Thần - Ma... Thứ tràn ngập trên nền đất rộng rãi nơi đây chính là vô số những tảng đá kỳ quái màu đen, là một dòng suối không được trong cho lắm, và những hang nhỏ không đủ một mét vuông nằm trên vách tường lõm lõm.

Nghe nói những cái hang này vốn chính là nhà của những người hang động, đáng tiếc là bây giờ chúng đã biến thành nơi cư trú của bộ tộc nhện nhện Huyết Ma.

“Tốt rồi, thời gian nói chuyện phiếm đến đây là hết.” Trái Tim Giết Chóc nghiêm nghị nói:

“Bắt đầu từ bây giờ phải tập trung tinh thần 120% đấy, chú ý mỗi một cái hang động, mỗi một cái vũng nước bên cạnh các cô cậu, cùng với trên đỉnh đầu nữa... Những nơi đấy đều có thể có nhện nhện Huyết Ma xuất hiện hết, tôi không hy vọng có bất cứ ai tắt máy giữa đường đâu.”

Tần Nhưộc thẳm run trong lòng, sau đó theo phản xạ ngẩng đầu lên nhìn trên trần hang. Vừa nhìn một cái, hấn đã thấy ngay có một con nhện màu đen với một cái mông cực kỳ béo đang treo ngược ở trên không trung, chuyển động chi trước và cái miệng một cách cực kỳ kinh tởm. Nó đang bám trên một sợi dây tơ và nhanh chóng trượt xuống!

Nhìn thấy thế, Tần Nhưộc không nhịn được mà phải hít vào thật mạnh một luồng hơi lạnh, một cảm giác vô cùng mãnh liệt xông lên khiến hấn phải nổi cả da gà...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Giới hạn chịu đựng của tâm lý

Đây là cái nơi quái quỷ gì vậy?

Tần Nhược thực là muốn khóc mà không có nước mắt, có ảo giác mình đang bị người ta bán mà còn giúp người ta đếm tiền.

Từ lúc bước chân vào trong tầng hai của di chỉ Alex đến giờ, hắn không có một khắc nào mà yên lòng được. Bắt đầu từ khi con nhện khổng lồ lông lá xồm xoàm đầu tiên từ trên trời giáng xuống, hắn đã bắt đầu phải một chịu cuộc thử thách tâm lý cực kỳ nghiêm túc ở nơi đây...

Nhện nhện Huyết Ma... Con này nào có phải nhện nhện đâu? Nhện nhện trên Trái Đất này không có to như vậy! Quả thực là một con quái thú đột biến mà, tốc độ di động của tám cái chân phải vượt qua kỷ lục chạy trăm mét của con người nhiều lắm, so với lũ quái thú dạng cận chiến bò cạp thân rắn Bóng Tối mà mọi người mới gặp đây thì nhanh hơn nhiều. Tám chân đầy lông lá chuyển động một cách nhanh chóng, một đôi kim màu đen cực kỳ sắc bén nơi miệng đang lao vút đến gần... Tất cả đều mang đến cho người ta một sự chấn động cực mạnh. Hoặc bất thành linh từ trong một hang động nào đó lao ra như thể một cái bóng ma, khi nó yên ắng tiến sát được gần rồi thì...; hoặc là đột nhiên từ trong một vũng nước không rõ màu sắc nào đó sẽ nhô lên một đám mắt màu lam sâu thẳm, nhắm về phía mọi người mà phụt lên mấy thứ kinh tởm như nọc độc, tơ nhện, v.v... Tần Nhược cảm thấy mình sắp sụp đổ đến nơi rồi, mấy sợi dây thần kinh đã được rèn luyện ở rừng Cain của mình giờ phút này lại bắt đầu phải từng lần từng lần chịu lấy một sự chấn động và tra tấn phi nhân tính...

Sau khi đau đớn một hồi, Tần Nhược lại càng thêm bội phục mấy đồng đội gồm một nam ba nữ này của mình!

Thật dũng mãnh quá!

Quả thực là không có cách nào để tưởng tượng ra cái cảm giác khi chiến đấu tầm gần với mấy cái thứ kinh tởm ấy của đội trưởng và tiểu Thanh được. Mà điều khiến hắn càng không tưởng tượng được ra chính là... Các cô gái chẳng phải đều cực kỳ ghét và sợ hãi mấy sinh vật đầy lông lá như rắn sâu chuột kiến, v.v... hay sao? Sao thấy ánh mắt ba người bọn Hoa Hồng Lửa nhìn đám nhện nhện Huyết Ma này giống y như nhìn những món đồ chơi yêu dấu vậy?

Ồi, thật là đáng sợ quá rồi!

Sau một hồi run sợ, Tần Nhược đâm ra bội phục mình lắm lắm, hơn chục phút dày vò thế này mà cũng không bức cho mình phát điên lên được đấy! Thuật Thủy Liệu thế mà không có lần nào rơi hột vào người Trái Tim Giết Chóc cả, cũng chẳng biết cái thứ đang khổng chế nguyên tố nước kia rốt cục là mình đây, hay là cái hệ thần kinh đã chết lạng kia nữa...

Có điều không thể không thừa nhận rằng tốc độ này mới ở nơi đây rất nhanh!

Điểm kinh nghiệm khi giết nhện nhện Huyết Ma cấp 43 phải nhiều hơn so với khi một mình hắn giết sói Báo Táp nhiều, bốn người hợp tác với nhau tấn công, điểm kinh nghiệm cứ 630, 630 mà vào, ổng kinh nghiệm dâng lên cực kỳ nhanh.

Mặt khác, nghe nói nhện nhện Huyết Ma có xác suất nhất định sẽ rớt xuống ‘Tơ nhện kịch độc’ và ‘Túi độc’ nữa, hai thứ này đều là những nguyên vật liệu cực tốt, ‘Tơ nhện’ thì có thể kèm độc vào cho vũ khí, đánh trúng có khả năng gây trúng kịch độc và chậm chạp, ‘Túi độc’ thì có thể sử dụng để chế tạo thuốc giải độc và thuốc kịch độc. Giá thu mua chúng lần lượt là 120 đồng vàng và 150 đồng vàng, đáng tiếc rằng tỷ lệ rớt hai thứ này không được cao cho lắm, dọc đường đội mình đã giết chết đến mấy chục con nhện nhện Huyết Ma rồi, mà chỉ lấy được có mỗi một cuộn ‘Tơ nhện’ nhẹ bồng thôi.

Thu nhập của tiểu đội đối với Tần Nhược mà nói thì không quan trọng chút nào, dù sao cũng không can hệ gì với hắn cả, hướng hồ hiện giờ tình hình đang như thế này khiến cho hắn cơ bản là không thể để tâm vào việc khác được, chỉ chăm chăm đi ở giữa đội hình, thỉnh thoảng lại quét mắt nhìn lên đỉnh đầu, vòng qua những tầng đá, những vũng nước mà tiến tới thôi.

“Cố lên! Cũng sắp tới rồi!”

Khi nghe được câu nói này của đội trưởng, một cảm giác ‘khô tận cam lai’ dâng lên trong lòng Tần Nhược, hắn thở dài ra một hơi khoan khoái... Nhưng còn chưa chờ cho hắn an tâm lại, thì câu nói tiếp theo từ miệng của Trái Tim Giết Chóc thốt ra đã khiến cho hắn phải choáng váng ngay:

“Nơi đó quái sẽ nhiều hơn một chút!”

Sắc mặt Tần Nhược trắng bạch, mồ hôi là chảy tuôn. Mãi cho đến khi đến được điểm đánh trong lời của Trái Tim Giết Chóc, gánh nặng trong lòng hắn chợt biến đi mất.

Nơi này hiển nhiên là một mảnh đất ven rìa của tầng hai di chỉ Alex, vách hang trên đỉnh đầu càng ngày càng thấp hơn, đến cuối cùng chỉ còn cao có mấy mét, thế này thì không cần lo lắng sẽ bị bọn nhện nhện Huyết Ma kia đánh lên từ trên đỉnh đầu nữa rồi.

Phía đối diện, nơi vách tường dài dằng dặc có mấy cái hang động lõm vào, có mấy con nhện nhện Huyết Ma đang lác lác lư tuồn tra tới lui bên ngoài các hang ấy, trông như những tên địa chủ béo ú đang tuần tra lãnh địa của mình vậy.

Có khá nhiều những hang động có nhện nhện Huyết Ma đã có người chơi chiếm cứ. Họ đều dùng một phương pháp giống nhau, đó là hai tên chiến sĩ ngấn ở bên ngoài cửa hang chống đỡ đám nhện nhện Huyết Ma, mấy kẻ điều khiển nguyên tố và cung tiễn thủ thì đứng ở bên trong chỉ cần lo tấn công và mục sư tăng máu. Bọn họ phối hợp rất ăn ý, tốc độ dọn quái rất nhanh, ai cũng có vẻ an toàn và ung dung vô cùng.

Trái Tim Giết Chóc nhìn thoáng qua một tiểu đội kia ở phía bên trái, sau đó lập tức dẫn mọi người đi qua ngay. Hắn không nói nhí nhằng, chặn ngay một con nhên nhện Huyết Ma vừa mới đột nhiên nảy mới ở đây...

Cuồng hóa!

Cú Đánh Cự Linh!

Cây chùy ‘Điên cuồng đập nát’ tựa như mang theo sức mạnh ngàn cân ầm ầm đập vào trán của con nhên nhện Huyết Ma kia. Con nhên nhện Huyết Ma to béo ấy thậm chí còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị đập cho choáng váng rồi! Trái Tim Giết Chóc không hoảng không vội, cúi người một cái, bả vai đụng tới. “Păng”, nhên nhện Huyết Ma bị đụng cho thụt lùi lại, nó tỉnh dậy từ trong trạng thái choáng váng, sau đó phun nọc độc ra!

Thủy Liệu!

Đã phối hợp rất nhiều lần, chớp mắt Tần Nhưộc kéo HP của Trái Tim Giết Chóc về đầy ồng.

Trái Tim Giết Chóc cũng đã sớm quen thuộc với cơn mưa của Tần Nhưộc rồi, động tác của hắn không hề ngừng lại, sau khi va chạm, cây chùy Điên cuồng đập nát từ bên dưới hất lên trên, phát ra thanh âm tựa như một tiếng gào thét - Ròng Ngắc Đầu! Nhên nhện Huyết Ma bị hất văng cao lên, sau đó chỉ thấy cây chùy không lồ kia tựa như một tia chớp màu đen vậy, dùng khí thế càng điên cuồng hơn ầm ầm đập xuống!

“Păng!”

Mặt đất bằng nham thạch kiên cố bị rung lên, con nhên nhện đáng thương nọ thậm chí bị nện cho lún nửa cái đầu xuống dưới đất, một dòng chất lỏng màu đen trào ra, kèm theo tiếng rít xì xì tuyệt vọng...

Liên kích!

Kỹ năng Cuồng Hóa bậc bốn, Cú Đánh Cự Linh bậc hai, Va Chạm bậc ba, Ròng Ngắc Đầu bậc ba, Tia Sét Thịnh Nộ bậc bốn, tất cả chúng đều chặt chẽ liên mạch với nhau, diễn ra chưa đến 3 giây, giết ngay chớp mắt một con nhên nhện Huyết Ma cấp 43.

Loạt liên kích vừa ung dung vừa bình tĩnh, mà lại ẩn chứa sức mạnh cuồng bạo này nhất thời khiến cho Tần Nhưộc bị chấn động vô cùng!

Đây là lần đầu tiên... Tần Nhưộc được chứng kiến loạt liên kích đặc sắc như thế ở ngay trên hiện trường, và ở khoảng cách gần như thế nữa, đối tượng bị liên kích đến chết thậm chí còn là một con quái thú bậc bốn mạnh mẽ!

Thật là quá đẹp!

Tần Nhưộc cảm thấy người mình cũng theo loạt liên kích dừng mảnh này mà nóng rực lên.

Không chỉ có hắn, mà tiểu đội đang đóng trong hang này cũng bị loạt liên kích đó làm cho chấn động, họ nhìn tên chiến sĩ cuồng bạo ấy tiến đến đây sau khi giết xong con nhên nhện nọ mà sắc mặt tẻ vô cùng.

Trái Tim Giết Chóc phớt lờ hai tên chiến sĩ đang ngăn ở ngoài cửa hang, lập tức bước đến trước mặt họ, sau đó có chút bất nhẫn nhìn chằm chằm vào một tên mục sư trước ngực đeo một tấm huy chương có hình một bàn tay quỷ bốc cháy đứng ở phía trong cùng, miệng chậm rãi thốt ra một chữ:

“Nhanh.”

Tần Nhưộc nhìn mà cảm thấy quái đản vô cùng, có điều vẫn còn lơ mơ hiểu được một chút, đó là Trái Tim Giết Chóc đang đuổi người đi. Nhưng trong đội đối phương hình như cũng có thành viên của một trong bảy chiến minh mà? Cái huy chương ấy... Là huy chương của chiến minh Vuốt Quỷ Âm Ty.

Thành viên của một trong bảy chiến minh lại đi xua đuổi một thành viên khác?

Tần Nhưộc liếc liếc bờ môi đột nhiên khô khốc ra của mình. Theo bản năng, hắn cảm thấy đây không phải là một chuyện chơi vui gì cả. Ở rừng Cain, hắn đã nhìn thấy quá nhiều những chuyện các đoàn đội vì một lời nói không hợp mà ra tay đánh nhau rồi...

Nhưng, chuyện tiếp theo lại hoàn toàn nằm ngoài sự dự kiến của hắn.

Tên mục sư kia chỉ dùng ánh mắt âm u lạnh lẽo nhìn Trái Tim Giết Chóc vài giây, sau đó mang theo sáu người còn lại từ trong hang bước ra ngay, nhưng lại điểm đánh này.

Trái Tim Giết Chóc và ba cô gái trong đội cùng đi vào nhận hang động, hết như một chuyện uống nước ăn cơm, thiên kinh địa nghĩa vậy...

Tần Nhưộc há há miệng, mặc dù rất muốn hỏi rốt cục là chuyện gì thế này đây, nhưng dưới sự uy hiếp của mấy con nhên nhện Huyết Ma ở bên ngoài hang, cuối cùng hắn vẫn đành thành thật bước vào trong hang. Bảo vệ cái mạng của mình trước đã rồi tính sau vậy.

Nháy mắt khi đặt chân vào trong hang, Tần Nhưộc cảm thấy có mấy ánh mắt quái dị nào đó quăng vào người mình. Có lẽ là vì mình mới chỉ bậc ba, cũng có thể là vì lý do khác... Có điều căn cứ theo cái mà khoe mắt mình bắt được, thì trong đó có hai luồng là đến từ tên mục sư của Vuốt Quỷ Âm Ty kia, mặc dù sau khi rời khỏi hang xong tên kia vẫn không nói gì cả, nhưng cảm giác tên này mang đến cho mình thật là...

Tôi tệ vô cùng!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Sự bất hòa trong tầng chót của các chiến minh

Bảy con nhên nhện Huyết Ma, đối với một tiểu đội năm người mà nói, thì có sự uy hiếp trí mạng!

Nhưng chỉ cần lợi dụng địa hình một cách thích hợp một chút, đưa cả đội đi vào trong hang động thì sự uy hiếp của bảy con nhên nhện Huyết Ma sẽ hạ xuống mức thấp nhất ngay. Thứ có thể thực sự uy hiếp cũng chỉ có hai con nhên nhện Huyết Ma đứng trước mặt của Trái Tim Giết Chóc và tiểu Thanh.

Hoa Hồng Lửa dưới sự bảo vệ của hai tên chiến sĩ chỉ việc ung dung ngưng tụ ra phép thuật diện rộng Địa Ngục Lửa, bao phủ toàn bộ đường kính mười mét ở trước cửa hang là xong. Trong môi trường lò mờ của tầng hai này, đám lửa cháy như đang nhảy múa kia trông rực rỡ bất mắt cực kỳ!

Xạ thủ ánh trắng Ngã đại MM mặc dù không thể gây tổn thương số đông, nhưng lại có thể trói hai con nhên nhện Huyết Ma ở phía trước đội giúp hai tên chiến sĩ, một lần nữa làm giảm đi sự xung kích của chúng.

Bởi vì như thế, lượng công việc của Tàn Nhược lại càng ít đi. Hẳn an tâm đứng nơi hậu phương, thì thoáng lại phóng ra một phép Thủy Liệu, sau đó chậm chậm đội cho Địa Ngục Lửa nướng lũ nhên nhện Huyết Ma thành nhên nhện nướng.

Không đến 10 giây, một loạt nhên nhện Huyết Ma đã mang theo mùi thịt nướng nồng mũi nằm bẹp dí. Thừa dịp Trái Tim Giết Chóc và tiểu Thanh nhặt chiến lợi phẩm, Tàn Nhược và Hoa Hồng Lửa cùng tiến vào trong trạng thái ‘thiền’, tranh thủ mỗi giây để gia tăng tốc độ hồi phục MP.

Thời gian quái vật này mới là cố định: 1 phút.

1 phút có thể hồi phục lại được 30 điểm MP, như thế rất nhanh Tàn Nhược đã có thể hồi phục đến trạng thái tốt nhất.

Hoa Hồng Lửa có chút buồn bực, lúc thường bọn họ có mục sư ánh sáng tăng cường lực tấn công, cho nên trong thời gian 8 giây có thể hoàn tất việc chiến đấu, số MP tiêu hao cũng có thể theo thời gian còn lại mà khôi phục lại một cách đầy đủ. Đáng tiếc hiện giờ thì... Thời gian khôi phục chỉ đủ để MP gần đầy thôi. Không có mục sư thật khiến người ta chán nản quá.

Hoa Hồng Lửa dĩ nhiên sẽ không biểu lộ ra sự chán nản này ra mặt rồi. Đều là do chị Lan nhẫn tâm kia cả, nếu không phải do chị ta chạy đi theo bạn trai, vậy các cô cũng sẽ không bắt bắt tới mức nhờ vào một tên khổng nước bạc ba chống đỡ hậu cần như thế này đâu.

Điều may mắn duy nhất chính là, tên khổng nước bạc ba này từ đầu đến giờ vẫn làm không tệ...

Cô không biết là giờ này Tàn Nhược đang hí hửng tính toán số điểm kinh nghiệm hắn đạt được đấy. 630 điểm một con, tổng cộng 7 con, 1 phút 10 giây là một vòng, vậy sau 1 tiếng đồng hồ sẽ là...

Ha ha ha! Phóng chừng chưa đến nửa giờ là có thể thăng cấp được rồi! Nếu sớm biết nơi này sướng như vậy, cho dù có phải trải qua hai lượt ác mộng trên đường đi như hồi này thì cũng đáng đấy mà!

Song song với sự sung sướng của Tàn Nhược, thì thu hoạch của Trái Tim Giết Chóc và tiểu Thanh cũng không nhỏ, tỷ lệ rớt đồ ở nơi này hình như cao hơn so với bên ngoài một chút, mỗi giết năm đến sáu lượt là sẽ có rớt Tơ nhện hoặc Túi độc một lần. Lần trước đó thậm chí còn rớt ra cả hạt nhân của nhên nhện Huyết Ma nữa, thứ này là hạt nhân bậc bốn hệ bóng tối đấy, giá không thấp hơn 800 đồng vàng đâu...

Chẳng trách gì bảy chiến minh muốn chiếm hữu nội bộ nơi này được, mà cũng chẳng trách gì bốn người bọn Trái Tim Giết Chóc ra tay hào phóng như thế, đây quả là thiên đường của người chơi mà! Mà cũng chẳng trách được các MM xinh đẹp như bọn Hoa Hồng Lửa đây lại có thể bình tĩnh trước dáng vẻ của lũ nhên nhện Huyết Ma như thế.

Ai có thể mặt nặng mày nhẹ với tiền được chứ?

Thời gian cứ một phút một phút trôi qua, Tàn Nhược càng ngày càng kinh hãi cho tỷ lệ rớt đồ và tốc độ tăng kinh nghiệm nơi đây hơn, cho đến khi cả người hắn bị một màn hào quang màu vàng bao vây, và hệ thống nhắc nhở hắn đã lên cấp 36... Khi mọi người nhao nhao chúc mừng, hắn rốt cục cũng không nhịn được mà mở miệng dò hỏi, xem có phải mọi điểm đánh trong này đều có tỷ lệ rớt đồ như vậy hay không.

Trái Tim Giết Chóc lắc đầu, đáp:

“Cả tầng hai của di chỉ chỉ có năm điểm đánh bảy con nhên nhện như thế này mà thôi, những điểm đánh khác tôi chưa đi qua, có điều hẳn không hiệu quả như thế này.”

“Chỉ có năm cái?”

Tần Nhược hơi có chút kinh hãi. Không biết vì sao, trong đầu hắn không nhận được mà nhớ lại ánh mắt âm u lạnh lẽo của tên mục sư thuộc Vuốt Quỷ Âm Ty khi này.

“Ừm, bí mật này chỉ có rất ít người biết được, cậu ngàn vạn lần đừng nói cho người khác biết đấy...” Nói đến đây, Trái Tim Giết Chóc đột nhiên bật cười, nói: “À, thực ra có nói với người khác cũng vô dụng thôi, nơi này là khu vực chiếm hữu nội bộ của Hoa Từ Kinh và Vuốt Quỷ Âm Ty rồi, trừ thành viên của bảy chiến minh ra thì không ai có thể đến đây luyện cấp được. Hơn nữa, năm điểm đánh này một ngày hai mươi bốn giờ đều có người canh giữ cả, sẽ không chừa cơ hội cho người xa lạ được.”

Tần Nhược lặng lẽ gật gù đầu, cấp tốc phóng một phép Thủy Liệu cho tiểu Thanh, rồi sau đó hỏi vấn đề mà hắn vẫn luôn thắc mắc kể từ sau khi tên mục sư ấy rời đi:

“Đúng rồi, đã nơi này là khu vực chiếm hữu nội bộ của Hoa Từ Kinh và Vuốt Quỷ Âm Ty, vậy sao hồi này anh có thể bảo tên mục sư ấy rời khỏi thế?”

Hắn vừa nhắc tới tên mục sư ấy, Ngã Tiểu Tiền đã cười lạnh nói ngay:

“Cái tên Hũ Máu Diên Cuồng vừa mới rời khỏi ấy hả? Hừ, thằng nhãi này lúc trước từng tổ đội với chúng tôi, năng lực hồi máu thì không ra sao, mà năng lực hồi này hồi nọ lại là hàng đầu, thật giống y như một con đàn bà vậy, mà còn là cái dạng bình hoa nữa...”

“... A.”

Tần Nhược nghe hình dung của Ngã Tiểu Tiền về tên kia mà chỉ hé hé miệng, không biết phải nói gì. Có điều sau khi hồi tưởng lại cái ánh mắt âm u lạnh lẽo đến cực điểm của tên Hũ Máu Diên Cuồng ấy, cùng với hành động không hề hé răng lúc rời đi của đối phương, hắn bèn gật gù đầu, quả thật là có cảm giác như vậy thật.

“Ày, đừng có mắt tập trung à!”

Bị tiểu Thanh đánh thức khỏi dòng suy nghĩ, Tần Nhược vội vàng liên tục phóng hai phép Thủy Liệu ngay. Sau khi kết thúc việc chiến đấu, Hoa Hồng Lửa nói tiếp:

“Không chỉ có người trong Hoa Từ Kinh ghét hắn, mà ngay cả trong Vuốt Quỷ Âm Ty cũng có nhiều người nhìn hắn không thuận mắt nữa. Có điều thằng nhãi này cũng biết lung lạc lắm, kéo được từ bên ngoài tới một đám đàn em, ngày ngày dựa vào danh nghĩa của Vuốt Quỷ Âm Ty ở nơi đây làm càn, có một lần còn ý vào nhiều người cướp điểm đánh của bọn tôi nữa, sau đó bị đội trưởng của bọn tôi dạy cho một trận.”

Tần Nhược nhất thời giật mình...

Hóa ra chuyện là như vậy đấy, chẳng trách gì vừa gặp mặt là tóe ra lửa như thế này. Coi bộ quan hệ giữa bảy chiến minh cũng không hề đoàn kết chặt chẽ như hắn từng tưởng tượng đó nha.

Trong khi hắn còn suy nghĩ thì bên tai đã truyền đến tiếng của Trái Tim Giết Chóc:

“Tần Nhược, sau này cứ theo bọn tôi luyện đi, thế nào? Dù sao cậu cũng mới chỉ là bậc ba, không hút được bao nhiêu điểm kinh nghiệm của bọn tôi cả.” Có vẻ hắn rất vừa lòng đối với tên khổng nước bậc ba mà mình tùy ý lựa chọn này.

Được!”

Tần Nhược mừng rỡ, lập tức đáp ứng ngay. Mình cũng đang định luyện cấp đây mà, nếu thật sự có thể ngày ngày tới nơi này lăn lộn, vậy chắc chắn trong vòng 2 ngày có thể lên được tới cấp 40 ngay! Chắc chắn, vốn chỉ là trong khi nhầm chán mới nhận lời chịu mượn để kiếm ít tiền, ai ngờ lại gặp được chuyện tốt như thế này đây, không đáp ứng thì là đồ ngu rồi.

Có điều tiếp đó Tần Nhược lại nhíu mày ngay:

“Có điều sau giờ tan ca buổi chiều tôi mới có thời gian online được...” Hắn có phần lo lắng, rằng nếu mặt thời gian không phù hợp, khi người ta luyện cấp cũng không thể vì một tên gà con mà quay về thành được. Mà hắn thì lại không có khả năng một mình chạy đến nơi này đây... Ít nhất thì trong một khoảng thời gian ngắn thì cũng không thể nào làm nổi.

“Buổi tối mới đúng dịp! Bọn tôi cũng không phải là dân chuyên nghiệp, ban ngày cũng phải đến công ty đi làm” Hoa Hồng Lửa mở miệng đánh tan đi sự băn khoăn ở trong lòng Tần Nhược.

“Ừm, nói vậy thì ổn rồi! Mỗi ngày vào bảy giờ tối, bọn tôi đều tập hợp nơi thị trấn Savis, ngay ở chỗ chúng ta lần đầu gặp mặt ấy, đến lúc đó cậu chỉ cần chạy đến là được.”

Nói đến đây, đột nhiên Trái Tim Giết Chóc thở dài một hơi: “Nếu không phải là nơi này sẽ tùy cơ hội này mới ‘yêu nhen Huyết Ma’, thì ngày ngày ở nơi này đánh quái phải tốt hơn đi làm công cho người ta nhiều lắm.”

Yêu nhen Huyết Ma? Nghe được cái tên này, lòng hiếu kỳ ‘gà con’ của Tần Nhược lại một lần nữa phát tác lên: “Đó là quái thú bậc bốn dạng tinh anh hay là...” Hắn còn chưa nói xong, thì nơi không xa đã truyền đến một luồng dao động của nguyên tố bóng tối khiến người ta phải kinh khiếp, tiếp đó có một tiếng rít chói tai nghe như đến từ trong địa ngục truyền ra.

Tần Nhực thầm run sợ:

BOSS!

Cũng đồng thời với lúc ấy, Hoa Hồng Lửa bỗng nhiên biến sắc, phút chốc giải trừ đi trạng thái thiền, đứng lên!

“Xui thật, nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến ngay, muốn luyện nữa cũng không được rồi.”

Nương theo ánh mắt của mọi người, Tần Nhực nhìn thấy cách đây chưa đầy trăm mét có một bóng đen hình người đang chậm rãi xoay người lại... Sáu đôi mắt sáng một cách âm trầm của nó mở ra một nửa, nhìn về phía bên này...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Yêu nhện Ma Máu

Yêu nhện Huyết Ma, dạng biến dị trong bộ tộc nhện nhện Huyết Ma, có thực lực ngang với một con BOSS cấp 40 loại yếu dạng tinh anh, có 40.000 điểm HP, am hiểu các phép thuật nguyên tố bóng tối, có kỹ năng ‘Triệu Tập Nhện nhện Huyết Ma’, thực lực tổng hợp không thua gì một con BOSS bậc bốn phổ thông cả, đồng thời cũng là loại quái vật khó giải quyết nhất trong tầng hai của di chỉ Alex.

Yêu nhện Huyết Ma tổng cộng có năm con, mỗi ngày xuất hiện một lần, thời gian không cố định, địa điểm chính là ở gần năm điểm đánh có bảy con nhện nhện Huyết Ma kia. Chính bởi vì yếu tố không xác định ấy, cho nên Hoa Tử Kinh và Vuốt Quỷ Âm Ty mới không thể không bị bắt buộc phải bỏ đi cái ý định canh giữ năm điểm đánh này suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ để kiếm tiền, đành chuyển giao gấp cho thành viên bên trong chiến minh xử lý.

Bởi vì yêu nhện Huyết Ma không chỉ biết cận chiến như nhện nhện Huyết Ma, cho nên ưu thế về địa lý của các hang động nơi đây đối với nó không hề có tác dụng gì cả, lại thêm nó có năng lực kêu gọi đám tay chân, cho nên khi nó phối hợp với đám nhện nhện Huyết Ma ở gần điểm đánh, cho dù có một tiểu đội cày đồ chuyên nghiệp gồm mười người chơi ở đây, tình cảnh cũng khá là nguy hiểm!

Đối mặt với con yêu nhện Huyết Ma đang dùng tốc độ cực nhanh chạy như bay qua đây, trong lòng Tần Nhực rất căng thẳng. Một con BOSS bậc bốn loại yếu cộng thêm hơn chục con nhện nhện Huyết Ma, đội hình như thế này cũng không phải là loại mà một tiểu đội chỉ có năm người như bọn họ có thể đối phó được.

Năm người tức tốc lao ra khỏi hang ngay. Nếu chờ cho bảy con nhện nhện Huyết Ma vừa bị họ tiêu diệt lúc nãy này mới trở lại, vậy bọn họ sẽ trở thành một lũ ba ba trong vại ngay tức thì.

Điều may mắn chính là, tinh thần hợp tác ở tầng hai này rất khá, mấy đoàn đội khác ở cách đây không xa sau khi phát hiện ra sự tồn tại của yêu nhện Huyết Ma thì không nói hai lời, cấp tốc chạy từ hang của họ qua ngay:

“Trái Tim Giết Chóc, ráng chống đỡ!”

Đối phương thế mà cũng quen biết Trái Tim Giết Chóc đấy, điều này khiến Tần Nhực có một chút cảm giác vừa mừng vừa kinh, tựa như tìm được đường sống nơi đất chết vậy!

Nhanh chóng phủ cho mình một lớp màng nước và lá chắn nước để bảo hiểm một cách triệt để, sau đó Tần Nhực ngưng tụ đầy đủ nguyên tố nước, để chuẩn bị chỉ viện cho đội trưởng đang chuẩn bị phải lao vào một trận ác chiến kia vào bất cứ lúc nào.

Hoa Hồng Lửa, Ngã Tiểu Tiễn cũng không nhàn rỗi, họ đứng ngay bên ngoài hang động, sẵn sàng chiến đấu với con yêu nhện Huyết Ma đang chạy tới như bay kia. Bầu không khí bắt đầu xuất hiện những làn sóng nhiệt nóng bỏng và những tiếng kéo cung ‘kẹt kẹt’.

Hai giây... Bốn giây...

Đòn tấn công của Hoa Hồng Lửa và Ngã Tiểu Tiễn lúc này mới coi như đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Một tiếng rít nặng nề vang lên, một mũi tên nhọn hoắt kéo theo một chiếc đuôi màu tím sáng lò mờ bay vút ra, vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp nơi ven rìa tầng hai di chỉ, sau đó cắm vào người của con yêu nhện Huyết Ma nọ.

Con yêu nhện Huyết Ma vừa mới đưa mọi người vào trong tầm tấn công này chợt dừng lại, một tấm lưới năng lượng màu tím nhẹ đã từ trong mũi tên khi nãy phát ra, trói lấy nó.

Trái Tim Giết Chóc, tiểu Thanh không chờ cho kỹ năng ‘Dây Trói Ánh Trăng’ của Ngã Tiểu Tiễn tạo thành hiệu quả trói buộc với yêu nhện Huyết Ma, đã cùng một lượt sử dụng Cuồng hóa và Đầu khí ngay, một bóng đỏ và một bóng xanh cùng lấy tốc độ cực nhanh nhảy tới.

Cùng lúc đó, trong đám người chơi đang chạy tới kia cũng tách ra hai người, dưới sự tăng sức của mục sư ánh sáng, họ lấy tốc độ cực nhanh lao về phía yêu nhện Huyết Ma. Có vẻ như những người này cũng rất hiểu cái lẽ ‘môi hở thì răng lạnh’, còn phần sau khi giết yêu nhện Huyết Ma xong thì phân phối chiến lợi phẩm như thế nào, cứ để tính sau.

Còn dư lại hai kẻ khổng lồ nguyên tổ, một cung tiễn thủ và một mục sư thì đều chạy đến hội họp với nhóm của Tần Nhữc. Khi gặp nhau, bọn người này nhìn thoáng qua Tần Nhữc một cái, rồi nhủ nhủ mày:

“Dân khổng nước bạc ba? A Lan đâu?”

Tên mục sư ánh sáng vội hỏi.

“Chạy theo bạn trai chị í rồi! Xí, không ngờ lại xui xẻo như vậy đây, luyện chưa được một tiếng đồng hồ là đã đụng phải yêu nhện Huyết Ma rồi. Nếu hôm nay mà chết ở chỗ này, khi về tôi tuyệt đối không tha cho chị ta đâu.”

Hoa Hồng Lửa quả nhiên là người nóng tính, chưa gì đã bắt đầu suy tính kế hoạch trả thù rồi. Máy người bên cạnh nghe mà xấu hổ đến cả toát mồ hôi hột ra.

“Choáng, vừa rồi tôi thấy các cô phối hợp không tệ nên mới tưởng rằng a Lan đang có ở đây, nếu biết thế thì...” Nói đến đây, mục sư ánh sáng này lộ ra một vẻ chua xót.

Tần Nhữc thâm cười khổ trong lòng.

Hắn nghe là hiểu ngay, người kia hiển nhiên vốn hiểu rất rõ về thực lực của tiểu đội này, cho rằng MM mục sư tên gọi a Lan kia đang ở trong đội, cho nên mới qua đây đề nghị hợp tác tiêu diệt yêu nhện Huyết Ma.

Hai tên mục sư, bốn tên chiến sĩ, năm tên tấn công tầm xa, đối phó với yêu nhện Huyết Ma vẫn còn có phần thắng nhất định, nhưng thay một mục sư bằng một tên khổng nước bạc ba thì... Tình hình này thật là hồng bét nhè bét nhét cả! Không những năng lực phụ trợ kém ỏi là kém, mà năng lực tấn công nếu đối với con BOSS thuộc bậc này thì cũng phé vô cùng, trên cơ bản là một cái gánh nặng không hơn không kém.

“Nếu biết thì mấy người đã không đến rồi đúng không?”

Ngà Tiểu Tiễn không chút khách khí nói toạc ra phần ẩn đằng sau câu nói của đối phương ngay, khiến người kia phải cười ngượng, lắp bắp: “Sao lại thế được, tôi là cái loại người thấy chết không cứu ấy sao?”

Lúc này Hoa Hồng Lửa chợt nghiêm giọng:

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, khổng nước bên bọn tôi sẽ chuyên phụ trách tăng máu cho Trái Tim Giết Chóc và tiểu Thanh, anh phụ trợ cho bọn họ. Nhanh lên chút đi, nếu không nhện Huyết Ma mà này mới ra thì mọi người xong đời bây giờ.”

Hoa Hồng Lửa vừa nói dứt lời, kỹ năng Dây Trói Ánh Trăng của Ngà Tiểu Tiễn đã bắt đầu mất đi hiệu lực, con yêu nhện Huyết Ma kia bắt đầu kịch liệt giãy dụa, toàn thân toát ra nguyên tố bóng tối đậm đặc...

“Con Giận Của Hòa Thần!”

Đột nhiên, một bàn tay rực cháy không lồ xuất hiện ở phía trên đầu của yêu nhện Huyết Ma, sau đó không chút trì trệ mà hung tợn đập xuống!

“Dừng!”

Con yêu nhện Huyết Ma đáng thương vừa mới thoát khỏi trạng thái trói buộc thì đã lập tức bị đập một nhát choáng váng ngay, phép thuật bị cưỡng chế ngắt ngang, cung cấp một cơ hội cho bốn tên chiến sĩ đang lao đến...

Một giây sau, Trái Tim Giết Chóc chợt tăng tốc!

Áp sát rồi!

“Hú!”

Nâng tay lên, Trái Tim Giết Chóc không chút lưu tình xuất ra toàn bộ thực lực, một loạt những tiếng nện nặng nề vang lên.

Cú Đánh Cự Linh!

Va Chạm!

Ròng Ngáng Đầu!

Tia Sét Thịnh Nộ!

Thật không hổ là một tên chiến sĩ cự linh cuồng bạo dũng mãnh, khí phách thật là đầm đìa tới tận cùng, ngay cả một con BOSS bậc bốn loại yếu dạng

tinh anh mà cũng phải bị đánh cho liên tiếp lui về phía sau như thế đấy. Trông thấy thế, hai đội người chơi như chợt được tăng thêm sức vậy.

Tiểu Thanh thuộc dạng chiến sĩ chiến đấu cận thân theo lối nhanh nhẹn, mặc dù không biểu hiện dũng mãnh và bá đạo như Trái Tim Giết Chóc, lực tấn công cũng không bằng chiến sĩ cự lĩnh cuồng bạo, nhưng dưới sự bao bọc của đấu khí, thanh kiếm rộng bản của cô vừa có tốc độ của nguyên tố gió, lại vừa đánh đau như nguyên tố điện. Những tiếng sét đánh liên tục nổ vang lên, lúc thì kiếm nhanh như gió, lúc lại đánh hiểm như điện, tốc độ nhanh vô cùng, phối hợp với loạt liên kích của Trái Tim Giết Chóc, nó đâm tới mấy lỗ sâu thấy máu ở trên người của con yêu nhện Huyết Ma nọ...

So với Trái Tim Giết Chóc và tiểu Thanh, hai chiến sĩ của đội khác trông không bắt mắt chút nào. Cho dù dưới sự tăng sức của mục sư, lực tấn công của hai người phải lớn hơn của Trái Tim Giết Chóc và tiểu Thanh một bậc, nhưng đáng tiếc là nhịp phối hợp lại không xuất sắc gì cho lắm, bất kể là mặt khí thể hay số lần tấn công, hoặc tổng thương tổn, v.v... đều không bằng được.

Thực lực của hai đội này cao thấp thế nào, trông cũng có thể biết được...

Có điều năng lực của của mục sư ánh sáng vừa mới bắt tiếng với mọi người đây quả thật không tệ, chỉ trong nháy mắt là đã tăng thêm thuộc tính cho Trái Tim Giết Chóc và tiểu Thanh rồi. Điều này khiến cho tên mục sư dóm của chúng ta - Tàn Nhược - phải hồ thẹn một hồi.

Không hổ là dân cung cấp sữa chuyên nghiệp nha.

Có sự hỗ trợ của mục sư, tình hình có vẻ như đã chuyển biến tốt hơn, nhưng bất lấy một giây mà những đợt tấn công tạm ngừng, yêu nhện Huyết Ma chợt thổi một luồng sương mù màu đen ra.

Cũng vào lúc này, Tàn Nhược rốt cục mới nhìn rõ được diện mạo của con quái vật ấy...

Một vóc người ma quỷ, lời lẩm cực tuyệt có thể khiến cho hầu hết nữ giới phải ghen tị đến chết, từ cổ trở xuống trần ngập một nét phong tình và hấp dẫn khác thường... Nếu nó có thể có một bộ mặt của thiên thần, vậy ngay cả một tên chiến sĩ đầu đất như Trái Tim Giết Chóc đây cũng tuyệt đối không thể nhẫn tâm cầm chùy lên gõ nó cho được.

Chỉ đáng chết là ở vị trí của cái đầu kia, lại ngang nhiên an vị một gương mặt xấu xí đến cực điểm: sáu đôi mắt lộn xộn dàn hàng ra hai bên, bên dưới chúng là một cái miệng đen ngòm trông cực kỳ khó coi. Màn sương màu đen vừa rồi chính là do cái miệng này phun ra, nháy mắt đã bao phủ lấy người của bốn tên chiến sĩ đang tấn công nó.

“Toi, là Sương Mù Hắc Ám!”

“Mau lui ra, tôi không nhìn thấy các cậu!”

Mấy người bên này cùng biến sắc, nóng ruột đến nỗi kêu toáng cả lên.

Sương Mù Hắc Ám không những có thể khiến tầm nhìn bị giảm đi, mà nó còn là một phép thuật tấn công nữa. Ở trong phạm vi của nó, nó có thể gây ra hiệu quả thôi miên nhất định, ngoài ra còn có thể giảm đi lực phòng vật lý, lực tấn công và tốc độ của nạn nhân nữa. Đây là một trong những đòn sát thủ của yêu nhện Huyết Ma.

Khi không còn sự tăng sức từ mục sư, tình hình của các chiến sĩ trở nên nguy hiểm vạn phần!

Như thế vẫn còn chưa xong, yêu nhện Huyết Ma dường như nung nấu ý đồ một lần tiêu diệt đi bốn tên chiến sĩ đang uy hiếp nó vậy, sau một tiếng kêu to quái dị, trong màn sương màu đen này chợt xuất hiện bốn luồng hào quang màu ngăm đen tỏa sáng..

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Nguy ngập vô cùng

“Hồi thần ánh sáng... Xua! Ma!”

Tên mục sư ánh sáng bậc bốn duy nhất ở đây quả không thẹn cho thân phận của hắn, màn sương màu đen vừa xuất hiện, hắn đã bắt đầu ngâm xướng loại phép thuật chính xác nhất vào lúc này ngay.

Chỉ “ma” vừa được thốt ra xong, một màn ánh sáng thánh thiện với khí thể tràn đầy chợt từ trên trời giáng xuống, xuyên thẳng vào trong chiến trường.

Thoáng chốc, lấy con yêu nhện Huyết Ma kia làm trung tâm, màn sương màu đen đã tràn ngập phạm vi hơn mười mét tựa như tuyết đầu mùa gặp ánh nắng nóng vậy, bị hòa tan sạch sẽ hết. Trong tiếng rít đau đớn của con yêu nhện Huyết Ma, bóng dáng của bốn Trái Tim Giết Chóc cũng hiện ra.

Thứ cùng lúc xuất hiện với họ từ trong màn sương ấy chính là bốn con nhện nhện Huyết Ma với những cái móng béo ụ.

Sau khi màn sương bị xua tan đi, phép Thủy Liệu của Tàn Nhược cấp tốc rơi xuống người của tiểu Thanh ngay, dù sao thì trong hai người Trái Tim Giết Chóc và tiểu Thanh, tiểu Thanh vẫn có phần yếu ớt hơn một chút. Mặt khác, thể lực và lực phòng ngự của Trái Tim Giết Chóc phải cao hơn tiểu Thanh nhiều, cho dù có một mình đối mặt với BOSS đi nữa, thì trong khoảng thời gian ngắn cũng không toi mạng được.

Đứng bên cạnh hắn, ba kẻ điều khiển nguyên tố đã sớm tụ lực từ lâu cũng không chậm trễ chút nào, đều phóng ra sát chiêu mạnh nhất của họ ngay.

“Ngôi Sao Phần Nộ!”

Một quyển sách phép được sử dụng, theo đó một ngôi sao băng màu trắng chói rực xuất hiện, tựa như tâm tình của Hoa Hồng Lửa lúc này vậy, nó mang theo một hơi nóng có khả năng hủy diệt hết thảy và một khí thế như sét đánh lao về phía những con nhện nhện Huyết Ma đang tấn công tiểu Thanh ở mấy chục mét ngoài kia.

Mục tiêu tấn công của những kẻ điều khiển nguyên tố và cung tiễn thủ còn lại cũng đều là những con nhện nhện Huyết Ma... Bởi vì chỉ có cứu được bốn tên chiến sĩ kia, họ mới có khả năng chống đỡ được với con giận của con yêu nhện Huyết Ma nọ. Không có chiến sĩ, mấy kẻ điều khiển nguyên tố và cung tiễn thủ ở đây chẳng là gì cả.

“Tàn ra!”

Sau khi được giải thoát khỏi hiệu ứng của kỹ năng Sương Mù Hắc Ám, Trái Tim Giết Chóc hét lớn một tiếng, bốn tên chiến sĩ cùng cấp tốc phản ứng, nhao nhao lui về phía sau ngay, vừa kéo dân cự ly lại vừa xuất ra những đòn tấn công mạnh nhất của mình, kim chân từng con nhện nhện Huyết Ma ở phía trước mặt...

Con yêu nhện Huyết Ma giang hai cánh tay màu lúa mì khiến người ta say đắm của mình ra, từ trong sáu đôi mắt của nó thoảng qua một luồng hơi lạnh sắc bén, rồi trong những tiếng xé gió, ba mũi tên Hắc Ám Ân Mồn chọt xuất hiện và lao ra, lần lượt đuổi theo Trái Tim Giết Chóc, tiểu Thanh và một tên chiến sĩ cuồng bạo nọ đang lui về phía sau.

Đòn tấn công của một con BOSS bậc bốn loại yếu dạng tinh anh tất nhiên là không cần phải nói rồi.

Sau khi trúng tên, ba người đồng thời rên lên, trong đó có hai người ngã xuống, là tiểu Thanh và tên chiến sĩ cuồng bạo nọ. Lực phòng ngự của hai người xấp xỉ bằng nhau, nhưng thể lực của tiểu Thanh lại không cao bằng chiến sĩ cuồng bạo, trong màn sương hồi nãy hai người đã bị nhện nhện Huyết Ma và yêu nhện Huyết Ma hợp lực tấn công, bây giờ tất nhiên không có khả năng chịu đựng được nữa rồi.

Tàn Nhược thấy thế, nhất thời trong lòng đau vạn phần. Không ngờ đòn tấn công của yêu nhện Huyết Ma lại mạnh đến nhường này, chỉ vài đòn là giết được một tên chiến sĩ bậc bốn ngay. Sau đó Tàn Nhược hít vào một hơi, rồi không lễ mễ, phép Thủy Liệu thứ hai lao vào trong cơ thể của Trái Tim Giết Chóc.

Thực lực của Trái Tim Giết Chóc là không cần phải hoài nghi, trong khi lui về phía sau, mặc dù cũng trúng một mũi tên của BOSS, nhưng hắn vẫn dùng mảnh chống đỡ như cũ, đánh chết con nhện nhện Huyết Ma ở trước mặt mình.

Lúc này, tên chiến sĩ còn lại của đội cũng đã giải quyết được con nhện nhện Huyết Ma thứ hai, hai con còn lại dưới những đòn tấn công của bọn Hoa Hồng Lửa cũng bẹp dí...

Chỉ còn lại mỗi một con yêu nhện Huyết Ma, tình hình phải thoải mái hơn nhiều!

Trái Tim Giết Chóc nhanh chóng uống vào một bình thuốc hồi phục thể lực, nhưng vẫn không quên mất mối nguy hiểm ẩn ở bên cạnh mình, hắn cao giọng phân phó bọn Tàn Nhược chú ý chung quanh, còn bản thân hắn thì dưới sự trợ giúp của mục sư, hợp tác với tên chiến sĩ còn sống cùng nhau chiến đấu với yêu nhện Huyết Ma.

Thời gian một phút quả thật là qua đi quá nhanh, mà vị trí đứng của bọn Tàn Nhược lúc này lại trùng hợp ở ngay trung ương nảy mới của điểm đánh này nữa! Bọn họ không thể phân tâm đi chỉ viện cho hai tên chiến sĩ được, vì nếu bảy con nhện nhện Huyết Ma sắp được nảy mới mà vây công họ, thì bảy người chắc chắn sẽ bị diệt sạch. Mà bọn chiến sĩ nếu không có sự trợ giúp của mục sư ánh sáng thì cũng không chống đỡ được bao nhiêu hiệp dưới đà tấn công của con yêu nhện Huyết Ma kia.

Lúc này, người duy nhất có thể tranh thủ được thời gian nói chuyện chính là Ngã Tiểu Tiễn, cô đành đảm nhiệm luôn chức trách chỉ huy, cấp tốc chỉ ra bảy vị trí này mới, sau đó nói:

“Tôi, Hoa Hồng hắn có thể không chế được ba con...”

Cho dù tình cảnh sẽ rất nguy hiểm, nhưng trong bảy người lại có một người là mục sư, nhất định phải hỗ trợ cho các chiến sĩ đối phó với yêu nhện Huyết Ma, không thể phân tâm được, cho nên bắt buộc phải có một người chống chọi với thêm một con nhện nhện Huyết Ma nữa.

“Nhược Nhược, anh phải cẩn thận chút nhé, cứ dùng phép thuật bằng gắng sức giữ chân con nhện nhện Huyết Ma của mình. Cùng lắm thì cứ dẫn nó rời khỏi điểm đánh, chờ cho mục sư hồi sinh là xong...”

Tàn Nhược gật gật đầu.

Con ở gần hang động nhất sẽ do hắn đối phó. Hắn là sẽ không có vấn đề gì lớn lắm, bởi vì mặc dù môi trường ở đây không bằng được rừng Cain, nhưng ở dưới mặt đất thì nguyên tố nước cũng coi như khá nhiều, dùng phép thuật chống chọi với một con nhện nhện Huyết Ma hắn sẽ không có vấn đề gì lắm.

Ngã Tiểu Tiễn mặc dù biết đề cho một kẻ khổng nước cấp 36 đối phó với một con nhện nhện Huyết Ma cấp 43 có tốc độ cao là rất miễn cưỡng, nhưng thật là không còn cách nào khác nữa rồi, bởi vậy cô còn nói với theo một câu: “Rủi mà từ rồi, vậy cứ chờ ở trong hành lang Hồi Sinh, sẽ hồi sinh cho anh mà!”

Tần Nhưộc cười khỏ, mình trông có vẻ không trông cậy được đến vậy sao? Trên thân mình còn có đến sáu quyền sách phép cơ đấy, đừng nói là cầm chân 10 giây, cho dù nửa phút cũng không thành vấn đề ấy mà.

Ba con nhện nhện Huyết Ma cuối cùng dĩ nhiên là sẽ giao cho hai kẻ điều khiển nguyên tố và một tên cung tiễn thủ đang rảnh rỗi rồi. Ngay tên khổng nước bậc ba như Tần Nhưộc mà cũng có thể kéo chân được một con, nếu họ mà dám bảo không được thì thật là mặt mũi biết đề đi đâu?

* * * * *

Sáu người phân công hoàn thành xong, bèn cấp tốc chạy đến vị trí phòng thủ của mình ngay, để khi nhện nhện Huyết Ma này mới thì có thể đồng thời dụ chúng rời đi, tránh cho thành viên máu chốt để đánh chết BOSS và hồi sinh mọi người là mục sư ánh sáng bị vạ lây.

Vị trí Tần Nhưộc phụ trách chính là một vũng nước ở gần hang động. Hắn dùng ở cách đó không xa. Chợt, vũng nước này đột nhiên dùng một mức độ nhẹ đến mức mắt thường khó thể nhận ra, lay động một cái..

Nếu đổi lại là người khác, có lẽ sẽ không nhận ra, nhưng Tần Nhưộc là một kẻ điều khiển nguyên tố nước, lại thêm giờ phút này đang tập trung toàn bộ tinh thần vào trong vũng nước ấy nữa, cho nên sẽ có cảm giác hết sức nhạy bén với bất cứ sự biến đổi nào trong đó.

Này mới rồi!

Bất lý cơ hội xảy ra trong chớp nhoáng này, Tần Nhưộc trực tiếp dùng năng lực khổng chế của mình vào trong vũng nước ấy luôn:

“Băng!”

Hắn không cần phải ngưng tụ nguyên tố nước trong không khí nữa, mà trực tiếp biến nước bên trong chiếc vũng ấy thành một tầng băng dày ngay. Hệ thống lập tức truyền đến lời nhắc, rằng nhện nhện Huyết Ma đã bị đông cứng, thời gian đến 3 giây!

Tần Nhưộc thầm khen mình may mắn, không ngờ có thể khổng chế con nhện nhện Huyết Ma này một cách thoải mái như thế đấy. Ba giây, vậy mình sẽ không còn gì phải lo lắng nữa, ngược lại còn có thể mang đến cho nó một sự vừa mừng vừa kinh bất ngờ ấy chứ.

Trong khi suy nghĩ, Tần Nhưộc cấp tốc nhìn thoáng qua phía Hoa Hồng Lửa và Ngã Tiểu Tiễn: nhện nhện Huyết Ma do các cô phụ trách cũng đã này mới rồi, dưới kỹ năng Bùng Nổ Ma Lực của Ngã Tiểu Tiễn, ba con nhện nhện ấy đã bị cô dẫn dụ chạy về phía cái bẫy mà Hoa Hồng Lửa đã lập ra...

Mặc dù có lòng muốn giúp cho hai MM ấy, nhưng khi nghĩ lại đây là lần đầu mình đối phó với một con quái thú bậc bốn đáng kinh tởm như thế này, Tần Nhưộc đành tập trung tinh thần trở lại với vũng nước ở bên cạnh mình, tránh việc vì mình thất thần mà kéo chân mọi người lại.

Thời gian 3 giây rất nhanh đã qua, con nhện nhện Huyết Ma ở giữa lớp băng kia đang giãy dụa càng lúc càng mạnh mẽ hơn, thậm chí đã bắt đầu có từng luồng từng luồng nguyên tố bóng tối từ giữa tầng băng ấy thẩm thấu ra, cấp tốc hòa tan đi lớp băng rồi.

Tần Nhưộc không dám chậm trễ, hắn trầm giọng quát lên:

“Nổ!”

Từ trong vũng nước cách hắn mấy mét xa đấy lập tức truyền đến một tiếng nổ mãnh liệt. Cùng lúc với sự nổ tung của cả tầng băng dày là tiếng rít phần nộ, đau đớn của con nhện nhện Huyết Ma ở bên trong.

Trong không gian chật hẹp, áp lực từ vụ nổ xảy ra từ nội bộ đã khiến những miếng băng cứng tựa như những mũi dao nhọn, hung tợn đâm vào trong lớp da của con nhện nhện Huyết Ma ấy, thương tổn cao đến 200. Phải biết rằng những phép thuật tấn công diện rộng thì lực sát thương cũng sẽ không mạnh, huống chi là đối phó với loại quái thú bậc bốn như con nhện nhện Huyết Ma này...

Tần Nhưộc đoán có lẽ là do địa hình và trạng thái đóng băng nên lực sát thương mới được tăng lên với biên độ lớn như thế. Trong lòng hắn thầm vui mừng, rồi ba cây mâu băng đã ngưng tụ trên không trung cũng lao tới len vào giữa những miếng băng vụn đang bắn tung đầy trời, nện cho con nhện nhện Huyết Ma cả người đầy máu đang chuẩn bị nhảy ra khỏi vũng nước ấy vắng trở về lại.

Nhìn cảnh tượng con nhện nhện Huyết Ma ấy bị gõ thụt xuống vũng nước y như trò chơi nện chuột chũi, cảm giác này thật là... Sướng!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Đã không hót thì thôi

Bây con nhện nhện Huyết Ma bị sáu người thành công kiểm chế một cách khác thường. Quá trình thuận lợi đến mức thậm chí khiến cho mọi người không thể tin rằng đây là sự thật nữa.

Đặc biệt là tình hình bên Tần Nhưộc, quả thực có thể nói là vượt hơn dự kiến của bọn Hoa Hồng Lửa rất nhiều! Dù sao thì giữa một kẻ khổng nước bạc ba và một con quái thú bậc bốn vẫn có một sự chênh lệch không nhỏ!

Cả Hoa Hồng Lửa lẫn Ngã Tiểu Tiễn đều không yên tâm cho lắm về tình hình của Tần Nhưộc. Ngay khi bây con nhện nhện Huyết Ma này mới ra, Hoa Hồng Lửa đã tranh thủ cơ hội lúc Ngã Tiểu Tiễn dụ bọn nhện nhện Huyết Ma của mình chạy đi, ngo qua phía Tần Nhưộc một cách không yên tâm bao nhiêu, nhưng kết quả lại là...

Gió yên sóng lặng!

Sáu con nhện nhện Huyết Ma khác đều là đồng thời xuất hiện rải rác ở các nơi, nhưng chỗ Tần Nhưộc lại không hề có bóng của một con nào cả...

Một giây, rồi hai giây trôi qua...

Trong ánh mắt của Hoa Hồng Lửa tràn đầy vẻ kinh ngạc, sự hoài nghi và khẩn trương đã dâng lên đến cổ họng mất rồi. Nếu không phải là đã biết về các vị trí này mới cố định của lũ nhện nhện Huyết Ma này, cô đã cho rằng hệ thống đang đùa với cô, này mới nhện nhện Huyết Ma ở chỗ khác rồi ấy chứ!

Những người còn lại cũng đều chú ý đến sự bình tĩnh ở bên kia. Họ nhìn đáng vẻ vừa có vẻ lơ loi lơ trôi lơ lại vừa có vẻ rất nhàn nhả của Tần Nhưộc mà thắc mắc vô cùng, không biết vì sao lại xảy ra chuyện quái lạ này được.

Ngay chính lúc này, một tiếng nổ kịch liệt vang lên khiến lòng của mỗi người đều căng thẳng đến cực điểm.

Đáng chết!

Thật là không hót thì thôi, mà một khi hót lên là phải điếc lỗ tai mới được. Mới vừa rồi còn yên tĩnh như vậy, mà bây giờ đã bùng lên tiếng nổ kinh người thế đấy. Mấy nguyên tố sư, cung tiễn thủ ở đây đều cực kỳ lo lắng, theo bản năng, họ cho rằng kẻ yếu nhất giữa sáu người kia đã xảy ra chuyện rồi..

Quả nhiên là có chuyện thật rồi!

Tên cung tiễn thủ gần đây nhất không nhìn qua, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để một mình đồng thời đối phó với hai con nhện nhện Huyết Ma rồi. Nhưng khi hắn có cơ hội để quét mắt nhìn tới, tình hình đập vào mắt hắn lại làm cho hắn giật nảy cả người!

Nhện nhện Huyết Ma đúng là đã xuất hiện rồi đấy...

Nhưng lại không phải là đuổi theo Tần Nhưộc chạy khắp nơi như họ tưởng tượng. Mà cảnh Tần Nhưộc phơi thây dưới nọc độc của nó cũng không hề phát sinh.

Ngược lại, Tần Nhưộc đang đứng ở bên ngoài vũng nước, có vẻ như đang nắm quyền chủ động tuyệt đối vậy, còn con nhện nhện Huyết Ma tưởng chừng như có ưu thế tuyệt đối về thực lực kia thì lại đang bị một cây mâu bằng băng không lồ ghim ở trong vũng nước, không nhúc nhích được!

Hơn nữa Tần Nhưộc lại còn có vẻ như đang 'được lý quyết không tha', những miếng băng văng đầy đất bị hắn điều khiển, ngưng kết lại cùng nhau thành ba cây kim Atula vừa dài vừa nhỏ, một cách chính xác đâm vào ba con mắt của con nhện nhện Huyết Ma ở đây.

Một tiếng kêu đau đớn vang lên. Trong cơn đau, con nhện nhện Huyết Ma ấy triệt để điên cuồng, dù tám cái chân của nó đã bị bao trùm bởi một tầng băng mỏng manh, nhưng nó vẫn lấy một tốc độ cực nhanh cào liên tục vào vách của vũng nước nó đang ở. Hành động của nó lộ ra một sự phẫn nộ và tuyệt vọng nói không nên lời!

Đòn thứ nhất, 240 điểm thương tổn; đòn thứ hai, 370 điểm thương tổn; đòn thứ ba, 480 điểm thương tổn. Bất tri bất giác, Tần Nhưộc đã hoàn thành nhiệm vụ mà mọi người giao cho: mười giây đã qua đi, hắn thậm chí không tổn hao gì lấy đi hơn một phần ba ổng máu của nhện nhện Huyết Ma.

Dưới sự ảnh hưởng của nguyên tố bóng tối tràn ra từ người con nhện nhện Huyết Ma này, cây mâu bằng băng cắm trên người nó đã dần dần bị hòa tan ra. Lúc này, con nhện nhện Huyết Ma ấy rung người một cái, mang theo ba con mắt chảy ra chất lỏng màu lục lao từ trong vũng nước ra...

Đáng tiếc, chân của nó nhỏ bé, cho nên không bị đám miếng băng ở dưới mặt đất làm ảnh hưởng. Nó hung ác nhìn chằm chằm vào Tần Nhưộc, băng qua đám miếng băng ấy để đến phía này.

“Tuồng Nước!”

Từ trong tiếng ngâm, có thể thấy Tần Nhưộc đã không còn khẩn trương như trước nữa.

Liên tục ba lần tấn công một cách hoàn mỹ đã khiến hắn lần đầu tiên nhận ra rằng, thực ra nhện nhện Huyết Ma cũng không hay ho gì cho lắm... Lực phòng phép không mạnh bằng Vua sói Báo Táp, lực tấn công cũng không bằng, thậm chí còn không có tốc độ và ưu thế tấn công từ xa như Vua sói

Bão Táp nữa, HP lại ít đến ‘đáng thương’... Trừ cái ngoại hình khủng khiếp một chút ra, nó hoàn toàn không có chỗ nào để cho mình sợ hãi cả!

Lòng tự tin được thành lập rồi, tâm của Tần Nhược mới triệt để bình tĩnh lại. Hắn không chế những mảnh băng vụn đầy đất, khiến chúng nó cấp tốc một lần nữa hòa tan thành nước, rồi theo một xu thế mây trôi nước chảy tụ thành một bức tường bằng nước che ở trước mặt con nhện nhện Huyết Ma kia.

Đây là chiêu mà hắn dùng để đối phó với những con sói Bão Táp, chỉ có điều hình thể của nhện nhện Huyết Ma quá mức đồ sộ, một chiếc lá chắn bằng nước nhỏ nhỏ không thể trông lấy nó, cho nên hắn mới phải cải biến đi một chút...

“Băng!”

Hắn nắm bắt thời cơ rất tốt, chớp mắt khi con nhện nhện Huyết Ma nọ đâm đầu vào trong bức tường nước kia, bức tường chợt hạ nhiệt độ, sau đó biến thành băng. Con nhện nhện Huyết Ma này bị kẹt ở trong đó, phải ngừng thể lao tới lại.

Có điều nhện nhện Huyết Ma tốt xấu gì cũng là một con quái vật bậc bốn, kỹ xảo với cường độ như thế này nếu đối phó với sói Bão Táp có lẽ sẽ rất hữu hiệu, nhưng dùng để chặn đứng nhện nhện Huyết Ma thì vẫn còn khó khăn lắm, chỉ một thoáng, trên tường băng đã nhanh chóng xuất hiện những vết rạn, bức tường rung lên, phát ra những tiếng rắc rắc.

Tần Nhược tự biết mình chỉ có hai giây thôi, cho nên sau khi ngưng tụ ra tường băng, hắn không nhanh không chậm rút ra một ít nguyên tố nước từ vũng nước cách đó không xa, biến chúng sang hình dạng một cây mâu, rồi một bên lui về phía sau, môn bên hô:

“Mâu Băng!”

Nó là một phép thuật bậc ba, tốn ba giây mới có thể ngưng tụ thành công. Nhưng khi lợi dụng môi trường chung quanh và thông qua sự khống chế khéo léo, nó có thể được ngưng tụ với một thời gian ngắn hơn.

Tần Nhược một bên khống chế cây mâu băng ngấm thẳng vào con nhện nhện Huyết Ma đang sắp thoát khỏi tường băng nọ, một bên thì chậm rãi thốt ra một chữ ‘nổ’...

Con nhện nhện Huyết Ma đáng thương kia khắp người còn chưa ngừng chảy máu, bây giờ lại bị vô số những miếng băng nổ tung ngay tại người khiến cho xiềng xiềng ra, nó thậm chí còn bị chắn cho văng vào trong vũng nước cách đây mấy mét nữa!

Đồng thời với lúc ấy, cây mâu băng băng của Tần Nhược cũng từ trên trời giáng xuống.

Lúc này vận khí của Tần Nhược rất tốt, cây mâu băng kia đã xuyên thủng qua bụng của con nhện nhện Huyết Ma, đóng đinh nó ngửa tám chân lên trời! Con nhện nhện Huyết Ma ấy đau khổ giãy dụa cái móng béo ú, rít lên trông thật thê lương.

Ba giây!

Khoảng thời gian này cũng đủ để Tần Nhược chuẩn bị một phép thuật bậc ba và một kỹ xảo khống chế rồi.

Ba cây kim Atula đã lấy đi trên 500 HP của con nhện nhện Huyết Ma nọ, nhất thời ống máu của nó giảm xuống dưới một phần ba. Đối với Tần Nhược mà nói, nó đã không còn sự uy hiếp nào đáng nói nữa rồi.

Ngược lại, ở chiến trường khác, tuy thực lực của Hoa Hồng Lửa và Ngã Tiểu Tiễn rất mạnh, nhưng đối phó với ba con nhện nhện Huyết Ma, họ vẫn bó tay bó chân vô cùng, ai bảo hai người đều thuộc nghề nghiệp tấn công từ xa, hơn nữa lực phòng ngự chẳng ra làm sao như thế chứ? Mặt khác, phạm vi hoạt động của Ngã Tiểu Tiễn cũng phá rút lại nhỏ đi rất nhiều, vì sợ bất cẩn khiến những con nhện nhện Huyết Ma nơi khác chạy tới...

Trong 10 giây này, Hoa Hồng Lửa mặc dù đã dùng tới 3 quyền sách phép hệ lửa xử lý một trong ba con, nhưng vì không còn quyền nào để sử dụng nữa, nên chỉ đành dùng màn lửa của mình và tốc độ di động của Ngã Tiểu Tiễn để chậm chậm kéo hai con nhện nhện Huyết Ma chạy qua chạy lại mà thôi, chờ đợi sự chi viện từ ba người nơi khác.

Nhưng ba người ấy dường như cũng là lần đầu một mình đánh với nhện nhện Huyết Ma, cho nên tình hình cũng không lấy gì làm lạc quan.

Còn phần đám Trái Tim Giết Chóc và một tên chiến sĩ nọ đang đối đầu với nhện nhện Huyết Ma thì cho dù có sự trợ giúp của mục sư ánh sáng, dưới sự áp chế từ nhịp độ tấn công cực cao của con BOSS này, họ cũng không có cách nào để phát huy toàn bộ chiến lực được, phải một bên tấn công một bên uống thuốc, trông tả tơi vô cùng.

Nhanh chóng nhìn thoáng qua chiến trường xong, Tần Nhược mới phát hiện rằng tình hình của mình ngược lại mới là thoải mái nhất, có lẽ cũng là mất xích đột phá để xoay chuyển trận chiến này.

Nghĩ đến đây, Tần Nhược bèn nghiêng rằng đẩy nhanh nhịp độ tấn công hơn. Sau khi cấp tốc giải quyết xong con nhện nhện Huyết Ma với số HP còn chưa đủ 700 trước mặt, hắn không đoái hoài gì đến số chiến lợi phẩm ở trong vũng nước, mà chạy đến chiến trường chỗ Hoa Hồng Lửa ngay.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Hót lên là phải điếc lỗ ráy hết

Kẻ điều khiển nguyên tố lửa, là một trong những hệ có lực tấn công ổn định và vững mạnh nhất trong số bảy hệ. Trong đoàn đội, họ có vai trò mà không có nghề nghiệp nào khác có thể thay thế được. Cho dù là đối kháng tay đôi, khi chống lại những nghề nghiệp khác, họ cũng không bao giờ ở thế yếu.

Có điều có một điểm này là nghề không lửa có phần chịu thiệt: trạng thái tiêu cực khi tấn công. So với hiệu quả gây tê dại của nguyên tố điện, hiệu quả vật lý nhiều lớp của nguyên tố đất, sự nhanh chóng của nguyên tố gió, khả năng tấn công vào tinh thần của nguyên tố ánh sáng, khả năng gây rối loạn của nguyên tố bóng tối, và hiệu quả đông băng của nguyên tố nước, nguyên tố lửa chỉ có nhiệt độ, bởi vậy, khi đối mặt với các quái thú bậc cao, tình cảnh của những kẻ không lửa rất là bối rối.

Giống như tình cảnh của Hoa Hồng Lửa khi đối phó với một con quái vật có tốc độ cao như nhện nhện Huyết Ma bây giờ vậy, khi không còn sự che chở của những cuốn sách phép, việc cô ngưng tụ nguyên tố trở nên cực kỳ gian nan... Tốc độ di động và tần suất tấn công của nhện nhện Huyết Ma quá là nhanh, cô chỉ có thể dựa vào Mãn Lửa để làm yếu đi cường độ tấn công của nó, rồi một bên di chuyển một bên uống thuốc, một bên lại dùng phép thuật duy nhất thích hợp khi cận chiến là phép thuật Vòng Lửa Kháng Cự - bậc hai - để khổ sở chống đỡ, chờ Ngã Tiểu Tiễn nhanh một chút kết thúc việc chiến đấu bên kia.

Nhưng, Ngã Tiểu Tiễn cũng đâu phải là không phiền não vạn phần chứ, đơn đấu với một con nhện nhện Huyết Ma cũng không phải là việc dễ dàng gì, nó sẽ không cho cô có đủ thời gian để ngưng tụ ra Dây Trói Ánh Trắng, mà nếu giảm tốc độ đi một chút thì sẽ có nguy cơ bị nhện nhện Huyết Ma trôi thành một cái kén, hoặc bị chết vì nọc độc ngay. Cho nên cô không thể không dùng những đòn tấn công đơn thuần với lực sát thương lẻ tẻ chỉ 100, 100 bảo mòn máu của con nhện nhện Huyết Ma này. Trong một khoảng thời gian ngắn, chỉ sợ cô sẽ không thể kết thúc việc chiến đấu để chi viện cho Hoa Hồng Lửa được...

Như thế tình cảnh của Hoa Hồng Lửa sẽ đáng chất lắm, bởi vì lúc thường đi đến nơi đây không có nguy hiểm gì lắm, nên bản thân là một kẻ không lửa, cô không mang theo bao nhiêu thuốc thang. Sau mấy lượt tấn công, thuốc hồi phục của cô đã gần như khô kiệt, mà lúc này máu của nhện nhện Huyết Ma vẫn còn đến gần một nửa nữa!

Ngay khi cô đang khổ sở chống đỡ, cầu cho ai đó có thể mau chóng kết thúc việc chiến đấu thì trong tầm nhìn của cô, từ hai vũng nước nọ đột nhiên đồng thời lao ra hai cột nước có đường kính 30 cm, rồi tựa như đáp lại lời cầu nguyện của Hoa Hồng Lửa vậy, chúng mang đầy linh tính bắn về phía con nhện nhện Huyết Ma đang còn tấn công tấm màn lửa của cô.

Khi còn đang ở trên không, một trong hai cột nước đột nhiên tỏa ra hơi lạnh!

Thoáng chốc sau đó, cột nước này biến thành hình dạng của một thanh mâu, rồi biến thành băng, mang theo hơi lạnh kinh người tăng tốc, rít gió bay đi! Không chút trì trệ, nó cắm ngay vào người của con nhện nhện Huyết Ma đang tập trung tinh thần tấn công Hoa Hồng Lửa kia...

Sự xuất hiện của thanh mâu này nhất thời khiến cho tinh thần Hoa Hồng Lửa trở nên phấn chấn. Cô nắm lấy cơ hội con nhện nhện Huyết Ma nọ bị khựng lại:

“Vòng Lửa Kháng Cự!”

Một chiếc vòng lửa chói mắt nhanh chóng bắn ra từ trong cơ thể của Hoa Hồng Lửa, chắn cho con nhện nhện Huyết Ma đang có thanh mâu cắm trên người kia vắng xa ra đến mấy mét.

Dù bị đánh lui, nhưng con nhện nhện Huyết Ma ấy vẫn hồn nhiên không biết rằng ngày lạnh của mình đã hết rồi, vẫn điều vô dương oai khépkhépkhẽ mở cái miệng xấu xí của mình, chuẩn bị phun nọc độc ra tấn công chiếc màn lửa đang sắp sụp đổ của Hoa Hồng Lửa. Kết quả là nó bị chiếc cột nước thứ hai hất ngay trúng người, ướt đầm ướt đề...

Tần Nhược dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này rồi!

“Băng!”

Nguyên tố nước cấp tốc đáp lại, sinh ra một sự biến đổi về chất, nhiệt độ của nó chợt giảm xuống, khiến con nhện nhện Huyết Ma kia được may mắn cảm nhận được cái gì gọi là ‘hai tầng băng và lửa’...

Hoa Hồng Lửa ngưng tụ phép thuật, đồng thời cũng bị năng lực khống chế nguyên tố nước của Tần Nhược khiến cho giật mình.

Loại kỹ xảo cấp cao ‘song khống’ nối liền phép thuật bậc ba và khống chế nguyên tố thể mà lại được một tên không nước bậc ba sử dụng một cách trôi chảy đến như thế!

Có điều giật mình thì giật mình, Hoa Hồng Lửa cũng không dám chậm lại động tác của mình. Một bên cô di chuyển vị trí, kéo dần cự ly của mình với con nhện nhện Huyết Ma kia, một bên cô tiếp tục ngưng tụ phép thuật bậc bốn đầu tiên của mình.

Cô tin rằng chỉ cần phép thuật này mà được sử dụng ra, con nhện nhện Huyết Ma đã không còn đủ 1000 HP kia chắc chắn sẽ không gây được sóng gió gì nữa. Đương nhiên, điều kiện tiên đề là hiệu quả đông băng của Tần Nhược phải kéo dài 2 giây đủ lên mới được.

Một giây... Hai giây...

Rốt cục Hoa Hồng Lửa cũng thăm thò phào một hơi trong lòng. Cô nhìn Tàn Nhựt đang đứng cách mình chừng hai mươi mét, trong ánh mắt có thêm một sự kinh ngạc, tán thán và cảm kích... Có vẻ như các cô đều đã coi nhẹ tên ‘tiểu đệ khổng nước bạc ba’ này rồi.

“Àm!”

Vừa mới sắp thoát ra khỏi tầng băng bao quanh người mình, con nhên nhện Huyết Ma nọ lại bị ám hại một lần nữa, khối băng quanh người nó chợt nổ bùng lên, suýt nữa thì đã quật nó văng ra ngoài một lần nữa rồi! Cái đau cũ cộng thêm cái đau mới, bỗng chốc khiến nó dòi mục tiêu đối địch đi!

Thấy nhên nhện Huyết Ma đột nhiên không còn nhắm vào mình nữa, lòng Hoa Hồng Lửa chợt lạnh thật lạnh:

Không hay!

Cô dừng thế lui lại của mình lại, nhưng đã không thể đuổi kịp bước chạy của con nhên nhện Huyết Ma nữa rồi, mà phép thuật bậc bốn thì vẫn còn chưa chuẩn bị xong... Nhất thời, trong lòng cô dâng đầy sự ảo não và hối hận.

Ngay chính lúc này, trên không trung của chiến trường đã tan mất hết những mảnh băng cứng chợt xuất hiện một bức tường băng dày chừng nửa mét cao chừng ba mét. Thật không biết từ lúc nào mà Tàn Nhựt ngưng tụ ra nó nữa.

Con nhên nhện Huyết Ma tràn đầy phẫn nộ kia đang trên đà lao tới thì bức tường băng như bất chợt bị ‘mất đi sự khổng chế’, ầm ầm rơi tự do xuống, nện cho con nhên nhện Huyết Ma đang cắm đầu chạy tới này bị bẹp xuống, máu tươi vẩy ra, trông thê thảm vô cùng.

Kẻ đầu têu ‘bất cần’ tạo ra sự kiện ‘vật lạ rơi trúng đầu nhên nhện’ kia lại không hề có chút nào là thương tiếc lấy nó cả, hần ung dung ngưng tụ nguyên tố nước từ vùng nước bên cạnh đó thành ba cây kim Atula...

Sự ung dung, cùng năng lực khổng chế một cách trôi chảy và khả năng nắm bắt thời cơ này thậm chí đã khiến cho những người đang chú ý đến tình hình nơi đây cách đó không xa phải sinh ra một ảo giác rằng ‘thật mạnh’!

Ảo giác. Đúng, nhất định là ảo giác!

Mục sư ánh sáng vừa nói thầm trong lòng mình như thế, lại vừa sinh ra sự thất vọng đối với mấy tên nguyên tố sư bậc bốn của đội mình: đệt, sắp tới nửa phút rồi, vậy mà còn không xử lý được một con quái thú bậc bốn nữa! Một bầy gà con!

Ngay cả khổng nước bạc ba của người ta mà cũng... Thật là mất mặt quá đi.

Tiếp đó, dưới Con Giận Của Hỏa Thần từ tay Hoa Hồng Lửa và Kim Atula từ tay Tàn Nhựt, con nhên nhện Huyết Ma thứ ba cũng phải táng thân ở bên trong một màn hơi nước ngùn ngụt. Tình hình cuối cùng cũng bắt đầu xuất hiện một mất xích đột phá trọng đại!

Tàn Nhựt và Hoa Hồng Lửa chia binh thành hai đường, lần lượt trợ giúp bốn người khác diệt trừ bốn con nhên nhện Huyết Ma đã không còn bao nhiêu HP kia, sau đó bao gồm cả Tàn Nhựt, bốn nguyên tố sư và hai cung tiễn thủ bắt đầu toàn tâm tham gia chiến đấu với con yêu nhện Huyết Ma...

“Sét Cắt!”

“Ngôi Sao Phấn Nộ!”

“Dây Trói Ánh Trắng!”

“Mũi Tên Sao Băng!”

* * * * *

Nhờ có sự gia nhập của các phép thuật bậc bốn lẫn kỹ năng bậc bốn mạnh mẽ, Trái Tim Giết Chóc và tên chiến sĩ bậc bốn trong trận vốn sớm đã bị chèn ép cho thể xác và tinh thần đều mỗi một chợt cảm thấy áp lực nhẹ đi rất nhiều. Đáng tiếc là Dây Trói Ánh Trắng không phát huy được hiệu quả, nếu không số HP 30.000 còn lại của con nhên nhện Huyết Ma này chỉ sợ trong thoáng chốc sẽ bị giảm đi phân nửa cho xem!

Tiểu Thanh và một tên chiến sĩ khác bị tử vong vẫn còn chưa hồi sinh được. Một phần là vì mục sư ánh sáng không rảnh tay, hần nhất định phải dồn hết tâm trí vào việc hồi phục HP cho những chiến sĩ khác; mặt khác, thời gian đọc phép hồi sinh dài đến 10 giây, hoàn toàn sẽ có khả năng bị con yêu nhện Huyết Ma kia bắt lấy cơ hội để đẩy hai tên chiến sĩ vào trong vực thẳm.

Nhưng hơn 20.000 HP, trong một khoảng thời gian ngắn cũng rất khó để dẹp hết được, huống chi con yêu nhện Huyết Ma này lại là BOSS dạng tấn công từ xa? Những nguyên tố sư một khi tấn công tích cực quá sẽ trở thành mục tiêu tiêu diệt của nó.

Các nguyên tố sư ở đây không ai có thể chịu nổi một khi một con BOSS bậc bốn loại yếu dạng tinh anh ráo riết đuổi giết cả.

Chỉ có Tàn Nhựt là không hề lo lắng chút nào. Từ khi qua đây, hần đã bắt đầu khổng chế nguyên tố nước rồi. Cạnh con yêu nhện Huyết Ma ấy có không ít những vùng nước, vừa vịn có thể dùng để làm một chút chuyện hay ho.

Một thoáng sau, trong ánh mắt của những người chơi bậc bốn nơi đây, từng chiếc từng chiếc tường băng được hấn đặt khắp bốn phía của chiến trường, chúng xen kẽ một cách tỉ mỉ, tựa như một trận đồ bát quái vậy.

Hơi lạnh kinh khủng xông thẳng lên trời, người chơi ở nơi đây không khỏi sinh ra một loại ảo giác kỳ quái: nhân vật chính của chiến trường, hình như đã biến thành kẻ khổng nước bậc ba này rồi đây...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tổ Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Đại trận Mười Hai Tường Băng vs ác linh Cửu U

Trong thời gian ngắn ngủi chưa đầy 15 giây, Tần Nhược đã bày xuống mười hai chiếc tường băng ở chung quanh yêu nhện Huyết Ma, Trái Tim Giết Chóc và tên chiến sĩ cuồng bạo nọ. Cứ bốn chiếc là một tầng, đan xen với nhau chằng chịt, tựa như một trận đồ vậy.

Mà điều càng khiến người ta phải kinh hãi chính là, theo từng chiếc từng chiếc tường băng được đặt xuống, nhiệt độ trên chiến trường lại càng lúc càng hạ thấp hơn, thậm chí từ mức hơi hơi lạnh ban đầu, đến giờ đã biến thành lạnh thấu xương!

Ngay cả người ở ngoài trận mà còn cảm thấy hơi lạnh khủng khiếp do mười hai chiếc tường băng ấy mang đến, càng khỏi nói đến thân là người ở bên trong - yêu nhện Huyết Ma và hai người bạn Trái Tim Giết Chóc rồi. Cũng may là chiến sĩ cuồng bạo dưới trạng thái cuồng hóa sẽ được tăng một lượng kháng phép nhất định, nên không đến nỗi bị đông cứng... Tình hình của con yêu nhện Huyết Ma thì thê thảm hơn, động tác của nó rõ ràng đã xuất hiện sự cứng nhắc, trên thân thể tràn ngập sự hấp dẫn của nó đã xuất hiện một tầng băng mỏng manh.

Bày trận xong, Tần Nhược thoáng lau đi mồ hôi nơi giữa trán:

Thành công rồi!

Mặc dù kỹ năng hấn tự nghĩ ra này có chút đần, khi bố trí cũng tốn rất nhiều thời gian, nhưng tốt xấu gì hai người bạn Trái Tim Giết Chóc cũng vẫn tranh thủ được cho mình đủ thời gian, hơn nữa hiệu quả của kỹ năng cũng đã hiển hiện ra đây rồi!

Đại trận Mười Hai Tường Băng...

Tạo thành hiệu quả xơ cứng, giảm 20% tốc độ di động và tốc độ tấn công của yêu nhện Huyết Ma.

Tình trạng của con yêu nhện Huyết Ma kia lập tức bị Trái Tim Giết Chóc phát giác ra ngay. Mặc dù không biết những bức tường băng trải đầy chung quanh kia rốt cục là do ai làm, nhưng chỉ cần có một cơ hội, Trái Tim Giết Chóc tuyệt đối sẽ không buông bỏ! Thừa dịp động tác của con yêu nhện Huyết Ma kia xuất hiện sự cứng khựng, hấn cấp tốc uống vào một bình thuốc hồi ma lực, rồi thúc một hơi tinh thần, sử dụng kỹ năng Va Chạm với nó.

Cây chùy Diên cuồng đập nát mang theo thanh âm ù ù, các kỹ năng bậc ba, bậc bốn liên tục được xuất ra, ào ào nện vào người con yêu nhện Huyết Ma!

Tên chiến sĩ cuồng bạo còn lại vì đã hợp tác chiến đấu với Trái Tim Giết Chóc gần một phút đồng hồ, nên cấp tốc uống vào thuốc hồi phục ma lực và HP, khôi phục đến trạng thái tốt nhất để chờ một khi Trái Tim Giết Chóc kết thúc liên kích là lập tức tiếp nối ngay.

Cục diện trong sân đã trở nên tốt đẹp hơn. Lúc này, Ngã Tiểu Tiễn đột nhiên nói:

“Mục sư! Hồi sinh tiểu Thanh!”

“A?”

Mục sư ánh sáng vừa mới cảm thấy thư thả được một chút, nghe Ngã Tiểu Tiễn nói vậy chợt sững sờ, sau đó mới nghĩ thông ra.

Nơi này là điểm đánh, nhện nhện Huyết Ma cứ một phút sẽ nảy mới một lần! Chờ đến lúc mọi người phải lâm vào nguy hiểm một lần nữa, sao không thừa cơ hội này mà hồi sinh một chiến sĩ nào đó trước chứ? Sau đó thì cho dù nhện nhện Huyết Ma có nảy mới đi chăng nữa, có bảy người là có thể thoải mái chống cự rồi. Nếu vận khí tốt mà nói, thì dưới sự đồng lòng của mọi người, có lẽ sẽ có cơ hội liên kích con yêu nhện Huyết Ma kia đến chết đấy!

Tức thì hấn không hề mề mễ, thừa cơ có đại trận Tường Băng xuất hiện, hấn bắt đầu ngâm xướng thần chú hồi sinh ngay, mục tiêu hồi sinh chính là người là Ngã Tiểu Tiễn vừa yêu cầu - ma kiếm bảo tấp tiểu Thanh.

Mười giây, cũng chính là thời gian mà hai tên chiến sĩ cuồng bạo hoàn thành liên kích, trước khi tiểu Thanh được hồi sinh, con yêu nhện Huyết Ma kia gần như sẽ không có cơ hội đánh trả nào. Nó vừa bị hai tên chiến sĩ diên cuồng trút kỹ năng vào đầu, lại vừa phải đối phó với đòn tấn công từ ba tên nguyên tổ sư và hai tên cung tiễn thủ, tốc độ hạ HP đã tăng lên rất nhiều.

Có điều liên kích thì không có khả năng cứ nối liền mãi mãi được, thời gian làm lạnh kỹ năng của hai tên chiến sĩ đã tới, hỏa lực của các nguyên tổ sư

cũng xuất hiện một khoảng tạm dừng.

Yêu nhện Huyết Ma dù sao cũng là một con BOSS, khi mọi người tạm dừng trong phút chốc, nó lập tức nắm bắt được thời cơ ngay!

Cái miệng rộng ngoác xấu xí của nó mở ra, rít lên một tiếng quỷ khóc thần gào, thoáng chốc, từng con từng con ác linh tựa như đến từ Cửu U lần lượt bay ra từ trong miệng của nó! Chúng vừa gào lên những tiếng kêu khiến người kinh khiếp, vừa chia nhau ra tấn công hai người bạn Trái Tim Giết Chóc...

Khi những con ác linh này xuất hiện, bọn Hoa Hồng Lửa tựa như đang gặp phải chuyện gì cực kỳ kinh khủng vậy, đều biến sắc ngay!

“Không hay!”

“Là ác linh Cửu U... Sao lại nhanh như vậy?”

“Mau lui lại!”

Trong khi mọi người đang nhao nhao cao giọng gọi hai tên chiến sĩ cuồng bạo lui về phía sau, Tần Nhược cũng thầm run trong lòng.

Ác linh Cửu U?

Là phép thuật diện rộng bậc năm thuộc hệ bóng tối kia?

Khi Tần Nhược lướt web đã từng đọc phần giới thiệu của phép thuật này rồi, nghe nói đó là một loại phép thuật quân thể dạng thực chất cực kỳ lợi hại, có thể tấn công mà không quan tâm đến lực phòng ngự của mục tiêu, khuyết điểm là mỗi một con ác linh đều có một số HP nhất định, đều là lấy từ trên người của kí chủ ra; chúng không thể bị lựa chọn làm đối tượng tấn công, chỉ có thể dùng phép thuật quân thể để tiêu diệt...

Thông thường, chỉ khi một con BOSS hệ bóng tối đã đến thời điểm cuối cùng mới sử dụng đến phép thuật này, nó sẽ chuyển sinh mệnh của mình vào những con ác linh Cửu U ở bên trong cơ thể, tạo thành một đợt tấn công không phân biệt đối tượng trong phạm vi chung quanh.

Nhưng vào giờ phút này, yêu nhện Huyết Ma còn đến hơn 10.000 HP, đâu mà là ‘thời khắc cuối cùng’ chứ?

Mọi người cười khổ không thôi. Càng ngày càng có nhiều ác linh Cửu U từ trong miệng của yêu nhện Huyết Ma bay ra, một phần chia ra truy đuổi hai người bạn Trái Tim Giết Chóc, một phần thì bay tới bên này. Tình hình nhất thời từ phía tuyệt đối có lợi chuyển thành bất lợi!

Mà điều khiến người ta phải buồn bực chính là, ngay lúc này thuật Hồi Sinh của mục sư ánh sáng cũng vừa vận hoàn thành, dưới ánh hào quang thánh thiện, thi thể của tiểu Thanh đã đứng được dậy...

Nhưng cũng chớp mắt khi cô sống lại, hơn mười con ác linh Cửu U lại tựa như lũ cá mập ngửi thấy mùi máu tươi vậy, tranh nhau bay vọt tới chỗ tiểu Thanh. Lúc này tiểu Thanh vẫn còn chưa kịp nhận rõ ra tình hình trong trận!

Tần Nhược không kịp suy nghĩ nhiều, hấn gươm cây ‘Hồn của băng’ lên cao:

“Nổ!”

Sau tiếng hét ấy...

“Ầm!”

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng nổ mạnh vang lên, mười hai chiếc tường băng ấy đã nháy mắt hóa thành đầy trời những mảnh băng vụn, bao phủ toàn bộ phạm vi 30 mét với trung tâm là con yêu nhện Huyết Ma!

Những mảnh băng bay tán loạn trên không trung, vô số những con ác linh đang đuổi theo hai tên chiến sĩ cuồng bạo lần lượt theo bên này đều nhao nhao ngã xuống. Cho dù dừng mảnh như con yêu nhện Huyết Ma thì giữa vụ nổ này cũng phải rít lên đau đớn liên tục.

Tràng cảnh này đồ sộ đến mức cho dù ở đây đều là những người chơi lão làng bậc bốn đã quen nhìn những tràng cảnh lớn, nhưng giờ phút này cũng đều phải trở mắt không thôi, không dám tin rằng chuyện này là do một kẻ điều khiển nguyên tố nước bậc ba làm ra!

Đại trận Mười Hai Tường Băng, không những khiến cho một con BOSS bậc bốn loại yếu dạng tinh anh phải rơi vào tình cảnh khốn khó, mà về sau lại còn có thể biến thành một sát chiêu đáng sợ như thế nữa...

Kẻ điều khiển nguyên tố nước này... Thật quá đáng sợ rồi!

Sau một thoáng chấn động, ánh mắt mọi người nhìn về phía Tần Nhược đã có sự thay đổi.

Nhưng lúc này mọi người lại nhớ đến một chuyện càng quan trọng hơn, đó là yêu nhện Huyết Ma đã sắp bẹp rồi - thả ra hơn 300 con ác linh Cửu U, HP chắc chắn đã không còn bao nhiêu nữa.

Người phản ứng nhanh nhất chính là Trái Tim Giết Chóc, hấn tăng tốc lướt qua chiến trường đầy những mảnh băng ngay. Giờ phút này yêu nhện Huyết Ma đã không chiến lực như lúc trước nữa. Không những nó bị giết sạch hết lũ ác linh, mà còn trúng phải sóng xung kích từ vụ nổ của mười hai bức

tường băng nữa, nếu không phải sức phép của Tàn Nhược mới chỉ tới bậc ba, đòn tấn công vừa rồi đã lấy đi cái mạng của nó rồi.

Bộ dạng hiện giờ của con yêu nhện Huyết Ma quả thực thâm vô cùng: trên thân thể vốn nuốt nà mê người của nó bây giờ đã đầy những nếp nhăn, khắp cả người đầy những mảnh băng ghim vào và không đếm xuể những miếng vết thương đang rỉ máu. Tinh thần của nó cũng khá là uể oải, có vẻ như đã rơi vào trạng thái cực suy yếu rồi.

Loạt liên kích của Trái Tim Giết Chóc còn chưa kết thúc thì thân hình gần 4 mét cao của con yêu nhện Huyết Ma này đã âm ỉ đỏ xuống.

Sau tình huống kịch liệt, Tiểu Thanh đứng nhìn bốn phía đầy những mảnh băng cứng, nhìn thi thể của con yêu nhện Huyết Ma, và nhìn chiếc vòng nước đang bao phủ cô bên trong mà vẫn còn chưa hồi phục lại được tinh thần.

“Đánh xong rồi à?”

Tiểu Thanh ngơ ngác hỏi hai người chị em đang bước qua đón mình.

Hoa Hồng Lửa và Ngã Tiểu Tiễn lại nhìn thoáng qua Tàn Nhược ở phía sau các cô bằng ánh mắt thật sâu sắc một lần nữa: “Ừm... Đánh xong rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Quy tắc ngầm nơi di chỉ Alex

Tầng hai của di chỉ Alex, quy củ của Hoa Tử Kinh và Vuốt Quỷ Âm Ty quả thật có mấy phần hiệu quả, mức độ trật tự phải hơn hẳn bên ngoài.

Cho dù trước mặt là đầy những chiến lợi phẩm do một con BOSS bậc bốn loại yếu dạng tinh anh rơi ra, nhưng đội viên của hai đội ở đây đều không cấp tốc cướp nhặt hoặc có một chút biểu tình vội vàng nào như ở bên ngoài.

Tàn Nhược từ xa nhìn một lượt những món chiến lợi phẩm bên cạnh thi thể con yêu nhện Huyết Ma mà âm thầm cảm khái:

Hôm nay rốt cục là cái ngày gì thế này, ngày thường thì cả tháng cũng chưa chắc thấy được một món đồ vàng, mà hôm nay chỉ một ngày đã trông thấy hai món rồi, hơn nữa đều là do BOSS mà mình tham dự chiến đấu rút ra nữa chứ. Thật là gặp may quá...

Nếu về sau còn có thể thường xuyên gặp phải chuyện tốt như thế, nói không chừng chẳng bao lâu nữa là mình cũng có thể trở thành dạng cường giả như Trái Tim Giết Chóc ấy chứ. Đúng rồi, với thực lực của Trái Tim Giết Chóc, trong hàng ngũ các chiến sĩ cuồng bạo chắc cũng thuộc hạng khá đấy.

Trong lúc hần đang suy nghĩ, chỉ thấy Trái Tim Giết Chóc đã nhặt hết các chiến lợi phẩm trên đất lên. Hoa Hồng Lửa giải thích cho Tàn Nhược, đây là quy tắc ngầm do các chiến minh bắt buộc tuân thủ.

Tất cả mọi chiến lợi phẩm từ BOSS mà do nhiều chiến đội hợp lực xử lý, hết thảy đều do thành viên của Hoa Tử Kinh và Vuốt Quỷ Âm Ty phân phối! Trong tiểu đội của mục sư ánh sáng nọ không có thành viên của chiến minh, cho nên trọng trách này đương nhiên sẽ rơi vào đầu của Trái Tim Giết Chóc.

Mặt khác, theo thống kê biểu hiện của các đội, thì tiểu đội của Tàn Nhược tổng cộng gây 28.000 thương hại đối với yêu nhện Huyết Ma, còn tiểu đội của mục sư ánh sáng thì dù nhiều hơn bên này một tên nguyên tố sư, nhưng chiến tích lại chỉ đạt không đến 12.000 mà thôi...

Trong hai con số đó dĩ nhiên có bao gồm mức chênh lệch giữa hai tên chiến sĩ cuồng bạo rồi, nhưng thứ kéo xa khoảng cách giữa hai chiến tích chủ yếu chính là đòn cuối cùng của Tàn Nhược, đòn đó của hắn đã đánh chết toàn bộ ác linh Cửu U, tạo thành thương hại lên đến gần 10.000! Bởi vậy, cho dù không có quy tắc ngầm kia thì việc chiến lợi phẩm do Trái Tim Giết Chóc phân phối cũng là hợp tình hợp lý.

Trong thời gian thu thập chiến lợi phẩm, mọi người lại đánh lui một bầy nhện Huyết Ma nữa, sau đó chờ phép thuật Hồi Sinh của mục sư ánh sáng qua khỏi thời gian làm lạnh - trên mặt đất vẫn còn nằm một tên chiến sĩ đấy, nếu không hồi sinh thì hắn sẽ bị rớt cấp.

Khi đã rảnh rồi rồi, Trái Tim Giết Chóc bèn chia chiến lợi phẩm ra làm hai phần: một phần toàn là những món đồ vàng do yêu nhện Huyết Ma rút ra, gồm... một cây gậy phép chưa biết thuộc tính; phần còn lại thì phong phú hơn nhiều: một viên hạt nhân của yêu nhện Huyết Ma, tờ nhện, một bình thuốc chưa biết chức năng, ba món đồ tím, một sợi dây chuyền chữ tím, năm món đồ lam, ngoài ra còn một quả gì đó tròn tròn, nhìn như con mắt của yêu nhện Huyết Ma vậy.

“Đồ vàng thuộc về đội các cậu, còn lại toàn bộ là của chúng tôi.”

Sự phân phối của Trái Tim Giết Chóc khiến Tàn Nhược nhũn cả chân đi:

Không lầm chứ... Đồ vàng đem cho người khác, còn đội mình thì toàn một đồng rác rưởi?

Ba người nữ trong đội không nói gì.

Bên phía mục sư dĩ nhiên là chịu quá rồi, bèn hót hải gật đầu đáp ứng ngay! Tuy nói chỉ là một món, nhưng giá trị của một món đồ vàng thường thường sẽ là cao hơn một đồng rác thế kia nhiều!

“Hé hé.”

Khi nhận lấy đồ từ trên tay Trái Tim Giết Chóc, mục sư nọ cười ngượng hai tiếng, nhìn về phía bên này có vẻ hơi xấu hổ. Rồi như sợ bọn này đổi ý vậy, sau khi hồi sinh tên chiến sĩ kia xong, dưới cái nhìn nóng bỏng của Tần Nhữc, họ chào một tiếng rồi cầm đầu cầm cổ chạy đến điểm đánh khi nãy của mình.

Tần Nhữc nắm chặt nắm tay, trong lòng đáng chất.

Đồ vàng đó!

Là đồ vàng đó, tên đội trưởng đầu gỗ kia, thật là cái đầu gỗ mà...

Bộ dạng ngậm bồ hòn này của Tần Nhữc bị ba cô gái trong đội nhìn thấy, nhất thời các cô cười xòa:

“Nhìn Nhữc Nhữc kì, hi hi, có giống bị mất ví tiền rồi không ta?”

Lúc này lá gan của Tần Nhữc cũng lớn rồi, hấn lườm qua:

“Mất ví tiền? Là mất thẻ ngân hàng và mật mã đây!” Vừa đau đốn quay trở về trong hang, Tần Nhữc vừa buồn bực: “Một bầy phá gia chi tử, chẳng hề biết cái xốt của con nhà nghèo bọn này...” Không cần phải nói, câu nói này của hắn dẫn tới một trận cười vang rất mất thực nữ ngay, ngay cả Trái Tim Giết Chóc cũng không nhịn được mà nín cười.

Theo đà nói chuyện, Tần Nhữc mới dần hiểu ra, những con BOSS loại yếu như con yêu nhện Huyết Ma này, thực ra xác suất rớt đồ vàng không thấp, nhưng cũng chính vì thế, thuộc tính của đồ vàng nó rớt ra cũng thấp vô cùng, chỉ có thể coi như hàng hạ phẩm trong số đồ vàng mà thôi.

Đối với những người chơi và những đoàn đội bình thường mà nói, loại đồ vàng này quả thật tốt hơn đồ tím nhiều, cũng có thể bán rất được giá, nhưng đối với bọn Trái Tim Giết Chóc và Hoa Hồng Lửa mà nói, đã biết cái gì mới thực sự là ‘đồ vàng’ rồi, họ sẽ không còn chút hứng thú gì với mấy thứ hạ phẩm ấy nữa. Cho dù là một ít đồ tím loại cực phẩm, cũng phải tốt hơn những thứ đó nhiều.

Mà trùng hợp... Trong số những vật phẩm mà yêu nhện Huyết Ma rớt ra, lại thường xuyên có đồ tím loại cực phẩm, có khi thậm chí còn rớt cả item nhiệm vụ liên quan đến thành ngậm bên dưới tầng ba di chỉ Alex nữa.

Chính bởi vì nguyên nhân này, Hoa Tử Kinh và Vuốt Quý Âm Ty mới định ra quy tắc ngầm như trên, nhằm nắm quyền chi phối những item này sau khi đánh chết yêu nhện Huyết Ma...

Còn những người chơi và đoàn đội ngoài chiến minh thì sẽ bị giấu giếm.

Mà đương nhiên, không phải món đồ vàng nào do yêu nhện Huyết Ma rớt ra cũng đều là đồ rác rưởi hết, cũng có khi sẽ rớt ra đồ trung phẩm, thượng phẩm nữa. Chỉ là xác suất so với rớt đồ tím và item nhiệm vụ thì thấp hơn nhiều.

Nói đến đây, Trái Tim Giết Chóc lại giải thích một nguyên nhân khác mà hắn giao đồ vàng cho đối phương...

Muốn hồi sinh tiểu Thanh, nhưng đội mình lại không có mục sư, nếu gọi người từ bên ngoài tới thì sẽ phải cần rất nhiều thời gian, sẽ chậm trễ việc luyện cấp, cho nên thôi cứ chờ một phần nhân tình cho đối phương cho rồi, nếu họ vận khí tốt thì sẽ trúng được một xác suất nhỏ giám định ra đồ vàng dạng trung hay thượng phẩm, cũng coi như lời nhiều rồi.

“Thế nào? Nghe xong có phải cảm thấy thoải mái hơn nhiều phải không?”

Nhìn thấy biểu tình cố nén cười của ba thành viên nữ, Tần Nhữc gật gật đầu, rồi vừa âm thầm bội phục cách xử sự của Trái Tim Giết Chóc, lại vừa tự nhắc nhở bản thân: xem ra nếu muốn trở thành một kẻ mạo hiểm tìm tiền thưởng hợp chuẩn, mình còn phải đi một đoạn đường rất dài đó há!

* * * * *

Không còn sự uy hiếp từ yêu nhện Huyết Ma nữa, năm người nhất thời quay trở lại quỹ đạo bình thường. Điểm kinh nghiệm theo nhịp mà nhanh chóng tăng cao, công việc thu hoạch của Trái Tim Giết Chóc cũng được tiếp tục, cứ mỗi mười phút là có thể lấy được một cuộn mạng nhện hoặc là một túi độc. Mà điều bọn họ phải trả giá chỉ là một chút thời gian thien và ngưng tụ phép thuật mà thôi.

Bất tri bất giác, hai tiếng trôi qua... Ba tiếng trôi qua... Mãi đến bốn giờ sáng ngày thứ hai, mấy người mới có chút mệt mỏi, bèn gọi đội của tên mục sư ánh sáng có tên ‘Thiết Thụ Lâm Phong’ kia qua nhận chỗ, năm người cùng móc sách phép Hồi Thành trở về thị trấn Savis.

Lúc này Tần Nhữc đã tới thời điểm cuối cùng để thăng cấp 37 rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Quy tắc của chiến đội, tiêu thụ nội bộ

Sau khi trở về thị trấn, Tần Nhược đi theo sau đám Trái Tim Giết Chóc, thấp tha thấp thỏm dòm vào nơi giám định, tựa như sợ người khác sẽ nhảy ra kêu to ‘Chính là thắng này hôm qua giám định ra một món đồ vàng cực phẩm’ vậy. Mãi đến khi xác định ra không ai để ý đến mình, hắn mới lặng lẽ thở phào một hơi. Có vẻ như bộ dạng của mình và món đồ vàng đó hẳn không khiến người khác chú ý rồi.

Khi bước đến quầy, Tần Nhược chỉ thấy Trái Tim Giết Chóc đã đặt hết thảy trang bị hôm nay thu hoạch được ở trước mặt ông lão NPC rồi, tất cả là 6 món tím, 14 món lam, đều là bậc bốn cả; ngoài ra còn có một bình thuốc màu đen, một quả cầu tròn tròn trông như con mắt của yêu nhện Huyết Ma nữa...

Hai mươi mấy món đồ cùng được đưa ra, chồng trên quầy y như một ngọn núi nhỏ.

Tần Nhược nhìn mà ho sù sụ.

Không hổ là đội trưởng đầu gổ đấy, thật là trực tiếp nha, không che che giấu giấu gì cả, chia phần ra giám định là xong rồi.

Cũng còn may bây giờ là rạng sáng, số người chờ ở nơi giám định không nhiều, nếu không chắc chắn đã có người mon men qua điều tra xem đây là do khu vực có tỷ lệ rút cao nào sản xuất ra rồi... Dù sao thì trò chơi này tỷ lệ rút cũng không cao mà, có rất nhiều nơi có đánh quái cả ngày cũng chưa chắc rút ra được cây đinh gì.

Ông lão NPC giám định sư cũng không hề có một câu oán hận nào, không chút mõi mệt mà truyền từng luồng ánh sáng màu lam, màu tím vào trong các trang bị trên quầy...

Trái Tim Giết Chóc nhìn từng món từng món nhưng vẫn không có biểu tình gì, mãi đến khi hắn cầm lấy sợi dây chuyền chữ tím và cây trường kiếm màu đen thui do yêu nhện Huyết Ma rút ra, mới vừa lòng nhếch miệng cười một chút.

Trong lòng Tần Nhược thầm chấn động, thứ có thể khiến đội trưởng đầu gổ không còn gổ đầu nữa, chắc chắn phải là thứ tốt!

Hắn bèn mon men bước qua nhìn, sau đó khựng cả người:

Tinh phách yêu nhện: cấp bậc màu tím, tăng hiệu quả của phép thuật bóng tối thêm 12%, giảm đi xác suất thành công trúng độc lại 12%, kẻ điều khiển nguyên tố có thể sử dụng, yêu cầu sức mạnh tinh thần 50, yêu cầu cấp 40.

Kiểm độc quý nhện: cấp bậc màu tím, lực công 47-54, kèm độc, có 30% xác suất tạo thành hiệu quả trúng độc ‘quý nhện’ cho mục tiêu (mỗi giây 50 điểm thương tổn, rơi vào trạng thái suy yếu 10%), nghề nghiệp dạng kiểm sĩ có thể sử dụng, yêu cầu sức mạnh 65, nhanh nhẹn 45, cấp 40.

Sự quý giá của sợi dây chuyền khỏi phải nói rồi, tăng thêm 12% hiệu quả của phép thuật bóng tối, không biết tốt hơn cái sợi dây chuyền tăng 3% hiệu quả của phép thuật nguyên tố nước Tần Nhược đang đeo trên cổ biết bao nhiêu lần; mà cái 3% này còn đáng giá 150 đồng vàng nữa, vậy có thể đoán được giá trị của 12% rồi...

Kiểm độc quý nhện, lực công không bắt mắt bao nhiêu, nhưng yêu cầu nghề nghiệp dạng kiểm sĩ quả thật là rất rộng rãi, hơn nữa, độc tố ‘quý nhện’ không những có hiệu quả kịch độc, mà còn giảm đi 10% thực lực nữa, tức là suy yếu toàn bộ thuộc tính... Chỉ mỗi một thuộc tính này, nó đã có thể sánh ngang với đồ vàng rồi ấy chứ.

Hai món đồ này cộng lại, thế nào cũng phải bán được ít nhất 10.000 đồng vàng.

Trong lúc Tần Nhược còn đang than thở, chiếc bình và quả cầu tròn tròn kia cũng đã được giám định ra, bên trong chiếc bình là độc ‘Trái Tim Nhện’ - có thể bồi lên bất cứ vũ khí cận chiến nào, 100% phát huy hiệu quả kịch độc, mỗi giây 80 điểm thương tổn thuộc tính độc, gây trạng thái suy yếu 10%; ba giây sau khi sử dụng thuốc giải độc, độc tố vẫn không bị làm loãng; độc tố tồn tại trong cơ thể 60 giây; độc tố duy trì trên vũ khí 2 giờ; giới hạn 1 lần sử dụng.

Tần Nhược nhìn mà trong lòng thầm run sợ:

Thật là một loại độc bá đạo!!!

Thế này nếu xẹt một đao ngang qua người, mà trong vòng 3 giây lại không thể giải được, vậy phỏng chừng mọi nghề nghiệp ít HP cũng coi như gần tàn rồi; dùng để đối phó với BOSS thì càng tốt nữa, hạ một đao xuống, nửa phút là 2.400 HP, mà còn suy yếu 10% năng lực...

Trái Tim Giết Chóc dường như cũng không dự liệu được bên trong một chiếc bình trông tầm thường thế này lại có thể chứa một loại độc đáng sợ như thế, nên mặt mày hớn hờ hẳn lên.

“Ha ha... Quả nhiên là mắt của yêu nhện Huyết Ma đấy, thế này thì khỏe rồi, cộng thêm hàm răng và vành tai trong tay chị Lan, với tơ nhện và túi độc

trong tay đội trưởng, vậy các món đồ để mở ra bản đồ ấy xem như đã đủ hết rồi!” (Các nhiệm vụ bí ẩn cần phải đổi các item đặc định để lấy bản đồ, sau đó từ một nơi chỉ định nào đó để vào, tương đương với vào bản đồ phụ.)

Thanh âm của Hoa Hồng Lửa dẫn ánh mắt của mọi người quay trở lại với quả cầu tròn tròn vừa mới được giám định ra kia:

Mắt của yêu nhện Huyết Ma: vật phẩm cần thiết để tiến vào tầng ba di chỉ (tụ tập đủ con mắt, hàm răng, vành tai, tơ nhện, túi độc trên người yêu nhện Huyết Ma có thể đổi lấy một tấm bản đồ để tiến vào mặt thất tầng ba di chỉ).

Trái Tim Giết Chóc lại cười một tiếng nữa, than lớn rằng vận khí thật là tốt quá.

“Đây cũng không phải là công lao của anh, đừng quên đội viên mới của chúng ta nhé, nếu không nhờ có anh ấy, nói không chừng chúng ta đều đã bị yêu nhện Huyết Ma giết mất rồi.” Hoa Hồng Lửa hợp thời đánh tiếng nhắc nhở.

“Yên tâm, không thể thiếu phần của cậu ấy được.”

Nghe Trái Tim Giết Chóc nói vậy, Tần Nhưộc nhất thời hoảng lên, vội nói ngay:

“Đừng mà! Mọi người đều đã mang tôi lên cả cấp rồi, tôi đâu thể lấy đồ của mọi người được chứ?” Cho dù sự hấp dẫn của chiến lợi phẩm là không nhỏ, nhưng nghĩ lại hôm nay mình đã đi theo người ta lên cả cấp là đã may mắn lắm rồi, làm gì còn dám mặt dày đòi chia phần nữa chứ?

“Không phải công sức của chúng tôi, mà là của chúng ta. Huống chi lúc giết BOSS cậu đã ra sức không ít rồi, lại còn cứu tiểu Thanh và tiểu Tiễn nữa, nếu lấy đi phần của cậu, tôi còn làm đội trưởng thế nào?”

Trái Tim Giết Chóc dùng khẩu khí hoạt kê ngăn lại lời nói của Tần Nhưộc, rồi nghiêm túc nói:

“Giá trị của chiếc bình này không thể xác định được, có điều thứ tốt như vậy bán đi cũng tiếc, cho nên tôi định liệt nó vào dạng vật phẩm không bán, lưu về sau để dành khi đánh BOSS dùng. Dây chuyền và kiếm, bước đầu tính ra 18.000 đồng vàng, mọi người có ý kiến gì không?”

Hoa Hồng Lửa, Ngã Tiểu Tiễn, tiểu Thanh cùng gật đầu, xem như đã chấp nhận sự phân phối của đội trưởng.

Tần Nhưộc mờ mịt nhìn cảnh này, không biết Trái Tim Giết Chóc nói như thế là có ý gì. Mãi đến khi Hoa Hồng Lửa nghiêng đầu qua giải thích cho hắn, hắn mới hiểu...

Hóa ra là tiểu đội 5 người này đã định ra một quy củ: mỗi lần thu hoạch được đồ, vậy các món rác rưởi sẽ ném hết ra bên ngoài, số tiền nhận được toàn bộ sẽ dùng để sửa chữa trang bị, mua thuốc, chế tạo sách phép và mua một ít nguyên liệu hiếm có; một số trang bị có thể bán với giá tốt thì nếu trong đội không ai dùng được, vậy sẽ giao cho Trái Tim Giết Chóc bán cho người trong chiến minh, chỉ cần giá cả cao hơn giá mà mọi người dự định là ổn, số tiền nhận được sẽ phân chia trong đội.

Một phút sau, Trái Tim Giết Chóc báo cho mọi người rằng dây chuyền đã bán được với giá 13.000 đồng vàng, kiếm bán giá 12.000, phải cao hơn mức tổng 18.000 do mọi người đoán tới 7.000...

“Soạt!”

Tần Nhưộc nghe mà hít vào một luồng hơi lạnh, không dám tin đây là sự thực:

Đồ tím bạc bốn mà cũng có thể bán được cái giá khủng khiếp đến thế sao? Chúng hình như phải yếu hơn món đồ vàng trong tay mình không chỉ một nước mà???

“Như vậy mỗi người chúng ta có thể nhận được 5.000 đồng vàng. Tần Nhưộc, đừng đứng ngây ra đó nữa, nhận đi, đây là phần của cậu đấy, không phải tháng nào cũng có thể kiếm được số trang bị tốt như vậy đâu.”

“Đúng đấy, không lấy là uống à!”

“Hay là còn ngại ít? Hừ?” Ba người bọn Hoa Hồng Lửa cũng ở bên cạnh giục dấy. Dưới sự ‘áp bức và dụ dỗ’ của mọi người, rốt cục Tần Nhưộc cũng có phần thấp thỏm mà nhận lấy số tiền ‘đồ sộ’ ấy. Nhìn tổng số hơn 13.000 đồng vàng trong ba lô, Tần Nhưộc không nhận được mà lặng lẽ véo cánh tay của mình một nhát...

Phù, còn may, đây không phải là nằm mơ.

Sau khi xác định được sự chân thực của cảm giác đau rồi, Tần Nhưộc đột nhiên nhớ tới một chuyện:

“Đúng rồi, hôm nay tôi có kiếm được một món đồ này, mọi người xem giúp xem có thể bán được bao nhiêu với.” Vừa nói, hắn vừa lấy đôi ủng Vua sói Bão Táp từ trong ba lô ra.

Lúc này nghe đội trưởng nói giá của hai món đồ chữ tím kia xong, Tần Nhưộc mơ hồ cảm thấy rằng giá trị của món đồ vàng trong tay mình đây chỉ sợ sẽ cao hơn so với mong muốn của mình rất nhiều... Nhiều lắm!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Đạt béo, căn cứ địa trên mạng

Thoát khỏi trò chơi, Tần Nhược lần đi lần lại trên giường, suốt đêm không ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, hần mang theo cặp mắt gấu mèo bước vào cửa của một tòa lầu lớn - công ty nơi hần làm, khiến hai cô nàng lễ tân che miệng cười khúc khích mãi, trêu ghẹo hần có phải đã có bạn gái rồi hay không.

Nếu đổi lại là trước kia, khi bị các cô gái dùng ngữ điệu mập mờ như thế trêu ghẹo, Tần Nhược chắc chắn sẽ ngượng ngùng đỏ mặt, sau đó bước nhanh như chớp vào trong thang máy ngay, nhưng bây giờ đã khác rồi, mỗi ngày đều vào vào ra ra, đã không còn xa lạ gì với nhau nữa, dĩ nhiên không thể nào non nớt như lúc mới vào, bị các cô nàng này trêu ghẹo mà không đáp trả rồi.

Cho nên ngay khi bước ngang qua quầy lễ tân, Tần Nhược dùng cặp mắt thâm đen của mình quăng một ánh mắt ‘thâm đen’ u oán qua ngay:

“Còn nói nữa! Ngày hôm qua chờ cả đêm em cũng không tới, anh có thể ngủ được à?” Ngữ khí với lời lẽ đó, thật y hệt như một tên thanh niên vừa bị bạn gái cho leo cây vậy, khiến cô nàng Thực Nghi đang bị hần nhìn phải đỏ cả mặt lên, giận dữ trừng mắt qua, trề môi:

“Xì, ông nhóc hư hỏng.”

“Thực Nghi giỏi nha, từ lúc nào ảm Nhược Nhược nhà chúng ta đi mất rồi này? Thành thật khai ra nào.”

“Chị Linh, chị đừng nghe anh ấy...”

Nghe được thanh âm ‘nội chiến’ của hai cô nàng lễ tân từ phía sau truyền đến, trong lòng Tần Nhược thoải mái lắm lắm:

Hai cô nàng lễ tân này của công ty có thể nói là chọn một trong trăm dặm, rất bắt mắt, cho nên trêu ghẹo các cô đôi câu là chuyện mà rất nhiều nhân viên nam trong công ty thích làm. Có điều có một người trong đó đã có bạn trai mất rồi, nghe nói còn là một anh chàng siêu ghen nữa, cho nên hần không dám đắc tội lung tung. Người còn lại là Thực Nghi, trông khá là thanh tú, văn nhã, mặc dù có không ít người theo đuổi, nhưng hiện giờ cô tạm thời vẫn chưa có bạn trai, thành ra khi mình bị trêu ghẹo, lúc phản kích có mập mờ tí cũng không tệ đâu.

Đương khi Tần Nhược còn đang đắc ý, một người nọ đã từ phía sau kéo hần lại:

“Nhãi con hay lắm! Mới vào có sáu tháng mà lá gan cũng rèn cho béo lên rồi ha, ngay cả công chúa Thực Nghi nhỏ bé nhà chúng ta mà cũng dám tùy tiện đắc tội hã, lại còn tuyên truyền chuyện xấu nữa, coi chừng anh tra khảo chú nhé.”

“Sớm thế, anh Đạt.”

Hần không cần quay lại làm gì, người lém lỉnh như vậy, trừ đồng bọn ‘Vua Miệng Rộng’ của hần ra, còn có thể là ai nữa chứ?

Vừa mới nói xong, cổ của hần đã bị siết chặt ngay:

“Đừng đánh trống lảng à. Nói, có phải là nảy lòng với người ta rồi hay không? Anh biết ngay mà, nhãi con chú cũng coi như là một tên đàn ông bình thường, độc thân đã lâu như vậy, cũng nên tìm một mục tiêu rồi đó mà...”

Đột, nói gì thế này? Cái gì mà ‘coi như là một tên đàn ông bình thường’ chứ? Tần Nhược bốc lửa ngay.

“Em nói này anh Đạt... Em đắc tội anh chỗ nào chứ, anh cứ lấy một trăm tám mươi cân thịt béo của anh ra đề em nữa là em chịu không nổi bây giờ, com tra anh trả phải không?” Tần Nhược đã có chút khó thở rồi. Hần nói xong, người ở sau lưng hần rốt cục cũng buông tay ra:

“Chú đừng có mà tăng độ béo của anh lên, rõ ràng anh mới một trăm bảy... mười tám.” Vừa nói, anh Đạt có bộ dạng khá là phúc hậu này đi từ sau lưng Tần Nhược tới phía trước, trông có vẻ vẫn còn ầm ức vì Tần Nhược đã vô cớ tăng thêm hai cân cho hần lắm.

“Nếu không chúng ta đi cân thử một chút xem?”

Vừa nói đến vấn đề cân đo, khuôn mặt béo Vương Đạt tức thì run lên nhè nhẹ ngay:

“Móa! Đừng có đánh trống lảng, nói chuyện của chú với Thực Nghi ngay... Ờ? Cặp mắt chú sao thế?” Lúc này hần mới chú ý đến cặp mắt thâm quầng của Tần Nhược.

Tần Nhược lờm hần một cái, không biết là ai thích đánh trống lảng đây nhỉ?

Tần Nhược vừa định kể lại kỳ ngộ hồi đêm cho Vương Đạt, không ngờ mắt tên béo này chợt sáng lên, sau đó hỏi ngay: “Ya ya ya, không phải nhãi con

chú ngày hôm qua cũng tham gia hội chiến đấy chứ?”

“Hội chiến?”

Tần Nhựt hé hé miệng cười, vẻ mặt mịt mờ.

Tần Nhựt vừa định giải thích thì thì Vương Đạt đã phát huy phong cách ‘miệng rộng’ của hắn ngay, giới thiệu một tràng cho Tần Nhựt:

“Chú không biết à? Chắc, thật là đáng tiếc mà! Chính là hai cái gia tộc Bóng Đen và Huyết Âm mà anh hay nhắc với chú đấy, quân số mấy ngàn người lộn đấy, đánh nhau phải nói là vui quá xá cả xa!”

Một khi nói đến chuyện trong trò chơi, tên ghiền lâu năm Vương Đạt không thể nào dừng miệng lại được. Dọc đường đi đến thang máy với Tần Nhựt, hắn không ngừng nói, sau khi vào thang máy rồi hắn cũng mặc kệ anh chị em trong ấy có thích nghe hay không, vẫn mở máy hát không ngừng.

Mãi cho đến khi hai người đến tầng mình làm việc là tầng 11, Tần Nhựt mới biết được ngọn ngành, đó là vì một con BOSS mà người của gia tộc Bóng Đen diệt đi hai tiểu đội của gia tộc Huyết Âm, kết quả là hai bên từ PK quy mô nhỏ cấp tốc phát triển thành chiến tranh tổng thể ngay. Ngay cả đội trưởng chiến đấu, tộc trưởng lẫn các thành viên bậc ba bên ngoài của gia tộc cũng đều vào cuộc hết, đánh nhau suốt cả năm tiếng đồng hồ mới kết thúc, nhưng kết thúc là vì có không ít người trong thị trấn Savis tiến vào quấy rối (cướp trang bị), biến việc sống mái với nhau thành hỗn chiến.

Khi Vương Đạt nghe tin này cũng chạy tới kiểm mối, rốt cục vớt được vài món trang bị rác rưởi trở về... Chẳng trách gì hôm nay sớm ra là đã đi làm, không đến trễ thế đấy. Thật đáng tiếc là lúc đó Tần Nhựt còn đang bận đi luyện cấp nơi đi chỉ Alex, nếu không nếu hắn biết thì cũng đã tới rồi.

Sau khi rời khỏi thang máy, cái máy hát của Vương Đạt lập tức dừng lại.

Hắn quay người, soi vào mặt cửa sáng như kính của thang máy, rất bầy bựa chải chải vài nhát vào cái đầu đỉnh của mình, sau đó mới phấn chấn đi vào trong bộ nhân sự, trông có vẻ chừng chặc chuẩn mực vô cùng.

Mặc dù Tần Nhựt đã sớm quen với cái ‘thiên phú’ này của Vương Đạt rồi, nhưng mỗi khi nhìn thấy, hắn vẫn không nhịn được mà lắc lắc đầu vài cái. Tiếp đó Tần Nhựt đánh tiếng chào hỏi hơn mười vị đồng nghiệp của mình, rồi ngồi vào vị trí.

Bàn làm việc của Tần Nhựt không khác gì mọi người, cũng là một chiếc bàn hình cung chừng bốn mét, bên trên có một chiếc vi tính để bàn và một chiếc máy vi tính xách tay. Đây là dạng bố trí mà lớp quản lý giới giang của công ty yêu cầu bộ nhân sự phân phối cho mỗi người, là điển hình của tư tưởng chủ nghĩa tư bản: hy vọng ai cũng có thể đồng thời làm một lúc hai công việc, có cái tên mỹ miều là ‘đề cao hiệu suất làm việc’!

Trước đây không lâu, mọi người đều thừa dịp quản lý không có ở đây, đầu đón phê bình hành vi bóc lột tư bản này.

May mà trừ những thời điểm đặc thù ra, lúc thường mọi người sẽ không bị áp bức, mà có hai máy vi tính một lúc sẽ càng tiện cho việc mọi người một bên làm việc một bên giải trí hơn, bởi vậy cái ‘đầu đón’ đó cũng dần dần biến thành một loại hưởng thụ của mọi người.

Chỗ ngồi của Vương Đạt cách Tần Nhựt rất xa...

Có điều ngày nào cũng có thể gặp nhau, cho nên Tần Nhựt cũng không lo không có thời gian báo cho hắn biết tin tức kia. Một khi đã ngồi vào bàn làm việc rồi, cứ làm cho xong công việc trước mắt đi trước đã.

Tâm tình sung sướng, Tần Nhựt mở hai chiếc máy vi tính lên. Trước khi mở phần mềm làm việc, hắn vào một diễn đàn nội bộ tên là ‘Vinh Quang’...

Đây là ‘căn cứ địa’ do đám đồng sự đam mê trò chơi giả thuyết Vinh Quang lên thành lập. Cũng giống như khi Vương Đạt giới thiệu hắn vào game Vinh Quang vậy, diễn đàn này cũng là do Vương Đạt giới thiệu hắn vào, mục đích của nơi này là tụ tập một đám đồng đạo, như vậy, khi có ai đó gặp khó khăn trong trò chơi, mọi người có thể nghĩ ra cách giúp cho.

Thừa dịp còn chưa tới thời gian làm việc chính thức, Tần Nhựt nhấn một tin nhắn cho Vương Đạt, báo hắn biết thu hoạch ngày hôm qua của mình. Nhưng không ngờ Vương Đạt lúc thường ngày chỉ cần kiểm được một món đồ tím cũng đủ để vui cả buổi kia, bây giờ nghe tin đó lại bình thản vô cùng.

“Đệt, chẳng phải chỉ là một món đồ thôi đó sao? Vội vàng đòi tiền làm gì? Cứ chuẩn bị tốt một bộ trang bị trước đã, dù sao anh cũng không hiếm chút tiền đó của chú mà, lúc nào phát tài rồi mới báo lại cho anh, lúc đó anh đến nhà chú ăn chực.”

Nhìn thấy tin nhắn trả lời của Vương Đạt, trong lòng Tần Nhựt cảm thấy thật ảm áp...

Từ lúc vào công ty này đến bây giờ, thời điểm gian nan nhất hắn luôn luôn lạng lẹ giúp đỡ mình. Cuộc đời mình có một tên bạn như thế này... Thật là đã đủ lảm lảm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Gấu mèo và lời đồn đãi

Hai tiếng đồng hồ qua đi, công việc của Tần Nhựt rất cực cũng xong được một đoạn.

Tần Nhựt giăng hai tay ra, thư giãn cái thân thể và bộ não đã có phần cứng ngắc của mình, sau đó âm thầm cảnh cáo mình lần sau tuyệt đối không nên để phát sinh chuyện như ngày hôm nay nữa, vì một món đồ mà cả đêm thao thức, khiến lần đầu tiên đi làm mà lên cơn buồn ngủ như thế này, thật là bậy lắm!

Ngay chính lúc này, một bàn tay ngọc thon thả từ phía sau chìa đến, đặt một cốc cà phê lên mặt bàn của Tần Nhựt. Hương cà phê vừa thơm vừa nóng khiến tinh thần của Tần Nhựt sáng sủa hơn.

“Tôi hôm qua đã làm cái gì đấy? Nhìn anh kìa, giống y như một con gấu mèo ấy.”

Thanh âm rất chi là dễ nghe, không cần nói cũng biết, người đang nói chính là ‘Tiểu Tiểu’ ngồi ở gần bàn của Tần Nhựt. Tên đầy đủ của cô là Trịnh Hiểu Hiểu, cô bằng tuổi Tần Nhựt, nhưng vào công ty sớm hơn Tần Nhựt nửa năm, ngoại hình... cũng xinh đẹp lắm.

Ngày thường, Tần Nhựt không dám can rờ gì, nhưng hôm nay không biết là do mùi hương cà phê trước mặt dụ dỗ, hay vì tâm tình mà hần rất tự nhiên bụng cà phê lên nhấp một ngụm, than thở: “Gấu mèo cũng tốt mà, được mọi người coi như bảo bối.”

Có lẽ là vì thật sự mệt mỏi, nên thần tình, ngữ khí và động tác nói chuyện của Tần Nhựt hoàn toàn bất đồng với ngày thường. Một khi vị biếng nhác, tự nhiên phát tán ra, khiến Trịnh Hiểu Hiểu vốn đã quen thấy một mặt khiêm tốn, lễ phép của Tần Nhựt giờ nhịp tim phải nhanh hơn mấy phần.

Nhưng ngoài miệng cô vẫn trêu ghẹo:

“Được, bôn tiểu thư cũng đã tự tay pha cà phê cho người rồi, còn gì không vừa lòng nữa hử? Có muốn... vùi MM Thực Nghi qua đây bụng trà bụng nước cho người không?”

Nghe Tiểu Tiểu đột nhiên nói như vậy, ngụm cà phê Tần Nhựt vừa uống vào miệng suýt chút nữa đã phun cả ra. Khó khăn lắm hần mới nuốt xuống được, sau đó ho mạnh một hồi.

Hần vừa định mở miệng thì cái giọng ‘tôm chết người không đền mạng’ của Vương Đạt đã vang lên:

“Nhựt Nhựt à, cậu biết đủ chưa hả? Anh đây thêm vào mà hâm mộ gấu mèo, anh hâm mộ chú đấy, cô nương tốt như Tiểu Tiểu vậy mà chú còn không cần thì cần ai nữa đây hả? Người ta thì bỏ công pha cà phê cho chú, vậy mà chú vẫn còn hai lòng ba dạ, thật là không có lương tâm mà...”

Ai hai lòng ba dạ chứ hả? Tần Nhựt bụng cà phê, muốn khóc mà không có nước mắt.

Lúc này chỉ còn cách thời gian cơm trưa có một tiếng đồng hồ thôi, mọi người dường như đã làm xong phần việc trên tay mình hết rồi, cho nên khi bị Vương Đạt châm ngòi như thế, trong văn phòng rộng rãi này bắt đầu mỗi người một câu, thảo luận về chuyện giữa Tần Nhựt và MM Thực Nghi..

Sau đó mặc kệ chuyện này là thật hay là giả, một bầy nhân viên nhằm chán bắt đầu mở rộng ‘đề tài bàn tán nghiêm túc’ này để giải khuây.

Có người nói là can chi không hợp, cũng có người nói là trai tài gái sắc. Nhất thời, Tần Nhựt như sụp đổ, còn kẻ gây chuyện là Trịnh Hiểu Hiểu và Vương Đạt thì một người hé miệng cười trộm, người còn lại cầm đầu làm việc tiếp...

“Mọi người không biết đâu, Nhựt Nhựt nói câu đấy xong, thế là khuôn mặt cô bé Thực Nghi kia ấy, đỏ lên ngay!”

“Thật chứ?”

“Hỏi thừa, lúc ấy tôi đi ở đằng sau mà. Sao trước kia tôi không nhận ra nhỉ, lực tấn công của thằng bé Nhựt Nhựt này khá mạnh đấy chứ, không thanh không âm đã ầm được người ta rồi này. Phòng chừng có không ít đồng bào nam giới trong công ty chúng ta đêm nay không ngủ cho xem.”

Mấy câu nửa thực nửa giả này của Vua Miệng Rộng nghe như thật 100% vậy, lập tức đầy bầu không khí trong văn phòng lên cao trào ngay. Bây giờ Tần Nhựt có muốn nói gì cũng đã chậm rồi, đành vỗ vỗ đầu, đeo tai nghe lên, đơn giản xem như không nghe không thấy không hỏi, mặc kệ cho bọn họ tán dóc.

Hần nhớ lại lời Trái Tim Giết Chóc nói với mình lúc rạng sáng mà trong lòng lại nóng lên.

Ứng Vua sói Bào Táp, bọn Trái Tim Giết Chóc đã định ra cái giá thấp nhất là 50.000 đồng vàng... Có số tiền này rồi, tiền thuốc thang một năm nay của Hân Vũ sẽ không cần phải lo lắng nữa...

Có điều Trái Tim Giết Chóc không tán đồng ý kiến bán đôi ủng ấy đi, mà kiến nghị nên đổi món đồ vàng cực phẩm này để lấy trang bị cho không nước có giá trị ngang nhau từ các người chơi khác.

Quan điểm này thật là ‘không bàn mà hợp’ với ý tưởng của Tần Nhựt.

Tăng lên thực lực, rồi đi đánh BOSS tiếp, về sau sẽ còn có thể kiếm được nhiều tiền hơn nữa. Nói không chừng, chẳng được mấy năm là có thể kiếm

được đủ tiền đưa Hán Vũ ra nước ngoài giải phẫu rồi!

Dù sao thì trên người mình hiện cũng đang có đến hơn 13.000 đây, đổi ra nhân dân tệ cũng đủ để trả tiền thuốc vài tháng cho Hán Vũ rồi, bởi vậy chuyện quan trọng nhất trước mắt chính là nhanh chóng thăng lên bậc bốn...

Có điều trước đó, phải làm cái nhiệm vụ kia trước đã.

Tần Nhựt đăng nhập vào ‘căn cứ địa’ mà sáng nay hắn từng vào - diễn đàn Vinh Quang, mở bài post hôm trước mình đã đăng - một bài post cầu sự giúp đỡ từ đồng sự nội bộ, nội dung là tìm một đạo tặc tinh thông thuật Máy Móc cấp trung, vào trong bản đồ phụ với mình để giúp tìm và cứu người. Bản đồ phụ này là một tình tiết trong một nhiệm vụ...

Tình tiết này phải cần có một đạo tặc tinh thông thuật Máy Móc mở ra một căn phòng bí ẩn kia, mới có thể hoàn thành.

Phần thưởng của nhiệm vụ là tùy cơ hội nhận được một phép thuật nguyên tố nước, sẽ được một nguyên tố sư già cả đang bị giam giữ tự tay truyền thụ. Hạn định nhiệm vụ là trước bậc bốn...

Nhưng đạo tặc hệ máy móc lại quá hiếm thấy, thông thường chỉ có những gia tộc và đoàn đội mạnh mẽ mới có thể bồi dưỡng ra được những đạo tặc máy móc loại khá trở lên thôi, giữa đám người chơi bình thường rất ít khi xuất hiện loại nghề nghiệp này. Trong trò chơi, Tần Nhựt không hề quen biết ai theo nghề này cả, ngay cả Vương Đạt cũng không biết, cho nên không thể không xin giúp đỡ từ mọi người.

Nhưng đã mấy ngày rồi, vẫn chưa ai trả lời cả...

Hôm nay hắn theo lệ liếc qua một lần, vẫn chỉ như thế, không ai trả lời cả, xem ra phải lỡ mất kỹ năng này thôi.

Sau khi thờ dài một hồi, Tần Nhựt đột nhiên phát hiện thanh tác vụ cá nhân lóe lên một cái.

Có tin nhắn mới!

Hả?

Tần Nhựt sững người một chút, hắn nghĩ ngay đây là Vương Đạt nhắn, nhưng khi ngẩng đầu lên, hắn lại trông thấy tên ấy đang đứng bên cạnh một đồng nghiệp nữ, văng nước miếng tứ tung...

Hắn bèn mở tin nhắn ra, thấy người nhắn là ‘Mèo Nhỏ’ trong bộ Tài vụ trên tầng 24.

Đương nhiên, ‘Mèo Nhỏ’ là tên mà cô nàng này dùng trong trò chơi thôi, tên hiện thực của cô là Lý Lan Lam, ngày thường cô không hề có chút chênh mảng nào, cho dù là đối xử với cấp trên hay với đồng sự bình thường cô cũng đều nghiêm túc không đổi, bởi vậy có danh xưng là ‘Nữ Thần Giữ Cửa’. Lần đầu tiên khi Tần Nhựt gặp cô, thậm chí hắn cũng không biết đây là cô nữa, bất ngờ nhất là còn thấy cô dùng một cái tên đáng yêu như thế này.

Còn nhớ lúc ấy khi hắn biết được rồi, đã cảm khái và nghiên cứu thật lâu thật lâu câu nói ‘đừng trông mặt mà bắt hình dong’ đấy...

Mèo Nhỏ vào trò chơi là do các chị em gái giới thiệu, lúc đó cô chơi không rành cho lắm, cho nên đã dùng thân phận là nam đăng một bài post xin giúp đỡ, lúc đó cô cũng giống như Tần Nhựt, cũng định làm nhiệm vụ nhưng thực lực không đủ nên cần người hỗ trợ, kết quả là Tần Nhựt đã rất nhàm chán nhận lời.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ rồi, hai người cũng không lui tới gì lắm.

Cho nên hôm nay khi thấy tin nhắn này, theo bản năng Tần Nhựt hơi sững người một chút, rồi trong đầu hiện lên dáng vẻ của Mèo Nhỏ với cặp kính gọng dày, ngồi ngay ngắn đằng sau cánh cửa thủy tinh, trên thân là đồng phục công tác nghiêm túc một cách máy móc, đang cẩn thận xét duyệt mỗi tâm hóa đơn...

Ach...

Tần Nhựt mãnh liệt quấy đầu cho hình ảnh cô nàng Nữ Thần Giữ Cửa ấy văng ra khỏi óc của mình, sau đó hít sâu một hơi, dè dặt nhấn mở tin nhắn.

“Hai giờ chiều, thị trấn Savis, tôi và một người bạn sẽ giúp anh làm nhiệm vụ.”

Tần Nhựt hé hé miệng, đang chuẩn bị trả lời là buổi chiều còn phải làm việc thì chợt có người từ đằng sau dờ đi tai nghe trên đầu hắn:

“Tiểu Tần, nhìn bộ dạng cậu kia, sớm về nghỉ một chút đi, vừa lúc công ty cũng cho nghỉ buổi chiều... Về sau đừng có thức đêm nữa.”

Nghe thanh âm này, Tần Nhựt vội hốt hải từ chỗ ngồi đứng lên ngay:

“Quản lý!”

Người vừa nói chuyện chính là cấp trên trực tiếp của hắn, quản lý bộ nhân sự Ngã Lôi Nhã. Không thể nhìn ra được anh ta đã hơn ba mươi tuổi rồi, vì bảo dưỡng rất tốt. Anh ta đối xử với mọi người rất không tệ, nhưng trong lòng Tần Nhựt vẫn có chút thấp thỏm, vì mặc dù công việc đã hoàn thành rồi đấy, nhưng bị ‘thủ lĩnh’ phát hiện mình đang ‘vô công rồi nghề’ trong thời gian làm việc thì vẫn đáng lo lắm.

Vấn may Ngã Lôi Nhã cũng không phải là một tên cấp trên cổ hủ, anh ta chỉ cười cười, ngừng đầu tuyên bố thông tin vừa nói với Tần Nhược, sau đó lưu lại một tổ người rồi tuyên bố tan ca sớm.

Lúc này Tần Nhược mới phát hiện, đám Vương Đạt vừa mới còn châu đầu tán gẫu với nhau không biết từ lúc nào đã ngồi trở lại vị trí làm việc, tỏ ra một dáng vẻ nghiêm túc cần cù rồi..

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Lâu đài của quỷ hút máu

Thực ra, với cái tên trong trò chơi, Tần Nhược đã từng phải đau đầu lắm. Lần đầu tiên khi vào trong Vinh Quang khởi tạo nhân vật, cũng không biết do dây thần kinh số mấy bị chập mạch mà hắn đặt tên từ Tần Nhược (nhược - nếu như) thành Tần Nhược (nhược - yếu ớt), người ta không biết còn cho rằng hắn đang khinh bỉ triều Tần mạnh mẽ thời cổ đại đó chứ. Thực tế là lúc đó Tần Nhược đã sơ sẩy không để ý đến chuyện này, về sau vì lý do muốn xóa nhân vật để lập lại thì phải chờ 24 tiếng đồng hồ, nên hắn không thể không làm sai thì sai cho trót, làm sai thì sai tới cùng luôn!

Sau khi nghỉ ngơi hơn một tiếng đồng hồ, trong tiếng chuông nhẹ nhàng, Tần Nhược tiến vào trò chơi. Địa điểm gặp mặt vẫn là nơi mà lần trước hẹn nhau. Lúc Tần Nhược tới nơi cũng vừa đúng 2 giờ, có điều đường như Nữ Thần Giữ Cửa trong bộ trang bị cung tiễn thủ và một nữ đạo tặc trông như học sinh cấp ba họ đã chờ hắn từ lâu rồi ấy.

Đặc biệt là nữ đạo tặc có khuôn mặt trẻ con kia, bắt đầu từ khi trông thấy Tần Nhược, cô nàng cứ dùng ánh mắt hoài nghi chăm chăm đánh giá khắp người hắn mãi, trong ánh mắt cô nàng có một vẻ quái dị nói không nên lời, khiến Tần Nhược rất là thắc mắc:

Đây là ‘người bạn’ mà Nữ Thần Giữ Cửa nói đến à? Là đạo tặc tinh thông thuật Máy Móc sao? Sao trông như một con bé học sinh vậy nhỉ?

Mặc dù trong lòng thì thắc mắc, nhưng ngoài miệng Tần Nhược vẫn chào hỏi bình thường:

“Ngại quá, chắc hai người đã đến lâu rồi nhỉ?”

“Cũng chưa lâu đâu, thời gian cũng vừa đúng mà. Nào, để tôi giới thiệu với anh một chút, đây chính là đạo tặc cấp 41 có thuật Máy Móc cấp cao mà tôi nói với anh, giúp anh qua nhiệm vụ chắc không có vấn đề gì.” Mèo Nhỏ trông chẳng để bụng chút nào.

Tần Nhược thật là sững người đi một chốc. Đạo tặc bậc bốn, lại còn tinh thông thuật Máy Móc cấp cao nữa? Nhưng như thế vẫn chưa là gì, câu nói tiếp theo của Mèo Nhỏ mới khiến cho hắn không biết phải nói gì cả:

“Anh xem chúng tôi có giống nhau không? Em gái tôi đó. Tên là Lý Hinh Thắm, em gái ruột, hiện đang học đại nhất (bằng lớp 10 bên Việt Nam)...”

“Vẫn còn đi học à?”

“Không được hả?”

MM nhỏ kia nói ngay, nghe có vẻ không vừa lòng cho lắm. Nhìn thái độ con bé bất thiện ghê, không biết mình đã trêu gì chọc gì đến con bé nhỉ? Tần Nhược toát mồ hôi cười một cái, thầm nghĩ, quả nhiên là có phong thái của dân ‘đàn chị bé con’ đó mà.

Mèo Nhỏ hừ một tiếng, nhưng mảy mỗ nhẹ vào đầu em gái của mình:

“Em thích ăn đòn hả? Tần Nhược, anh đừng để ý đến nó, con nhóc này chơi trò chơi với lũ bạn học trong trường, chơi đến điên lên rồi, y như mấy con bé tiểu thái muội vậy, mỗi ngày ở trong nhà không hò đánh thì cũng là hò giết. Nếu không vì giúp anh làm nhiệm vụ, tôi thêm vào mà nhớ đến nó ấy chứ.”

“...”

Không nói còn đỡ, Mèo Nhỏ vừa nói thế xong, Tần Nhược tức khắc nhìn em gái của cô bằng ‘cặp mắt khác xưa’ ngay. Nhìn con bé Hinh Thắm bề ngoài nhu nhược, bộ dạng dưng dưng này, rất khó có thể tưởng tượng được bên trong lại là một nha đầu đã tính như thế đó.

Còn may mình không có một đứa em gái như vậy.

Tần Nhược lau lau chút mồ hôi lạnh trên trán, sau đó bắt đầu hoài nghi về tính thuận lợi hoàn thành của nhiệm vụ này. Mình có nên đặt kỳ vọng khó được này vào tay của con bé ‘tiểu thái muội’ này hay không đây? Dù sao thì không phải ai cũng có thể có cơ hội để nhận được nhiệm vụ này.

“Được rồi, chị, người cùng một công ty cũng đừng nói nhảm nhiều như thế, mau chóng làm nhiệm vụ đi. Sau đó... Chúng ta còn có chuyện đấy.” Nói xong Hinh Thắm trừng mắt với Tần Nhược một cái, ý thù địch trong ánh mắt đó khiến Tần Nhược phải rùng cả mình, đồng thời trong lòng cũng buồn bực, không biết hắn rốt cục đã đắc tội với nha đầu này ở đâu.

Có điều khi nghĩ lại Mèo Nhỏ chắc chắn đang thật tâm muốn giúp mình, cho nên Tần Nhực cũng không chấp nhặt gì với con bé này, cứ coi như con nít phát tác tính tình vậy thôi...

“Được rồi, vậy không làm chậm trễ thời gian nữa, chúng ta tổ đội trước đi, sau đó đến thị trấn Loke.” Tổ đội xong, Tần Nhực mới biết tên trong trò chơi của con bé kia là ‘MM Thối Tiền’. Cái tên này đọc nghe có vẻ... Khụ, thật là có tài ghê.

Nhìn lại Mèo Nhỏ, cấp 39 rồi, thế mà đã vượt trước mình rồi đấy, xem ra chẳng bao lâu nữa là lên bậc bốn cho xem.

Thật là nhanh ghê, bởi vì chắc chắn trong ngày thường Nữ Thần Giữ Cửa cũng chỉ như mình thôi, sau khi tan ca mới có thời gian để chơi trò chơi. Chỉ là không biết cô ấy một mình luyện cấp hay là đi theo em gái luyện nhỉ?

Mặt khác, cô nàng Mèo Nhỏ trước mặt mình đây, thật là không có cái chỗ nào trông giống với Nữ Thần Giữ Cửa trong hiện thực cả... Trong lòng Tần Nhực cứ quanh đi quẩn lại suy nghĩ ấy mãi.

* * * * *

Rời khỏi thị trấn Loke, ba người tiến về phía Bắc, đến một mảnh đất hoang vắng bên cạnh lâu đài của quý hút máu.

Dọc đường đi ba người thấy đầy những con quỷ hút máu bậc thấp. Lũ này vốn là loài người, nhưng bị đám quỷ hút máu bậc cao lấy nhiễm sau khi hút máu, cho nên hóa thành những con quỷ hút máu bậc hai, bậc ba, cứ thấy người là lao tới cắn!

Có khi đám quỷ này không khác gì những người chơi cả, dưới sự sơ suất, có không ít người chơi thường xuyên bị đám này lao tới mà trở tay không kịp, nên bị cắn rồi mơ mơ màng màng chết đi..

Mà nháy mắt khi một người chơi bị chúng hút máu đến chết, thi thể của người này sẽ bị biến thành một con quỷ hút máu ngay, mục sư ánh sáng không thể hồi sinh giúp được nữa.

Bởi vậy, có khi một người chơi nào đó quay trở lại đây sau khi chết, sẽ bị bắt buộc phải chiến đấu với thi thể của mình, mà còn là một cái ‘mình’ đậm đặc máu nữa. Trùng cảnh đó trong mắt người ngoài trông có vẻ quái dị vô cùng.

Có điều hiện giờ nơi này đang được rất nhiều người chơi yêu thích, một số người thậm chí có tổ chức sự kiện chết đi một lần, sau đó quay lại cảnh chiến đấu giữa mình với mình - đám quỷ hút máu, đăng lên trang web để thu điểm click nữa.

Chính bởi vì nguyên nhân ấy, nên trên đường đi đến lâu đài của quỷ hút máu, mọi người có thể trông thấy các đoàn đội người chơi bậc hai, bậc ba ở khắp nơi. Ba người bọn Tần Nhực thậm chí còn không cần ra tay gì, cũng đã đến được nơi đích rồi.

Tầng mây đen nghìn nghịt che phủ lấy một tòa lâu đài cổ bệ thế rộng rãi theo phong cách thế kỷ XVII. Từng bầy từng bầy dơi đen vỗ vỗ cánh bay đầy trên không của tòa lâu đài này, khiến nó trông như một lâu đài ma trong truyện cổ Grim vậy.

Lối vào của nhiệm vụ chính là ở giữa tòa lâu đài này, chỉ có vào được căn phòng bí mật trong tầng một, nhiệm vụ và tấm bản đồ trong tay Tần Nhực mới có thể khởi động được.

MM Thối Tiền dường như đã từng trải qua chuyện tương tự rồi, nên vừa nghe phải vào trong căn phòng bí mật thì lập tức nhú chặt hai hàng lông mày khá ái của mình ngay. Khuôn mặt con bé lộ ra một vẻ chán ghét và bất an - cuối cùng thì con bé cũng khôi phục lại được một chút khí chất phải có của một cô gái:

“Em nói trước nhé, chị của em chỉ bảo em phải mở các loại bẫy máy thôi, chứ không có bắt em phải đánh quái, cho nên lát nữa em sẽ không đánh đâu! Còn nữa, em ghét mấy cái thứ này lắm, đừng để cho mấy cái thứ đáng kinh tởm này đụng tới em.”

Tần Nhực gật đầu cười. Nếu những điều đó mà còn làm không được, thì mình đã không đến đây rồi. Tức thì hấn bảo hai người nữ đi theo sau lưng mình, sau đó lấy từ trong ba lô ra một cái bình kỳ quái, mở nắp bình, xong mới rảo bước tiến vào tòa lâu đài u ám trước mặt.

“Đó là cái gì thế?”

Hai chị em đằng sau lưng hấn hiển nhiên đều là mấy con quỷ tò mò, thấy Tần Nhực không chuẩn bị ngay cả một cái phép thuật phòng ngự mà đã bước vào bên không nhìn được mà đuôi theo hỏi.

Tần Nhực cười một cách bí ẩn:

“Hai người tự nghĩ xem xem.” Nói rồi hấn đưa cái bình tới trước mặt hai người. Một mùi tói cay nồng nặc đột ngột xộc lên, khiến hai người nữ phải sặc sụa lùi lại xa mấy mét.

“Kinh quá! Đây là cái gì thế?”

“Tói. Sao anh lại cầm cái thứ này vậy? Ném mau đi, khó ngửi quá đi mất!” Mèo Nhỏ và MM Thối Tiền cùng nhìn Tần Nhực đang cười một cách quái dị, ánh mắt như thể đang nhìn một tên thần kinh vậy.

“Ném?” Tần Nhực thu lại cái bình kia, cẩn thận như đang giữ một món bảo bối vậy.

“Vậy tôi lấy cái gì mang hai người đi vào trong phòng bí mật chứ?”

Tiếp đó Tần Nhực nói cho hai người biết, thứ này hẳn nhờ một cơ hội ngẫu nhiên mà biết được một cửa hàng thần bí nọ có bán, nghe giới thiệu bảo đây là chất lỏng do một ngàn mũi tòi ép ra rồi nén lại, sau khi mở nắp thì trong vòng 30 phút cam đoan quý hút máu bậc thấp bậc cao gì đều không dám tới gần, nên sau khi nhận được nhiệm vụ đến nơi đây, Tần Nhực đã mua hai bình về dùng thử, hiệu quả thật vô cùng tốt.

“Thật chứ?”

MM Thối Tiền nghe thấy thứ này hữu hiệu với quý hút máu, cặp mắt kính bèn lóe lên.

Có điều khi nhìn thấy lũ quý hút máu bậc cao có hai đôi cánh đằng xa, lòng tin của con bé với chiếc bình này bị tụt ngay. Mãi đến khi ba người an bình bước vào trong hành lang của lâu đài, nơi ba người đi qua đám quý hút máu đều nhao nhao tránh xa, con bé mới hưng phấn reo lên:

“Oa! Hay quá xá! Anh Tần yêu dấu, thứ này ở đâu có bán vậy?”

Tần Nhực nghe thấy tiếng ‘anh Tần yêu dấu’ ấy mà suýt nữa đánh rớt cái bình trong tay xuống, trong lòng thầm đồ mồ hôi hột.

“... Em muốn mua cái này làm gì?”

Mèo Nhỏ cố nén không bật cười, sau đó hỏi em gái mình.

Lúc này Hình Thắm mới chợt nghĩ lại mấy chữ ‘anh Tần yêu dấu’ kia có vẻ mập mờ lắm lắm, nhất thời mặt đỏ như quả cà, bèn vội vàng nói ngay:

“Lần trước nhận nhiệm vụ, có liên can tới quý hút máu, thấy ghét muốn chết luôn! Có điều bây giờ thì tốt rồi, anh... Tần, nơi nào có bán nước tôi?”

Thấy con bé này lộ ra bộ dạng thẹn thùng khó có, Tần Nhực gật gật đầu: “Chờ nhiệm vụ kết thúc rồi, anh đưa em đi.”

“Nói chắc đó!”

MM Thối Tiền hí hửng nhảy nhót, Tần Nhực nhìn mà liên tục bật cười, nhiệm vụ kia hẳn là quan trọng với con bé lắm.

Hắn vừa mới thả lỏng tinh thần thì MM Thối Tiền đã đột nhiên thốt ra một câu như trời long đất lở: “Được rồi, nể tình anh giúp em, em miễn cưỡng cho phép anh theo đuôi chị của em đây.”

“A?”

“Hình Thắm!”

Mèo Nhỏ vừa thẹn vừa giận, sau đó có lẽ vì ngày thường đã quen rồi, cho nên sẵn cây cung gỗ trên tay bèn gõ lên trên đầu của em gái mình ngay, kết quả bất cẩn xệt qua cái bình trong tay Tần Nhực...

Tiếng vỡ tan của vật bằng thủy tinh vang trong lâu đài của quý hút máu có vẻ thanh thúy hơn bình thường rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Ma nhân hút máu

Tiếng bình vỡ đã khiến Mèo Nhỏ dừng việc đuôi đánh MM Thối Tiền lại. Sau đó, hai người nữ cùng kêu to một tiếng, che mũi chạy ra xa.

“Úi! Thối quá!”

Nhìn thấy bộ dạng kinh hoàng của hai người, Tần Nhực thầm cười khở. Không thối mới là lạ đó, thứ này là nước tôi được nén lại mà. Vốn với miệng bình nhỏ như vậy, nó chỉ tỏa ra với một mức nhỏ thôi, bây giờ thì hay rồi, cái bình đã bể rồi, toàn bộ mùi bên trong đều được giải phóng hết, phóng chừng nếu vua quý hút máu mà có ở đây, cũng phải chạy ra ngoài kia hít thở thôi... Thật là nồng quá xá!

Có điều mùi thối ấy không phải là chuyện quan trọng nhất bây giờ...

“Đừng che mũi nữa, nhiều lắm nửa phút nữa là mùi sẽ bay đi hết đấy, chúng ta nhất định phải rời khỏi nơi đây! Phòng bí mật ở bên này, nhanh!” Tần Nhực kêu to một tiếng, sau đó cất bước chạy về phía có căn phòng bí mật.

Hai nàng kia cũng biết mình đã gây ra họa lớn rồi, bèn vội vàng đuổi theo ngay, MM Thối Tiền vội hỏi:

“Còn nước tôi nữa không?”

“Anh không có ăn, mua nhiều vậy làm gì?”

Nghe vậy, trên mặt cô bé nhất thời tăng thêm chút bất an:

“Nhưng đến căn phòng cần thời gian một phút lận... Chỉ với ba người chúng ta, sợ rằng qua không nổi. Nếu không chúng ta đi về trước đi, mua một bình nước tôi...”

“Đến rồi lại đi, chi tiền sách phép dịch chuyển và hồi thành thôi cũng đã trăm đồng vàng rồi. Tiền đâu mà lãng phí nhiều vậy?”

Tần Nhược vô ý thức nói ra câu ấy, MM Thối Tiền cảm nhận được sự kiên định tiến lên không được phép phản bác của Tần Nhược ngay, cho nên tức thì khựng lại, không nói gì nữa.

Lúc này, nhận ra câu nói của mình có phần nặng nề, Tần Nhược vội vàng bổ sung:

“Yên tâm, việc giết đám quỷ hút máu bậc cao này thì khó, nhưng cầm chân chúng lại dễ lắm, sẽ không cần hai người động thủ đâu.”

Trong lúc nói chuyện, Tần Nhược cũng sử dụng phép thuật Màng Nước cho mình, đồng thời ngưng tụ ra một lá chắn nước, rồi một tay nắm lấy lá chắn một tay nắm lấy gậy phép nhanh chóng chạy xuyên qua từng chiếc từng chiếc hành lang, chạy đến phía có căn phòng bí mật. Nơi âm u như thế này, hơi ẩm thường khá là nặng, cho nên đối với việc cầm chân vài con quái vật bậc bốn, Tần Nhược vẫn có lòng tin. Hơn nữa cho dù quỷ hút máu có nhiều quá đi nữa, trong ba lỗ mình vẫn còn năm cuốn sách phép hệ nước bậc ba đây mà...

Hơn mười giây qua đi, mùi tởm trong hành lang bắt đầu loãng đi, trên trần của hành lang phía trước cũng chợt sáng lên hai đôi mắt màu đỏ tươi.

Đây là kết quả biến dị khi trường kỳ hút máu và sống trong bóng tối của lũ quỷ hút máu!

Đợi đến khi hai con quỷ hút máu này từ trên trần nhà tối đen bay đến vùng có ánh đèn chiếu sáng, ba người bọn Tần Nhược mới đồng thời thở phào: còn may, chỉ là hai con Ma nhân hút máu, chỉ có khả năng tấn công đơn thể khoảng cách ngắn và vừa, không có bao nhiêu sức uy hiếp cả.

Có điều Ma nhân hút máu dù chỉ là một loại trong đám quỷ hút máu bậc cao, đôi cánh đen của nó tiến hóa còn chưa triệt để, nhưng thế cũng đủ để trí mạng đối với các đạo tặc rồi. Lại thêm chúng nó còn có đôi mắt quỷ có thể nhìn được ban đêm lẫn nhìn ra được các mục tiêu đang ẩn thân, bởi vậy MM Thối Tiền mới không thích đến gần lũ này cho lắm.

Tần Nhược không khiến hai người nữ thất vọng, cây gậy phép của hắn giương lên, một chiếc vòng nước xuất hiện, bảo vệ phía trước người hắn, sau đó hắn nhắm về phía đám quỷ hút máu phóng đi...

“Đuổi kịp!”

Mèo Nhỏ và MM Thối Tiền đồng thời giật mình, sau đó không chút do dự mà lựa chọn tin tưởng Tần Nhược, chạy theo sát hắn, chuẩn bị chiến đấu với hai con Ma nhân hút máu đang nhào qua.

Không có những tên mục sư và kẻ điều khiển nguyên tố ánh sáng đáng ghét, mục tiêu tấn công đầu tiên của đám Ma nhân hút máu này đương nhiên là kẻ đầu tiên tiến vào tầm nhìn của chúng - Tần Nhược.

Khi hai bên tiến vào phạm vi tấn công tầm xa, không ai tấn công cả.

Một bên thì không có năng lực tấn công xa đến thế, một bên thì cố gắng không ngưng tụ phép thuật, chỉ khống chế nguyên tố nước dùng tốc độ nhanh tiến lên. Hành động có vẻ như đang đâm đầu đi chết này của Tần Nhược khiến cho da đầu của Mèo Nhỏ và MM Thối Tiền cùng run lên.

Đặc biệt là MM Thối Tiền, cô nàng đang thâm kêu khổ không thôi. Sao biết phải tới cái nơi quỷ quái này làm nhiệm vụ này mà vẫn còn chạy qua chứ? Thực là đàn, đàn chết đi mất rồi!

Chỉ thấy tốc độ bay của hai con Ma nhân hút máu kia vẫn không giảm, giữa bốn bàn tay đen thui trông như móng vuốt của chúng đồng thời xuất hiện hai cây lao màu đen thui dài chừng hai mét. Chớp mắt khi khoảng cách hai bên còn chừng mười mét, chúng đồng thời vung tay ra...

“Cẩn thận!”

Mèo Nhỏ rốt cục cũng không thể nhịn được nữa, bèn kêu to lên.

“Pặc! Pặc!”

Hai cây lao đen thui có nguyên tố bóng tối quán quanh ấy lấy khí thế kinh người ầm ầm vọt tới phía Tần Nhược, chúng nhanh như chớp giạt vậy!

Tần Nhược không hoảng không vội, chỉ hơi điều chỉnh lại phương vị của lá chắn nước, đồng thời cũng khiến chiếc vòng nước quanh người ngưng tụ hơn, nhìn đã có vẻ như một bức tường rồi.

“Phụp!”

“Phụp!”

Hai cây lao nọ vô cùng chính xác xuyên thấu qua bức tường nước, sau đó xuyên thấu qua tấm màng nước, thế đi bị yếu hơn. Cuối cùng, chúng đâm vào lá chắn nước của Tần Nhựơc.

Tấm chắn nước chỉ hơi rung lên một chút, Tần Nhựơc như không có chuyện gì, vẫn tiếp tục giữ tốc độ lao tới ban đầu. Hai người nữ phía sau hắn nhìn mà kinh ngạc vô cùng, họ thấy hắn lại đón đỡ đợt tấn công thứ hai của hai con quỷ hút máu ấy mà không hề bị tổn thương gì!

Hai người dĩ nhiên không biết rằng vì nhiệm vụ này, ngày thường sau giờ làm Tần Nhựơc đã phải lên diễn đàn tìm không ít tài liệu để tìm hiểu một cách kỹ càng về năng lực tấn công lần nhựơc điểm của mỗi con quỷ hút máu bậc cao bên trong lâu đài của quỷ hút máu.

Trong các phép thuật bóng tối mà đám Ma nhân hút máu này am hiểu, xác suất chúng sử dụng cao nhất chính là Mũi Lao Vận Rủi. Lực tấn công của loại phép thuật này chỉ tương đương với các phép thuật bậc ba, cái lợi lại của nó chính là thuộc tính mà nó mang vào - mang tới điểm xấu, suy yếu 30% năng lực di động và 10% lực tấn công của mục tiêu.

Trước khi phép thuật này phát huy hiệu quả, Ma nhân hút máu sẽ chỉ sử dụng mỗi một mình nó...

Nhưng đối với Tần Nhựơc, hắn có ưu thế khó ai với tới khi chống đỡ đòn những tấn công có cường độ kiểu này. Trong bảy hệ phép thuật, chỉ có hệ sét là khó chống đỡ nhất, kể đến là hệ gió, vì hệ này có tốc độ tấn công nhanh nhất. Mà lúc thường, Tần Nhựơc đã từng ‘giao tiếp’ không ít với đám sói Báo Táp trong rừng Cain, bản lĩnh chống đỡ lưỡi dao gió của hắn người bình thường không thể nào so sánh được, cho nên khi đối phó với phép thuật hệ bóng tối có tốc độ chậm như thế này, dĩ nhiên sẽ không thành vấn đề, hắn rất thoải mái chặn lại được.

Tường Nước bậc một, Màng Nước bậc hai, sau đó là Lá Chắn Nước bậc ba. Ba lớp phòng ngự, cho dù có là một con BOSS bậc ba dạng tinh anh đi nữa, cũng không thể gây được bao nhiêu thương tổn, huống chi là hai con quái thú bậc ba?

Dưới ánh mắt kinh hãi của Mèo Nhỏ và MM Thối Tiền, Tần Nhựơc liên tục đỡ hai lượt Mũi Lao Vận Rủi mà không hề tổn hao gì, mãi đến khi vọt đến dưới chân hai con quỷ hút máu kia, Tần Nhựơc mới triển khai đòn tấn công đã ngưng tụ từ lâu của hắn.

“Băng!”

Tiếng nói hắn vừa dứt, hai con Ma nhân hút máu đang bắt đầu ngưng tụ ra đợt Mũi Lao vận Rủi thứ ba đột nhiên cùng kêu lên đau đớn, sau đó tựa như hai con chim bị gãy cánh, từ trên ba mét cao ngã xuống!

“Đừng! Đừng!”

“Tiếp tục chạy!”

Mèo Nhỏ, MM Thối Tiền đang định đánh ‘chó roi xuống nước’, nhưng nghe tiếng quát của Tần Nhựơc bèn lập tức thu lại ý định đó ngay. Hai người vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn, chỉ thấy cặp cánh đen của hai con Ma nhân hút máu kia không biết từ lúc nào đã biến thành hàng triền lĩm, bị một tầng băng thật dày đông lại rồi. Sau khi ngã xuống, bọn chúng bị hai khối băng nặng nề này ép cho không cách nào đứng lên được, trông thê thảm vô cùng.

Thế vẫn còn chưa xong, vì để an toàn, Tần Nhựơc đã biến bức tường nước trước người thành băng, đặt ở gần chỗ đấy.

Khi ba người đã chạy được tầm 30 mét, nơi ấy mới phát ra một tiếng nổ đùng và tiếng kêu đau đớn của hai con Ma nhân hút máu kia...

Một giây sau, lại một tiếng “Ầm” nữa!

Sau tiếng nổ này, đằng sau truyền đến tiếng của hai vật nặng rớt xuống đất, và tiếng gào phẫn nộ của chúng.

Quay lại nhìn Tần Nhựơc, ánh mắt của Mèo Nhỏ và MM Thối Tiền đã hoàn toàn thay đổi: tên này thật sự mới chỉ cấp 36 thôi sao? Sao... trông có vẻ mạnh đến vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Cánh cửa thời không

Hành lang trong lâu đài quỷ hút máu này cũng không rộng rãi lắm, nhưng may rằng bảy quỷ hút máu bậc cao hơn phân nửa đều sẽ không dùng những phép thuật quá mạnh để giết người chơi với số lượng lớn, bởi vì chúng vẫn còn mong hút được máu từ trên thân người chơi. Tần Nhựơc đã lợi dụng kẻ hở này để sử dụng cách khi này cầm chân từng con từng con quỷ hút máu một, bỏ lại chúng ở phía sau.

Rất nhanh, ba người đã hữu kinh vô hiểm đến được cửa vào của căn phòng bí mật, quanh đây không có con quỷ hút máu nào cả.

Nghỉ ngơi thoáng chốc, sau đó Tần Nhược báo một ít tin tức về bản đồ và một số điều cần chú ý cho hai người nữ. Trong lúc nói chuyện, hắn cảm thấy ánh mắt của MM Thối Tiền nhìn mình đã khác trước rất nhiều...

Nếu nói ánh mắt của cô bé lúc lần đầu gặp mình là tràn ngập địch ý và coi thường, sau khi bước vào trong lâu đài trông có vẻ hiền lành hơn, thì bây giờ tựa như là đã phát hiện ra một thứ gì đó mới mẻ thú vị vậy, ánh mắt đó lóe ra một sự quái dị lẫn hưng phấn khiến Tần Nhược phải rợn cả tóc gáy.

Trong lòng Tần Nhược giật thót, hắn không khỏi nhớ tới câu nói kinh người mấy phút trước của con bé này...

Hắn toát hết mồ hôi lạnh!

Tuy nói Lý Lan Lam thực ra cũng được coi là một mỹ nhân, cảm giác của mình với cô ta cũng không tệ, nhưng lại chưa bao giờ có ý định theo đuổi cả, dù sao thì không phải người đàn ông nào cũng thích chinh phục phụ nữ có bề ngoài lạnh lẽo như một khối băng, một nửa mà Tần Nhược hướng tới phải là một cô gái dịu dàng như nước, lúc cần có thể che chở nhau một cách ấm áp, chứ hắn không muốn ôm một khối băng đi ngủ.

Nghĩ đến đây, Tần Nhược theo bản năng cảm thấy rằng con bé con nít quý kia hẳn phải đã hiểu lầm về quan hệ giữa hắn với Lý Lan Lam, cho rằng hắn đang theo đuổi chị con bé mất rồi.

Không được, chuyện này nhất định phải giải thích cho rõ mới được, tránh cho khi làm nhiệm vụ lại bị giật thót bởi một câu nói kinh hoàng nào đó của nó nữa. Chứ nếu cứ thế này, biết đâu nhiệm vụ này sẽ bị tan tành dưới cái sự ‘hiểu lầm tươi đẹp’ ấy mất thôi.

Thế là lợi dụng thời gian ngồi thiền để khôi phục lại ma lực, Tần Nhược nhấn một tin nhắn qua cho MM Thối Tiền đang nhìn chăm chăm hắn, mục đích là giải thích quan hệ giữa hắn với chị con bé.

“Thật chứ?”

MM Thối Tiền nhìn Tần Nhược, vẻ mặt cực kỳ không tin: “Điều kiện của chị em tốt như vậy, sao anh không thích chị í được? Yên tâm, lúc này em chỉ nói đùa thôi... Thật đấy, trông anh đầu óc không tệ, thực lực cũng còn ổn, bốn cô nương chấp nhận cho anh theo đuổi chị í đấy.”

Tần Nhược cứng cả người lại, đầu đau như búa bổ:

Con nít bây giờ ra sao thế này? Trong bộ não chúng rốt cục nghĩ cái gì thế này?

Bất đắc dĩ, hắn đành phải tắt tẩn tật kể lại chuyện hắn lần đầu tiên dẫn chị con bé đi làm nhiệm vụ thế nào, sau đó post bài nhờ giúp đỡ ra sao, cuối cùng đến bây giờ thế này cho con bé biết. Lúc này MM Thối Tiền mới nửa tin nửa ngờ nói:

“Hóa ra chuyện là như vậy à? Không thể đâu... Hai người không có chuyện gì, sao chị của em cứ chết sống kéo em tới, còn nói không tới thì không cho em tiền tiêu vật thế chứ?”

Nói rồi con bé lườm chị mình một cái, bộ dạng trông bất mãn vô cùng...

Tần Nhược lau lau đám mồ hôi trên trán:

“Có lẽ là chị em trả nợ anh giúp lúc trước đấy thôi.”

“Sao lại thế được? Chỉ là một việc nhỏ tí xiu như thế...”

MM Thối Tiền ngẩng đầu lên, rất là đáng yêu gầy gầy hàng mi dài đẹp của mình, bắt đầu nghĩ ngợi lung tung: “Có khi nào... Chị của em có ý với anh hay không?”

Tần Nhược triết để sụp đổ luôn... Thật là càng tẩy càng đen mà!

* * * * *

“Ừng!!”

Theo một tiếng chuyển động nặng nề của máy móc, cánh cửa đồ sộ của căn phòng bí mật trong lâu đài quỷ hút máu được mở ra! Cánh cửa loang lổ tựa như đã có mấy chục ngàn năm lịch sử này là nơi dẫn đến một không gian hoàn toàn khác - nó là một cánh cửa thời không!

Nó là một phép thuật không gian cấp chín, có thể tiếp nối đến một không gian cỡ nhỏ, tương truyền chỉ có những sứ giả thần ma thời viễn cổ và các thánh đạo sư mạnh mẽ mới có thể sử dụng được. Những không gian này chẳng qua chỉ là một trò chơi mà họ lưu lại trên đại lục Thần - Ma, dùng để khảo hạch đời sau mà thôi. Có điều đối với người chơi mà nói, được đến thứ này chẳng khác gì trúng xổ số cả, chỉ cần kích phát một chút thôi là đã có thể sử dụng được rồi. Còn phần có thể đạt được phần thưởng trong đó hay không thì đành trông vào thực lực vậy.

Bản đồ phụ này có tên là ‘Cứu thầy khổng nước già’, là phần thưởng mà Tần Nhược bắt ngờ nhận được từ công hội Nguyên Tổ Sư khi thăng lên bậc ba.

Nội dung nhiệm vụ là nhất định phải trước khi thăng lên bậc bốn mở ra bản đồ, tìm và giết chết kẻ đang cầm tù người khổng nước già nọ - tên BOSS thuật sư vong linh bậc ba Frand, lấy ‘Chìa khóa vong linh’ từ hắn, sau đó dưới sự giúp đỡ của một đạo tặc tinh thông thuật Máy Móc từ cấp trung trở lên tìm được căn phòng bí mật đang giam giữ người khổng nước già ấy.

Có thể mang theo hai người tiến vào, phần thưởng là một phép thuật hoặc một kỹ năng nguyên tố nước.

Mọi người cùng tiến vào không gian mà cánh cửa thời không dẫn tới...

Vừa đặt chân xuống đất, đám người Tần Nhược đã cảm thấy có một luồng khí vừa u ám vừa lạnh lẽo đến cực điểm thốc đến ngay, bèn không nhịn được mà rung mình. Ngẩng lên nhìn, chỉ thấy trước mặt mọi người là một tòa lâu đài màu đen sùng sững, từ cánh cửa đã mở của nó thổi ra những tiếng gió như rên rỉ, khiến tòa lâu đài vốn đã âm u, tối tăm này trông càng đáng sợ và hãi người hơn. Quay đằng sau nhìn, là một bình nguyên ngút tầm mắt, phủ vô số những xác chết ngang dọc, tựa như một chiến trường tràn ngập oan hồn vậy!

Sau khi nhìn rõ nơi mình đến, ba người cùng cảm thấy lông tơ dựng đứng hết, tóc gáy cũng cảm thấy rờn rợn...

Một lần nữa nhìn về phía trước, tòa lâu đài âm u và tối tăm trước mặt như càng trở nên nguy hiểm, khó lường hơn, tựa như một bóng đen đồ sộ đặt trong tâm trí mỗi người vậy.

Tần Nhược cũng không ngờ cảnh tượng nơi đây sẽ được thiết kế thành ra biến thái như thế này, hắn khó khăn lắm mới dứt tinh thần khỏi bầu không khí đầy oán khí này, sau đó cấp tốc mở lớp màng nước, lá chắn nước ra, đồng thời cũng ngưng tụ một đám nguyên tố nước để dùng khi cần...

“Hình Thâm, chú ý tìm phòng bí mật, chuyện chiến đấu cứ giao cho anh và Mèo Nhỏ.”

“Vâng.”

Dặn dò hai cô gái xong, Tần Nhược thư thả lại tinh thần, sau đó mới nâng bước tiến vào cánh cửa đầy những tiếng gió rên rỉ của tòa lâu đài chết chóc này.

* * * * *

So với lâu đài quỷ hút máu, tòa lâu đài vong linh này có diện tích nhỏ hơn, nhưng độ âm u thì càng dễ khiến người ta rờn tóc gáy hơn là lâu đài quỷ hút máu. Trong này không có vật gì dễ cháy, cho nên chỉ có thể dựa vào ánh mắt để nhận biết những sự vật lơ lờ mờ chung quanh.

May mà Tần Nhược đã sớm chuẩn bị sẵn, cho nên hắn bèn lấy từ trong ba lô ra một khối tinh thạch nguyên tố ánh sáng nho nhỏ, rót vào đấy một ít ma lực, nhất thời viên đá này bắt đầu tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng, chiếu sáng rõ ràng mọi sự vật trong khoảng cách mấy chục mét chung quanh.

Tần Nhược giao viên đá cho Mèo Nhỏ, sau đó dặn dò MM Thối Tiền bắt đầu tìm kiếm mỗi nơi có khả năng tồn tại phòng bí mật ở bên trong lâu đài.

Có điều... Phòng khách của lâu đài trống trống trơn trơn, không có khả năng có phòng bí mật được...

Băng qua phòng khách, tiến vào hành lang chỉ rộng chừng hai mét phía bên tay trái, thần sắc Tần Nhược đột nhiên cứng lại, tựa như đã phát hiện ra thứ gì đó. Tiếp đó, hắn vừa nhanh chóng dựng một chiếc tường băng ở trước mặt, lại vừa dùng tốc độ cực nhanh ngưng tụ nguyên tố nước trong không khí, đồng thời cũng cảnh báo MM Thối Tiền và Mèo Nhỏ chú ý tình hình sau lưng mình.

Sau khi Tần Nhược phân phó thỏa đáng xong, một loạt những tiếng bước chân nặng nề vang lên. Chúng đang nhanh chóng đến gần họ, số lượng rất nhiều!

Rất nhanh, giữa ánh màn sáng màu trắng, từng con từng con chiến sĩ xương khô với hốc mắt tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo màu đỏ xuất hiện, đám chiến sĩ xương khô cấp 32 này hết như một nhánh quân vong linh đã trải qua quá trình huấn luyện nghiêm khắc vậy!

Trên thân chúng mặc giáp trụ thống nhất của chiến sĩ, tay trái cầm thuẫn, tay phải cầm búa, chỉnh tề xếp thành hai hàng, cùng vọt tới một cách đều tăm tắp. Tốc độ này, khí thế này khiến ba người chơi nơi đây nảy sinh ra một ảo giác rằng mình không thể chống đỡ nổi!

Dưới khí thế mạnh mẽ ấy, Mèo Nhỏ và MM Thối Tiền không nhịn được mà thối lui vài bước, chỉ có Tần Nhược là vẫn bình tĩnh tiếp tục việc hắn đang định làm...

So với bảy sói Báo Táp, đám chiến sĩ xương khô này còn non nớt lắm, hơn nữa địa hình này... Thật là tốt vô cùng!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Khoảng cách lớn quá

Bên trong hành lang chật hẹp của tòa lâu đài vong linh, theo đà tràn vào ngày càng nhiều của đám chiến sĩ xương khô, tình hình của bọn Tần Nhữc ngày càng khẩn cấp hơn.

Mắt thấy đám chiến sĩ xương khô kia sắp ào ào đâm vào mấy chiếc tường băng cao chưa đủ một mét ở mấy mét trước mặt mình, Mèo Nhỏ và MM Thối Tiền đều nóng ruột vô cùng, cùng nhau chuẩn bị sẵn sàng kỹ năng, đề phòng một khi có biến thì đánh ngất vài tên, sau đó bỏ chạy. Dù sao thì con đường phía sau vẫn đang sóng yên gió lặng mà...

Nhưng hai người lại không nghĩ tới, đám chiến sĩ xương khô này nhiều như vậy, một khi đến được nơi có không gian rộng hơn, vậy ba người làm sao có thể đối phó được? Tần Nhữc là một kẻ không nước, có thể độ tốc độ được với dân cận chiến như đám chiến sĩ xương khô này sao?

May mà Tần Nhữc vẫn còn biết điều này, cho nên sau khi đặt tường băng xuống, hắn vẫn luôn ngưng tụ nguyên tố nước, mãi cho đến khi hai tên chiến sĩ xương khô đầu tiên vọt được đến trước tường băng của hắn chừng vài mét, trên không của hành lang đã ngưng kết được hai bức tường băng dày chừng một mét!

Ba phép thuật này tương đương với ba phép thuật bậc hai, khi khởi động cũng khá là hao MP - khi khởi động cần 12 điểm, mỗi giây tiêu hao 3 điểm. Mới chỉ ngần ngừ vài giây, MP của Tần Nhữc đã mất đi 1/8 rồi...

Có điều Tần Nhữc đương nhiên sẽ không vô duyên vô cớ đi lãng phí MP làm gì, trong quãng thời gian một tháng ở rừng Cain, hắn chưa bao giờ dám làm ra hành vi xa xỉ như thế. Nếu lãng phí MP quá nhiều, sẽ bị những mối nguy hiểm tùy thời xuất hiện xé ra thành mảnh nhỏ; thuốc ma lực cỡ nhỏ thì đến 30 đồng vàng một bình, ngày thường hắn xài không đáng.

Sở dĩ hắn bố trí như thế, hoàn toàn là bởi vì...

Như vậy có thể tiết kiệm được càng nhiều MP hơn!

Ngay khi hai con chiến sĩ xương khô đầu tiên bật cao lên, định nhảy qua tường băng để giết ba người bọn Tần Nhữc thì bức tường băng ấy đột ngột nâng lên...

“Nổ!”

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Ba tiếng nổ nặng nề đồng thời vang lên, vô số những miếng băng như mưa đập từ trên đầu của đám chiến sĩ xương khô xuống. Một lượt, hai lượt rồi ba lượt, những miếng băng sắc lém hung tợn kia đập vào mọi mục tiêu trong phạm vi mười mét.

Dưới sự tấn công của ba lượt Băng Nổ lực phép xấp xỉ 120, hai mươi tên chiến sĩ xương khô đều ngã trái ngã phải, hai tên thảm nhất thậm chí còn bị chết ngay tức khắc, những tên còn lại cũng đều rơi vào trạng thái suy yếu cả, không còn bao nhiêu sức uy hiếp. Tiếp đó Mèo Nhỏ và MM Thối Tiền liên tục ra tay, đánh cho lũ xương khô không còn dũng mãnh này thành bột vụn.

Dù sao cũng chỉ là quái vật cấp 32, so với sói bão Táp thì lực phòng phép, HP, hay những chỉ số khác, đều kém hơn một chút, mà mức kém hơn một chút này nếu nhân ba lên thì sẽ là một đoạn không thể nào nhỏ được! Cũng bởi vì lý do đó, ba đòn tấn công có cường độ nằm giữa bậc hai và bậc ba của Tần Nhữc đã đủ để khiến chúng gần như tàn phế.

Tần Nhữc biết, nếu hắn theo cách thường sử dụng phép Băng Nổ, tuyệt đối sẽ không có khả năng trong vòng ngắn ngủi ba giây thực hiện được hai lần, lại càng không có khả năng chỉ dùng hơn 20 điểm MP đã xử lý được một bầy chiến sĩ xương khô như thế này. Hắn chỉ việc dùng hai kỹ năng không chế nguyên tố cơ sở nhất là mọi việc đơn giản hơn rất nhiều.

Điều này Tần Nhữc đã nghiệm ra thông quá quá trình suy nghĩ lung tung khi đi đơn độc của mình... Ngay cả đại trận Mười Hai Tường Băng kia nữa, mục đích chủ yếu cũng là vì hắn lười, và muốn tự bảo vệ bản thân mà thôi.

Biện pháp từ đàn độn biến thành khéo léo này có rất nhiều nguyên tố sư thấy được mà không làm được, bởi vì nó quá lãng phí thời gian, hơn nữa lúc đầu không chế cực kỳ chậm, tiêu phí rất nhiều tinh lực để luyện tập. Nếu là người ngoài nghề thì lại càng khó hiểu hơn. Khi Mèo Nhỏ, MM Thối Tiền nhìn thấy tràng cảnh này, sự rung động trong lòng khỏi nói lớn bao nhiêu!

Một bầy những chiến sĩ xương khô... Cứ thế đã xong đời rồi sao?

Hai người nhìn nhau.

Đặc biệt là MM Thối Tiền, cô bé khác với chị của mình, thường xuyên đi lại trong trò chơi, cô bé từng tiếp xúc với rất nhiều những nguyên tố sư bậc cao, thậm chí còn quen biết với không ít những kẻ được gọi là ‘cao thủ’ nữa. Nhưng những phép thuật bậc bốn bề ngoài lộng lẫy, lực tấn công vô cùng mạnh mẽ của họ, hình như cũng không bằng được vụ nổ của ba bức tường băng vừa rồi...

Thừa dịp hai người nữ thanh lý đám chiến sĩ xương khô đang suy yếu, Tần Nhữc lại làm lại trò cũ, như xe nhẹ chạy đường quen giải quyết đám chiến sĩ xương khô tiếp theo.

“Cấp đã tăng!”

Giữa tiếng nhắc của hệ thống, một luồng ánh sáng màu trắng thánh thiện hạ xuống.

Tần Nhược thầm mừng trong lòng, việc lên cấp này thật là đúng lúc mà, số MP và HP vừa mới hao phí đã được khôi phục lại, như vậy thời gian thiên cũng đã được tiết kiệm rồi!

Thuộc tính theo đó cũng được tăng lên một trạng thái đẹp hơn - mỗi tăng một cấp, HP của kẻ điều khiển nguyên tố được tăng thêm 10 điểm, MP tăng 1 điểm, ngoài ra còn có thêm 3 điểm thuộc tính tự do nữa.

Tổng số thuộc tính mà người chơi có thể tự do phân phối có 4: sức mạnh, nhanh nhẹn, thể chất và sức mạnh tinh thần.

Tần Nhược mở bảng trạng thái lên, phân phối toàn bộ 3 điểm thuộc tính vào mục sức mạnh tinh thần, gia tăng được 3 điểm lực phép, 1,5 điểm phòng phép.

* * * * *

Tần Nhược, kẻ điều khiển nguyên tố nước cấp 37 (liên minh Thiên Sứ), trạng thái: không;

Sức mạnh: 23;

Nhanh nhẹn: 24; lực phòng vật lý: 57 ~ 71;

Thể chất: 9 (dây chuyền +4 thể chất); HP: 500;

Sức mạnh tinh thần: 89; lực phép: 89 (gây phép có lực phép 15 ~ 18, tăng thêm 2% sát thương phép thuật); phòng phép: 45 (trang bị tổng cộng tăng thêm 17 điểm phòng phép); MP: 126.

Lực sát thương phép thuật = lực phép tự thân + lực phép từ trang bị + lực phép của bản thân phép thuật (ví dụ: lực phép của bản thân phép Băng Nổ là 12 ~ 15).

* * * * *

Dạng phân phối thuộc tính này là dạng phổ biến nhất trong số các nguyên tố sư - ưu tiên tuyệt đối cho sức mạnh tinh thần, cũng tức là trừ các điểm thuộc tính cần cho trang bị ra thì số điểm còn lại đều tăng cho sức mạnh tinh thần hết.

Có điều cũng vì nguyên nhân này mà khi bị cận chiến, các nguyên tố sư toàn-tinh-thần quả thực có thể hình dung là ‘đụng một cái chết ngay’. Nguyên tố sư một khi không khởi động phép thuật phòng ngự mà bị các nghề nghiệp cận chiến áp sát thì... Đó chính là một con ác mộng, một con ác mộng mà tuyệt đối không ai tỉnh lại được!

Nhược điểm lớn này, Tần Nhược không sợ.

Một tên khổng nước bạc ba không một xu dính túi, trang bị lại toàn rác rưởi, sẽ chẳng ai thèm để ý cả. Còn phần quái vật thì... Nghiên cứu triệt để trước rồi hẵng đánh sau.

Bây giờ không cần phải lo gì nữa, mặc dù mấy thứ đồ trên thân mình chẳng đáng giá bao nhiêu, nhưng bên trong kho hàng vẫn còn hơn 13.000 đồng vàng và một món đồ vàng loại cực phẩm nằm đó, lẽ nào kẻ thù duy nhất của mình là Carmen còn có thể cả ngày lung sục mình hay sao?

“Anh... Anh Tần...”

Lúc này, MM Thối Tiền - đã thu thập chiến lợi phẩm xong - dè dặt hô lên một tiếng, tựa như sợ sẽ làm Tần Nhược kinh động vậy.

Tần Nhược thối mặt nhìn cô bé:

“Hử?”

“Cái... Cái phép thuật vừa nãy ấy, anh làm thế nào mà được thế?”

MM Thối Tiền làm ra một bộ dạng ‘kiêm tốn hiếu học’, nào ngờ Tần Nhược lại chẳng phối hợp diễn chút nào: “... Vấn đề này có phần sâu sắc, phải hỏi người chế tạo ra trò chơi này...”

Cũng không thể nói là hần nói sai được, nếu nghiêm túc mà nói, thì ngay cả bản thân Tần Nhược cũng không biết phép thuật ấy làm sao thành hình được, nó cũng khó giải thích như việc vì sao mình lại xuất hiện ở nơi đây vậy.

MM Thối Tiền thấy Tần Nhược làm phức tạp hóa đi vấn đề của mình, nhất thời cũng không biết phải nói gì, vòng vo nửa ngày mới nói được ra: “VẬY... Vậy thôi thì anh cứ vào gia tộc bọn em đi, em sẽ đề cử anh cho anh đại nhà em. Với thực lực của anh, khi đến bậc bốn rồi chắc chắn sẽ lợi hại hơn đám cao thủ kia nhiều!”

Tần Nhược nghe mà đầu lớn như cái đầu.

Con bé này mới bao lớn đây, đã bắt đầu gọi ‘anh đại’ rồi đó, mà còn gọi trôi chảy như thế nữa. Không biết tên ‘anh đại’ kia có phải là học sinh không

đây, nếu mình mà đi theo lêu bêu, người trong công ty mà biết thì mặt mũi để đâu cho vừa này?

“Đừng! Bắt một người to như anh đi theo bầy nhỏ như em, ngày ngày kêu đánh kêu giết? Anh không có điên...”

MM Thối Tiền thối tiền giật mình hiểu ra, nghiêm túc gật gật đầu:

“Cũng đúng ha, lớn hơn bọn em tới mấy tuổi lận, khoảng cách lớn quá mà...”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Tiểu ác ma, anh rề

Bản đồ không gian khác, nhiệm vụ ẩn, những thứ này đối với người chơi trong Vinh Quang mà nói, đều là những tài sản ẩn giấu mà họ tha thiết ước mơ.

Với loại bản đồ không gian khác này, chỉ có cách tổ đội với người kích phát, người khác mới có khả năng tiến vào được. Bởi vậy mọi quái vật, BOSS và phần thưởng của nhiệm vụ trong đó sẽ không ai có thể cướp đoạt nổi, chỉ cần người kích phát có năng lực, là có thể thu riêng được vào trong túi...

Có một điều này đặc biệt, đó là trong thời gian làm nhiệm vụ, số quái vật và độ khó trong những không gian này sẽ không thay đổi, không nảy mới, cũng không vì số lượng người chơi là bao nhiêu mà gia tăng hoặc giảm bớt đi... Giết một con quái vật là sẽ ít đi một con.

Chính vì nguyên nhân này, Tần Nhưộc cũng không lo lúc nào mới tìm được căn phòng bí mật nọ, cùng lắm cứ xử lý hết quái vật trong này rồi mới lục tìm là xong!

Do đó, ba người bọn họ cứ chậm rãi dọc theo hành lang, biến 100 tên chiến sĩ xương khô của tầng một lâu đài thành bột, sau đó men theo một chiếc cầu thang cũ kỹ bằng đá uốn lượn như một con rắn lên tầng hai.

Họ vừa mới ló đầu ra, đã có hai tiếng rít vang lên, sau đó một luồng sóng nhiệt cuộn cuộn ập tới!

“Păng!”

“Păng!”

Hai quả cầu lửa to bằng cái chậu than mang theo hơi nóng hùng hực một trước một sau nổ bùng ở trước mặt Tần Nhưộc, tàn lửa văng bắn khắp mọi nơi. May mà phép thuật Màng Nước của Tần Nhưộc lúc nào cũng ở trong trạng thái kích hoạt, cho nên cũng hấp thụ được một chút hai phép thuật hệ lửa này, nếu không thì ăn hai quả cầu lửa ấy, Tần Nhưộc không chết cũng phải đi nửa cái mạng!

“Lui!”

Tần Nhưộc hét lớn một tiếng, sau đó dờ dòn lao tới.

Hai chị em phía sau đã sớm có một sự tin tưởng đầy đủ đối với thực lực của Tần Nhưộc rồi, cho nên cho dù MM Thối Tiền là một đạo tặc bậc bốn, cũng không hề có chút ngang ngược kiêu ngạo như lúc trước, hai người vô cùng ăn ý thối lui đến phần giữa của cầu thang.

Hai người đã nhìn thấy quái vật phát ra hai đòn tấn công nọ - hai tên pháp sư xương khô cấp 35. Hẳn là lúc ba người đi lên cầu thang đã trùng hợp bị bọn chúng cảm nhận được, cho nên đứng ở trong hành lang nhắm sẵn.

Có điều nhìn thoáng qua thấy Tần Nhưộc không có việc gì, hai cô gái cũng không lo lắng gì thêm. Mấy chục tên chiến sĩ xương khô mà thoáng cái là có thể giải quyết, huống chi chỉ là hai tên pháp sư xương khô?

Không hổ là kẻ đối mặt với bầy sói vẫn không lùi bước, Tần Nhưộc không khiến hai người nữ phía sau phải thất vọng, hấn ngay mặt chống đỡ đòn tấn công tiếp theo của hai tên pháp sư xương khô rồi phản kích. Kẻ điều khiển nguyên tố nước bậc ba vốn chính là khắc tính của quái vật bậc ba hệ lửa, đặc biệt là dưới tình huống nguyên tố sư đã có phòng bị, cho nên mấy quả cầu lửa của đám pháp sư xương khô này không thể nào phá được lớp phòng ngự của Tần Nhưộc.

Sau vài phép Băng Nổ, hai tên pháp sư xương khô lập tức thành cám, việc chiến đấu được kết thúc một cách trôi chảy.

Có điều khi bọn Tần Nhưộc thu thập chiến lợi phẩm đã có một phát hiện mới, đó là không biết có phải do may mắn hay không, mà vừa nãy giết cả trăm tên chiến sĩ xương khô nhưng tổng cộng chỉ rút được có vài đồng vàng chứ không hề có trang bị, còn bây giờ mới giết có hai tên pháp sư xương khô thôi, là đã nhặt được một cây gậy phép chữ lam và một viên hạt nhân màu đỏ rồi.

Trong khi nhặt chiến lợi phẩm, Tần Nhược nghe MM Thối Tiền buồn bực lắm bầm một câu: “Thực là gặp quỷ mà, bây giờ cả lũ xương khô cũng rút hạt nhân cơ đấy.”

Tần Nhược cười hề hề.

Một bộ xương khô biết di động, cũng là một nửa quỷ rồi chứ còn gì nữa.

* * * * *

Dọc theo hai hành lang hai bên cầu thang đá, ba người phát hiện diện tích của tầng hai lâu đài vong linh phải nhỏ hơn tầng một rất nhiều, hơn nữa chỉ có một con đường mà thôi - hành lang hình vòng cung này.

Bên sườn ngoài của hai hành lang này là những ô cửa sổ trống rỗng, chúng là nơi thông gió thông ánh sáng cho lâu đài. Ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào giúp họ có thể nhìn thấy sự phân bố của đám pháp sư xương khô trong hành lang, cùng với từng cánh từng cánh cửa ở sườn trong hành lang một cách rất rõ ràng, cho dù không cần dùng tinh thạch chiếu sáng.

Tần Nhược nhú mày đếm, thấy chỉ là một hành lang bên này thôi đã có đến mười cánh cửa rồi, nếu lần lượt đi tìm thì không biết sẽ phải tốn bao nhiêu thời gian đây...

Cô bé đạo tặc đứng cạnh bên đường như nhìn ra được điều Tần Nhược đang suy nghĩ, bèn tức thì đắc ý quàng hai tay sau đầu, nói:

“Há há, anh Tần, tìm phòng bí mật phải tiêu phí không ít thời gian đó, nhưng phán đoán nơi nào có phòng bí mật hay không thì lại đơn giản hơn nhiều. Cho nên... Anh Tần, anh vẫn cứ là lo đi đánh quái đi, chuyện tìm phòng cứ giao cho bốn cô nương đây là được rồi. Tốt xấu gì thuật Máy Móc của bốn cô nương đây cũng là cấp cao, chút chuyện này... Little case đó mà!” MM Thối Tiền rất là tự tin vỗ vỗ vào bộ ngực có đường cong khá lớn của mình, hồn nhiên không biết động tác này của mình có chứa lực sát thương bao nhiêu đối với nam giới.

Tần Nhược không thanh không sắc dời tầm mắt khỏi điểm nhảy cảm ấy, gật gật đầu. Cũng đúng, đây chỉ là một nhiệm vụ bậc ba mà thôi, người ta không thể thiết kế cho quá biến thái được. Hắn bèn tức thì gật đầu, sau đó nói với Mèo Nhỏ từ nãy giờ vẫn luôn lặng lẽ đi sau:

“Chị Lam, lát nữa khi em đánh quái, mặt sau phải giao cho chị đấy.”

“Hừ? Không có vấn đề!”

Ánh mắt Mèo Nhỏ sáng rực lên, vô ý thức đáp ứng.

Từ lúc không cần dùng tinh thạch chiếu sáng nữa, Mèo Nhỏ có vẻ hơi khó xử: đánh quái thì đã có Tần Nhược ra tay rồi, hắn không cần ai giúp cả, còn chuyện mở bẫy máy thì là do em gái mình làm, cô thực không biết mình có thể giúp được chỗ nào nữa, mà giúp không được gì thì xấu hổ lắm, cho nên tâm trạng cũng sa sút đi. Bây giờ nghe Tần Nhược an bài nhiệm vụ cho mình, nhất thời cô cảm thấy rằng thực ra mình cũng không phải là vô dụng đến như thế, ít nhất thì cũng còn có thể giúp được mặt sau, vẫn có ích trong nhiệm vụ này mà.

Nhưng cô lại không hề nghĩ tới, dưới tình cảnh thế này, xác suất xuất hiện quái ở sau lưng thấp đến cỡ nào chứ? Ngay cả em gái của cô cũng nhận ra rằng thực ra là do Tần Nhược sợ cô cảm thấy nhàm chán cho nên mới nhờ như vậy thôi.

Đương nhiên, MM Thối Tiền cũng sẽ không chọc ra cái mảnh khoe nhỏ này của Tần Nhược, cho nên cô bé cứ điềm nhiên như không đi theo mặt sau, sau đó thừa dịp Tần Nhược tiêu diệt xong một đám pháp sư xương khô thì lên lút truyền âm:

“Không nhìn được ra anh còn biết chiêu cô người khác như thế đó, có bạn gái chưa vậy?”

“A...”

Tần Nhược nghe được tiếng nói của MM Thối Tiền bèn bắt đầu đau đầu, đệt, con bé này sao cứ thích hỏi những câu hỏi khiến người ta xấu hổ như thế chứ?

Đơn giản, lờ đi là được.

“Anh Tần, anh mà không trả lời là em nhàm chán lắm đó... Em mà nhàm chán rồi, là thèm ăn vặt à.”

Nghe thấy câu nói gần như vô lại của con bé này, Tần Nhược khóc cười không được, bởi vì ở trong không gian này không thể logout được, logout rồi thì khi login sẽ xuất hiện ở trong khu vực an toàn gần đây nhất.

Bất đắc dĩ, hắn đành phải báo cáo hiện trạng bây giờ.

“Chưa có bạn gái? Em biết ngay mà! Tốt quá, theo đuổi chị em đi, em giúp anh!”

Không hổ là MM Thối Tiền lời nói bén nhọn, thích quấy rầy người ta đấy, ngay cả chị mình mà cũng bán đứng được thế này đây. Tần Nhược không biết phải nói gì cả, chỉ biết nhìn con bé một cái, sau đó lại nhìn qua Mèo Nhỏ đằng kia, cô nàng vẫn còn chưa biết rằng mình đã bị em gái mình bán đứng.

Cuối cùng, vì tránh để con bé này lại nói ra một câu nói nào đó kinh người, Tần Nhược bèn dùng chiêu dương Đông kích Tây: “Vì sao em lại giúp anh

theo đuổi chị của em?”

“Ừm... Cũng không vì lý do gì cả, chỉ là cảm thấy chị của em cả ngày đơn độc, buồn quá thôi.”

Đột nhiên nghe được câu nói ‘đầy tình thương’ như vậy của MM Thối Tiền, Tần Nhưộc kinh ngạc một lần nữa đánh giá lại cô bé, ánh mắt nhìn cô bé đã khác vừa nãy rất nhiều.

Chần chờ một lúc lâu, sau đó Tần Nhưộc mới nói: “Nhưng, em phải tôn trọng lựa chọn của chị em, có biết không? Chuyện như thế này cứ giao cho chính chị em xử lý sẽ tốt hơn nhiều, biết đâu chị í đã có người mình thích rồi thì sao?”

Câu nói tiếp theo của cô bé đạo tặc đã lộ ra nguyên hình, cũng triệt để bại lộ ra mục đích của cô bé ngay: “Vậy phải làm sao bây giờ? Khó khăn lắm mới tìm được một ông anh rể biết chơi trò chơi mà.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Cờ domino

Đối với Tần Nhưộc mà nói, trong quá trình chiến đấu ở lâu đài vong linh này, mỗi lần ngồi thiền khôi phục MP sau khi giải quyết xong một đám xương khô chính là khoảng thời gian nan nhất của hắn.

Trong những cuộc đối thoại với con bé MM Thối Tiền tiểu ác ma kia, cho dù hắn đã gắng hết khả năng dòi đi đề tài, rồi giương Đông kích Tây,... Nhưng vẫn cứ bị con bé hành đến ý chí sụp đổ. Cuối cùng, hắn biến ngữ điệu thành một dạng sâu xa khó hiểu, đồng thời tốc độ nói cũng chậm lại, mới coi như thư thả hơn một ít.

Mãi cho đến khi dọn dẹp xong hết đám pháp sư xương khô trong hai sảnh lang và bảy mươi hai căn phòng của tầng hai, con bé tiểu ác ma ấy mới bắt đầu làm nghề chính của nó. Tần Nhưộc cảm thấy rằng đây chính là lúc mà con bé ‘đáng yêu’ nhất.

Đương nhiên, nếu trời cao có cho hắn một cơ hội nữa, hắn thà là bỏ tiền ra mướn một tên đạo tặc đến đây giúp mình làm nhiệm vụ còn hơn... Nói chuyện với con bé này, hắn cứ luôn nảy sinh ra cảm giác rằng mình đã quá lớn tuổi, và có khoảng cách cực kỳ cực kỳ lớn đối với mấy đứa vị thành niên bây giờ rồi ấy!

“Ai...”

Thở dài một tiếng, sau đó Tần Nhưộc tiếp tục để hết tinh thần vào việc hưởng thụ quãng thời gian ‘hạnh phúc’ trước mắt. Hắn không hề chú ý rằng Mèo Nhỏ ở cạnh đó đang che miệng cười, đôi mắt cô nàng híp lại, có lẽ đang thầm cười đến không thể ngừng được.

Tần Nhưộc đương nhiên không biết, mấy cái đề tài quái đản quái dị của con bé tiểu ác ma MM Thối Tiền tuy đều do con bé nghĩ ra, nhưng sau đó hề nhận được câu trả lời nào là con bé lập tức gửi lại cho chị nó ngay, chứ không hề là cuộc nói chuyện riêng giữa hai người gì cả. Một ít câu trả lời chẳng đáng dừng của Tần Nhưộc khiến cho Mèo Nhỏ tức cười gần chết, phải cố lắm mới không cười ra tiếng được.

Tốc độ của MM Thối Tiền không chậm, cô bé nhanh chóng lùng qua một lượt suốt bảy mươi hai căn phòng, sau đó tựa như hồn ma không chút thanh âm xuất hiện ở phía trước cầu thang của tầng hai.

“Tìm được rồi?”

Tần Nhưộc nhin không được, mở miệng hỏi.

MM Thối Tiền đắc ý hất cằm lên, hừ một tiếng: “Đó là đương nhiên, mặc dù phiền phức chút, nhưng rốt cục cũng chỉ là phòng cấp trung mà thôi. Bây giờ vị trí của phòng đã tìm được rồi, chỉ còn chờ ông anh lấy chìa khóa về nữa thôi.”

Nghe con bé nói vậy, Tần Nhưộc nhất thời thờ phào một hơi.

Thực ra vừa rồi hắn cũng đã vào mấy căn phòng gần chỗ này nhìn vài lần rồi, tình hình bên trong không hề chỉ là ‘chút phiền phức’ như MM Thối Tiền vừa nói. Đối với Tần Nhưộc, bảy mươi hai căn phòng rộng chừng mấy chục mét vuông, bốn phương đầy những ký hiệu và hình vẽ kỳ quái, đó là nơi để người ở sao? Cơ bản là một cái hộp ma thuật khảo sát chỉ số thông minh và năng lực chịu đựng của người chơi mà!

Vẫn may con bé đạo tặc cấp 41 này không hổ với danh xưng ‘đạo tặc máy móc’, đã hoàn thành được nhiệm vụ của mình. Tiếp tới cũng chỉ còn khâu cuối cùng mà thôi - BOSS...

Tầng thứ nhất là đám chiến sĩ xương khô cấp 32, tầng thứ hai là đám pháp sư xương khô cấp 35, tầng thứ ba kia rất có khả năng chính là tầng sau cùng rồi. Vong linh trên tầng ấy dĩ nhiên sẽ càng nguy hiểm hơn, nói không chừng chính là một số lớn những vong linh cấp 37 hay 38, hoặc là BOSS.

Tần Nhược suy nghĩ hết nửa ngày, cảm thấy trước khi hiểu rõ tình hình trong tầng ba, mình tuyệt đối không nên tùy ý leo lên như ở tầng hai được, rủi đầu đụng ngay phải thuật sư vong linh Frand thì phỏng chừng ngay cả cơ hội để phản kích cũng không có nữa là.

Tuy nói là mình có thể đối phó được với con BOSS bậc ba Vua sói Báo Táp, nhưng đó là vì mình đã hiểu nó một cách triệt để, đã biết mọi nhược điểm của nó rồi. Mặt khác, môi trường trong rừng Cain cũng vô cùng có lợi cho những kẻ điều khiển nguyên tố nước.

Mà bây giờ, môi trường trong lâu đài vong linh này lại càng có lợi cho thuật sư vong linh hơn mức đó nữa... Và lại, Tần Nhược cũng chưa biết gì về Frand kia cả. Dưới tình huống chưa chuẩn bị gì mà chống lại một con BOSS bậc ba có thực lực chưa rõ, phần thắng sẽ không đến được 5%!

Quay một vòng, sau đó ánh mắt của Tần Nhược dừng lại ở cầu thang đá hình xoắn trước mặt. Lại quét nhìn nó một vòng nữa, hắn mới cười cười nói với hai cô gái sau lưng: “Coi bộ, lần này thật sự phải nhờ hai người ta tay mới được rồi.”

“Hừ, còn tưởng anh định một mình đánh BOSS đấy chứ, không xong rồi phải không?”

MM Thối Tiền hưng phấn ngay, nhưng sau khi nghe qua nhiệm vụ mà Tần Nhược giao cho mình, con bé tức khắc như quả cà sừng nước liễn. Con bé oán hận trừng mắt nhìn Tần Nhược, về u oán độc quyền của thiếu nữ liên tục bắn ra.

Tần Nhược phớt lờ sự ‘kháng nghị căm lặng’ của con bé đạo tặc ấy. Hắn bảo Mèo Nhỏ đứng nơi giữa cầu thang, sao cho có thể canh bắn được tới lối vào của tầng ba.

Sau khi an bài hết thấy xong, Tần Nhược mới bắt đầu chuyên tâm không chế nguyên tố...

Đại trận Mười Hai Tường Băng!

So với tầng hai của di chỉ Alex, tốc độ ngưng tụ nguyên tố nước nơi đây phải chậm hơn nhiều, ước chừng nửa phút Tần Nhược mới đặt được mười hai bức tường băng theo dạng sắp cờ domino lên trên cầu thang. Nhất thời, hơi lạnh tỏa ra, khiến bầu không khí vốn đã lạnh lẽo của lâu đài vong linh này càng thêm buốt giá hơn.

Tần Nhược lau lau mồ hôi trên trán. Nhìn ống MP gần như khô cạn của mình, hắn vội vàng uống vào một bình thuốc ma lực cỡ trung giá 60 đồng vàng ngay, khôi phục lại đầy MP, gian nan duy trì sự hoạt động của phép thuật tự nghĩ ra có lực tấn công xấp xỉ bậc bốn này.

Không hổ là loại phép thuật vô bổ mà...

Đầy dọa người ta quá đi mất!

Chỉ là ngưng tụ một phép thuật thế này đã tiêu hao nhiều tinh lực và vật lực như thế rồi, nếu không phải trên đường đã lấy được một viên hạt nhân hệ lửa, nếu phần thưởng của nhiệm vụ này không phải là một phép thuật hoặc kỹ năng ẩn, hắn thật đúng là không chịu làm một việc xa xỉ như thế này rồi...

Sắp xếp thỏa đáng xong, Tần Nhược nắm chặt tám chắn bằng nước trong tay, rồi nhanh chóng đánh một ánh mắt ra hiệu ‘hành động’ qua cho MM Thối Tiền - dù sao thì hiện giờ cứ một giây qua đi là hắn lại lãng phí đi 15 điểm MP, đều là tiền cả đấy, thực sự là phải tranh thủ từng phút từng giây rồi!

Cô bé đạo tặc mặc dù rất bức xúc vì đối phương chỉ sắp xếp cho mình đóng vai trò thám tử, nhưng khi bắt đầu hành động rồi vẫn rất là nghiêm túc, thân thể cô bé cấp tốc biến thành một chiếc bóng mờ không chút bắt mắt, nhẹ nhàng bước lên trên tầng ba...

Phía sau, Tần Nhược và Mèo Nhỏ vạn phần khẩn trương nhìn chằm chằm từng động tác của MM Thối Tiền, chỉ chờ có tín hiệu truyền lại là phản ứng ngay.

Ba người đoán không sai, tầng thứ ba quả nhiên đúng là hang ổ của BOSS, nhưng tình hình cũng không tồi tệ như ba người tưởng tượng - BOSS còn cách cầu thang cả trăm mét xa, không có khả năng thò đầu ra tấn công ba người được.

Có điều trên tầng ba cũng không phải chỉ có mỗi một mình BOSS: có bốn tên kỵ sĩ xương khô toàn thân tối đen đang ngồi chễm chệ trên lưng bốn con chiến mã dữ tợn cũng toàn xương khô, chúng đứng cách đầu cầu thang không xa, mỗi hướng là một tên, đang quay mặt về phía cầu thang. Xa hơn chút nữa là tám tên pháp sư xương khô.

Nháy mắt khi MM Thối Tiền ló đầu ra khỏi cầu thang, thu hết tình hình của tầng ba vào mắt, đồng thời cũng phán đoán ra được đám pháp sư xương khô không có khả năng lập tức tấn công mình xong, dựa theo kế hoạch, cô bé rất nghịch ngợm lộ ra hành tung của mình một chút, sau đó cũng không hề lè mề, “oạch” cái xoay người chạy xuống cầu thang tức khắc.

Khi thuật Ẩn Thân của MM Thối Tiền vừa bị bỏ đi, bốn tên kỵ sĩ xương khô và tám tên pháp sư xương khô nơi tầng ba lập tức phát hiện ra ngay, từ hốc mắt trống rỗng của chúng vọt lên những ánh hào quang màu đỏ tựa như máu...

Bốn tên kỵ sĩ xương khô dẫn đầu vọt lên, những tiếng vó ngựa bắt đầu vang lên, phá tan đi sự yên tĩnh của tầng ba, chúng cùng vọt về phía chiếc cầu thang bằng đá.

“Đừng! Đừng! Đừng!”

“Bốn tên kỵ sĩ xương khô, cấp 38; tám tên pháp sư xương khô, cấp 35; BOSS không qua!”

MM Thối Tiền không hổ là đạo tặc dạng tốc độ, báo tình hình tầng ba như dạng pháo liên thanh xong, người đã như tên lửa bắn xuống tầng hai, trốn mất tăm mất tích rồi.

Nghe được hai về đầu, Tàn Nhược hơi nhú mày lại, đến khi biết được BOSS không xuống, hắn mới thoáng thư thả lại, có điều cũng hơi hơi có chút thất vọng.

Cho dù BOSS đi xuống thì sẽ nguy hiểm hơn, nhưng mình đã chuẩn bị trận thế to như vậy rồi, mục tiêu ban đầu cũng là BOSS, chứ không phải đám quái lè tè thế này.

Dù thất vọng, nhưng Tàn Nhược vẫn điều khiển mười hai bức tường băng này tiến lên, trải dọc theo hai bên cầu thang mãi đến đầu kia. Từ những bức tường băng này, thậm chí có thể thấy được bóng phản chiếu của bốn tên kỵ sĩ xương khô đang từ bốn hướng lao tới, và bóng của tám tên pháp sư xương khô đang vội chạy qua.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tổ Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Quái tài

Mười hai bức tường băng của Tàn Nhược vừa tự phát ra hơi lạnh kinh người, lại vừa có khả năng tăng lên hiệu quả đóng băng với biên độ lớn, cho nên cũng có thể được xem là một dạng phép thuật có thuộc tính rõ ràng.

Cho dù chúng chỉ là những vật chết, vẫn khiến đám kỵ sĩ xương khô kia phải cảnh giác rất nhiều!

Người chưa tới, đòn đã tới trước.

“Vù! Vù!”

Mười hai bức tường băng kia vừa mới bay được lên tầng ba, đã có bốn tiếng rít đồng thời vang lên, sau đó có những luồng chấn động tựa như có thể xé rách cả không khí cùng lướt đến. Chỉ thoáng chốc, miếng băng vắng khắp mọi nơi, có bốn bức tường băng cùng một thời gian bị chém thành hai nửa, phần dưới của chúng không còn sức chống đỡ, cứ thế rớt xuống..

Tường băng bị trúng đòn, Tàn Nhược không những không sợ mà còn mừng.

Tàn Nhược thuận thực phân ra một bộ phận ma lực, khống chế lấy bốn nửa tường băng đang bị rớt xuống, ngừng thế rơi của chúng lại, đưa chúng một lần nữa trở lại tầng ba, cùng những tường băng khác kết thành một vòng tròn.

Nhất thời, hơi lạnh ừn ừn tăng lên!

Dường như nhận ra được đòn tấn công vừa rồi không giải trừ được nguy cơ, đám kỵ sĩ xương khô không tấn công nữa.

Thoáng sau, bốn con chiến mã xương khô với khí thế khiếp người xuất hiện ở đầu cầu thang, trên lưng chúng ngồi bốn tên kỵ sĩ xương khô cầm theo bốn thanh kiếm bản to màu đen. Mấy cặp mắt của đám kỵ sĩ liếc qua, nhìn thấy thủ phạm tạo ra những bức tường ấy đang đứng đó, bèn không dài dòng, sát khí đằng đằng kẹp vào bụng ngựa, lao thẳng xuống cầu thang ngay.

Có điều đại trận Mười Hai Tường Băng không phải là thứ có thể bỏ qua được, ngay cả một con BOSS bậc bốn như Yêu nhện Huyết Ma mà cũng bị hơi lạnh khiến cho chậm lại, vậy mức ảnh hưởng với đám kỵ sĩ này lại phải càng lớn hơn rất nhiều.

Dưới sự cố gắng khống chế của Tàn Nhược, mười sáu bức tường băng hơi tản ra ngoài một chút, nhất thời trên thân đám kỵ sĩ xương khô kia bị phủ lên một tầng băng thật dày ngay, động tác bị chậm đi rất nhiều. Bọn chúng đang định cố sức xông xuống cầu thang thì bất ngờ một tiếng “Păng” vang lên, một mũi tên màu đen đã bùng nổ ngay bên cạnh chúng.

Là màu đen...

Đây là kỹ năng bậc ba mà xạ thủ bóng đen cấp 39 Mèo Nhỏ đã ngưng tụ từ lâu - Mũi Tên Hỗn Loạn, ẩn chứa một mức độ xung kích tinh thần nhất định, phát tán sóng xung kích tinh thần không phân biệt mục tiêu trong phạm vi ba mét, có xác suất nhất định khiến đối phương giảm bớt năng lực hành động.

Nếu đổi lại là lúc thường, cấp 39 đối đầu với cấp 39, xác suất thành công của kỹ năng này chỉ là 5 -5, nhưng dưới tác dụng của đại trận Mười Hai Tường Băng, thuộc tính của đám kỵ sĩ xương khô kia đã bị hạ xuống rất nhiều, cho nên xác suất trúng xung kích tinh thần đã tăng lên rất lớn!

Ánh sáng màu đen lóe lên, hai tên kỵ sĩ xương khô ở giữa cầu thang, và hai tên sắp xuống được hết cầu thang cùng khựng lại.

Một giây sau, một tiếng nổ kịch liệt vang lên.

Mười sáu bức tường băng cùng bùng nổ!

Trong ánh mắt của Tần Nhược và Mèo Nhỏ, khu vực này như đang bị tận thế bởi băng tuyết vậy, trên bầu trời trù những bông tuyết trắng xóa ra thì là sương lạnh dày đặc, trong tròng cảnh những miếng băng văng bắn tứ tung, hai người đồng thời nghe được mười hai tiếng nhắc điểm kinh nghiệm vang lên.

Hai người đã lợi dụng khoảng thời gian một giây mà Mũi Tên Hỗn Loạn tranh thủ được, tạo ra cơ hội để đám pháp sư xương khô trên kia cũng bước vào trong cái bẫy chết người...

Tần Nhược cấp tốc uống vào một bình thuốc ma lực cỡ nhỏ hồi phục lại đầy MP. Ánh mắt hắn chăm chăm nhìn vào màn sương đang dần tan đi ở đầu kia của cầu thang, không dám chắc rằng thuật sư vong linh Frand có bị vụ nổ vừa rồi hấp dẫn đi qua hay không.

Có điều công sức bố trí lần này cũng coi như là đáng giá, nếu không thì phải đối phó với bốn tên kỵ sĩ xương khô và tám tên pháp sư xương khô nọ, ba người sẽ phải cực khổ hơn rất nhiều...

Màn sương tan đi, tình cảnh trên cầu thang bừa bộn vô cùng: hai bộ hài cốt của hai tên kỵ sĩ xương khô và hai con ngựa chiến thê lương nằm vắt ngang ở trên cầu thang, xen lẫn với những miếng băng tán loạn. Bên cạnh chúng là hai món trang bị và một ít tiền.

Tần Nhược không để ý đến những thứ đó, hắn vẫn không chút lơ lửng nhìn chăm chăm vào đầu kia của cầu thang, lắng lắng nghe ngóng chung quanh. Mãi đến nửa phút sau, khi xác định tầng ba đã khôi phục sự yên lặng lúc trước, đồng thời không có bất cứ động tĩnh gì khác, hắn mới bước qua thu thập chiến lợi phẩm.

Hai món trang bị, một món là một bao tay có dây xích màu đồng thau, là đồ lam, một món là một thanh kiếm bản to giống như những thanh kiếm trong tay những tên kỵ sĩ xương khô kia, nó là một món đồ tím.

Đây là lần đầu tiên Tần Nhược đánh tiểu quái mà rút được đồ tím, cho nên hắn không nhìn được sinh ra chút kích động, túm lấy thanh kiếm màu đen ấy ngẫm nghĩ một chút. Nhưng vừa cầm lấy thì... Nặng thật đấy! Nếu sức mạnh không đủ 80, chỉ sợ sẽ rất khó hươ được thanh kiếm này. Tần Nhược nhú mảy, sau đó bất giác cúi đầu nhìn thanh kiếm này thêm một lúc nữa, chỉ thấy thân thanh kiếm này tròn nhẵn vô cùng, tựa như một tấm gương vậy, nơi tiếp nối giữa chuôi kiếm và thân kiếm còn điêu khắc một hình phượng hoàng nữa, trông sống động như thật, tựa như một tác phẩm của một nhà điêu khắc bậc thầy, nhìn bắt mắt vô cùng.

“Thanh kiếm này nhìn ngẫu thật đó nha, ơ, là đồ tím này, có khả năng là cực phẩm đó.” Không biết từ khi nào, MM Thối Tiền đã đi đến bên cạnh Tần Nhược, cô bé nhìn vào hình phượng hoàng màu đỏ sậm trên thân kiếm, nói.

Suy nghĩ này cũng giống với suy nghĩ của Tần Nhược...

Hình phượng hoàng này trông rất giống với một hình vật tổ thời viễn cổ nào đó. Thời viễn cổ, có rất nhiều anh hùng thích điêu khắc hình vật tổ trong gia tộc của mình lên vũ khí, người sử dụng thanh kiếm này rất có khả năng đã bị tên Frand tà ác kia biến thành nô bộc rồi. Nếu mình đoán không sai, rất có khả năng đây là một thanh vũ khí không tệ.

Có điều...

Nghĩ lại vận khí của mình hai ngày nay, Tần Nhược bật cười:

“Làm gì có nhiều đồ cực phẩm như vậy chứ?”

Nói xong hắn ném vũ khí qua cho MM Thối Tiền, nói: “Em thích thì cứ cầm đi, coi như để cảm ơn việc em giúp đỡ lần này.”

Nghe vậy, MM Thối Tiền vội vàng quăng trả lại thanh kiếm cho Tần Nhược, tựa như quăng đi một củ khoai lang nóng bỏng vậy: “Xì! Một cây kiếm ghê mà đã đòi trả xong nợ cho bốn tiểu thư á?”

Mới rồi con bé còn nói có khả năng là cực phẩm, vậy mà bây giờ đã là ‘kiếm ghê’ rồi. Nhất thời Tần Nhược không biết phải nói gì cả.

Nhún nhún vai, Tần Nhược đành thu lại thanh kiếm này: “Không lấy thì thôi vậy, đến lúc đó giám định ra thuộc tính cực phẩm thì đừng có mà hối hận à...”

“Xì, đồ của kỵ sĩ xương khô cấp 38 mà còn muốn giám định ra thuộc tính cực phẩm, anh cho rằng anh là GM à?” Câu nguyên rủa của MM Thối Tiền khiến Tần Nhược phải ho sù sụ, con bé này, ngay cả cái danh từ trong game online N năm trước kia mà cũng vác ra cơ đấy...

“...”

Có điều đối với suy nghĩ này của con bé, Tần Nhược cũng không cho là đúng, dù sao thì đây cũng là không gian trong nhiệm vụ ẩn, xác suất rút đồ tốt phải cao hơn bên ngoài rất nhiều. Có điều hắn cũng lười tranh chấp với con bé. Chỉ còn lại một mình BOSS thôi, giải quyết xong là hoàn thành được nhiệm vụ rồi.

Ngưng thần lại, Tần Nhược một lần nữa mở màng nước và lá chắn nước ra, sau đó lại ngưng tụ ra một bức tường băng, điều chỉnh lại góc độ của nó để thông qua hình ảnh phản xạ xác định vị trí của BOSS.

Nhìn thấy phương pháp Tàn Nhược không chế và ứng dụng nguyên tố nước, hai cô gái sau lưng hấn một lần nữa nhìn nhau kinh hãi. Quái tài đúng là quái tài, ngay cả phương pháp ‘tiên tiến’ như thế mà cũng nghĩ ra nữa...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Phong độ thân sĩ của Frand

Tầng thứ ba đã là tầng cao nhất của lâu đài vong linh rồi!

Cho dù diện tích của nó nhỏ hơn tầng một, tầng hai rất nhiều, nhưng nó lại là nơi thoáng đãng nhất trong toàn lâu đài. Đây là một đại sảnh khổng lồ trống rỗng, đủ để chứa cả ngàn người.

Mà nhân vật chính trong nhiệm vụ lần này, thuật sư vong linh Frand, lúc này đang đứng quay lưng với lối vào. Hắn đứng ở trước cửa sổ, ngạo nghễ nhìn bình nguyên nằm đầy những hải cốt ngoài kia, tựa như đang đắm chìm trong thế giới hải cốt ấy, nên không phát giác ra ba người chơi vừa đến vậy...

Dù là như thế, ba người bọn Tàn Nhược vẫn không dám có chút sơ suất nào, ba người cùng dè dặt đứng ở lối vào, quan sát Frand. Khoảng cách giữa hai bên chỉ có 100 mét, với loại khoảng cách này, bất cứ một con BOSS bậc ba nào cũng có thể cảm nhận được bọn họ, càng huống chi chỉ mấy phút trước nơi đây đã phát sinh một vụ nổ mạnh như thế, tên Frand này không có lý do gì không phát giác ra họ được.

Có điều sự thật là bây giờ Frand đang rất ung dung khoanh tay trong tay áo, trên người không có vũ khí, cũng không có bất cứ dao động phép thuật nào. Về tự nhiên bình tĩnh này không có chút gì giống như đang đề phòng cả...

Tàn Nhược một bên tiếp tục bố trí đại trận Mười Hai Tường Băng của mình, một bên vẫn cẩn thận quan sát phản ứng của Brand. Vẫn như cũ, vẻ ngạo mạn, tự tin, cùng với tâm cảnh lâm địch bất loạn, thần nhiên tự đắc mà những con BOSS bình thường không có đều hiển hiện một cách rõ ràng trên người của Frand, cực kỳ giống với một thân sĩ quyền quý ở các quốc gia phương Tây.

Dù là người đã quen nhìn thái độ kiêu ngạo ngang ngược của BOSS như MM Thối Tiền, giờ phút này cũng phải nổi giận vì thái độ phớt lờ của Frand, cô bé rất bất mãn hừ một tiếng:

“Cái bộ xương khô chết tiệt... Đợi lát nữa lột bộ da của hắn ra, xem hắn có còn giả vờ giả vịt được nữa không.”

“Lột da?”

Đang ngưng tụ bức tường băng thứ hai, Tàn Nhược nghe vậy nhất thời bật cười: “Hắn là vong linh, làm gì có da cho em lột?”

“Vậy thì lột đồ hắn...”

“Rồi rồi rồi. Có điều em cũng phải đáp ứng anh một chuyện, đó là... Đợi lát nữa khi đánh nhau, em với chị của em đều phải đứng ở nơi đây hết.” Tàn Nhược có chút lo lắng rằng lát nữa khi mình đánh BOSS, con bé ấy sẽ chạy qua chọt một tay vào. Tuy level của con bé cao nhất trong ba người, nhưng đạo tặc dù sao cũng là nghề nghiệp thấp HP, phòng phép cũng thấp, nếu bị BOSS dạng phép cho ăn một chiêu, sẽ chết khó coi hơn cả khó coi nữa ấy chứ.

“Được!”

MM Thối Tiền vẫn còn tự biết mình, mà vốn cô bé cũng không định sẽ đối phó với con BOSS thuật sư vong linh đáng tởm kia, cho nên dĩ nhiên sẽ đáp ứng ngay,

“Vậy tôi thì sao? Khả năng tấn công xa của tôi hắn có thể giúp được một chút chứ?”

“Không cần, nếu chị tới, có khả năng sẽ khiến BOSS xuất đòn tấn công tập thể mất, như thế kế hoạch của em sẽ bị chết yểu ngay. Chị cứ đứng ở đây đi. Yên tâm, một mình em có thể ứng phó được mà.”

Vừa dứt lời, Tàn Nhược không còn nói gì nữa, chỉ toàn tâm toàn ý ngưng tụ kỹ năng tự nghĩ ra của mình...

Tám... Chín... Mười... Mười một...

Khi bức tường băng cuối cùng xuất hiện, Frand rút cục cũng quay đầu lại nhìn, đôi mắt ẩn trong chiếc áo choàng đen như mực của hắn lóe qua một vệt màu tím.

Cuối cùng Frand cũng không nhin được nữa rồi!

Khi vừa nãy đại trận Mười Hai Tường Băng xuất hiện, Tàn Nhược không biết Frand đã phản ứng ra sao, nhưng lần này, hắn đã biết rồi! Khi đại trận

Mười Hai Tường Băng được Tần Nhược đẩy đi khoảng bảy mét, hơi lạnh mãnh liệt từ trong trận phát ra đã khiến Frand không thể tiếp tục trầm mặc được nữa - đối với một con BOSS, khi một người xuất ra một phép thuật ở trước mặt nó như thế, cũng ngang như một hành vi khiêu khích, khiêu khích một cách trần trụi vậy!

Cho dù Frand có bày bừa hơn, có tự đại hơn, cũng không có khả năng nhìn mà như không thấy, tùy ý để cho Tần Nhược chậm rãi đẩy đại trận Mười Hai Tường Băng đến trước mặt của mình như thế được.

Frand chậm rãi quay người lại.

Không thể không nói, tên thuật sĩ vong linh này không những không có sự dữ tợn của đám quái vật thông thường, mà càng giống một tên thân sĩ tao nhã hơn, ngay cả động tác xoay người cũng ưu nhã như vậy, tràn đầy sự mỹ cảm của nghệ thuật như vậy. Có điều cái chưa hoàn hảo chính là, khi hắn nâng đôi tay từ trong ống tay áo lên, sự mỹ cảm này đã bị triệt để phá hủy hết sạch!

Có lẽ đó không thể gọi là ‘tay’ được nữa, mà là một bộ ‘móng vuốt ác quỷ’ đến từ địa ngục. Một đôi bàn tay màu tím, sắc nhọn dài ngoẵng, gân xanh nổi đầy lên, toát ra một vẻ dữ tợn nói không nên lời...

Lúc này, Tần Nhược không tức khắc khống chế mười hai bức tường băng tăng nhanh tốc độ tiến tới ngay, dựa theo trận hình đã sắp sẵn, nhanh chóng tập kết.

Đại trận Mười Hai Tường Băng, cộng với hai phép thuật phòng ngự, mỗi giây sẽ tiêu hao một lượng MP rất lớn...

Khi đến được phạm vi tấn công, Tần Nhược đã uống vào hai bình thuốc ma lực, MP được hồi phục đến mức tràn đầy. Nhưng, đúng lúc này, đại trận lại bị phá tan!

Frand chẳng qua chỉ là nhẹ nhàng chỉ một chỉ về phía bức tường băng gần hắn nhất, đã có ba thanh mâu bằng xương ùn ùn bốc hơi tím, tựa như đang bốc cháy xuất hiện gần như đồng thời trước mặt hắn, bắn cho bức tường ấy vỡ nát ra, mảnh băng văng tứ tán khắp nơi.

Một bức bị hủy, hơi lạnh từ các bức tường băng khác chột hạ xuống thật nhiều!

Hiệu quả của đại trận đã bị phá tan...

Nhưng Tần Nhược không hề để tâm một chút nào, tốc độ khống chế tường băng tiến tới của hắn vẫn không giảm!

Đương nhiên...

Hắn tuyệt đối sẽ không buông bỏ cho kiệt tác mà hắn đã phải tốn hai bình thuốc ma lực cùng với nửa phút thời gian mới ngưng tụ được ấy. Đại trận Mười Hai Tường Băng chính là pháp bảo mạnh nhất mà hắn dùng để đối phó với Frand! Nháy mắt khi bức tường băng kia bị vỡ tan, Tần Nhược phản ứng:

“Nước! Ngưng!”

Những mảnh băng văng bắn tứ tung từ bức tường kia lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng hòa tan thành nước, sau đó một lần nữa ngưng tụ thành một bức tường nước trong suốt!

Có điều trước khi bức tường nước này ngưng kết được thành băng, thuộc tính của đại trận Mười Hai Tường Băng sẽ không được kích phát, dĩ nhiên cũng sẽ không khiến cho Frand chú ý bao nhiêu, huống chi...

Đợt tấn công đầu tiên qua đi, Tần Nhược cũng đã chính thức tiến vào trong phạm vi tấn công của Frand. Lúc này cho dù Frand có ngốc hơn cũng không có khả năng mặc kệ địch nhân mà đi tấn công những bức tường băng có vẻ như không có chút lực sát thương kia được.

Lại ba thanh mâu bằng xương khác xuất hiện, tốc độ rất nhanh. Tần Nhược thảm kinh hãi, bèn cấp tốc ngưng tụ chiếc vòng nước trước người thêm dày chắc ngay.

“Vút Vút! Vút!”

Ba tiếng xé gió vang lên, Tần Nhược thảm căng thẳng trong lòng, nhưng chân hắn không chút dừng lại, tiếp tục nhanh chóng đẩy mười một bức tường băng và một bức tường nước tiến tới, sau đó gầm lên:

“Băng!”

Sau khi Tần Nhược bỏ ra 4 MP, nhiệt độ của mười hai bức tường trước mặt Frand và Tần Nhược, cũng như lá chắn nước trong tay hắn đồng thời hạ nhanh xuống...

“Àm!”

Chiếc vòng băng trước mặt Tần Nhược bị bể tan, thế bay tới của ba thanh mâu kia bị chậm lại đi một chút, nhưng vẫn xuyên thấu qua được lớp màng nước, cuối cùng mới bị chiếc thuẫn băng chặn lại.

Nhưng cũng đồng thời với lúc đó, một luồng khí lạnh khiến người cũng xuất hiện ở trong tầng ba của lâu đài vong linh.

Đại trận Mười Hai Tường Băng đang bao vây Frand đã được hoàn chỉnh khởi động!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Bộ mặt vốn có

Đây không phải là lần đầu tiên Tần Nhưộc sử dụng đại trận Mười Hai Tường Băng để đối phó với BOSS.

Lần thứ nhất và thứ hai hắn sử dụng đều ở trong rừng Cain. Hắn nghiên cứu và sáng tạo ra kỹ năng này chủ yếu là để đối phó với Vua sói Bảo Táp.

Đáng tiếc là lần đầu bởi vì yếu tố tâm lý và mức độ thành thạo chưa cao, nên không thể thành công được; lần thứ hai thì là vì bị yếu tố bên ngoài quấy nhiễu - chính là Carmen. Tên này vào thời điểm quan trọng nhất xuất hiện đánh lén, khiến Tần Nhưộc không thể hoàn thành được việc đánh chết Vua sói Bảo Táp. Đây chính là một chuyện mà Tần Nhưộc vẫn luôn tiếc nuối.

Có điều hai lần kinh nghiệm ấy đã giúp Tần Nhưộc có một sự tin tưởng đầy đủ đối với hiệu quả đóng băng mà đại trận Mười Hai Tường Băng chất chứa. Đây cũng chính là lý do mà ngày hôm qua hắn dám dùng đại trận ấy để đối phó với yêu nhện Huyết Ma. Sự thật cũng đã chứng minh rằng hắn nghĩ đúng rồi, cái kỹ năng ‘vô bổ’ này trong những thời điểm nào đó, và dưới những môi trường nào đó, xác thực có thể phát huy ra một hiệu quả đặc thù, và mang đến một uy lực không thể khinh thường nổi.

Còn phần thuật sư vong linh Frand, thì kỳ thực cũng không chênh lệch gì lắm với Vua sói Bảo Táp vốn ở cùng giai với hắn. Thậm chí là trong việc chống cự với hiệu quả đóng băng của đại trận Mười Hai Tường Băng, Vua sói Bảo Táp có thuộc tính lửa còn mạnh hơn đôi phần.

Mà ngay cả Vua sói Bảo Táp cũng không có cách nào chiến thắng được Tần Nhưộc trong đại trận Mười Hai Tường Băng, huống chi là Frand?

Khi Frand bất chợt bị đại trận Mười Hai Tường Băng hình thành và bao vây, luồng hơi lạnh đang lơ lửng chung quanh tầng ba này lập tức lộ ra bộ mặt dữ tợn của nó!

Ba thanh ‘mẫu xương Lửa Tím’ trong tay Frand đã bị đóng băng, ngọn lửa màu tím ở trên chúng nhất thời đã bị hơi lạnh trong bầu không khí ép cho đến cực hạn, gần như không thể trông thấy được nữa... Tình hình bản thân Frand lại càng khó lạc quan hơn, trên thân hắn đã bị bao trùm một tầng sương trắng, mỗi một động tác đều trở nên khó khăn, tốc độ đã bị hạ xuống rất nhiều, đồng thời sự ung dung lúc trước của hắn đã không còn nữa.

Mất thấy đại trận Mười Hai Tường Băng đã phát huy tác dụng, Tần Nhưộc thầm mừng trong lòng, nhưng tay hắn vẫn không ngừng, một bên ngưng tụ nguyên tố nước sửa chữa lại lớp màng nước và tấm thuẫn băng trong tay, chuẩn bị ứng phó với đợt tấn công sắp tới của Frand, một bên hắn bình tĩnh phát ra phép thuật tấn công đầu tiên của mình: Mâu Băng.

Dù sao Frand cũng đã bị nhốt trong đại trận rồi, mà lại không phải là BOSS dạng tốc độ nữa, xác suất thoát ra chỉ là số âm mà thôi.

Bây giờ bất kể là tốc độ di động hay là tốc độ tấn công, Frand đều bị suy yếu, mà khoảng cách tên này dùng phép thuật tấn công lại cao đến hai giây nữa... Nói lạc quan, hiện giờ chỉ cần trên người Tần Nhưộc đầy đủ thuốc thang, hắn hoàn toàn có thể bào mòn Frand đến chết!

Nhưng...

Tốt xấu gì Frand cũng là một tên BOSS bậc ba loại phép thuật, lực phòng phép cao đến cả trăm, cho dù Tần Nhưộc có dùng mỗi phép thuật bậc ba tấn công, thì số thương tổn tạo được cũng rất hữu hạn. Huống chi HP của Frand lại có đến 20.000, cho nên trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể bị mài mòn hết HP nổi.

Mà cho dù Tần Nhưộc có mang theo nhiều thuốc hơn, cũng rất khó có thể gánh nổi mức tiêu hao mỗi giây 15 MP để duy trì phép thuật phòng ngự và xuất ra phép thuật tấn công mới. Dưới tình huống như thế, dĩ nhiên hắn không thể dùng phương pháp thường quy để chiến đấu tiếp được - số thuốc thang hắn còn trong túi không phải là nhiều, chỉ có 11 bình thuốc ma lực cỡ nhỏ và 2 bình thuốc ma lực cỡ vừa thôi, nhiều lắm cũng chỉ cầm cự được 3 phút nữa.

Trong vòng 3 phút, nhất định phải chiến thắng!

* * * * *

Muốn đánh nhanh thắng nhanh, tất nhiên là phải tìm được nhược điểm và nhược điểm trí mạng trên người của quái vật rồi, để cố gắng tạo ra đòn bùng nổ, đòn trí mạng và đòn bộc phát thật nhiều.

Đòn bùng nổ thường sẽ xuất hiện khi quái vật bị rơi vào các trạng thái tiêu cực, năng lực phòng ngự đã bị suy yếu trên diện rộng, thông thường loại đòn này sẽ mạnh hơn đòn tấn công bình thường gấp đôi.

Đòn trí mạng là khi có một đòn tấn công trúng nhược điểm trên người của quái vật, sẽ tạo thành điểm thương tổn không quan tâm đến lực phòng ngự, hoặc tăng cường hiệu quả của đòn đánh, hiệu quả chưa chắc sẽ cao hơn so với đòn bùng nổ.

Đòn bộc phát chính là một đòn đánh theo xác suất may mắn rất nhỏ, sẽ có thể khiến lực tấn công tăng vọt; có thể thông qua thuộc tính tăng điểm may mắn do các loại trang bị cực phẩm mang kèm để gia tăng xác suất đánh ra đòn bộc phát.

Khắp người Tần Nhược chỉ toàn là đồ tím, dĩ nhiên sẽ không có khả năng nhắm vào đòn bộc phát rồi, cái hấn nhắm vào chính là đòn bùng nổ và đòn trí mạng. Dưới trạng thái bị đóng băng, xác suất xuất hiện đòn bùng nổ sẽ được tăng lên, hiện giờ điều hấn cần làm là cố gắng trong một khoảng thời gian ngắn tìm ra được nhược điểm của Frand.

Năm mũi tên băng có cường độ chỉ bằng bậc hai nhanh chóng được hình thành ở giữa không trung, sau đó dưới sự khống chế của Tần Nhược, chúng nhắm về phía một số bộ phận trên người Frand, bay vút đi.

Đã bị giảm tốc độ thật nhiều, Frand căn bản không thể nào né tránh nổi, những mũi tên băng ấy đều chính xác bắn trúng nơi cần trúng cả. Sự chuẩn xác này khiến hai người nữ đang xem phải trở mắt ra.

Đầu! Trái Tim! Eo! Tay! Chân!

Năm đòn tấn công liên tục thậm chí đã khiến phép thuật mâu xương Lửa Tím mà Frand sắp ngưng tụ ra phải bị gián đoạn..

Đồng thời với lúc đòn tấn công của Frand bị gián đoạn, Tần Nhược đã nhảy bén phát hiện ra được chỉ số tổn thương của mũi tên băng thứ tư chọt nhảy từ bình thường hai con số lên thành 360, đồng thời cũng khiến Frand phải chịu trạng thái đóng băng đến 2 giây.

Đòn trí mạng!

Tim được rồi! Nhược điểm của Frand là ở tay!

Tần Nhược kích động, sau đó phân ra một bộ phận tường nước vốn đặt ở trước người mình để ngăn cản các đòn tấn công của Frand ra, ngưng tụ lại, hình thành ba cây kim Atula trắng nõn như bạch ngọc.

“Phụp phụp phụp!”

Ba cây kim Atula đều nhất tề bắn trúng hai tay của Frand, những chỉ số thương tổn cực cao lần lượt nảy lên trong bảng nhật ký chiến đấu.

Thành công rồi!

Tần Nhược không chú ý tới nhật ký chiến đấu nữa, mà bắt đầu chuyên tâm ngưng tụ ra các đòn tấn công hệ băng..

Tên Băng!

Kim Atula!

Mâu Băng!

Ngay cả Chùy Băng bậc hai nữa!

Thông qua sự ngưng tụ nguyên tố nước, từng phép từng phép thuật nhanh chóng xuất hiện, đồng thời chuẩn xác đánh trúng vào người của Frand đáng thương.

Nhất thời, tên BOSS lúc trước còn tỏ vẻ vô cùng khí phách, cao ngạo này đã trở thành một chiếc bao cát chuyên dụng cho Tần Nhược, liên tục bị đánh trúng đến mười phép thuật, Frand chỉ phản kích được một lần, sau đó lại chịu đòn tiếp tục.

Nhận ra tình hình đã không hay, rốt cục Frand cũng bắt đầu di động. Đáng tiếc việc này không hữu hiệu, vì dưới sự khống chế của Tần Nhược, đại trận Mười Hai Tường Băng cũng có thể di động vào bất cứ lúc nào, hơn nữa tốc độ tuyệt đối phải nhanh hơn tốc độ của Frand nhiều.

Mà mặt khác, những phép thuật nguyên tố nước của Tần Nhược thường xuyên gây ra thương tổn trí mạng và bùng nổ với Frand, cho nên chuyện trúng trạng thái đóng băng là chuyện thường xuyên, Frand làm sao có thể đi được?

Khi HP hạ xuống dưới mức 5.000, rốt cục Frand cũng triệt để buông bỏ đi cái phong thái thần sĩ lúc trước, đôi vuốt quỷ của hấn mở ra, rồi trong tiếng quát giận, chiếc áo choàng bên ngoài bị thân thể dần dần căng lên của hấn làm rách tan đi. Phần thân thể bị che giấu bên trong áo choàng cũng lộ ra...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Nỗ cho ta

Hồng hét!

Tần Nhực nhìn thấy Frand biến hình, bèn lập tức biết mình đã phán đoán sai lầm rồi.

Vốn khả năng mà một tên thuật sư vong linh có được hẳn phải là phép thuật vong linh và phép thuật triệu hồi, nhưng không ngờ, tên Frand này còn có năng lực biến hình nữa.

Uy lực của kỹ năng loại này không nhỏ, trong số các loại BOSS cũng chỉ có một số rất ít con vào thời khắc quan trọng mới sử dụng được. Kỹ năng biến hình chỉ có thể sử dụng được một lần, sau đó trong một khoảng thời gian nhất định, năng lực của bản thân sẽ được tăng lên một mức độ nhỏ; mặt khác, sự biến hình rất có khả năng sẽ đảo ngược năng lực chiến đấu lúc trước của BOSS...

Ví dụ như quái vật dạng tốc độ, sau khi biến hình sẽ có thể có được năng lực tấn công bằng phép thuật, từ dạng tốc độ biến thành dạng phép thuật. Mà với dạng BOSS phép thuật như Frand, rất có khả năng sẽ có các năng lực và kỹ năng về phương diện tốc độ hoặc sức mạnh!

Một khi xảy ra chuyện như thế, tình huống Frand thoát ra được khỏi đại trận Tường Băng, thậm chí càng đáng sợ hơn hoàn toàn có thể xảy ra được...

Đã đến nước này, Tần Nhực làm sao không biết đây chính là thời khắc quan trọng nhất trong cả nhiệm vụ chứ?

Hắn bèn nghiêng rằng, cấp tốc bắn ra ba mũi kim Atula đã được ngưng tụ từ trước, sau đó không chút may mắn do dự, thọc tay vào trong ba lô lấy ra một cuốn sách phép, giở về phía Frand - tên này hiện giờ đã biến hình xong, chiều cao đạt đến ba mét.

“Miếng Băng! Kim Atula!” Sách phép, có thể không quan tâm đến thời gian làm lạnh, chỉ cần còn MP là còn có thể sử dụng.

Nếu đổi lại là lúc trước, phép này đánh trúng tay của Frand tuyệt đối có thể mang đến trên 1.400 điểm tổn thương, nhưng hiện giờ rõ ràng lực phòng ngự của Frand đã tăng lên nhiều rồi, điểm thương tổn chỉ 1.000 thôi.

Có điều như vậy đã rất khá rồi, hai cây kim Atula tức là 2.000 điểm thương tổn, HP của Frand đã chỉ còn 3.000, chỉ cần ba đòn tấn công với cường độ như vậy là có thể xử lý được rồi...

Nhưng hai cây kim Atula ấy đã khiến Frand cảnh giác hơn, hắn gào lên đau đớn, sau đó cặp vuốt quỷ màu tím của hắn mở ra, đẩy về phía Tần Nhực. Tiếp đó, một luồng dao động phép thuật mãnh liệt xuất hiện!

Giữa cặp vuốt quỷ ấy chợt xuất hiện một ngọn lửa màu tím, nháy mắt đã nén lại thành một quả cầu lửa màu tím bầm ngả sang đen. Hơi lạnh thấu xương do đại trận Tường Băng sinh ra thoáng chốc đã bị xua tan đi sạch sẽ, bức tường gần nhất thậm chí còn có dấu hiệu tan rã nữa, kẻ đứng mũi chịu sào là Tần Nhực cũng cảm thấy có một luồng sóng nhiệt bỏng rát vụt qua.

Chớp mắt, một cảm giác nguy cơ trước giờ chưa từng có tràn ngập trong lòng Tần Nhực. Hắn hít vào một luồng hơi lạnh, sau đó không dám ngừng một khắc, vừa giở cuốn sách phép thứ hai, vừa nhanh chóng dời hai trong số mười hai bức tường băng đến chính giữa mình và BOSS...

Không biết vì sao, khi quả cầu lửa kia xuất hiện, năng lượng và khí thế đáng sợ của nó chợt khiến Tần Nhực lần đầu tiên cảm thấy một cơn run rẩy không thể ngăn cản, trong lòng hắn tức tốc vang lên một thanh âm: đừng không nổi, cho dù có tường nước, màng nước, cộng thêm cả thuẫn băng, cũng tuyệt đối không thể đỡ quả cầu lửa ấy.

Trước giờ Tần Nhực khá là tin tưởng vào trực giác của mình, cho nên hắn không chần chờ lập tức ‘mượn’ hai bức tường băng từ trong đại trận ra, chắn chính giữa mình và Frand...

Hành động này đã cứu được mạng hắn!

Gần như một lúc với việc hắn dời hai bức tường băng chắn giữa hai người, quả cầu lửa màu tím đen nọ cũng được bắn ra! Nó mang theo hơi nóng kinh người, nháy mắt đã làm tan chảy một phần mấy bức tường băng gần đó, sau đó tạo thành hai cái lỗ ở chính giữa hai bức tường băng cản giữa Frand và Tần Nhực, cuối cùng bắn tung một đồng hơi nước ở bức tường nước cách lớp màng nước của Tần Nhực chừng nửa mét, đụng vào màng nước... Nói một cách chuẩn xác, thì nó vẫn còn xé rách cả màng nước, đụng âm một cái vào tấm chắn bằng băng của Tần Nhực nữa.

Chỉ trong nháy mắt, đòn tấn công đã tiếp xúc với khoảng cách bằng không với Tần Nhực, một luồng hơi nóng như muốn cháy cả xương truyền vào trong tay hắn...

Đồng thời, một sức đẩy đồ sộ cũng truyền tới, Tần Nhực không kịp được phải lui lại vài bước...

340 điểm thương tổn!

Sau khi bị suy yếu đến vài lần mà còn có thể tạo thành điểm thương tổn khủng khiếp như vậy với mình? Sau khi đứng lại, Tần Nhực kinh hãi vô cùng: đây còn là BOSS bậc ba nữa hay sao? Đây là uy lực của kỹ năng bậc bốn mà?

Nếu mình chậm hơn một chút thì hậu quả đã không lường nổi rồi!

Cũng may thanh mâu băng mà Tần Nhữc bắn ra không hề thất bại, đòn gây thương tổn cao nhất trong số các phép thuật bậc ba này đã dị thường mạnh mẽ tạo thành 500 điểm thương tổn cho Frand (do trúng trước khi đại trận Mười Hai Tường Băng bị phá hủy), đồng thời cũng gây 2 giây đóng băng cho tên này.

Chính nhờ 2 giây quý giá ấy, Tần Nhữc mới có cơ hội hồi sức.

Sau khi phán đoán lại tình hình xong, Tần Nhữc cũng không phân tâm hồi phục HP, mà vừa lui lại vừa quát lớn một tiếng, dùng sức giữ ra cuốn sách phép thứ ba ngay. Năm mũi tên băng cùng xếp thành hàng, bắn về phía Frand, tên này vẫn còn chưa kịp thoát ra khỏi trạng thái đóng băng!

Nhưng những đòn này liên tục đánh trúng mục tiêu, cũng mới chỉ tạo thành chưa đến 700 điểm thương tổn. Ngay lúc này Frand cũng thoát được ra khỏi trạng thái đóng băng - không có hiệu quả của đại trận Tường Băng, những mũi tên này không thể gây trạng thái đóng băng cho Frand được.

“Hú!!!”

Lúc này, Frand cũng đã muốn dốc hết toàn lực rồi, ánh sáng đen lóe qua, bên cạnh hắn chợt xuất hiện bốn tên kỵ sĩ xương khô cười trên bốn con chiến mã xương khô, sát khí đằng đằng.

Không chờ cho Frand hạ lệnh, đám kỵ sĩ xương khô này đều đồng thời nhắm chắc vị trí của Tần Nhữc, sau đó thúc ngựa vọt tới! Frand cũng bắt đầu một lần nữa ngưng tụ kỹ năng kinh khủng kia.

Nhìn thấy thế, nhất thời Tần Nhữc gấp gáp vô cùng.

Đã ném ra bốn cuốn sách phép rồi, bên trong ba lô mình chỉ còn lại Mâu Băng và Thuần Băng thôi, nếu mình không nhanh chóng giải quyết Frand, mình sẽ có nguy cơ bị xử lý mất.

Đáng chết!

Tần Nhữc đã bắt đầu hối hận rồi, vừa nãy mình giả vờ ngẫu cái rắc gì chứ, cứ gọi Mèo Nhỏ đi đối phó Frand cùng thì giờ này hắn đã sớm chết rồi.

Có điều bây giờ có hối cũng không còn kịp nữa, chỉ có thể dùng đòn sát thủ thôi!

Có thành công hay không, phải xem đám kỵ sĩ xương khô này có thông minh, có biết phối hợp hay không thôi...

Trong lúc lui lại, Tần Nhữc cũng hưng hân uống vào một bình thuốc ma lực cỡ vừa, còn ánh mắt thì chăm chăm nhìn đám phía trước, cây gậy phép trong tay múa máy không ngừng.

Nói thì chậm mà chuyện thì nhanh, mắt thấy đám kỵ sĩ xương khô kia sắp lao ra khỏi đại trận Tường Băng, mười bức tường còn dư lại chợt dùng một tốc độ cực nhanh bay vòng quanh chúng và Frand!

Đường đi của bốn tên kỵ sĩ nhất thời đã bị chắn...

Theo phản xạ, chúng vung kiếm lên. Bốn âm thanh xé gió rít vang.

Ánh mắt Tần Nhữc sáng rỡ, hắn cười ta: “Ha ha ha! Cảm ơn nhé! NỔ CHO TA!!!”

“Ầm”, một tiếng nổ lớn vang lên.

Vô số những miếng băng cứng từ cửa sổ tầng ba lâu đài bắn tung tóe ra...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Frand điên cuồng

Trong sự tính toán của Tần Nhữc, mười bức tường băng vẫn còn chưa đủ để xử lý tên BOSS đã biến hình này, cùng lắm chỉ có thể tạo được gần 1.000 điểm thương tổn cho hắn mà thôi, thậm chí còn không đủ để khiến hắn rơi vào trạng thái suy yếu nữa.

Nhưng chỉ sợ đến chết Frand cũng không ngờ được rằng, trong thời điểm nguy ngập này, đám kỵ sĩ xương khô mà hắn gọi ra để đề cao xác suất sống sót lại là nguyên nhân khiến nguy cơ của hắn càng lớn hơn!

Bốn lưỡi dao gió, khiến mười bức tường băng biến thành mười bốn bức!

Cho dù Tần Nhữc cũng phải bỏ ra càng nhiều MP để thúc đẩy chúng biến đổi hơn, nhưng dù sao vẫn đỡ hơn là ngưng tụ ra chúng ngay từ đầu.

Hành động này của đám kỵ sĩ xương khô đã trùng hợp bị Tần Nhược lợi dụng!

Mười bốn bức tường băng cùng đồng thời nổ tung!

Mười bốn vụ nổ tạo thành một con lốc, với khí thể che trời lấp đất ùn ùn từ bốn phương tám hướng đánh về phía Frand và đám kỵ sĩ xương khô...

Chút HP và lực phòng phép của đám kỵ sĩ xương khô không thể nào chống đỡ nổi con con lốc này, trong tiếng hí kinh hãi của đám ngựa chiến, chúng nhất tề bị trận bão tuyết do đại trận Tường Băng tạo thành vùi lấp.

Tình hình của Frand cũng không tốt hơn bao nhiêu, số 2.500 HP còn sót lại đã bay đi hơn phân nửa, không thể tránh khỏi tình trạng bị rơi vào trạng thái suy yếu!

Đến khi Tần Nhược uống vào một bình thuốc khôi phục xong, trước mặt hắn màn sương dày đặc và cơn mưa miêng băng cũng đã nhạt, lộ ra ở chính giữa là Frand đang uể oải vô cùng.

Tần Nhược biết, cho dù lúc này tên BOSS ấy có sử dụng kỹ năng khủng khiếp kia một lần nữa, cũng không thể phát ra uy lực như trước được nữa. Nhiệm vụ này cũng đã đến thời khắc kết thúc rồi!

Trong ánh mắt mong mỏi, kích động của Mèo Nhỏ và MM Thối Tiền, Tần Nhược hít vào một hơi thật sâu để bình phục lại tinh thần cũng có chút bất ổn, kích động của mình, rồi chậm rãi mở lại màng nước và lá chắn nước, sau đó là một bức tường nước để phòng khi cần dùng, cuối cùng mới một lần nữa bước vào trong phạm vi tấn công của Frand.

Khoảnh khắc đó, không ai phát hiện được ra nơi ánh mắt đang bị che kín của Frand chợt tràn đầy nỗi thất vọng, và một sự điên cuồng bất kể mọi thứ!

Frand chợt thực hiện một động tác hít hơi vào, sau đó thân thể cao đến ba mét của hắn nhanh chóng căng phồng lên, Tần Nhược hoảng sợ cảm thấy bầu không khí nơi đây sau động tác hít vào của Frand đã xuất hiện hiện tượng trì trệ một cách mãnh liệt, những cử động của mình không ngờ cũng bắt đầu khó khăn hơn...

Nhất thời, hắn không nhận được mà trở nên kinh hoàng!

Tần Nhược lơ mơ nghe thấy dường như có lời nhắc của hệ thống thoáng qua:

“Frand... HP... Cái giá... Trong phạm vi... Nguyên tố... 1 giây...”

Còn chưa chờ cho Tần Nhược tìm hiểu được vì sao Frand đã rơi vào trạng thái yếu ớt lại còn có thể xuất ra kỹ năng mạnh mẽ như vậy, thì thân thể của Frand đã phình lên đến cực hạn, gần giống như một quả bóng, cũng tựa như một quả khinh khí cầu có thể bùng nổ bất cứ lúc nào vậy, sau đó trong tiếng gào tràn ngập sự oán hận và tuyệt vọng, bất cam của Frand, quả cầu ấy nổ bùng!

Cả thầy tòa lâu đài vong linh dường như bị rung lên.

Tự kích nổ!

Khi sinh mệnh đi đến bước cuối cùng, Frand đã lựa chọn con đường cùng chết chung để kết thúc mạng sống của mình, lẫn mạng sống của kẻ mạo hiểm đã khiến hắn mất đi toàn bộ phong độ trước mắt!

Lượng nguyên tố Frand hút vào đã nổ tung bằng một phương thức cực kỳ mãnh liệt!

Nháy mắt ấy, lấy Frand làm trung tâm, phạm vi mấy mươi mét quanh hắn, sàn nhà, mảnh băng, cùng với hài cốt của đám kỵ sĩ xương khô cùng bị cuộn lên, thậm chí Tần Nhược ở cách đó đến mấy chục mét mà vẫn bị văng trúng!

“Đạt được 3.872 điểm kinh nghiệm.”

Đồng thời với vụ nổ đó, sinh mạng của Frand cũng tự kết thúc.

Đáng tiếc...

Mục đích cuối cùng của hắn không thể hoàn thành được.

Tâm tính của Tần Nhược quá bình tĩnh, khi chiến đấu luôn cực kỳ cẩn thận, cho dù đối thủ đã rơi vào trạng thái suy yếu hắn vẫn không dám có chút thư thả, vẫn cố tu bổ lại phép thuật phòng ngự của mình, cho nên không có bất cứ cơ hội nào để Frand lợi dụng được. Kỹ năng tấn công diện cực rộng này mặc dù khúc dạo đầu rất đáng sợ, nhưng uy lực thực sự lại kém hơn kỹ năng tạo quả cầu lửa màu đen đến mấy phần, do đó không thể nào gây được bao nhiêu thương tổn cho Tần Nhược. Có lẽ đây cũng chính là lý do mà trước khi tự phát nổ, Frand lại gào lên một cách tuyệt vọng, bất cam đến như thế...

* * * * *

“Ngầu ghê đi! Anh Tần, lần đầu tiên em mới thấy hóa ra kẻ điều khiển nguyên tố nước lại có thể mạnh đến như vậy đó. BOSS bạc ba mà một mình cũng

xử lý được, thật là lợi hại quá đi! Không áy em xóa acc này đi rồi luyện khổng nước với anh, được không?” Không hổ là nha đầu cấp tiểu ác ma, MM Thối Tiền vừa mở miệng là đã đưa ra một nan đề thật lớn cho Tàn Nhực rồi, cho dù hai câu đầu nghe thoải mái muốn chết...

Ho một tiếng, sau đó vừa khom người nhặt chiến lợi phẩm, Tàn Nhực vừa nói:

“Nha đầu, em phải hiểu rõ, các nghề trong trò chơi đều cân bằng đó, không có nghề nghiệp mạnh mẽ nhất, chỉ có người chơi mạnh mẽ nhất! Thực ra chỉ cần em chịu khó suy nghĩ, cân nhắc để tìm được con đường thích hợp cho mình, vẫn có thể có không gian phát triển rất lớn thôi, hoàn toàn có thể trở nên cực mạnh trong một lĩnh vực nào đó được.”

Hai cô gái gật gật đầu, tựa như đã ngộ ra thứ gì đó.

“Không có nghề nghiệp mạnh mẽ nhất, chỉ có người chơi mạnh mẽ nhất? Câu này anh Tàn nói đúng ghê nha! Ừm, sau khi trở về em sẽ nghĩ lại mới được, chứ cứ đi theo con đường mà trò chơi định ra cho chúng ta, vậy đại chúng hóa quá... Đi theo con đường khác thường, biết đâu sẽ có thể giống với anh Tàn, sáng chế ra kỹ năng tốt hơn thì sao?”

Câu tán dương của MM Thối Tiền khiến Tàn Nhực đỏ bừng cả mặt, bởi vì câu nói ấy hẳn chỉ thuần túy là sao chép từ lời nói của một người chơi nổi tiếng kia trên diễn đàn mà thôi, vừa nãy vì khuyên can con bé xóa acc mà thuận miệng nói ra, thật là... Khụ khụ khụ, hổ thẹn, hổ thẹn lắm

Có điều có thể đạt được mục đích cũng là khá lắm rồi, há há.

Một lần nữa chuyển sự chú ý về đám chiến lợi phẩm đầy trên mặt đất, Tàn Nhực cười tươi như hoa nở. BOSS trong nhiệm vụ ẩn quả là xa hoa đấy, nhìn số này xem... Phải nhiều hơn so với khi giết Vua sói Báo Táp nhiều!

Trừ chìa khóa Xương Khô mà nhiệm vụ cần ra, chỉ là trang bị chữ vàng đã có đến hai món, trang bị chữ tím có sáu món, trang bị chữ lam thì mười ba, ngoài ra còn có một viên hạt nhân trông có vẻ như có hai thuộc tính bóng tối, lửa nữa!

Há há, không cần phải nói gì nữa, bốn tấm sách phép bậc ba và mấy bình thuốc ma lực kia bỏ ra thật quá đáng giá mà!

Hí hửng thu chiến lợi phẩm vào trong túi, sau đó Tàn Nhực mới chú ý đến ánh mắt chăm chú nhìn mình của hai chị em nhà Mèo Nhỏ... Khụ khụ, vừa rồi đã quá đắc ý, quên mất bảo trì ‘phong phạm cao thủ’ của mình rồi.

“Hai món đồ vàng...”

MM Thối Tiền nhìn hai ngón tay trắng nõn mềm mại đang dựng thẳng lên của mình, vẻ mặt như không dám tin: “Đừng nói với em là BOSS trong không gian riêng con nào cũng có tỷ lệ rơi cao vậy đó nhé?” Cô bé bình tĩnh nhìn Tàn Nhực.

Tàn Nhực gật gật đầu: “Anh cũng mới chỉ vào lần đầu thôi, có điều đúng là cao hơn bên ngoài thật.”

“A~~~~!” MM Thối Tiền rất là khoa trương kêu thồm lên một tiếng: “Sao anh không nói sớm? Trước kia em cũng từng nhặt được một tấm bản đồ, nhưng sau đó lại đổi với bạn học lấy một món đồ tím cho đạo tặc mất rồi! A a a a...”

Tàn Nhực nhất thời tuôn mồ hôi như mưa.

Một món đồ tím? Đưa đồ vàng ra mình cũng không thèm đổi lấy chứ!

Tàn Nhực và Mèo Nhỏ cùng an ủi cô bé đạo tặc đang uể oải sau khi phát cuồng kia một chút, sau đó ba người mới quay trở về tầng hai để tiếp tục nhiệm vụ. Tàn Nhực đã nôn nóng muốn hoàn thành nhiệm vụ ngay lập tức để còn ra ngoài giám định trang bị đến không chịu được. Hẳn thật muốn xem hai món đồ vàng kia có thuộc tính gì lắm!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Ông lão tinh linh

Mang theo chìa khóa Xương Khô quay trở lại tầng hai, MM đồng học tùy ý chọn căn phòng gần nhất rồi bước vào. Theo lời giải thích của cô bé, thì thực ra, căn phòng bí mật được che giấu ở đằng sau những bảy mươi hai căn phòng này, cho nên dù có đi vào bất cứ căn phòng nào cũng đều có thể tìm thấy nơi tra chìa khóa Xương Khô vào cả. Hệ thống này phức tạp ở chỗ nếu lúc bắt đầu đã đi tìm căn phòng bí mật, nó sẽ khiến người ta tiêu tốn rất nhiều công sức, nhưng nếu lấy chìa khóa trước sau đó mới dựa vào ký hiệu trên đó để vào phòng tìm lỗ tra, sẽ dễ hơn nhiều.

Thời may MM đồng học tinh thông thuật Máy Móc đến cấp cao, loại thiết kế này cũng đã từng gặp qua, cho nên không tốn bao nhiêu thời gian là đã tìm được rồi, không đi lòng vòng gì lắm.

Trước khi mở cửa, theo quy tắc an toàn làm đầu, Tàn Nhực vẫn đứng ở phía trước nhất với màng nước, lá chắn nước và tường nước. Công việc chuẩn

bị được hấn thực hiện rất đầy đủ, dù sao thì đây cũng là không gian khác, mà trong nhiệm vụ lại chưa hề nói rằng trong căn phòng bí mật chỉ có một mình người nguyên tố sư già ấy...

Mặt khác, món quà trước khi chết của Frand đến giờ Tần Nhược vẫn còn nhớ rõ, có quý mới biết trong này còn ẩn giấu cái bẫy nào hay không.

Hắn ngừng hơi thở lại, sau đó vận chìa khóa.

“Ừng!”

Một cánh cửa nhỏ nhỏ bằng đá chợt xuất hiện ở trên vách tường, sau đó mạnh mẽ chìm xuống. Theo sau một thanh âm hoạt động của máy móc, cánh cửa đá này mở vào bên trong, lộ ra một căn phòng hẹp, dài và tối đen.

“Khoan đã!”

Mèo Nhỏ gọi Tần Nhược dừng lại, sau đó lấy tinh thạch chiếu sáng ra, quăng vào bên trong. Tiếng tinh thạch chạm đất thanh thúy vang vọng bên trong căn phòng, tình hình bên trong cũng dưới ánh sáng của nó dần dần hiện rõ ra.

“Người đâu?”

Quả thật là bên trong không thấy ai cả. Tần Nhược nghi hoặc bước vào trong phòng.

“Vù!”

Trong phòng vang lên những thanh âm gần như không thể nghe thấy, sau đó hai bên vách tường có những ngọn lửa cháy lên, chúng sắp hàng chỉnh tề từ đầu này tới đầu kia phòng, tựa như đang nghênh đón ba người tới vậy...

Mấy giây sau, ánh mắt của bọn Tần Nhược đều dồn về phía một ông lão với tinh thần uể oải đang ngồi xếp bằng cách họ hơn trăm mét. Ba người nhìn nhau, sau đó dưới sự canh chừng của Mèo Nhỏ cùng chậm rãi tới gần ông lão.

Nếu không nhờ chiếc áo choàng đã rách nát tới cùng cực trên người ông lão này còn lơ mờ phản xạ lại loại ánh sáng chỉ có ở những thứ kim loại phép thuật, Tần Nhược đã không dám chắc rằng ông lão có đôi vành tai dài kia chính là người nguyên tố sư già mà mình cần phải cứu nữa.

Trong bảng nhiệm vụ không có nói ông ta thuộc tộc Tinh Linh...

Có điều có thể thấy được rằng tình trạng của ông lão bây giờ rất tệ, bên dưới mái tóc dài dơ bẩn là một khuôn mặt tràn đầy những nếp nhăn, mà dưới tình trạng bị xích bởi một đôi còng tay quái dị và một cặp xiềng chân, trông ông lão lại càng tang thương, cô tịch hơn nữa, khiến người ta không nhận được phải nguyên rủa tên ác ma Frand không có nhân tính ấy một lần - hấn lại ngỡ đối xử với một ông lão tinh linh không biết đã bao nhiêu tuổi rồi như thế...

MM Thối Tiền nhìn tới bộ còng tay, xiềng chân mà ánh mắt sáng lên, sau đó không chờ Tần Nhược dặn dò, cô bé đã lấy từ trong ba lô ra một cây kim bằng kim loại vừa dài vừa nhỏ, trên thân có điêu khắc những đường vân quái dị, rồi ngồi xổm xuống bên cạnh ông lão tinh linh hí hoáy cái gì đấy.

“Đây là cái gì thế?”

Tần Nhược hiếu kỳ nhìn cây kim trong tay MM Thối Tiền, cây kim này đang tỏa ra ánh sáng màu đen và chậm rãi biến hình - đây là lần đầu tiên Tần Nhược trông thấy kỹ năng của đạo tặc máy móc.

Nhưng lúc này MM đồng học dường như không thể phân tâm được, nên vẫn im lặng cẩn thận đưa cây kim trên tay vào một chiếc lỗ nhỏ ở trên bộ còng...

Mèo Nhỏ nhẹ giọng giải thích:

“Đây là kỹ năng mở khóa của đạo tặc máy móc, đối tượng là các loại khóa phép thuật, lúc thường không dùng để làm gì cả.”

“À.”

Tần Nhược giật mình, chẳng trách gì MM Thối Tiền cứ nôn nóng không thể chờ để thử như vậy đấy. Có điều hấn nghĩ sâu hơn một chút rồi run sợ, nếu kỹ năng mở khóa của MM Thối Tiền quá thấp, vậy có phải sẽ không thể mở được bộ còng tay này đúng không?

Nhất thời, hấn lại trở nên khẩn trương trong lòng.

Vẫn may, MM Thối Tiền đồng học không khiến cả bọn thất vọng, chưa đến nửa phút, bộ còng vẫn luôn khóa chặt đôi cổ tay của ông lão tinh linh kia đã vang lên một tiếng “cạch” rồi mở ra...

Không biết là do thanh âm mở khóa khiến bùng tỉnh, hay là do sức mạnh bị kiềm chế nay được thả ra, mà ông lão tinh linh kia chợt mở bừng mắt ra, vẻ uể oải yếu ớt như chỉ còn một hơi tàn vừa rồi không còn nữa, đôi mắt ông lão bùng lên ánh sáng mạnh mẽ, nhìn chăm chú vào ba người bọn Tần Nhược.

Ba người đồng thời giật mình!

Sự biến đổi của ông lão tinh linh này đã khiến ba người phải giật nảy mình, đây cũng giống như là họ vừa gặp một ông lão cơ khổ thoi thóp hơi tàn, kết quả khi mới cho ông ta uống vào một ít nước, ông ta mở mắt ra, khí thể đột nhiên biến thành vô cùng mạnh mẽ, mạnh mẽ đến nỗi có thể tiện tay bóp chết mình vậy. Biến đổi bất thành linh này khiến ba người không biết nên làm sao cho phải nữa.

Có điều MM Thối Tiền đồng học vẫn cứ vô ý thức cất bộ còng tay vào trong ba lô, bộ dạng cô bé trông rất là vô tội, mắt vẫn cứ nhìn vào ông lão trước mặt.

Hành động này dĩ nhiên cũng bị Tần Nhưộc chú ý tới...

Hắn kinh ngạc vô cùng. Cái thứ ấy lấy để làm gì chứ? Lễ nào đạo tắc máy móc còn có cách để sử dụng còng tay à?

Tần Nhưộc còn chưa hồi phục lại được tinh thần thì bỗng cảm thấy ánh mắt chói rục của ông lão tinh linh đang nhìn mình dần dần nhu hòa hơn. Hai bờ môi khô héo của ông lão hé ra, thốt lên câu đầu tiên: “Frاند... Hần... Chết rồi à?”

“Đúng vậy.”

“Cậu là... Do thầy của cậu phải tới sao?”

“Đúng vậy.”

Tần Nhưộc sững sờ, ông lão này thật biết không ít đấy. Có điều câu nói tiếp theo của ông lão tinh linh này lại khiến hắn phải mê mang: “Xem ra ánh mắt tên đồ tôn ấy của ta cũng không tệ đâu, đã nhiều năm như thế rồi, cuối cùng trước khi ta chết già cũng tìm được một tên đồ đệ ra ngô ra khoai đấy.”

Ach... Người thầy thăng bậc của mình là đồ tôn của ông ta sao? Tần Nhưộc hé hé miệng nhưng không biết phải nói gì cả, không phải bởi vì cảm thấy có gì đó không ổn, mà là hắn đang thắc mắc không biết nên dùng nhân xưng gì để xưng hô với ông ta đây. Sư gia? Hay là sư tổ?

Thật là choáng váng quá rồi!

“Tiểu nha đầu, đừng phí công nữa, thứ này do thuật sĩ luyện kim cấp tông sư chọn dùng loại bí ngân có chứa lực từ phép thuật, cộng với kim tinh và huyền đồng luyện chế thành đấy, nó kèm theo loại trận pháp tăng gấp mười lần lực từ, lại luôn luôn biến đổi quỹ tích vận hành để đối phó với kỹ năng mở khóa của đạo tắc. Trừ khi kỹ năng mở khóa của cô đã đến cấp tông sư, nếu không thì đừng lãng phí thời gian nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tổ Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Ác Ma Huyền Thoại

Năng lực mở khóa cấp tông sư...

Ach!

Nhìn mấy đồ án trận pháp rất rõ ràng dễ thấy trên bộ xiềng chân nọ, MM Thối Tiền ai oán chu môi, tiếc nuối dừng việc đang làm lại, rồi thu hồi cây kim đang bị cản trở ở trong bộ xiềng chân. Ý chí chiến đấu vừa trào dâng của cô bé cũng sụp đổ...

Thân là đạo tắc máy móc, MM Thối Tiền hiểu rất rõ về giá trị của các dụng cụ phép thuật, cũng chính vì tính đặc thù và giá trị của chất liệu làm nên bộ xiềng chân này, cô bé mới nôn nóng thu vào trong túi như thế - những dụng cụ phép thuật thế này nếu bị người chơi mở ra, vậy người chơi đó có thể xem nó là một dạng chiến lợi phẩm thu được khi đánh quái, có thể mang đến công hội Đạo Tắc để đổi lấy phần thưởng..

Những dụng cụ phép thuật càng quý báu, thì càng có thể đổi được các vật liệu kim loại cao cấp hơn, thậm chí là một ít nguyên liệu hiếm lạ nữa! Bất kể là mang đi bán ngoài chợ, hay là đưa tới chỗ thợ rèn để rèn vũ khí, trang bị, đều tốt cả!

Bộ còng tay vừa rồi cũng là dụng cụ không tệ, nhưng rất hiển nhiên, bộ xiềng chân đặc chế kia còn cao cấp hơn nhiều, càng quý báu hơn nhiều...

Có điều ông lão tinh linh đã nói như thế, vậy sự việc chắc không khả quan.

Không có năng lực mở khóa cấp tông sư thì đừng mong mà mở, hướng chỉ năng lực của MM Thối Tiền còn chưa đến cấp đại sư nữa là.

Thấy nha đầu đạo tắc đã thu tay lại, ông lão tinh linh mới một lần nữa dời ánh mắt đến Tần Nhưộc - từ trên người của Tần Nhưộc, ông lão có thể cảm nhận được oán khí mạnh mẽ của Frاند trước khi chết, đến bây giờ vẫn còn chưa tiêu tan.

Ông lão nào có biết trong lòng Tần Nhưộc đang ghen rất nhiều nghi vấn đâu:

Ông lão này là thầy của thầy mình, dĩ nhiên năng lực khỏi phải chê rồi, nhưng vì sao lại bị cầm tù nơi đây vậy? Vì sao thầy mình lại không tự vào cứu? Nội dung vở kịch này cũng sến thấy ghê đi chứ nhỉ...

Trong lòng thì thất vọng như thế, nhưng Tần Nhược không hỏi ra miệng, chỉ nhìn vào bộ xiềng chân vẫn còn ngoan cố khóa lấy chân của ông lão tinh linh mà nghĩ ngợi: ngay cả MM Thối Tiền cũng không có cách để mở ra, lẽ nào nhiệm vụ này còn có phần tiếp theo sao?

Ông lão tinh linh dường như nhìn thấu được nghi vấn của Tần Nhược vậy, giữa những tiếng vang thanh thúy, ông duỗi cánh tay gầy trơ xương, chậm rãi từ mặt đất đứng lên:

“Bộ công tay Lửa Đen ấy có năng lực ăn mòn nguyên tố nước rất mạnh, là thứ để Frand ngăn ngừa ta ngưng tụ nguyên tố nước bỏ chạy... Nếu không chỉ với bộ xiềng chân này, vẫn không đủ để hạn chế năng lực di chuyển của ta.” Rồi sau đó tựa như để chứng minh cho sự mạnh mẽ của mình, một luồng dao động phép thuật mỏng manh từ người ông lão phát ra.

Bất thành linh, ngay trước mặt ba người bạn Tần Nhược, ông lão tinh linh chợt hóa thành một người trong suốt! Thông qua thân hình trong suốt của ông, ba người bạn Tần Nhược thậm chí còn có thể nhìn thấy được những sự vật ở đằng sau nữa! Rồi sau đó trong ánh mắt kính hãi của ba người, bộ xiềng chân nặng nề kia rớt xuống đất, ông lão vô cùng thoải mái bước ra.

Ánh mắt MM Thối Tiền sáng lên, cấp tốc nhào tới bộ xiềng chân, nhưng chỉ chớp mắt, bộ xiềng chân ấy đã xuất hiện trong tay ông lão tinh linh - thân hình ông đã trở lại bình thường. Nha đầu đạo tặc chỉ biết xấu hổ là lừa ra, đáng về uể oải vô cùng, còn ông lão tinh linh thì dường như đang làm một chuyện bé nhỏ không đáng kể vậy, lặng lẽ thu bộ xiềng chân vào trong không gian của mình, rồi nhìn ba người...

Phép thuật hóa thành nước thần kỳ ấy đã khiến Tần Nhược chấn kinh không biết phải nói làm sao. Một lúc sau, Tần Nhược mới theo bản năng cảm thấy đây là một cơ hội tốt, bèn bật hỏi:

“Đại sư, phép thuật ngài vừa sử dụng có phải là kỹ xảo khống chế nguyên tố nước bậc một không ạ?”

MM Thối Tiền và Mèo Nhỏ cùng giật mình:

“Sao có thể thế được?”

“Bậc một?”

Duy chỉ có ông lão tinh linh kia là lộ ra một vẻ tán thưởng trong ánh mắt, ông nhìn Tần Nhược một lượt từ trên xuống dưới, rồi gật đầu, nói: “Không tệ, có thể nhìn ra được phép thuật đó là kỹ xảo khống chế nguyên tố nước cơ sở nhất, có thể thấy năng lực khống chế nguyên tố nước của cậu không thấp chút nào! Ta còn tưởng rằng đến bây giờ bên ngoài đã không còn ai chịu đi rèn luyện năng lực khống chế nguyên tố nước căn bản nữa rồi ấy chứ.”

Năng lực khống chế nguyên tố căn bản!

Tần Nhược nghe mà vừa sợ vừa vui, thật không ngờ ông lão tinh linh này lại đánh giá cao năng lực khống chế nguyên tố bậc một như vậy đấy! Xem ra mình đi bậy đi bạ mà trúng phải con đường chính xác rồi đây. Há há...

“Được rồi chàng trai, thời gian không còn nhiều nữa, chúng ta nói ngắn gọn nào. Vì ơn cậu đã tiêu diệt phân thân của Frand giúp ta thoát khỏi nơi quỷ quái này, cậu có thể tùy ý học bất cứ kỹ năng điều khiển nguyên tố nước nào từ ta!”

“Phân thân của Frand?”

Tần Nhược sững sờ hỏi.

Ông lão tinh linh có hơi bất nhẫn gật đầu:

“Đừng cho là các cô cậu có năng lực có thể giết chết được tên Ác Ma Huyền Thoại Frand, thân thể thực của hắn là một con ác ma bắt từ bậc sáu, bất cứ sinh vật nào bị nó giết cũng đều có thể trở thành một phân thân để nó phát triển, cho dù là ta cũng không có cách nào để đối phó nổi.”

Tiếp đó, ông lão tinh linh dường như biết ba người bạn Tần Nhược càng thất vọng hơn, cho nên nhanh chóng thuật lại một cách sơ lược chuyện của Ác Ma Huyền Thoại Frand.

Ác Ma Huyền Thoại Frand từng là thuật sư vong linh mạnh nhất trong phe Ác Ma, có thể triệu hồi cả chục ngàn chiến sĩ xương khô, triệu hồi rỗng xương bậc sáu, thực lực xấp xỉ với Vu Yêu Tử Vong. Bởi vì thực lực của hắn cực kỳ mạnh mẽ, sinh ra sức uy hiếp rất lớn lên phe Thiên Sư, thành ra được gọi là Ác Ma Huyền Thoại..

Không gian này là không gian chuyên dụng của Frand, dùng để thu thập tù binh (xương khô).

Trong một sự cố tình cờ, ‘thầy không nước thần thánh’ này biết được lối vào nơi đây, bèn nảy sinh ý định làm suy yếu năng lực của Frand, nhằm có bàn đạp tiêu diệt tên ác ma ấy.

Nhưng không ngờ rằng lối vào của không gian này lại có một quy luật do Frand đặt ra, đó là bất cứ nghề nghiệp nào có thực lực vượt qua bậc ba tiến vào nơi đây, thì khi chiến đấu với Frand, sẽ khiến thân thể thực của Frand xuất hiện...

Chính vì thế, ông lão tinh linh này đã đụng độ với ‘Frاند thật sự’. Hai người chiến đấu thật lâu, cuối cùng, ông lão tinh linh khiến Frاند bị trọng thương, còn bản thân lại bị cầm tù.

May mà khi ông biết được bí mật của không gian này, đã truyền tin lại cho đồ đệ mình về phương pháp và sự hạn chế, để tương lai tìm người đến cứu...

Nghe tới đây, ba người bọn Tàn Nhực cùng giật mình. Chẳng trách gì...

Sau đó, Tàn Nhực đột nhiên toát hết mồ hôi lạnh, hắt hít sâu vào một hơi rồi nhìn MM Thối Tiền, cô bé cũng đang khiếp sợ nhìn hắn...

Nguy hiểm thật!!!

MM Thối Tiền là người chơi bậc bốn, nếu trong lúc chiến đấu mà cô bé nhúng tay vào thì ba người bọn họ đã phải biết thế nào là Ác Ma Huyền Thoại, thế nào là một thực lực sánh ngang với Vu Yêu Tử Vong rồi đấy!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Không Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Bậc sáu? Không cần!

Ông lão tinh linh một hơi nói xong chuyện của Frاند, sau đó đề tài lại quay lại với chuyện lựa chọn kỹ năng.

Lần này, ông lão tinh linh trực tiếp dùng hình thức ngưng tụ nguyên tố nước trưng bày mấy chục dạng phép thuật trước mặt Tàn Nhực. Những phép thuật này đều là những phép thuật quý hiếm của nghề không chế nước cả, từ bậc hai cho đến bậc sáu, bất kể là dạng phép thuật nào mà ông lão ‘thầy không nước thần thánh’ này học được hoặc tự nghĩ ra được, đều được liệt kê.

Tàn Nhực mới chỉ nhìn quét qua một thoáng, đã bị sự mạnh mẽ của những phép thuật nguyên tố nước này khiến cho rung động thật nhiều...

Lực tấn công!

Đây mới chính là những phép thuật có lực tấn công mạnh mẽ đó - một phép thuật bậc hai như Tên Băng bản cải tiến lại có uy lực xấp xỉ với Máu Băng bậc ba; phép thuật quân thể bậc bốn Mưa Đá Lấp Lánh lại có lực sát thương khủng khiếp hơn phép thuật Bụi Băng Hủy Diệt bậc năm! Thật không hổ là phép thuật ẩn dật, mỵ nó, mạnh thật mà!

Mèo Nhỏ và MM Thối Tiền cũng được may mắn nhìn thấy phần giới thiệu kỹ càng của những phép thuật ẩn này, cũng đã sớm rung động thật mạnh, hai cô nàng nhìn chúng mà không nói nên lời.

Vốn hai cô còn định đề nghị Tàn Nhực nên chọn cái nào mới tốt, nhưng sau khi nhìn thấy những phép thuật này không cái nào mà không phải là hàng tinh phẩm, nếu chọn cái này thì mất cái kia, bèn lộ ra vẻ tiếc nuối.

Ngay lúc này, ông lão tinh linh lại thốt ra một câu khiến ba người càng chấn động hơn:

“Cậu có thể lựa chọn học bất cứ phép thuật nào trong số này, bất kể là hiện giờ cậu có thể sử dụng được, hoặc là chưa sử dụng được, đều học được hết.”

“!!!”

Ánh mắt của Mèo Nhỏ và MM Thối Tiền cùng sáng rực lên: “Thật?”

NPC sẽ không bao giờ nói dối, mà ông lão tinh linh này cũng không có tâm tình nhàn hạ đi chứng thực câu hỏi nhằm chần chừ của hai cô nàng, cho nên ông chỉ khép hờ hai mắt lại, không để ý đến.

Chỉ có Tàn Nhực khi nghe ông lão nói vậy từ đầu đến đuôi vẫn không lộ ra vẻ gì mừng hay kinh, ánh mắt vẫn chỉ lướt tới lướt lui giữa đám phép thuật bậc ba, bậc bốn...

Đột nhiên, tay Tàn Nhực bị ai đó huych một cái, hắn quay mặt nhìn lại, chỉ thấy Mèo Nhỏ và MM Thối Tiền đang chỉ tới một loạt những phép thuật bậc sáu nằm trên đỉnh cao nhất của danh sách: “Anh Tàn, chọn cái này này.”

“Không, cái này tốt hơn.”

Tàn Nhực quét qua nhìn, sau đó trên trán toát đầy mồ hôi: Quan Tài Băng Chết Chóc, Linh Vực Không Độ? Đùa cái gì vậy chứ? Không thấy những phép thuật này cần đến mười sáu giây thời gian ngưng tụ à? Mà mức tiêu hao MP cũng là khủng khiếp nữa, một lần là 50 điểm, duy trì thì mỗi giây 20 điểm... Chỉ nội thời gian ngưng tụ đó thôi cũng đủ để chết mấy trăm lần rồi à!

Còn nữa, đây là phép thuật bậc sáu đó, mình đây mới bậc ba thôi, luyện đến mức đó đâu chỉ là nửa năm hay một năm? Cho dù là mình có thể chờ đi nữa, thì lực phép chúng cũng chỉ cao hơn phép thuật bình thường chừng 30~40 mà thôi, đối phó với đám BOSS máu siêu trâu kia thì không có bao nhiêu tác dụng cả, chẳng bằng các phép thuật bậc ba nữa là...

Khó khăn lắm hẳn mới giải thích được cho hai cô gái cái lợi và cái hại trong đó, cuối cùng hai cô gái mới quyết luyện không thôi dòi ánh mắt của mình tới những phép thuật bậc bốn.

Ông lão tinh linh thì ngược lại, đã mở mắt ra, trong ánh mắt cũng chứa nhiều hơn sự nhu hòa.

Chú ý đến biểu hiện này của ông lão, Tần Nhược thầm nhủ mình may mắn thật, có vẻ như đã chọn đúng đường nữa rồi, vậy mục đích tối hậu của những kẻ điều khiển nguyên tố tuyệt đối không chỉ đơn giản là tăng lên lực tấn công, mà là hai chữ ‘khống chế’!

Nghĩ thế, Tần Nhược không nhận được mà nghĩ tới năng lực hóa thành nguyên tố nước mà ông lão tinh linh này đã bày ra trước mặt ba người. Từ trước đến giờ, mình mới chỉ đứng ở vành ngoài của năng lực khống chế nguyên tố mà thôi, năng lực của ông lão tinh linh này chắc chắn phải ở tầng thứ cao hơn!

Nếu có thể học được kỹ thuật ấy... Khụ khụ, tham quá rồi, cho dù học không được, nếu có thể hiểu được kỹ xảo hóa nước vừa rồi cũng không lỗ đâu mà.

Tức thì, Tần Nhược lấy thái độ thăm dò nói cho ông lão tinh linh ý định của mình ngay.

Ông lão tinh linh nghe Tần Nhược bảo không muốn học phép thuật nào, chỉ muốn học năng lực khống chế nguyên tố nước của mình thì lông mày nhăn tít lại:

“Cái đây không được, năng lực khống chế nguyên tố nước là do tự thân tìm hiểu và cảm ngộ nguyên tố nước, sau đó mày mò rèn luyện mới có kinh nghiệm, không thể truyền thụ nổi.”

“A...”

Nghe ông lão nói vậy, mặc dù trong lòng đã sớm có sự chuẩn bị, nhưng Tần Nhược vẫn không nhận được mà thất vọng đôi phần.

“Có điều nếu chỉ riêng kỹ xảo hóa thành nguyên tố nước vừa này, thì bởi vì là kỹ xảo tự nghĩ ra, cho nên ta vẫn có thể dạy cho cậu được.”

“Vậy thì tốt quá!”

Câu nói quanh co lòng vòng này nhất thời khiến Tần Nhược vui mừng quá đổi, bèn lựa chọn nó ngay.

“Cậu thật sự muốn lựa chọn kỹ xảo này chứ? Nó chỉ là một kỹ xảo phụ trợ bậc hai thôi, căn bản là không có lực tấn công hay phòng ngự gì cả...”

Ông lão tinh linh hạo tâm nhắc nhở.

Nghe ông lão nói vậy, Mèo Nhỏ và MM Thối Tiền đều lo lắng lên, thậm chí MM Thối Tiền còn túm lấy khuỷu tay Tần Nhược quấy quấy vài cái nữa: “Anh Tần ngàn vạn lần phải nghĩ kỹ đó nha, mấy phép thuật bậc bốn này ít lâu sau anh có thể dùng được rồi mà...”

“Ừ, đại sư cũng nói rồi đó, kỹ xảo đó không có năng lực tấn công hay phòng ngự.” Mèo Nhỏ cũng tham gia khuyên bảo.

Có điều Tần Nhược đã sớm quyết tâm muốn học kỹ xảo đó rồi, lý do đầu là có thể chạm đến kỹ xảo khống chế nguyên tố nước rộng lớn hơn, lý do thứ hai là hóa thành nước mặc dù không có năng lực tấn công hay phòng ngự, nhưng nếu sử dụng ở một số nơi đặc thù, nó vẫn có tác dụng không hề nhỏ chút nào.

Mặt khác, lúc đó ông lão tinh linh này sử dụng kỹ xảo ấy còn sinh ra chút hiệu quả ẩn thân nhất định nữa, mặc dù vẫn còn có thể thấy được lờ mờ, nhưng đó là do bây giờ trong phòng tràn đầy ánh sáng nên như vậy, nếu dùng nó ở nơi tối tăm hoặc nơi có ánh sáng lờ mờ, nó vẫn sẽ sinh ra hiệu quả ẩn thân nhất định. Hơn nữa hẳn cũng tin rằng kỹ xảo này vẫn có chỗ mạnh mẽ của riêng nó, dù sao cũng là do thầy khống nước thần thánh tự nghĩ ra mà, không có khả năng là thứ rác rưởi được.

Sau khi Tần Nhược xác định một cách chắc chắn sự lựa chọn của mình, ông lão tinh linh bèn lặng lẽ thu lại bảng phép thuật trước mặt ba người, sau đó chìa ra ngón trỏ vừa dài vừa gầy, lại vừa tràn đầy những nếp nhăn của mình, chỉ vào trán của Tần Nhược.

Tần Nhược chỉ cảm thấy đầu hơi choáng một chút, tựa như đang bị cưỡng chế nhét một thứ gì vào vậy.

Hắn lặng lẽ hồi tưởng, nghiền ngẫm...

Từng loạt từng loạt những cảnh ảo nhưng chân thực nhanh chóng lướt qua đầu của hắn, tựa như người sử dụng kỹ xảo ấy vừa rồi là chính bản thân của hắn vậy, mà sau đó một giây, Tần Nhược đột nhiên cảm thấy thân thể mình tựa như mềm hơn, lạnh hơn, mãi cho đến khi nghe được thanh âm kinh ngạc tán thán của Mèo Nhỏ và MM Thối Tiền, Tần Nhược mới mở choàng mắt ra...

Sau đó thuận theo ánh mắt sừng sốt của hai cô nàng, Tần Nhược cúi đầu nhìn lại mình:

Ha ha! Thành công rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Thuật Hóa Nước, thuộc tính ẩn

“Đã học được thuật Hóa Nước (phép thuật nguyên tố nước bậc hai): có thể khiến bản thân hóa thành nguyên tố nước, có thể xuyên qua một số vật thể nhỏ, tốc độ không bị ảnh hưởng; dưới trạng thái này không thể tiến hành việc tấn công vật lý, nếu sử dụng phép thuật sẽ bị hủy bỏ trạng thái.” Đợi đến khi Tần Nhưộc phát hiện thân thể của mình đã hóa thành nguyên tố nước rồi, lời nhắc của hệ thống mới khoan thai bay đến.

Đáng tiếc, thuộc tính của nó không có ‘ẩn thân’ hoặc thứ gì khác nữa, thuộc tính chỉ bình thường mà thôi, và lại không thể tấn công vật lý nữa... Mặt khác, nó cũng không khiến mình biết rõ là làm thế nào để hóa thân thể của mình thành nguyên tố nước. Điều này khiến Tần Nhưộc ít nhiều cũng có chút buồn...

Đương nhiên, tình hình cũng không thể coi là tồi tệ được!

Sau khi Tần Nhưộc học xong phép thuật rồi, ông lão tinh linh không nói hai lời lập tức biến ba người về thị trấn gần nhất ngay. Lúc này, bên ngoài trùng hợp trời đã tối, ánh sáng không đầy đủ như ban ngày, có mấy người vừa bước từ trận pháp dịch chuyển ra không trông thấy được Tần Nhưộc đang ở trong trạng thái hóa nước...

Tần Nhưộc chỉ cảm thấy cảnh vật trước mắt mình nhòa đi một thoáng, sau đó còn chưa chờ hắn thích ứng hoàn cảnh chung quanh thì đã có người như không quan tâm đến sự tồn tại của mình phăm phăm bước tới, hắn tức thì vô thức kêu hoảng một tiếng rồi đưa hai tay lên ngăn, nào ngờ khi đụng tới người của đối phương, tay của hắn văng ra, tựa như nước bị đụng vỡ vậy...

Thân thể của hắn cũng thế, khi bị đối phương đụng trúng, Tần Nhưộc cảm thấy tầm mắt của mình bỗng dưng bị nâng cao lên không ít, hóa ra thân thể hắn đã bị đối phương xuyên qua rồi, đầu hắn bị nâng lên cao lên thêm 20 cm!

Chuyện này xảy ra cực nhanh, Mèo Nhỏ và MM Thối Tiền đều không hề để ý tới.

Còn người chơi kia khi đi xuyên qua người Tần Nhưộc thì tựa như cảm nhận được gì đó, bèn nhìn lại đằng sau với vẻ mặt thắc mắc, hoài nghi, sau đó bị đồng bọn hỏi mới lắc lắc đầu: “... Hình như không có gì cả.”

Từ đầu đến đuôi Tần Nhưộc không dám nói thêm một chữ nào.

Mãi cho đến khi người nọ xác định rằng đằng sau mình không có thứ gì cả, bèn ôm lòng thắc mắc vượt vượt cái cổ của mình rồi đi. Lúc này Tần Nhưộc mới cố nén sự chấn động trong lòng mình, cấp tốc hủy bỏ thuật Hóa Nước, rồi lên tiếng:

“Đi theo mau!”

Hai cô gái thấy Tần Nhưộc xuất hiện, lại nghe thấy hắn nói thế, bèn tức tốc đuổi theo ngay. Thực ra mãi cho đến khi Tần Nhưộc chủ động hủy bỏ thuật Hóa Nước, hai cô đều không phát hiện ra được sự tồn tại của Tần Nhưộc, tới khi nhìn thấy Tần Nhưộc xuất hiện rồi mới giật mình nhớ lại, cái bóng đáng sợ mà mình thoáng qua không để ý, tưởng là ảo giác hắn là hắn đấy.

Phát hiện này không thể khinh thường được!

Phải biết rằng Mèo Nhỏ chính là một cung tiễn thủ, mà cung tiễn thủ thì thị lực rất tốt, cho dù là đạo tặc bậc bốn mà dưới trạng thái ẩn thân bước vào trong phạm vi ba mươi mét quanh mình cô vẫn có thể phát giác ra ngay, nhưng vừa rồi, Tần Nhưộc ở ngay bên cạnh thế mà cô không phát hiện ra!

Đây lẽ nào đây là thuộc tính của thuật Hóa Nước sao? Lẽ nào thuật Hóa Nước thực sự có hiệu quả ẩn thân? Nghĩ đến đây, hai cô gái nhất thời hưng phấn lên, cuối cùng cũng hiểu ra nguyên nhân vì sao Tần Nhưộc cứ cố chấp chọn phép thuật này rồi - nếu một nguyên tố sư mà có năng lực ẩn thân, vậy có còn là một nguyên tố sư bình thường nữa sao? Hoàn toàn là một người chơi có hai nghề nghiệp rồi ấy chứ!

Hai người nữ suy nghĩ lung tung, còn Tần Nhưộc thì không. Điều hắn nghĩ là khi gặp phải nguy hiểm, phải làm sao để lợi dụng thuật Hóa Nước này một cách đầy đủ, và thông qua nó để lần mò đến những kỹ xảo khổng lồ chế nguyên tố nước cao cấp hơn, suy diễn ra nhiều phép thuật nguyên tố nước bậc cao hơn.

Chuyện vừa bị người ta ‘cực kỳ thân mật’ đụng trúng vừa nãy đã khiến hắn trong nháy mắt nghĩ ra vài vấn đề:

Cho dù trong phần giới thiệu của thuật Hóa Nước không nói rõ rằng nó có hiệu quả ẩn thân, nhưng đó cũng không có nghĩa rằng nó không thể được dùng như một thuật ẩn thân. Phép thuật này có đặc tính trong suốt của nguyên tố nước, trong một số thời điểm nếu dùng ở trong những môi trường đặc thù, sẽ khiến người ta sinh ra một ảo giác rằng ‘không có ai ở đây cả’. Vấn đề mấu chốt là phải làm sao để hiệu quả của loại phép che mắt này càng tốt hơn, để giấu giếm được ánh mắt của mọi người hơn!

* * * * *

“Hồi nãy đi gặp vậy, chỉ là vì mang bọn này tới giám định trang bị à?”

MM Thối Tiền bắt mắt oán trách. Mới vừa rồi cô bé còn cho rằng Tần Nhựt đã phát hiện ra thuộc tính của thuật Hóa Nước còn có chỗ hay ho nào đó, cho nên trong lòng cô bé còn chờ mong, nào ngờ... Lại là đến nơi giám định này!

Nhìn thấy em gái mình cực kỳ uể oải, bất mãn, Mèo Nhỏ bèn cười nói: “Được rồi, đừng làm rộn nữa, em không muốn nhìn nhưng chị lại muốn biết thuộc tính của hai món đồ vàng kia đấy...”

Nhắc đến ‘đồ vàng’, nét mặt của nha đầu đạo tặc mới dễ chịu hơn một tí, ánh mắt cô bé sáng lên, tức tốc lao tới xếp hàng vào hàng bên cạnh ngay. Hai người bọn Tần Nhựt đầu tiên đứng sờ, sau đó mới hiểu ra: con bé này, chắc là định đi giám định bộ công Lửa Đen ấy rồi đấy.

Tần Nhựt cười khỏ, vừa rồi hấn quả thật rất kích động muốn đi nghiên cứu thuật Hóa Nước cho triệt để ngay tức thì, nhưng khi nghĩ đến sau lưng mình còn có hai người đi theo, hơn nữa còn là hai cô gái đã giúp mình hoàn thành nhiệm vụ nữa, cho nên hấn bèn theo lý trí mách bảo, quyết định làm xong chuyện trước mắt trước cái đã, sau đó mới đi nghiên cứu phép thuật thì tốt hơn, chứ khiến cho hai cô gái đợi mình lâu thì cũng ngượng...

Đến khi đến lượt Tần Nhựt, dưới sự che giấu của Mèo Nhỏ, hấn lấy từng món từng món trang bị chữ lam từ trong ba lô ra, kết quả giám định cũng bình thường vô cùng.

Tần Nhựt cũng không trông mong từ trong đám trang bị chữ lam này xuất hiện một món cực phẩm, cho nên nhanh chóng cất kỹ, sau đó bắt đầu đưa trang bị chữ tím ra. So với trang bị chữ lam, thuộc tính của trang bị chữ tím rõ ràng mạnh hơn một khoảng, có điều cũng vẫn còn chưa tốt đến mức khiến hấn sung sướng được. Mãi cho đến khi thanh kiếm Hắc Hoàng Pháp Ma do đám kỵ sĩ xương khô rút ra, chiến sĩ cấp 37 có thể sử dụng được giám định xong, lời nhắc phí giám định 40 đồng vàng của hệ thống khiến hấn bất giác phải chấn động ra mặt...

Có điều lần này Tần Nhựt đã biết khôn hơn rồi, hấn thậm chí không nhìn lấy một cái, chỉ thu thanh kiếm vào trong túi ngay, sau đó đưa món đồ vàng đầu tiên ra - một chiếc bao cổ tay.

“Pặc!”

Ông lão thợ giám định ăn ý vô cùng, ánh sáng vàng lóe qua, đám người chơi ở nơi giám định còn chưa kịp để ý thì đã xong việc rồi.

Món thứ hai được đưa ra!

“Pặc!”

Hai món đồ vàng, rốt cục cũng khiến cho các người chơi nơi này chú ý, nhưng họ còn chưa kịp phản ứng gì thì Tần Nhựt đã kịp thời quyết đoán túm lấy trang bị nhét vào trong ba lô rồi sau đó chớp nhoáng xoay người, chạy như ma đuổi đi ra khỏi nơi giám định.

MM Thối Tiền đã giám định bộ công Lửa Đen xong, cô bé và Mèo Nhỏ đã được Tần Nhựt thông báo trước, cho nên hấn vừa xoay người, hai cô cũng đồng thời chạy theo ngay, tựa như các đặc vụ ngầm vậy.

* * * * *

Dịch chuyển về thị trấn Savis xong, Tần Nhựt mới kích động mở ba lô ra, xem lại ba món trang bị vừa mới được giám định này:

Kiếm Hắc Hoàng Pháp Ma - trang bị chữ tím, lực tấn công 43~48, giảm tốc độ di động 5%, tốc độ tấn công tăng lên 5%; mang kèm kỹ năng đặc thù Pháp Ma (xác suất 30% phá hủy phép thuật của địch nhân); nghề nghiệp chiến sĩ có thể sử dụng; yêu cầu sức mạnh 72, nhanh nhẹn 43, cấp 37.

Pháp Ma? Phá hủy ma lực của địch nhân? Đây là kỹ năng gì vậy chứ?

Tần Nhựt không khỏi thắc mắc, cuối cùng cũng đành quyết định chờ Trái Tim Giết Chóc online rồi mới hỏi sau, tiếp đó ánh mắt hấn quét tới hai món đồ đang lóe lên ánh sáng màu vàng còn lại - một chiếc bao cổ tay và một cây gậy:

Gậy phép Lửa Đen - trang bị chữ vàng, lực phép 23~25, tăng tổn thương của phép thuật bóng tối lên 5%, kèm thêm hiệu quả gây 20 tổn thương nguyên tố lửa; kẻ điều khiển nguyên tố có thể sử dụng; yêu cầu sức mạnh 23, nhanh nhẹn 25, sức mạnh tinh thần 80, cấp 35.

Bao tay Lửa Quỷ - trang bị chữ vàng, lực phòng ngự +15, lực phòng phép +7, tốc độ ngưng tụ nguyên tố lửa tăng 8%, tổn thương nguyên tố lửa tăng 3%, kèm theo hiệu quả gây 20 tổn thương nguyên tố lửa; kẻ điều khiển nguyên tố có thể sử dụng; yêu cầu sức mạnh 25, nhanh nhẹn 26, sức mạnh tinh thần 60, cấp 35.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Không Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Mục sư Hoa Lan Tím

Bộ cồng Lửa Đen do MM Thối Tiền lấy được từ chỗ ông lão tinh linh đã được giám định ra, là một dụng cụ phép thuật chữ vàng, và bởi vì là dụng cụ đặc thù, cho nên chỉ có thể xử lý ở trong nội bộ công hội Đạo Tặc. Nghe MM Thối Tiền nói, loại dụng cụ ở cấp bậc này hẳn có thể đổi được một ít kim loại hiếm có như kim tinh, bí ngân, hơn nữa còn có thể nhờ nó để tăng lên một ít độ thuần thực mở khóa nữa. Nha đầu này nói chuyện với một vẻ đặc ý lộ liễu hoàn toàn.

Sau khi biết được thuộc tính của hai món đồ vàng lẫn thanh kiếm Hắc Hoàng Phá Ma nọ, hai cô gái đều kinh ngạc tán thán. Cho dù là Mèo Nhỏ, cũng biết rõ tổng giá trị của ba món đồ này hẳn phải vượt qua 10.000 đồng vàng..

Đương nhiên, sẽ không ai không thức thời nhắc đến chuyện chia của vào thời điểm này.

Tần Nhược không dám là bởi vì mọi người dù sao cũng có quan hệ là bạn bè và đồng sự, nếu đề cập đến vấn đề này sẽ không tránh khỏi tổn thương tình cảm, hai cô gái thì lại càng không dám hơn. Thành ra, đề tài nhất thời lại quay trở lại với thuật Hóa Nước.

Đối với phép thuật này, Tần Nhược cũng chỉ biết nhiều hơn hai cô gái một chút. Có điều bây giờ có bắt đầu nghiên cứu cũng không còn bao nhiêu thời gian nữa rồi, vì trời đã hoàn toàn tối! Tính cho cẩn thận thì từ hai giờ chiều bắt đầu làm nhiệm vụ cho đến bây giờ, cũng sắp qua bốn tiếng đồng hồ rồi... Mà mình thì ăn trưa lúc mười hai giờ... Bây giờ bụng đang sôi sục.

Thêm hảo hữu với nhau xong, Tần Nhược mới chia tay trong vẻ lưu luyến của hai chị em nhà Mèo Nhỏ, sau đó logout.

Bây giờ là sáu giờ chiều.

Thường thì vào thời điểm này, Tần Nhược đều đang ở chỗ Hân Vũ, có điều vì chiều hôm nay được nghỉ, và lại cũng sắp đến thời gian hẹn với bọn Trái Tim Giết Chóc rồi, chỉ có một tiếng đồng hồ sẽ không kịp đi về, cho nên Tần Nhược chỉ có thể bỏ qua, ăn uống qua loa rồi online.

* * * * *

Khi Tần Nhược một lần nữa đến thị trấn Savis, thời gian cũng sắp 7 giờ rồi, rất sát với thời gian hẹn, cho nên Tần Nhược cũng không rảnh rỗi đi tìm nơi hẻo lánh để nghiên cứu thuật Hóa Nước được.

Nhớ lời Vương Đạt nói với mình lúc sáng, Tần Nhược vô ý thức nhìn chung quanh, chỉ thấy các người chơi vẫn đang qua lại vội vàng như ngày thường, không thể nhìn ra chút dấu vết gì là có sóng ngầm đang cuộn dâng cả.

Đây là điều khác biệt nhất giữa trò chơi với thế giới hiện thực. Trong một trò chơi có đến trăm triệu người, dù là bây giờ có nói một hai câu không hợp dẫn đến ra tay đánh nhau, khiến máu chảy thành sông, thì ngày hôm sau cũng sẽ là gió yên sóng lặng, cho dù kẻ thù có gặp lại nhau cũng chưa chắc sẽ sống mái với nhau nữa là, phần lớn đều nên luyện cấp thì đi luyện cấp, mà nên làm nhiệm vụ thì đi làm nhiệm vụ...

Cho dù có xảy ra tràng cảnh chiến đấu giữa hàng vạn người, thậm chí mấy vạn người đi nữa, cũng sẽ không thể thay đổi được lẽ lối trong thế giới này, và cũng sẽ không thể khiến cho hàng tỉ người chơi chậm đi bước chân.

Nhưng cũng có khi, một hành động nhỏ bé không đáng kể của một nhân vật có sức nặng, như một ngày không online, rút khỏi top bảng xếp hạng, v.v... lại có thể khiến cho cái thế giới này phải chấn động thật mạnh!

Một món đồ cấp truyền thuyết được khai quật, một con BOSS mạnh mẽ ngã xuống, cũng đều có thể khiến cho cái thế giới này phải biến sắc!

Đây chính là một thế giới trò chơi tràn đầy những chuyện không lường trước.

* * * * *

Đúng bây giờ tới, Trái Tim Giết Chóc, Hoa Hồng Lửa, tiểu Thanh, Ngã Tiểu Tiễn đúng hẹn tới, xuất hiện ở cửa thị trấn Savis.

Nhìn thấy Tần Nhược đang chờ ở đây, bốn người đều cười nhẹ:

“Online lâu rồi phải không?”

“Buổi chiều nghỉ nên từ hai giờ đã online làm một nhiệm vụ rồi. Mọi người tham mưu giúp tôi xem, mấy món đồ này có thể bán được hay không?” Từ khi biết bây giờ mình thu mua trang bị cực phẩm trong nội bộ với giá cao hơn bên ngoài rất nhiều, Tần Nhược đã không còn hứng thú treo bán đồ của mình ở ngoài chợ nữa, cho nên hẳn bèn đưa ba món đồ ra, cho mọi người xem thử.

Bốn người kia nhìn nhau một cái, sau đó Hoa Hồng Lửa mở miệng cười: “Mới chỉ có nửa ngày, mà đã kiếm được hai món màu vàng rồi đấy, thuộc tính cũng không tệ nữa... Phòng chừng mỗi món ít nhất cũng có thể bán được 15.000 cho đến 20.000 đó nha.”

“Cả ba món đều vậy cả sao?”

Trái tim Tần Nhược không kìm được mà đập nhanh hơn!

“Thanh kiếm Hắc Hoàng Phá Ma này tôi muốn, 25.000 đồng vàng!”

Tiểu Thanh chợt quăng ra một câu, rồi sau đó cầm lấy thanh Hắc Hoàng Phá Ma ngay, khiến bốn người còn lại đều giật mình. Có điều cô nàng lại hoàn toàn không để ý gì, chỉ một tay nâng kiếm, một tay vuốt ve: “Kỹ năng Phá Ma ít gặp lắm!”

“Vây... Đội trưởng, anh giúp Nhục Nhục treo hỏi cây Lửa Đen trong chiến minh nhé, hẳn sẽ có nhiều người không bóng tối cần đây. Còn phần bao cổ tay Lửa Quỷ này, tôi ra giá 25.000 đồng vàng, thế nào?” Thuộc tính của bao cổ tay Lửa Quỷ quả thật rất hợp với Hoa Hồng Lửa, hơn nữa nó cũng tốt hơn bao tay mà cô đang mang một ít.

“A...”

Tần Nhục một lần nữa ngạc nhiên. Chuyện này thật không biết nên nói sao cho phải nữa, bởi vì không ngờ ba món đồ của mình lại bán được ngay hai món rồi, hơn nữa lại còn bán cho Hoa Hồng Lửa và tiểu Thanh bằng một cái giá cao là 25.000 đồng vàng nữa...

Nếu đổi lại là lúc thường, chắc chắn Tần Nhục đã mừng rỡ một phen rồi, nhưng bây giờ bởi vì đối tượng bán là tiểu Thanh và Hoa Hồng Lửa, nên hẳn ít nhiều cũng có chút ngưng ngừng. Mọi người đều trong một đội, mình còn phải ăn chức điểm kinh nghiệm của người ta nữa, sao không biết xấu hổ mà đi lấy giá cao như vậy?

Chú ý đến nét xấu hổ trên mặt Tần Nhục, Trái Tim Giết Chóc cười cười vỗ vai hắn, sau đó ung dung gửi yêu cầu giao dịch qua, nói:

“Ài... Ai bảo mấy thứ này là do cậu một mình kiếm được chứ. Nếu là cả bọn kiếm được, tôi thêm vào mà cho cậu nửa xu ấy. Tiền này cậu cứ nhận lấy đi, mấy cô nàng này có thể mua được trang bị hợp ý thì còn đáng giá hơn 25.000 đồng vàng nhiều.”

Tần Nhục chần chờ một thoáng, rồi cũng nhận lấy 50.000 đồng vàng do Trái Tim Giết Chóc gửi đến. Thực ra ý định ban đầu của hắn là đổi ba món kia lấy trang bị cho không nước, có điều mọi người đã muốn mua, vậy bán luôn cũng không sao, 50.000 đồng vàng mình cũng không chịu thiệt gì.

Gậy phép Lửa Đen và ủng Vua sói Báo Táp treo đôi trong chiến minh hẳn cũng có thể đổi được vài món đồ không tệ... Dù sao thì hiện giờ mình cũng không gấp gáp, đợi đến bậc bốn rồi mới đổi trang bị cũng không trễ mà.

Chỉ là...

Cái số tiền lớn như thế này mà để ở trên người, cứ thấy không an toàn cho lắm.

Nghĩ thế, Tần Nhục bèn quay trở lại ngân hàng một chuyến, đặt tiền trong người vào kho rồi mới quay trở lại cửa thị trấn. Lúc này trong đội đã có thêm một thành viên - một đại mỹ nhân ngang cấp với bọn Hoa Hồng Lửa. Đây là một mục sư cả người dào dạt ánh sáng thánh thiện, trông cực kỳ thanh tú. Không cần phải đoán, đây chắc chắn là người mà mấy cô nàng Hoa Hồng Lửa gọi là ‘chị Lan’ rồi.

“Chú chính là đội viên mới của chúng ta, Tần Nhục phải không? Tự giới thiệu nhé, chị là mục sư ánh sáng cấp 43, Hoa Lan Tím, chú cứ gọi là ‘chị Lan’ như mấy cô nàng này là được.”

Nghe lời giới thiệu rất là ‘nữ nhi giang hồ’ của ‘chị Lan’ này, Tần Nhục bật cười, rồi sau đó gật đầu gọi ‘chị Lan’ một tiếng. Vẫn may là quanh mình luôn có nhiều mỹ nữ, cho nên sức miễn dịch đối với mỹ nữ đã lên đến mức cực cao, chứ nếu không bị bốn đại mỹ nữ như thế này vây quanh, hẳn mình đã phải choáng váng cả đầu óc rồi ấy chứ.

“Chị sớm nghe bọn Hoa Hồng và tiểu Thanh nói rằng chú rất lợi hại rồi, há há, đợi đến khi vào di chỉ rồi chị nhất định phải xem xem bản lĩnh của chú thế nào, mà mấy con bé ngày thường nhìn con trai cứ mắt cao hơn đầu này phải khen không ngớt như thế.”

Tần Nhục chỉ cười cười mà không nói gì. Nếu nói ở lần đầu tiên luyện cấp với tiểu đội này hẳn hoàn toàn chỉ là một con gà con, thì sau khi bước ra khỏi lâu đài vong linh, hẳn đã có lòng tin rằng với năng lực khổng lồ của mình, phối hợp với môi trường có lợi cho việc khống chế nguyên tố nước như ở di chỉ Alex, thì cho dù có chiến đấu với một kẻ điều khiển nguyên tố bậc bốn, đối phương cũng không dễ ăn hắn chút nào. Mà bây giờ hẳn lại đã có thuật Hóa Nước nữa, khi ở trong di chỉ, lại càng thuận buồm xuôi gió hơn!

Hành động ‘coi như chấp nhận’ này của Tần Nhục nhất thời khiến Hoa Lan Tím đang nửa tin nửa ngờ phải lộ ra một chút kinh ngạc. Cậu chàng không nước bậc ba này, ở trước mặt nghề nghiệp bậc bốn thật không chút khiêm tốn đấy nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 41: Xung đột

Cửa vào di chỉ Alex...

Mấy chục tên người chơi bậc bốn đang căng thẳng đứng trước bức tượng ác ma huyết động, kẻ thì giương búa giương kiếm, kẻ lại ngưng tụ phép thuật,

nhưng đều nhìn chăm chăm về một phía. Bầu không khí nặng nề vô cùng!

Chỉ còn không đến 10 phút nữa thôi sẽ là thời gian nảy mồi của Sứ giả lòng đất - một loại quái cấp 45 dạng tinh anh - rồi, nên chẳng trách gì ở đây lại tụ tập đến bảy tiểu đội như thế (Sứ giả lòng đất không những có xác suất nhất định rút ra đồ trang sức chữ tím hoặc là trang bị chữ vàng, mà còn có chìa khóa đến tầng ba của di chỉ Alex nữa).

So với tầng hai, xác suất rút đồ và tốc độ đánh quái nơi tầng ba của di chỉ Alex càng khiến người ta phát điên hơn.

Đến tầng ba thì bất kể là cây cấp, hay là cây đồ, đều là thượng hạng cả! Có điều sự may mắn đó không phải bất cứ ai cũng có thể đạt được, chỉ có người cầm chìa khóa và thành viên chung đội với người đó mới được vào thôi; một chìa khóa chỉ cho phép một tiểu đội tối đa mười người vào!

Cho nên vì chiếc chìa khóa mỗi ngày chỉ rút một lần này mà rất nhiều đoàn đội cấp cao mỗi ngày đều đứng giờ này đến nơi đây, tranh thủ lấy chìa khóa.

Có điều vì đoàn đội nhiều, cho nên sự cạnh tranh là không thể tránh khỏi...

Hôm nay, số đội đến đây tranh cướp chìa khóa rõ ràng phải nhiều hơn ngày thường nhiều, trong đó thậm chí còn có thành viên của Hoa Từ Kinh và Vuốt Quỷ Âm Ty nữa!

Trang bị của thành viên chiến minh thường thường đều tốt hơn thành viên các đoàn đội, gia tộc phổ thông nhiều.

Như ba tên chiến sĩ thuộc các chiến minh đang đứng gần cửa ra vào nhất đây, người kém cỏi nhất cũng có hai trang bị chữ vàng trên người, còn lại đều là trang bị chữ tím bậc bốn cả; trong ba người, thậm chí còn có một người có một món chữ cam! Ba người này là do hai đoàn đội phải đi ra để tấn công Sứ giả lòng đất trong tâm gần, và quấy nhiễu các đòn tấn công từ xa của các đoàn đội khác.

Ba người chơi dạng thể này thì đừng nói là khiêu chiến với quái vật bậc bốn dạng tinh anh, mà cho dù có một mình chống lại BOSS bậc bốn cũng không thể lập tức chết ngay được. Còn phần các chiến sĩ trong các đoàn đội khác thì... Thật là không có hào khí được như thế.

Bởi thế khi ba người này vừa xuất hiện, đã có ba tiểu đội nọ lập tức thức thời rời khỏi nơi đây, buông bỏ ngay sự cạnh tranh.

Đương nhiên, bọn họ rời đi cũng không phải vì kiêng kỵ sự máu lửa của các chiến minh - ở rừng Cain, lực ảnh hưởng của bảy chiến minh vẫn còn chưa khủng khiếp đến mức có thể khiến cho người ta tự động buông bỏ đi kỳ ngộ mức này, mà là vì thực lực của các đoàn đội thuộc Hoa Từ Kinh và Vuốt Quỷ Âm Ty ở trong này quả thật mạnh hơn bọn họ không ít, hơn nữa người ta đánh xa thì thậm chí còn móc sách phép ra dùng nữa kia, cho nên bọn họ nếu có tham gia cũng chỉ là tự rước lấy nhục thôi, chẳng thà lui về phía sau đứng xem, lưu chút thể diện cho nhau còn hơn.

Trong bốn tiểu đội còn lại, có ba đội thuộc về Hoa Từ Kinh và Vuốt Quỷ Âm Ty, đội cuối cùng là tiểu đội thuộc một gia tộc khá mạnh, bao gồm hai tên mục sư, hai tên chiến sĩ, sáu gã nguyên tố sư, coi như có ưu thế nhất định về mặt nhân số.

Ba tiểu đội còn lại nhìn thấy các nguyên tố sư bên tiểu đội này cứ không ngừng ngưng tụ rồi tán phép thuật đi, bộ dạng ngay ngay ngẩn ngẩn thì đều lộ ra vẻ mặt khinh thường và cười nhạo - bất cứ ai có kinh nghiệm cũng đều biết, muốn giết Sứ giả lòng đất để cướp chìa khóa thì dựa vào nhân số chỉ là vô dụng thôi, chỉ có những nguyên tố sư nắm bắt thời cơ tốt, thao tác tốt, lực tấn công mạnh thì mới may ra.

Những nguyên tố sư bình thường có thể nắm lấy cơ hội thoáng qua từ trong Sương Mù Hắc Ám sao? Dám quyết đoán ra tay trong khi gần đây đang có người chơi khác sao, đặc biệt là khi người ở cạnh đây lại là người trong bảy chiến minh?

Trong tiếng cười nhạo của mấy người này, thời gian cứ từng giây từng giây một trôi qua...

Bầu không khí trong sân cũng dần dần khẩn trương lên, càng ngày càng có nhiều người nhắm đếm thời gian, bày ra vẻ mặt căng thẳng hơn.

Đột nhiên!

Một tiểu đội gồm tám tên người chơi đột ngột từ cửa di chỉ bước vào, đi thẳng đến giữa sân.

Mấy tiểu đội đang tập trung tinh thần chờ Sứ giả lòng đất này mới đều nhăn mày lại, định mở miệng khiển trách, nhưng nhìn thấy thân phận của ba người kia ở trong tiểu đội ấy, bèn không thể không nuốt lại câu nói vừa dâng lên tới miệng.

Ba người này lần lượt là:

Hũ Máu Diên Cuồng, mục sư ánh sáng cấp 44, thành viên Vuốt Quỷ Âm Ty;

Hắc Ám Ăn Mòn, kẻ điều khiển nguyên tố bóng tối cấp 46, thành viên Vuốt Quỷ Âm Ty.

Thuốc Bá Vương, chiến sĩ cuồng bạo máu thú cấp 45, thành viên Vuốt Quỷ Âm Ty.

Một tiểu đội mà có đến ba thành viên Vuốt Quỷ Âm Ty, hơn nữa trên thân Hắc Ám Ăn Mòn và Thuốc Bá Vương đều có một món trang bị chữ cam, hai món chữ vàng nữa! Đón thuận về trang bị thì đã vượt qua mọi tinh anh trong các đoàn đội nơi đây rồi.

Bất kể là đồng bào Vuốt Quỷ Âm Ty của đám này, hay là người của Hoa Từ Kinh, lúc này cũng đều lựa chọn hành động tập trung tinh thần cao độ để chuẩn bị cướp chìa khóa lúc Sứ giả lòng đất xuất hiện.

Dù sao thì quái vật cũng sắp nảy mới rồi, mà cũng đúng lúc đám mới tới này còn chưa tìm được nơi đặt chân nữa, thừa dịp này chiếm được chiến tích tốt nhất để có quyền phân phối chiến lợi phẩm, vậy thì sau đó sẽ chẳng còn ai nói gì được cả.

Nhưng họ đã đánh giá sai cái tệ hại của Hũ Máu Điện Cuồng, tên này nhìn quanh thấy bên ngoài đã có mấy chục người bao vây, ngay nơi đặt chân cũng không có, bèn cấp tốc nhìn chung quanh một vòng, rồi phát tay một cái, mang tiểu đội đi đến chỗ tiểu đội không ở trong chiến mình ngay.

“Cút ra!”

Không biết có phải vì bị ảnh hưởng bởi Trái Tim Giết Chóc hay không, mà khi Hũ Máu Điện Cuồng nói hai chữ này, ngữ khí lại cực kỳ giống với Trái Tim Giết Chóc, biểu đạt ra một tư thái muốn đuổi đối phương ra khỏi hàng ngũ cạnh tranh một cách rõ ràng cực kỳ.

Có điều rất đáng tiếc rằng mười người trong tiểu đội kia đều là thành viên cùng một gia tộc cả, cho nên chỉ phần hận lườm bọn Hũ Máu Điện Cuồng một cái, sau đó hừ lạnh một tiếng, coi lời hấn nói như gió bay qua.

Cũng không trách, đã có thể đến tầng ba đi chỉ lẫn lộn, ai mà không có chút năng lực chứ? Nếu bị người ta chỉ vào cái mũi đuổi đi mà đi thật, vậy về sau còn lẫn lộn trong trò chơi như thế nào? Làm sao còn có thể nở mày nở mặt trong gia tộc được nữa?

Người cầm đầu trong tiểu đội này nhắc vũ khí lên ngay, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Hũ Máu Điện Cuồng và sáu người phía sau lưng hắn, tỏ ra một quyết tâm không lùi bước rõ ràng rành rành; mấy người sau lưng người cầm đầu này cũng đều đã chuẩn bị sẵn cho chiến tranh.

Hũ Máu Điện Cuồng hiển nhiên chưa bao giờ gặp những kẻ trước uy danh của chiến mình mà còn kiên cường như thế này, cho nên sắc mặt cứng khựng lại, sau đó liên tục cười lạnh gât đầu: “Tốt... Rất tốt...”

Mấy người đứng sau lưng hắn cũng nhao nhao có động tác, vẻ mặt cực kỳ bất thiện, có vẻ như nếu đối phương còn không rời khỏi sân thì bọn này sẽ đánh ngay.

Tiểu đội đang giằng co với bọn Hũ Máu Điện Cuồng nhất thời hơi mất sức. Dù sao thì họ cũng không dám thực sự đắc tội với thành viên của các chiến mình. Một khi chiến đấu, trong khoảng thời gian ngắn tuyệt đối sẽ không xong xuôi được, thế thì chưa chắc đã lấy được chìa khóa, mà thậm chí còn có khả năng đắc tội với Vuốt Quỷ Âm Ty nữa, vậy thì ngày tháng sau sẽ không ổn chút nào!

Nhất thời, người bên tiểu đội này đều có chút khẩn trương và hồi hận, có điều trong lòng cứ uất ức khiến họ không thể quyết định lui bước được.

“Xen bộ dạng thì còn chưa nảy mới, cuối cùng cũng đúng lúc chạy tới rồi há!”

Ngay chính lúc này, một thanh âm truyền tới từ phía sau, đánh tan đi cục diện bế tắc nơi đây.

Mọi người đều bị ngạc nhiên.

Đột, hôm nay rốt cục là cái ngày gì mà có nhiều người chiếu cố tới Sứ giả lòng đất tới vậy? Nhóm người đang đến rốt cuộc là người bên nào vậy? Mấy chục người trong sân đều nhao nhao quay đầu lại, vừa vặn cũng nhìn thấy năm người bọn Trái Tim Giết Chóc đang mang theo một tên khổng nước bạc ba từ trong bóng râm của rừng rậm bước ra...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Có muốn luận bàn một chút không?

“Anh Trái!”

“Trái lão đại, anh không phải cũng muốn tới cướp chìa khóa đó chứ?”

Trái Tim Giết Chóc cười chào:

“Ha ha, ngày hôm qua vừa vặn kiếm đủ một bộ dụng cụ yêu nện Huyết Ma, cho nên cũng đua đòi chen một chân vào, còn phần cướp được hay không thì chỉ nhờ vận khí thôi, lát nữa các vị phải hạ thủ lưu tình đó nha.”

Hoàn toàn khác với khi bọn Hũ Máu Điện Cuồng xuất hiện, tiểu đội của Trái Tim Giết Chóc vừa đến là được rất nhiều người đánh tiếng chào hỏi, mà Trái Tim Giết Chóc dường như cũng quen biết với rất nhiều người nơi đây, cho nên cao giọng đáp lại.

Trong sân chỉ có duy nhất một mình Hũ Máu Điện Cuồng là sắc mặt khó chịu lúc xanh lúc trắng nhìn Trái Tim Giết Chóc, vẻ âm u lạnh lẽo của hắn còn nặng hơn vừa rồi.

“Trái Tim Giết Chóc?”

Lúc này, Hắc Ám Ăn Mòn thấp giọng hỏi: “Là tên cuồng chiến thường gây sự với anh phải không?”

“Chính hần đây!”

Hũ Máu Diên Cuồng nghiêng răng nghiêng lợi gật đầu.

Hắc Ám Ăn Mòn và tên thành viên Vuốt Quỷ Âm Ty còn lại trong đội là Thuốc Bá Vương nhìn nhau một thoáng, sau đó quét ánh mắt phức tạp qua bên tiểu đội của Trái Tim Giết Chóc...

Bọn họ vốn hay luyện cấp ở một nơi khác, chỉ là vừa rồi có một nhiệm vụ cần sự hỗ trợ của Hũ Máu Diên Cuồng, cho nên mới đáp ứng đi giúp tên hạ uy phong của Trái Tim Giết Chóc. Lúc đó họ cũng không suy nghĩ gì nhiều, chẳng phải chỉ là giết mấy người không thuộc chiến minh Hoa Tử Kinh đó sao? Chỉ cần không chủ động tấn công tên đấy, vậy Hoa Tử Kinh cũng chẳng làm gì được họ.

Nhưng điều thật không ngờ là, trong tiểu đội của Trái Tim Giết Chóc lại có đến bốn MM loại cực phẩm! Chuyện này thật làm khó cho họ lắm, có ai lại muốn chủ động đi làm khó dễ cho những người chơi nữ xinh đẹp chứ?

Hũ Máu Diên Cuồng dường như nhìn thấu được ý nghĩ của hai người, cho nên lạnh lùng nói: “Đều là loại đàn bà có lũ điên bên cạnh hết rồi đấy, còn là điên rất nặng, hai người đừng mơ tới nữa! Tốt nhất là xử lý hết luôn, còn tên khổng nước kia nữa, một thứ rác rưởi nhai nhép, làm luôn một thể!”

Hắc Ám Ăn Mòn và Thuốc Bá Vương nhún vai, Thuốc Bá Vương nói: “Đánh nhau thì không có việc gì, chỉ có điều là bọn tôi sẽ không phụ trách chủ động tấn công, lát nữa cứ dùng Cộng Hưởng Sinh Mệnh vào người bọn tôi, Hắc Ám sẽ cho anh một Mãn Chấn Bóng Tối, sau đó anh cứ nghĩ cách chọc giận tên ấy.”

Thấy hai người đã đáp ứng, Hũ Máu Diên Cuồng nhất thời âm thầm cười lạnh. Thực lực của Hắc Ám Ăn Mòn và Thuốc Bá Vương tuyệt đối không kém hơn Trái Tim Giết Chóc, đến lúc đó bảy chọi sáu, đối phương lại có một tên là bậc ba nữa, như vậy còn không chơi chết được cả bọn hay sao?

Hắn vừa định hành động thì kè cảm đầu tiểu đội đang giằng co với hắn đột nhiên xoay người, đi về phía Trái Tim Giết Chóc: “Anh Trái, tôi rời đây, vị trí của tôi để lại cho anh đấy, đỡ khỏi bị đám chết bầm kia chiếm.”

“Được! Vậy cảm ơn nhé!”

Lúc này Trái Tim Giết Chóc cũng đã hiểu được tình hình trong sân, cho nên không khách khí đáp ứng ngay, gánh hộ cái gánh nặng giúp người này.

Tiểu đội nọ rời khỏi đây, sau đó cấp tốc tiến vào rừng, cách xa đi chỉ ngay, có lẽ là vì không muốn va chạm gì với Vuốt Quỷ Âm Ty nữa.

Nhưng họ lại không biết rằng đề nghị của họ lại gián tiếp tạo một cơ hội cho Hũ Máu Diên Cuồng, một cơ hội để có thể làm khó dễ với Trái Tim Giết Chóc.

Bởi vậy hai tiểu đội của Trái Tim Giết Chóc và Hũ Máu Diên Cuồng cùng xông về phía trước, vị trí lúc trước của tiểu đội nọ nhất thời đã hình thành một cục diện giằng co mới, khiến ba tiểu đội còn lại nhìn mà hớn hờ ra mặt, mong sao cho hai tiểu đội họ đánh nhau mới thỏa. Nếu thiếu đi sự cạnh tranh của hai tiểu đội mạnh mẽ ấy, xác suất họ cướp được chìa khóa từ Sứ giả lòng đất sẽ tăng lên rất nhiều!

Một ít người thậm chí còn tự sướng một cách tà ác nữa:

“... Tốt nhất là có thể rút chút trang bị, vậy thì thật không còn gì tốt hơn!”

Nào ngờ, chuyện va chạm mà họ mong muốn vẫn chưa thể xuất hiện...

Trái Tim Giết Chóc không thèm để ý tới tư thái ‘đáng ăn đòn’ của tiểu đội Hũ Máu Diên Cuồng, chỉ băng qua đám người chung quanh, tiến vào giữa sân. Bốn cô gái bọn Hoa Hồng Lửa, lẫn Tần Nhược cũng đều không nhìn chung quanh, vô tư đi ngang qua bọn Hũ Máu Diên Cuồng, như thể bọn này không tồn tại vậy.

Hành động này khiến Hũ Máu Diên Cuồng đang ‘chuẩn bị bị đánh’ phải hơi thất thần, hắn xoay mặt nhìn chằm chằm vào Trái Tim Giết Chóc:

Thằng nhãi này, lẽ nào hôm nay đã đổi tính rồi à? Hay là... Hắn đã nhìn ra được chút manh mối của mình sao? Nếu đổi lại là bình thường, chỉ sợ đã nên một gậy qua rồi ấy chứ!

“Mẹ! Gan thô!”

Cách thời gian này mới đã càng lúc càng gần rồi, Hũ Máu Diên Cuồng cũng gắng hết khả năng để chọc giận Trái Tim Giết Chóc, vì có điều hắn vẫn không dám trực tiếp chỉ thẳng mặt Trái Tim Giết Chóc mà mắng - hành vi này sẽ bị các chiến minh coi là khiêu khích. Chỉ với bản lĩnh nhỏ bé của mình, hắn còn chưa dám lên tiếng với Hoa Tử Kinh, nếu thực sự dám, sẽ không ai trong Vuốt Quỷ Âm Ty có khả năng bảo vệ cho hắn nổi.

* * * * *

Lời chỉ cây dâu mắng cây hòe của Hũ Máu Diên Cuồng dĩ nhiên đều bị mọi người ở đây nghe thấy được. Mọi người đều biết hắn đang mắng ai, nhưng vì

hành động không dám mắng ngay mặt của hắn, mọi người ít nhiều đều có chút khinh bỉ và khó chịu.

Trái Tim Giết Chóc nhủ thầm, nhưng vẫn không nổi nóng đánh người như mọi người đang đoán, mà vẫn phớt lờ sự tồn tại của đối phương, sau đó thấp giọng phân phó bọn Hoa Hồng Lửa chuẩn bị sẵn sàng để cướp Sứ giả lòng đất khi nó vừa xuất hiện.

“Tần Nhựt, cậu cũng chuẩn bị một chút đi nhé.”

Tần Nhựt đã sớm giải trừ chức vụ ‘nhân viên hậu cần’ rồi, hiện giờ hắn cũng giống với Hoa Hồng Lửa và Ngã Tiểu Tiên, cùng được an bài làm chủ lực tấn công từ xa.

Trái Tim Giết Chóc, tiểu Thanh vẫn còn là chủ lực cận chiến; Hoa Lan Tim thì phụ trách thêm trạng thái và xua tan Sương Mù Hắc Ám.

Bố trí thỏa đáng xong, Tần Nhựt mới triệt để thả lỏng tinh thần. Hắn biết, Trái Tim Giết Chóc khi đối mặt với Hũ Máu Diên Cuồng mặc dù trông như rất nóng nảy, nhưng sẽ không làm ra bất cứ hành vi nào bất trí, càng sẽ không quên mất mục đích chủ yếu nhất khi đến đi chỉ lần này. Còn phần chuyện khác thì có thể chờ đến lúc xử lý Sứ giả lòng đất xong rồi hẵng làm, lúc đó lấy lại thể diện cũng không muộn.

Thế là hắn không suy nghĩ lan man nữa, bắt đầu làm giống như bọn Hoa Hồng Lửa và Ngã Tiểu Tiên, đứng cách điểm này mới hơn mười mét, chuẩn bị sẵn sàng, bắt đầu tự phép...

Vốn Hũ Máu Diên Cuồng đã nghèo từ, không tìm được lời nào địa hơn để nhục mạ, chọc giận Trái Tim Giết Chóc nên mất hết hy vọng, nhưng khi nhìn thấy động tác của Tần Nhựt, hắn một lần nữa hô lên ngay:

“Mẹ! Bậc ba cũng chạy tới chen chân? Trái Tim Giết Chóc, mày không phải thật tìm không được người rồi đó chứ? Cái thứ rác rưởi nhãi nhép này mà cũng nhận...”

Giờ phút này, Trái Tim Giết Chóc đã đi đến bên cạnh điểm này mới, giống như ba tên chiến sĩ của các chiến minh đã giới thiệu. Hắn nghe câu nói nhục mạ một cách trần trụi ấy của Hũ Máu Diên Cuồng thì không khỏi biến sắc! Trên gương mặt vẫn bình thản của hắn hiện lên một nét tức giận ngay - đối với hắn mà nói, Tần Nhựt dù sao cũng là một đội viên mới gia nhập, thân là đội trưởng, hắn không có lý do gì không quan tâm đến tâm trạng của đội viên được.

Ánh mắt của hắn trở nên lạnh lẽo, quay người lại.

Nhưng, còn chưa chờ hắn kịp tỏ thái độ, Tần Nhựt đã bước về phía Hũ Máu Diên Cuồng trước, mở miệng hỏi:

“Có muốn luận bàn một chút không?”

Biểu tình Tần Nhựt rất bình tĩnh, ngữ khí lại vững vàng, tự nhiên giống như đang hỏi đường một người xa lạ vậy...

Hũ Máu Diên Cuồng ngây người một thoáng, cho rằng mình đã nghe nhầm rồi, mà mấy chục người chơi bậc cao ở bốn phía cũng đều tròn trĩnh mắt lên - tên khổng nước bậc ba này, cũng ngông cuồng quá rồi chứ hả?

Trong nhất thời, bên trong rừng, tiếng quạ tiếng khách đều lặng yên...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chọc giận

Từ mấy cô gái trong tiểu đội, Tần Nhựt đã hiểu rõ về tình hình của tên Phong Cuồng Huyết Bình này: một mục sư ánh sáng bậc bốn, năng lực phụ trợ coi như cũng khá, nhưng lực tấn công lại không bằng những nghề nghiệp nguyên tố bậc bốn bình thường; so với nghề nghiệp bậc ba thì chiến lực hơi mạnh hơn một chút, nhưng chẳng bao nhiêu.

Mặt khác, bảy chiến minh có thể đứng sừng sững đến hiện giờ cũng không phải là do cậy mạnh bằng vũ lực, họ không phải là đám trẻ con, cứ có xích mích với ai là mang người đánh hội đồng người đó.

Quy củ của bảy chiến minh vô cùng nghiêm khắc!

Chỉ có khi bị khiêu khích, đồng thời cũng có bằng chứng, mới có thể mời được đội chấp pháp của gia tộc và đội chấp pháp của chiến minh tham gia!

Nếu chỉ là những màn luận bàn bình thường, hoặc là người của bảy chiến minh chủ động trêu chọc đến người khác, vậy đội chấp pháp của chiến minh sẽ không quan tâm tới, và cũng không nhúng tay vào...

Cũng chính vì nguyên nhân này, Tần Nhựt đã bớt đi một phần ‘ngại’, nhiều thêm một phần ‘kính’ đối với bảy chiến minh.

Và cũng chính là nguyên nhân này mà khi nghe câu nói mang tính sỉ nhục cực mạnh kia của Phong Cuồng Huyết Bình, Tàn Nhược lập tức phản kích ngay - đã là tên ấy chủ động trêu chọc đến mình, vậy mình dĩ nhiên không cần phải khách khí nhiều.

Đương nhiên, Tàn Nhược không phải là dạng người thích khoe khoang thực lực. Hắn làm như thế, trừ mục đích để đập tắt sự càn quấy kiêu căng của Phong Cuồng Huyết Bình ra, hắn còn muốn khiến tên này phải phân tâm, dẫn đến suy yếu khả năng tranh cướp chìa khóa của tiểu đội đối phương, bởi vì vừa mới đây hắn đã đánh giá hai tên người chơi có trang bị chữ cam bên đó, cảm thấy thực lực của tên cuồng chiến máu thú hắn phải không phân cao thấp với Lục Tâm, tên còn lại thì xấp xỉ với Hòa Mân Côi. Phần bản thân hắn, hòa lực tối đa của hắn có lẽ không giúp được bao nhiêu...

Bởi vì như thế, bên tiểu đội Tàn Nhược thực tế cũng không chiếm được ưu thế bao nhiêu, thậm chí còn ở vào hoàn cảnh bất lợi nữa! Nhưng nếu có thể dẫn dụ mục sư ánh sáng của đối phương ra khỏi, khiến y không thể bận tâm đến chiến trường được, vậy dưới sự trợ giúp của Tử Lan, tiểu đội mình chắc chắn sẽ có ưu thế tuyệt đối, cũng là tiểu đội có hy vọng cướp được chìa khóa nhất!

Đó mới chính là nguyên nhân chính mà hắn mở miệng khiêu chiến...

Nghe câu nói ấy của Tàn Nhược, Phong Cuồng Huyết Bình sửng sò một thoáng, rồi cười lạnh hỏi: “Mày đang khiêu khích tao đấy à?”

Tàn Nhược đương nhiên sẽ không ngu ngốc đến nỗi đập vào cái bẫy này rồi. Hắn cười cười lắc đầu:

“Đương nhiên không phải rồi. Hồi nãy đùa nói tao là rác rưởi là mày, đúng không?”

“Là tao thì thế nào? Chẳng lẽ tao nói sai à? Hừ, một thằng rác rưởi bậc ba lại chạy đến nơi này, nói mày không tự lượng sức mày còn ý kiến?” Phong Cuồng Huyết Bình hoàn toàn không hề phát hiện được mình đã bước vào trong một cái bẫy mà đối phương đã đặt ra, cũng không phát hiện sau lưng mình, Hắc Thực và Bá Vương Hoàn đang đồng thời nhử mày lại.

Tàn Nhược dĩ nhiên sẽ không chờ cho Phong Cuồng Huyết Bình thời gian nhận ra rồi, tên này vừa nói xong, hắn đã bước lên một bước ngay:

“Mọi người ở đây làm chứng nhé! Người này đã nhiều lần nhấn mạnh rằng tôi là một tên rác rưởi! Tốt lắm, bây giờ tao với mày luận bàn một hồi, xem xem rốt cục ai mới là rác rưởi nhé!”

Lúc này Phong Cuồng Huyết Bình mới mơ hồ phát giác ra chuyện này không ổn. Địa huyết sư giả đã sắp phải nãy mới rồi, bây giờ sao có thể phân tâm làm chuyện khác được?

Nhưng Tàn Nhược căn bản là không chừa cơ hội cho y phản bác!

“Nếu mày dám đánh với tao, vậy bước ra! Nếu không dám, vậy ngậm miệng cút về! Đương nhiên, mày cũng có thể nói là bây giờ mày không rảnh. Có điều nếu vậy thì về sau đừng có mở mồm ra nói người khác là rác rưởi nữa. Mọi người thấy thế nào?”

“Được!”

“Tên nhãi này miệng bén đấy!”

“Hảo tiểu tử, gan góc lắm, ông đây ủng hộ mi!”

“Coi trọng chú đấy!”

“Phong Cuồng Huyết Bình, là đàn ông thì bước ra!”

“Mục sư ánh sáng bậc bốn đánh với khổng nước bậc ba, chú mày còn có lời đấy!”

“Đứng! Lên đi!!!”

Một đám người chơi chỉ lo thiên hạ không loạn nhất thời đều nhao nhao lên!

Đáng thương cho Phong Cuồng Huyết Bình, lời vừa lên đến miệng đã phải nuốt trở về. Thế này nếu hắn còn không dám nghênh chiến, vậy lời nhục mạ vừa rồi cũng chỉ như đánh rắm mà thôi, về sau cũng không còn ai coi trọng mình nữa...

Thậm chí còn sẽ bị một tên khổng nước bậc ba khinh bỉ...

Dưới tình huống như thế này, Phong Cuồng Huyết Bình làm sao còn có thể chần chờ được? Y không còn có thể quan tâm được tới mục đích ban đầu của mình nữa, bèn bước ra với một vẻ mặt âm u lạnh lẽo ngay.

“Mày định đánh như thế nào?”

* * * * *

Việc Phong Cuồng Huyết Bình chấp nhận nghênh chiến nhất thời khiến thanh âm huyền não chung quanh lại càng lớn hơn, một ít người chơi gần đây còn tưởng đã xảy ra chuyện gì đó, cho nên bất giác bị hấp dẫn bước qua.

Nhìn hai đấu sĩ đang bước đến chỗ mảnh đất trống phía bên ngoài cửa di chỉ, mấy tên chiến sĩ ở gần đấy đều nhao nhao cảm khái:

Thật sự là bê con không sợ hổ mà, bây giờ một tên gà nhép bậc ba cũng dám khiêu chiến một tên bậc bốn rồi đấy, mà đối tượng lại còn là thành viên chính thức của U Minh Quỷ Trảo nữa...

Thật không hổ là người mà con hổ Lục Tâm kia lựa chọn mà!

Lúc này, mấy tên chiến sĩ ấy lại chợt để ý, sự chú ý của Lục Tâm không hề đặt vào người của tên không nước bậc ba này, mà là đặt vào một vị trí rất gần với điểm đánh địa huyết ác ma; Lục Tâm không hề nhìn về phía Tần Nhữc dù là nửa con mắt.

Tiểu Thanh, Hỏa Mân Côi, Ngã Tiểu Tiền cũng đều như thế, chỉ có Tử Lan - lúc này đã tăng trạng thái hoàn chỉnh cho mọi người - là có hơi chút thất thần nhìn về phía bãi đất trống nơi Tần Nhữc và Phong Cuồng Huyết Bình sắp chiến đấu, dường như có chút bất an về Tần Nhữc.

“Anh Lục, không khuyên nhủ tên tiểu huynh đệ kia của anh à?” Một tên người chơi kiếm sĩ khoác áo choàng - cũng là người trong Tử Kinh Hoa - có vẻ như rất quen thuộc với Lục Tâm lên tiếng hỏi.

Lục Tâm không chút biểu tình, chỉ thản nhiên đáp lại một câu: “Cho nó chút giáo huấn cũng tốt.”

“...”

Người nọ khựng mặt lại, thật sự không biết Lục Tâm đang định để Phong Cuồng Huyết Bình giáo huấn cho tên Tần Nhữc tự đại kia, hay là để Tần Nhữc giáo huấn cho tên Phong Cuồng Huyết Bình hung hăng càn quấy ấy...

Mấy người phía xa cũng âm thầm nhủ mảy:

Thằng ngớ ngẩn này! Còn định để nó đi chọc giận Lục Tâm đấy, thế mà một con gà con bên đấy mới nói một câu, nó đã bị kích đi rồi...

Không có trạng thái làm sao mình cướp qua Lục Tâm đây?

Bá Vương Hoàn bắt bình đầy bụng, lửa bốc lên cao nhưng không có chỗ phát tác.

* * * * *

“Rất tốt! Mục đích của mày đã đạt được rồi đấy! Có điều tao phải cảnh cáo mày, về sau đừng tới tao thì biết điều rút ra xa chút nhé, nếu không tao gặp lần nào sẽ giết lần đó!” Phong Cuồng Huyết Bình cố gắng ức chế cảm giác cuồng nộ đến muốn bộc phát lên ở trong lòng, ánh mắt vừa lạnh lùng vừa ác nghiệt nhìn chằm chằm vào bộ dạng điềm nhiên như không của Tần Nhữc, truyền âm cảnh cáo.

“Nói xong chưa?”

Tần Nhữc không để tâm lời ‘sủa’ của tên này, chỉ nhàn nhạt nói: “Nói xong thì bắt đầu đi, đừng có nói tao không cho mày cơ hội đấy nhé.”

Phong Cuồng Huyết Bình lạnh lùng cười một tiếng, sau đó bắt đầu tăng từng cái từng cái trạng thái cho mình...

Đồng thời với y, Tần Nhữc cũng bắt đầu hành động, có điều động tác của hắn cực kỳ chậm, ngưng tụ nguyên tố nước có vẻ vô cùng gian nan, đến khi Phong Cuồng Huyết Bình đã chuẩn bị xong xuôi rồi, hắn mới khó khăn lắm hình thành được một cây mâu băng và một bức tường băng. Nhìn thấy cảnh này, rất nhiều người triệt để mất đi hy vọng.

Ngay chính lúc này, nơi cửa di chỉ đột nhiên xuất hiện một làn sương mù đen ngòm!!!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Bắt đầu tranh chấp

‘Quyết đấu’, một dạng chiến đấu hợp pháp giữa các người chơi. Sau khi một bên chấp nhận lời mời quyết đấu từ bên kia, ai trong hai người bỏ mình cũng sẽ không bị rút cấp, sẽ không rút trang bị. Đương nhiên, cũng có thể lựa chọn để mục sư giúp hồi sinh tại chỗ.

Có điều Phong Cuồng Huyết Bình lại không chấp nhận lời mời quyết đấu của Tần Nhữc, mà lựa chọn hình thức chiến đấu bình thường không hề có bất cứ sự đảm bảo gì.

Điều này khiến Tần Nhữc có đôi chút buồn bực...

Đối phương làm như vậy, chắc chắn là ý vào có điểm vinh dự từ quân công, không sợ chuyện ác ý giết người (thông qua việc thực hiện những nhiệm vụ có độ khó cao trên đại lục Thần Ma, hoặc tiến vào chiến trường Thần - Ma đánh chết người chơi bên trận doanh Ác Ma, người chơi trận doanh Thiên Sứ có thể tích lũy để đổi lấy điểm vinh dự; một điểm vinh dự có thể triệt tiêu một lệnh truy nã khi giết một người – một điểm chỉ có thể miễn trừ một hiệu quả truy nã khi giết một người, cứ theo đó suy ra).

Điểm vinh dự không dễ thu được, hơn nữa, chỉ có những người chơi đã thăng lên bậc bốn mới có tư cách tiến vào chiến trường Thần - Ma (có tư cách xuất ngoại giết địch).

Tần Nhược hiển nhiên là không có khả năng có được điểm vinh dự rồi, cho nên khi chiến đấu với Phong Cuồng Huyết Bình, hắn sẽ phải chịu thiệt rất nhiều.

Có điều đã tới tình trạng này rồi, đương nhiên không thể bước lùi lại được.

* * * * *

Mục sư ánh sáng bậc bốn quyết đấu với khổng nước bậc ba, khổng nước rõ ràng nằm ở tình thế bất lợi.

Bản về lực tấn công, Tinh Thần Trùng Kích của mục sư ánh sáng bậc bốn phải mạnh hơn một bậc so với phép thuật nước của khổng nước bậc ba, mà phép thuật này cũng kèm theo hiệu quả không yếu nữa!

Trang bị của bậc bốn, cũng có mức chênh lệch không hề nhỏ với trang bị của bậc ba.

Hai người lại cách xa cả 7 cấp, tức là chênh lệch 21 điểm thuộc tính tự do, 70 điểm HP,...

Tổng hợp lại các phương diện, nhìn thế nào thì việc Tần Nhược khiêu chiến cũng đều là không tự lượng sức cả!

Có điều từ xưa tới nay loài người đều luôn có lòng đồng tình với phe yếu, càng huống chi Phong Cuồng Huyết Bình vốn không phải là dạng người được người ta yêu thích gì cho cam, cho nên Tần Nhược đã có một ưu thế duy nhất mang tính áp đảo: nhân khí.

“Khổng nước! Đừng thua kém nhé! Xử lý được tên đó là tối nay tôi mời cậu ăn, tặng luôn cả một món đồ tím bậc bốn nữa! Cố lên nhé!”

“Đúng, bọn này đều coi trọng cậu đó!”

“Cố lên!”

Trong tiếng cổ vũ của đám người chơi ‘chỉ sợ thiên hạ không loạn’ chung quanh, Phong Cuồng Huyết Bình không nề mề được, bèn dùng cho mình một kỹ năng Kỳ Đảo đã sớm ngưng tụ từ trước.

Kỳ Đảo, một phép thuật bậc bốn của mục sư, có khả năng tăng cường thuộc tính tổng thể cho người chơi...

Rất nhanh, tiếp theo sau đó là phép thuật thứ hai - Thần Linh Tỉ Hữu.

Phép thuật này tăng lên lực phòng ngự, đồng thời giảm đi hiệu quả của các trạng thái tiêu cực.

Sau đó, không chờ cho Tần Nhược bất cứ cơ hội nào, Phong Cuồng Huyết Bình sử dụng cả Tinh Thần Cổ Vũ và Chiến Thần Chi Lực - lúc này, lực phép của Phong Cuồng Huyết Bình đã không hề kém cạnh gì với một tên nguyên tố sư bậc bốn.

Ở phía đối diện, Tần Nhược lại ngược lại, phương cách hắn dùng cũng là phòng thủ phản kích, nhưng khó khăn lắm mới mở ra được Thủy Chi Kết Giới, Thủy Thuần, một cây mâu băng, và một bức tường băng chẳng biết để làm gì...

Cảnh này khiến rất nhiều nguyên tố sư phải lắc đầu thờ dài không thôi. Dám để mục sư ánh sáng tăng đầy đủ trạng thái, vậy còn đánh đấm được nữa sao?

Đa số người không nói gì, chỉ lẳng lặng quay đầu lại, không quan sát trận chiến ‘chắc chắn thua’ của Tần Nhược nữa mà dời tầm mắt đến màn sương đen ngòm ở bên ngoài cửa di chỉ.

Địa huyết sứ già đã này mới rồi!

Thoáng chốc ấy, có mấy luồng ánh sáng thần thánh chói rục cùng dâng lên từ trong các tiểu đội, mục tiêu là màn sương đen.

Khu Ma, một phép thuật bậc bốn của mục sư!

Chỉ có Tử Lan là không sử dụng phép thuật này, mà chớp mắt khi mấy cột sáng ấy rơi lên trên màn sương đen, cô phóng ra phép thuật Tinh Thần Trùng Kích, bắn trúng người tên địa huyết sứ già vừa mới hiển hiện từ trong sương mù.

“Đừng!”

“Xi!”

“Àm!!”

Ba kỹ năng của chiến sĩ cùng đồng thời đập vào người của địa huyết sứ giả, nhưng Lục Tâm - đã ở trong trạng thái cuồng hóa - lại tức khắc khởi động kỹ năng Trùng Kích ngay!

Một tiếng động lớn vang lên, đang bị cứng khựng vì các kỹ năng, địa huyết sứ giả lại bị Lục Tâm đánh văng ra xa hai mét, khiến đòn liên kích của mấy chiến sĩ cạnh nó đều thất bại, đồng thời các nguyên tố sư, cung tiễn thủ phía xa cũng nhao nhao mất đi mục tiêu đã khóa.

Người duy nhất không ra tay sớm là Tiểu Thanh, cô kịp lúc đón địa huyết sứ giả đang văng tới, sau đó không chút khách khí vụt ra mấy ánh kiếm có thanh âm của sấm đánh và gió rít kèm theo, tạo thành mấy vết thương trên người của địa huyết sứ giả.

“Móa!”

Bá Vương Hoàn không hổ là một cường chiến máu thú cấp 46, y có được khả năng tăng tốc cực ly ngắn và lực bùng nổ mạnh mẽ, lại là người kịp phản ứng đầu tiên nên gầm lên một tiếng, chớp mắt khi Lục Tâm vừa dừng văng địa huyết sứ giả ra, y cũng gần như đồng thời dùng kỹ năng Trùng Kích, mưu đồ chia một chén canh với Lục Tâm và Tiểu Thanh.

Nhưng không ngờ Lục Tâm lại như dự đoán được hành động này của y vậy, Lục Tâm dời chân qua, đưa người ngăn trước đường y đến...

“Dừng!”

Kỹ năng Trùng Kích còn chưa đạt được khoảng cách đầy đủ để phát huy uy lực của Bá Vương Hoàn đánh trúng lưng của Lục Tâm. Nhận được lời nhắc đang ác ý tấn công của hệ thống, sắc mặt y đại biến, bèn nhanh chóng lui ra xa ngay, không dám tấn tới nữa.

Lục Tâm đỡ kỹ năng Trùng Kích của Bá Vương Hoàn nhưng lại tựa như không tổn hao gì, thân thể chỉ hơi lung lay một thoáng, rồi sau đó chùy Phong Ma Liệt Sát vẫn trầm ổn nện trúng thân thể màu ngăm đen trông như một con goblin đồ sộ của địa huyết sứ giả.

“Hú!”

Một thanh âm tựa như rỗng ngậm hồ rỗng vang lên - Long Sĩ Đầu!

Địa huyết sứ giả bị đánh trúng cảm, kêu lên một tiếng kêu thê thảm đến cực điểm.

Lôi Đình Liệt Thiểm!

Đòn liên kích vừa mới kết thúc, một bàn tay khổng lồ cực nóng đã chụp trúng địa huyết sứ giả - phép thuật của Hòa Mân Côi tới rồi!

Lúc này, phép thuật của các tiểu đội khác mới lục tục bắt lấy khe hở rơi xuống, nhưng bây giờ HP của địa huyết sứ giả đã bị tiểu đội của Lục Tâm đánh mất hơn 3.000, cho dù những phép thuật này có đánh trúng đi nữa, thì tình thế trên cơ bản cũng đã xác định!

Mấy giây sau, tên quái vật bậc bốn dạng tinh anh địa huyết sứ giả ngã lộn trong trận, rớt ra một đồng đồng bạc, một ít trang bị và một chiếc chìa khóa...

Từ khi địa huyết sứ giả xuất hiện đến khi bỏ mình, thời gian chỉ qua chưa đến 10 giây!

Sự ấn ý và chớp nhoáng của đám Lục Tâm đã khiến những người cạnh tranh nơi đây không thể nói gì được, chỉ có thể im lặng chấp nhận kết quả mà thôi.

Cho dù Bá Vương Hoàn và Hắc Thực vẫn không chịu phục cho lắm, nhưng Lục Tâm đã không tìm họ tính chuyện thì đã là tốt lắm rồi, họ còn dám nói gì nữa?

Trừ đồ tộ cho tên Phong Cuồng Huyết Bình lâm trận lại bị dụ rồi đi ra, cũng chỉ còn có thể gây chuyện được với tên gà con bậc ba chắc chắn phải chết kia thôi...

Nhưng khi mọi người dời ánh mắt trở lại chiến trường bên ấy, lại nhìn thấy một tình cảnh không ai có thể tưởng tượng ra nổi...

*** *Tinh Thần Trùng Kích: trùng kích = va chạm, xông tới.*

*** *Kỳ Đảo = câu nguyện.*

*** *Thần Linh Tí Hưu: tí hưu = che chở.*

*** *Chiến Thần Chi Lực = năng lực/sức lực của chiến thần.*

*** *Khu Ma: khu = xua đuổi; ma = ma lực, ma quỷ.*

*** *Phong Ma Liệt Sát: phong ma = điên cuồng; liệt sát = đập nát, xé rách.*

*** Long Sĩ Đầu = Rồng Ngẩng Đầu.

*** Lôi Đình Liệt Thiểm: lôi đình = sấm sét; liệt = cực mạnh; thiểm = chớp lóe.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Diệt dụng của thuật Hóa Thủy

Đối với nghề nghiệp mục sư, Tàn Nhược biết không phải ít.

Mục sư chia thành hai loại: mục sư ánh sáng và mục sư bóng tối, mục sư bóng tối chủ yếu dùng các phép thuật gây trạng thái tiêu cực chuyển đổi từ nguyên tố bóng tối, đi theo lối tấn công tinh thần một cách quỷ dị; mục sư ánh sáng thì chủ yếu dùng các phép thuật tạo trạng thái tích cực chuyển đổi từ nguyên tố ánh sáng, đi theo lối phụ trợ. Hai nghề nghiệp này tuy đều có năng lực tấn công nhất định, nhưng phương thức tấn công của mục sư ánh sáng có vẻ đơn điệu hơn.

Phép thuật tấn công của một mục sư ánh sáng bậc một chỉ có một cái đơn giản: Quang Nguyên Tố Tiến.

Bậc hai tốt hơn một chút, có thể sử dụng phép thuật để tăng lực tấn công, cũng có thể sử dụng phép Hồn Loạn Trùng Kích.

Bậc ba có thể sử dụng phép Tinh Thần Trùng Kích (tấn công theo đường thẳng) và Tinh Thần Bạo Phá (tấn công diện rộng).

Kỹ năng tấn công của mục sư ánh sáng bậc bốn nhiều hơn, có Tinh Thần Tiên Thát, Thần Thánh Chi Tiến, Cảnh Thế Chi Chuy.

Bỏ đi các phép thuật tấn công quá yếu đuối của bậc một, số phép thuật có thể sinh ra uy hiếp đối với Tàn Nhược chỉ còn có năm: Tinh Thần Trùng Kích, Tinh Thần Bạo Phá, Tinh Thần Tiên Thát, Thần Thánh Chi Tiến và Cảnh Thế Chi Chuy.

Trong đó, Thần Thánh Chi Tiến và Cảnh Thế Chi Chuy cần thời gian ngưng tụ dài đến hơn 4 giây, hơn nữa là dạng năng lượng hóa, rất dễ phát giác và phòng ngự; Tinh Thần Bạo Phá thì là phép thuật loại tấn công diện rộng, lực tấn công yếu; cho nên phép thuật mà Phong Cuồng Huyết Bình có khả năng sử dụng nhất chính là Tinh Thần Tiên Thát và Tinh Thần Trùng Kích.

Chính bởi vì đã nghĩ tới điều này, nên Tàn Nhược mới làm ra vẻ không nhanh không chậm như thế, hẳn quyết định sẽ cho tên Phong Cuồng Huyết Bình kia một ký ức khó quên, để bắt tên này trong một khoảng thời gian sau phải bảo trì cái miệng của mình sạch sẽ một chút.

* * * * *

Mất thấy Phong Cuồng Huyết Bình đã thêm trạng thái xong và nhanh chóng lao tới, Tàn Nhược không chậm trễ, bắn mâu băng ngay.

Phong Cuồng Huyết Bình cười lạnh, lật tay một cái, trong tay đã có một tấm thuẫn tinh xảo màu vàng, đón đỡ đòn tấn công mang tính thăm dò của Tàn Nhược một cách vững vàng, chắc chắn.

Mâu băng vỡ vụn ra, Tàn Nhược cũng sững người một thoáng. Vốn hẳn định dùng nó để tính toán lực phòng phép của tên này, nhưng không ngờ trên tay y còn có thứ ấy nữa. Cây mâu băng này thật là uổng công tạo quá.

Có điều Tàn Nhược không những không lộ ra chút thần sắc kinh hoàng nào, mà sau khi tấn công không hiệu quả xong hẳn cũng không hề lùi lại dù chỉ nửa bước, chỉ đứng ở đó chờ Phong Cuồng Huyết Bình tấn công..

Phong Cuồng Huyết Bình nhe răng cười, không chút do dự mà chuẩn bị sử dụng phép thuật tấn công mạnh nhất y có là Tinh Thần Tiên Thát. Trừ sự dao động phép thuật lúc đầu ra, phép thuật này vô ảnh vô hình, căn bản là không có dấu tích nào để lần mò đón đỡ.

Nhưng chớp mắt trước khi y bắn phép thuật ra, bức tường băng vẫn luôn dựng đứng ở giữa hai người chợt nổ mạnh, bụi băng và miếng băng văng tứ tung khiến Phong Cuồng Huyết Bình nhất thời không nhìn thấy Tàn Nhược được, Tinh Thần Tiên Thát bị mất đi mục tiêu nên không thể phóng ra.

“Hà, múa rìu trước cửa nhà Lỗ Ban!”

Phong Cuồng Huyết Bình hiểu ngay ra được ý đồ của Tàn Nhược, nên thầm cười lạnh một tiếng, rồi khổng chế mà lực đã ngưng tụ từ lâu dôi nghiêng sang một bên, chuẩn bị ném Tinh Thần Tiên Thát về phía Tàn Nhược bất cứ lúc nào nếu hắn xuất hiện.

Nhưng điều y không ngờ chính là bụi băng đã tan đi rồi, nhưng trước mắt trừ những miếng băng và nước đọng rải rác đầy đất ra, không có chút tăm tích nào của Tàn Nhược cả...

Không chỉ Phong Cuồng Huyết Bình, mà ngay cả hơn chục tên người chơi vẫn luôn quan sát trận chiến này cũng đều vô cùng kinh ngạc và thắc mắc:

Người đầu rồi?

Phải biết rằng dưới trạng thái chiến đấu thì không thể sử dụng được sách phép hồi thành. Cho dù có cường chế loguot, thân thể của người chơi cũng sẽ phải lưu lại nơi vừa đứng một khoảng thời gian...

Nhưng chuyện Tàn Nhược biến mất lại là chuyện mà mọi người đều trông thấy lúc này, vậy phải giải thích làm sao đây?

Lẽ nào...

Phong Cuồng Huyết Bình tựa như nghĩ tới chuyện gì vô cùng đáng sợ, bèn mãnh liệt quay đầu lại! Ánh mắt y chăm chăm nhìn vào khu rừng cách chỗ đứng vừa rồi của Tàn Nhược chừng mười mét xa, thầm nghĩ: lẽ nào thằng này lại có được kỹ năng ẩn gì đó có khả năng tăng tốc, thừa dịp một giây bụi bặm che tầm mắt đã lao vào trong rừng rồi ư?

Nguyên tố sư không có các kỹ năng dạng này, nhưng chuyện logout hay hồi thành lại càng không có khả năng hơn, cho nên cách giải thích duy nhất là, Tàn Nhược đã chạy vào trong rừng rồi.

Tức thì, Phong Cuồng Huyết Bình rốt cục cũng bỏ đi biểu tình ung dung vừa rồi, thay sự căng thẳng vào - một nguyên tố sư mà có tốc độ như thế này, vậy thì theo một mức độ nào đó, quả thật là có sự uy hiếp nhất định...

Nhưng làm sao y cũng không nghĩ ra được, rằng từ đầu đến đuôi Tàn Nhược vẫn chưa hề dịch chuyển đi một bước chân. Trong hoàn cảnh ánh sáng không đầy đủ như thế này, hẳn lựa chọn hóa thành nguyên tố nước.

Thuật Hóa Thủy không chỉ giấu diếm được ánh mắt của Phong Cuồng Huyết Bình, mà đồng thời cũng giấu được hơn mười đôi mắt chung quanh đây...

Tàn Nhược vừa hưởng thụ sự sáng khoái và nhẹ nhàng khi biến thành nguyên tố nước, lại vừa chăm chú nhìn vào nhất cử nhất động của Phong Cuồng Huyết Bình, trên mặt luôn có một nét cười như có như không.

Thuật Hóa Thủy, dùng trong thời điểm chiến đấu quả nhiên có thể phát huy được hiệu quả thật diệu kỳ!

Thừa dịp ánh mắt của đa số mọi người ở đây đều chú ý đến phía khu rừng mà Phong Cuồng Huyết Bình đang nhìn tới, Tàn Nhược lặng lẽ dời thân thể nguyên tố nước của mình ra phía sau một nhóm người chơi nọ, rồi hiện thân ra sau lưng của một tên cuồng chiến cao lớn...

Lúc này đã cách khi Tàn Nhược biến mất được mấy giây, Phong Cuồng Huyết Bình đã sớm chờ đợi đến mất kiên nhẫn rồi, nhưng Tàn Nhược vẫn còn ‘tránh’ ở trong rừng chưa ra, y không dám lơ lửng lấy nửa phần - lúc trước chưa từng bàn giao là phải đứng tại chỗ chiến đấu.

Y vào lực phòng phép lẫn lực phép cao hơn so với Tàn Nhược, Phong Cuồng Huyết Bình bắt đầu dùng ngôn ngữ khiêu khích...

Thật đúng là có hiệu quả, vì y vừa mở miệng ra, một luồng dao động phép thuật yếu ớt đã xuất hiện ở trên đầu y!

Phong Cuồng Huyết Bình phản ứng không chậm, y không chút nghĩ ngợi đưa tay lên, dùng tấm thuẫn chắn lại. Nào ngờ, thứ xuất hiện trên đầu y chỉ là một quả cầu nước, không có chút lực sát thương nào cả.

Tấm thuẫn không hề có hiệu quả, Phong Cuồng Huyết Bình bị quả cầu nước này dội cho ướt hết toàn thân, trông chật vật vô cùng. Y bèn mở miệng nỉ non: “Mẹ! Thằng nhát gan, rác rưởi, lăn ra đây cho tao!”

Y nhanh chóng thu Tinh Thần Tiên Thất lại, bắn một chiêu Tinh Thần Bạo Phá về phía khu rừng đằng kia... Một khoảng rừng lá bay tán loạn, nhưng không hề có bất cứ thứ gì đáp lại y...

Lúc này, địa huyết sứ già cũng vừa bị diệt, phần đông các ánh mắt đều bị hình ảnh Phong Cuồng Huyết Bình chật vật mở miệng mắng thu hút qua.

Chỉ thấy Phong Cuồng Huyết Bình đột nhiên khựng lại, sau đó những giọt nước đang nhỏ xuống từ người y chợt kết lại thành những hạt băng, rơi xuống đám lá rụng dưới chân: nước trên thân y đã kết thành băng rồi!

Cho dù có sự hỗ trợ từ Thần Linh Tí Hữu, y vẫn không ngăn được hơi lạnh không ngừng thấm vào trong người, cuối cùng bị cường chế rơi vào trạng thái đóng băng dài đến 2 giây...

Chớp mắt sau, một tấm lưới tí mĩ tựa như lưới nhện dưới ánh mắt chấn kinh của mọi người đột ngột nhào lên từ dưới chân của Phong Cuồng Huyết Bình!

“Vút!”

Tấm lưới khép lại!

Phong Cuồng Huyết Bình nhất thời bị bó thành một chiếc bánh chưng thật người...

“Băng!”

Một tiếng quát vang lên, mọi người bỗng nhiên phát hiện, tên khổng nước bạc ba kia không ngờ lại đang đứng ở sau lưng của họ, chéch phía sườn của Phong Cuồng Huyết Bình, nhưng không biết vì sao Phong Cuồng Huyết Bình lại cứ nhìn vào trong khu rừng đằng kia... Ai nấy đều không biết nói gì, chỉ

đứng im nhìn Phong Cuồng Huyết Bình trở thành một chiếc bánh chưng thật sự mà nửa ngày trời không khôi phục nổi tinh thần.

*** Quang Nguyên Tổ Tiên: quang = ánh sáng; tiên = mũi tên. Quang Nguyên Tổ Tiên = Mũi Tên Nguyên Tổ Ánh Sáng.

*** Hỗn Loạn Trùng Kích: trùng kích = va chạm, xông tới. Hỗn Loạn Trùng Kích = Cú Va Chạm Hỗn Loạn.

*** Tinh Thần Bạo Phá: bạo phá = bùng nổ.

*** Tinh Thần Tiên Thát: tiên thát = quất bằng roi.

*** Thần Thánh Chi Tiên = Mũi Tên Thần Thánh.

*** Cảnh Thế Chi Chuy: cảnh = cảnh cáo; thế = thế nhân, người đời; chuy = cây chùy.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tổ Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Đào góc tường

Kéo dài thời gian đóng băng của Phong Cuồng Huyết Bình đến 6 giây xong, Tàn Nhược không tiếp tục ngưng tụ phép thuật nữa, mà từ sau lưng những người khác bước ra, hội hợp với năm người bạn Lục Tâm lúc này đã cướp chia khóa xong. Sau đó sáu người nối đuôi nhau bước vào trong di chỉ Alex, lưu lại một đám người đang mù mịt hết cả đầu...

Phần lớn người đều dời đi sự chú ý khi đột tấn công được triển khai, nên khi một lần nữa nhìn lại, cái họ nhìn thấy chỉ là cảnh Phong Cuồng Huyết Bình đang vô cùng chật vật, bị tên gà con bạc ba - theo như lời y nói - dùng một kỹ năng chưa từng thấy bọc thành một cái bánh chưng.

Thời gian đóng băng dài đến 6 giây, ngay cả mấy tên đội hữu của Phong Cuồng Huyết Bình cũng đều không có mặt mũi ngăn Tàn Nhược rời đi được - còn cần phải đánh tiếp nữa sao? Hiển nhiên là không rồi. Sáu giây, cũng đủ để đối phương bắn ra hai phép thuật bạc ba dạng nhiều tầng rồi, đối phó với một tên mục sư đã bị giảm đi lực phòng phép thì quả là thoải mái.

Mãi đến khi Tàn Nhược rời đi rồi, Hắc Thực, Bá Vương Hoàn và đám người chung quanh vẫn không hiểu vì sao Phong Cuồng Huyết Bình tốt xấu gì cũng là một lão làng, lại đi phạm phải một sai lầm cấp thấp là phương hướng di động cụ thể của đối phương như thế nào cũng không biết được...

Hỏi những người chơi luôn theo dõi trận đấu này từ đầu đến giờ, không một ai biết Tàn Nhược đã làm gì trong vụ nổ băng lúc đầu cả, rồi làm sao có thể dưới ánh mắt chăm chăm của quần chúng mà chạy một khoảng cách 20 mét đến sau lưng họ...

“...”

Nghe câu trả lời như thế, mấy người hỏi lại càng cảm thấy ngoài sức tưởng tượng hơn, có điều đoán tới việc Phong Cuồng Huyết Bình không biết vì bị lạnh hay vì tức giận mà sắc mặt đang tái xanh, cho nên họ không tiếp tục truy hỏi vấn đề khó khăn này nữa - ở trong trò chơi, còn có chuyện gì làm mất mặt hơn chuyện bị một tên mình đánh giá là ‘đồ gà con rác rưởi’ bắt xoay vòng vòng nữa chứ?

Một giây sau khi thoát khỏi trạng thái đóng băng, sắc mặt Phong Cuồng Huyết Bình tái mét hơn bao giờ hết! Lồng ngực y kịch liệt nhô lên hạ xuống, y dùng ánh mắt như muốn giết người nhìn về phía bóng lưng của bạn Tàn Nhược... Thần sắc đó khiến đám người chơi chung quanh không dám tiếp tục cười ra tiếng nữa, sợ thẳng này thẹn quá hóa giận, sẽ trút cơn tức lên người mình.

“Đi!”

Phong Cuồng Huyết Bình gầm một tiếng, sau đó dẫn người rời đi cửa vào di chỉ. Rất cục y cũng không đuổi theo Tàn Nhược tính sổ - dù sao đối phương cũng đã đưa ra yêu cầu luận bàn trước sự chứng kiến của nhiều người như vậy rồi, mà kẻ khiêu khích trước còn là mình nữa, nếu thật sự đuổi theo tính sổ, tức là chủ động khiêu khích tới Lục Tâm, khiêu khích tới chiến binh Từ Kinh Hoa!

Phong Cuồng Huyết Bình không ngu, y dĩ nhiên sẽ không kích động đến mức bắt kẻ hết thấy mà làm ra chuyện như vậy rồi. Huống chi bây giờ mà đuổi theo sẽ chỉ tổ làm đề tài cho người ta bàn về lòng dạ hẹp hòi của y mà thôi, y không ngu xuẩn tới vậy.

Đương nhiên, y tuyệt đối cũng không phải là người lòng dạ rộng rãi, về sau có cơ hội thì sẽ báo thù vậy. Dù sao cũng chỉ là một tên không nước bạc ba mà thôi, chờ có cơ hội hấn đi đơn lẻ thì tùy ý phái ra một tên chiến sĩ nào đó cũng đủ để diệt gọn rồi.

Phong Cuồng Huyết Bình vừa dẫn người rời đi xong, đám người chơi vây quanh cửa vào di tích cũng nhao nhao tản đi. Có điều, chuyện vừa rồi đã cung cấp cho họ một đề tài bàn tán cực kỳ tốt, tin rằng quá trình luyện cấp ngày hôm nay sẽ không buồn tẻ cho lắm. . .

Thoáng chốc, nơi cửa vào chỉ còn mỗi một tiểu đội.

Người cầm đầu tiểu đội này là một tên kiếm sĩ thuộc Từ Kinh Hoa, trên mặt y không có chút gì là cảm giác mất mát sau khi bị cướp chìa khóa cả, chỉ khá là hưng phấn nghe lời đánh giá về Tần Nhược của một tên đạo tặc và mấy tên nguyên tố sư trong đội mà thôi.

“Kỹ năng cuối cùng kia hẳn phải do hắn tự nghĩ ra đấy, MP lãng phí nhiều lắm, trong các trận đấu thông thường hẳn là không sử dụng được...”

“Ừm, tôi cảm thấy tốc độ ngưng tụ ma lực của hắn cũng rất chậm, lại không biết nắm bắt thời cơ... Trừ chút năng lực đầu cơ mưu lợi ra, tổng lại mà nói thì không am hiểu việc PK là mấy.”

“Không sai.”

Kiểm sĩ cầm đầu nhủ thầm lại, có vẻ rất không hài lòng với lời đánh giá của mấy tên nguyên tố sư kia. Nếu kỹ thuật PK kém, vậy làm sao xử lý được Phong Cuồng Huyết Binh? Tên ấy là một thành viên chính thức của U Minh Quỷ Trảo đấy, cho dù chỉ là một người theo nghề phụ trợ, nhưng thực lực cũng không thể yếu được.

Chuyển ánh mắt tới đạo tặc duy nhất trong đội, kiếm sĩ này hỏi:

“Hình Sát, trận chiến giữa bọn họ cậu xem lâu nhất, rõ nhất, cậu cảm thấy thực lực của hắn thế nào?”

Mọi người cùng nhao nhao nhìn về phía Hình Sát, chỉ thấy Hình Sát lắc lắc đầu:

“Tôi cũng không rõ sức chiến đấu của hắn lắm, có điều... Nếu dưới tình huống hắn có phòng bị rồi, tôi không có mười phần nắm chắc giết hắn được.”

Tầm lưới có phạm vi bao trùm gần như bằng với tầm tấn công xa nhất của các nguyên tố sư kia, đến hiện giờ vẫn còn in hằn trong óc của Hình Sát!

Không may may có chút dao động phép thuật nào, thậm chí là mấy chục tên người chơi bọn họ đứng bên trên nó cũng đều không phát hiện ra được quá trình hình thành nó nữa...

Thật là đáng sợ!

Hình Sát không dám tưởng tượng nếu như đối phương đã bày ra chiếc lưới này trước, mình ẩn thân tiến vào phạm vi của nó, có giống với cảnh một con bướm bướm bị mắc vào trong lưới nhện hay không...

Hình Sát nói suy nghĩ này của mình cho mọi người, đám nguyên tố sư nhất thời nhìn nhau: kỹ năng phản ẩn thân nguyên tố nước? Không thể nào! Một đám người vội vàng lắc đầu:

“Tuyệt đối không có khả năng này được!”

“Đừng! Kỹ năng quần thể này có tầm quá lớn, thời gian ngưng tụ chắc chắn rất dài, hơn nữa lãng phí MP rất nhiều, tuyệt đối không thích hợp khi chiến đấu thông thường được!”

“Lại nói, nếu Hình đại ca thật sự muốn lên đến bên cạnh hắn, hắn có thể phát hiện trước được sao?”

“Nếu là kỹ năng tự nghĩ ra thì sao?” Hình Sát thốt ra một câu khiến đám nguyên tố sư này phải ngậm miệng lại.

“Tự nghĩ ra...”

“Sao có thể thế được...”

“Không có gì là không thể được.” Hình Sát ngắt ngang sự tán thán của đám nguyên tố sư đi, tiếp tục nói: “Hơn nữa, khoảng thời gian mà hắn biến mất sau vụ nổ băng, ngay cả tôi cũng không nhìn thấy rõ là việc gì xảy ra cả... Hắn rời khỏi như thế nào... Làm sao lại xuất hiện ở vị trí đó... Tôi thật sự không biết được.” Nghe Hình Sát nói như vậy, mấy nguyên tố sư ở đây cho dù có ý kiến bất đồng cũng chỉ có thể im lặng.

Kiểm sĩ cầm đầu lại tựa như vô cùng hài lòng, y nói với Hình Sát:

“Nói như vậy, tức là cậu tán thành thực lực của hắn phải không?”

Hình Sát sững sờ:

“Anh muốn mời chào hắn vào đoàn của chúng ta sao?”

“Đừng vậy.”

“Nhưng hắn là người bên Lục Tâm, hắn... có thể bỏ đi được sao?” Hình Sát có phần lo lắng, Lục Tâm cũng không phải là kẻ nhu nhược gì, nếu Lục Tâm biết đội hữu của mình đã bị người ta ‘nạy’ đi, sau này làm sao còn gặp mặt nhau trong chiến minh được?

Không ngờ, kiếm sĩ lại lộ ra một nụ cười cao thâm khó lường:

“Hắn có bỏ đi hay không cũng không sao cả, cái quan trọng là, anh chàng khổng nước bạc ba này hiện giờ hẳn còn chưa bị Lục Tâm ràng buộc. Như

vậy chuyện cũng dễ làm hơn nhiều lắm”

“Vậy, bây giờ chúng ta liên hệ với hấn sao?”

“Đương nhiên, càng nhanh càng tốt, nói cho hấn biết đãi ngộ của đội chúng ta, sẵn tiện hỏi hấn một chút xem có còn bạn bè nào không, chỉ cần thực lực chấp nhận được thì kéo tới một thể luôn!”

*** *Hình Sát: hình = hình phạt; Sát = giết.*

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Đội trưởng chiến đấu

Tần Nhựt tiến bước về tầng hai di chỉ Alex, không hề biết rằng sau khi trải qua trận chiến vừa rồi, mình đã trở thành một mục tiêu được người khác chào đón. Hấn lặng lẽ đi theo đội, một bên tập trung tinh thần ứng phó với đám huyết ma tri chu có thể xuất hiện bất ngờ ở chung quanh, một bên lại phải đáp lời Hỏa Mân Côi, cô nàng này đang đột nhiên trở nên ranh mãnh vô cùng.

Bắt đầu từ khi hấn đánh bại Phong Cuồng Huyết Bình, ánh mắt mấy cô gái trong đội nhìn hấn đã rất khác xưa, tựa như là... đã ‘rửa’ mắt đi rồi vậy.

Nhưng đối với Tần Nhựt mà nói, xử lý một tên mục sư ánh sáng bậc bốn - một nghề nghiệp phụ trợ - cũng chẳng phải là chuyện đáng tự hào gì. Lúc đó, mục đích chủ yếu của hấn chỉ là để giám sát suất đối phương cướp được chìa khóa mà thôi. Chỉ thế thôi.

“Nhựt Nhựt, tôi nói, anh thành thật khai ra đi, vừa rồi anh đã dùng cách gì để thắng tên nhãi kia thế?”

Có thêm Từ Lan, tình hình của mọi người an toàn hơn hôm qua rất nhiều, cho nên Hỏa Mân Côi cũng nắm lấy cơ hội này truy hỏi chuyện phát sinh vừa rồi. Cô không tin rằng Phong Cuồng Huyết Bình sẽ kém đến mức ngay cả phương hướng di động của Tần Nhựt cũng không đoán được.

“Nhất định là Tần Nhựt đã dùng phép che mắt đặc thù nào đó rồi!”

Tần Nhựt trầm ngâm một chút, rồi hỏi ngược lại:

“Cô thật sự muốn biết?”

“Phải! Đương nhiên!”

Hỏa Mân Côi và Ngã Tiểu Tiễn đều rất ăn ý vênh tai lên...

Thông qua quá trình tiếp xúc ngày hôm qua, ít nhất Tần Nhựt cũng nhìn ra được bọn Lục Tâm, Hỏa Mân Côi, Tiểu Thanh, Ngã Tiểu Tiễn đều là người ngoài lạnh trong nóng cả - lúc đó mình rõ ràng mới chỉ là một tên gã nhép bậc ba được thuê đi theo, không có tư cách được chia chiến lợi phẩm, nhưng họ không những đã chia cho, mà còn dành cho hấn một sự tôn trọng và trợ giúp đúng mức nữa.

Chỉ cần điểm đó thôi, cũng đã rất hợp với khẩu vị kết bạn của Tần Nhựt rồi!

Tức thì, Tần Nhựt bèn rất thoải mái kể lại chuyện chiều hôm qua mình đã làm nhiệm vụ như thế nào, nhận được thuật Hóa Thủy ra sao cho cả bọn...

Vốn Hỏa Mân Côi chỉ thuận miệng hỏi như vậy thôi, không ngờ Tần Nhựt lại thổ lộ rõ ràng một tin tức quan trọng như thế, nhất thời cô sững người, mà những người khác trong đội cũng nhao nhao dừng chân, vừa kinh ngạc vừa chăm chú nhìn lấy Tần Nhựt.

Phải biết rằng... Mặc dù mọi người chỉ đang ở trong trò chơi, nhưng ở trong thế giới trò chơi này, thường thường lại có thể thấy được những mặt vừa cực đoan mà lại vừa thực tế, xấp xỉ như ở hiện thực.

Song song với việc mỗi người sắm vai nhân vật của mình trong trò chơi, họ cũng bộc lộ ra bộ mặt chân thực nhất của mình một cách rõ ràng...

Có tốt, có tệ, cũng có ích kỷ.

Hầu hết các người chơi cho dù trước mặt mình là những người bạn vô cùng quen thuộc, họ cũng sẽ không bao giờ kể ra tất cả năng lực của mình, ít nhất cũng sẽ vô thức giữ lại một ít tuyệt chiêu hoặc năng lực giữ mạng để phòng ngừa rủi ro.

Thuật Hóa Thủy của Tần Nhựt chính là một loại phép thuật cực kỳ trọng yếu. Mặc dù thuộc tính không bắt mắt gì đấy, nhưng trong Vinh Quang, Tần Nhựt tuyệt đối phải là người chơi đầu tiên có thể hóa thành nguyên tố, do đó tính quan trọng của nó có thể thấy được.

Hơn nữa trong mắt của bọn người chơi ‘nửa chuyên nghiệp’ như Lục Tâm, không những ở phương diện chiến đấu giữa người chơi, mà trong các phương

diện khác, thuật Hóa Thủy cũng có thể phát huy được những tác dụng rất trọng yếu. Ví dụ như vừa rồi vậy, ngay cả những cung tiễn thủ bậc bốn cũng không thể phát hiện ra được Tàn Nhực khi hắn lặng lẽ luồn ra đằng sau bảy người chơi, như vậy có thể thấy được tác dụng bá đạo của thuật này khi dùng ở trong một số địa phương nhất định.

Nhưng Tàn Nhực lại không chút do dự kể ra cho bọn họ biết, có thể nói, hành động này đã một cách nào đó nói lên rằng, Tàn Nhực không hề coi bọn họ là người ngoài...

Thân là đội trưởng, Lục Tâm phát hiện ra ngay dụng ý này của Tàn Nhực.

Gật gật đầu, sau đó Lục Tâm không nói gì, chỉ xông lên đón lấy hai con huyết ma tri chu đang lao đến từ xa, rồi kịch liệt chiến đấu...

Tàn Nhực biết, đây không phải là nơi để nói chuyện, mà bây giờ cũng không phải là lúc để nói chuyện phiếm, cho nên hắn bình ổn tinh thần, tiếp tục đi tới với đội ngũ ngay.

Hơn mười phút sau, sáu người đã đến được vùng đất ven rìa tầng hai, cũng chính là nơi mà ngày hôm qua bọn họ đã đánh quái. Chỉ thấy nơi này đã có một tiểu đội trụ lại, hơn nữa còn là do thành viên của Từ Kinh Hoa dẫn đầu nữa.

Quả nhiên là đất mồi mà, lần nào đến đây cũng có người chiếm hết. Tàn Nhực âm thầm cảm khái: may mà hôm nay mục đích của bọn mình không phải ở nơi đây...

Sáu người dừng lại ở trước một chiếc hồ đen. Quanh đây quanh vắng, chỉ có chừng một đến hai con huyết ma tri chu đang chậm rãi nẩy mồi, thành ra bầu không khí im ắng vô cùng. Nhưng đây lại chính là điểm dịch chuyển tới tầng ba của di chỉ.

Lục Tâm bước đến phía một cây cột đá thấp bé nhìn rất bình thường, dừng chân lại, sau đó một bên lấy chiếc chìa khóa trông như hình chữ thập lấy được từ địa huyết sử giả ra, một bên nói với Tàn Nhực:

“Một lần nữa tự giới thiệu lại một chút, Lục Tâm, gia tộc Từ Kinh Hoa, chiến sĩ cự linh cuồng bạo cấp 45, đã từng là một trong những đội trưởng chiến đấu của gia tộc.”

“Đội trưởng chiến đấu?!!”

Tàn Nhực há to miệng. Cho dù lúc thường hắn có bình tĩnh như thế nào đi nữa, nhưng sau khi nghe Lục Tâm tự giới thiệu, hắn cũng không khỏi phải chấn động thật mạnh trong lòng, rồi bất giác hít sâu vào một hơi. Hắn há miệng muốn nói gì đó, nhưng lại phát hiện ra mình đã không biết phải nói gì cả.

Đội trưởng chiến đấu!

Trong Vinh Quang, đội trưởng chiến đấu được biết đến như là những thành phần tinh anh có lực chiến đấu mạnh nhất trong các gia tộc, có nói là ‘chọn một trong vạn người’ cũng tuyệt đối không quá đáng...

Mặc dù chưa bao giờ chân chính tiếp xúc với những cường giả đứng trên đỉnh cao nhất của Vinh Quang này, nhưng theo một ít tài liệu được lộ ra một cách tản mát, Tàn Nhực ít nhiều gì cũng có chút hiểu biết về họ - những người này không chỉ cấp bậc, trang bị, kỹ xảo chiến đấu vượt qua những người chơi bậc cao thông thường, mà còn có ý thức đoàn đội mãnh liệt, cộng với năng lực chỉ huy nhất định nữa.

Đội trưởng chiến đấu, trong mỗi gia tộc chỉ có mười người.

Nhóm người này không chỉ tượng trưng cho lực lượng chiến đấu mạnh mẽ nhất của gia tộc, mà còn là niềm vinh quang lớn nhất của gia tộc, là vũ khí tinh thần dùng để đe dọa các gia tộc khác nữa!

Có điều...

Hình tượng hiện nay của Lục Tâm, hiển nhiên có chút không hợp với hình ảnh của một ‘đội trưởng chiến đấu’ trong đầu Tàn Nhực. Đặc biệt là, một người mà có thể trở thành đội trưởng chiến đấu của chiến minh Từ Kinh Hoa, tuyệt đối sẽ không thể nào không gom góp nổi một bộ trang bị chữ cam chứ phải không?

Lục Tâm dường như đã dự đoán được Tàn Nhực sẽ có phản ứng như vậy, cho nên rất bình tĩnh cười nói: “Đó là chuyện trước kia thôi. Trước kia Từ Kinh Hoa chưa lớn mạnh như bây giờ, chỉ có chừng hai ngàn người, cũng không tiếng không tăm. Đến khi chín đội trưởng chiến đấu khác xuất hiện, bên trong gia tộc cũng bắt đầu xuất hiện một ít hành động phân tranh lợi ích.”

Lúc đó Lục Tâm vì phiền chán những sự phân tranh ngày càng lớn này, lại thêm có một ít yếu tố về mặt gia đình, công việc nữa, cho nên đã dùng lý do thời gian online để từ chức đội trưởng chiến đấu, trở thành một thành viên bình thường của gia tộc Từ Kinh Hoa, do đó dần dần biến mất khỏi ánh mắt của tầng lớp cao cấp trong gia tộc.

Nói đến đây, Lục Tâm lại giới thiệu các cô gái cho Tàn Nhực biết: ba nàng Hòa Mân Côi, Tiểu Thanh, Ngã Tiểu Tiên là đồng sự trong hiện thực của Lục Tâm, Từ Lan chính là mục sư ánh sáng lúc trước từng quen thân nhất với Lục Tâm, sau khi Lục Tâm từ chức, mấy người đã tạo thành một tiểu đội, mục đích của họ không có gì đặc biệt cả, đơn thuần chỉ là hưởng thụ trò chơi mà thôi...

Nghe Lục Tâm nói xong, Tàn Nhực rốt cục cũng hiểu Lục Tâm đang muốn biểu đạt ý nghĩ gì.

*** huyết ma tri chu: tri chu = nhèn nhèn.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tổ Thao Không Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Đây là cái mùi gì

Từ sau khi Lục Tâm từ chức đội trưởng chiến đấu rồi, tiểu đội do hắn lãnh đạo đã biến thành một tiểu đội không có chút dục vọng cạnh tranh, mấy người anh chị em với nhau chỉ suốt ngày đi đánh quái, làm nhiệm vụ kiếm chút tiền trợ cấp gia dụng, cải thiện sinh hoạt, ngẫu nhiên kiếm được trang bị tốt thì đổi với nhau mà thôi.

Lục Tâm nói cho Tần Nhưộc biết chuyện này, đơn giản chỉ là muốn lộ ra một tin tức:

Hắn đã chán ghét chuyện lừa lừa gạt gạt trong trò chơi lắm rồi, không muốn bước lại con đường xưa nữa; hắn, cùng với bọn Hỏa Mân Côi, bây giờ chỉ muốn lẳng lặng hưởng thụ trò chơi này mà thôi, chứ không phải là toàn tâm toàn ý lăn xả...

Hiểu rõ xong, Tần Nhưộc trầm mặc một chút.

Quyết định này của Lục Tâm, ít nhiều gì cũng giống với phán đoán trước kia của hắn. Trong số những thành viên của chiến minh, sự tồn tại của dạng người như thế này... Thật là hiếm thấy đấy.

Từ trước đến nay, dạng người mà Tần Nhưộc trông thấy nhiều nhất chính là người như Vương Đạt vậy, vì có thể bước lên đẳng cấp cao hơn mà trừ thời gian làm việc ra, những quỹ thời gian còn lại như ăn, ngủ gần như đều tiêu vào trong trò chơi hết, và cũng vì trang bị và địa vị tốt hơn, mà không ngừng đi khiêu chiến với những con BOSS hoặc những con quái vật có thực lực siêu quần.

Không ngờ mấy người bọn Lục Tâm này lại có tâm cảnh bình thản như thế... Thực là làm cho người ta phải bất ngờ.

“Nói cho cậu biết những điều ấy không phải là muốn từ chối cậu, cậu hẳn phải biết đấy, chúng tôi đã xem cậu như bạn rồi. Mà đứng ở lập trường là bạn bè, những lời ấy tôi phải nói một cách rõ ràng với cậu. Năng lực khống chế nguyên tố của cậu rất mạnh, tiềm lực khổng lồ, nếu nghiêm túc thì trong tương lai tuyệt đối sẽ không phải đơn giản! Nhưng tiểu đội này của chúng tôi sẽ không có lợi cho sự phát triển của cậu, hơn nữa bọn tôi cũng không định đề cử cậu cho mình chủ, bởi vì bây giờ cậu mới chỉ bậc ba, theo tình hình trước mắt thì tôi cho rằng chỉ những gia tộc mới thành lập mới mang lại cơ hội phát triển cho cậu được.”

Lục Tâm nói rất ư là thành khẩn.

Tần Nhưộc lặng lẽ gật đầu. Lục Tâm quả thật suy nghĩ sâu xa hơn hắn nhiều. Lục Tâm cho rằng trong tương lai hắn sẽ gia nhập vào một gia tộc hoặc chiến minh nào đó, để tỏa sáng trong Vinh Quang... Nhưng Lục Tâm nào biết, ý định hiện giờ của Tần Nhưộc vền vền chỉ là lặng thầm cây bừa ở điểm đánh cực phẩm là di chỉ Alex này mà thôi, chỉ cần đi theo mọi người kiếm chút tiền, thì thoả mãn con BOSS nào đó để nhanh chóng gom góp đủ chi phí giải phẫu cho Hân Vũ là được rồi... Hắn cơ bản là không có ý nghĩ vươn cao, xa hơn.

Có điều nghe lời nói tiếp theo của Lục Tâm, Tần Nhưộc vẫn cảm động vô cùng. Chỉ nghe Lục Tâm nói:

“Thực ra những câu này tôi đã từng nói với nhóm Hỏa Mân Côi cả rồi. Nếu muốn đi, bất cứ lúc nào cũng có thể. Bất kể tương lai các cô cậu có thể nào, chỉ cần các cô cậu đã mệt mỏi đã chán nản rồi, vẫn có thể trở lại tiểu đội này bất cứ lúc nào. Tim chúng tôi nói chuyện phiếm, hoặc là tiếp tục đánh quái luyện cấp với chúng tôi... Tôi luôn luôn hoan nghênh!”

Tần Nhưộc sờ sờ mũi, im lặng gật đầu... Đột nhiên...

“Nói xong chưa?”

Hỏa Mân Côi đột nhiên nói chen vào, khiến hai người đàn ông giật mình nhảy dựng lên.

“Nói xong rồi... Xuống tầng ba thôi.” Lục Tâm trông hơi hơi xấu hổ.

“Xuống cái con quỷ đầu to nhà anh.” Hỏa Mân Côi mở đôi mắt đẹp của mình to ra, rất là bất mãn trừng Lục Tâm một cái: “Đang yên đang lành lại đi nói cái kiểu đa sầu đa cảm như thế, giống như người ta đang muốn đi tới nơi ấy, không sợ dọa cho Nhưộc Nhưộc nhà chúng ta chạy mất à?”

“Đừng đó! Nhưộc Nhưộc, đừng để ý tới lão ấy, lão ấy cứ như vậy thôi, làm việc cứ thích nhìn trước ngó sau, còn chưa bắt đầu làm thì đã nói hết cả chuyện sau đấy rồi, thật là không thú vị gì cả.” Từ Lan cũng hòa theo trách móc chung với Hỏa Mân Côi, khiến khuôn mặt ‘lão’ lúc này trông rất thật thà mộc mạc của Lục Tâm phải đỏ ửng lên, hắn ấp úng nói:

“Chẳng phải là do tôi cảm thấy nên nói sớm thì càng tốt hơn đó sao? Với lại...”

“Thôi thôi, đội trưởng, đại ca, xin anh đó, đừng nói nữa, lẽ mà tí nữa trời sáng bây giờ. Có gì thì sau này hẵng nói đi, bây giờ đi xuống tầng ba trước.” Ngã Tiểu Tiền và Tiểu Thanh cùng lộ ra một bộ dạng như chịu không nổi sự lè mề của Lục Tâm.

Lúc này, Lục Tâm nào còn có phong phạm của một đội trưởng hay một đội trưởng chiến đấu nữa, hắn bắt đầu dĩ nhún vai với Tần Nhữc, sau đó cầm thanh chìa khóa hình chữ thập trong tay vào cạnh bên của cột đá có dạng cây măng trước mặt...

“Thùng!”

Mặt đất mảnh liệt hạ xuống, sau đó trong một góc vắng chột xuất hiện một cửa hầm đen ngòm cao chừng một người.

Từ trong đó tỏa ra một khí vị u ám, kỳ dị...

“Cẩn thận! Quái vật tầng ba lợi hại hơn huyết ma tri chu đấy!”

Tần Nhữc gật gù đầu, sau đó bước theo sau Lục Tâm và Tiểu Thanh, mở kết giới lên và tiến vào hầm ngầm, mục tiêu: tầng ba đi chỉ Alex!

* * * * *

Tầng ba của di chỉ Alex có phong cách hoàn toàn khác với dạng thành thị của tầng một hay hang động của tầng hai, tầng ba do những hang động lớn nhỏ bất đồng nối với nhau tạo thành, là quần thể hang động không lộ thông được bốn phương tám hướng, nghe nói chính là nơi cư trú của những tầng lớp cao cấp trong tộc Người Hang Động thời xưa.

Tương truyền, những thành viên cấp cao của tộc Người Hang Động này, tùy ý quăng ai lên trên mặt đất cũng đều là dạng người giàu nhất một phương cả.

Năm đó trong lúc vội vã chạy xuống thành thị ngầm, những người này vì không muốn cho của cải của mình bị người khác phát hiện, nên đã chôn thật sâu bên trong những xó xỉnh không bắt mắt nào đó ở trong quần thể hang động này...

Rất nhiều năm trôi qua, số của cải này vẫn không bị phát hiện, mãi cho đến khi tộc huyết ma tri chu xuất hiện - khứ giác khác hẳn với người thường của huyết ma chu yêu chính là khắc tinh lớn nhất của những của cải ấy. Rất nhiều những của cải đã bị huyết ma chu yêu chiếm cứ, cất giấu.

Manh mối để tìm những của cải này, đã vì thế mà rơi vào người đám huyết ma chu yêu.

Tần Nhữc không biết các thuật sĩ luyện kim làm thế nào mới biến được những phần thân thể của huyết ma chu yêu thành cánh cửa thời không dẫn đến số của cải ấy, nhưng một khi đã đến đây rồi, hắn dĩ nhiên phải cố công tìm tòi chúng một chút mới hã...

Những thành viên cấp cao của tộc Người Hang Động từng huy hoàng ngày đó, nói không chừng có cất giấu những trang bị hay vũ khí cấp truyền thuyết, hoặc những thuốc phép siêu đẳng, hay những sách phép, sách kỹ năng hiếm hoi!

Nhưng, khi Tần Nhữc đang kích động vạn phần nhìn quét qua mỗi xó xỉnh khả nghi, hoặc những bàn ghế, giường phản bằng đá nằm trong các hang động thì sau lưng hắn, Ngã Tiểu Tiền đã mở miệng nói một câu đánh nát đi sự ảo tưởng không thiết thực của hắn một cách thật rõ ràng:

“Đừng nhìn nữa, cư dân thành ngầm ai nấy cũng đều là đạo tặc máy móc cấp tông sư trở lên không đấy, các thứ máy móc mà họ thiết kế, cho dù anh có phát hiện được thì cũng không mở được, không mang đi được đâu.”

Nghe vậy, Tần Nhữc rất là sáng khoái nhắm mắt, trong lòng thầm nghĩ rằng nghiêng lợi:

“... Lại là tông sư...”

“Xóc lại tinh thần đi nào! Nơi này không giống như bên ngoài đâu, quái vật cấp thấp nhất cũng là 45 đấy, với lại trong này còn có lũ huyết ma chu yêu mà cậu từng đụng độ, lẫn những con tử vong ma chu nữa, ngàn vạn lần không được sơ sẩy!”

Tần Nhữc thầm căng thẳng trong lòng. Tầng ba cũng có thể đựng phải huyết ma chu yêu à? Thế này thì phiền phức rồi, trong tầng ba này không thấy có đoàn đội nào để hợp tác, nếu sáu người mà gặp nó, tình hình sẽ tồi tệ vô cùng...

“Đúng rồi, tử vong ma chu là con nhện thể nào thể Lục đại ca?”

Tần Nhữc một bên hỏi, một bên lại ngo đầu nhìn tới đầu bên kia của chiếc hang rộng bốn trăm mét vuông này, ở đây có lối vào một chiếc hang khác...

“Tử vong ma chu cũng là một con BOSS bậc bốn loại yếu dạng tinh anh, toàn thân có mùi thối, có độc, khó đối phó hơn cả huyết ma chu yêu nữa.” Người trả lời hắn chính là Từ Lan.

“Mùi thối? Thối cỡ nào vậy chị?”

“Thối lắm! Giống như mùi xác chết ấy, kinh tởm vô cùng, chỉ cần bước vào khoảng cách trăm mét chung quanh nó là chú có thể ngửi thấy được liền. Đúng rồi, khứ giác nó cũng nhạy lắm đấy, có thể ngửi được mùi của con người ở cách hơn trăm mét...” Trong lúc Từ Lan đang tiếp tục giải thích, Tần Nhữc đã đi cách cô hơn chục mét rồi, cái mũi hắn đột nhiên chịu không nổi phải co lại một cái:

Ô! Cái mùi này...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Vết đốm xác chết, tử vong ma chu

Ngay khi Tần Nhưộc bật mũi lại, mấy người trong tiểu đội cũng cấp tốc ngửi thấy một mùi như mùi xác chết thoải rữa không biết từ nơi nào bay qua. Nhất thời, mọi người cùng biến sắc!

“Thối quá! Ô...” Mấy cô gái nhao nhao bật mũi lui lại.

“Là tử vong ma chu, mọi người cẩn thận!”

“Tần Nhưộc, đại trận Băng Tường!” Khi Lục Tâm và Tử Lan ngửi thấy mùi thối tanh tưởi này, hai người cùng cả kinh, sau đó lớn tiếng phân phó mọi người tiến vào trạng thái chiến đấu.

“Tiểu Tiễn, Nguyệt Ma Chi Phược! Tiểu Thanh theo anh!” Lục Tâm quát lớn, rồi dẫn theo Tiểu Thanh dùng tốc độ nhanh nhất phân ra hai cánh chạy tới trước.

Càng chạy gần, mùi thối kia lại càng xốc vào mũi hai người một cách mạnh mẽ hơn, hệt như mùi xác chết thoải rữa vậy, mà lại càng lúc càng nồng hơn, khiến hai người thật muốn nôn oẹ ra, ánh mắt như có sao sáng nhấp nháy. Hệ thống nhắc nhở hai người đã rơi vào trạng thái trúng độc, giảm đi 10% năng lực!

Lục Tâm thâm than xui xẻo, không ngờ tốc độ chạy của tử vong ma chu lại nhanh đến như vậy, chỉ trong thoáng chốc mà đã từ ngoài trăm mét rút thành khoảng cách đủ để nó tấn công rồi. Chẳng trách gì Tử Lan nói con này còn khó đối phó hơn cả huyết ma chu yêu nữa!

Lúc này, Tần Nhưộc khó khăn lắm mới ngưng tụ được ra bức tường băng thứ hai - không có lợi thế như ở tầng hai, tốc độ tạo thành Thập Nhị Băng Tường đại trận căn bản là không nhanh được.

Thời may Tử Lan từng có kinh nghiệm đối phó với tử vong ma chu, cho nên thấy Lục Tâm và Tiểu Thanh tái xanh mặt mày thì biết ngay hai người đã rơi vào trạng thái trúng độc, bèn lập tức dùng phép Khu Ma. Giải trừ trạng thái cho họ xong, cô mới tiếp tục với các phép thêm thuộc tính khác...

Những luồng sáng thần thánh chiếu xuống không ngừng.

Hỏa Mân Côi, Ngã Tiểu Tiễn và Tần Nhưộc đứng gần nhau, cách cửa hang chừng hơn hai chục mét. Thông qua đường nối giữa các hang động, họ nhìn thấy một cách rõ ràng có một con nhện khổng lồ khắp người đầy những vết đốm xác chết màu đen màu trắng xuất hiện bên trong hang động phía đối diện, nó đang dùng tốc độ cực nhanh leo qua bên này - tốc độ của nó phải nhanh hơn huyết ma chu yêu một bậc! Nhìn thấy vậy, trái tim của ba người như nhảy lên đến xuống họng, cùng khẩn trương không chế phép thuật, kỹ năng của mình, sẵn sàng chỉ viện cho Lục Tâm và Tiểu Thanh vào bất cứ lúc nào.

Tử Lan vẫn không ngừng gia tăng trạng thái cho Lục Tâm và Tiểu Thanh, đồng thời truyền đến cho mọi người tài liệu tỉ mỉ về con tử vong ma chu này...

Cho dù là người rất hiểu về tử vong ma chu, nhưng cô cũng tuyệt đối không thể ngờ được tiểu đội của mình vừa mới bước chân vào trong tầng ba là đã đụng phải tên sát tinh này rồi!

Có điều một khi đã đụng độ rồi, cho dù có tổ khổ đi nữa cũng đã muộn lắm, hiện giờ chỉ có cách dùng hết toàn lực tranh thủ ngăn con tử vong ma chu này ở hang động phía đối diện mà thôi, đợi cho Tần Nhưộc chuẩn bị xong Thập Nhị Băng Tường đại trận mà Lục Tâm thập phần coi trọng kia.

Mặc dù Tử Lan không biết phép thuật bậc ba mà Tần Nhưộc nghĩ ra này có thật sự đối phó được với tử vong ma chu hay không, nhưng vì bọn Lục Tâm đã tin tưởng, và biểu hiện của Tần Nhưộc dọc đường đi rất tốt, khiến cô cũng chấp nhận mạo hiểm một phen!

* * * * *

“Xi xi...”

Tốc độ của tử vong ma chu cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã chạy tới đường nối giữa hai hang động rồi, thân hình đồ sộ của nó khi chạy bên trong đường nối này lại không hề có vẻ gì là chật chội cả. Đầu tiên nó đưa bốn cái chân trước cực kỳ linh hoạt của mình vào, sau đó mới đến thân thể tanh tưởi đầy những vết đốm xác chết. Sắc mặt của Tiểu Thanh đã biến thành màu đen, suýt nữa đã bị nó dọa cho sợ chạy mất.

Tổ cha, thân thể đầy những vết đốm kinh tởm, mà lại còn tỏa ra mùi xác chết buồn ối như thế này nữa, thật là thử thách năng lực chịu đựng của người ta quá... Đừng nói là Tiểu Thanh, mà ngay cả cánh đàn ông như Lục Tâm và Tần Nhưộc cũng đang có xung động muốn móc sách phép hồi thành ra sử dụng ngay đấy!

“Đi!”

Rốt cục Ngã Tiểu Tiễn cũng không nhịn được nữa, bèn ra tay tấn công trước tiên.

Tiếng xé gió vang lên, mũi tên chuẩn xác đánh trúng mục tiêu, có điều thật đáng tiếc, sau khi bị trúng độc, xác suất phát huy hiệu quả kỹ năng Nguyệt Ma Chi Phược của Tiểu Tiễn cũng bị giảm lại, Nguyệt Ma Chi Phược không những không phát huy được tác dụng, mà còn chọc giận con tử vong ma chu kia nữa. Tử vong ma chu há mồm, một luồng khói màu đen phun ra, bao phủ lấy Lục Tâm và Tiểu Thanh.

“Khu Ma!”

Không hổ là một mục sư ánh sáng chính cống, phản ứng của Tử Lan cũng là hàng đầu, gần như ngay chớp mắt tử vong ma chu phun ra luồng khói đen ấy, một cột sáng thần thánh đã chiếu xuống làn khói, xua tan nó đi một cách sạch sạch sẽ sẽ khi nó còn chưa khuếch tán ra. Một nguy cơ đã được hóa giải.

“Đùng!”

Đòn tấn công của Lục Tâm kịp thời ngăn con tử vong ma chu đang muốn lao vào hang bên này lại. Có điều điều khiến mọi người phải bất ngờ chính là, lúc trước khi Lục Tâm cuồng hóa, đòn tấn công thậm chí có thể đẩy lui cả huyết ma chu yêu, nhưng bây giờ cũng với cường độ như thế, nhưng lại chỉ có thể khiến cho tử vong ma chu hơi khựng lại một chút, chứ không bị đánh lui như trong dự đoán...

Không hổ là tiền đội trưởng chiến đấu của Tử Kinh Hoa, cho dù xuất hiện tình trạng bất ngờ như thế này, Lục Tâm vẫn vô thức thực hiện một hành động chính xác nhất lúc này: hạ bả vai xuống, thân hình chợt cấp tốc lao tới phía con tử vong ma chu tanh tưởi kia.

“Đùng!”

Không có hiệu quả! Kỹ năng Trùng Kích không những không gây được bao nhiêu thương tổn cho tử vong ma chu, mà còn không sinh ra được hiệu quả đẩy lui nữa! Mà Lục Tâm thì dưới sự phản kích của tử vong ma chu, đã bị đánh rớt hết 1/3 HP, ngoài ra còn dính trạng thái trúng độc...

“Chết tiệt!”

Nhìn thấy tình hình như thế này, rốt cục Tần Nhữc cũng hiểu vì sao ngày thường bọn Lục Tâm lại không đi cạnh tranh chìa khóa. Có hai con quái vật khó giải quyết như tử vong ma chu và huyết ma chu yêu bảo vệ, nơi này quả thật không phải là nơi mà con người ở lâu được.

Lục Tâm, Tiểu Thanh đón đỡ đòn tấn công của tử vong ma chu, sau đó dùng tốc độ thật nhanh xuất ra các kỹ năng bậc ba, bậc bốn, nhưng vẫn không thể ngăn lại được thể đi tới của nó.

Chính lúc này, Tần Nhữc và Hỏa Mân Côi cũng nhận được thông báo rơi vào trạng thái trúng độc của hệ thống, năng lực bị suy yếu đi 10%, tồn tại cho đến khi tử vong ma chu rời khỏi phạm vi 30 mét quanh người.

Bức tường thứ năm vừa mới được hình thành!

Mất thấy thân hình khổng lồ của con tử vong ma chu đã chui vào hang bên này được non nửa rồi, Tần Nhữc nào còn có tâm tư đi ngưng tụ bảy bức tường băng còn lại nữa chứ?

Cứ theo tốc độ này mà tính, tử vong ma chu cần nhiều nhất 5 giây nữa thôi là có thể thoát khỏi đường nối hẹp hòi kia rồi, sau đó nó sẽ xử lý kẻ có điểm thù hận cao nhất là mục sư ánh sáng trước.

Mà thời gian cần để ngưng tụ bảy bức tường băng còn lại là ít nhất 20 giây, trong khi Lục Tâm, Tiểu Thanh, Ngã Tiểu Tiễn và Hỏa Mân Côi thì lại không thể ngăn được con quái vật này một chút nào - con BOSS chết tiệt này là một con nhện độc dạng tốc độ! (Dưới trạng thái trúng độc, hiệu quả của các phép thuật, các kỹ năng vật lý sẽ giảm đi, đối phó với BOSS thì gần như không có tác dụng gì cả)

Cho nên, so với việc tiếp tục thực hiện những động tác ngưng tụ nhằm chận này, chẳng thà làm ra một chút hành động thực tế để ngăn bước chân tử vong ma chu còn hơn...

“Nước!”

Một tiếng quát vang lên, có hai bức tường băng dưới sự khống chế của Tần Nhữc đã một lần nữa biến trở lại thành tường nước, sau đó nhanh chóng bay về phía tử vong ma chu.

Mục tiêu không phải là tử vong ma chu, mà là khe hở giữa nó với hai vách tường đường nối.

*** Đóm xác chết: nguyên văn là 尸斑, mọi người có thể tra nó trên mạng. Chồng chỉ định với các bạn đang ăn uống.

*** Nguyệt Ma Chi Phược: nguyệt = mặt trăng; phược = dây trói.

Chương 50: Nước ngưng thành băng, tích tụ! Na na na, na na na na ná na na na ~~

Sự gia nhập đột ngột của Tần Nhưộc khiến bọn Lục Tâm, Tử Lan phải giật mình.

Có điều nhìn lại sự thật là năm người căn bản không thể ngăn cản được việc tử vong ma chu lao vào trong hang, mặt thời gian cũng không đủ để chờ Thập Nhị Bạng Tường đại trận xuất hiện, họ cũng chỉ đành ngậm ngẫm đồng ý cho hành vi sớm gia nhập chiến đấu này mà thôi.

Không kỳ vọng được vào Thập Nhị Bạng Tường đại trận, mọi người cũng chỉ có thể dốc hết toàn lực tấn công, nhằm tạo thành tổn thương thật nhiều cho tử vong ma chu trong khoảng thời gian ngắn nhất. Chỉ cần đến khi kết thúc mà Tử Lan vẫn còn sống, vậy họ vẫn còn có cơ hội để quay lại.

Có điều điều khiến họ ngàn lần không ngờ tới là, đòn tấn công của Tần Nhưộc chỉ là dùng nguyên tố nước chen vào khe hở giữa tử vong ma chu và hai vách tường của đường nổi...

Nguyên tố nước trong không trung đang càng ngày càng ít!

Chợt đám Lục Tâm cảm thấy tốc độ của tử vong ma chu dường như đã hơi chậm hơn một ít...

Người phản ứng nhanh nhất là Hòa Mân Côi, cô mặc dù không biết Tần Nhưộc đã làm như thế nào, nhưng cô nhạy bén phán đoán được đây chính là một cơ hội, cho nên quyết đoán dùng việc phóng phép thuật tấn công lại, chuyển sang ngưng tụ kết giới bậc bốn và Liệt Hỏa Thần Thuẫn.

Hành động của Hòa Mân Côi khiến Tần Nhưộc thờ phào nhẹ nhõm. Trong mắt hắn lóe lên sự tán thưởng, sau đó tăng nhanh tốc độ không chế nguyên tố nước hơn, nói chung thành dạng hình tròn, nhét tiếp vào trong khe hở.

Không hổ là một con BOSS bậc bốn loại yếu dạng tinh anh, tử vong ma chu có năng lực phán đoán chiến trận cực mạnh, nó đã phát giác được nguồn gốc hạn chế tốc độ lao tới của mình là kẻ khổng nước bậc ba ở hai mươi mấy mét trước mặt kia, cho nên nó không tấn công Lục Tâm, Tiểu Thanh nữa, mà quay đầu, sau đó một hàng những cây kim độc chợt xuất hiện ở bên cạnh nó, rít gió lao về phía Tần Nhưộc!

“Cẩn thận!”

Tử vong ma chu đột nhiên thay đổi mục tiêu, tuy bọn Lục Tâm lập tức cảm thấy không ổn ngay, nhưng vẫn không phản ứng gì kịp, chỉ có thể cảnh báo mà thôi...

Tần Nhưộc không hoảng không sợ, chỉ điều chỉnh phương vị của tấm thuẫn bằng nước trong tay một chút. Đồng thời, ba bức tường băng trước mặt hắn cũng đột ngột thăng lên!

“Phụ phụ phụ!”

Một loạt những thanh âm gọn gàng vang lên, một loạt những mảnh băng cũng văng ra...

Ba bức tường băng gần như bị xuyên thủng cùng một lúc, trên mặt chúng hiện lên những lỗ nhỏ màu đen do bị ăn mòn. Đám bay của những cây kim độc kia tuy mạnh, nhưng sau khi xuyên qua Thủy Chi Kết Giới rồi cũng không còn chút lực uy hiếp nào cả, chỉ yếu ớt cắm lên thuẫn nước, sau đó hóa thành nguyên tố bóng tối, tiêu tan đi trong không khí.

Trong khi phòng ngự, Tần Nhưộc vẫn không quên mục đích chủ yếu nhất của mình, một nửa nguyên tố nước đã chen được vào khe hở giữa tử vong ma chu và hai vách tường đường nổi, sau đó chúng nhọc nhằn tách khỏi đám nguyên tố nước còn dư lại trên không trung...

Một chữ nọ nhanh chóng được thốt ra từ trong miệng của Tần Nhưộc:

“Băng!”

Tiếng hắn vừa dứt, hai người ở gần tử vong ma chu nhất là Lục Tâm và Tiểu Thanh lập tức phát hiện nhiệt độ trong đường nổi hạ xuống ngay. Tiếp theo đó, thân thể của tử vong ma chu chợt bị những áp lực mạnh mẽ chung quanh đè nén, thân thể to béo đầy những vết đốm xác chết của nó bị cưỡng ép nhỏ đi mấy phần, thế lao tới mạnh mẽ đã bị triệt để ngừng lại, tựa như đã bị kẹt rồi vậy. Nó kịch liệt giãy dụa, kêu gào...

Phòng ngự, phản kích, một hơi liền lạc.

Chuyện này không những khiến cho các đội hữu của Tần Nhưộc cảm thấy nhẹ gánh hơn, mà trên mặt họ còn hiện lên một nét kinh ngạc và bất ngờ nữa - tên Tần Nhưộc này thật đúng là quái tài, không ngờ lại có thể nghĩ được cách ngưng nước thành băng, tích tụ thể tích thật nhiều để khiến tử vong ma chu

mắc kẹt nữa!

Hỏa Môn Côi, Tử Lan cũng giật mình, vẻ mặt vừa mừng vừa kinh, cùng nhanh chóng quét nhìn Tần Nhưộc, sau đó hồ hào bọn Lục Tâm, Tiểu Thanh tăng nhanh tốc độ tấn công, đồng thời tránh lan đến vách tường đường nối.

Nhất thời, những đòn tấn công của Lục Tâm và Tiểu Thanh liên tiếp rơi vào người của con tử vong ma chu, bất kể tiêu hao MP bao nhiêu, cứ dốc hết kỹ năng là được.

Người đồng thời ra tay còn có Ngã Tiểu Tiễn và Tần Nhưộc. Những mũi tên phép thuật, những cây mâu băng của hai người đồng thời nhắm tới nửa phần thân lớn ra khỏi đường nối của tử vong ma chu, ra tay không chút lưu tình.

Những cụm chất lỏng màu lục theo đà tấn công của bốn người mà văng bắn khắp nơi!

Số máu tươi cũng chứa sự tanh tươi này, lúc này lại chính là tác nhân khiến mọi người bót ghê tởm mùi vị có chứa độc tính của tử vong ma chu đi. Không hề có chút thời gian ngắt quãng nào, mọi người đều dồn hết sức tấn công...

Tình hình đã trở nên tốt đẹp hơn, Tử Lan cũng được thư thả đôi chút, có điều cô vẫn cứ cấp tốc bắn ra những luồng ánh sáng trị liệu, hồi phục lại HP cho hai người đang chịu đựng lửa giận của tử vong ma chu là Lục Tâm và Tiểu Thanh.

Con tử vong ma chu đáng thương kia thân thể vốn là 'lồi lõm bất nhất', cho nên sau khi bị băng chẹn lại thân thể, nó nhất thời tiến cũng không tiến được, mà lùi cũng không lùi xong, tựa như một con sư tử đang bị giam ở trong chuồng vậy, chỉ có thể trút giận lên hai kẻ đang can quấy tấn công mình là Lục Tâm và Tiểu Thanh. Nó liên tục tạo ra kim độc, khói độc và nanh độc để phản kích.

Sau mười giây, HP của tử vong ma chu đã rớt xuống dưới 20.000, mà Lục Tâm và Tiểu Thanh thì dưới sự quan tâm của mục sư ánh sáng lại yên lành, một khi có tình huống nguy hiểm thì chỉ cần uống thuốc hồi phục MP là xong, không thật sự gặp được nguy hiểm gì.

Nhưng tử vong ma chu quả không hổ danh là một con BOSS bậc bốn loại yếu dạng tinh anh, sau một thời gian bị nhốt lâu dài, nó cũng đã tìm được cách thoát vậy!

“Xì xì!”

Quanh thân tử vong ma chu đột nhiên toát ra những luồng khói màu đen. Tựa như có tính ăn mòn rất mạnh, trong những tiếng xì xì, băng ở chung quanh tử vong ma chu sau khi bị luồng khói này tiếp xúc đã cấp tốc tan rã, những giọt nước màu đen không ngừng tí tách hạ xuống.

Không hay!

Tần Nhưộc nhăn mày, vội vàng khống chế nguyên tố nước bổ cứu ngay, nhưng lúc này muốn lợi dụng nó để kẹt tử vong ma chu lại là không có khả năng nữa rồi, nguyên tố nước còn chưa tới gần thì đã bị luồng khói đen kia của nó hòa tan sạch sạch sẽ sẽ hết, mà những giọt nước đã biến thành màu đen thì cũng không thể khống chế được.

Nhìn thấy tình hình này, Tần Nhưộc trầm hồi hận việc không tiếp tục ngưng tụ Thập Nhị Băng Tường đại trận của mình vô cùng. Mất thấy tình cảnh của mọi người đã trở nên ác liệt hơn, nhưng... Tần Nhưộc đã không còn cách nào nữa!

Hắn dù sao cũng chỉ là một tên khổng nước bạc ba mà thôi, trừ việc lợi dụng năng lực khống chế nguyên tố được xem như kha khá của mình để làm một ít kỹ xảo ra, mặt tấn công hẳn thực sự không thể giúp gì được.

Lần trước sở dĩ hắn có thể làm trọng thương huyết ma chu yêu, cũng là vì huyết ma chu yêu lấy HP làm vật dẫn, triệu hồi ra một đám cừu u ác linh có lực phòng phép không cao, nên mới khiến hắn có cơ hội tỏa sáng, kích nổ mười hai bức tường băng để giết sạch lũ cừu u ác linh, đánh huyết ma chu yêu rơi vào trạng thái yếu ớt. Nếu không, với lực phép của một tên khổng nước bạc ba, làm sao có thể gây được bao nhiêu thương tổn cho huyết ma chu yêu chứ?

Mà con tử vong ma chu trước mặt này còn khó đối phó hơn huyết ma chu yêu nhiều nữa, khả năng liên tục gây tổn thương độc tính suy yếu năng lực của nó khiến các kỹ năng tấn công vật lý của Lục Tâm và Tiểu Thanh chưa lần nào phát huy được hiệu quả, mà phép thuật của Ngã Tiểu Tiễn, Tần Nhưộc cũng như thế. Nếu không nhờ hắn làm kẹt tử vong ma chu lại, sáu người đã sớm bị nó làm thịt mất rồi!

Bây giờ những khối băng khi gặp phải khói đen do tử vong ma chu phát ra đều dần dần bị mất đi hiệu quả, tử vong ma chu đã bắt đầu di chuyển được một cách chậm chạp trong đường nối, nhiều nhất 2 giây là nữa nó có thể khôi phục lại năng lực di chuyển rồi!

“Khu Ma Quang Hoàn!”

Ngay chính lúc này, một luồng hào quang thánh thiện chọt rơi xuống người của Ngã Tiểu Tiễn, các trạng thái tiêu cực trên người cô nhất thời được xóa tan đi, mà Ngã Tiểu Tiễn cũng đang ngưng tụ Nguyệt Ma Chi Phục nữa!

Tinh thần Ngã Tiểu Tiễn trở nên phấn chấn hơn:

“Đi!”

Tiếng bật của dây cung vang lên, một mũi tên phép thuật màu tím tựa như một tia chớp xẹt ra, ghim thật sâu vào bên trong miệng của con tử vong ma

chu..

*** *Thủy Chi Kết Giới: kết giới = màn chắn. Thủy Chi Kết Giới = Màn Chắn Nước.*

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Những chiếc bánh màn thầu mốc meo

Nguyệt Ma Chi Phược!

Mang theo chút mong mỏi lần hy vọng cuối cùng của mọi người, mũi tên của Ngã Tiểu Tiễn cắm thẳng vào miệng của tử vong ma chu.

Thân người con tử vong ma chu mãnh liệt chấn động. Khoảnh khắc này, thời gian như đứng khựng lại, sáu người trong trận đều ngừng thở, khẩn trương nhìn chăm chăm vào mũi tên màu tím chỉ lộ ra một phần nhỏ ngoài miệng của tử vong ma chu, đang nhẹ nhàng lay động ấy.

“Xi...”

Một luồng hào quang màu tím đen đột nhiên tràn ra từ trong miệng của tử vong ma chu, rồi như một chiếc mạng nhện, ánh sáng này cấp tốc bao trùm phần đầu của tử vong ma chu, sau đó đến cái bụng to béo đầy những vết đốm xác chết của nó. Sáu người bọn Tần Nhưộc tựa như nghe được tiếng hoan hô vang lên từ trong lòng của nhau.

Thành công rồi!

Vào thời khắc khẩn yếu nhất, rốt cục Ngã Tiểu Tiễn cũng đã thành công được một lần rồi!

Không phụ lòng mong mỏi của mọi người, Ngã Tiểu Tiễn cũng thở phào một hơi. Cô đã bỏ đi được một tảng đá lớn trong lòng. Cho dù thời gian duy trì chỉ được 3 giây, nhưng hiệu quả phép thuật trên người của tử vong ma chu đã bị cưỡng chế gián đoạn, đồng thời cũng hạn chế được khả năng di động và tấn công của nó, ít nhất thì cũng đã tranh thủ được một chút thời gian để lấy hơi cho mọi người rồi! Còn phần phải làm sao tiếp theo, thì phải trông ở mọi người thôi.

Lục Tâm, Tiểu Thanh nhanh chóng uống thuốc ma lực vào. Sau khi được Tử Lan xua đi trạng thái trúng độc trên thân, đòn tấn công của hai người nhất thời đã trở nên càng sắc bén, càng kịch liệt hơn...

Tần Nhưộc cũng không dám chậm trễ, hần không chế một bộ phận nguyên tố nước cấp tốc nhét vào khe hở giữa tử vong ma chu và vách tường, để một lần nữa làm kẹt nó!

Một lần nữa bố trí thỏa đáng xong, Tần Nhưộc không xuất phép thuật tấn công như vừa nãy, mà nhanh chóng uống vào một bình thuốc ma lực, sau đó tiếp tục công tác ngưng tụ Thập Nhị Băng Tường đại trận đang dang dở.

Ba giây, chỉ là một cái chớp mắt.

Nhưng đối với tử vong ma chu mà nói, đây lại là một khoảng thời gian cực kỳ gian nan với nó. Thực ra thì cho dù là bất cứ sinh vật gì cũng vậy, đều chẳng thích người khác cắm một dị vật vào trong miệng của mình thế này.

Giải trừ trạng thái tê dại, trói buộc xong, tử vong ma chu giãy dụa, định nhổ ‘cái thứ’ đang cắm trong miệng mình ra, nhưng bất kể nó có dùng sức vùng mạnh đến thế nào, cũng không thể khiến ‘cây tăm khổng lồ’ đang cắm sâu ở lớp thịt trong khoang miệng của nó văng ra được, mà hướng chi bụng và tứ chi của nó lại còn đang bị kẹt nữa... Sau vài lần thử nghiệm nhưng không có kết quả, nó lại càng tức giận không chịu nổi, nó vừa rít lên giận dữ, lại vừa liên tục phun khói độc lẫn kim độc ra. Có thể thấy nó bây giờ đang cảm tức và phẫn nộ đến mức nào.

Mấy giây sau, thời gian làm lạnh kỹ năng của nó kết thúc, nó lại bắt đầu dùng biện pháp như trước, đó là gắng đỡ đòn của Lục Tâm và Tiểu Thanh, còn bản thân thì phát tán ra làn khói đen có khả năng ăn mòn mãnh liệt như vừa nãy, nhằm ăn mòn những khối băng ở quanh người.

Có điều vào lúc này, kỹ năng của Ngã Tiểu Tiễn cũng đã làm lạnh xong rồi!

“Tử Lan!”

Nguyệt Ma Chi Phược đã một lần nữa được chuẩn bị hoàn tất, mũi tên nhọn hoắt màu tím này tỏa ra ánh sáng chói rực, khiến con tử vong ma chu càng ra sức giãy dụa hơn, tựa như biết rõ sự đáng sợ của mũi tên này vậy.

“Khu Ma Quang Hoàn!”

Tử Lan rất ấn ý xuất phép thuật Khu Ma Quang Hoàn ra, xua đi trạng thái trúng độc trên người Ngã Tiểu Tiễn.

Không chút do dự, Ngã Tiểu Tiễn bắn Nguyệt Ma Chi Phược ngay!

Ngã Tiểu Tiễn biết, hiện giờ chỉ có thể dùng cách này để tranh thủ nhiều thời gian hơn cho mọi người mà thôi - bất kể là các kỹ năng của Lục Tâm, Tiểu Thanh, hay là Thập Nhị Băng Tường đại trận của Tàn Nhược, đều cần có thời gian cả.

Mà người duy nhất có thể kéo dài được thời gian để giúp mọi người chính là cô!

Từ sau khi Tàn Nhược ra tay, Hòa Mân Côi vẫn mãi không dùng bất cứ phép thuật tấn công nào. Sau khi kỹ năng Nguyệt Ma Chi Phược đầu tiên của Ngã Tiểu Tiễn phát huy được hiệu quả, toàn thân Hòa Mân Côi cũng được bao trùm trong một màn chắn màu xanh nhạt - Thanh Viêm Kết Giới, một phép thuật bậc bốn, có khả năng suy yếu 20% đòn phép thuật tấn công và kèm hiệu quả gây 50 điểm thương tổn thuộc tính lửa. Lúc này, phép thuật Liệt Diễm Thân Thuần - bậc bốn - của cô đã biến mất, chỉ khi bị trúng đòn nó mới hiện lên để chặn lại. Có hai phép thuật mạnh mẽ bậc bốn này che chở, cho dù cô có đối mặt với con tử vong ma chu, trong một khoảng thời gian ngắn chắc chắn vẫn có thể gây được chút ít tổn thương, chứ không đến nỗi chết quá sớm.

Chỉ thấy Hòa Mân Côi tràn đầy lòng tin, vừa vững chãi vừa xinh đẹp bước ra đứng trước người Từ Lan, trên cây gậy phép cô cầm, có một con rồng lửa tí hon linh động bay vòng quanh. Trông cô tràn đầy khí thế của một nữ kiệt anh thư không thua kém đáng mây râu.

* * * * *

Thật đáng tiếc, Nguyệt Ma Chi Phược lần này không phát huy được hiệu quả!

Tử vong ma chu bị mũi tên này kích thích, càng giãy dụa mạnh hơn, tốc độ ăn mòn băng của khói đen cũng càng nhanh hơn, những giọt nước màu đen không ngừng nhỏ xuống. Tâm thần khổng lồ của nó cũng một lần nữa bắt đầu ngo nguẩy chui ra bên ngoài. Rất nhanh, nó đã lộ được hơn phân nửa thân mình ra, cặp nanh độc ghê tởm liên tiếp tấn công, khiến Lục Tâm và Tiểu Thanh phải thối lui liên tục.

Nhìn thấy vậy, Tàn Nhược không nhịn được phải khản trương.

Tường băng khó khăn lắm mới ngưng tụ xong bức thứ bảy, nếu còn để cho tử vong ma chu xông ra ngoài như thế này nữa, vậy hậu quả thật không lường nổi!

“Mân Côi!”

Tranh thủ được một chớp mắt, Tàn Nhược vội quay sang Hòa Mân Côi hô một câu. Gần như ngay tức khắc, Hòa Mân Côi giơ cây gậy phép đỏ ửng của cô lên, con rồng tí hon đang vờn quanh gậy tựa như nhận được mệnh lệnh nào đó, tức tốc bơi đến viên hạt nhân màu đỏ ở đầu gậy. Một luồng dao động phép thuật mãnh liệt nhanh chóng bành trướng từ hạt nhân ấy!

“Hỏa Long!”

Chớp mắt ngay khi thân thể đồ sộ của con tử vong ma chu lọt được khỏi đường nối, luồng dao động phép thuật của Hòa Mân Côi mới triệt để phóng đi ra trong một tiếng ngâm của loài rồng.

“Ang~~~~”

Con rồng lửa bay vòng quay cây gậy phép bắt chợt lớn bùng lên gấp trăm lần, trở thành một con rồng lửa thân to nửa mét, chiều dài hơn mười mét. Nó kéo theo một con sóng nhiệt kinh người, lay khí thế ào ạt bắn về phía tử vong ma chu.

Rồng lửa bay đi, Hòa Mân Côi không những không lo lắng, mà còn không quan tâm gì đến số thương tổn do nó gây ra nữa, cô dùng tốc độ cực nhanh móc từ ba lô ra một cuốn sách phép, giữu nó:

“Hỏa Thần Chi Nộ!!!”

Khoảnh khắc này, bên trong hang động tràn ngập những khí vị mạnh mẽ của nguyên tố lửa. Con sóng nhiệt cuộn cuộn cuốn đi, càng lúc càng cao hơn, chúng xuất phát từ con rồng lửa đang bay vút kia và bàn tay khổng lồ vừa xuất hiện ở trên đầu của tử vong ma chu.

“Ầm!!!”

Bị rồng lửa khóa lại, tử vong ma chu căn bản không thể có cơ hội để né tránh. Sau một tiếng vang đồ sộ, khắp nơi đầy những tàn lửa văng bắn ra, thân thể con tử vong ma chu run lên, hơi nóng khiến nó phải kêu rít liên tục. Rất nhanh sau đó, bàn tay khổng lồ phía trên kia lại chụp xuống... Lại một tiếng nổ đồ sộ nữa vang lên, tử vong ma chu bị đập mạnh xuống mặt đất, tám cái chân của nó không chống nổi nữa, bị ngập xuống dưới đất.

Nhìn thấy cảnh này, Tàn Nhược hơi sợ, hấn lo cái bụng đồ sộ kinh tởm trông cực kỳ béo kia sẽ bị đập cho nổ tan ra. Cảnh mặt đất tràn đầy những vật bài tiết và nội tạng của một con nhện, chắc chắn sẽ không dễ nhìn cho lắm...

Vốn hấn chỉ vô ý thức nảy sinh một ý nghĩ tai quái như vậy thôi, nào ngờ sự thật lại phát sinh đúng y như thế!

Bị đập mạnh xuống mặt đất, cái bụng của tử vong ma chu đột nhiên phồng lên một cách dị thường. Nếu như cẩn thận nhìn kỹ, hoàn toàn có thể thấy được cái bụng của nó đã to béo hơn trước kia rất nhiều rồi.

Nhưng lúc này làm gì có ai lại đi quan tâm tới cái bụng của tử vong ma chu chứ?

Chỉ nghe “Phụp” một tiếng, phần chót bụng của tử vong ma chu đột nhiên tựa như một cánh hoa nở bung ra, sau đó vô số những ‘cái thứ đen đen trắng trắng gì đó’ tựa như hàng hóa bị đổ tháo, ào ào văng xuống đất...

Thoáng chốc, vô số những tiếng “xạch xạch xạch xạch” vang lên, rồi trong ánh mắt kinh hãi của bọn Tần Nhưộc, vô số những con tử vong ma chu tí hon to bằng nắm tay trông giống như những cái bánh mìn thầu mốc meo bắt đầu nhanh nhẹn bò qua bên này, tựa như một con sóng vậy!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Nhện con

Nhện!

Một bầy nhện đông nghìn nghịt!

Tràng cảnh này không không khỏi khiến Tần Nhưộc một lần nữa nhớ lại tình cảnh giờ này ngày hôm qua, ở tầng hai. Khoảng thời gian nửa tiếng đồng hồ kinh tâm động phách, rợn cả tóc gáy đó thật có thể nói là khoảng thời gian âm u nhất, đáng sợ từ khi mình bước vào trong trò chơi đến giờ.

Nhưng so với lúc này, Tần Nhưộc đột nhiên cảm thấy tràng cảnh của ngày hôm qua mới chỉ như là trò trẻ con mà thôi!

Đệt, con tử vong ma chu ‘mẹ’ đáng chết này, thoáng chốc mà đã đẻ ra một bầy con nhiều như thế rồi đây...

Nghe nói trong họ nhện nhện thì loại đẻ nhiều nhất có thể đẻ một lần cả ngàn con, như thế tính ra, tử vong ma chu rõ ràng chính là nhánh mạnh nhất rồi, lũ nhện con này không một ngàn thì cũng chín trăm đấy, chuyện này mà xảy ra ở con người thì phải nhận bao nhiêu tám hóa đơn phạt cho vừa đây hả?

Có điều hiện giờ Tần Nhưộc thật không có hứng thú lẫn có thời gian đi đếm xem lũ nhện nhện con trên mặt đất này rốt cục là có bao nhiêu con rồi. Nhìn thấy một đám đầy những thứ kinh tởm đông lúc nhúc, bỏ lỏm ngòm như thế này, thật sự là khiến người ta buồn ối lăm..

Tốc độ chạy của đám nhện con rất nhanh, Lục Tâm và Tiểu Thanh gần với tử vong ma chu nhất thì cơ hồ một giây sau khi bầy nhện con này xuất hiện là đã bị vây không một khe hở nào rồi. Đám nhện con còn lại thì chia thành hai luồng, tựa như hai luồng nước trắng đen đan xen với nhau điên cuồng lao về phía đám Tần Nhưộc - Tiểu Tiễn và Hỏa Mân Côi - Từ Lan.

Cho dù đám Hỏa Mân Côi có gan lớn thật, nhưng đụng phải tình cảnh này cũng phải kinh hoàng không thôi, suýt chút nữa đã rít lên rồi...

So ra, Từ Lan có vẻ bình tĩnh hơn nhiều lắm, mặc dù khuôn mặt xinh đẹp của cô tái nhợt như không có chút máu, nhưng cô vẫn vô cùng đứng vững lúc lên tiếng nhắc nhở:

“Dùng kỹ năng quần thể để tấn công!”

“Nhanh! Dùng để cho chúng tới được gần người. Thực ra chúng nó dễ đối phó lắm! Tần Nhưộc, bảo vệ Tiểu Tiễn cho tốt!”

“Mân Côi, cứ tạm mặc kệ chị đi, tấn công bầy nhện con phía sau lưng tử vong ma chu trước đã!”

Trong lúc Từ Lan lên tiếng nhắc nhở, tình hình Lục Tâm và Tiểu Thanh đã nguy ngập vô cùng. Cho dù hai người đã xuất ra mấy kỹ năng tấn công quần thể xử lý hết sạch đám nhện con trong phạm vi ba mét chung quanh, nhưng đó chỉ là một bộ phận nhỏ mà thôi, rất nhanh quanh họ lại có những con nhện con từ phía sau lưng tử vong ma chu bò tới nữa rồi - kỹ năng tấn công quần thể của chiến sĩ chỉ có hai ba cái thôi, dùng rồi thì rơi vào trong thời gian làm lạnh hết, trong một khoảng thời gian ngắn không thể sử dụng được nữa.

Lúc này, Tần Nhưộc một lần nữa bị ép phải gián đoạn công tác ngưng tụ Thập Nhị Băng Tường đại trận đã gần kết thúc của mình, hấn không chế mọi tường băng nhô cao lên khỏi mặt đất.

Trong đó có một bức thì treo khá thấp, cách hấn chừng mười mét.

Một bức bay về phía Lục Tâm và Tiểu Thanh.

Lúc này, một ‘luồng’ nhện đã lao đến vị trí cách Tần Nhưộc và Ngã Tiểu Tiễn chừng mười mét, và bức tường băng thứ hai cũng vừa vận tới được phía trên đầu của Lục Tâm và Tiểu Thanh!

“Nổ!”

Mất thấy tình hình của Lục Tâm và Tiểu Thanh đã gian nan hơn, Tần Nhược không chút do dự đưa cây Băng Chi Hồn lên chỉ một chỉ. Tức khắc, hai bức tường đã “ầm” một tiếng nổ tung. Trong tiếng nổ đồ sộ, chúng tách ra thành vô số những mảnh băng cứng, bắn văng ra khắp mọi phương.

Đám tử vong ma chu con này tên là ‘bạo liệt kịch độc chu’, bản thân không có lực phòng ngự, nhưng lực tấn công rất mạnh mẽ, ẩn chứa chất kịch độc, mà cũng có thể chạy đến gần người chơi để tấn công bằng cách tự kích nổ nữa. Kỹ năng này không đếm xỉa đến lực phòng ngự của đối phương, là tuyệt chiêu của tầng lớp cấp trung - cao trong số những con tử vong ma chu. Nhược điểm duy nhất là bạo liệt kịch độc chu máu ít mệnh bạc, đụng vào chết ngay, cho nên sau khi hai bức tường của Tần Nhược nổ tung, phạm vi mười mét quanh hai bức tường vừa nãy, bầy nhện nhỏ đã gặp phải sự đả kích mang tính hủy diệt!

Không những đám nhện con xông tới bị chết, mà lũ phía sau lưng của tử vong ma chu cũng gặp phải tai nạn kinh hoàng - như thế, nguy cơ của Lục Tâm và Tiểu Thanh cũng đã được trừ tận gốc.

Có điều cũng vì thế mà Tần Nhược đã phải giao ra một cái giá lớn...

Không chỉ thiếu mất hai bức tường băng khiến tiến độ ngưng tụ Thập Nhị Băng Tường đại trận phải lùi đi rất nhiều, mà hành vi ‘đồ từ đồ tôn’ tử vong ma chu của hắn đã khiến tử vong ma chu triệt để trở nên điên cuồng. Sau khi khôi phục lại bộ dáng bình thường, nó không đếm xỉa đến những đòn tấn công của Lục Tâm và Tiểu Thanh, cũng mặc kệ mục tiêu quan trọng nhất vừa rồi là Tử Lan, đám chân vừa dài vừa gầy lại vừa xồm xoàm đầy lông lá của nó nhanh chóng chuyển động, tựa như được gắn vào bánh xe, hung tợn lao tới phía Tần Nhược!

“Không xong!”

“Tần Nhược, chạy mau!”

Lục Tâm, Tiểu Thanh nhất tề biến sắc, vội vã cất bước đuổi theo.

Hỏa Mân Côi vốn đã chuẩn bị sẵn sàng để chống đỡ tử vong ma chu, bây giờ nhìn thấy mục tiêu của nó là Tần Nhược, sắc mặt của cô trở nên cực kỳ khó coi. Vốn cô nghĩ mục tiêu hàng đầu của tử vong ma chu hẳn phải là Tử Lan mới đúng, nào ngờ hai bức tường của Tần Nhược lại kéo điểm cừ hận qua hết như thế này...

Nguy rồi!

Hiện giờ sự quan trọng của Tần Nhược không hề kém với Tử Lan chút nào. Không có những chiêu thức cổ quái kỳ dị của hắn, sẽ rất khó để chiến thắng tử vong ma chu!

Cô không hề nề hà, giữ một cuốn sách phép ra ngay.

“Phùng!!!”

Một con sóng lửa cao đến mười mét đột nhiên xuất hiện, cuộn sát mặt đất rồi lao ra! Sau đó, Hỏa Mân Côi cũng không quan tâm xem phép thuật này có thể diệt hết toàn bộ bạo liệt kịch độc chu bên này hay không, cô vừa đưa tay vào trong ba lô, lại vừa xoay người chạy về phía Tần Nhược.

Vào thời điểm thế này, cô không thể không thừa nhận rằng về mặt khống chế nguyên tố, cô thực sự kém Tần Nhược không hề ít! Đương nhiên, các phép thuật nguyên tố lửa không thể gây ra trạng thái dễ ngăn cản tử vong ma chu cũng là một nguyên nhân quan trọng...

Song song với lúc đó, Tần Nhược đột nhiên đẩy Ngã Tiểu Tiễn đang được mình che chở sau lưng qua phía Tử Lan, quát to một tiếng “Tự bảo trọng!” rồi cấp tốc lui ra sau.

Thời gian, bây giờ nhất định phải kéo dài thời gian!

Tần Nhược giờ cây gậy phép lên, năm bức tường băng từng bức từng bức nện xuống phía trước mặt của tử vong ma chu, nhưng không ngờ tử vong ma chu không những tốc độ nhanh, mà mấy cặp mắt cũng rất sắc nữa, nó linh hoạt tránh đi hết những bức tường băng ấy.

“Móa!”

Ngay cả như thế cũng không giảm xuống được tốc độ của tử vong ma chu, điều này khiến Tần Nhược phải buồn bực kêu to một tiếng. Nhìn thấy cái thân thể xấu xí mang đầy mùi tanh tươi của con nhện khổng lồ ấy đang chạy đến đây, Tần Nhược thật muốn chết lắm.

Đệt, thật là muốn chết người quá mà!

Ngay chính lúc này, thanh âm của Tử Lan đột nhiên truyền qua: “Tần Nhược lát nữa có thể hồi sinh được, mọi người nhanh nhanh chạy qua hang bên kia đi! Nhanh! Đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta đấy!”

“Vào hang?”

Ánh mắt Tần Nhược sáng rực lên. Đúng vậy, sao mình không nghĩ đến cách lợi dụng đường nối giữa các hang động chứ nhỉ? Tử vong ma chu đã muốn chết muốn sống chạy qua bên này, sao chúng ta không chạy qua bên khác nữa, để khiến nó phải ‘tăng xông máu’ một lần nữa chứ?

Nghĩ đến đây, trong lòng Tần Nhược nhất thời lại sinh ra một cảm giác như tìm được đường sống trong chỗ chết. Hắn dự định sẽ ‘vì người quên thân’,

cho nên một bên tiếp tục dụ tử vong ma chu chạy đến nơi xa hơn, một bên khổng chế tường băng tiếp.

Cho dù có chết, cũng nhất định phải cố gắng kéo dài thời gian thật nhiều, để mọi người đều bình yên chạy được tới hang động bên nọ!

“Nổ cho ta!”

*** *bạo liệt kịch độc chu: bạo liệt = nổ tung.*

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khổng Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chết trận mà không có thi thể

Liên tục ba vụ nổ băng, khiến hang động nhất thời có tuyết bay mờ mắt.

Cho dù lực xung kích không tạo thành bao nhiêu thương tổn cho tử vong ma chu, nhưng vẫn khiến thể xông tới của nó bị lệch đi một chút, dẫn đến hơn phân nửa những cây kim độc nó bắn ra bị trúng vào mặt đất bên cạnh Tần Nhược, số còn lại không thể đủ để gây thương tổn mang tính trí mạng cho hắn!

Nắm lấy cơ hội chớp nhoáng này, Tần Nhược nhanh chóng di động bước chân, rồi ma xui quỷ khiến sao đó lại dùng thuật Hóa Thủy ngay - nói thật, nháy mắt khi đó, Tần Nhược tuyệt đối không phải là định làm gì đó cao siêu, hắn chẳng qua chỉ nghĩ mình không còn cách nào để thoát nữa, cho nên trước khi chết cứ thí nghiệm sự ảnh hưởng của phép thuật này đối với quái thú đi thôi...

Thuật Hóa Thủy vừa được sử dụng, Thủy Chi Kết Giới và Thủy Thuần đang lung lay sắp đổ cũng triệt để tiêu tan ngay - trong trạng thái hóa nước, không thể sử dụng bất cứ phép thuật hay kỹ năng gì.

“Vù vù vù...”

Vô số những vụn băng đâm vào trong người Tần Nhược, tựa như đâm vào trong một khối nước vậy, Tần Nhược thậm chí có thể cảm nhận được một cách rõ ràng quá trình mỗi một mảnh tiên vào trong thân thể hắn, sau đó chậm dần lại, cuối cùng tan rã ra...

Chỉ một nháy mắt như thế, mà dường như đã trải qua thật lâu rồi.

Tần Nhược triệt để say mê trong cảm giác bất tỉnh linh này. Hắn rõ ràng cảm nhận được có vô số những mảnh băng đang dung hợp với thân thể bằng nguyên tố nước của mình, sau đó trở thành một bộ phận trong đó.

Loại cảm giác này...

Thật là kỳ diệu vô cùng!

Trong lúc Tần Nhược còn đang thất thần, màn tuyết rơi đầy trời cũng dần dần hạ xuống sạch sẽ...

Lục Tâm, Tiểu Thanh đã vào được bên trong hang phía nọ, Hòa Mân Côi thì đang bảo vệ Ngã Tiểu Tiễn chạy vào, nhưng họ kinh ngạc vô cùng, bởi vì họ vẫn chưa nghe hệ thống nhắc Tần Nhược đã bị đánh chết, mà Tần Nhược thì đã biến mất khỏi hang bên ấy rồi!

Phản ứng của tử vong ma chu lại càng kỳ quái hơn, nó cứ di chuyển vòng quanh trong khu vực rải rác đầy vụn băng đó, chứ không đi tấn công bọn họ hay làm việc gì khác.

Năm người vì chưa bao giờ trông thấy Tần Nhược thi triển thuật Hóa Thủy, cho nên đều bị cảnh tượng trước mặt khiến cho sùng sốt...

Đột nhiên!

Hòa Mân Côi đang chạy ở cuối cùng nên nhìn thấy con tử vong ma chu đang bất an đi qua đi lại đã đứng im, sau đó ngẩng đầu lên, há cái miệng của nó ra. Chỉ thấy từ trong từ trong cái miệng xấu xí thỉnh thoảng lại nhỏ những giọt nước nhờn màu đen ấy có một luồng khói đen ngòm cấp tốc bay ra, rồi tựa như có ý thức, làn khói ấy lan tỏa ra bốn phương tám hướng...

Không có Khu Ma của Từ Lan, làn khói này lan tràn cực kỳ nhanh!

Thoáng sau, ở nơi cách tử vong ma chu không đến mười lăm mét về phía bên trái, một bóng người màu đen cao hơn hai mét cấp tốc hiện ra. Dưới sự ảnh hưởng của làn khói đen, bóng người này dần dần trở nên rõ ràng hơn.

“Tần Nhược!”

Nhìn rõ rồi, Hòa Mân Côi lại càng không hiểu, cô thầm lẩm bẩm trong lòng: tên nhãi này, đã trốn tránh được ánh mắt của tử vong ma chu rồi mà sao còn đứng ngăn người một chỗ như thế chứ?

Bị Hòa Mân Côi kêu tên, Tần Nhược mới tỉnh linh tỉnh lại từ trong cảm giác kỳ diệu đang có. Có điều phản ứng đầu tiên của hắn không phải là ngoái xem con tử vong ma chu bên cạnh, mà là theo bản năng xem xét lại hai bàn tay của mình. Trong tay hắn dường như đã có thêm một chút gì đó...

Một quả cầu nước có trộn lẫn khói đen, đường kính chừng 30 cm đang ngưng tụ trên bàn tay của Tần Nhược.

Khoảnh khắc này, Tần Nhược cảm thấy mình đã nắm bắt được một thứ gì đó, nhưng lại không nói lên được cụ thể...

Song song với lúc đó, không chỉ Hòa Mân Côi, mà cả bốn người đã tiến vào trong hang kia cũng đã phát hiện ra một hiện tượng quái dị:

Khi mà Tần Nhược ngưng tụ quả cầu nước ấy trong tay, thân thể khác hẳn bình thường của hắn cũng khôi phục lại hình dáng bình thường, tựa như đã rút bộ phận dư thừa ra rồi vậy.

Phát hiện này khiến năm người bọn Hòa Mân Côi phải trở mắt cứng lưỡi, biểu tình quái dị vô cùng. Nhất thời, họ thậm chí đã quên đi chuyện quan trọng nhất lúc này là gì nữa.

Rất nhanh, sự sững sốt và tò mò của mọi người đã bị tử vong ma chu triệt để xé nát, cũng giống như hành động ‘xé nát’ thân thể Tần Nhược của nó lúc này vậy: dưới da xương tủy cấp tốc của nó, thân thể Tần Nhược tựa như một đám nước, văng bắn khắp mặt đất chung quanh.

“Mân Côi! Mau trở lại!”

Lời nhắc ‘Tần Nhược chết trận’ của hệ thống rốt cục cũng xuất hiện. Tử vong ma chu rốt cục cũng hài lòng xoay người, chuyển sự chú ý lên năm người đang kia, khiến Lục Tâm phải gấp gáp đến độ kêu toáng lên.

Hòa Mân Côi đạp mạnh chân, một bên lui nhanh về phía hang mà bọn Lục Tâm đang đứng, một bên lại quăng ra một con rồng lửa. Con rồng lửa này ào ào lao tới, đốt cho tử vong ma chu phải đau đớn rít lên, cũng coi như báo được một chút xui xẻo cho Tần Nhược.

Nhưng như thế vẫn còn chưa xong, sau khi lui được vào trong hang, Hòa Mân Côi lại ném một phép Hỏa Tường vào trong đường nối nữa - không còn phép thuật băng của Tần Nhược, cô có thể xuất hết toàn bộ thực lực mà không có kỵ thứ gì. Lực phép của Hỏa Tường là hơn 140 mỗi giây, có thể tạo thành xấp xỉ mỗi giây 200 điểm thương tổn.

Lần này tử vong ma chu đáng thương vô cùng, luồng khói đen trên thân nó tuy có khả năng ăn mòn băng cứng thật đấy, nhưng lại không có chút hiệu quả gì đối với nguyên tố lửa thuần túy như thế này. Nó chỉ có thể vừa cố gắng chịu đựng sự thiêu đốt của Hỏa Tường, vừa chạy vào bên trong đường nối...

Lục Tâm và Tiểu Thanh đã ngăn sẵn trên đường, dĩ nhiên sẽ không để nó thoát mái thông qua rồi. Đã có kinh nghiệm lần trước, mấy người phối hợp càng tuyệt hơn.

Tiểu Tiên bắt lấy cơ hội, dùng Nguyệt Ma Chi Phược để tranh thủ trói tử vong ma chu, kéo dài thời gian. Lục Tâm, Tiểu Thanh thì dưới sự giúp sức của Tử Lan, cùng dùng tốc độ nhanh nhất trút kỹ năng lên người của tử vong ma chu.

Số người ngăn cản bước chân của tử vong ma chu còn có thêm một: Hòa Mân Côi.

Đã vũ trang đầy đủ, cô hiện giờ cũng đứng ở tuyến đầu. Giờ phút này cô lại chính là một trong những người không sợ bị tấn công nhất ở đây, có hai phép thuật phòng ngự bậc bốn, cho dù không uống thuốc cô cũng có thể ngăn được bốn đến năm đòn tấn công.

Hòa Mân Côi bắt lấy khe hở tiến tới trước một bước, từ bên sườn của tử vong ma chu dùng phép Kháng Cự Hỏa Hoàn, đánh gãy thế tiến tới của nó.

Song song với lúc đó, Nguyệt Ma Chi Phược của Ngã Tiểu Tiên cũng phát huy được hiệu quả. Như thế chưa đến mười giây, HP của tử vong ma chu đã chỉ còn dưới 8.000.

Thực ra, vừa rồi mọi người đã đánh rớt hơn 20.000 HP của tử vong ma chu rồi, lúc này nó chỉ còn được 15.000 HP mà thôi, cho nên dù thiếu đi Tần Nhược, năm người muốn giải quyết tử vong ma chu cũng không khó khăn cho lắm.

Tử vong ma chu vẫn còn bị chặn ở trong đường nối. Lúc HP của nó rớt xuống dưới 5.000, cục diện coi như đã được xác định!

Điều duy nhất khiến người ta phải bất an chính là, lúc Tần Nhược chết trận thì hắn đang hóa thành nguyên tố nước, cho nên bây giờ trừ món trang bị nằm lác lác trên mặt đất kia, chẳng còn thứ gì trông giống như thi thể cả...

Tử Lan có chút lo lắng, cô sợ thuật Hồi Sinh của mình không có đối tượng để thi triển. Nếu thật như vậy, cậu chàng Tần Nhược xui xẻo này rất có khả năng sẽ là người chơi đầu tiên trong Vinh Quang chết đi mà không có thi thể để sống lại.

*** *Hỏa Tường = Tường Lửa.*

*** *Kháng Cự Hỏa Hoàn: hỏa hoàn = vòng lửa.*

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Duỗi cảnh ô-liu nơi hành lang Hồi Sinh

Trong lúc bọn Lục Tâm hiệp lực đối phó đợt cuối cùng với tử vong ma chu, Tần Nhược lại một lần nữa ‘may mắn giá lâm’ hành lang Hồi Sinh.

‘Du hồn’ của những người chơi vừa chết trận, đang trong thời gian chờ được hồi sinh đều sẽ tụ tập nơi đây. Giống như Tần Nhược lúc này vậy, mọi người đều không có thân thể, nhưng vẫn có thể trông thấy mờ hình dáng lúc trước của mình, cho nên tuy là du hồn, nhưng vẫn không đáng sợ.

Hành lang Hồi Sinh trông vô cùng khí phái. Tần Nhược vẫn nhớ lần đầu tiên khi mình bị quái thú ‘tiền’ đến đây, hắn thậm chí đã thăm thú nó cả nửa ngày trời. Lúc đó, có lẽ có rất nhiều du hồn có ấn tượng rất sâu với một tên du hồn gà non kỳ lạ cứ ngẩng đầu chăm chăm nhìn hình vẽ trên trần hành lang suốt nửa ngày, ra dáng rất là mới mẻ, rồi lại còn đi vòng quanh cái hành lang có bốn vách kết thành hình vuông này cả một vòng, rốt cục mới theo lời nhắc của hệ thống đi đến trận pháp dịch chuyển không lồ màu trắng ở trung tâm hành lang nữa - đó chính là trận pháp hồi sinh - dịch chuyển kết nối tới vô số những điểm hồi sinh.

Bây giờ nhớ lại, Tần Nhược vẫn còn đỏ hết cả mặt. Lúc đó mình thật là dốt quá đi. Một cái hành lang trống lờ trống lốc, có cái gì đẹp đâu chứ? Trên trần nhà có một số bức vẽ về mấy tên người chìm và mấy tên người dơi, tuy cũng có một chút cô sự đấy, nhưng cũng không khác gì với bối cảnh mà trang web đã công bố cả, thực sự không cần phải làm tình làm tội cái cổ mình như thế làm gì.

* * * * *

Ngay chính lúc này, Tần Nhược đột nhiên nhận được lời nhắc từ hệ thống:

“Người chơi xa lạ - Hình Sát thỉnh cầu trò chuyện.”

“Hử?”

Tần Nhược hơi sững người. Chuyện người không quen tìm mình trò chuyện, từ lúc vào trò chơi tới giờ mình mới chỉ gặp lần đầu thôi.

Theo bản năng, hắn quét nhìn gần gần cái du hồn đang chống chọi lên nhau ở chung quanh, thăm nghĩ: lẽ nào sau khi chết mình lại càng có sức hấp dẫn hơn hay sao?

Nghĩ ngợi lung tung xong, Tần Nhược chấp nhận lời thỉnh cầu:

“Anh là ai?” Vừa nói câu này xong, Tần Nhược lập tức hối hận rồi, bởi vì...

“Hình Sát!”

“...”

Tần Nhược đột nhiên cảm thấy hóa ra trên đời này vẫn còn có người nhảm chán hơn mình nữa đấy, ài, mà mình lại còn nhảm chán đi nói chuyện với một người nhảm chán như thế nữa, không thể không nói mình thực sự cũng nhảm chán quá đi!

Hai bên im lặng mấy giây, sau đó Hình Sát mới một lần nữa mở miệng, phá đi sự trầm mặc đáng xấu hổ này: “Vừa nãy cướp chìa khóa, tôi cũng có mặt. Cho phép tôi mạo muội hỏi một câu, bây giờ cậu... Đã có đoàn đội cố định rồi hay chưa?”

“Đoàn đội cố định à? Anh hỏi chuyện này làm gì?”

Trong lòng Tần Nhược chợt trầm xuống, hắn lập tức nghĩ ngay đến Phong Cuồng Huyết Bình và U Minh Quý Trảo. Theo bản năng, hắn cho rằng tên này đang nói xa nói gần để thăm dò quan hệ giữa mình và bọn Lục Tâm đấy.

Phát giác được sự cảnh giác và giữ khoảng cách trong ngữ khí của Tần Nhược, Hình Sát lập tức giải thích ngay:

“Cậu ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, tôi chỉ là thay đoàn trưởng của bọn tôi hỏi cậu một chút xem có bằng lòng gia nhập vào đoàn của bọn tôi không mà thôi. Đoàn trưởng bọn tôi đã xem trận đấu giữa cậu và Phong Cuồng Huyết Bình, vô cùng tán thưởng năng lực của cậu, mà cá nhân tôi cũng cảm thấy thực lực cậu vô cùng khá, cho nên mới định mời cậu gia nhập... Đúng rồi, đoàn trưởng của bọn tôi cũng là thành viên của chiến minh Từ Kinh Hoa đấy, hy vọng cậu có thể cân nhắc một chút.”

Nghe vậy, Tần Nhược nửa tin nửa ngờ hỏi:

“Đoàn trưởng của các anh tên là gì?”

“Viêm Liệt, hỏa long kiếm sĩ cấp 46.” Sau khi trả lời xong, Hình Sát bắt đầu khai ra bản giá: “Gia nhập đoàn chúng tôi có rất nhiều chỗ tốt, không

những online là có ngay đội ngũ cố định, mà mặt trang bị cũng không cần cậu phải lo lắng nữa. Mặt khác, mỗi tuần có thể được thưởng xấp xỉ năm trăm đồng vàng.”

Nghe thấy có cung cấp trang bị, có đội ngũ luyện cấp cố định, hơn nữa mỗi tuần còn có một ngàn RMB tiền thưởng, trong lòng Tần Nhữc cũng hơi động đây, nhưng hắn lại rất nhanh nghĩ đến một chuyện ngay: “Các anh có quy định thời gian online mỗi ngày ít nhất bao nhiêu không? Rồi khi đội viên online thì có nhất định phải đi chung không?”

“Àch... Cái này thì...”

Nghe Tần Nhữc nhắc tới vấn đề này, Hình Sát hơi chút chần chờ:

“Bởi vì mỗi tuần sẽ cố định cấp cho đội viên năm trăm đồng vàng, hơn nữa lại có trang bị thống nhất, cho nên đội viên cũng nhất định phải có cống hiến cho đoàn, thời gian online... Thường thì không thể ít hơn mười hai giờ được.”

Tần Nhữc nghe bảo mỗi ngày phải online ít nhất mười hai giờ thì không chờ Hình Sát nói xong, đã dứt khoát từ chối. Hắn đã hiểu rồi, đây rõ ràng là một công hội lấy chuyện chơi trò chơi làm nghề mưu sinh. Bất kể quy mô bao lớn thì những người này đều dựa vào chuyện lung lạc những người chơi bậc cao có năng lực khá để duy trì kế sinh nhai, kiếm lấy tiền lời cả.

Cho dù đối phương nói mặt ngoài rất là dễ nghe, nhưng khi cẩn thận tính toán, đây căn bản chỉ là chuyện một đám người cực nhọc cày bừa cho một người hoặc một nhóm người hưởng mà thôi...

Mười hai giờ, mỗi tháng cũng chỉ được chừng bốn ngàn đồng tiền mà thôi, nếu như mình thực sự nhận rồi, vậy công việc trong hiện thực chắc chắn sẽ phải bỏ. Chưa nói là thu nhập này còn kém hơn so với tiền lương trong công ty mình, mà cho dù là có đi nữa, thì cũng vô cùng bất ổn, so ra còn kém hơn khi mình kiếm luôn hai việc như bây giờ nhiều ấy chứ!

Im lặng một lúc lâu, sau đó Hình Sát lại mở miệng:

“Đãi ngộ trong đoàn chúng tôi, so với mặt bằng chung của nghề thì đã không tệ rồi, nếu cậu còn ngại ít, vậy tôi có thể thương lượng lại với đoàn trưởng.”

“Không đâu, nghề game thủ chuyên nghiệp tôi không làm được, bên ngoài tôi còn có công việc nữa.” Tần Nhữc giải thích.

“Vậy à...”

Thanh âm của Hình Sát hơi thoải mái hơn một chút: “Thực ra thời gian online bao nhiêu cũng không quan trọng lắm đâu, nếu cậu chỉ có thể online buổi tối, vẫn có thể gia nhập vào đoàn chúng tôi, chỉ là mặt đãi ngộ thì thấp hơn đội viên chính thức một chút thôi.” Hình Sát vẫn chưa hoàn toàn bỏ cuộc với tên không nước bậc ba có tiềm lực khổng lồ này.

Có điều y lại không biết, trong lòng Tần Nhữc đã hiểu ra một chuyện...

Mặc dù Hình Sát nói chuyện rất dễ nghe, nhưng trên thực tế điều y nói lại biểu hiện ra chế độ tập quyền, phân phối của đoàn trưởng, hơn nữa phúc lợi của những người làm công như bọn họ cũng không tốt bao nhiêu, có lẽ là ngay cả chiến lợi phẩm của bản thân đôi khi cũng phải nộp lên nữa chứ, chẳng khác gì với tiểu đội mà lúc trước hắn từng hợp tác một lần cả.

Tức thì ngừng khí Tần Nhữc thay đổi ngay, hắn từ chối lời mời của Hình Sát liền - làm công cho người khác dù sao cũng không phải là chuyện thoải mái gì. Vì chút trang bị mà bị người ta áp bức, mất đi tự do, vậy thì thua đi chung với bọn Lục Tâm nhiều lắm, như vậy được tự tại hơn nhiều.

Hình Sát tựa như vẫn còn chưa bỏ cuộc, lại truyền âm tiếp: “Nếu cậu còn chưa gia nhập vào đội của Lục Tâm, vậy tôi cảm thấy cậu tốt nhất nên đi theo đoàn của bọn tôi vẫn tốt hơn, tên Phong Cuồng Huyết Bình kia lòng dạ hẹp hòi lắm, hôm nay cậu khiến hắn mất mặt như vậy, nếu không có đoàn đội, về sau trong trò chơi sẽ phiền phức nhiều.”

Lời này Tần Nhữc tin, hơn nữa bọn Lục Tâm cũng có nhắc với hắn rồi. Lục Tâm cũng có nói, chỉ cần đi theo đoàn đội, Phong Cuồng Huyết Bình sẽ tuyệt đối không dám xằng bậy.

Cho dù chỉ đi một mình, cùng lắm hắn đi thành thị khác chơi là được, Phong Cuồng Huyết Bình không có khả năng trải rộng cơ sở khắp cả Vinh Quang, nói trắng ra là y chỉ là một thành viên bình thường trong chiến minh mà thôi, vẫn chưa có khả năng khiến cả thầy chiến minh hoặc là gia tộc vô duyên vô cớ tổng động viên vì y được.

Trả lời một câu ‘không làm phiền quan tâm’ với Hình Sát xong, Tần Nhữc đột nhiên thấy cảnh vật trước mắt biến đổi, rồi chớp mắt, hắn đã một lần nữa trở lại bên trong hang động ở tầng ba di chỉ Alex. Nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Từ Lan, Tần Nhữc mỉm cười, sau đó hơi hơi hít vào một chút... Trong không khí, mùi tanh tươi khó ngửi lúc ấy đã tiêu tan đi nhiều lắm rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Hành động nguy hiểm

Giống như Tàn Nhược đã lường trước vậy, tử vong ma chu rốt cục cũng bị chết trong tay bọn Lục Tâm, có điều Tử Lan nói ra một điều này khiến hấn rất là hoảng hốt: sau khi chết rồi, hấn không lưu lại thi thể! Nếu không nhờ Lục Tâm bảo Tử Lan thử dùng thuật Hồi Sinh với mọi bãi nước ở trên mặt đất thì hấn đã phải hồi sinh bằng điểm hồi sinh nơi thành thị rồi...

Tàn Nhược như muốn rút cả tim, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Không ngờ bị chết khi hóa thành nước lại có di chứng như thế đấy, nếu đôi là người khác, chắc chắn đã mù mờ mà bỏ cuộc rồi ấy chứ!

Nếu vì như thế mà bị rút đi một cấp, sẽ oan ức lắm lắm!

Rùng mình một cái, sau đó Tàn Nhược bước theo mọi người đến nơi sâu hơn của tầng ba đi chỉ. Lúc này, bọn Lục Tâm cũng đã thu thập chiến lợi phẩm xong.

Đã xử lý con quái vật khó chơi nhất trong tầng ba rồi, những trận chiến sau đó dĩ nhiên không cần phải lo lắng gì nữa, bình đến thì tướng chặn, nước đến thì đất ngăn.

* * * * *

Dọc đường, Tàn Nhược xem như mở mang thêm kiến thức.

Lũ nhện tầng ba phải khó giải quyết hơn huyết ma tri chu tầng hai nhiều, có loại phun mang nhện ra càn đính, càng độc hơn của huyết ma tri chu - lục ma tri chu; có loại mọc cánh tựa như cánh ve, bay với tốc độ cực nhanh, lại có thể bắn ra số lượng lớn kim độc tấn công quần thể - tử dục độc chu; loại cuối cùng thì giống như mấy con tắc kè hoa, chỉ nằm nấp ở trong một góc hang, dùng mắt thường rất khó nhận ra - biến sắc long chu; đồng thời, biến sắc long chu cũng là loại nhện phổ thông khó đối phó nhất mà Tàn Nhược từng gặp, thân mình của nó cứng như sắt thép, lại phủ đầy những chiếc gai nhọn nhỏ bé chứa đầy chất kịch độc, cho dù là người mạnh như Lục Tâm cũng rất ngại đánh với mấy thứ này, hơi bất cần một chút thôi là trúng độc ngay, không những suy yếu 20% năng lực, mà trạng thái trúng kịch độc cũng cần phải có thời gian để thanh trừ nữa, phiền phức lắm.

Điều duy nhất đáng để xem là may mắn chính là, chỉ có lục ma tri chu, tử dục độc chu là quái vật loại quần cư, thường thường mọi khi chỉ nhìn thấy trong hang toàn những con lục ma tri chu thân đầy những lông lá màu lục, hoặc là những con tử dục độc chu vỗ cánh vù vù ở phía trên đầu mà thôi, chứ biến sắc long chu thường rất ít thấy đi chung, lần nhiều nhất cũng chỉ là 3 con.

Cho dù là như thế, mỗi khi đụng phải trên một con biến sắc long chu, tiểu đội của Lục Tâm cũng nhất định phải đề cao cảnh giác, dùng thái độ cẩn thận khi nghênh chiến với huyết ma chu yêu, tử vong ma chu để đối đãi với lũ này...

Tàn Nhược đã nhớ không nổi tiểu đội mình đã rẽ bao nhiêu ngã rẽ, và trước mắt là cái hang thứ bao nhiêu rồi nữa, lại càng không nhớ rõ mọi người đã đến được chỗ nào của tầng ba...

Khi đi đến một hang nọ, nghe thấy có thanh âm “cạch cạch cạch cạch” từ mấy xó hang truyền đến, hấn không khỏi than:

“Tôi ghét nhện nhện!”

“Ha ha, cố lên, sắp tới rồi!”

Nói xong, Lục Tâm nhăn tít mày đón lấy một con biến sắc long chu - hấn rất ngại đối phó với mấy con này. Lại là biến sắc long chu, hơn nữa lần này còn là 3 con đấy, phải liều mạng nữa rồi...

“Em nói này đội trưởng, anh có thể đổi lời kịch khác được không, nửa tiếng đồng hồ trước anh đã nói như vậy rồi.”

Tàn Nhược một bên quăng mắt khinh thường Lục Tâm, một bên lại nhanh chóng ngưng tụ nguyên tố nước, động tác của hấn thập phần thành thạo, so sánh với lần đầu tiên đụng phải biến sắc long chu thì quả thực như là một người khác rồi vậy, khiến cho người ta có một cảm giác lão luyện, bình tĩnh.

Không cần Lục Tâm phải dẫn dò, Tàn Nhược đã dựa theo quy củ cũ mà lúc trước mọi người định ra, nhắm trước khi Lục Tâm đụng độ với con biến sắc long chu đầu tiên, cùng Hóa Mãn Côi và Ngã Tiểu Tiễn liên thủ cản lại một con biến sắc long chu khác đang lặng lẽ nhảy ra từ một xó hang.

Tốc độ của biến sắc long chu thậm chí còn không bằng nổi tạt liệt phong lang nữa, cho nên rất dễ bị chặn lại, chỉ có điều vì màu sắc của chúng không khác gì so với màu của hang động, thành ra dùng mắt thường rất khó để phát giác nổi, điều này có phần phiền phức. Lại thêm lực phòng ngự, lực tấn công của chúng cũng mạnh, còn kèm thêm cả kịch độc, cho nên chúng đã biến thành con ác mộng của các nghề nghiệp cận chiến.

Nhưng đối với Tàn Nhược mà nói, loại quái vật này chỉ cần bị các nghề nghiệp tấn công từ xa phát hiện và nhắm chắc quỹ tích, vậy cũng dễ dàng đối phó thôi - lần trước, hấn đã lợi dụng phép thuật khiến một con biến sắc long chu ở trong trạng thái đóng băng mãi mãi, không hề cho nó có cơ hội lại gần người, thậm chí cơ hội bước thêm một bước chân cũng không có nữa!

Bởi vậy có thể thấy được nhược điểm của biến sắc long chu hấn phải là lực kháng phép, lực kháng phép của chúng.. Cực kỳ kém cỏi!

Bắt được nhược điểm của biến sắc long chu rồi, Tàn Nhược chỉ cần tiến hành một ít hành động không chế nho nhỏ là chúng biến thành những con châu chấu nhảy không ra nổi lòng bàn tay của hấn ngay, hấn muốn nắn như thế nào thì nắn như thế đó.

Theo thanh âm bước chân đến gần của biến sắc long chu, Tàn Nhực cấp tốc đặt một ‘thăm’ nguyên tố nước ở trên đường nó phải đi qua, sau đó chờ khi có dấu chân nó giẫm lên một cách rõ ràng thì thu lưới.

“Băng!”

Có lẽ là vì bên ngoài thân thể cứng như kim loại, nên lực kháng đóng băng của biến sắc long chu yếu ớt cực kỳ, nó lập tức bị đóng băng ngay, đồng thời lớp băng bao trùm bên ngoài nó cũng khiến nó triệt để bại lộ ở trong mắt của Hòa Mân Côi và Ngã Tiểu Tiên..

Chờ lượt phép thuật thứ nhất của Tàn Nhực được chuẩn bị xong xuôi, Nguyệt Ma Chi Phược và Hỏa Thần Chi Nộ cũng đánh trúng mục tiêu. Mà sau khi lớp băng bị hòa tan, một phép thuật khác của Tàn Nhực cũng đã không gặp không vọt đánh trúng..

Trạng thái đóng băng, vẫn còn tiếp tục!

Cứ như vậy, con biến sắc long chu đáng thương ấy đã bị ba người hành hạ, tra tấn đến chết...

So với ba người, Lục Tâm và Tiểu Thanh phải buồn bực hơn nhiều!

Cận chiến không những có nguy cơ bị trúng độc, mà mỗi đòn tấn công còn chỉ gây được thương tổn rất hữu hạn cho biến sắc long chu nữa. Đến khi bọn Tàn Nhực, Hòa Mân Côi và Ngã Tiểu Tiên đã giải quyết xong con biến sắc long chu bên kia, hai người mới lấy được không đến một nửa HP của con bên này...

Khó khăn lắm giải quyết xong con ở bên này, Lục Tâm tựa như mới từ mộ đá đi lên, lau lau mồ hôi trên mặt, hỏi: “Tiếp theo đi như thế nào? Không còn mấy căn phòng nữa phải không?”

“Ba trái bốn thẳng năm phải bảy thẳng.. Lần này là rẽ phải, qua căn phòng này là đến tế đàn, lúc đó có thể triệu hồi cánh cửa thời không rồi!” Người trả lời chính là Từ Lan.

Đây là lần đầu Tàn Nhực nghe thấy những câu này, cho nên hắn nhìn qua Hòa Mân Côi, mù mờ hỏi: “Cái gì mà ba trái bốn thẳng thế? Đọc mật khẩu à?”

“Cách đi trong tầng ba di chỉ.” Hòa Mân Côi nói.

Tàn Nhực vẫn cứ mờ mịt.

“Ài... Với chỉ số thông minh của Nhực Nhực anh bây giờ thì.. Giao tiếp với anh cũng là chuyện khó khăn đó.”

Không biết có phải do bị cường độ chiến đấu cao ép cho bị stress hay không, mà Hòa Mân Côi đã rất vô lương chọn cách dả kích Tàn Nhực để tìm niềm vui. Trong biểu tình xấu hổ đến toát mồ hôi hột của Tàn Nhực, cô nàng bật cười giải thích.

Hóa ra câu mà Từ Lan đọc chính là một cách đi để đi từ lối vào tầng ba di chỉ đến tế đàn một cách gần nhất, do các thành viên nội bộ của Từ Kinh Hoa tìm ra. Chỉ khi ở gần khu vực tế đàn, người chơi mới có thể sử dụng được tấm bản đồ để triệu hồi cánh cửa thời không.

Xong, Hòa Mân Côi còn nói thêm cho hắn biết: cách đi này là do mấy trăm người chơi bậc cao trong chiến minh Từ Kinh Hoa dùng máu tươi để trải ra, hơn nữa theo trước mặt mà xem thì người có thể từ trong căn phòng bí mật đi ra chỉ có một: Huyết Sắc Từ Kinh - minh chủ chiến minh Từ Kinh Hoa, chín người cực mạnh đi theo hắn đều toàn bộ chết trận hết, chỉ còn lại mỗi một mình hắn sống sót đi ra thôi.

...

Biểu tình vô cùng trịnh trọng của Hòa Mân Côi khiến Tàn Nhực cũng trở nên trịnh trọng hơn, hắn liếc nhìn Lục Tâm một cái, trong lòng thoáng giật thót... Hành trình lần này... Chỉ đơn giản là tới một căn phòng bí mật nào đó thôi sao?

*** *tử dục độc chu: tử = màu tím; dục = đôi cánh.*

*** *biến sắc long chu: biến sắc long = rỗng đổi màu, một cách gọi khác của những con tắc kè hoa.*

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Cường giả chí tôn

Nhận được lời nhắc biến tướng của Hòa Mân Côi, Tàn Nhực không dám chậm trễ, bèn vội vàng quảng đi tâm tính lúc trước, dùng mười hai phần mười tinh thần trau chuốt lại các kỹ năng lẫn phép thuật của mình một lần ngay.

Phòng bí mật trong tầng ba đi chỉ...

Dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng có thể đoán được, độ khó chắc chắn phải hơn xa so với tầng ba, ngay cả đội ngũ mạnh mẽ như của Huyết Sắc Từ Kinh mà cũng gãy cò ở bên trong, Tần Nhữc không cho rằng sáu người bọn hắn có thể thoải mái như đi dạo được.

Càng nghĩ, Tần Nhữc lại càng có chút bất an, hắn bèn hỏi thăm Hòa Mân Côi về thời gian mà Huyết Sắc Từ Kinh và chín tên cường giả khác tiến vào bản đồ này, cùng tình hình tỉ mỉ lúc đó.

Nếu như chuyện đã phát sinh rất lâu rồi...

Khi đó bọn Huyết Sắc Từ Kinh mới chỉ bậc ba, hoặc mới chỉ tới bậc bốn phải không, hoặc nghề nghiệp trong số bọn họ có sự phối hợp sai lầm hay không, rồi tình hình trong phòng lúc ấy...

Một hơi hắt như pháo liên châu hỏi hết những nghi vấn trong lòng mình, khiến Hòa Mân Côi phải bụm một tay lên trán, nghiêng đầu sang một bên, như thể đã bị hỏi đến nhức hết cả đầu vậy:

“Nhữc Nhữc à, tôi cảm thấy vấn đề đó anh cứ trực tiếp hỏi chị Lan vẫn tốt hơn đây.” Nói rồi cô chỉ sang Từ Lan.

“A?”

Tần Nhữc ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn về phía Từ Lan, chỉ thấy Từ Lan cũng đang bày ra một bộ dạng cực kỳ phiền não nhìn hắn: “Đột nhiên hỏi nhiều vấn đề như vậy, làm sao chị đáp hết ngay được?”

Lục Tâm cười một tiếng, xen vào nhắc nhở:

“Cứ kể ra tình hình khi đó bên em có bao nhiêu người đi vào, nghề nghiệp, đẳng cấp, và một ít chuyện gặp được bên trong ra sao đi, biết đâu cái đầu quỷ quái của Tần Nhữc lại có thể nảy ra mấy ý định quái lạ không chừng đây.”

Theo bản năng bỏ qua phần ‘đánh giá’ của Lục Tâm về mình, Tần Nhữc thăm vỗ trán, đúng vậy, Từ Lan cũng là một thành viên trong chiến minh Từ Kinh Hoa mà, hơn nữa hôm qua nghe bọn Hòa Mân Côi nói thì dường như chị ấy cũng có quan hệ mật thiết với Huyết Sắc Từ Kinh nữa, như thế nếu lần đó chị ấy có tham gia thì cũng không có gì lạ mà. Chỉ là...

Tần Nhữc chần chờ nhìn Từ Lan từ trên xuống dưới một lượt. Lúc ấy Hòa Mân Côi có nói là ‘có chín cường giả đi vào căn phòng bí mật với Huyết Sắc Từ Kinh’, vậy lẽ nào là nói... Cường giả là như thế này sao? Sao mình không nhìn ra được cái ‘khí vương bát’ của chị Lan đâu ấy nhỉ?

Ô, vấn đề này hơi phức tạp đây nha.

“Hay nhỉ Nhữc Nhữc, ánh mắt anh thế là sao đấy hử? Dám coi khinh chị Lan nhà mình à?” Không hổ là người có ánh mắt bén nhất trong số sáu người, Ngã Tiểu Tiễn không thẹn với nghề nghiệp của mình, thoáng qua một chút là cô bắt được ẩn ý trong ánh mắt của Tần Nhữc ngay. Tần Nhữc nghe vậy bèn vội vàng hớt hải xua tay:

“Không, anh nào dám chớ. Anh chỉ là thắc mắc, khi đó chị Lan bao nhiêu cấp thôi.”

“Chị á?”

Từ Lan không để bụng ánh mắt của Tần Nhữc, nghe Tần Nhữc hỏi vậy, cô lộ ra biểu tình suy tư:

“Hình như... Cấp 46.”

“Phụt!”

Tần Nhữc suýt chút nữa đã phụt ra một hơi, còn cho rằng mình đã nghe nhầm nữa.

Gian nan nuốt một ngụm nước miếng, sau đó Tần Nhữc hỏi lại: “ Bao nhiêu?”

“Cấp 46!”

Tiểu Thanh lờm Tần Nhữc một cái, bộ dạng trông như đã bị hắn đánh bại vậy:

“Lẽ nào anh cho rằng chị Lan của chúng ta từ lúc đầu đã thấp cấp vậy hay sao? Nếu không vì nhiệm vụ lần đó, với lại chuyện tộc trưởng thăng cấp, nói không chừng chị Lan cũng đã sớm vọt tới cấp 49, đang chuẩn bị làm nhiệm vụ lên bậc năm rồi ấy chứ.”

Vừa nói, Tiểu Thanh lại vừa nhìn Từ Lan một cái, ra vẻ rất thương tiếc.

Tần Nhữc hít sâu vào một luồng hơi lạnh, vô cùng chấn động nhìn Từ Lan, hắn không dám tin lời Tiểu Thanh nói là sự thật...

Trời ạ! Cấp 49, nhiệm vụ thăng bậc năm, bà chị trông có vẻ như một đại tỷ nhà bên, cứ lặng lẽ cống hiến này lại là một người suýt chút nữa đã có cơ hội

tiếp xúc với tầng đỉnh của kim tự tháp trong Vinh Quang đấy!

Đùa gì thế chứ?

Phải biết rằng cho tới bây giờ, số người có thể vọt lên cấp 49 trong số trăm triệu người chơi mới được có mấy chục ngàn thôi đó, mà số người hoàn thành được nhiệm vụ thăng bậc năm cũng chỉ không đến ba chục!

Bậc năm, theo Tần Nhữc xem ra thì chính là một đỉnh núi cao mong muốn mà không với tới! Ba mươi người đó không ai mà không phải là những kẻ mạnh nhất trong Vinh Quang - hai mươi tám người bị bảy chiến minh chia nhau, hai người độc hành kia thì ai cũng có thể lực gia tộc của mình, một người là tộc trưởng của gia tộc Phi Hồng, một người là đội trưởng chiến đấu của gia tộc Thiết Huyết. Tùy tiện ai đứng ra cũng đều là những kẻ mạnh đến như thần thoại cả!

Ngay cả cấp 49, Tần Nhữc cũng cho rằng ít nhất cần đến nửa năm thời gian của các người chơi chuyên nghiệp mới đến.

Mà Tử Lan...

Một mục sư ánh sáng mỏng manh, vậy mà chỉ suýt chút nữa đã bước đến vị trí gần nhất với bậc năm rồi sao? Thật là quá sức ngoài tưởng tượng mà! Cho dù độ khó khi thăng lên bậc năm ngang như việc lên trời, nhưng vẫn khiến Tần Nhữc phải chấn động thật mạnh, thậm chí còn chấn động hơn cả khi nghe Lục Tâm từng đảm nhiệm vị trí đội trưởng chiến đấu của gia tộc Tử Kinh Hoa nữa!

Hỏa Mân Côi bày ra vẻ mặt giả hoạt nhìn Tần Nhữc:

“Bị dọa cho ngốc rồi à? Trên người chị Lan còn có thông tin càng thêm sốt dẻo nữa đấy, há há, có muốn biết hay không hè?”

“Nha đầu chết tiệt, nói cái gì vậy?” Trên mặt Tử Lan dâng lên một áng mây đỏ, cô quát: “Đừng lãng phí thời gian nữa, nói chuyện chính đi!”

Đánh trống lảng, đây tuyệt đối là đánh trống lảng!!!

Tần Nhữc đã bị chi tiết ‘thông tin càng sốt dẻo hơn’ từ miệng của Hỏa Mân Côi khiến cho nỗi lòng hiếu kỳ, nhưng lúc này cũng không phải là lúc để hỏi về chuyện đó, chờ đến khi trở về thành rồi tìm Hỏa Mân Côi hỏi cũng không muộn. Hấn tức thì ngưng thần lắng nghe lời Tử Lan nói.

Tử Lan vừa mở miệng kể, vẻ cười đùa vừa mới đây cũng theo đó mà biến mất ngay, tâm tư của mọi người lại quay trở lại với căn phòng bí mật trong tầng ba...

* * * * *

Thời điểm Huyết Sắc Tử Kinh dẫn đội tiến vào mật thất, mới chỉ cách đây có hai mươi ngày, khi đó Huyết Sắc Tử Kinh mới chỉ cấp 49, chuẩn bị thăng lên bậc năm, còn chín người thủ hạ thì đều là những tộc trưởng, đội trưởng chiến đấu mạnh nhất được lựa ra từ trong chiến minh Tử Kinh Hoa, thực lực tuyệt đối không phải là một đám gà con mới vào bậc bốn như trong tưởng tượng của Tần Nhữc.

Khi đó Tử Lan và một mục sư ánh sáng nọ được xem như là hai người yếu nhất đội, nhưng cũng đều đã đạt đến cấp 46 và 47, năng lực phụ trợ lúc đó cũng thuộc tầng lớp đỉnh trong Vinh Quang...

Tổng lại mà nói, chiến lực của họ phải hơn xa tiểu đội sáu người bọn Tần Nhữc nhiều, do dù tùy tiện chọn ra một phần ba, cũng đủ để diệt cho sáu người thành cặn.

Nhưng một đội hình mạnh mẽ như thế, sau khi tiến vào trong một căn phòng khổng lồ hoàn toàn tối đen xong, không đến nửa giờ sau đã chết trận gần hết, chỉ có một người còn sống sót!

Nghe Huyết Sắc Tử Kinh nói, hấn còn là vì bên cạnh không có đồng đội khiến cho cô ky, nên mới toàn lực phóng ra các sách phép bóng tối bậc bốn trong tay, nên mới có thể sống sót đi ra khỏi phòng, sau đó hấn không hề đề cập gì đến chuyện tiến vào di chỉ Amex này nữa.

Nghe xong, Tần Nhữc triệt để không nói nên lời.

Đáng chết, cái gì mà ‘thành công hoàn thành nhiệm vụ’ chứ? Đây căn bản là lời nói hoa mỹ mà Huyết Sắc Tử Kinh dùng để đối phó với bên ngoài mà thôi. Tần Nhữc dám khẳng định, Huyết Sắc Tử Kinh cơ bản là sau khi thoát ly được trạng thái chiến đấu xong thì rời khỏi phòng ngay, cho nên thậm chí còn không hiểu rõ được tình hình cụ thể bao nhiêu nữa là!

Choáng thật, hành trình lần này chỉ sợ sẽ có không ít phiền phức đấy!

*** *Huyết Sắc Tử Kinh: huyết = máu; sắc = màu sắc; huyết sắc = màu máu; tử kinh = hoa tử kinh (đã có hình trong chương 10).*

*** *Phi Hồng = Ưng Đỏ.*

*** *Thiết Huyết: thiết = sắt; ‘thiết huyết’ chỉ những con người anh dũng, chiến đấu can trường.*

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tổ Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 57: Phòng bí mật? Cung điện ngầm!

Tôi!

Tôi đến nỗi đưa tay không thấy ngón!

Đây là ấn tượng đầu tiên của Tần Nhưộc về căn phòng bí mật ở tầng ba đi chỉ Alex.

May mà đường vào căn phòng này vô cùng vắng vẻ, chỉ cần không tiến tới quá 50 mét, sẽ không cần lo bị quái vật bảo vệ tập kích - đây là lời của Từ Lan nói, cũng là tin tức tốt nhất mà cô mang đến cho mọi người.

Sau khi sáu người tiến vào trong phòng rồi, đến giờ vẫn chưa dời đi nửa bước, mãi cho đến khi một đốm sáng màu lục mỏng manh nhỏ yếu tựa một con đom đóm hiện lên trong đêm đen vô tận, sau đó dần dần sáng hơn, Tần Nhưộc mới thầm thở phào một hơi nho nhỏ - ánh sáng từ viên tinh thạch chiếu sáng trong tay Từ Lan đang dần xua tan bóng tối đi.

Viên tinh thạch chiếu sáng Từ Lan cầm trong tay là một loại khá cao cấp, chỉ cần rót vào một ít ma lực là có thể sử dụng được ngay, phạm vi chiếu sáng phải rộng hơn viên ở bên trong ba lô của Tần Nhưộc nhiều, đạt đến 50 mét.

Có điều lúc này Tần Nhưộc lại không có tâm tư đi hâm mộ chuyện ấy, khi cảnh vật chung quanh đã rõ ràng rồi, hắn phải cấp tốc quan sát hoàn cảnh chung quanh.

Nhìn rồi, hắn lập tức bị cảnh tượng trước mặt khiến cho kinh ngạc ngây người ngay.

Trước mắt hắn là một hành lang vô cùng rộng rãi, to lớn, sâu thăm thẳm. Hành lang này rộng chừng ba mươi mét, độ cao cũng kinh người: hai mươi mét! Hai đầu hành lang này bị bóng tối chôn vùi, mờ hồ lộ ra một khí vị yên tĩnh, bí hiểm dị thường. Với cái nhìn của Tần Nhưộc, loại khí vị này nguy hiểm vô cùng.

Rất khó để tưởng tượng, căn phòng bí mật mà bên ngoài đồn đãi lại khổng lồ đến như thế này, hơn nữa... Không ngờ cư dân tộc Người Hang Động lại có thể xây dựng được một công trình dưới lòng đất như thế này để dùng cất chứa bảo vật đây!

Nếu Vương Đạt có ở chỗ này, chắc chắn sẽ quệt cái mũi quăng ra một câu ‘Trâu bò’ ngay.

Tần Nhưộc không phải là Vương Đạt, cho nên chuyện đầu tiên hắn làm chính là cấp tốc kiểm tra lại độ ẩm bên trong không khí nơi cung điện này- đây là một thói quen của hắn, mỗi khi đến một nơi xa lạ nào đó, nhất định phải xác định được độ ẩm chung quanh là bao nhiêu trước đã, sau đó căn cứ vào mức độ ấy để phán đoán ra tốc độ ngưng tụ phép thuật nguyên tố nước được tăng lên hay là bị hạ xuống.

Nếu lấy rừng Cain, tầng hai đi chỉ, tầng ba đi chỉ ra so sánh với nhau thì..

Độ hòa hợp với nguyên tố nước ở trong tầng hai là cao nhất, bởi vì từ phía chỗ nào cũng có những vùng nước, nguyên tố nước trong không khí vô cùng dồi dào, mà cũng thấp phản hoạt bát, khi không chế sẽ thuận lợi gấp đôi bình thường.

Rừng Cain hơi kém hơn một chút, nhưng cũng là nơi rất lý tưởng để chiến đấu, nếu không Tần Nhưộc đã không có khả năng một mình đối kháng với Vua tạt liệt phong lang rồi.

Nơi kém cỏi nhất chính là tầng ba, không có chút tăng thêm nào cả, nếu không lúc đối phó với tử vong ma chu hắn đã không chột vật đến nỗi nghèo một lần như thế.

“Nước! Ngưng!”

Rất nhanh, một bức tường nước dày mấy chục centimet đã ngưng tụ thành công trước mặt Tần Nhưộc...

Mọi người đều thối lui nhìn Tần Nhưộc, không ai hiểu lúc này hắn ngưng tụ tường nước để làm gì, chỉ có Hỏa Mân Côi là nhìn thấy động tác và tốc độ của Tần Nhưộc xong thì ánh mắt ngẩn ra, như đã ngộ ra được thứ gì đó.

“Lửa! Viêm!”

Một ngọn lửa bùng bình xuất hiện trên tay Hỏa Mân Côi, sau đó dần dần lớn lên, một giây sau mới hình thành một cột lửa to đáng kể. Ánh lửa bốc lên trông rất bất phàm, nhất thời chiếu rọi một khoảng cách thật xa.

Ánh lửa vừa chiếu rọi, mấy người ở đây lập tức phát hiện ra một vấn đề ngay:

Đồng dạng là một cử chỉ không chế nguyên tố bậc một, nhưng tốc độ ngưng tụ của Hỏa Mân Côi phải chậm hơn so với Tần Nhưộc từ nửa giây cho đến

một giây, mặc dù về mặt khí thế thì cột lửa của Hỏa Mân Côi áp đảo bức tường nước của Tàn Nhực, nhưng bức tường nước đang trôi nổi một cách chậm chạp ở trước mặt Tàn Nhực kia lại khiến cho người ta nảy sinh ra một cảm giác cực kỳ trầm mạnh, tựa như có thể đập tắt cột lửa của Hỏa Mân Côi vào bất cứ lúc nào vậy...

“Vi sao lại như vậy?”

Theo bản năng, Hỏa Mân Côi đã nhận ra được sự chênh lệch giữa hai người, cô bèn dùng ánh mắt rất khó hiểu nhìn Tàn Nhực. Cô không thể hiểu nổi vì sao tốc độ ngưng tụ phép thuật của một kẻ khổng lồ bậc bốn như cô lại có thể kém hơn so với một kẻ khổng lồ bậc ba, mà lại còn kém một cách rõ ràng như thế nữa, đó là cô đã mang đôi bao tay Ma Viêm cộng 8% tốc độ ngưng tụ phép thuật vào rồi đấy!

“Nơi này độ ẩm nặng, có lợi cho người khổng lồ.” Tàn Nhực trả lời, sau đó tiện tay tấn bức tường nước trở lại thành nguyên tố. Hắn quay mặt qua, nhìn thấy Hỏa Mân Côi vẫn còn lộ ra một bộ dạng mờ mịt không hiểu, bèn giải thích:

“Phép thuật nguyên tố đều là do ngưng tụ các nguyên tố nhỏ bé trong bầu không khí mà thành, nếu trong không khí tồn tại càng nhiều nguyên tố, vậy việc ngưng tụ sẽ càng thoải mái hơn. Phép thuật nguyên tố nước của tôi, ở nơi có độ ẩm cao sẽ càng dễ dàng sử dụng hơn; bất kể là tốc độ, lực tấn công, đều sẽ được gia tăng với một biên độ nhỏ. Cô là khổng lồ, tình huống sẽ ngược lại với tôi. Tôi cảm thấy, môi trường khô ráo, nóng bức sẽ càng thích hợp cho cô phát huy hơn.”

“Ý của cậu là, hoàn cảnh ảnh hưởng rất nhiều tới nguyên tố sư phải không?” Lục Tâm đột nhiên hỏi chen vào.

Tàn Nhực nhún vai: “Không phải là lớn lắm, nhưng cũng không nhỏ. So sánh như thế này đi, ở rừng Cain, một mình em chống lại một con Vua tạt liệt phong lang cũng không thành vấn đề...” Nghe hắn nói tới đây, năm người còn lại rất ấn ý trao đổi một ánh mắt kinh hãi.

“Nhưng nếu đối lại là một vùng đồng cỏ nào đó... Hai người như em chụm lại cũng phải bị nó xé cho nát bấy.” Tàn Nhực rất thẳng thắn nhún nhún vai, xong tiếp tục nói: “Nơi này đã là khá lắm rồi, mặc dù kém hơn tầng hai đi chi, nhưng ở đây, em hẳn sẽ không kém hơn một nguyên tố sư bậc bốn thông thường.”

Hắn vừa nói xong, Hỏa Mân Côi đã hung tợn trừng mắt qua, hừ một tiếng, không biết có phải là đã hiểu lầm ý tứ trong lời nói của Tàn Nhực rồi hay không.

Tàn Nhực toát mồ hôi hột, vội vàng giải thích.

Hỏa Mân Côi ngẩng đầu, hồn nhiên như không nói: “Anh nói hoàn cảnh nơi này cũng xấp xỉ như rừng Cain, vậy có phải là nếu đụng phải một con quái thú cấp bậc ngang với Vua tạt liệt phong lang, anh cũng có thể một mình đối phó được đúng không?”

“A...” Nhìn Hỏa Mân Côi ‘nhiệt tình’ so sánh với mình mà Tàn Nhực không biết phải nói gì cả, chỉ hé hé miệng, không biết nên khóc hay nên cười. Hắn thật không có ý nói cô là một nguyên tố sư bậc bốn thông thường đâu.

Cũng may mấy người còn lại đều không giống như Hỏa Mân Côi, Lục Tâm trầm ngâm một chốc, sau đó nói với Tàn Nhực: “Nói như vậy, ở đây cậu có thể phát huy ra thực lực mạnh hơn so với ở tầng ba phải không?”

Cảm thấy ánh mắt của Hỏa Mân Côi đã bớt nóng bức hơn, Tàn Nhực hót hải thờ phào một hơi, sau đó không chút mảy may do dự, kiên định gật đầu.

“Tốt!” Tinh thần Lục Tâm trở nên phấn chấn lên: “Đúng rồi, vừa nãy tôi thấy tốc độ ngưng tụ nguyên tố nước của cậu đã nhanh hơn lúc trước, nếu lần này đề cậu chuẩn bị đại trận Băng Tường thì cần bao lâu thời gian?” Sau khi nghe được chuyện bọn Từ Lan và Huyết Sắc Từ Kinh đã gặp phải trong đây, Tàn Nhực biết chắc sẽ có lúc phải dùng đến Thập Nhị Băng Tường đại trận.

Chỉ có điều nếu thực sự phải dùng con bài ấy ra, vậy đó chần chẫn cũng là lúc mà mọi người gian nan nhất.

Tàn Nhực hít vào sâu một hơi, trầm ngâm một thoáng rồi vô cùng trịnh trọng nói:

“Nếu dưới tình hình không bị quá rầy, vậy chỉ cần mười lăm giây...”

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Phương thức chiến đấu kiểu tự sát

Trong hành lang dài của cung điện ngầm, sáu người bọn Tàn Nhực cùng ngưng lại tiếng hít thở, sau đó dưới sự trợ giúp của ánh sáng từ tinh thạch chiếu sáng cùng im ắng tiến lên phía trước. Bước chân họ nhẹ tựa lông hồng, sợ tạo ra cho dù là chút xiu xiu tiếng động trong cung điện im ắng tuyệt đối này.

Mặc dù nhìn thì có vẻ như đang bịt tai đi trộm chuông đầy, nhưng sáu người đều rất là ấn ý mà làm như vậy - nơi đây dù sao cũng không phải là thắng địa du lịch gì, ở nơi đây mà ngênh ngang bước đi thì tuyệt đối là một hành vi ngớ ngẩn...

Hon nữa chín tên cường giả trong Từ Kinh Hoa cũng đã dùng máu tươi của họ để chứng thực cho vấn đề nghiêm túc sau đây rồi: quái vật trong căn phòng bí mật này, hoàn toàn khác với bên ngoài.

Ở bên ngoài, quái vật gặp phải người chơi thì chủ động nhào tới giết ngay, thuần túy là do phản ứng từ bản năng và thuộc tính xâm lược điều khiển. Còn quái vật bên trong phòng bí mật này thì không như vậy, nơi này là hang ổ của lũ huyết ma tri chu bậc cao, trừ đám biến sắc long chu, tử dực độc chu và lục ma tri chu sống quần cư ra thì còn có cả huyết ma chu yêu và tử vong ma chu nữa; theo lời của Từ Lan nói thì sau khi tiểu đội của họ tiến vào nơi này, họ đã đi được một đoạn đường khá xa nhưng vẫn chưa gặp được bất kỳ một con quái nào cả, mãi cho đến khi tới được một ngã tư kia, những con tử dực độc chu, biến sắc long chu mới như che trời lấp đất vọt từ bốn phương tám hướng tới, lúc sau thậm chí còn xuất hiện cả tử vong ma chu nữa, từ đó cô suy đoán ra, lũ nhên nhện này hẳn phải chịu sự chỉ huy từ một con nhện bậc cao nào đó, nên mới có thể xuất kỳ bất ý phục kích tiểu đội của Huyết Sắc Từ Kinh như thế.

Có lẽ con nhện bậc cao ấy chính là tử vong ma chu, hoặc là một loại cấp cao hơn nữa!

Có điều bất kể như thế nào, cường độ tấn công lúc đó quả thật cũng quá mạnh, ngay cả đội hình được xưng là ‘mạnh nhất chiến minh Từ Kinh Hoa’ lúc đó mà cũng bị phá hủy một cách quá cấp tốc nữa; mục sư ánh sáng bị giết đầu tiên - trong chớp mắt, sau đó là các nguyên tố sư, cuối cùng người sống sót chỉ còn mỗi một Huyết Sắc Từ Kinh lúc đó trang bị đầy đủ một bộ đồ cam!

Ngay cả Từ Lan cũng không biết lúc đó rốt cục Huyết Sắc Từ Kinh đã sống sót đi ra như thế nào, bởi vì cho dù trên người Huyết Sắc Từ Kinh có chứa nhiều sách phép hơn đi nữa, cũng không có khả năng tiêu diệt toàn bộ số quái vật đông đảo như thế được, huống chi ở đó còn có loại BOSS khủng khiếp như tử vong ma chu nữa...

Đáng tiếc, những chuyện này Huyết Sắc Từ Kinh không nói bao giờ, thậm chí cũng không nói với họ hẳn đã lấy được gì ở trong đó nữa. Nếu không vì Huyết Sắc Từ Kinh không rốt cấp, có lẽ các thành viên bên trong chiến minh đã cho rằng hẳn chết trận trong đây rồi.

* * * * *

Suốt mười phút, gió yên sóng lặng.

Hành lang này trước sau dường như vẫn mãi là như vậy, chỉ có những bức tường trống trơn và màn đêm bao phủ, không có một cái bóng quái thú nào, thậm chí cả một chút dấu vết của các sinh vật cũng không có nữa. Nếu nơi này mà không có một thứ mùi khó ngửi độc đáo, gay mũi cứ kích thích thần kinh khứu giác của mỗi người vào mọi thời khắc thì nói không chừng sáu người đã quên mất mình đang ở trong hang ổ của nhên nhện ấy chứ.

“Tới rồi sao?”

Lúc này Tần Nhưộc đang ở vị trí giữa đội, biểu tình của hắn luôn trầm nghiêm, thỉnh thoảng lại tranh thủ nhìn lại thời gian một chút. Khi đến đây, hắn rốt cục không nhìn được, bèn quay sang bên cạnh hạ thấp thanh âm hỏi Từ Lan xem khoảng cách từ đây đến ngã tư đó còn xa nữa không, bởi vì lần trước tiểu đội của Từ Lan cũng đi chừng mười phút là bị phục kích.

Từ Lan cúi đầu trầm ngâm một chốc, rồi lắc đầu nói:

“Tọa độ biểu thị còn khoảng hai trăm mét.”

“À.”

Tần Nhưộc đáp một tiếng trong lòng, rồi lặng lẽ gật đầu. Cũng sắp rồi, hai trăm mét, cũng là thời điểm nên chuẩn bị rồi.

Từ miệng Tần Nhưộc phát ra những thanh âm gần như không thể nghe thấy, rất nhanh, nguyên tố nước trong không khí bắt đầu tụ tập về phía trên đỉnh đầu của Tần Nhưộc, sau đó ngưng tụ thành hình của một bức tường nước.

Năm người còn lại chỉ nhìn thoáng qua, rồi tiếp tục bước đi...

Họ dường như không nhận ra rằng, không biết từ lúc nào, thành viên bậc ba mới gia nhập không lâu này đã được họ chính thức xem như một thành viên thực sự rồi, hơn nữa còn ở một vị trí rất trọng yếu nữa!

Giờ phút này Tần Nhưộc không hề xao lãng một chút nào, một bên hắn tiếp bước theo nhịp bước của mọi người, một bên lại tiếp tục ngưng tụ nguyên tố nước, kết thành bức tường thứ hai, thứ ba; những bức tường này toàn bộ đều trôi nổi trên đỉnh đầu của hắn, cũng không kết thành băng, chỉ cứ như thế trôi theo bước đi của mọi người.

Ước chừng đi được thêm một trăm năm mươi mét nữa, hai người đi trước nhất là Ngã Tiểu Tiễn và Lục Tâm chợt dừng lại; mọi người đã mơ hồ nghe được trong màn đêm ở phía trước, từ vài phương hướng truyền đến những tiếng đập cánh dày đặc.

Không chút do dự, Lục Tâm vung tay một cái, trong tiếng gió rít, cây chùy Phong Ma Liệt Sát vể ra một vệt đen ở trên không trung.

“Chuẩn bị chiến đấu!!!”

Tiếng nói vừa dứt, tiếng dây cung đã vang lên.

Một vệt sáng màu lục rời khỏi dây cung, hạ cánh ở cách đây năm mươi mét.

“Ting...”

Tiếng ting thạch chiếu sáng rơi xuống nền của hành lang yên tĩnh này nghe có vẻ thanh thúy một cách dị thường, mà ngã tư đường ở phía trước dưới ánh sáng nhu hòa của nó cũng phơi bày ra trước mặt sáu người.

Tựa như đã kích động đến một thứ gì đó...

Một giây sau, cả thầy hành lang trở nên náo nhiệt! “Vù vù”, những tiếng đập cánh mãnh liệt vang lên, tựa như có vô số những con châu chấu đang cùng vỗ cánh bay về phía này vậy!

Mặt đất cũng theo đó mà rung lên, với một tần suất cực nhanh, tựa như có một nhánh quân với số lượng rất đông đang vây qua đây, khí thế hãi người!

Cho dù đã sớm biết sẽ có khả năng đụng độ với rất nhiều những con nhện nhện bậc cao, nhưng khi chân chính lâm vào hoàn cảnh này rồi, bọn Tàn Nhược vẫn không tránh khỏi bị thanh thế trước giờ chưa từng có ấy khiến cho chấn động!

Tàn Nhược cũng không chịu nổi phải hứng chịu tụt vào một luồng hơi lạnh:

“Không làm chứ?!”

Trong hành lang rộng ba mươi mét này, phía trước phía sau, trên trời dưới đất, mọi phía đều đột ngột hiện ra những con nhện nhện loại khó đối phó nhất - biến sắc long chu và tử dục độc chu, mà phía sau chúng còn đang cuộn cuộn không dứt những con nhện cùng loại nữa.

Tràng cảnh này khiến cho da đầu của năm cô cậu chưa trải ở đây phải run lên, như muốn nổ tung ra. Tàn Nhược lại càng không biết phải nói gì hơn, loại đội hình phục kích này thật khác với tưởng tượng của hắn quá!

Cũng may Từ Lan đã có một ít sức chống cự với khí thế này, nên cô vẫn tiếp tục dùng tốc độ không chậm hoãn hoàn thiện việc gia tăng trạng thái cho năm người kia. Trong nụ cười khổ, Tàn Nhược cũng hợp thời ngưng kết xong bức tường nước cuối cùng.

Tiếp đó, nhìn về phía ‘con sóng’ nhện nhện đen ngòm phía trước mặt, tựa như muốn phát tiết mọi cảm xúc tiêu cực như sự chấn động lẫn sự khủng hoảng trong nội tâm ra, Tàn Nhược gầm lên một tiếng rất MAN:

“Băng!!!”

Mười hai bức tường băng cùng đồng thời hưởng ứng lời kêu gọi:

“Ầm!!!”

Mười hai bức tường băng cùng ầm ầm nện xuống bốn phía của sáu người, sau đó chúng tỏa ra những luồng hơi lạnh thấu xương, rồi ở trong trận, sương trắng ờn ờn hiện ra! Hơi lạnh dị thường này đã tiêu trừ đi sự áp bách do bày nhện gây ra ở trong lòng mọi người.

“Há!!!”

Chiến sĩ cự linh cuồng bạo Lục Tâm quát lên một tiếng, sau đó vóc dáng hắn đột nhiên cao lên thêm mấy chục centimet, cả người thâm thấu ra một luồng ánh sáng màu máu dưng mãnh, cơ bắp hắn như muốn nổ tung ra. Hắn đi đầu lao vút tới phía chính diện của Thập Nhị Băng Tường đại trận.

Tiểu Thanh thì phụ trách đối phó với số nhện ở phía sau, phía này chỉ có khoảng một phần ba tổng số, nhưng vẫn là một con số vô cùng khủng khiếp...

Một giây sau, một trận chiến - mà theo Tàn Nhược thì rất giống như kiểu tự sát - chính thức mở ra bức màn che của nó!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Diên cuồng chiến đấu đi!

Diên rồi! Diên hết rồi!

Đối mặt với đợt tiến công dưng mãnh như thế này, lần đầu tiên Tàn Nhược mới tự thân thể hội được cái gì gọi là ‘nhện nhện cũng diên cuồng’! Mà hắn cũng phát hiện ra dây thần kinh của Lục Tâm và bốn cô gái trong nhóm đã cứng rần rần như những sợi dây thép mất rồi! Hơn nữa chỉ mới mấy giây thời gian, bản thân hắn cũng gần như biến thành dạng của bọn Lục Tâm vậy, trở thành một tên diên chân chính!

* * * * *

Trước khi đến đây, Tàn Nhược vốn chỉ xem nơi này là một dị không gian bình thường mà thôi, nên cũng không để tâm cho lắm. Khi đến tầng ba đi chỉ, hắn vẫn còn ôm quan niệm sai lầm về ‘căn phòng bí mật’, cho rằng nó không lớn, bởi vậy cũng xem nhẹ thực lực của đám nhện nhện bậc cao nơi đây. Sau khi đi vào trong cung điện ngầm này rồi, Tàn Nhược mới bắt đầu thật sự ngửi được mùi vị bất an.

Độ rộng của hành lang này đủ để mười con biến sắc long chu cùng chạy song song với nhau, hơn nữa hiện giờ đúng thật là chúng đang làm như thế!

Mà điều càng khiến Tàn Nhược ngàn vạn lần không ngờ hơn chính là... Đợt tấn công đầu tiên của lũ nhện này sẽ ác liệt đến mức độ thế này - lũ nhện nhện đông như che trời lấp đất, quả thật là một cơn sóng màu đen mà! Chẳng trách gì ngay cả tổ hợp mạnh nhất của Từ Kinh Hoa do Huyết Sắc Từ Kinh suất lĩnh cũng bị gây gánh nơi đây đây!

Tàn Nhược thầm lắc đầu cười khổ, trận thế như thế này, không bại mới là gặp quỷ đó! Hắn không biết vì sao Lục Tâm và Từ Lan đã biết rõ nơi này nguy hiểm nhưng vẫn cứ đi vào, hơn nữa còn là sáu người như thế này nữa... Đây không phải là đi theo vết xe đổ của Huyết Sắc Từ Kinh đó sao?

Đáng tiếc là đợi đến khi hắn phát hiện ra vấn đề nghiêm trọng này, tình hình đã không còn cách nào cứu vãn được nữa rồi, mà hắn cũng không còn thời gian để suy nghĩ về chuyện ấy nữa - đám biến sắc long chu dày đặc như sóng cả trước mặt, lần đám tử dực độc chu phủ đầy trên nóc nhà đã hợp lại khiến hành lang này chật ních, trông không thấy đầu kia ra sao, Tàn Nhược thực sự lo lắng rằng một khi mình bất cẩn chỉ trong chớp mắt, hoặc ngừng tay chỉ trong mấy giây, sẽ bị những mũi kim độc từ trên trần nhà kia bắn cho thành tổ ong vò vẽ mất.

Tàn Nhược bèn nghiêng răng uống vào một bình thuốc ma lực cỡ trung, sau đó nã ra toàn bộ hỏa lực, dùng 120% tinh thần khống chế Thập Nhị Băng Tường đại trận đang vờn quanh mọi người chậm rãi di động.

Đại trận Băng Tường này tổng cộng chia thành ba tầng, khoảng cách giữa mỗi tầng là vài mét, trước sau xen kẽ, trùng trùng ngăn lại hai đầu hành lang. Dưới sự khống chế của Tàn Nhược, chúng tựa như ba hàng rào di động, cứ trượt qua trượt lại một cách giản dị, một khắc không ngừng.

Từ đầu đến giờ, Tàn Nhược vừa phải liều cái mạng già thực hiện những hành động khống chế nguyên tố siêu phức tạp, vừa phải toàn lực trợ giúp mọi người ngăn đám biến sắc long chu chỉ có khả năng tấn công tầm gần kia ở bên ngoài, lại vừa phải chú ý đám tử dực độc chu đang vỗ vỗ những cặp cánh bị đóng băng ở bên trên đại trận nữa. Dưới sự bảo vệ từ các trạng thái do Từ Lan tăng thêm và từ Thủy Thuần của hắn, dù đứng dưới những làn kim độc, nhưng hắn vẫn không có nguy hiểm gì.

Còn phần đám nhện nhện ở sau lưng thì chỉ cần giao bọn ba người Hòa Mân Côi là được, có sự che chở từ Thanh Viêm Kết Giới và Liệt Hỏa Thân Thuần của Hòa Mân Côi, sáu người vẫn còn vững vàng trước sự xung kích của bầy nhện.

* * * * *

Tin tức của Từ Lan vô cùng chính xác, đợt đầu tiên chỉ có biến sắc long chu và tử dực độc chu, cho nên căn bản là không cần phải lo lắng sự tấn công từ xa của bầy nhện...

(Biến sắc long chu là quái vật tấn công tầm gần, tử dực độc chu là quái vật tấn công tầm gần - trung).

Khi đó bọn Huyết Sắc Từ Kinh đã phải chịu sự đột kích từ bốn phía ở ngã tư đường, cho nên mới xoay sở không kịp, tình cảnh phải hung hiểm hơn so với bọn Tàn Nhược bây giờ nhiều lắm!

Bọn Tàn Nhược tuy ít người hơn, nhưng lại biết lợi dụng thông tin đó để tránh khỏi tình trạng bị vây công bốn phía, khiến số mặt chịu tấn công giảm đi chỉ còn hai...

Cứ như thế, mức uy hiếp mà tiểu đội Tàn Nhược chịu đến phải nhỏ hơn so với bọn Huyết Sắc Từ Kinh nhiều, tình cảnh cũng an toàn hơn.

Còn nữa, hiệu quả mà Thập Nhị Băng Tường đại trận mỗi giây tiêu hao 12 điểm MP kia phát huy ra phải tốt so với tưởng tượng của mọi người nhiều.

Đám biến sắc long chu có lực kháng phép thuật cực kém nọ sau khi xâm nhập vào đại trận Băng Tường rồi thì đội hình vốn thống nhất đã bị hỗn loạn ngay, không những tốc độ di động bị hạ xuống trên diện rộng, mà lực phòng ngự cũng bị suy yếu đi nữa. Mặt khác, đám tường băng biết di động này quả thực cũng gây ra hiệu quả trợ ngại không nhỏ, chúng mở ra một ít lỗ nhỏ để biến sắc long chu tiến vào, sau đó đông lạnh đám này, khiến lỗ hổng càng bị bít nghiêm trọng hơn, khiến đám nhện ấy trong nhất thời không thể uy hiếp được gì tới sáu người chơi cả.

Lục Tâm thừa dịp tốc độ tấn công và di động của bọn biến sắc long chu bị giảm đi một mức thật lớn, bèn hóa thân thành ‘tiên phong diệt nhện’ ngay, hắn dẫn mấy con qua một lượt, sau đó cây Phong Ma Liệt Sát liên tục nện xuống, xuất mấy kỹ năng quần công ra nện cho chúng nó gần chết. Chẳng lâu sau, thi thể của mấy con biến sắc long chu này lại càng lấp cho lỗ hổng của Thập Nhị Băng Tường đại trận càng kín kẽ hơn.

Tình trạng của đám tử dực độc chu cũng không tốt đẹp hơn đám biến sắc long chu là bao, dưới tác dụng của Thập Nhị Băng Tường đại trận, chúng đã mất đi khả năng bay tới của mình, chúng cất vỗ cánh cũng chỉ có thể duy trì cho mình không bị rơi xuống mà thôi, cho nên chỉ có thể ở bên ngoài, dùng một tốc độ thật chậm bắn kim độc ra ‘chào hỏi’ Tàn Nhược.

Từ bao lâu đến giờ Tàn Nhược vẫn luôn không hề là người im lặng chịu thiệt, cho nên hắn bắt đầu ăn miếng trả miếng với lũ quái trên không, bắt đầu mở ra một cuộc chiến dài dòng - một khi đã bước tới bước này rồi, cứ theo bọn Lục Tâm điên cuồng một trận đi, cho dù có chết rồi, mình cũng không tổn thất quá lớn, cùng lắm là bay một cấp thôi, nhưng lại lời được một món trang bị đáng giá mấy trăm đồng vàng. Chết không đáng kể!

Mặc dù nếu nghèo rồi thì có tiếc thật đấy, nhưng tràng cảnh cỡ này cũng không phải là thường xuyên có thể gặp được, cho nên cũng đáng giá lắm! Hôm

nay coi như mình mở mang kiến thức đi, cho dù có nghèo rồi, cứ coi như trả tiền học phí cũng được!

Theo đà trôi qua chậm rãi của thời gian, phía sau lưng không ngừng có những làn hơi nóng truyền đến, có lẽ chiến trường phía bên Hòa Mân Côi, Ngã Tiểu Tiền và Tiểu Thanh cũng kịch liệt lắm. Lúc này đột nhiên Tần Nhưộc cảm thấy nếu có thể tiếp tục duy trì như thế này, biết đâu có thể cố gắng đến khi bầy nhện bị diệt hết đây!

Hòa Mân Côi dù sao cũng là một người khổng lồ bậc bốn có hỏa lực mạnh mẽ, dưới tình huống thích hợp dùng phép thuật sát thương quần thể như thế này, lại thêm được Thập Nhị Băng Tường đại trận che giấu khiến biên độ bị tấn công giảm đi thật lớn, lại còn có kết giới, có thần thuẫn phòng ngự và sự bảo vệ từ bọn Tử Lan nữa, có thể nói là thực sự an toàn, biết đâu chừng có thể càn nát nhện nhện ở hướng đó không chừng ấy chứ.

Đến lúc đó chỉ cần phải ứng phó với lũ nhện từ một mặt, tình hình còn không lập tức thay đổi được sao?

Nghĩ đến đây, Tần Nhưộc bỗng dưng phấn chấn hẳn lên, tựa như đã tìm được một ánh rạng đông trong màn đêm tối hù vậy!

Thật sự là có thể chống đỡ đến cuối cùng được sao?

Tần Nhưộc đột nhiên đau khổ phát hiện, mới chỉ chưa đến hai phút mà ba tá thuốc ma lực cỡ nhỏ mình mua từ thị trấn Savis mang theo đã dùng gần hết mất rồi, trong ba lô chỉ còn chín bình thuốc ma lực cỡ trung cuối cùng nữa thôi, nhưng bầy nhện thì mới chỉ tiêu diệt được chưa đến một phần tư...

Đệt, biết sớm vậy cứ mua thêm chút thuốc ma lực cỡ trung phòng thân rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tổ Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Lui?

Chiến trường do ba người bọn Hòa Mân Côi, Tiểu Thanh và Ngã Tiểu Tiền phụ trách cũng đang say sưa máu lửa.

Ma kiếm phong lôi Tiểu Thanh cho dù không có khí thế mạnh mẽ như của Lục Tâm, nhưng đối phó với một bầy biến sắc long chu cũng không hề rơi xuống hạ phong. Cô giống như một chiến sĩ đang nhảy múa trong một thế giới băng tuyết vậy, kiếm pháp nhẹ nhàng phóng khoáng mà lại tự nhiên của cô có chứa sâu sắc trong đó, dưới hiệu quả của phép thuật thuộc tính nước do Tần Nhưộc xuất ra, nó có xu thế được tăng cường, khi gây ra những vết thương trên người của lũ biến sắc long chu, thanh kiếm của cô cũng khiến cho chúng bị điện giật một chút dẫn đến động tác chậm lại, Tiểu Thanh hoàn toàn có thể tùy ý nắm cái mũi chúng nó quay vòng vòng bên ngoài đại trận Băng Tường.

Mỗi khi cô gặp phải nguy cơ, Ngã Tiểu Tiền đều kịp thời ra tay hóa giải từ bên cạnh. Hai người phối hợp ăn ý vô cùng...

Người không cần phải lo lắng nhất chính là Hòa Mân Côi. Sau khi bị Thập Nhị Băng Tường đại trận suy yếu tốc độ tấn công, đám tử dực độc chu trên không kia rất khó để đột phá được hai lớp phép phòng ngự bậc bốn bên ngoài cơ thể cô.

Hòa Mân Côi chỉ cần chú ý duy trì ma lực để không ngừng triệu hồi từng trận Lưu Tinh Hỏa Vũ, tập kích đám tử dực độc chu và biến sắc long chu ở bên ngoài đại trận với phạm vi lớn là được...

Lúc thường, các phép thuật quần thể không thể có cơ hội được sử dụng như thế này!

Nhưng nhờ có Thập Nhị Băng Tường đại trận và sự nỗ lực của mọi người, từng trận từng trận mưa sao băng đã không hề có chút ngừng nghỉ, cứ mang theo từng cơn sóng nhiệt cuộn cuộn, hung hãn từ trên trời giáng xuống, gây thương tổn không phân biệt đối với đám nhện nhện ở cả trên không lẫn dưới mặt đất!

Vì có ưu thế địa hình nơi hành lang này, mà tử dực độc chu lại là quái vật biết bay, cho nên số nhện nhện bị những cơn mưa lửa này bao phủ rất là nhiều, chỉ chưa đến mười giây, mấy chục con tử dực độc chu và biến sắc long chu ở bên ngoài Thập Nhị Băng Tường đại trận đã tạo nên một tấm thảm xác chết chất đống...

Loạt nhện nhện này vừa chết đi, loạt tử dực độc chu và biến sắc long chu phía sau đã lập tức giẫm lên thi thể của chúng, dũng mãnh không sợ chết lao vào phạm vi tấn công của Lưu Tinh Hỏa Vũ.

Tốc độ tăng kinh nghiệm gần như có thể dùng hai từ 'điên cuồng' để hình dung!

Chỉ ngắn ngủi mấy phút, điểm kinh nghiệm của mọi người ít nhất cũng đã lên được thêm 100.000, Hòa Mân Côi và Ngã Tiểu Tiền trước sau lên một cấp...

Tốc độ thăng cấp khủng khiếp này khiến sáu người đều phải hít vào một luồng hơi lạnh, sinh ra lòng kích động muốn duy trì như thế này mãi. Nhưng ngay lúc này, số lượng tử dực độc chu và biến sắc long chu ở phía sau lại rõ ràng giảm bớt!

“Nhiều hơn chút nữa thì tốt rồi...”

Thu hồi phép thuật một cách chẳng đáng dừng, Hòa Mân Côi than một câu. Nhưng khi câu nói này truyền đến tai của Tàn Nhựt ở mặt sau, tên này suýt chút nữa đã tức đến ngất xỉu. Số nước thuốc trên tay mình chỉ còn lại có ba bình cuối cùng mà thôi, mắt thấy MP sắp hết sạch trơn rồi, mà Hòa Mân Côi vẫn còn chưa thỏa mãn, cứ hy vọng lũ nhện sẽ đến càng nhiều hơn nữa thế đấy!

Điều này làm sao mà Tàn Nhựt có thể chịu nổi chứ?

“Thuốc của tôi sắp dùng hết rồi, cùng lắm chỉ kiên trì được mười giây nữa thôi đó!” Tàn Nhựt tranh thủ được lúc rảnh tay bèn quăng ra một câu cảnh cáo. Cứ cho họ nhừ đầu đi thôi.

Quả nhiên!

“A?!?”

Lời đe dọa ‘biến tướng’ này quả thật suýt chút nữa đã khiến Lục Tâm và Tiểu Thanh ở bên trong bày nhện bị hù chết. Tiểu Thanh bị trúng một chiêu, suýt nữa bị nghèo, bèn vội vàng vừa lui về phía sau vừa kêu to ngay:

“Chị Lan có thuốc thì đưa anh ấy trước!”

“Gắng chống nhé!”

Hòa Mân Côi lại càng nhanh gọn hơn, cô không để ý tới mấy con biến sắc long chu ít ỏi ở phía sau nữa mà chuyển ngay đến trước mặt Tàn Nhựt, nhanh chóng nhét hai tá thuốc ma lực vào trong tay hắn ngay, trên tay cô lại còn lấy ra một bình nữa:

“Uống nhanh!” Nói rồi cô làm điệu bộ như muốn rót thuốc vào trong miệng của Tàn Nhựt, y như các ‘y tá tí tì’ bắt ép hắn uống thuốc hồi hắn còn nhỏ vậy. Tàn Nhựt nhìn mà run rẩy, suýt chút nữa đã quên đi việc khống chế tường băng...

Mười giây sau, cuộc chiến nơi hành lang dần dần tiến vào xu thế ổn định...

* * * * *

“Xí, hết thuốc mà cũng không mở miệng ra cho sớm nữa, suýt chút hù chết tôi rồi!”

Hòa Mân Côi quay lưng về phía Tàn Nhựt, oán trách - số nhện nhện ở mặt sau đã bị thanh lý xong xuôi hết rồi, chiến trường chính của Hòa Mân Côi đã chuyển sang mặt trước.

Hiện giờ Tàn Nhựt đã thật sự an tâm lắm, hắn đứng ở sau lưng Hòa Mân Côi, một bên khống chế Thập Nhị Băng Tường đại trận, một bên lại quan sát sổ nhật ký chiến đấu, hưởng thụ cảm giác điểm kinh nghiệm nhanh chóng tăng lên...

Nếu nói tình cảnh vừa rồi là địa ngục, vậy bây giờ phải là thiên đường!

Chắc chắn, không những không bị nguy hiểm, mà chỉ một hồi đã có sáu, bảy mươi ngàn điểm kinh nghiệm thế này đây, thuốc ma lực lại còn là do bọn Hòa Mân Côi, Từ Lan, Ngã Tiểu tiên cung cấp nữa chứ, thật là sướng quá đi!!!

Nghe lời oán trách của Hòa Mân Côi, Tàn Nhựt lòng còn dư chút khiếp sợ gãi gãi ót. Chuyện này cũng không thể trách hắn được đâu đó nha, hắn cũng không biết rằng mỗi lần ra ngoài, bọn Lục Tâm đều mang theo hơn chục tá thuốc ma lực cỡ trung mà!

Một tá thuốc ma lực cỡ trung phải giá 720 đồng vàng, lúc thường một người mang theo hai hay ba tá là đã đủ để dùng trong nhiều ngày rồi ấy chứ. Tàn Nhựt chưa bao giờ nghe nói có tiểu đội nào đi đánh quái mà mang theo số thuốc ma lực trị giá mấy chục ngàn đồng vàng cả!

Có điều cũng phải nói, lá gan của đội trưởng Lục Tâm và mấy cô nàng này cũng đủ lớn quá đấy chứ, chỉ bằng vào thông tin do Từ Lan cung cấp, mà cũng dám mang theo mình chạy đến nơi nguy hiểm như thế này ‘tầm bảo’ đấy.

Lại còn nói là chỉ tùy tiện chơi trò chơi nữa chứ, tôi thấy mấy người chơi chuyên nghiệp kia còn chẳng hung hãn bằng mấy người nữa là! Tàn Nhựt một bên lâm bầm lâu bâu, mà một bên thì lại âm thầm bội phục bản thân mình, vẫn may là dây thần kinh của mình cũng đủ lớn đấy, kỹ thuật cũng miễn cưỡng qua ải được, chứ nếu không giữa đường mà gãy gánh, sáu người đã phải nằm lại nơi đây mất rồi...

Trong lúc suy nghĩ, lời nhắc thẳng cấp từ hệ thống cũng vang lên...

Ha!

Rất cực cũng tới được cấp 38 rồi nhé!

Tàn Nhựt thoải mái thở phào một hơi. Như thế này thì cho dù có nghèo đi, cũng không tổn thất gì nhiều rồi. Hắn ngẩng đầu lên nhìn đám từ đực độc chu và biến sắc long chu đang nối tiếp nhau nhảy vào phạm vi của Lưu Tinh Hỏa Vũ bên ngoài đại trận mà trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm xúc vừa tự hào lại vừa thành công khó nén nổi:

Đánh quái mà đánh đến mức độ này, chỉ sợ cũng hiếm khi gặp đó chứ...

Nếu cứ tiếp tục như thế này, phòng chừng chưa đến một tiếng đồng hồ nữa là đã lên cấp tiếp rồi.

Đáng tiếc!

Số lượng đám nhện nhện kia dù sao cũng chỉ có hạn, Hỏa Môn Côi duy trì Lưu Tinh Hỏa Vũ gần mười phút thôi mà tiếng đập cánh dày đặc bên tai hắn đã càng ngày càng nhỏ đi rồi...

Đợt tấn công đầu tiên đã gần kết thúc rồi!

Tiếp theo chính là đám lục ma tri chu khó ứng phó và một con BOSS bậc bốn loại yếu dạng tinh anh...

Theo như thông tin tình báo mà Tử Lan nhận được, thì sau khi bọn Huyết Sắc Tử Kinh chống đỡ được đợt tấn công thứ nhất xong, mấy người còn lại đều là bị những chiếc mạng nhện có tính dính cực mạnh do lũ lục ma tri chu phun ra khiến cử động khó khăn, cho nên mới bị huyết ma chu yêu đánh chết.

Cho nên nói đến thì, đợt tấn công thứ hai sẽ càng nguy hiểm hơn đợt tấn công thứ nhất.

Nghĩ đến đây, dòng suy nghĩ của Tần Nhược không nhện được mà bay tiếp về nơi sâu hơn: Huyết Sắc Tử Kinh là một tên không bóng tối, rốt cục đã làm thế nào để tiêu diệt huyết ma chu yêu và cả một bầy lục ma tri chu đồ sộ thế chứ?

Mặt khác... Hắn có tìm được gì trong cung điện ngầm này không nhỉ?

“Mân Côi, có thể dừng tay được rồi. Tần Nhược, vậy khôn chúng nó. Mọi người thu thập đồ, chuẩn bị lui!”

Đội trưởng Lục Tâm đột nhiên như súng liên thanh bắn ra vài câu, sau đó bỏ qua mấy con biến sắc long chu đang ở trong đại trận Băng Tường kia, ào ào lao tới phía chiến trường bừa bộn ngoài kia, nhặt nhạnh những chiến lợi phẩm rơi trên mặt đất.

Tần Nhược không chế nguyên tố đóng băng lại mấy con biến sắc long chu cuối cùng ấy, sau đó về mặt mờ mịt nhìn mọi người bắt đầu bận rộn mà trên đỉnh đầu đầy những dấu chấm hỏi:

Lui?

*** Lưu Tinh Hỏa Vũ: lưu tinh = sao băng; hỏa = lửa; vũ = mưa.

*** tâm bảo: tâm = tìm; bảo = bảo vật.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Cửa cải trong căn phòng bí mật

Tần Nhược đã hồ đồ rồi, từ khi bước vào trong trò chơi cho đến giờ, hắn chưa từng hồ đồ đến như thế này.

Bản đồ, đối với người chơi bên trong Vinh Quang mà nói thì tuyệt đối không phải là thứ có thể dễ dàng có được; bản đồ của căn phòng bí mật trong tầng ba di chỉ Alex này cũng là như thế - không những phải tranh được chìa khóa từ phần đông những đội ngũ người chơi bậc cao, mà còn phải gom góp đủ năm món đồ trên người của huyết ma chu yêu mới đổi được nó.

Đã khó khăn đi vào nơi này, sau đó còn chống lại sự tấn công gần như dọa chết người của bầy nhện nhện kia, vậy mà khi còn chưa kết thúc sự khoái cảm do thăng điểm kinh nghiệm, Lục Tâm lại hạ lệnh rút lui thế này!

Choáng!

Lúc này mới tiến vào bao lâu chứ? Trước sau cộng lại còn chưa đến bốn chục phút nữa là...

Đã uống mất mười tá thuốc ma lực, chỉ giết được một lượt quái và thăng một cấp, còn chưa nhìn thấy được số của cải như đồn đại nữa mà, sao lại lui đi chứ?

Tần Nhược không nhện được mà thậm chí Lục Tâm là đồ phá gia chi tử ở trong lòng.

Nhưng dựa theo đà trôi qua của thời gian, Tần Nhược dần dần chú ý thấy tình hình dường như có chút khác biệt so với sự tưởng tượng của mình...

Lục Tâm, Tiểu Thanh, Hỏa Mân Côi, Ngã Tiểu Tiền, cộng thêm Tử Lan nữa thì là năm người, đều cúi đầu thu thập chiến lợi phẩm bên ngoài Thập Nhị Băng Tường đại trận đến mấy phút rồi, nhưng vẫn cứ còn cúi đầu mãi.

Tần Nhược một bên thì tiếp tục uống thuốc, không chế đám biến sắc long chu đang ở trong trận, một bên thì lại thắc mắc:

Có nhiều thứ dễ nhặt như vậy à?

Không phải là nhặt tiền đâu chứ...?

Từ khi bắt đầu chiến đấu đến giờ, hắn đều vẫn luôn chuyên chú việc không chế mười hai bức tường băng và phòng ngự cho bản thân mình, chút đỉnh thời gian còn dư thì biến thành hũ chứa thuốc, cho nên không biết được đám biến sắc long chu và tử dược độc chu bị Lưu Tinh Hỏa Vũ hạ gục chất đồng kia đã rút được những thứ gì nữa, mà hắn cũng không có tâm tư để chú ý nhiều như vậy.

Có điều, nếu vì nhặt tiền mà khiến mình phải hao phí nước thuốc như thế này thì cũng lãng phí quá. Cứ mỗi mười giây là mình phải tiêu diệt một bình thuốc ma lực cỡ trung, tức là 60 đồng vàng đấy, cũng đủ để cho bọn họ nhặt nửa ngày đó!

Mất thấy số nước thuốc bên trong ba lô đã càng ngày càng ít đi, Tần Nhược gấp gáp lắm:

“Còn chưa xong à? Tiền thì đừng nhặt nữa, tôi còn đang uống thuốc đấy!”

Hắn vừa kêu xong, đã thấy phía trước mặt, bên ngoài đại trận Băng Tường, Hỏa Mân Côi cầm hai món trang bị đứng lên, trừng mắt với hắn một cái, nói: “Không nhặt thêm nhiều một tí, làm sao nuôi sống cái hũ thuốc nhà anh nổi?”

“A...”

Bị Hỏa Mân Côi quăng cho một câu, Tần Nhược chỉ biết hé hé miệng, nửa ngày trời không tìm được lý do phản đối gì.

Có điều nhìn thấy cảnh Hỏa Mân Côi tiếp tục cúi đầu bên ngoài tường băng, hắn vẫn có phần không dám tin. Trên mặt đất có nhiều chiến lợi phẩm đến mức phải nhặt lâu như thế à?

Ý nghĩ vừa nảy sinh, Tần Nhược lập tức không chế sáu bức tường băng ở phía trước mặt dời qua một bên ngay...

Mấy bức tường băng vừa dời đi, cảnh vật đột nhiên trở nên sáng sủa...

Chỉ thấy bên ngoài đại trận, trang bị, hạt nhân, tiền và các thứ khác rải đầy mặt đất, đông nghìn nghịt, rực rỡ muôn màu. Dưới ánh sáng của tinh thạch chiếu sáng, chúng phản xạ ra các loại màu sắc bất đồng, khiến Tần Nhược phải hoa cả mắt.

Mấy người bọn Lục Tâm, Hỏa Mân Côi đang lom khom nhanh chóng phân loại từng món trang bị trước mặt - trang bị trắng, lam đều ném đi ra xa thành một đống; họ chỉ cần trang bị từ chữ tím trở lên thôi, cho dù trong số trang bị chữ lam có thể có hàng cực phẩm đi chăng nữa, giờ phút này họ cũng không để tâm mà tìm được, vì số trang bị trên mặt đất thật sự là nhiều lắm.

Còn phần một ít những thứ linh tinh như đồ trang sức, hạt nhân, hoặc như tơ nhện, túi độc, mấy người này đều sẽ không chút do dự ném vào trong ba lô tức khắc. Nhìn thấy cảnh này, Tần Nhược hít vào một luồng hơi lạnh:

Móa!

Đây là cái tỷ lệ rút gì thế chứ?

Trên mặt đất, chỉ riêng trang bị là đã có đến hơn hai trăm món rồi, lại tăng thêm số tơ nhện và túi độc không kém hơn hai trăm đồng vàng kia nữa, Tần Nhược rất hoài nghi tổng số chiến lợi phẩm có tới gần ngàn món...

Số nhện nhện mà sáu người giết được chỉ sợ cũng có tới mấy ngàn, so sánh với tầng thứ ba của di chỉ Alex thì cho dù chỉ rút có mấy trăm món đồ, cũng đã là khủng khiếp lắm lắm lắm!

Nơi này thật là...

Khủng khiếp quá đi!!!

Khoảnh khắc này, Tần Nhược đã hoàn toàn bị số chiến lợi phẩm đầy đất ấy khiến cho rung động. Hắn không dám nghĩ đây có phải là một trò đùa siêu cấp của hệ thống với tiểu đội bọn họ hay không nữa.

Hay... Số của cái trong căn phòng bí mật này thực ra là ở trên người lũ nhện ấy, giết chúng đi thì có thể lấy được của cái đúng không?

Nghĩ đến đây, rốt cục Tần Nhược cũng coi như cho tràng cảnh đáng kinh hãi ấy được một lời giải thích hợp lý.

Chợt, hắn cảm thấy tinh thần hơi có chút hoảng hốt.

Đệt, quên uống thuốc mất rồi!!!

Trong lòng giật thột, Tần Nhưộc bèn hót hải uống một bình thuốc ma lực ngay, ống MP sắp khô cạn nhảy mất được hồi lại đây...

Hắn không trì trệ, khổng chế nguyên tố ngay tức khắc:

“Nước! Ngưng! Băng!”

Rất nhanh, hơn mười con biến sắc long chu vừa mới thoát được trạng thái đông băng kia còn chưa bước đi được vài bước thì đã một lần nữa bị cho vào trong trạng thái ấy.

“Mọi người nhanh lên chút đi, thuốc của tôi không còn nhiều nữa rồi!”

Tần Nhưộc hưng phấn kêu lên. Từ khi nhìn thấy đám chiến lợi phẩm đầy đất ấy, trái tim của hắn cũng trở nên nóng bỏng theo. Bây giờ, hắn có chút hận bản thân mình, sao hắn không mua thêm chút thuốc nữa chứ? Tốt xấu gì trên người cũng có cả chục ngàn đồng vàng mà, sao lại không mua đủ thuốc ma lực chứ hả?

Ai... Thất bại quá rồi!

* * * * *

Cũng may là trước khi bọn biến sắc long chu ở đây còn chưa bị triệt để xử lý xong, đợt tấn công thứ hai cũng sẽ không tiến đến. Việc này giúp bọn Lục Tâm có đủ thời gian để vơ vét chiến lợi phẩm.

Lại mấy phút nữa qua đi...

Rốt cục, khi xác định không còn thứ gì bỏ sót nữa, mấy người bọn Lục Tâm mới trở lại trong đại trận Băng Tường. Trong hành lang cũng xuất hiện hai ngọn núi item chồng chất...

“Không còn bao nhiêu thời gian nữa rồi, đánh nhanh thắng nhanh!”

“Nhớ kỹ, khi rời khỏi trạng thái chiến đấu là trở về thành ngay, đừng do dự! Thuốc của chúng ta không chống đỡ nổi đến đợt tấn công tiếp theo đâu!”

Vội vàng quăng lại hai câu, sau đó Lục Tâm phối hợp với Tiểu Thanh mãnh liệt dồn hơn mười con biến sắc long chu còn lại thành một khối, để chúng đón nhận màn Lưu Tinh Hóa Vũ đang kịp thời rơi xuống...

Lúc này Tần Nhưộc đã triệt để hiểu rõ rồi, tức thì hắn không dám chậm trễ, cấp tốc gom mười hai bức tường băng lại ngay, vây chung quanh hơn mười con biến sắc long chu đang chịu đựng sự thiêu đốt của mưa lửa ấy...

Hơi lạnh từ những bức tường băng này đáng lẽ phải là một cơn mưa đúng lúc với những con biến sắc long chu ấy, nhưng đáng tiếc, sau một chữ dưới đây do Tần Nhưộc thốt ra, những bức tường băng ấy lại trở thành hung khí đòi mạng của chúng:

“Nổ!”

Tiếng nói của Tần Nhưộc vừa dứt, một tiếng nổ kịch liệt đã vang vọng khắp trong hành lang, sau đó giữa tiếng vỡ vụn thanh thúy của những khối băng, sinh mệnh của đám biến sắc long chu này cũng đi đến hồi kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Quán rượu Kẻ Thắng Lợi

Khi trở lại thị trấn Savis, đám Tần Nhưộc dưới sự dẫn dắt của Lục Tâm cùng bước vào nơi giám định.

Trừ Tần Nhưộc ra, ba lô của năm người còn lại đều bị chiến lợi phẩm nhét đầy hết, tất cả đều là trang bị chưa được giám định. Dù sao thì cũng không thể mang theo chúng đi tới đi lui được, cho nên nhất định phải xử lý cho nhanh, đổi thành tiền để bỏ sung cho chi phí được phẩm đã tổn thất.

Lại nói, vì số chiến lợi phẩm này, tổng mức tiêu hao được phẩm của mọi người tuyệt đối phải là một con số kinh người!

Chỉ với cá nhân Tần Nhưộc, vì để duy trì Thập Nhị Băng Tường đại trận và hai phép thuật phòng ngự, đã uống mất mười tá thuốc ma lực cỡ trung; Hỏa Mân Côi thì đồng thời duy trì hai phép thuật phòng ngự bậc bốn cộng với một phép thuật tấn công quần thể bậc bốn, mức tiêu hao không hề kém hơn Tần Nhưộc, chỉ vì MP bản thân cao, nên dùng ít hơn Tần Nhưộc hai tá; sau cùng là mục sư ánh sáng Từ Lan, cô không lúc nào dùng tăng cường trạng thái và phục hồi sinh mạng cho mọi người, nên cũng tiêu mất bốn tá thuốc ma lực cỡ trung.

Ba người bạn Lục Tâm, Tiểu Thanh, Ngã Tiểu Tiễn, mỗi người cũng dùng trên bảy tá thuốc ma lực cỡ nhỏ...

Tổng cộng lại, giá trị ước chừng 25.000 đồng vàng!!!

Sau khi thống kê lại rồi, Tần Nhữc bị con số ấy khiến cho chấn động nửa ngày trời không nói nên lời... Một mình mình, trong trận chiến này đã tiêu hao gần cả chục ngàn đồng vàng...

Là gần chục ngàn đồng vàng đó!!!

Tần Nhữc rót một trận mồ hôi lạnh, thấm mướt bản thân mình sao lại xa xỉ như thế... Trước kia lúc uống thuốc sao không lưu lại một chút chứ? Một bình là 120 RMB lận đó! Chết tiệt, hận quá!!!

Cũng may lần này chỉ riêng số đạo cụ có tính tiêu hao linh tinh như tơ nhện, túi độc cũng đã có gần trăm món rồi, cũng bù lại được hơn phân nửa số được phí kia; nếu cộng thêm cả trăm món trang bị mà năm người trong đội thu hoạch được (hẳn toàn bộ đều là loại mà trước mắt thị trường đang thiếu thốn nhất, cũng là tiêu thụ tốt nhất - trang bị chữ tím), chắc chắn tổng giá trị sẽ nằm trên tổng chi phí. Bất kể như thế nào, hành trình đến căn phòng bí mật lần này cũng không thể coi là thất bại được, dù sao thì mọi người cũng đã thắng cấp rồi, còn lợi nhuận một số không nhỏ nữa...

Bên trong nơi giám định, bầu không khí rất chi kỳ quái...

Mấy chục tên người chơi lục tục tiến vào, xong lại lục tục bị một ông lão giám định và một tên người chơi đối diện với ông lão hấp dẫn. Chỉ thấy ông lão giám định đến giờ vẫn còn chưa dùng tay một giây một phút, trong tay luôn lóe lên ánh sáng giám định màu tím thẫm, cứ từng món từng món giám định... Ước chừng mấy phút sau, ông lão mới tạm dừng lại.

Vừa lau mồ hôi trên trán, Lục Tâm lại vừa lấy từ trong ba lô ra ba món trang bị chữ vàng.

“Còn nữa à?”

“Đệt...”

Bên trong nơi giám định, mấy tốp người chơi đứng ở nơi cách Lục Tâm không xa, cùng nhao nhao thảo luận:

“Tên này là ai, mà sao may mắn thế?”

“... Chắc chắn là gia tộc người ta PK, sau đó tên này canh nhặt rồi, nếu không sao có thể một lần nhặt được nhiều trang bị như vậy chứ? Mẹ, thật mẹ nó may quá mà!”

“Nhặt nhặt cái rầm! Trang bị các gia tộc PK rớt ra mà còn cần phải đưa đến nơi giám định à? Chú mày mới tới phỏng?” Một đám người chơi cùng ra vẻ khinh bỉ nhìn chằm chằm vào kẻ mới nói.

“...”

“Vậy là việc gì chứ? Lẽ nào tên này lại dốt đến mức lưu giữ trang bị đánh được trong một tháng rồi mới đem đi giám định à?”

“... Đệt, chú mày cho rằng người ta ngu tới vậy à?”

“Cái này... Cũng khó nói lắm...” Người nói vẫn là ‘tên mới tới’ kia.

Người chơi chung quanh nhao nhao tránh xa hắn ngay, ngay cả một tên nọ trông có vẻ như bạn cùng nhóm với hắn cũng tỏ vẻ chán ghét dời ra hai bước: “Mày ngớ ngẩn à? Không thấy huy chương chiến minh của người ta à? Cút ra, đừng đứng gần tao, để người ta nhìn thấy rồi nhớ mặt cả tao luôn thì chẳng oan à?”

“À, chẳng trách, mạnh thật đó.”

‘Tên mới tới’ lăm bằm cảm khái. Lúc này, ánh mắt của những người chơi trong nơi giám định nhìn về phía hắn mới ‘bình thường’ hơn một chút - rốt cục thì cũng sửa chữa được cái bộ não của thằng bé xui xẻo này một chút rồi.

* * * * *

Sau khi rời khỏi nơi giám định, đám Tần Nhữc bước vào quán rượu Kê Thắng Lợi.

Quán rượu Kê Thắng Lợi nằm ở khu giữa thị trấn Savis, là một trong những kiến trúc cao nhất ngoài tháp canh của thị trấn. Đứng trong này không những có thể xem được phong cảnh xinh đẹp của bình nguyên chung quanh, mà đồng thời còn có thể thưởng thức được loại rượu ngọt thuần nhất trong đại lục Thần - Ma nữa, cho nên nó là nơi mà những người chơi bậc cao thường đi nhất mỗi khi nhàn rỗi.

Sở dĩ nói nó là nơi mà những người chơi bậc cao thường đi đến, là bởi vì nơi đó phí dụng rất cao, số tiền ít ỏi của những người chơi thông thường khi bước vào nơi này sẽ rất dễ bị biến thành số âm...

Tần Nhữc chưa đến đây bao giờ. Trước đây mỗi ngày hắn chỉ lui tới rừng Cain và cửa hàng cố định kia thôi, sau đó là công hội Pháp Thuật Nguyên Tố

và thị trường. Đừng nói là đến nơi này uống rượu, cả sự bố trí mặt ngoài ở nơi đây hẳn cũng không biết nữa là.

Không có cách nào khác, lúc đó hẳn thực sự là cần tiền quá rồi.

Số được phí của Hân Vũ nếu chỉ dựa vào người mẹ đang làm công bên ngoài của cô thì hoàn toàn không đủ để chống đỡ, cho nên từ khi từ trong miệng của Vương Đạt biết tiền trong Vinh Quang có thể hối đoái thành RMB với các người chơi khác theo một tỷ lệ nhất định, Tần Nhữc đã bắt đầu bước vào trong trò chơi, lấy việc kiếm tiền làm mục đích duy nhất, hơn nữa còn phấn đấu mỗi giây mỗi phút cho mục đích này nữa... Cho nên hẳn cơ bản là không nhìn lấy nửa mắt tới những nơi tiêu phí xa xỉ như nơi này.

Có điều hôm nay thì khác, đội trưởng đã bảo là sẽ trả thù rồi, cho nên không đến là uống mất. Cũng vừa lúc để cho Tần Nhữc được trông thấy phong cảnh đẹp đẽ của bình nguyên Savis, đồng thời nhấm nháp được vị ngon của rượu trong trò chơi là như thế nào.

“Mấy cô gái các cô muốn uống gì thì tự chọn nhé. Tần Nhữc, chúng ta gọi chút đồ uống của đàn ông chứ?”

Lục Tâm hiển nhiên là khách quen ở nơi này, hẳn như xe nhẹ chạy đường quen chọn một vị trí gần cửa sổ, sau đó gọi một thiếu nữ tinh linh ăn mặc như một phục vụ viên lại.

Theo ngữ khí của Lục Tâm, có thể thấy tâm tình hẳn đang rất là tốt, cho nên Tần Nhữc gật đầu đáp ứng ngay...

Tốc độ phục vụ trong trò chơi quả thật là siêu đẳng, mỗi khi mọi người chọn xong món gì, thiếu nữ tinh linh kia đều như làm ảo thuật lấy nó ra ngay, đặt lên trên bàn. Sau khi mọi thứ đã xong xuôi rồi, cô cất giọng nói vừa trong vừa ngọt của mình mời mọi người thưởng thức, rồi phấp phới lần vẩy bước đi sang nơi khác.

Có điều mức tiêu phí nơi đây thật khiến cho Tần Nhữc phải giật mình không nhẹ...

Đồ uống của các cô gái tới 500 đồng vàng, đồ uống của hai tên mày râu là 800. Cũng còn may trước đó Tần Nhữc đã phát hiện ra hoàn cảnh nơi này không tệ, mà hương vị của rượu cũng vô cùng ngon, chứ nếu không hẳn đã cắn lưỡi của mình mất rồi.

Có điều, cũng chính nhờ tiệc rượu xa xỉ này mà Tần Nhữc càng cảm nhận được rằng giá trị của số chiến lợi phẩm họ mang ra khỏi căn phòng bí mật kia... Trừ đi được phí rồi, hẳn sẽ còn dư một con số không nhỏ!

Quả nhiên!

Sau khi nâng cốc rồi, vốn tính tình thẳng ruột ngựa, Lục Tâm nói ra ngay vấn đề mà nãy giờ Tần Nhữc để tâm ngay.

“Thực ra trước khi xuất phát, tôi không chắc chắn lắm có thể giúp mọi người bình an trở về, thật sự, tôi nghĩ nếu chuyển đi lần này mà có thể triệt để tra xét được tình hình cụ thể trong căn phòng ấy đã là không tệ lắm rồi. Nhưng không ngờ thân thủ của Tần Nhữc lại lợi hại như vậy, không những giúp chúng ta đối phó được với tử vong ma chu, mà còn có thể ngăn chặn đợt tấn công thứ nhất nữa, giúp chúng ta thành công lấy được một trăm mười bảy món trang bị chữ tím, ba món trang bị chữ vàng. A...”

Nói đến đây, hẳn đột nhiên rất là sáng khoái bật cười:

“Trừ số trang bị chữ vàng và các trang bị chữ tím cực phẩm ra, còn lại tôi đều đã chuyển hết cho người thu hàng rồi. Các cô cậu biết người ta ra giá bao nhiêu không?”

Tinh thần của năm người còn lại đều bị hẳn hấp dẫn, cuối cùng ngưng tụ ở một ngón tay mà hẳn đang chìa ra.

“...” Mười ngàn đồng vàng đương nhiên không có khả năng khiến Lục Tâm hưng phấn đến như vậy rồi. Vậy tức là... Hơi thở của Tần Nhữc khựng lại, trái tim mãnh liệt đập nhanh hơn!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Con số khổng lồ, chia của

Một trăm ngàn đồng vàng!

Trong số chiến lợi phẩm lần này, chỉ riêng những trang bị chữ tím thông thường thôi là đã mang đến cho mọi người lợi nhuận cao đến một trăm ngàn đồng vàng rồi, mà bên cạnh đó còn có đám mạng nhện, túi độc trị giá hai mươi ngàn đồng vàng nữa, cộng với những món đồ tím cực phẩm, và những món đồ vàng...

Tần Nhữc mãnh liệt hít sâu vào một hơi, sau đó tựa vào ghế để bình phục lại tinh thần đang kích động của mình. Những nghi vấn này sinh lúc ở bên trong căn phòng bí mật kia đã biến mất, mặc dù hẳn không hiểu lắm về sự an bài và mục đích của Lục Tâm, nhưng không thể không nói rằng hành động

lần này đã thành công rồi, hơn nữa còn mang đến cho mọi người một món lợi thật lớn nữa...

Thanh lý hết chiến lợi phẩm xong, sẽ là một số thu nhập không nhỏ đấy!

Trong lòng Tần Nhữc thăm kích động. Hắn cảm thấy may mắn cho vận khí và những quyết định trong hai ngày nay của mình, đồng thời hắn cũng bắt đầu suy nghĩ, nếu mỗi ngày đều có thu hoạch như thế này, vậy cho dù có thực sự đi làm người chơi chuyên nghiệp thì đã sao? Chỉ đáng tiếc là...

Mọi người không có ai có ý định này cả, hơn nữa, chuyện tốt như thế này cũng không có khả năng ngày nào cũng có thể có được! Chỉ là các món đồ trên người huyết ma chu yêu thôi, bọn Lục Tâm cũng đã phải dùng đến gần nửa tháng thời gian thu thập rồi.

“Tiểu Tần!”

Thanh âm của Lục Tâm kéo tâm hồn đang phiêu du cõi thần tiên của Tần Nhữc trở về. Ánh mắt Tần Nhữc sáng sủa trở lại, mới phát hiện ra mọi người đều đang dùng ánh mắt kỳ quái để nhìn mình.

“Đề nghị vừa rồi của tôi, cậu cảm thấy thế nào?”

“A, xin lỗi, anh có thể nói lại lần nữa được không? Vừa rồi em hơi thất thần...” Tần Nhữc thoáng đỏ mặt.

Lục Tâm cười lắc lắc đầu, sau đó lấy từ trong ba lô ra hai món trang bị, đưa tới:

“Lần sau mà lại thất thần nữa thì sẽ bỏ tiền lương của cậu...”

Tần Nhữc hốt hải dựng tai lên nghe, thái độ rất chi là đoan chính. Hắn nhận lấy hai món trang bị ấy, chỉ thấy đó là hai món đồ tím bạc bốn, thuộc tính không tệ, có tác dụng tăng lực tấn công cho nghề khổng nước, cũng được coi là hai món cực phẩm vừa vừa.

Lục Tâm nói:

“Trang bị của cậu quá kém, mấy thứ này giao cho cậu lưu trữ trước, rất nhanh sẽ sử dụng được rồi. Ba món đồ vàng do tử vong ma chu rót ra thì có hai món là của chiến sĩ, tôi với Tiểu Thanh có thể sử dụng được, cho nên mỗi người một món. Món cuối cùng là của nghề khổng bóng tối, thuộc tính không tệ, đã có người dùng giá ba mươi lăm ngàn đồng vàng lấy đi rồi.”

Lần này Tần Nhữc đã không còn cảm thấy chán động lắm nữa. Ba mươi lăm ngàn đồng vàng, đối với những trang bị chữ vàng bạc bốn mà nói, cái giá ấy chỉ có thể xem như trung bình mà thôi, thậm chí còn không tốt bằng đôi ủng Lang Vương trên tay mình nữa là.

Lục Tâm lại lần lượt báo giá của mấy món đồ nữa, cuối cùng kết luận: “Lợi nhuận tổng lại là một trăm bảy mươi lăm ngàn đồng vàng.. Ý định của tôi là thế này, trong đó sẽ lấy ra một trăm hai mươi ngàn đồng vàng để chia đều cho sáu người chúng ta, năm mươi lăm ngàn đồng vàng còn lại thì dùng để mua các bộ phận trên người huyết ma chu yêu.”

“Thua mua các bộ phận của huyết ma chu yêu?” Tần Nhữc nghe thế, ánh mắt rực sáng lên.

Lục Tâm gật gật đầu:

“Đúng. Trong chiến minh Từ Kinh Hoa và U Minh Quỷ Trào, không có mấy người muốn vào trong căn phòng bí mật đó, bởi vì các tiểu đội thông thường thì không có cách nào ứng phó nổi với đợt tấn công thứ nhất. Nếu sáu người chúng ta đã có khả năng ngăn cản được đợt tấn công thứ nhất rồi, vậy đương nhiên không thể buông bỏ cho số của cái này được. Mà hướng chi tôi cũng cảm thấy số của cái sau đó hẳn phải càng nhiều hơn, cho nên tôi nghĩ, dùng giá cả một ngàn đồng vàng mua một bộ phận của huyết ma chu yêu từ trong tay của các thành viên trong chiến minh, để tranh thủ mau chóng vào lại một lần nữa. Đến lúc đó hẳn Tần Nhữc cậu cũng đã thăng lên bậc bốn rồi, có lẽ chúng ta có thể sống sót khỏi đợt tấn công thứ hai không chừng đấy.”

Trong lời nói, Lục Tâm đã mập mờ xem Tần Nhữc như một thành viên chiến lực chủ chốt của đội rồi. Không chỉ có Lục Tâm, mà ngay cả các cô gái, tính cả Từ Lan, cũng nghĩ như thế...

Còn phần bản thân Tần Nhữc, đương nhiên hắn sẽ không phản bác đề nghị này của Lục Tâm rồi - có thể lũng đoạn số của cái trong căn phòng bí mật tầng ba di chỉ Alex trong một khoảng thời gian nhất định, mỗi lần đi vào có thể lấy được mấy chục ngàn đồng vàng, đồng thời cũng có thể nhanh chóng kiếm điểm kinh nghiệm để thăng cấp, chuyện tốt như vậy, đi đâu mà tìm chứ?

Sau khi đề nghị được toàn đội thông qua rồi, Lục Tâm giao dịch hai mươi ngàn đồng vàng cho Tần Nhữc.

Nếu cộng thêm số tiền năm mươi ngàn đồng vàng trong ngân hàng, vậy hiện giờ Tần Nhữc cũng đã thuộc giai cấp tiểu phú rồi đấy. Trước sau là gần tám mươi ngàn đồng vàng, chi phí giải phẫu của Hân Vũ đã trừ bị được một phần năm rồi.

Những biến đổi đột ngột trong hai ngày nay khiến Tần Nhữc đột nhiên phát hiện, hóa ra con số được phí mà lúc trước mình thấy vô cùng khổng lồ kia, cũng đã càng ngày càng nằm trong tầm với rồi.

* * * * *

Rượu đã qua ba tuần, bốn nữ hai nam bèn rời khỏi quán rượu Kê Thắng Lợi.

Trải qua nhịp độ chiến đấu vừa nhanh vừa kịch liệt trong căn phòng bí mật rồi, sáu người đã không còn hứng thú gì đi kiếm mấy đồng bạc lẻ nơi điểm đánh ở tầng hai đi chỉ nữa.

Cho nên sau khi rời khỏi quán rượu rồi, Hỏa Môn Cô lên tiếng trước, bảo mình muốn đi thành Hóa Điểm ở cực Nam đại lục thăm thú, thuận đường thử nghiệm xem lời lúc trước Tần Nhưộc nói có phải thật hay không.

Tiểu Thanh rất nhanh cũng lên tiếng, bảo định dùng thời gian một đêm này thử nghiệm kỹ năng Phá Ma trên thanh kiếm Hắc Hoàng Phá Ma. Mọi người đồng thời gật đầu. Nếu Tiểu Thanh có thể nắm giữ được kỹ năng ấy, trong tương lai, bất kể là đối phó với người chơi theo nghề không chế nguyên tố, hay là đối phó với BOSS dạng phép thuật, đều chiếm ưu thế rất lớn cả!

“Mọi người đều đi hết rồi, vậy tôi chỉ có thể du sơn ngoạn thủy với chị Từ Lan thôi... Ô, nghe nói ở đại lục Thần Thánh có một nơi gọi là hồ Thiên Bộc có phong cảnh rất khá đấy, nhưng mà mãi chưa có cơ hội đi đây này.”

Từ Lan dường như cũng không có nơi nào dự định đi, cho nên gật đầu đồng ý.

“Hai anh thì sao?”

Đối tượng được hỏi đương nhiên là Lục Tâm và Tần Nhưộc.

Tần Nhưộc nhanh chóng nhớ đến thuật Hóa Thủy mà mình vẫn chưa có thời gian nghiên cứu cho kỹ càng kia... Phải xem xem ở điều kiện ánh sáng như thế nào thì mới đạt được hiệu quả ẩn thân tốt nhất, rồi hiện tượng quái lạ trước khi mình bị đánh chết nơi đi chỉ tầng ba nữa. Hắn bèn nghiêm nghị nói:

“Tôi chuẩn bị tìm nơi nào đó để nghiên cứu phép thuật mới học được.”

“Đừng! Phép thuật đấy cậu cần cố gắng thử nghiệm, hiểu biết cho thấu triệt, trong tương lai nói không chừng sẽ là phép thuật thành danh của cậu đấy.”
Dừng một thoáng, rồi Lục Tâm nhắc nhở: “Phép thuật này tốt nhất là đừng để cho quá nhiều người biết.”

Tần Nhưộc gật đầu. Đạo lý ‘mang ngọc mắc tội’ hắn vẫn hiểu.

“Còn nữa!”

Từ Lan chợt chen vào, nói:

“Cẩn thận Phong Cuồng Huyết Bình nhé. Tên này lòng dạ hẹp hòi lắm, hôm nay chú làm mất mặt hắn rồi, chắc chắn hắn đang nghĩ cách đối phó với chú đấy, mà điều có khả năng nhất chính là tìm đạo tặc. Bởi vậy, về sau không có bọn chị bên cạnh thì nhất định phải ngàn vạn lần cẩn thận đấy!”

Tần Nhưộc thầm cười trong lòng:

Có thuật Hóa Thủy rồi, đối phó với đạo tặc còn không dễ dàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Một mình tu hành

Sau khi tách ra với bọn Lục Tâm, Tần Nhưộc hơi thoáng suy nghĩ, cuối cùng bèn lựa chọn tạm thời rời khỏi Savis. Hiện giờ người hắn đắc tội không chỉ có riêng một Phong Cuồng Huyết Bình, tên Carmen mà ngày hôm qua hắn xử lý kia giờ không biết đang nấp trong cái xó xỉnh nào của rừng Cain đấy, nếu xui xẻo đụng phải thì xác suất bị nghèo sẽ cao lắm.

Nếu là trước kia, Tần Nhưộc sẽ không để ý đến những chuyện này nhiều, dù sao thì mình đây cũng là một cây cọc mọc lóc đay mà, có sợ bị trả cảnh đâu.

Nhưng bây giờ đã khác rồi!

Hơn nữa, trải qua trận chiến trong căn phòng bí mật ngày hôm qua, Tần Nhưộc đã hiểu một cách sâu sắc rằng nếu thực lực của mình được tăng thêm, sẽ giúp đội của mình đạt được càng nhiều của cải trong ấy hơn!

Cho nên trước mắt, trừ nghiên cứu thuật Hóa Thủy ra, việc luyện cấp cũng là một công việc khẩn cấp!

Hiện giờ đã cấp 38 rồi, chẳng bao lâu nữa Tần Nhưộc đã có thể làm nhiệm vụ thăng lên bậc bốn, chính thức bước vào hàng ngũ cao thủ. Đến lúc đó tốt xấu gì cũng là một nguyên tố sư bậc bốn rồi, đừng nói là Phong Cuồng Huyết Bình, cho dù là các nghề nghiệp chiến đấu bậc bốn khác, hắn cũng không sợ.

Tần Nhược bước vào trong thị trấn tìm thầy chế thuốc, nhìn đâu mua một số thuốc ma lực trị giá năm ngàn đồng vàng, sau đó vơ vét mấy cuốn sách phép nguyên tố nước bậc ba để phòng thân, cuối cùng mới bước vào trong trận pháp dịch chuyển ở quảng trường.

Thị trấn Bạch Thủy là một thị trấn nhỏ bé không hề nổi danh, thuộc phe Thần Thánh.

Bước ra từ trong trận pháp dịch chuyển của thị trấn Bạch Thủy, Tần Nhược cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều - bên phe Thần Thánh, số trận pháp dịch chuyển của các thành thị phải có cả trăm ngàn, bây giờ thì đừng nói là hai tên cừu nhân Phong Cuồng Huyết Bình và Carmen kia, mà ngay cả gia tộc của hai tên này cũng không có khả năng tra được nơi mình đến nổi. Cái thế giới Vinh Quang này chỉ có điểm ấy là tốt nhất, cho dù có đắc tội với người trong bảy chiến minh rồi, chỉ cần tùy ý tìm một cái xô nào đó chui vào là OK ngay, bởi vì cho dù bảy chiến minh có liên thủ với nhau cũng không thể triệt để lùng giết tận gốc một người chơi thực sự muốn chơi trò chơi được, trừ khi người của bọn họ đều đội lệnh 24 giờ.

Đương nhiên, đắc tội với bảy chiến minh, chuyện ngu xuẩn ấy Tần Nhược chắc chắn sẽ không làm.

Như xe nhẹ chạy đường quen đi ra khỏi thị trấn, Tần Nhược xuôi theo dòng người không lấy gì làm đông đúc ở đây, thẳng tiến đến hướng Tây. Bên ngoài thị trấn Bạch Thủy, địa thế rộng rãi, phong cảnh cũng coi như không tệ. Ai bảo nơi này thuộc bên phe Thần Thánh chứ, cảnh thành trấn không thể có khả năng tồn tại sinh vật tà ác được.

Có điều theo đà lệch khỏi đường chính càng ngày càng nhiều hơn của Tần Nhược, con đường cũng càng lúc càng gấp ghe hơn, chung quanh cũng trở nên âm u hơn, tùy ý có thể thấy được bóng của những con quái thú bậc hai, bậc ba thấp thoáng. Lúc này, nếu nhìn chung quanh, người chơi gần nhất cũng chỉ là một cái bóng mờ mờ phía mãi xa.

Tần Nhược vẫn không dừng bước. Nếu muốn nghiên cứu thuật Hóa Thủy, đương nhiên phải tìm một nơi yên lặng, người chơi sẽ không chen chân vào rồi. Nơi này cách thị trấn có phần gần, nếu xui xẻo bị một đoàn đội nào đó có lòng tò mò phát hiện, rồi phải một tên đạo tặc nào đó tới điều tra thì không hay ngay.

Hắn một bên dọn sạch những con quái thú nhào tới tấn công, một bên lại tiếp tục hướng tới nơi hoang dã cách xa thị trấn hơn. Đi được ước chừng nửa tiếng đồng hồ, rốt cục cũng tới được mục tiêu.

Đây là một rừng cây màu nâu, diện tích không nhỏ...

Gió nhẹ nhẹ phất, những tán lá màu nâu sần sật đung đưa, xa xa nhìn tới tựa như một đám kẹo bông khổng lồ màu nâu vậy, trông mềm mại nhẹ nhàng vô cùng, mà cũng có vẻ ngon nữa.

Bên cạnh rừng cây này có một con suối rất cạn. Đây chính là một nơi quý giá mà Tần Nhược phát hiện được khi còn ở bậc hai...

Nhìn thấy nơi này vẫn còn yên tĩnh như xưa, vẫn hiếm thấy dấu chân người chơi, Tần Nhược cảm thấy thoải mái hơn, tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều. Nơi này rất khá, khi mà hắn bắt đầu học lợi dụng môi trường chung quanh để 'lừa bịp' (có thể nhanh chóng ngưng tụ phép thuật hơn), một khoảng thời gian rất dài sau đó hắn đều luôn ở chỗ này. Một phần lý do cũng là vì bộ lông của đám cáo 'phong linh hồ' nơi đây là nguyên liệu rất khá để chế tác bao cổ tay và giày, hơn nữa, khi sử dụng thuật Thu Thập, sẽ có xác suất nhất định đạt được thịt đuôi rất ngon của chúng. Mỗi khi thu thập được thịt, Tần Nhược sẽ ăn uống cho thỏa thích một hồi, coi như là phần thưởng sau những thời khắc vất vả.

Bây giờ nghĩ lại, cũng đã có một khoảng thời gian rất dài không nếm được hương vị ngon đến mê người của thịt phong linh hồ rồi... Hôm nay vừa khéo còn mấy tiếng đồng hồ rảnh rỗi nữa, hẳn là sẽ có cơ hội thưởng thức nó một lần đây!

Nghĩ đến đây, Tần Nhược bật cười, sau đó ngay cả Thủy Chi Kết Giới cũng không dùng, cứ dọc theo bờ suối này mà đi lên, vào trong rừng.

* * * * *

Phong linh hồ, tuy vóc dáng không bằng được tạt liệt phong lang, nhưng độ hung ác lại vô cùng giống. Chúng am hiểu tấn công bằng lưỡi dao gió, mà cũng có năng lực tấn công tầm gần nữa. Điều duy nhất khác với tạt liệt phong lang là chúng không có tính quần cư.

Có lẽ là do thiên tính của loài cáo, trước tới giờ phong linh hồ không bao giờ xâm nhập vào địa bàn của nhau, mà cũng sẽ không ở cùng với những con phong linh hồ khác. Phần lớn thời gian, chúng thích cuộn mình trên một đám lá rụng nào đó, hoặc là ngẩng cao đầu, kiêu ngạo bước đi tuần tra lãnh địa của mình, rất có mùi vị 'tự cho mình là thanh cao' ở đây.

Gần ven rừng, một con phong linh hồ đang mở to đôi mắt màu đỏ của nó cảnh giác nhìn chung quanh, sau đó rất kiêu ngạo liếm liếm bộ lông sáng bóng màu nâu của mình, rồi chậm rãi từ trong ổ đứng lên, bắt đầu một vòng tuần tra mới...

Lần tuần tra trước của nó mới chỉ kết thúc chưa được mấy phút thôi, theo lý mà nói thì nó hẳn phải an ổn nằm trong ổ để nghỉ ngơi, dưỡng thần rồi mới đứng. Nhưng... Một vài tiếng vang từ bên ngoài rừng cây truyền đến khi này đã khiến nó hơi có chút bất an. Cho dù đã vài lần xem xét bốn phía, xác định chung quanh không có kẻ mạo hiểm loài người nào xâm phạm, nhưng chút cảm xúc bất an trong lòng ấy vẫn quấy nhiễu khiến nó nôn nóng hơn, không thể nào bình tĩnh lại được.

Vừa tao nhã bước ra được vài bước, con cáo này đột nhiên cứng khựng thân thể lại! Bốn chân nó bám chặt mặt đất, đôi mắt màu đỏ tràn đầy sự cảnh giác nhìn chăm chăm vào một hướng nọ ở bên ngoài rừng cây. Tựa như phát hiện được mối nguy nào đó, phong thái thoải mái, tao nhã tựa như đang đi dạo hoa viên nhà mình lúc trước ấy của nó đã biến mất sạch sành sanh!

Không gian im ắng chừng hơn mười giây...

Mặc dù không còn một thanh âm nào vang lên nữa, nhưng con phong linh hồ này vẫn không có một giây thư thả nào, ánh mắt nó vẫn nhìn chăm chăm vào chỗ khi nãy, chỉ là cái mũi có nhẹ nhàng hít hít hơi...

Lại qua thêm mấy giây nữa, chợt có một tiếng thở dài vang lên:

“Con cáo chết tiệt, khứu giác thật tốt quá.”

Tiếng nói đột ngột này vừa vang lên bên trong rừng cây, con phong linh hồ kia không còn do dự nữa. Nó gừ nhẹ lên một tiếng, rồi hai chân trước bám chặt lấy mặt đất, cong lại, sau đó nó nhảy lên thật cao, nhào về phía vừa phát ra tiếng nói.

*** *phong linh hồ: phong = gió; linh = linh hoạt, linh thiêng; hồ = cáo.*

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Hai con BOSS cấp vương giả

Đòn tấn công bằng phép thuật của một con phong linh hồ bậc hai đối với Tàn Nhựt mà nói thì không tồn tại chút uy hiếp nào, cho dù không có kết giới bảo vệ, lực phòng phép của bản thân cũng đủ để giúp hắn không bị bao nhiêu thương tổn rồi. So lại, đòn tấn công vật lý của nó có chút nguy hiểm hơn.

Bị con phong linh hồ kia phát hiện hành tung, nhưng Tàn Nhựt vẫn không gấp không vội, thân mình chỉ nghiêng qua một cái là đã tránh được đòn tấn công nhìn như vừa hung dữ vừa mạnh mẽ của nó rồi. Đã lẫn lộn trong rừng Cain với đám sói tạt liệt phong lang hơn một tháng trời, làm sao còn có thể để mấy con nhãi nhép này vào trong mắt chứ?

Hiện giờ Tàn Nhựt đang muốn cố gắng thăm dò xem rốt cục là thân thể bằng nguyên tố nước của mình phải tới gần lũ phong linh hồ đến mức nào mới có thể bị phát hiện, và sau khi phát hiện mình rồi, mức độ chính xác khi tấn công của chúng là bao nhiêu, dựa vào cái gì mà chúng phán đoán được vị trí cụ thể của mình, cùng với một ít thông tin mà mình chưa suy nghĩ ra, còn chờ thu thập...

Khi né tránh đòn tấn công của phong linh hồ, Tàn Nhựt vẫn không giải trừ trạng thái hóa nước của mình, chỉ dời đi chừng vài mét, sau đó một lần nữa đứng im.

Vành tai con phong linh hồ kia hơi hơi động đậy, sau khi rơi xuống đất rồi, nó lại xoay người bắn ra một lưỡi dao gió nữa. Mục tiêu của nó khá là rõ ràng, lưỡi dao gió ấy mang theo tiếng rít đặc thù khi không khí bị cắt vỡ, bay vút đến.

“Đáng chết, lỗ tai cũng tốt như vậy?”

Tàn Nhựt thầm mắng một tiếng trong lòng, nhưng không né tránh, để mặc cho lưỡi dao gió ấy vọt trúng vào người mình.

Cánh tay cảm thấy hơi lạnh, nhưng không bị thương tổn gì cả.

Hắn cười cười, nhìn con phong linh hồ đang dần dần lộ vẻ hoảng sợ trong ánh mắt đằng kia, thầm nghĩ: “Quả nhiên là như thế, chỉ cần không di động, vậy dưới điều kiện ánh sáng này rất khó bị quái thú nắm bắt được hành tung, như thế chúng cũng sẽ một lần nữa mất đi năng lực phán đoán.”

Hà hà, cái này chơi vui rồi đây.

Tàn Nhựt phát tay một cái, cách hắn không xa, giữa dòng suối cong queo nọ chợt có một vòng nước dâng lên, sau đó dưới sự khống chế của Tàn Nhựt, nó ngưng kết thành hình cầu.

Ở tầng ba di chỉ Alex, ngay chớp mắt trước khi bị tử vong ma chu giết chết, Tàn Nhựt đã trải qua một lần khống chế nguyên tố, là khống chế dưới trạng thái hóa nước. Lúc đó, Tàn Nhựt đã cảm thấy thân thể của mình vẫn không bị giải trừ khỏi trạng thái ấy, chỉ đáng tiếc là khi đó đã bị tử vong ma chu dùng phép thuật bóng tối phát hiện hành tung, rồi đánh chết ngay, cho nên không nắm bắt được cảm giác đó là gì.

Mãi cho đến trước khi bước vào trong rừng, Tàn Nhựt thử lại một lần nữa, kết quả vừa mừng vừa kinh phát hiện rằng nếu chỉ sử dụng năng lực khống chế nước bậc một, sẽ không bị cưỡng chế giải trừ khỏi trạng thái hóa nước...

Phát hiện này khiến Tàn Nhựt không biết nên mừng hay nên sợ!

Bây giờ, cũng vừa lúc dùng nó để thăm dò phản ứng của con phong linh hồ này rồi...

Tàn Nhựt vừa mới bắt đầu khống chế nguyên tố, con phong linh hồ vốn trời sinh là một kẻ không gió bậc một ấy lập tức cảm ứng được ngay! Nó tức khắc từ quả cầu nước lơ lửng trên dòng suối kia lần ra được nơi sinh ra cộng hưởng, cũng tức là nơi kẻ điều khiển nguyên tố ấy đang ở!

“Vút!”

Đồng thời với hành động nhảy vô tới tấn công của nó, một lưỡi dao gió cũng được bắn ra.

Lần này, độ chuẩn xác của nó hiển nhiên đã tiến bộ hơn thật nhiều, nếu không phải Tần Nhược đã sớm chuẩn bị, nó không chừng đã bị lưỡi dao gió ấy cắt ngang qua người rồi.

Cả đòn vô tới lẫn lưỡi dao gió của con cáo ấy đều không trúng, nhưng nó cũng không nổi giận, chỉ tiếp tục bắn ra lưỡi dao gió. Mặc dù không xuất hiện tình huống nhắm chặt được, nhưng nó lại tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể nắm bắt được vị trí đại khái của Tần Nhược, cứ từng lưỡi từng lưỡi dao gió bắn ra. Đám cây nhỏ trong rừng bị tàn phá không ngừng. Trong những tiếng vút vút, lá rụng lá nát bay đi tán loạn.

Một phút qua đi, Tần Nhược thậm chí cũng không biết mình đã tránh được bao nhiêu đòn tấn công của con phong linh hồ ấy nữa, nhưng số lần trúng chiêu thì lại nhớ rất rõ: hai lưỡi dao gió, đều là trúng vào tay.

Bởi vậy có thể thấy được độ chuẩn xác lúc này của con cáo ấy đã không thể bằng được lúc thường - các đòn tấn công bằng phép thuật khi đã nhắm chặt sẽ rất là khó để tránh khỏi, đặc biệt là với những phép thuật nguyên tố gió vốn nổi tiếng với tốc độ nhanh, tốc độ của chúng hoàn toàn có thể sánh ngang với tốc độ mũi tên khi bay khỏi cung.

Thừa dịp MP còn không khô kiệt, Tần Nhược gián đoạn sự khổng chế đối với quả cầu nước đang ở trên dòng suối. Quả cầu này nhất thời như bị mất đi sự chống đỡ, ngã nhào vào trong nước.

Vừa gián đoạn việc khổng chế nguyên tố, Tần Nhược nhắm chuẩn một cơ hội, tức khắc đứng im. Con phong linh hồ vừa còn tấn công một cách cực kỳ cao hứng không biết một kia lập tức biến thành một con ruồi không đầu ngay, nó phát ra thanh âm ô ô, rồi đập lên lớp lá rụng dày đặc, hoảng sợ chậm rãi lui về phía sau...

Tần Nhược lại hành động. Hắn phất tay một cái, quả cầu nước lại hiện lên, con cáo kia lại giống như hít phải thuốc phiện hưng phấn lên, lại là lưỡi dao gió, lại là vô tới. Tên nhãi này cứ hung hăng can quấy tấn công, vô tư không biết mình đã trở thành ‘đối tượng lâm sàng’ của ai đó rồi.

Hà hà, lần thứ này quả là đúng lắm, phong linh hồ quả nhiên là thông qua cộng hưởng nguyên tố mới xác định được vị trí đại khái của mình. Nếu mình bỏ việc khổng chế nguyên tố đi, nó lập tức mất cảm giác về mình ngay.

Tần Nhược xuất ra một quả cầu nước, tiện tay đóng băng con phong linh hồ ấy, sau đó không quay đầu lại, đi ra khỏi rừng cây. Hắn bước đến bên bờ suối mát lạnh chảy róc rách đằng kia, sau đó ngồi xếp bằng. Vừa cấp tốc tiến vào trạng thái thiền để khôi phục MP, Tần Nhược lại vừa âm thầm xem lại đoạn phim quay cảnh vừa rồi hết lần này đến lần khác...

Mấy phút qua đi, Tần Nhược đứng dậy, một lần nữa bước vào trong rừng.

Vào vào ra ra, lặp lại đến mấy chục lần, mãi cho đến khi nơi sâu ở bên trong rừng truyền đến tiếng đánh nhau, mới khiến cho Tần Nhược hiện đang cảm thấy thu hoạch rất khá phải tạm thời dừng lần tu hành đơn độc này.

* * * * *

Cách thị trấn Bạch Thủy chừng năm cây số, có một khe núi tên là Tử Vong.

So với các khu khác quanh Bạch Thủy, danh tiếng của khe núi này là lớn nhất, thứ nhất là đám chiến sĩ vong linh, pháp sư vong linh, cung tiễn thủ vong linh và nửa thú vong linh bậc ba ở nơi đây này mới có phần tập trung, không phải dạng phân bố không đồng đều như ở những nơi khác; thứ hai là nơi sâu nhất của khe núi này có một cái hồ đen ngòm mọc đầy những dây leo màu lục, cái hồ này nối liền với một hang động khổng lồ, chủ nhân của nó là một đám rết có thân hình đồ sộ, tinh thông phép thuật nguyên tố đất và bóng tối, thực lực dao động từ cấp 40 đến cấp 45.

Trong khe núi Tử Vong, sẽ có xác suất ngẫu nhiên nảy mới ra Vua khô lâu - BOSS vương giả bậc ba, và hai con BOSS bậc ba loại yếu dạng tinh anh là chiến tướng khô lâu.

Nơi sâu trong khe núi, cũng tức là hang rết, nghe nhiều người trong thị trấn Bạch Thủy nói có ẩn giấu một con BOSS vương giả bậc bốn - Vua hắc ngục ngô công.

Mặc dù số người chơi trong thị trấn Bạch Thủy không phải rất nhiều, nhưng mỗi khi BOSS này mới, số người chơi nơi đây sẽ tăng ào ạt.

Đặc biệt là hôm nay...

Vua khô lâu, Vua hắc ngục ngô công cùng đồng thời bị phát hiện! Men theo lời truyền và chứng minh của những tiểu đội bị nghèo trở về thị trấn, bầu không khí trong Bạch Thủy như sôi trào, mấy chục đội người chơi cùng dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến khe núi Tử Vong.

Trong đó có cả một ít tiểu đội của các gia tộc có danh tiếng...

*** khô lâu = xương khô, đầu lâu

*** hắc ngục ngô công: hắc = màu đen; ngục = ngục giam; ngô công = con rết.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Lũ xương khô khác loại

Trong Vinh Quang, BOSS cùng bậc cũng phân thành mấy loại: BOSS loại yếu, BOSS loại yếu dạng tinh anh, BOSS thông thường, BOSS tinh anh, BOSS cấp vương giả, và những con BOSS siêu cấp có năng lực chiến đấu đặc thù nào đó.

Trong đó, BOSS loại yếu và BOSS loại yếu dạng tinh anh có phần phổ thông, số lượng này mới cũng nhiều nhất; BOSS thông thường và BOSS tinh anh có tính duy nhất, xác suất rút ra trang bị tốt rất lớn; BOSS cấp vương giả càng khác hơn: thời gian này mới không cố định, địa điểm này mới cũng không cố định, không những thực lực phi phàm, mà bên cạnh chúng còn có vài tên BOSS loại yếu dạng tinh anh thực lực không yếu bảo vệ nữa. Ngoài ra, BOSS cấp vương giả còn có trí tuệ rất cao, trong một khu vực nhất định, chúng có quyền lực tương đương với vua của một tộc, có thể chỉ huy một quần tộc tương ứng. Nếu đánh chết BOSS cấp vương giả, sẽ có xác suất nhất định rút ra các trang bị cực phẩm bậc cao lẫn các đạo cụ đặc thù.

Có điều... Vây trừ BOSS cấp vương giả không phải là chuyện mà những đoàn đội phổ thông có thể tùy tiện làm được! Ví dụ như một con BOSS vương giả bậc ba, nó sẽ có được thực lực nằm khoảng giữa của BOSS bậc bốn phổ thông và BOSS bậc bốn tinh anh; tăng thêm trí tuệ và năng lực chỉ huy đáng sợ của nó, những đoàn đội có thực lực không phải cực mạnh nếu đụng độ phải, trên cơ bản chỉ có kết cục là bị diệt hoàn toàn.

Còn phần BOSS siêu cấp thì càng không cần phải nói nhiều, thường thường cả năm mươi cây số chung quanh các thành thị cũng đều rất khó đụng phải loại BOSS này; chúng là những cường giả tuyệt đối, thường chỉ tồn tại ở những nơi nguy hiểm, cho dù là những chiến minh mạnh mẽ nhất đại lục Thần - Ma, muốn săn chúng cũng phải nghiêm túc tổ chức thành những đoàn đội hùng mạnh nhất...

Như nửa tháng trước, một con BOSS bậc bốn siêu cấp ở hẻm núi Tibie bị người ta phát hiện ra, lúc đó đã có chừng trăm đội cao thủ bậc cao đến đây để săn nó, không ai mà không phải là mang trên mình những trang bị hoàn mỹ.

Kết quả là toàn quân đắm thuyền, chỉ còn một số ít người chơi hốt hoảng chạy ra được...

Sau đó, con BOSS này rất thông minh, không lưu lại đó chờ những đoàn đội người chơi càng mạnh mẽ hơn đến săn, mà di chuyển đến nơi sâu hơn trong hẻm Tibie, triệt để im hơi lặng tiếng.

Sự khó đối phó của những con BOSS siêu cấp chính là nguyên nhân chính khiến cho những con BOSS cấp vương giả được ưu ái hơn.

Đặc biệt là sự kiện hai con BOSS cấp vương giả cùng đồng thời nảy mới ở trong khe núi Từ Vong, nhất thời đã khiến vô số những đoàn đội của người mạo hiểm và của những gia tộc cùng kéo đến...

Vua hắc ngục ngô công - bậc bốn - đương nhiên sẽ không có nhiều đoàn đội để ý lắm, không có thực lực mà dám xông vào thì đều chỉ là tự đi tìm chết thôi; nhưng Vua khô lâu là BOSS vương giả bậc ba, sẽ dễ đối phó hơn nhiều lắm!

Những người chơi nghe tin mà đến đều không hề hỏi han tình hình bên trong khe Từ Vong từ những người bị giết hồi thành, mà chỉ ùn ùn chen lấn chạy đến, trông như đang sợ bị người khác cướp mất thành quả vậy.

Đáng tiếc, chưa chuẩn bị mà đã vội vã bước vào chiến trường, đặc biệt là khi đối mặt với một con BOSS cấp vương giả - loại BOSS có trí tuệ cao, những người chơi này tuyệt đối không có khả năng làm nên điều gì đáng giá cả.

Bước chân vào trong khe núi, đám người chơi này tức khắc bị cảnh tượng trước mắt khiến cho hơi lạnh bốc khắp cả người!

Bên trong khe núi Từ Vong, phần đông những con vong linh bậc ba kia giờ đây nào còn có chút bộ dạng tàn mạn thường ngày chứ? Chỉ thấy trên trăm con chiến sĩ vong linh đều đang chỉnh tề cầm thuẫn sắp thành trận ở hai bên sườn khe núi, hình thành hai hàng rào kiên cố; phía sau chúng là đám cung tiễn thủ vong linh với dáng vóc cao lớn, đang đứng dày đặc, giương cung cài tên sẵn sàng, những mũi tên 'hù cốt độc tiễn' của chúng tỏa ra khí vị lạnh lẽo chết chóc, tựa như những vì sao đen, nhất tề nhắm về phía đám người chơi ở đường vào khe núi.

Mấy chục người chơi nọ vừa bước vào trong khe núi, đã bị hai nhánh quân vong linh mai phục này khiến cho kinh hãi dừng lại bước chân, ba hồn bảy vía như muốn thăng thiên hết!

“Móa!!!”

“Lui!”

Đám người chơi đứng phía trước hoàn toàn không còn chút ý chí chiến đấu nào cả, cùng nhau quay lại. Nhưng đám quân vong linh ấy làm sao sẽ để cho họ được toàn thân quay trở ra chứ?

Đám pháp sư vong linh có hình thể khá suy nhược đang được những tên cung tiễn thủ vong linh vây quanh đã ra tay rồi...

Giữa những tiếng ngâm xướng kỳ bí, con đường dẫn vào khe núi cấp tốc bị tràn ngập bởi vô số những nguyên tố bóng tối, sau đó mặt đất chấn động một hồi, phần đông những người chơi đang xoay người bỏ trốn kia chợt cảm thấy chân bị thất chặt lại, tựa như đang bị một thứ gì đó nắm chặt lấy vậy.

Những người này hoảng sợ nhìn xuống, chỉ thấy dưới mặt đất đầy những bàn tay bằng xương khô trắng hếu đang đội đất ngoi lên. Ban đầu mới chỉ có một, hai bàn tay, nhưng trong thoáng chốc, chúng đã đội lên gấp mấy lần. Mấy chục người chơi cùng gặp phải cảnh ngộ này, đều hoảng sợ vô cùng!

Ngay chính lúc này, vô số những tiếng xé gió vang lên...

Trăm tên cùng phát!

Sau đó một đám hồn ma màu đen đột ngột xuất hiện trên con đường vào khe núi, hung hăng gào thét, toát ra từng trận gió âm, cùng nhào tới lấy đi sinh mạng của những tên người chơi đang bị trời này.

“Mẹ, là phép quần thể!” Đám người chơi đứng ngoài lối vào khe núi đều tái nhợt mặt, nhìn những người chơi phía trước vừa bị những bàn tay xương khô dưới mặt đất quấy nhiễu, vừa bị vô số những hồn ma trên bầu trời cắn xé, không có lực chống trả kia mà trong mắt toát đầy vẻ sợ hãi lẫn cảnh giác.

“Đáng chết! Cái đám ngớ ngẩn kia làm gì vậy? Vậy mà dám để cho Vua khô lâu có thời gian tập hợp lại toàn bộ vong linh trong khe núi này. Cái này khó giải quyết rồi...”

Một tên cuồng chiến mày thô mũi thẳng dường như rất quen thuộc với khe núi Tử Vong hung tợn mắng một câu, sau đó đang định hô hào đám huynh đệ tay chân rời khỏi nơi đây, thì đột nhiên lại nghe thấy có tiếng vỗ ngựa thanh thúy chạy đến gần đây, sắc mặt bèn đại biến:

“Lui!”

“Chết tiệt! Mau lui ra ngoài!”

Số người cùng biến sắc có không ít, bởi vì họ đã nhìn thấy một con chiến mã xương khô đang từ bên trong khe núi lao nhanh ra. Ngồi trên con chiến mã này là một bộ xương khô trông không khác gì những tên chiến sĩ xương khô bình thường cả. Nó đang dùng tốc độ cực nhanh lao đến.

Chớp mắt khi lao vào trong đường dẫn, giữa hốc mắt đen ngòm của bộ xương này chợt lóe lên ánh sáng màu đỏ như máu. Những người trước mặt nó cùng run người, có cảm giác như đã bị nó nhìn thấu cả nội tâm vậy!

Cho dù bộ xương khô này không có gì đặc biệt, cũng chỉ có thêm một chiếc áo choàng không lồ màu tro phồng lên khi lao đi, giúp nó trông cực kỳ ngầu mà thôi, nhưng rất nhiều người chơi ở đây sau khi nhìn thấy tên xương khô này, lại tựa như nhìn thấy tử thần vậy, cùng kêu lên hoảng sợ rồi chạy trốn!

Không ít người vừa chạy vừa mắng:

“Mẹ, sao nó đi ra rồi?”

“Vừa rồi đứa nào còn thói phòng định ăn nó vậy? Đi đi, chạy cái máu gì?”

“Còn nói tao à? Mày thì sao? Đệt, nguyên tố sư đâu? Chết hết rồi à? Mẹ nó quăng sách phép ra xem, không ngăn được nó, mọi người đều chết hết đây!”

Tiếng gọi nguyên tố sư còn chưa dứt thì con chiến mã xương khô kia đã bắt kịp đám này. Tên xương khô ngồi trên lưng nó phát ra một tràng cười “khắc khắc” quái dị...

Trên không trung chợt xuất hiện một lưỡi hái không lồ màu đỏ, dài chừng hơn mười mét, phát ra từng trận gió âm. Lưỡi hái này quét ngang qua, mấy chục người chơi trong đường dẫn trừ ít ỏi mấy người ra, còn lại đều bị cường chế tách đi linh hồn, thi thể ào ào ngã xuống đất.

Nhưng, tên xương khô này như còn chưa hài lòng vậy, hấn ngang đầu lên...

Một tiếng hét vang lên đến tận trời, mấy trăm con vong linh cùng lao ra khỏi đường dẫn như một con nước lũ!

*** *hủ cốt độc tiễn: hủ cốt = ăn mòn xương.*

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Lời chiêu mộ kỳ quái

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vua khô lâu!

Khu rừng nơi Tần Nhữc đang ở kề sát với khe núi Từ Vong, cho nên hẳn phải gián đoạn việc tu hành. Chỉ thấy có mấy trăm tên người chơi kia đang như sỏi cát bị một nhánh quân vong linh đuổi cho tan đàn xẻ nghé, mà tên làm đầu tàu chạy ở phía trước nhánh quân này lại chính là tên xương khô vừa mới nháy mắt giết mấy chục người chơi ở trong đường dẫn vào khe núi - Vua khô lâu, một con BOSS vương giả bậc ba!

Đối với Vua khô lâu, lúc Tần Nhữc còn ở thị trấn Bạch Thủy cũng đã từng nghe thấy, nhưng vẫn xa lạ vô cùng... Dù sao, loại BOSS vương giả thế này mới mới đều không ổn định, một khi xuất hiện sẽ bị vô số những đoàn đội của các gia tộc như ong ròi tổ lao tới giết chết, làm gì có cơ hội cho hắn nhìn thấy chứ?

Có điều chuyện đang phát sinh bên ngoài khe núi Từ Vong lúc này thật khiến hắn phải chấn động mạnh!

Mấy trăm tên người chơi căn bản là không dám ngang nhiên chống đỡ với thế tiến công của Vua khô lâu và đội quân vong linh, nên khoảng cách đã bị dần ra đến hơn trăm mét, không ai dám qua.

Tần Nhữc nhìn mà vàng trán không thả ra nổi, trong lòng không biết phải nói gì.

Đây chính là do thói hư tật xấu của loài người mà ra. Nói về thực lực, đại đa số người chơi ở đây đều là bậc ba, bậc bốn, tuyệt đối phải hơn Vua khô lâu và đám quân vong linh này, nhưng những người này lại chia thành mấy chục tiểu đội, đội nào đội nấy đều chỉ biết lo cho thân mình, mặc kệ người khác chết sống, thậm chí có tiểu đội nọ còn mong cho người khác đi qua rồi chết sạch sẽ, đồng thời đánh cho Vua khô lâu gần chết, sau đó mình sẽ làm người nhất của thừa cuối cùng nữa.

Ai cũng nghĩ như vậy, làm sao có khả năng làm đối thủ của Vua khô lâu được chứ?

Có lẽ cũng chỉ có thể đợi đến khi có đoàn đội của gia tộc nào đó có khả năng ra lệnh cho đủ nhiều những người chơi bậc cao xuất hiện, Vua khô lâu mới có thể bị mượn đi cái đầu thôi. Đây cũng chính là lý do mà các gia tộc có thể trở nên mạnh mẽ...

Tần Nhữc không ngừng cười lạnh, nhưng cũng không lập tức quay trở về rừng cây nghiên cứu thuật Hóa Thủy tiếp - số người đến khe núi Từ Vong đã càng ngày càng nhiều hơn, nơi này đã không còn thích hợp để tu hành nữa, ít nhất là trước khi Vua khô lâu ngã xuống thì mình cũng không có khả năng an tâm được.

Trận chiến nơi này, trong nhất thời chắc chắn sẽ không kết thúc nổi, nhưng... Đi nơi đâu mới tìm được vị trí tốt như ở đây bây giờ?

Tần Nhữc rất buồn phiền nhăn trán, thở dài một hơi.

Đột nhiên, khòe mắt hắn phát hiện một đám người chơi đang chậm rãi đi qua đây, dọc đường thỉnh thoảng dừng lại hỏi han gì đó với những đoàn đội đứng ở hai bên.

Lẽ nào định mời những đoàn đội ấy nhập bọn sao?

Đây thật là vọng tưởng!

Người ta vẫn thường nói ‘lòng người cách một lớp da bụng’, càng khỏi nói ở đây đang có nhiều đoàn đội như vậy, ai có khả năng đi thật lòng thề chết với nhau cùng đối phó với Vua khô lâu chứ? Đều là vỡ vụn cả thôi.

Đang lúc Tần Nhữc còn suy nghĩ, tiểu đội kia hiển nhiên không nhận được sự tán đồng từ bao nhiêu người chơi, cho nên chỉ lôi kéo được có mấy người vào đội, tiếp tục đi về phía này. Tình hình ấy khiến Tần Nhữc phải trợn trừng mắt:

Đạo tặc?

Mấy người này đang làm cái gì vậy? Kéo mấy tên đạo tặc vào đội ích gì chứ? Vua khô lâu hay tinh linh khô lâu đều là BOSS vong linh bậc cao cả, cho dù có là đạo tặc vô ảnh đi nữa thì cũng không có khả năng tiếp cận với chúng nổi...

Hơn nữa!

HP của Vua khô lâu có đến một trăm ngàn, chút đạo tặc ấy... Ra về còn chưa đủ để chặt đứt nửa cái ngón út của người ta nữa là. Lẽ nào định dùng để làm chuyện gì khác sao?

Lòng tò mò của Tần Nhữc nhất thời bị dâng lên, hắn bèn lặng lẽ dời bước, đến sát bên tiểu đội gần nhất.

Kết cấu của tiểu đội đang đi đến kia rất kỳ quái, trong đội trừ ba tên cuồng chiến, hai tên kiếm sĩ, một tên cung tiễn thủ ra thì cũng chỉ có hai mục sư ánh sáng và bảy tên đạo tặc, không có một nguyên tố sư nào.

Tần Nhữc lại càng thắc mắc, muốn biết họ đang làm gì hơn.

‘Người’ đều là như vậy, một khi lòng tò mò nổi lên rồi, muốn ngăn cũng không ngăn lại nổi!

* * * * *

Hắn vừa ghé sát đến thì cũng đúng lúc tên cung tiễn thủ cầm đầu tiểu đội nọ nói xong lời đạo đầu. Hóa ra y đang chiêu mộ đạo tặc làm nhiệm vụ lâm thời:

“Chiêu mộ đạo tặc bậc bốn, đi vào hang rết. Thủ lao cố định một trăm đồng vàng, tìm được một cây ‘cỏ hắc diên’ thưởng năm trăm đồng vàng, một khối ‘địa linh ma tinh’ được một ngàn đồng vàng.”

Tần Nhựt nghe mà sững sờ, ngắt lời tên kia:

“Có chuyện tốt như vậy à?”

Theo hắn biết, một cây cỏ hắc diên có bảy phiến lá, có thể dùng để chế tạo thuốc phục hồi ma lực cỡ lớn và một ít thuốc phép bậc cao khác, mặc dù có chút khó kiếm, nhưng giá thị trường nhiều nhất cũng chỉ từ năm trăm đồng vàng đến sáu trăm đồng vàng thôi; địa linh ma tinh thì là dược liệu cao hơn một cấp, giá thị trường xấp xỉ một ngàn đồng vàng.

Đối phương sẽ đưa một trăm đồng vàng trước, sau đó tìm được một cây cỏ hắc diên sẽ được năm trăm đồng vàng, như vậy là mua lại với giá lớn nhất rồi, cũng giống như hiệu cung ứng nguyên liệu mà mua vào bằng giá thị trường vậy; tăng thêm một trăm đồng vàng thủ lao gốc, có ngờ ngẩn cũng biết là bọn đạo tặc này chiếm lời rồi.

“Không tin? A, đây là nhiệm vụ do tôi tuyên bố, mọi người nhận được thì chỉ cần trong khoảng thời gian này giúp chúng tôi tìm được những nguyên liệu ấy, tiền sẽ chuyển vào tài khoản ngay. Còn phần thủ lao, đây cũng là chuyện không làm khác được, gia tộc bọn tôi gần đây có người sắp lên bậc năm, nên nhất định phải chuẩn bị thuốc ma lực cỡ lớn và các loại thuốc khác nhiều nhiều lên mới được.”

Nghe tên cung tiễn thủ cầm đầu này giải thích, đám người chơi nơi đây rất là hứng thú...

“A... Cái kia... Vì sao chỉ chiêu mộ đạo tặc thế?” Tần Nhựt nhin không được lại hỏi thêm một câu. Thuật Thu Thập thì hầu như ai cũng biết cả mà?

“Xoạt xoạt!”

Mấy chục người chơi cùng nhìn Tần Nhựt như nhìn một con quái vật. Có người cười nói:

“Người anh em, lần đầu đến thị trấn Bạch Thủy này hả? Quái vật trong hang rết thấp nhất cũng là cấp 40, đường đi phức tạp, dễ bị lạc, mà... Thân thể của cậu lại nhỏ bé thế này nữa, có muốn cũng không vào được đâu nha.”

Một đám người cười lăn cười bò.

Tần Nhựt toát mồ hôi hột, vội vàng ngậm miệng lại ngay.

Đang khi hắn định đi qua một bên thì lời đối thoại của một đạo tặc và một cung tiễn thủ trong tiểu đội này lại khiến hắn một lần nữa đứng im...

“Được! Cho tôi một phần! Xử lý Vua khô lâu xong lập tức đi ngay!”

“Tức khắc sẽ có đoàn đội của gia tộc chạy tới rồi, Vua khô lâu thì cậu không có cơ hội đâu. Tăng thêm cậu nữa là chúng ta có tám đạo tặc rồi, lập tức đi vào ngay thôi!”

Tần Nhựt kinh ngạc nhìn thoáng qua khe núi Từ Vong. Vua khô lâu đang đứng trên đường dẫn vào khe núi, phạm vi 150 mét quanh nó không có bất cứ người chơi nào, lúc này mà qua, không phải là muốn chết sao?

Trong lòng hắn vừa mới hiện lên nghi vấn này, đã có người giành trước bước ra.

Cung tiễn thủ nọ dường như đã sắp sẵn kế hoạch rồi: “Yên tâm, mọi người cứ chuẩn bị sẵn sàng đi, đội tôi bảo mấy người anh em dụ Vua khô lâu rồi đi, mọi người hãy nhân cơ hội chạy vào!”

“...”

Tần Nhựt không biết phải nói gì: vì mấy cây dược liệu chế tạo thuốc phép mà làm lớn như vậy sao? Đáng giá sao? Sao mình cứ có cảm giác mấy người này từ sớm đã đưa Vua khô lâu vào trong kế hoạch rồi vậy.

*** cỏ hắc diên: mời xem hình con ‘diên (con điều du)’ bên dưới.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Trộm gà không thành

Chỉ vài phút, Vua khô lâu đã suất lĩnh hai con khô lâu tinh linh và mấy trăm con vong linh bậc ba nhẹ nhàng giết chết không dưới hai trăm tên người chơi, khe núi Tử Vong xem như bị tẩy rửa một lần! Mấy trăm tên người chơi còn lại đã bị ép ra ngoài hơn hai trăm mét, không dám đến gần một bước. Phong phạm và khí thế ngập tràn của BOSS vương giả bậc ba được phơi bày một cách tận cùng.

Tổ hợp mấy trăm con vong linh bậc ba ngày thường không lấy gì làm mạnh mẽ này, bây giờ lại giống như một con ác mộng của hầu hết những người chơi bậc bốn ở đây, chúng chính tề sắp hàng dưới trướng của Vua khô lâu trong bộ áo choàng tử thần, uy phong凛凛, không ai dám sánh!

Ngay lúc mùi vị khản trương đang lan tràn, tràng cảnh rơi vào bế tắc thì một tiểu đội tuyệt đối không giống như đang vây trừ BOSS đột ngột bước ra, chậm rãi tiến tới gần Vua khô lâu và đám quân vong linh đang im lặng. Họ đã đánh vỡ cục diện mà mấy trăm người còn lại đều không dám đánh vỡ!

“Grào!!!”

Vua khô lâu phát ra một tiếng gào nhẹ, đôi tròng màu đỏ máu của nó sáng rực lên, nhưng vẫn chỉ đứng đó nhìn chằm chằm tiểu đội này chứ không bước ra.

Mấy trăm người chơi đang đứng xem nơi xa đều rất mờ mịt:

Đây là bọn ngớ ngẩn nào vậy? Ba chiến sĩ cuồng bạo, một kiếm sĩ, để làm gì đây?

“Hừ! Định dụ Vua khô lâu rời đi sao? Ngu xuẩn, dụ quái đầu nhất thiết phải dùng nghề nghiệp cận chiến chứ? Lẽ nào không biết phải ra cung tiễn thủ dạng tốc độ à?”

Rất nhiều người một bên cười lạnh suy đoán ý đồ của mấy người kia, một bên thì chuẩn bị xem màn kịch hay - tốc độ của con chiến mã mà Vua khô lâu đang cưỡi rất là nhanh, cho dù là cung tiễn thủ bậc năm dạng tốc độ thì trong thời gian ngắn cũng sẽ bị nó đuổi kịp.

Nhưng bọn họ hiển nhiên không biết, tên cung tiễn thủ cầm đầu kia phái mấy người chơi cận chiến này qua, là muốn lôi kéo sự chú ý của Vua khô lâu, sau đó kéo dài thời gian để đạt tới mục đích.

Đáng tiếc...

Nhìn thấy Vua khô lâu vẫn còn chậm chạp không chịu hành động, mà mấy tên chiến sĩ nọ cũng đang cách nó ngày càng gần rồi, cung tiễn thủ cầm đầu không khỏi âm thầm mắng:

“Mẹ! Mới vừa rồi còn đuổi theo hăng máu như thế, sao giờ lại đứng im rồi?”

Vốn dĩ dựa theo tính cách thích giết chóc nhất quán của Vua khô lâu, chỉ cần tiến được vào trong tầm nhìn của nó thôi là đã đạt được mục đích, dụ được nó đuổi theo rồi, nhưng nào ngờ... Phản ứng của nó lại là thế này...

Quái dị!

Lẽ nào nó biết mấy người này là để lôi kéo sự chú ý của nó hay sao?

Nhiều chật mảy, ánh mắt cung tiễn thủ cầm đầu nheo lại. Y bất an nhìn sang bên khác - tám tên đạo tặc đã ở vị trí cách đường vào hẻm núi chừng 150 mét đợi lệnh, chỉ chờ một khi Vua khô lâu chạy đi là lên vào ngay. Với thuật Ẩn Thân bậc bốn của họ, không cần phải lo lắng sẽ bị lũ vong linh bậc ba phát hiện.

Lúc này, mắt thấy mấy tên chiến sĩ ‘mồi nhử’ kia đã ngày càng gần với Vua khô lâu, cũng đồng thời càng lúc càng gần với ranh giới cảnh giác rồi, trái tim của y tựa như đàn bị căng dây...

Nhìn thoáng về phía xa, cuối cùng y cũng đưa ra quyết định!

Một tên chiến sĩ cuồng bạo trong nhóm dụ quái chợt rống lên, khởi động Cuồng Hóa, sau đó sải bước bước tới gần Vua khô lâu. Nhìn y rất có khí thế - khí thế quyết chí tiến lên, chịu chết.

Sáu mươi mét...

Vua khô lâu vẫn không chút động tĩnh, mà hai con khô lâu tinh linh và đám quân vong linh phía sau nó cũng đều sừng sững bất động, coi tên chiến sĩ ấy như một người trong suốt vậy.

... Năm mươi mét!

Ánh sáng đỏ rực lên, Vua khô lâu rốt cục cũng hành động rồi!

Đã đến khoảng cách như trên, nếu còn không ra tay, không khỏi có chút dọa mất sự uy nghiêm của một con BOSS cấp vương giả...

Một tiếng gầm đơn giản, bình thản vang lên, con khô lâu tinh linh phía bên trái nó đột nhiên bắn vọt ra như một mũi tên rời cung, sau đó không chút dấu hiệu đã tiến vào trạng thái cao tốc. Con khô lâu này tựa như một đám mây màu đỏ máu lao về phía kẻ khiêu khích đằng kia.

Năm mươi mét cự ly, nháy mắt đã bị kéo gần chỉ còn ba mươi!

Không chỉ cung tiễn thủ cầm đầu đằng xa bị sững cả người, mà ngay cả kẻ ở khoảng cách gần nhất là tên chiến sĩ cuồng bạo nọ cũng bị tình huống trước mắt khiến cho ngơ ngẩn. Họ không thể rằng ngờ Vua khô lâu lại chỉ phái một tên tiểu đệ như thế này...

“Má!”

Cung tiễn thủ cầm đầu lớn tiếng mắng một câu. Mấy tên chiến sĩ kia đều là do y an bài đi qua để chịu chết cả, cho nên trang bị trên người cực kỳ rác rưởi, trạng thái như thế đừng nói là một chọi một với một con BOSS bậc ba loại yếu dạng tinh anh, mà tùy tiện một con tiểu quái bậc bốn nào cũng đủ để sặc nước rồi!

Trong thời gian tên chiến sĩ cuồng bạo kia còn ngơ ngẩn, y đã bị con khô lâu tinh linh đặt vào trong phạm vi tấn công.

“Grào!”

Khô lâu tinh linh là BOSS dạng phép thuật, am hiểu tấn công tinh thần bằng nguyên tố bóng tối, cho nên sau tiếng gào này, tên chiến sĩ cuồng bạo nọ như bị người ta dùng một cây búa nặng trăm cân nện thẳng vào ngực, “A” một tiếng sau đó thổ ra một búng máu tươi, thân thể loạng choạng, rồi đứng đại một chỗ, hiển nhiên là đã trúng phải trạng thái tiêu cực từ đòn tấn công vào tinh thần của con khô lâu tinh linh kia rồi.

Không chút trì trệ, một vật hi sinh đã xuất hiện!

Xử lý xong kẻ khiêu khích, con khô lâu tinh linh nọ không thèm nhìn đến vài tên người chơi mặc toàn trang bị rác rưởi đang đứng cách nó hơn năm mươi mét, mà xoay người, trở về bên cạnh Vua khô lâu...

Đám người chơi phía xa trông thấy con khô lâu tinh linh kia nhẹ nhàng như thế đã đập nát một tên chiến sĩ cuồng bạo bậc bốn thì ai nấy đều cười đến bỏ nghiêng bỏ ngửa, trông hết sức hài.

Mà đám cung tiễn thủ bên này, thì đều tức giận đến xanh mặt.

Bốn người còn lại trong tiểu đội dụ quái rống giận lên, rồi đồng thời đổi lại trang bị chữ tím, cùng xông tới, khiêu khích Vua khô lâu!

Lần này, Vua khô lâu cẩn thận sai khiến hai khô lâu tinh linh cùng qua...

“Dụ qua!”

Mấy tên đội viên cùng với họ đang đứng trong rừng cây cùng nhau vẫy tay kêu gọi.

Trông thấy chuyện này, Tần Nhược chỉ khịt mũi khinh thường. Bốn tên chiến sĩ bậc bốn, đối chọi với hai con BOSS bậc ba loại yếu dạng tinh anh, trông thế nào thì bên người chơi cũng chiếm ưu thế cả, chỉ cần trụ vững được, khiến Vua khô lâu nhìn thấy chúng bị nguy hiểm thì tuyệt đối sẽ lao ra ngay, như thế sẽ tạo thành cơ hội tuyệt hảo để dẫn dụ Vua khô lâu rồi.

Chi tiếc là...

Họ lại bỏ chạy. Là nghề nghiệp chiến sĩ, làm sao tốc độ nhanh hơn khô lâu tinh linh được chứ?

Bốn tên chiến sĩ nọ theo lời hô hào của đồng bọn, cùng lui lại, trong đó có hai tên giữa đường bị hai con khô lâu tinh linh đánh cho rơi vào trạng thái hôn

mê, thế là chưa chờ cho đám đồng bọn bên rừng cây chạy tới, bốn chiến sĩ đã mất toang một nửa.

Hai con khô lâu tinh linh vỗ mông, xoay người trở về...

Cách đó một trăm mét, Tần Nhữc nhìn xem mà mắt trừng miệng há, trong lòng thầm đồ mồ hôi: không hổ là BOSS vương giả bậc ba nhé, năng lực chỉ huy quả nhiên... trâu bò mà! Hai con khô lâu tinh linh không mất một chút máu mà đã xử được ba tên người chơi bậc bốn rồi.

Ngay khi Tần Nhữc còn đang suy đoán xem tên cung tiễn thủ cầm đầu kia sẽ làm sao với khốn cảnh trước mặt thì phía xa chợt xảy ra một trận rối loạn, sau đó, một nhánh quân gần trăm tên người chơi tách bảy người ra, dùng hàng ngũ chỉnh tề bắt đầu tiến về phía Vua khô lâu và nhánh quân vong linh nọ!

Đoàn đội của các gia tộc cuối cùng cũng tới rồi..

Ngày lành của Vua khô lâu rốt cục cũng kết thúc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Lòng tò mò

Đoàn đội của gia tộc, khác với các đoàn đội do người chơi đơn lẻ chấp và ở chỗ ẩn ý khi hợp tác, và phân công rõ ràng. Nếu các đoàn đội của một gia tộc có thể 'kỷ luật nghiêm minh, tiến thoái nhất trí', vậy thực lực của gia tộc đó không được phép khinh nhờn.

Nhánh quân chống lại Vua khô lâu trước mặt Tần Nhữc, bất kể là trang bị, hay mặt khí thế bày ra, đều kém xa hơn trăm đại chiến đoàn nổi danh trên mạng, nhưng chỉ cần nhìn vào đội hình của họ, cùng với số lượng nguyên tố sư trong đó, sẽ biết được họ hiển nhiên không phải lũ gà con lần đầu tiên vây trừ BOSS.

Mười mấy tên cuồng chiến cầm thuẫn đứng đầu đội đều là cuồng chiến máu thú cả - phòng cao, máu dày; dưới sự bảo vệ của các mục sư ánh sáng, cho dù là BOSS bậc bốn dạng tinh anh, cũng không có khả năng dễ dàng xử lý được họ.

Phía sau lưng họ là hai hàng chỉnh tề những cung tiễn thủ, chừng hơn hai chục người.

Mặt sau đó là các nghề như thầy triệu hồi, kiếm sĩ, đạo tặc, v.v..., cộng lại hơn mười người; nguyên tố sư các hệ đứng cuối cùng, khoảng ba mươi người. Chờ đến khi các nguyên tố sư này mở kết giới bậc bốn, tiến vào trạng thái phòng ngự rồi, cả đội mới sát khí đằng đằng chậm rãi tiến về phía Vua khô lâu.

Đối mặt với Vua khô lâu và nhánh quân vong linh kia, đội ngũ này hoàn toàn chiếm ưu thế, bởi vì các vong linh bậc ba không thể nào tạo được bao nhiêu thương tổn cho họ, thậm chí còn có khả năng chết hết chỉ sau một phép quần thể đầu tiên của các nguyên tố sư nữa...

Cho nên mục tiêu họ cần phải chú ý chính là Vua khô lâu và hai con khô lâu tinh linh có thực lực gần như không cần đếm xỉa tới nọ - hơn năm mươi tên người chơi bậc bốn đối phó với một con Vua khô lâu, nếu chỉ huy không phải là một kẻ ngớ ngẩn thì coi như kết quả đã xác định rồi!

Khi trung đội này bắt đầu tiến lên, Tần Nhữc đã dời đi lực chú ý - hẳn biết, mạng sống của Vua khô lâu coi như kết thúc, cho dù nó có đến 100.000 HP, nhưng chỉ có thể một mình chiến đấu, không làm nên cơm cháo gì.

Mắt thấy mấy tên đạo tặc trong 'tiểu đội đặc biệt' kia đã bắt đầu nhao nhao men vào trong khe núi, Tần Nhữc cũng im hơi lặng tiếng tránh vào trong bóng mờ, khởi động thuật Hóa Thủy theo dõi.

Tìm cây thuốc?

Há, coi người chơi nơi này đều là kẻ đàn á?

Tần Nhữc không đời nào tin cái cơ này. Có hắc diên mặc dù không nhiều, nhưng cũng không cần thiết phải phí tiền đến thế. Có tiền nhiều như thế, chẳng thà đi công hội Linh Đánh Thuê thuê một đội người chơi mạnh mẽ nào đó cho xong. Bây giờ chỉ mấy tên đạo tặc chia nhau vào trong động rết, đã đánh không thể đánh, mà giết cũng không thể giết, vậy nhìn thấy có hắc diên với địa linh ma tinh cũng chẳng lấy được, ích lợi gì?

Nói là tìm có hắc diên và địa linh ma tinh, chẳng thà nói 'đi dò đường' còn giống hơn...

Cũng có mấy người chơi cạnh đây đã nói rồi, hôm nay trong động rết cũng trùng hợp này mới Vua hắc ngục ngô công. Có lẽ sẽ còn nhiều đoàn đội của gia tộc mò vào đây. Có lẽ... Đây mới chính là mục đích tên cung tiễn thủ kia mướn người vào trong động rết.

Tần Nhữc vốn cũng không phải người hay chen vào việc người khác.

Nhưng đã bị quấy nhiễu không thể tu hành nữa rồi, chỉ bằng cứ đuổi kịp xem lên xem sao, sẵn tiện thỏa mãn cho lòng tò mò đang cao ngút của mình -

mình còn chưa bao giờ gặp qua BOSS vương giả đấy, mà hôm nay lại một lần này mới đến hai con, không xem sao nhin được? Và lại, động rết trần Bạch Thủy, mình chưa từng vào bao giờ...

* * * * *

Do sự xuất hiện của Vua khô lâu, lũ Vong linh trong khe Tử Vong đã bị điều động hết sạch, mà sự chú ý của Vua khô lâu cũng đã bị trung đội nọ dời đi rồi, cho nên đám đạo tặc này có thể nói là một đường thẳng tiến; ai nấy đều dùng tốc độ nhanh nhất lên vào trong động.

Chỉ cần phát hiện được cò hắc diên, đồng thời đào lên đưa cho chủ thuê là nhận được một số tiền không nhỏ ngay, vì thế cho nên vào động rết chừng nào thì tốt chừng nấy, tìm được nhiều chừng nào thì hay chừng nấy.

Tám tên đạo tặc ai nấy đều có vẻ không cam lòng rút lại phía sau, đều lười chú tâm đến tình hình chung quanh khe núi Tử Vong, vọt vào trong động...

Tần Nhựt là khổng nước bậc ba, mặt tốc độ đương nhiên thua kém đạo tặc rồi, thành ra cho dù đã dùng tốc độ cao nhất chạy tới, cũng vẫn chỉ có thể nhìn họ càng lúc càng xa...

Mình càng lúc càng bị bỏ xa rồi, buồn, bức...

Nhìn từng tên từng tên đạo tặc vọt vào trong động rết, Tần Nhựt một bên xối xả mắng ‘lũ chết tiệt thấy tiền nhanh chân’ này, một bên lại hối hận không thôi: tổ cha, nguyên tổ sư mà theo dõi đạo tặc, đúng là vác cây qua núi đó mà. Thế này đi vào trong động rết, chỉ sợ người thì nhìn không thấy, ngược lại lại trở thành điểm tâm của lũ rết ấy chứ...

Tần Nhựt chợt dạ, vừa định quay đầu trở về...

Chợt, chỉ thấy tên đạo tặc đi sau cùng đột nhiên dừng bước, sau đó chuyển hướng, nhắm phía bên trái khe núi lao đi...

Phát hiện này nhất thời khiến Tần Nhựt quăng đi ý định trở về.

Hắn nhận ra, tên đạo tặc ấy hẳn là một thành viên trong tiểu đội chủ thuê kia. Chờ người khác vào trong động hết rồi mới tách lẻ ra, hiển nhiên phải có gì đó không muốn ai phát hiện rồi.

Há há, quả nhiên có chuyện há!

Tần Nhựt thầm cười trong lòng, sau đó lặng lẽ đuôi theo hướng tên đạo tặc nọ - ánh sáng trong động rết vốn khá âm u, rất thích hợp để dùng thuật Hóa Thủy, chỉ cần không gây ra động tĩnh lớn là tuyệt đối không ai chú ý tới.

Mà thân thể nguyên tổ nước khi chạy đi sẽ không gây tiếng vang gì, với lại cũng không lo lắng đụng phải đá đám trên mặt đất...

Khi còn cách đối phương chừng 50 mét, Tần Nhựt thấy tên ấy chợt rất cẩn thận nhìn tình hình chung quanh một vòng, rồi ngồi xổm xuống...

“Hử?”

Tần Nhựt hoãn tốc độ, dò qua mấy mét, mới thấy... Hóa ra tên đạo tặc này đang đào thuốc.

Có mấy cọng cỏ nhỏ nhỏ có lá màu đỏ mọc trên túm đất hơi gồ gề lưng thỏ... Trong cái khe núi đầy mùi vị chết chóc này, trông chúng có vẻ khác thường, bắt mắt. Mấy cây cỏ này đón gió nhẹ nhàng lay động, sức sống dạt dào, hiển nhiên không phải cây thuốc bậc thấp gì.

Tốc độ thu thập của tên đạo tặc nọ cũng chứng thực cho suy đoán của Tần Nhựt...

Càng là cây thuốc bậc cao, thu thập càng tốn thời gian hơn, chỉ thấy tên đạo tặc nọ ngồi xổm xuống, hai tay tỏa ra ánh sáng màu tím nhạt, loay hoay ước chừng hơn chục giây mới đào xong một gốc. Y vừa cẩn thận vừa vui sướng bỏ gốc cây này vào trong ba lô, sau đó bắt đầu thu thập cây thứ hai...

Tần Nhựt xem mà trong lòng hơi run!

Tên đạo tặc này cũng giống mình, thuật Thu Thập là cấp đỉnh, thế mà còn dùng thời gian dài như thế... Vậy, những cây thuốc này rốt cục bậc mấy chứ?

Tần Nhựt tự ước chừng, bản thân thu thập mấy loại dược thảo bậc sáu như cò hắc diên cũng chỉ cần sáu, bảy giây mà thôi, địa linh ma tính - bậc năm - cũng chẳng quá mười giây... Lẽ nào đây là mấy cây thuốc bậc bốn sao? Vậy chúng đáng giá tới mấy ngàn đồng vàng đấy!

Từ bao giờ mà khe núi Tử Vong lại sinh ra được loại thuốc bậc cao như vậy rồi?

Tần Nhựt nhin không được mà dâng trào cảm xúc, hần dần dần hiểu rõ!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tổ Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Cảm giác nguyên tố nước

Động rết được đào bên trong một ngọn núi đá vôi, rất lớn, bốn phía đầy những tảng đá hình thù quái dị, nhưng lại không lộn xộn. Xem kỹ lại, hơn chục con đường rộng khoảng hai mét này hiển nhiên là do một loại động vật họ nhá rắn nào đó trường kỳ bò qua mà thành, bởi vì bề mặt của chúng vừa bóng vừa cân xứng một cách dị thường, thoáng nhìn cứ ngỡ như được con người tỉ mỉ thi công vậy.

Những con đường này cao thấp không đồng đều, nhưng vẫn nối liền với nhau, lần lượt dẫn tới mười lối đi không nhỏ ở trong động rết.

Nhìn thấy như vậy, Tần Nhược cố nén đi hình ảnh một con rết khổng lồ đang bò qua đây cứ hiện lên trong đầu, sau đó âm thầm gạt gù; bây giờ cuối cùng cũng biết được những người kia vì sao phải thuê nhiều đạo tặc vào đây như vậy rồi.

Mỗi con đường ở đây chắc chắn sẽ không quá ngắn, bảy tên đạo tặc đó sẽ không có cách nào thăm dò hết trong một khoảng thời gian ngắn được.

Tần Nhược tỉ mỉ nhìn quét qua tình hình trong động, thấy bảy tên đạo tặc chạy trước mình đã không còn thấy tăm hơi đâu nữa, chắc là đã đi vào trong tìm chỗ hắc diên rồi.

Bây giờ chỉ còn tên đạo tặc đang thu thập cỏ phép bậc cao trước mắt này là không có động tĩnh thôi. Tần Nhược kết luận, trách nhiệm của tên này hẳn là nhận tin từ bảy người kia, chờ được thông báo thì chạy tới thu thập cỏ phép - hai đạo tặc phân công hợp tác với nhau, chuyện thu thập cỏ phép sẽ rất ư là đơn giản.

Tên này có thể chờ. nhưng Tần Nhược lại không chờ nổi lâu như vậy. Hắn nhìn nhìn lại MP của mình, lông mày nhíu nhíu.

Mới chỉ hai phút, thuật Hóa Thủy đã ngốn mất một bình thuốc ma lực cỡ trung rồi. Nếu còn tiếp tục đứng nơi này nữa, quỹ mới biết cần tốn bao nhiêu tiền đây... Tùy tiện chọn một cái hang nào vào thám thính vẫn tốt hơn.

Một mặt có thể thăm dò phản ứng của quái vật bậc bốn với thuật Hóa Thủy, mặt khác lại có thể thăm dò khu vực chưa biết này một chút, cuối cùng là có thể có cơ hội tìm được chỗ hắc diên, và những loại cỏ bậc cao mà những người này đang đi tìm.

Thừa dịp tên đạo tặc bên cạnh vẫn còn bận việc, Tần Nhược cẩn thận nhìn chung quanh hang động này, trên mặt dần dần lộ ra vẻ vui mừng:

Vẫn may, hang động này mặc dù đầy những nham thạch cứng rắn, nhưng bản tính loài rết lại thích nơi ẩm lạnh, nên trên vách hang chung quanh, hay mặt đất dưới chân, đều có không ít những vết ẩm, ngoài ra còn có không ít giọt nước đang từ trên trần nhỏ xuống nữa.

Đây chính là một nơi có lợi cho nghề khổng nước!

Trong lòng thầm quyết định, sau đó Tần Nhược chọn một lối đi, rồi không chút thanh âm vòng qua người tên đạo tặc cạnh đấy.

* * * * *

Lối đi này mặc dù không lớn, nhưng bên trong lại cực kỳ rộng rãi, ước chừng có thể để bảy hay tám người đi song song. Chỉ là ánh sáng có hơi lờ mờ, không có tinh thạch chiếu sáng thì chỉ có thể nhìn thấy được cảnh vật trước sau hai mươi mét. Bây giờ dùng tinh thạch chiếu sáng là rất không sáng suốt, rất có khả năng sẽ bị bọn đạo tặc đã đi vào bên trong phát hiện. Mặt khác, nó cũng ngược lại với ý định ban đầu của Tần Nhược.

Cũng may khi còn ở trong khe núi Từ Vong, Tần Nhược đã nghe người khác giới thiệu về lũ quái vật trong động rết này, biết chúng mẫn cảm với ánh sáng, hơn nữa trong khi di động sẽ phát ra tiếng động rất độc đáo dễ phân biệt, cho nên hắn cũng không lo trong bóng đêm sẽ đột nhiên bị rết nuốt vào no bụng.

Trong lối đi vừa tới vừa im ắng, trừ tiếng tim đập mạnh mẽ của bản thân ra, không còn thanh âm nào khác nữa.

Tần Nhược một bên tiến về nơi sâu hơn, một bên lại từ từ cảm nhận được thân thể của mình đang dần dần hấp thụ làn hơi nước ẩm ướt trong không khí, hoặc cũng có thể nói là thân thể mình đang dung hợp với hơi ẩm trong không khí. Cảm giác kỳ diệu này giống như hồi ở trong tầng ba di chi Alex vậy, không, phải nói là càng kỳ diệu hơn...

Nurong theo màn hơi ẩm dồi dào trong lối đi, Tần Nhược cảm thấy thân thể mình cũng dần dần phát sinh biến hóa. Hơn nữa, cảm giác của hắn cũng theo đà tán phát của nguyên tố nước trong không khí mà lan đi rất xa, thị giác vốn từ khoảng cách 20 mét lan dần đến hơn 50 mét, mà còn đang gia tăng nữa!

Sự đột biến này, nhất thời khiến Tần Nhược vừa mừng, vừa kinh hãi, lại vừa thắc mắc.

Không phải là ảo giác!

Hắn đã xác xác thực thực thấy rõ mỗi một tác nham thạch, mỗi một giọt nước trong khoảng cách 50 mét quanh mình; vô cùng rõ ràng!

Đây là chuyện gì thế?

Trong sự kích động khôn cùng, Tần Nhược dừng bước chân, nhưng hành động đó lại đánh vỡ đi bầu không khí yên tĩnh vừa rồi...

Trước mắt hấn lại đột ngột đen tối!

Tựa như cảnh vật bên trong tầm nhìn đột ngột bị phủ lên một tấm màn đen vậy, bị biến trở về bộ dáng cũ. Một luồng cảm giác cực kỳ trống trải, mất mát, uể oải nghẹn lấy trái tim Tần Nhược:

Sao không còn nữa rồi?

Tần Nhược mở băng trạng thái ra xem xét, nhưng không phát hiện bất cứ thứ gì.

Bất đắc dĩ, hấn chỉ có thể cố gắng khiến mình một lần nữa bình tĩnh lại, tiếp tục đi tới, mới dần dần tìm lại được cảm giác khi nãy... Tầm nhìn hấn một lần nữa bắt đầu phát tán, khuếch trương.

Hóa ra là có liên quan tới tâm trạng.

Tần Nhược không dám chậm trễ, vội vàng xem lại băng thuộc tính của mình ngay, chỉ thấy phía sau tên mình đã có thêm một trạng thái mới là ‘Cảm giác nguyên tố nước’, được thuyết minh như sau:

Kết quả của năng lực khống chế nước bậc cao - khi ở trạng thái thuật Hóa Thủy tiến vào nơi dồi dào nguyên tố nước, sẽ có xác suất nhất định kích hoạt trạng thái này, cảm giác sẽ phát tán, nhìn thấu được các mục tiêu ẩn hình trong phạm vi..

Nhìn thấy phần giới thiệu này, Tần Nhược nhất thời mừng ron!

Quả nhiên, lựa chọn thuật phép thuật bậc hai này đúng là cánh cửa để đụng chạm tới kỹ xảo khống chế nước bậc cao thật!

Nước ngưng thành băng, và một ít năng lực khống chế đơn giản để tấn công, phòng thủ khác, hấn phải là năng lực khống chế nước bậc thấp.

Băng Võng và Thập Nhị Băng Tường đại trận do hấn thông qua kinh nghiệm khống chế nước với mức độ càng phức tạp hơn sáng tạo ra, hấn thuộc về trình độ bậc trung; năng lực khống chế nước bậc cao mặc dù hấn mới hiểu chút ít, nhưng cũng đã có một chút thành tựu, ít ra là cũng đã có thể thông qua thân thể nguyên tố nước để nhận được trạng thái ‘cảm giác’, có khả năng nhìn thấu các mục tiêu ẩn hình rồi. Đây là thuộc tính cực kỳ khá.

Mặc dù chỉ có thể sử dụng ở các địa điểm đặc thù, nhưng hấn tin rằng chỉ cần tiếp tục nghiên cứu, rất nhanh hấn sẽ có thể hiểu được nhiều hơn, có thể khai phá được càng nhiều năng lực của nghề khống chế nước hơn!

Sau tràng hưng phấn, Tần Nhược rất lý trí cấp tốc bình phục lại tinh thần, không còn bị cưỡng chế thoát khỏi trạng thái cảm giác nguyên tố nữa...

Chậm rãi quen thuộc với trạng thái này, cho đến khi dò xét được cự ly cực hạn, Tần Nhược không còn chút cố kỵ nào, khẽ nắm cây Băng Chi Hồn, rồi ngạo nghễ bước vào nơi âm u trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Vừa mừng vừa kinh, phát hiện

Đối với đạo tặc mà nói, điều kiện ánh sáng ác liệt... Có lợi cũng có hại.

Nơi ánh sáng càng mờ nhạt, hiệu quả sử dụng thuật Ẩn Thân của đạo tặc càng tốt hơn, nhưng nếu tối quá, bản thân đạo tặc cũng rất khó nhìn được cảnh vật nơi xa, mà chuyện này hơi phiền phức - đặc biệt là khi một mình ẩn thân đi chấp hành nhiệm vụ, nhất định phải cảnh giác bất cứ lúc nào, để tránh bại lộ hành tung.

Tuy nói sau khi bị quái vật phát hiện chỉ cần kịp thời ẩn thân là có thể né tránh, nhưng một khi thật sự bị quái vật cảnh giác rồi, sẽ là một chuyện phiền lăm, nếu không kịp thời rời khỏi phạm vi cảnh giác của chúng mà vẫn còn tiếp tục ẩn thân đi qua, trên 90% sẽ bị chúng phát hiện..

Chỉ khi ẩn thân rời khỏi một phạm vi nhất định, chờ quái vật yên tĩnh lại rồi mới ẩn thân vòng qua chúng nó, mới không có việc gì. Đương nhiên, đây cũng còn là tùy loại quái nào nữa, ví dụ như một tên đạo tặc bậc bốn mà muốn len qua bên cạnh một con quái vật bậc năm, hoặc một con quái vật BOSS bậc ba, vậy chắc chắn sẽ bị ngấm tới.

Với những loại quái vật thông thường không có năng lực đặc biệt thì cách trên còn được, mặc dù có chút lãng phí thời gian, nhưng an toàn vẫn là hàng đầu.

Có điều ở trong động rết này, chỉ có một con đường để đi, mà lại có thể có đầy những con rết khổng lồ nữa, cho nên tuy dùng thuật Ẩn Thân lâm thời có tiết kiệm MP hơn, nhưng lại chỉ là tự làm khổ mình mà thôi.

Ví dụ như Tàn Nhược vậy, tên này là một tên keo kiệt, cho nên tình hình vô cùng bết bát!

Mới đi vào chừng hơn trăm mét, nhờ cảm giác nguyên tố, hắn phát hiện ra sự tồn tại của một tên đạo tặc bậc bốn, là một trong những tên được ‘tiểu đội đặc biệt’ kia thuê.

Tên đạo tặc này trông đáng khinh cực kỳ!

Sau khi phát hiện một con rết khổng lồ màu nâu dài chừng năm mét, y lập tức ẩn thân, vô cùng cẩn thận lui về sau chừng mấy chục mét, thoát khỏi trạng thái ẩn thân, tiếp đó đợi hơn mười giây sau mới một lần nữa sử dụng thuật Ẩn Thân, lén qua bên người nó....

Khi lén qua bên cạnh con rết này, tên ấy còn cố gắng rút tay rút chân, như sợ làm thức tỉnh nó vậy! Cảnh này khiến khán giả duy nhất nơi đây là Tàn Nhược xém chút nữa đã tức khặc té xi: Với cái tốc độ này, chừng nào mới qua nổi chớ?

Nếu không phải vì muốn tránh cho tên đạo tặc ấy cảnh giác, hoài nghi, Tàn Nhược thật muốn đi qua đông lạnh con rết ấy, rồi tự đi tìm cò hắc diên và địa linh ma tính lắm. Khi biết trong động rết có mọc cỏ phép bậc bốn, Tàn Nhược cảm thấy khẩn trương vô cùng...

Cò hắc diên khi phối hợp với một số nguyên liệu bậc thấp khác có thể luyện chế ra chừng một tá thuốc hồi phục ma lực cỡ lớn, một khối địa linh ma tính có thể luyện chế ra một tá thuốc phép có khả năng giải trừ phần lớn các chất kịch độc. Hoặc là bán chúng đi, có thể kiếm được hơn một ngàn đồng vàng.

Có cơ hội kiếm tiền như thế, sao lại bỏ qua?

Nhưng muốn vượt trước đám đạo tặc ở đây để lấy được cò hắc diên và địa linh ma tính, cùng với những nguyên liệu bậc cao hơn, phải tuyệt đối không để họ phát hiện ra mình, tránh rút dây động rừng, khiến những tên đạo tặc ngoài kia chạy vào động truy sát.

* * * * *

Tên đạo tặc bên cạnh đi xa rồi, Tàn Nhược mới bắt đầu quan sát con rết chặn đường đầu tiên của mình - một con thiết bối ngô công cấp 40.

Nhìn từ xa, con rết dài chừng năm mét này đang nhắm mắt nằm im lìm bên trên đường, không hề động đậy, tựa như đang ngủ đông sớm vậy. Tàn Nhược vuốt vuốt mũi: nếu lúc trước không phải nhìn thấy nó nhô lên tìm kiếm tên đạo tặc kia, nói không chừng mình đã cho rằng nó ngủ đến chết rồi ấy chứ.

Ước chừng tên đạo tặc kia đã đi rất xa rồi, Tàn Nhược mới dần dần men qua...

Năm mươi mét!

Không có động tĩnh.

Bốn mươi mét... Ba mươi lăm mét... Ba mươi mét...

Khi Tàn Nhược bước vào phạm vi lớn nhất có thể tấn công từ khoảng cách xa, con rết này vẫn không một chút phản ứng, vẫn nằm ì như chết, khiến Tàn Nhược vốn chuẩn bị sẵn ‘sẽ bị phát hiện’ phải chần chờ. Hắn kinh ngạc nhìn con rết này một hồi, không biết cứ nên như thế đi qua, hay mở kết giới ra cho an toàn...

Con bò sát chết tiệt này... Thực sự không thấy hử?

Tàn Nhược bồi hồi, nửa muốn đi tiếp, nửa lại lo con rết ấy sẽ đột nhiên bò dậy nuốt mất mình.

Hắn đột nhiên phát hiện, thực ra nếu con rết này nhô dậy tấn công mình một cách bất ngờ, có lẽ mình còn có thể thoải mái hơn, cứ trực tiếp đóng băng nó là xong, dù sao nơi này nguyên tố nước rất đầy đủ. Cho dù không được, cũng có thể tạo thành một bức tường băng gây trở ngại cho nó.

Nhưng bây giờ... Là cái chuyện gì đây chứ?

Tiến lui đều không được! Tàn Nhược cũng không biết phải làm sao nữa: rốt cục nên đánh cược hay không?

* * * * *

Sau khi nhanh chóng tiến rồi lui ở vành đai cách con thiết bối ngô công nọ ba mươi mét xong, rốt cục Tàn Nhược cũng lựa chọn: cược! Con rết đáng chết nọ hẳn không thông minh, không gian xảo như vậy đâu, mà nó cũng không có cái mũi tinh nhạy như của phong linh hồ.

Vì thế Tàn Nhược thầm niệm trong lòng ‘Mày không thấy tao, mày không thấy tao’, và tự cổ vũ mình nhẹ nhàng lén qua người con rết ấy. Hắn đi rất chậm, cũng rất cẩn thận. Hắn ngừng hít thở, nhìn chăm chăm vào con rết, chuẩn bị tùy thời phản ứng.

Vẫn may... Từ đầu đến cuối con rết ấy không làm ra những động tác nào dọa người như hé mắt hay ngáy ngủ.

Vô cùng gian nan lén qua xong, Tàn Nhược mới không khỏi nhớ lại bộ dạng của tên đạo tặc đáng khinh khi nãy, cuối cùng cũng hiểu rõ tâm trạng của y khi ấy. Ai... Mình vừa rồi có lẽ cũng cái bộ dạng ấy đấy.

Cảm khái một trận, sau đó Tần Nhữc bắt đầu sai chân bước tiếp - lũ thiết bối ngô công này đã không thể phát hiện ra sự tồn tại của mình, vậy còn lo lắng gì nữa? Thế là hần lợi dụng phụ cận chỉ có thiết bối ngô công, bèn vội vàng rút xa tên đạo tặc vừa nãy, đi tìm cò phép. Đến bây giờ, hần đã uống mất ba bình thuốc ma lực cỡ trung rồi, tuy nói đã có thu hoạch không nhỏ về mặt tinh thần, nhưng nếu có cơ hội tìm được cò phép để đền bù tổn thất tiền bạc, sao lại không làm chứ?

Nửa phút sau, bỏ xa tên đạo tặc kia khi y đang ngồi xếp bằng trên đường, Tần Nhữc một lèo vượt hơn mười con thiết bối ngô công đang ngủ, cuối cùng dưới sự trợ giúp của cảm giác nguyên tố, tìm được một cây cò hắc diên ở trong một nhánh hang khá rộng.

Có điều tình hình nơi đây lại khiến Tần Nhữc buồn bực: Tổ cha, kiếm miếng tiền thật cũng không dễ dàng. Không phải chỉ một cây cò hắc diên nho nhỏ thôi sao, cần gì an bài cả đám rết coi giữ chứ?

*** *thiết bối ngô công: thiết = sắt; bối = lưng; ngô công = con rết.*

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Quả cây màu tím

Trong một hang động đá vôi đường kính không đủ năm mươi mét, một loại cây nhỏ nhỏ toàn thân đen như mực, nặng trĩu mấy chiếc lá cũng màu đen lẳng lẳng mọc trong một góc vắng. Mặc dù không gian quanh nó khá âm u, nhưng vẫn bị cảm giác nguyên tố nước của Tần Nhữc ‘cảm’ ra.

Nhưng điều khiến người ta không nói nên lời chính là, chung quanh cây cò hắc diên có giá chỉ 500 đến 600 đồng vàng ấy lại nằm ngổn ngang hơn mười con thiết bối ngô công!

Tần Nhữc nhìn mà hai hàng lông mày nhăn tít lại. Cho dù là một người chơi bạc bốn, dưới tình hình này mà đi qua thu thập, chắc chắn cũng khó tránh nổi kiếp số bị xé xác... Cuối cùng, Tần Nhữc chỉ đành thở dài bỏ đi.

Cho dù trong lòng biết rất rõ rằng các thảo dược bậc cao sẽ không có khả năng mọc lộ thiên trong các khu ngắm cảnh, cạnh chúng chắc chắn sẽ có các loại quái vật bậc cao bảo vệ, nhưng đến hơn mười con thiết bối ngô công thì thật là làm khó cho người chơi bạc ba quá!

Đương nhiên, ở môi trường có lợi cho nghề khổng nước như thế này, nếu thật sự phải chiến đấu, Tần Nhữc tuyệt đối có cách giải quyết hết lũ rết ấy. Nhưng... Vấn đề mấu chốt là quái vật ở những nơi như thế này thường có thời gian này mới cố định, nếu muốn xử lý mười con thiết bối ngô công trong một khoảng thời gian ngắn, sau đó thu thập cò hắc diên nữa thì... Khó lắm!

Trừ khi Tần Nhữc liều mạng tiêu hao mấy bình thuốc ma lực cỡ trung để khởi động Thập Nhị Băng Tường đại trận, có lẽ mới còn chút hy vọng thừa dịp chúng bị nhốt, nhanh chóng thu thập cò hắc diên.

Nhưng làm như vậy sẽ không còn bao nhiêu lợi nhuận cả!

Vừa muốn duy trì Thập Nhị Băng Tường đại trận và phép thuật phòng ngự, lại phải vây khốn hơn mười con rết... Ít nhất phải cần năm bình thuốc ma lực cỡ trung. Như thế là phải lãng phí mất mấy trăm đồng vàng, mà quá trình còn có chứa không ít tính nguy hiểm nữa... Tần Nhữc sẽ không bao giờ mạo hiểm làm một vụ mua bán nhiều xác suất thâm hụt như thế.

Càng hướng chi, đám đạo tặc sau lưng không biết lúc nào sẽ đuổi kịp. Vì thế tốt nhất là nên đi thôi, nếu thay bằng địa linh ma tinh thì còn có giá trị mạo hiểm một chút...

* * * * *

Thuật Hóa Thủy và cảm giác nguyên tố nước, quả thật là hai thứ rất khá.

Có hai loại trạng thái này trên thân, mặc dù dọc đường đã tiêu hao không ít MP, nhưng không những lũ thiết bối ngô công không trông thấy Tần Nhữc, mà cả ngũ sắc ngô công cấp 42 lẫn thiên tức ngô công cấp 43 cũng đều không thấy. Cứ thế Tần Nhữc đi đường suôn sẻ không bị ngăn trở.

Dọc đường, Tần Nhữc không nhìn thấy bất cứ cây cò hắc diên thứ hai nào, thổ linh ma tinh cũng như thế...

Mà nước thuốc ma lực cỡ trung thì cứ một bình nối tiếp một bình, cứ thế mãi đến tận bình thứ sáu, Tần Nhữc đến được nơi sâu nhất của động rết - nó là nơi giao nhau giữa mười con đường khác nhau, là nơi mà người chơi bên ngoài đang nói đến: sào huyệt của Vua hắc ngục ngô công!

Đây là một hang động đá vôi khổng lồ, phải lớn hơn từ hai đến ba lần so với những động rết thông thường, khoảng bằng một sân thi đấu thể thao ngoài đời. Có hơn chục con đường uốn lượn dọc theo vách hang, dẫn đến đây.

Số rết trong đây cũng không nhiều, chỉ chừng mấy chục con mà thôi...

Con rết to nhất dài khoảng tám mét, bề ngang một mét, toàn thân màu đen sẫm, phát ra ánh sáng của kim loại. Nhìn nó có vẻ cứng rắn vô cùng, các chi rất tinh tế, tựa như những dụng cụ kim loại tinh xảo vậy. Thứ khiến người ta chú ý nhất chính là hai cái râu trên đầu của nó, phần chóp chúng tựa như hai quả cầu lửa màu đen đang nhẹ nhẹ bốc cháy vậy. Đi theo đà di động của hai sợi râu, chúng cũng lượn theo, trông vừa kỳ lạ vừa kỳ quái.

Những con rết khác thì tựa như con dân của nó, rải đầy bốn phía con rết này. Con thì nằm vắt ngang ở các đường đi, con thì ngoằn ngoèo bò tới bò lui tuần tra phía dưới đường đi rộng rãi nhất, cũng có mấy con châu đầu vào nhau ‘xi xào bàn tán’, có con cuộn mình đánh một giấc mộng đẹp.

Tần Nhựt cảm thấy da gà mình nổi lên từng mảng từng mảng... Hình như mình đã đến ‘khu sinh thái rết không lồ’ rồi hay sao ấy, mặc dù số lượng rết không phải rất nhiều, nhưng người ta vẫn cứ có cảm giác choáng ngợp, khó thể chen chân.

Lúc này Tần Nhựt rốt cục cũng hồi hận: vì sao sau khi hiểu được thuật Hóa Thủy, mình còn không rời khỏi nơi này chứ? Lãng phí mất sáu bình thuốc ma lực cỡ trung, và bây giờ là đụng phải Vua hắc ngục ngô công nữa...

Chết tiệt, con này là BOSS vương giả bậc bốn đấy, để nó phát hiện thì còn mạng sao?

Tần Nhựt buồn bực không thôi, trong lòng lại không cam trở về như vậy...

Nghĩ đến mục đích chuyến đi này của mình, hắn mới đứng lại, bình tĩnh nhìn khắp mọi ngõ ngách của hang động bên dưới, hy vọng tìm được một ‘đáp án’ cho chuyến theo dõi này của mình.

Không uống công hy vọng!

Dưới sự trợ giúp của cảm giác nguyên tố, Tần Nhựt cảm nhận được bên cạnh Vua hắc ngục ngô công có một loại thực vật rất giống với cỏ phép. Lúc này, hắn dám đánh cược rằng sức nhìn của bất cứ người chơi nào cũng đều kém mình cả - dù khoảng cách là gần trăm mét, hắn vẫn thấy được rõ ràng trên thân cây ấy có bao nhiêu quả cây nho nhỏ màu tím.

Ngoài ra, hắn còn thấy trong bốn góc của hang động có mấy khối thổ linh ma tinh màu vàng ngả cam, trông không khác lắm với đất đá bình thường, và mấy cây cỏ hắc diên nữa.

Đáp án đã được tìm ra: mục đích thực sự của tên cung thủ nọ và mấy người trong đội của y chính là những loại cỏ phép bậc cao này mới theo BOSS cấp vương giả này.

Những cây cỏ phép của Vua khô lâu đã bị đám đạo tặc kia lấy đi rồi, mục tiêu tiếp theo của họ hẳn phải là cái cây có quả màu tím ở gần Vua hắc ngục ngô công kia.

Mặc dù không biết phẩm cấp nó thế nào, nhưng có thể sinh tồn trong một hoàn cảnh ác liệt như thế, hơn nữa lại còn được Vua hắc ngục ngô công tự thân ‘che chở’ nữa, chắc chắn sẽ không thấp hơn so với thổ linh ma tinh đâu.

Đáng tiếc...

Cây cỏ ấy mình không có cách nào lấy được. Đừng nói là có một con BOSS cấp vương giả ở dưới ấy, cho dù không có nó, mình cũng không có cách nào lặn vào trong một bầy rết lớn như thế để thu thập được - đùa giỡn với một bầy rết khổng lồ, thật là khảo nghiệm tâm lý chịu đựng của người chơi lắm lắm.

Ngay khi Tần Nhựt nảy lòng thối lui, chuẩn bị rời khỏi thì bầy rết bên dưới chợt xôn xao lên, sau đó bắt đầu soạt soạt tụ tập lại một hướng.

“Ồ?” Tần Nhựt khẽ kinh ngạc kêu. Hắn thu hồi quyền sách hồi thành trong tay lại, khóe mắt bị một đội người tràn ra từ một con đường phía đối diện hấp dẫn:

“Àch... Đây không phải là trung đoàn đã diệt Vua khô lâu đó sao?”

*** *ngũ sắc ngô công: ngũ = 5; sắc = màu sắc.*

*** *thiên tức ngô công: thiên = 1.000; tức = chân.*

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Hoạt động trong bóng tối

Trong hang động tối đen, mấy chục tên người chơi cùng xếp hàng bước ra từ một lối đi rộng khoảng 5 mét. Mấy con thiết bối ngô công gần họ nhất cùng ngẩng đầu nhìn, sau đó cấp tốc phản ứng - chúng uốn lượn những thân thể khiến người ta kinh hãi, lặng yên bò lên.

“Chiến thú! Lên!”

Trong hang động đá vôi yên tĩnh truyền đến một tiếng quát to.

Bốn gã cuồng chiến máu thú cảm thuần cùng một loạt đưa thuần ra trước người, chính tề đối chọi với những con thiết bối ngô công đang trườn qua. Cuồng chiến máu thú bậc bốn đối chọi với thiết bối ngô công dưới sự giúp sức của mục sư ánh sáng, ngay cả trạng thái cuồng hóa cũng không cần mở ra.

Sau đó, càng lúc càng có nhiều nguyên tố sư, cung tiễn thủ tràn từ lối đi vào hơn, họ đều đứng phía sau bốn gã cuồng chiến nọ.

“Nguyên tố sư, tấn công quần thể!”

“Cung tiễn thủ, tự do nhắm chắc tấn công!”

Tiếng quát vừa dứt, những dao động phép thuật như pháo bông cùng nổ ào ra từ trong và ngoài lối đi; từng lượt từng lượt phép thuật, mỗi tên phép thuật mang theo ánh sáng chói lóa bắn ra, những con rết thiết bối ngô công gần nhất vừa mới trườn chưa được bao xa thì đã bị bắn cho chết tốt, thân thể cuộn lại, ngã khỏi lối đi, khiến những con rết phía dưới phải cả kinh tránh né liên hồi.

Tần Nhựt nhìn mà cảm khái không thôi. Thật không hổ là đoàn đội chuyên nghiệp chuyên đánh BOSS đấy, mới chưa đến 15 phút đã xử lý được Vua khô lâu và cần đến nơi đây rồi. Không biết những lối đi bên ngoài kia có đường tắt hay không nữa...

Đoàn đội nọ dường như cũng rất quen thuộc với hoàn cảnh nơi đây; họ không từ lối đi của họ càn xuống, mà chỉ đứng lặng yên, chờ những con rết phía dưới xếp hàng đi lên nhận chết.

Chỉ một thoáng thời gian, mấy chục con rết trong hang động đã bị dẹp hơn phân nửa, toàn bộ chúng đều cuộn mình lại, rớt la liệt xuống đất.

Số lượng rết ít đi, bên trong lối đi phía đối diện chợt bắn ra hai điểm sáng màu lục. Giữa màn đêm, hai điểm sáng này vẽ lên hai đường cong đẹp đẽ, sau đó hạ xuống hang động.

Sau một tiếng vang rất nhỏ, hai luồng ánh sáng chợt khuếch tán. Đây là hai viên tinh thạch chiếu sáng cấp cao. Chỉ thoáng chốc, chúng đã xua đi màn đêm trong hang động rất nhiều, đồng thời cũng lộ ra vị trí cụ thể của Vua hắc ngục ngô công.

Nhưng, điều khiến Tần Nhựt phải dở khóc dở cười chính là, con Vua hắc ngục ngô công thân dài tám mét kia lúc này lại không hề chấp nhận lời khiêu khích của đám người đó. Nó cứ nằm tại chỗ không chút động đậy, hai mắt nhắm, chỉ có hai sợi râu có hai quả cầu lửa màu đen là nhẹ nhàng lắc lư; trông nó tựa như đang ngủ đông chưa tỉnh vậy.

Xoay ánh mắt, Tần Nhựt chợt nhớ tới một chuyện vô cùng trọng yếu, nên không khỏi chấn động trong lòng:

Số rết dưới đó đã bị thanh trừ gần sạch rồi. Trong một khoảng thời gian ngắn, hẳn là không còn con nào bảo vệ cho đám cỏ hắc diên và thổ linh ma tinh ở bốn xó cả.

Cấp tốc nhìn quanh một vòng tình cảnh bốn góc ấy, sau đó Tần Nhựt đột nhiên lần đầu cảm nhận được một cách mãnh liệt về ưu thế khi có cảm giác nguyên tố nước ở nơi đây!

Không những nắm rõ như lòng bàn tay tình trạng hoạt động của lũ rết phía dưới, mà cả vị trí xác thực của cỏ hắc diên và thổ linh ma tinh mình cũng nhìn được nữa; thậm chí ngay cả phạm vi chiếu sáng của hai viên tinh thạch, chỗ tối tăm, cùng với sự hoạt động của bốn tên đạo tặc do trung đội kia phái ra, cũng đều nằm trong sự theo dõi của mình.

Sau khi phân tích lại tình cảnh của bản thân, Tần Nhựt cấp tốc làm ra một hành động vô cùng can đảm..

Hắn đi dọc theo con đường ngoằn ngoèo dưới chân, theo sự yểm hộ của bóng tối, không chút thanh âm men xuống dưới hang.

Vì tránh bị Vua hắc ngục ngô công theo dõi, Tần Nhựt còn cố ý men theo lối đi đến góc xa nhất với nó.

Trong góc này, cỏ hắc diên có bốn cây, thổ linh ma tinh cũng có hai khối. Vốn nơi đây có hơn mười con thiết bối ngô công và ngũ sắc ngô công bảo vệ, nhưng hiện giờ chúng đã không còn nữa, đương nhiên những nguyên liệu ấy sẽ thành mục tiêu của Tần Nhựt.

Mặc dù không dám chắc chắn bốn tên đạo tặc được phái ra kia là để dẫn dụ Vua hắc ngục ngô công hay để thu thập được thảo, nhưng Tần Nhựt vẫn không chút chậm trễ bắt đầu thu thập cây cỏ hắc diên đầu tiên ngay - thu thập thổ linh ma tinh cần đến bảy, tám giây thời gian, trong khi cỏ hắc diên chỉ cần bốn, năm giây. Để bảo hiểm, thu thập thứ dễ hơn vẫn là nhất.

Khi thu thập được liệu, đương nhiên không còn khả năng duy trì thuật Hóa Thủy nữa.

Thoát khỏi thuật Hóa Thủy rồi, Tần Nhựt biến thành một người mù trong bóng tối. Trừ có thể nhìn thấy phía xa có hai quang sáng và khí vị đáng sợ của Vua hắc ngục ngô công ra, hẳn không nhìn thấy được gì khác, thậm chí tình hình của đám người chơi ở lối đi cách hắn trăm mét hẳn cũng không thấy.

Sự chuyển biến mãnh liệt này nhất thời khiến Tần Nhựt cảm thấy vô cùng khó chịu, lẫn nguy hiểm.

Có điều Tần Nhữc vẫn gắng chịu đựng, không chút cầu thả phát động thuật Thu Thập, bởi vì hắn đã tính toán rồi, bên đây là nơi cách xa nhất với đám người ấy, sẽ là lượt cuối cùng bị thăm dò, cho nên mình vẫn có sung túc thời gian để thu thập mấy cây dược thảo. Còn phần Vua hắc ngục ngô công thì... Mặc dù Tần Nhữc biết mình đúng là ở trong tầm nhìn của nó thật, nhưng với chỉ số thông minh của nó, nó tuyệt đối sẽ không làm ra loại hành động buông bỏ dược thảo cấp cao để bảo vệ cho dược thảo cấp thấp.

Điều cần cân nhắc cuối cùng chính là bốn gã đạo tặc kia. Có điều họ không biết được rõ ràng về tình hình trong hang, sẽ không dám hành động quá bất mật, cho nên muốn qua bên này còn cần phải có chút thời gian.

Tổng kết lại, Tần Nhữc cảm thấy tạm thời mình vẫn còn rất an toàn, cho nên tay hắn bắt đầu tỏa ra ánh sáng màu tím nhạt, cẩn thận đào lên gốc rễ của một cây cỏ hắc diên, đồng thời cũng dùng thân thể làm vật cản, không để ánh sáng lọt ra ngoài.

Sau khi liên tục đào được hai cây cỏ hắc diên rồi, Tần Nhữc mới thoáng thư giãn. Cuối cùng cũng bù trở về được tổn thất của ngày hôm nay rồi.

Hủy bỏ thuật Thu Thập, thăm niệm trong lòng, sau đó Tần Nhữc lặng lẽ tiến vào trạng thái hóa nước. Hắn vận dụng cảm giác nguyên tố nước quan sát tình hình của người chơi chung quanh và tình hình này mới của đám rết.

Vẫn may, trong phạm vi trăm mét vẫn chưa có con rết nào xuất hiện.

Lúc này bốn gã đạo tặc kia đang còn bận thu thập dược liệu trong một góc kia ở rất xa. Ha, ha? Cướp tiền cần gì cả bốn người lên cùng một lượt chứ? Tần Nhữc đau lòng, đồng thời thầm khinh bỉ bọn họ thật nhiều.

Điều đáng chú ý chính là, trung đội đã tiêu diệt Vua khô lâu kia lúc này đã xuống đến giữa vách hang, cách Vua hắc ngục ngô công không xa rồi. Họ đang phái ra hai tên thầy triệu hồi đến gần Vua hắc ngục ngô công, không ngừng thực hiện các hành vi khiêu khích nó để dụ nó chủ động tới gần đội mình...

So với sự khỉ khải khi đối phó với Vua khô lâu, trước mặt là Vua hắc ngục ngô công, trung đội này đã phải cẩn thận hơn nhiều, thậm chí còn có cảm giác bó tay bó chân, làm gì cũng khó khăn...

Đối với sự quấy rối của họ, Vua hắc ngục ngô công áp dụng biện pháp không phản ứng - hết cách rồi, màn này cũ quá, lộ quá mà.

Tần Nhữc thầm cười trong lòng: các người cứ dây dưa đi. Hắn cấp tốc giải trừ thuật Hóa Thủy, rồi chuyển mục tiêu sang một khối thổ linh ma tinh.

Sau khi trong ba lô đã có thêm hai khối thổ linh ma tinh, Tần Nhữc không dám động thủ tiếp nữa. Thời gian bọn rết này mới cũng sắp tới rồi, nếu giữa chừng bị chúng phát hiện, chẳng phải là mất cả cái mạng luôn sao?

Tần Nhữc vừa mới lui vào trong một góc khởi động thuật Hóa Thủy, chuẩn bị cảm nhận tình hình tiến tới của trung đội kia thì một con rết cả người đầy hơi lạnh đã này mới ngay bên cạnh hắn, cái đuôi của nó vung vẩy ngang qua, khiến Tần Nhữc hải muốn hồn phi phách tán.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Chọi thẳng! Động tâm

“Vù!”

Phân đuôi của con rết nọ gần như là xệt trúng chóp mũi của Tần Nhữc, hơi gió lạnh lẽo khiến hắn cảm thấy rõ ràng toàn thân mình đã nổi lên một tầng da gà. Hắn bèn ngừng việc hít thở lại, không dám lộ ra dù chỉ là một chút thanh âm.

Khoảnh khắc này, Tần Nhữc đột nhiên nghĩ đến một chuyện vô cùng nguy hiểm...

Vua hắc ngục ngô công là một con BOSS vương giả bậc bốn, nó tuyệt đối có thể phát hiện sự tồn tại của mình. Nếu lúc này nó phân tâm hạ một mệnh lệnh hoặc nhắc nhở một chút cho đám lâu la, vậy mình coi như xong mất!

Nghĩ đến đây, những giọt mồ hôi lạnh to như hạt đậu nhất thời lăn từ trên trán Tần Nhữc xuống, nhập vào trong cơ thể. Ô? Mặn thật...

Cũng may là trung đội bên kia lúc này đã cải biến kế hoạch, sai mấy tên nguyên tố sư mở kết giới xuống dụ BOSS thay cho thầy triệu hồi rồi.

Đòn tấn công bằng phép thuật của những người này có tác dụng điều vô giương oai hơn so với kỹ năng gọi thú của bảy thầy triệu hồi nhiều.

Những người này vừa mới bước qua, Vua hắc ngục ngô công đã vung hai sợi râu của nó lên, bắn ra hai ngọn lửa đen thui. Chỉ nghe một tiếng ‘Pặc’ nho nhỏ vang lên, một tên nguyên tố sư bậc bốn trong nhóm dụ địch đã bị nát vụn kết giới, phép thuật phòng ngự bậc bốn ‘Phản Xạ Ma Thuần’ trôi nổi bên ngoài kết giới ấy cũng không thoát khỏi kiếp tan nát.

Thân thể tên này chấn động, sau đó kịch độc kèm theo hai đám lửa đen kia bắt đầu lan tràn khắp toàn thân y. Nếu không nhờ một Khu Ma và một Thánh Liệu từ đám mục sư ánh sáng phía sau kịp thời hạ xuống người y, đợt chiến đấu thứ nhất đã phải xuất hiện thương vong rồi!

Vua hắc ngục ngô công đã bị kích động, lửa giận của con BOSS vương giả bậc bốn này đã triệt để bùng cháy, nửa người trước của nó nâng cao lên thêm mấy mét, sau đó trong một tiếng rít chói tai, một bức màn sáng mỏng manh màu vàng đất xuất hiện, bao trùm lấy thân thể dài đến tám mét của nó. Dưới ánh sáng của những viên tinh thạch chiếu sáng, tấm màn này phát tán một màu sắc cực kỳ nồng đậm - Vua hắc ngục ngô công đã khởi động kết giới phòng ngự.

Trong phần tởi của hang động, hơn mười con rết vừa được nảy mới ra dường như nhận được mệnh lệnh nào đó của Vua hắc ngục ngô công, cùng chuyển động thân thể, trườn về phía những kẻ điều khiển nguyên tố đám cá gan khiêu khích sự uy nghiêm của chủ chúng.

Nhưng, những con thiết bối ngô công trong đám ấy hiển nhiên là không thể tởi gần nổi những nguyên tố sư, ở giữa đường, chúng đã bị hỏa lực của trung đội người chơi đánh gục, chỉ có lũ ngu sắc ngô công, thiên tức ngô công và ngân tuyến ngô công cấp 44 là có khả năng tấn công từ xa, có thể uy hiếp được họ.

Có điều, chỉ mấy con thì vẫn rất mỏng manh trước một trung đội...

Dưới sự hỗ trợ toàn lực của các mục sư ánh sáng, mức tổn thương lũ quái vật bậc bốn này gây ra cho các nguyên tố sư rất là nhỏ. Rất nhanh, chúng đã bị tiêu diệt sạch sạch sẽ sẽ.

Lúc này, Vua hắc ngục ngô công rốt cục cũng chuyển động thân thể khổng lồ của nó, rời khỏi gốc cây kia...

Những nguyên tố sư, thầy triệu hồi trong nhóm dự định vội vàng xoay người chạy trốn, nhưng trước mặt họ đột nhiên lại dâng lên mấy bức tường đất, hoàn toàn chặn kín lối quay về của họ, rất nhanh sau đó, những cây măng đá sắc bén ào ào đội lên từ dưới chân họ như một khu rừng!

Những cây măng đá màu xám này đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, chỉ để lại những vũng máu tung tóe. Những nguyên tố sư, thầy triệu hồi, và cả những con thú được triệu hồi đều ngã xuống dưới một phép thuật quần thể của Vua hắc ngục ngô công.

Lực tấn công dũng mãnh này nhất thời khiến chiến trường vừa trở nên kịch liệt lại lắng xuống. Đám người chơi cách đây mấy chục mét đều cùng yên lặng, triệt để bị chiến lực của Vua hắc ngục ngô công làm cho chấn động.

So lại, Tàn Nhược thoải mái hơn nhiều, hắn không đòi nào phí tâm tư đi chú ý tới tình hình chiến đấu phía ấy - lũ rết vừa rời đi, hắn đã tức tốc quay đầu đảo hai cây cỏ hắc diên cuối cùng trong góc này cho vào ba lô rồi, sau đó khởi động thuật Hóa Thủy chạy tới góc phía bên phải, cách chỗ này chừng tám mươi mét.

Ha ha, các người cứ từ từ đánh nhé, bọn thiếu gia đào hết cỏ phép của các người rồi.

Bốn cây cỏ hắc diên, hai khối thổ linh ma tinh, ít nhất cũng đáng giá bốn ngàn đồng vàng. Chuyển đi này xem như hồi rồi đấy!

Có điều sự tham lam của lòng người là không có giới hạn, mà Tàn Nhược lại càng là đang ở trong giai đoạn trù tiền, cho nên hắn sẽ không buông bỏ cho bất cứ cơ hội nào, trong lúc chạy qua vị trí mới, hắn cũng đã bắt đầu tính toán xem có nên mạo hiểm trộm cây cỏ phép mà Vua hắc ngục ngô công đang bảo vệ hay không..

Đương nhiên, hiện giờ Vua hắc ngục ngô công vẫn còn đang ở bên cạnh cây cỏ ấy, hắn vẫn còn chưa có cơ hội.

Có điều chờ đến khi Vua hắc ngục ngô công toàn lực khai chiến với trung đội kia, thì có lẽ cũng đã có một đám đạo tặc chú ý đến cái cây ấy rồi. Bởi vậy... Việc này phiền lắm!

* * * * *

Ngay khi Tàn Nhược lại núp trong bóng tối một lần nữa thu thập nguyên liệu, trung đội kia có một sự thay đổi lớn. Lần này, họ cử ra hơn mười tên cuồng chiến máu thú và phần lớn những nguyên tố sư, cung tiễn thủ cùng bước xuống, chuẩn bị chọi thẳng.

Vua hắc ngục ngô công vốn từ đầu đến giờ luôn bình thản, lúc này cũng dường như nhận thấy nguy cơ, nên một bên chỉ huy những con rết vừa nảy mới từ bốn phương tám hướng tấn công bọn người chơi, một bên lại chủ động rời khỏi vị trí chiếm ngự từ đầu của mình. Tựa như một con măng xà khổng lồ bơi trong nước, nó uốn éo trườn tới phía dàn cuồng chiến máu thú đang chống chọi ở mặt trước một cách thật nhanh!

Cử động của con BOSS này lập tức bị đám người chơi chú ý đến.

“Trạng thái!”

“Cuồng chiến! Lên!”

Thoáng chốc, khá nhiều loại trạng thái tích cực đã được tăng thêm cho đám cuồng chiến máu thú, sau đó là thuật Phong Thân của những nguyên tố sư (tăng 5% tốc độ di động và tốc độ tấn công).

Mười tên cuồng chiến máu thú cùng chỉnh tề phát ra một tiếng hét cuồng bạo, sau đó khởi động Cuồng Hóa. Tiếp theo, họ không chút do dự nâng thuẫn

lên, đón lấy Vua hắc ngục ngô công đang nhào tới. Khí thế những người này rất dũng mãnh, vẻ mặt họ đều như không sợ chết, trông rất có vẻ như có thể chống lại được con rết khổng lồ nọ.

Bản thân nghề cuồng chiến máu thú không có lực tấn công dũng mãnh, lại cũng khá hao tiền, nhưng bởi vì họ có đặc tính HP cao, phòng cao, nên cũng được rất nhiều gia tộc hoan nghênh.

Hầu như mỗi gia tộc mạnh nào cũng đều sẽ chuyên môn bồi dưỡng một loại nghề nghiệp như vậy. Một đàn những cuồng chiến máu thú bậc bốn, nếu có thể có những trang bị chuyên môn cho nghề này, vậy lượng HP có thể đạt đến trên ba ngàn, khi đánh BOSS, chỉ cần có đủ số mục sư ánh sáng, vậy họ có thể đóng vai trò của những lá chắn thịt biết di động - chỉ cần mục sư còn chưa chết, họ cũng sẽ rất khó bị giết chết!

Vua hắc ngục ngô công mặc dù có thực lực gần bằng với BOSS bậc năm dạng tinh anh, nhưng cũng không có khả năng một hai lần tấn công là giết được đàn cuồng chiến máu thú có lượng máu ba ngàn, lại được một đám mục sư ánh sáng hỗ trợ ấy.

Mười cuồng chiến máu thú chia thành hai hàng che lại con đường tiến công của Vua hắc ngục ngô công, dùng chính thân thể lẫn giáp trụ của mình đúc thành một bức tường thịt. Dưới sự trị liệu không ngừng của các mục sư ánh sáng lẫn việc liên tục uống các bình thuốc chữa thương loại lớn của bản thân, họ kiên cường chống đỡ được mọi đòn tấn công của con BOSS vương giả bậc bốn.

Trừ một bộ phận người phụ trách quét sạch đám tiểu quái gần đấy ra, hỏa lực của những nguyên tố sư phía hậu phương đều không hề rối loạn rơi xuống kết giới bên ngoài của Vua hắc ngục ngô công, khiến thân thể nó chấn động liên tục. Quá trình thuận lợi không khác gì khi đánh những con BOSS bình thường cả...

Lúc này Tần Nhữc đã đào xong hai cây cỏ phép. Nhìn thấy BOSS và trung đội người chơi kia đã chính thức va chạm với nhau, ánh mắt hắn bất giác rơi xuống ‘cây cỏ phép lạ có trái’ nằm ở ven rìa phạm vi chiếu sáng của một viên tinh thạch chiếu sáng..

*** ngân tuyến ngô công: ngân = bạc; tuyến = sợi dây.

*** thuật Phong Thân: phong = gió; thân = thân thể.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Con cá lọt lưới

Vua hắc ngục ngô công đã bị mười tên cuồng chiến máu thú cuốn lấy, thân thể khổng lồ của nó kịch liệt lay động dưới từng lượt từng lượt phép thuật và kỹ năng bậc bốn.

Những con rết này mới lẽ ở chung quanh cũng nhao nhao bị hơn mười tên người chơi bậc bốn phía ngoài rìa diệt sạch, chỉ có mỗi cái cây cỏ trái ở chính giữa hang là lẽ loi đứng chỗ cũ, không bị ai quấy rầy.

Cảm nhận được tình hình chung quanh, trong lòng Tần Nhữc thâm kích động:

Có nên đi qua đó hay không? Bốn phía đều không có quái, BOSS thì đang bị cuốn lấy, mà trung đội kia dường như tạm thời cũng không rảnh để chú ý tới bên này nữa rồi. Bây giờ là cơ hội tốt nhất để thu thập cái cây kia! Nếu muộn hơn một chút, phòng chừng bốn tên đạo tặc ở góc bên kia sẽ mò qua mất...

Tần Nhữc khẩn trương nhìn chăm chăm vào những quả nhỏ đang phát ra ánh sáng lấp lánh mê người trên thân cây kia, kích động xoa xoa hai tay. Nếu không phải vì cái cây ấy đã nằm trong phạm vi chiếu sáng của một viên tinh thạch, hẳn hắn đã sớm bắt kể hết thảy nhào qua rồi.

Dù sao bây giờ trong ba lô cũng đã có đến tám cây cỏ hắc diên và bốn khối thổ linh ma tinh rồi, cũng trị giá đến tám ngàn đồng vàng, cho dù trong lúc thu thập có bị chết đi, cũng không oán hận.

Nhưng cây dược liệu kia vẫn luôn ở trong tầm mắt của những người nọ, nếu mình chạy qua thu thập, phòng chừng chưa chờ Vua hắc ngục ngô công trở về bảo vệ, họ đã phái người qua lấy cái mạng nhỏ của mình rồi ấy chứ - giá cả của một dược liệu bậc cao và một món trang bị chữ vàng không hề kém cạnh nhau bao nhiêu, Tần Nhữc tin chắc rằng họ sẽ cực kỳ vui lòng làm chuyện đó.

“Ai... Nếu cái cây ấy mà qua đây được hai, ba mét nữa là tốt rồi.” Nhìn chăm chăm vào cái cây bên ven rìa khu vực được chiếu sáng ấy, Tần Nhữc vừa tiếc vừa hận lắc lắc đầu, thờ dãi.

Nhưng... Thực vật có khi nào lại tự đứng lên đi vào trong bóng tối được sao?

Hiển nhiên là không thể rồi! Tần Nhữc thâm cười khổ trong lòng. Đột nhiên, ánh mắt hắn chợt khựng lại, rơi tới viên tinh thạch đang tỏa ra ánh sáng nhẹ

nhàng đằng xa:

Chết tiệt, cần gì phải khăng khăng di động cái cây ấy chứ? Nếu có thể khiến viên tinh thạch kia di động về phía đối diện chừng vài mét thì... Hà hà hà, đây cũng không phải là chuyện không thể làm được đâu đấy.

Nghĩ đến đây, trong bóng tối, Tần Nhược lộ ra một nụ cười tự nhận là ‘tà ác’ hiếm khi thấy.

* * * * *

“Thêm chút sức nữa đi! Xé rách kết giới của nó!”

Trên chiến trường đang giằng co một cách bất nhẫn, một thanh âm vừa vang dội lại vừa vững vàng chọt vang lên. Từ trong bóng tối, một tên cuồng chiến cao chừng hai mét lao ra, toàn thân y mặc một bộ chiến y da thú thuần màu đen, đeo theo một thanh kiếm bản to khổng lồ cao xấp xỉ với y. Hai mắt người này lóe ra ánh sáng vô cùng hung hãn, tựa như một tên chiến sĩ vừa leo từ địa ngục lên vậy. Y vọt thẳng vào trong chiến trường.

Cách ăn mặc của y hoàn toàn khác với nghề cuồng chiến cự linh và cuồng chiến máu thú, hiển nhiên chính là chi nhánh cuối cùng trong ba nhánh cuồng chiến, dùng sự bộc phát khoảng cách ngắn và lực tấn công cao để nổi danh - cuồng chiến tàn bạo!

Lực phòng ngự của bản thân cuồng chiến tàn bạo lẫn trang bị của họ đều không cao, nhưng lực tấn công lại cực kỳ khủng khiếp. Điều đáng sợ nhất là lực tấn công lẫn khí thế mà họ bộc phát ra trong nháy mắt, vượt hẳn bất cứ nghề nghiệp cận chiến nào, nếu chỉ bàn về lực tấn công, cuồng chiến tàn bạo tuyệt đối xứng đáng là nghề nghiệp hạng nhất.

Trước mắt, chỉ thấy lực tấn công của tên cuồng chiến tàn bạo kia đã được triệt để hiển hiện ra, y bất chấp đám cuồng chiến máu thú đang chống chọi với Vua hắc ngục ngô công, đột nhiên khởi động Cuồng Hóa, sau đó mang theo những ánh tàn từ chính giữa họ lao vào vòng chiến, thanh kiếm bản to ầm ầm chém trúng một phần nổi trên thân của Vua hắc ngục ngô công, phát ra một tiếng vang thanh thúy. Một vết rạn thật rõ ràng xuất hiện ở vị trí bị chém, nhưng rất nhanh lại khép lại, biến mất.

Đây là hiệu quả nham thạch hóa của kỹ năng Kim Chúc Hóa Cơ Phu, khiến lực phòng ngự vật lý tăng lên rất nhiều, nhưng tên cuồng chiến tàn bạo kia lại như không hề để ý đến điều này, bằng tốc độ cực nhanh, y liên tục chém ra mấy kiếm, hơn nữa lần nào cũng cực kỳ chuẩn xác trúng cùng một vị trí, khiến lớp da đá của Vua hắc ngục ngô công ở vị trí này càng lúc càng nhiều vết rạn hơn, rồi vỡ vụn ra thành từng mảnh...

Lúc này, đòn tấn công của các nguyên tố sư và cung tiễn thủ cũng mãnh liệt bắn đến!

Hỏa Thần Chi Nộ, Cấp Đông Bộc Bỏ, Lôi Thiết, Địa Ngục Quỷ Hóa, Tinh Thần Nhất Nộ, Đại Đại Bào Hào...

Các phép thuật nguyên tố bậc bốn, kể cả một số kỹ năng bản tên bậc bốn, cùng bắn ra một lúc, ào ào đánh trúng người của Vua hắc ngục ngô công. Dưới những cơn chấn động liên tục, dường như có một thứ gì đó bị triệt để bị xé nát đi... Một tiếng động lớn vang lên, kết giới bên ngoài thân Vua hắc ngục ngô công đã bị đánh vỡ tan, hoàn toàn biến mất...

“Tốt!”

Sắc mặt tên cuồng chiến tàn bạo kia trở nên vui vẻ, nhưng y mới hô lên được một tiếng như thế thì đã bị cái đuôi của Vua hắc ngục ngô công quất tới một cách đột ngột đánh trúng. Trong một tiếng va chạm nặng nề, y bị đánh bay ra ngoài. Chịu chung số phận với y còn có bốn tên cuồng chiến máu thú gần nhất nữa.

Sáu người khác không dám chậm trễ, vội vàng xông về phía trước, một lần nữa chặn lại Vua hắc ngục ngô công.

Vua hắc ngục ngô công tức giận rít lên liên tục, nhưng hình như không thể làm gì được bức tường thịt phía trước người mình cả. Một lượt tấn công nữa của bọn người chơi đã tới, lần này, vì không có kết giới bảo vệ, ông máu của Vua hắc ngục ngô công bắt đầu nhanh chóng tụt xuống với một tốc độ vượt xa hơn những đợt trước.

Tên cuồng chiến tàn bạo bị quất bay ra ngoài kia đã một lần nữa đứng lên, nhưng y không quay trở lại chiến trường như bốn tên cuồng chiến máu thú đồng đội, mà chỉ nhìn thoáng qua chiến trường, cấp tốc uống vào một bình thuốc chữa thương, rồi hỏi một tên đạo tặc vừa đi đến bên cạnh:

“Đã thu thập hết cỏ phép chưa?”

“Hai góc bên này này đã xong rồi...” Nghe tới đây, cuồng chiến tàn bạo nhanh chóng nhăn mày lại, bất mãn ngắt ngang: “Bốn người, ba phút mà mới hai góc thôi sao?”

Đạo tặc nọ cười khò giải thích: “Không phải vậy, không biết là vì sao, nhưng cỏ phép ở hai góc còn lại đều không thấy.”

“Ý cậu là, cỏ phép đã bị mấy tên đạo tặc trà trộn vào kia thu thập mất rồi sao?” Trong ánh mắt tên cuồng chiến tàn bạo ấy lóe lên một sự lạnh lẽo, y nhớ khi đối phó với Vua khò lâu qua thật có một nhóm đạo tặc tiến vào hang trước.

Đạo tặc nọ có chút dăm chiêu, gật gật đầu: “Hẳn là do bọn họ làm rồi, vì hai lần trước nghe nói cả bốn góc đều có nây mới cả, không thể nào lần này lại ngoại lệ được.”

“Hừ.” Cuồng chiến tàn bạo nheo mắt lại, nở một nụ cười lạnh: “Còn tưởng rằng đã chết hết rồi chứ, không ngờ còn cá lọt lưới nữa...” Nói đến đây, ngữ

khí y một lần nữa lạnh hơn:

“Đi ngắt lấy quả Tử Quỳnh đi, đừng để người ta hót tay trên nữa. Nếu phát hiện lũ đạo tặc ấy nữa thì... Giết!”

*** *Kim Chúc Hóa Cơ Phu*: kim chúc = kim loại; hóa = biến hóa; cơ phu = làn da.

*** *Cấp Đóng Bộc Bó*: cấp = cấp tốc; đóng = đóng băng; bộc bó = thác nước.

*** *Lôi Thiết*: lôi = sét; thiết = cắt.

*** *Địa Ngục Quỷ Hỏa*: quỷ hỏa = lửa ma trời.

*** *Tinh Thần Nhất Nộ*: tinh thần = sao trên trời; nộ = nổi giận.

*** *Đại Đại Bào Hao*: đại địa = mặt đất; bào hao = gặm rú.

*** *Quả Tử Quỳnh*: tử = màu tím; quỳnh = ngọc đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tổ Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Ngay cả BOSS cũng nham hiểm

Biểu hiện của Vua hắc ngục ngô công khiến Tàn Nhựt có chút thất vọng. Nó không những không có một chút dũng mãnh nào nên có của một con BOSS vương giả bậc bốn, mà còn để cho một trung đội không đủ trăm người cuốn lấy, lâm vào trong vũng bùn giăng co nữa! Nhìn nó làm gì có phong phạm của một con BOSS vương giả chứ? Thậm chí còn không có sự khí khái và trí tuệ như của Vua khô lâu nữa là.

Mặc dù mức tổn thương do chưa đầy bốn mươi tên hỏa lực bậc bốn gây ra không lớn, nhưng nếu cứ tiếp tục thế này, chuyện Vua hắc ngục ngô công bỏ mình chỉ còn là vấn đề thời gian nữa mà thôi.

Tàn Nhựt thở dài một hơi, trong lòng tràn đầy sự thất vọng.

Nhưng cũng may Vua hắc ngục ngô công không phải là mục tiêu của hắn, mà hắn cũng chưa bao giờ có viễn tưởng này, cho nên mặc dù trong lòng tràn đầy sự nghi vấn với chiến cuộc trước mắt, nhưng hắn vẫn cứ cẩn thận ghi nhớ nằm lòng mấy điểm đánh ở phía sau một cách kỹ càng tỉ mỉ.

Muốn dời viên tinh thạch chiếu sáng kia đi thực ra không khó, chỉ cần khống chế nguyên tố nước bắn ra, đánh lệch nó một chút thôi, là có thể dời phạm vi chiếu sáng của nó khỏi cái cây kia ngoài năm mươi mét rồi.

Nhưng có chút phiền phức là bốn tên đạo tặc vừa thu thập hết cỏ hắc diên và thổ linh ma tinh ở hai góc kia đã chạy qua bên này rồi, cho nên kế hoạch mà Tàn Nhựt vạch óc nghĩ ra đây đã bị đập nát từ trong trứng nước.

Hắn dĩ nhiên sẽ không ngờ đến mức hiện ra bản luận chuyện ‘tới trước tới sau’ với họ rồi. Trước mắt là một loại dược liệu bậc cao, đừng nói là người xa lạ, cho dù là người quen cũng chưa chắc chưa mặt mũi cho nữa là, huống chi hắn mới chỉ là một tên gà con bậc ba, ai sẽ để ý chứ?

Thở ra một hơi, sau đó Tàn Nhựt trầm lại, khẩn trương thối lui hơn hai mươi mét, bình ổn trái tim đang căng thẳng của mình, rồi lẳng lặng nhìn bốn tên đạo tặc kia từ mấy hướng chụm lại cái cây nọ, tiếp đó... Làm gì thế này?

“Ồ?”

Tàn Nhựt hơi sững người một thoáng.

Chỉ thấy ba tên đạo tặc trong nhóm đó đột nhiên móc các vũ khí như chủy thủ hoặc đoản kiếm ra, rồi ngồi xổm xuống, quay lưng với cái cây nọ, canh chừng ba hướng khác nhau, trông có vẻ như đang canh giới, không để bất cứ ai tới gần vậy.

Tàn Nhựt chỉ sững sờ một thoáng rồi hiểu, họ hẳn đã lưu ý tới việc dược liệu trong hai góc kia đã bị thu thập mất, biết nơi này còn có người khác, cho nên mới cẩn thận như thế.

Tàn Nhựt hơi cười một thoáng, sau đó nhìn cảnh tên đạo tặc cuối cùng trong nhóm đó giải trừ thuật Ân Thân, tiến đến ngồi xổm phía trước cái cây nọ, chìa ra một đôi tay có ánh sáng màu tím nhạt lấp phát...

“Đáng chết!”

Trong bóng tối, Tàn Nhựt nhìn cảnh này mà nghiêng rằng. Hắn không ngờ rốt cục vẫn là phải bị người khác cướp đi cơ hội, mình thật sự không có

duyên với cái cây ấy.

Hắn ảo não, xoay người định đi.

Lúc này, đằng xa, một tiếng rít quái dị đột nhiên vang lên từ trong miệng của Vua hắc ngục ngô công. Tiếp đó, dị biến phát sinh!

Có hai quang sáng màu nâu đen chợt lóe lên, sau đó tên đạo tặc đang thi triển thuật Thu Thập với cây Từ Quỳnh đột nhiên thấy có một luồng sáng chói mắt xẹt qua, rồi ánh sáng màu tím trên tay hắn biến mất, người cũng mềm nhũn gục xuống đất.

Ba tên đạo tặc còn lại đều đang quay lưng, nên khi nghe nhắc đồng đội đã từ vong mới nhao nhao xoay người lại, chỉ thấy ở đó đang có hai con rết không lồ màu vàng kim, tiếp đó thân thể nhô lên, đã bị mấy cây kim độc màu vàng đâm thủng..

“Xuyt!”

Phía xa, mấy chục tên người chơi đang cuốn lấy Vua hắc ngục ngô công cùng hít vào một luồng hơi lạnh, kinh hãi nhìn hai con rết đột ngột xuất hiện ấy mà sắc mặt tái đi.

Hai con BOSS bậc bốn loại yếu dạng tinh anh - tinh kim ngô công..

Hồng hét rồi!

Hiện giờ phần lớn nhân mã của họ đều đã tụ tập vây trừ Vua hắc ngục ngô công cả, một phần nhỏ cũng đang phải phụ trách phòng bị đám tiểu quái từ mấy hướng men qua, làm sao còn có đủ người để đối phó với chúng nó chứ?

Mà điều khiến tên cuồng chiến tàn bạo cảm đầu tức giận nhất là, bốn tên đạo tặc trong đội đã toàn bộ chết trận hết rồi, trong khi bây giờ lại chưa thể điều động mục sư đi hồi sinh cho họ được...

Quả thực là hồng hét quá rồi!

Nhưng y đắn đo không được lâu, bởi vì hai con rết màu vàng kim nọ sau khi giải quyết xong bọn đạo tặc, đã như hai sợi dây đẹp mắt dùng tốc độ cực nhanh lao qua bên này. Cuồng chiến tàn bạo cảm đầu nhìn mà hai hàng lông mày nhăn lại thật chặt - quái vật dạng tốc độ cao là khó đối phó nhất đấy.

Bất đắc dĩ, y đành điều động hai mục sư ánh sáng, bốn nguyên tố sư, hai cung tiễn thủ và số cuồng chiến máu thú còn thừa ra chạy đến chắn đường hai con rết này, dự chừng đến chỗ khác.

Ngay chính lúc này, Vua hắc ngục ngô công đột nhiên có thái độ khác thường, đuôi của nó vụt lên, quất bay mấy tên cuồng chiến máu thú trước người, sau đó như ngựa không dừng vó dựng bay hai tên cuồng chiến máu thú vừa mới chạy đến bổ sung, xộc theo một đường thẳng, xông qua đàn phòng ngự của các cuồng chiến máu thú một cách hung mãnh dị thường.

“Đệt!”

Cuồng chiến tàn bạo cảm đầu đang khó khăn lắm mới ngăn cản được hai con tinh kim ngô công, thấy thế suýt chút nữa đã tức điên lên. Vừa rồi mất một thoáng thôi là BOSS đã phát uy rồi! Mà điều khiến y càng kinh hãi hơn chính là, thực lực con BOSS có số máu còn lại dưới 20.000 kia bày ra bây giờ, dường như mới chính là thực lực thật sự của nó!

Nhưng, lúc này, cho do y có liều mạng thế nào đi nữa, cũng không thể cải biến được sự thật là sẽ có một lượng lớn nguyên tố sư bị tàn sát.

Cho dù đám người chơi ở phía sau đã liều mạng tấn đi tứ phía, nhưng đáng tiếc, bản thân nguyên tố sư và mục sư ánh sáng đều là nghề nghiệp có tốc độ siêu chậm, còn tốc độ của Vua hắc ngục ngô công lại siêu nhanh, làm sao họ có khả năng thoát nổi chứ?

Chỉ thời gian mấy giây qua đi, tám tên mục sư ánh sáng và mười ba tên nguyên tố sư đã bị giết...

Sau khi kết thúc đợt giết chóc thứ nhất rồi, Vua hắc ngục ngô công nhắm thẳng hướng các mục sư ánh sáng bỏ trốn mà đuổi theo không tha. Trong tiếng quát mắng và tiếng kêu hoảng sợ của mấy chục người chơi, số mục sư trong đội đã bị nó càn quét chỉ còn được hai người.

“Dụ nó rồi đi!”

“Nhanh dụ nó rồi đi, bảo vệ mục sư! Mấy người khác nhất trang bị hết đi!”

Tên cuồng chiến tàn bạo cảm đầu hô đến mức cổ họng gần sắp tắc mất đi, nhưng các loạt tấn công của lũ tinh kim ngô công ở đây đang rất gấp gáp, y căn bản là không tìm được cơ hội để thoát ra, chỉ đành trơ mắt nhìn từng tên từng tên đội viên bị giết. Nhìn những thi thể, trang bị rớt bừa bộn khắp mặt đất trắng kia, lòng y như nhò máu.

Đội đến khi phát hiện mục sư ánh sáng bên kia đã toàn bộ chết trận rồi, y đành cấp tốc dặn dò mấy người bên cạnh vài câu, sau đó cả bọn vừa đánh vừa lui, bảo vệ cho hai tên mục sư trong đội, cũng là hai mục sư cuối cùng, lui vào trong đường đi...

Trong khi chiến đấu, y bất giác đưa mắt nhìn qua vị trí của cây Từ Quỳnh, đồng tử chợt rụt lại.

Trong phạm vi chiếu sáng của các viên tinh thạch, làm gì còn có bóng dáng cây Từ Quỳnh nữa???

*** *tinh kim ngô công: tinh = tinh hoa, tinh chất; kim = kim loại, vàng.*

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tổ Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Là bán thịt!

“Phù!”

Khi đám tinh kim ngô công giết chết bốn tên đạo tặc rồi nhanh nhẹn chạy qua chiến trường bên nọ được khoảng mấy chục mét, Tần Nhược vốn đã chuẩn bị về thành bất cứ lúc nào mới thở phào một hơi, thầm than rằng mình quá may mắn.

Không ai có thể ngờ rằng Vua hắc ngục ngô công lại nham hiểm đến như vậy, dám không tiếc dùng bản thân mình làm mồi nhử, xoay cho trung đội người chơi kia quay mòng mòng, không những xé rách phòng tuyến của đám cuồng chiến máu thú, mà còn giết chết cả bốn tên đạo tặc đang rình mò cây Từ Quỳnh một thể nữa. Nghĩ đến đây, lòng Tần Nhược vẫn còn sợ hãi.

Lúc này nếu mình kích động hơn một ít, chỉ sợ người chết dưới mũi kim độc của lũ tinh kim ngô công kia đã là mình rồi!

Nhưng tình hình bây giờ cũng rất khá!

Tần Nhược bèn dùng cảm giác nguyên tố quét qua toàn trường, nắm chắc rõ ràng mọi biến động trong phạm vi một trăm mét chung quanh - sau khi hai tên tay sai đắc lực của Vua hắc ngục ngô công được triệu hồi rồi, không những bốn tên đạo tặc bị gục, mà cả trung đội người chơi nọ cũng bị quấy cho như một nồi cháo, đã không thể hình thành được sự uy hiếp nào lên Vua hắc ngục ngô công nữa; chuyện họ bị diệt sạch chỉ còn là vấn đề thời gian nữa thôi..

Lấy hạt dẻ trong lò lửa!

Đội đến hai lượt rét sau đó cũng gia nhập vào hàng ngũ truy sát người chơi, xác định bản thân đã an toàn rồi, Tần Nhược mới nghiêng răng ngưng tụ ra một khối băng nhỏ hình tròn dẹp ở trên mặt đất, cách viên tinh thạch mục tiêu chừng hai mươi mét.

Khối băng này có màu trắng, tỏa ra hơi lạnh nhẹ nhẹ, không phản quang đến nỗi nào - nếu nó nằm ở đó vào mấy phút trước, chắc chắn đã dẫn tới sự chú ý của những người chơi kia rồi, nhưng bây giờ, tinh thần của toàn bộ mọi người đã tập trung nơi Vua hắc ngục ngô công và hai con tinh kim ngô công, làm gì còn ai chú ý tới một khối băng không bắt mắt như vậy chứ?

Mà sẽ càng không ai chú ý đến, từ trong bóng tối có một khối băng khác dán sát mặt đất bay ra, chạm vào khối băng nọ, khiến nó vụt ra ngoài, thật chuẩn xác và trúng một viên tinh thạch chiếu sáng..

Nhìn thấy viên tinh thạch mục tiêu bị va trúng phát ra một tiếng vang nhỏ rồi lăn ra xa mấy mét, cây Từ Quỳnh cũng nhờ đó thoát khỏi phạm vi chiếu sáng của nó, Tần Nhược hưng phấn nắm chặt nắm tay: ha ha, kỹ thuật bí-a từng luyện hồi còn trên ghế nhà trường vẫn chưa hoàn toàn trả lại cho lũ bè bạn..

Sau đó không dám chậm trễ, hần nhanh chóng ngồi xổm xuống trước cây Từ Quỳnh, bắt đầu hành động.

Thời gian mười giây tiếp theo đối với Tần Nhược mà nói quả thực chính là một màn tra tấn tận tận tim gan, hần sợ sẽ có con rắn nào đó xông đến. Vừa lo lắng vừa bận rộn một hồi, cuối cùng hần cũng đạt được mục đích, thu thập được các quả Từ Quỳnh vào trong ba lô. Tần Nhược không chút chần chừ, nhanh chóng sử dụng sách phép hồi thành rồi khỏi nơi đây lập tức.

Tần Nhược hiểu rất rõ, sở dĩ hần vẫn có thể may mắn sống sót đến bây giờ, là nhờ có hoàn cảnh nơi đây và năng lực cảm giác nguyên tố, và cả trung đội người chơi kia nữa - nếu không nhờ có sự ‘chủ động hỗ trợ’, hấp dẫn sức chú ý của Vua hắc ngục ngô công từ họ, hần cũng không có can đảm dám đục nước béo cò trước mắt Vua hắc ngục ngô công.

Tình thế trước mắt đã cực kỳ nguy hiểm, vì số người bị truy sát đã còn chưa đầy hai mươi, Vua hắc ngục ngô công bất cứ lúc nào cũng có thể phát hiện được sự mất tích của những quả Từ Quỳnh. Nếu không rời khỏi ngay, vậy đội lạt nữa muốn đi cũng đi không nổi nữa!

* * * * *

Hiện giờ thị trấn Bạch Thủy đã chen chúc đầy người.

Cả trên đường đi lẫn bên ngoài thị trấn, chỗ nào cũng có nhân mã của các gia tộc lớn, ai nấy đều vũ trang đến tận răng, điệu bộ như chuẩn bị nghênh đón một trận đại chiến vậy, thậm chí còn có không ít người có lẽ chưa nhận được tin tức, nên trên trận pháp dịch chuyển, vẫn không ngừng có người bước ra.

Nhìn từng lượt từng lượt người tạo thành một dòng chảy đồ sộ chảy về phía Tây, Tần Nhữc không khỏi toát mồ hôi hột vì xấu hổ. Chắc chắn, sao trước kia mình không phát hiện ra thị trấn này có nhiều người tới lui như thế nhỉ? Dọc đường hẳn đi, đã có không dưới hai mươi đoàn đội đi ngang qua hẳn rồi.

Hơn nữa, so với trung đội Tần Nhữc gặp trong hang rết, những đội này xem như qua đây quá chậm, bởi vậy có thể thấy, lực ngưng tụ của BOSS cấp vương giả là mạnh mẽ cỡ nào!

Có điều Tần Nhữc cũng nhận thấy rằng đại đa số đội trong đó đều là những đội chưa từng thực sự đụng độ với các con BOSS cấp vương giả, đặc biệt là những con BOSS vương giả bậc bốn, cho nên hẳn mục đích của họ chỉ là đến xem mà thôi - nghe đồn rằng những con BOSS cỡ này có thể rút ra những món đồ cam cực kỳ hiếm lạ, thậm chí còn là trang bị cấp truyền thuyết nữa, nên dĩ nhiên phải có nhiều gia tộc săn đuổi rồi.

Chỉ tiếc là, cho dù là đoàn đội của các gia tộc, cũng giỏi dở không đều, phần lớn các đoàn đội ở đây so với trung đội Tần Nhữc gặp ở trong hang rết thì kém xa lắm... Có vài đội thậm chí chỉ có lác đác mấy món đồ vàng nữa! Ngay cả loại thực lực như thế mà cũng định đi tìm Vua hắc ngục ngô công gây phiền hà thì...

Nói khó nghe một chút thì đó là mấy người này quả thực không biết chết sống là gì cả!

Sau khi nhận xét rồi, Tần Nhữc rất nhanh chóng rời khỏi thị trấn Bạch Thủy.

Ngay sau đó không lâu, thị trấn Bạch Thủy nổi lên một trận phong ba không nhỏ.

Tên cuồng chiến tàn bạo trong hang rết vừa rời với sát khí đằng đằng dẫn theo mấy trăm thành viên trong gia tộc tìm được cung tiễn thủ thuê đạo tặc và đồng đội của người này, yêu cầu họ giao ra những quả Tử Quỳnh cướp được trong hang rết!

Nhưng tên cung tiễn thủ ấy lại cũng có gia tộc làm chỗ dựa sau lưng, sau khi bị trung đội của cuồng chiến tàn bạo nọ càn quét khỏi hang rết vốn đã đầy bụng âm ức, không có chỗ phát tiết, bây giờ thấy chính chủ đến đây, y bùng phát ngay, một tràng ác chiến kéo dài mấy tiếng đồng hồ được diễn ra bên ngoài thị trấn. Còn phần số phận Vua hắc ngục ngô công thì nghe nói cuối cùng là do một gia tộc của chiến minh Tử Kinh Hoa kết liễu, mà còn là kết liễu sau khi đã có không ít gia tộc táng thân dưới hàm của nó nữa; còn nghe nói rằng khi đó họ đã lấy được vô số kẻ những trang bị cho người chơi...

Người của bảy chiến minh trở thành người thắng cuối cùng, dĩ nhiên là không có ai đi quan tâm tới mấy quả Tử Quỳnh bị biến mất một cách khó hiểu ấy nữa rồi. So với những thứ ngang bằng với trang bị chữ cam, loại được liệu như thế không bắt mắt cho lắm...

Bên Tần Nhữc, sau khi rời khỏi thị trấn Bạch Thủy, hẳn dựa theo lệ thường, mang tám cây cỏ hắc diên và bốn khối thổ linh ma tinh, cộng với những quả Tử Quỳnh chưa biết tác dụng kia tới trạm tiêu thụ cố định của mình - cửa hàng mà ông già thương nhân mở.

Ông chủ cửa hàng quả nhiên vẫn còn thù vừng ở đó, trước quầy còn có mấy người chơi bậc cao có trang bị khá đang đánh giá những thứ ở trong khu trang bị nữa.

Thấy Tần Nhữc đi thẳng tới quầy, ánh mắt ông chủ chợt sáng lên, sau đó cười híp mắt hỏi: “Hôm nay đến chậm nửa tiếng đồng hồ, có phải lại đánh ra thứ tốt rồi hay không?”

Nghe tới ‘thứ tốt’, mấy người chơi nam nữ cạnh đó lập tức đưa mắt qua nhìn.

Tần Nhữc sững sờ, hơi khó hiểu vì hành vi nhiệt tình này của ông chủ cửa hàng. Nhưng sau đó, hẳn rất nhanh đã nhớ lại bộ dạng thèm thuồng khi lão đòi mình bán cho mấy khối thịt sỏi...

Hắn bèn trầm ngâm một chốc, rồi với về mặt quái lạ, hắn lấy từ trong ba lô ra mấy khối thịt chân phong linh hồ, đặt đánh ‘bạch’ lên quầy!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Thuê làm việc

Thịt chân của phong linh hồ: phần thịt tươi mới nhất ở chân của phong linh hồ còn non, phẩm chất 10, cửa hàng bán ra với giá 100 đồng bạc.

Mấy người chơi nam nữ đứng cạnh quầy sau khi nhìn thấy thứ mà ông chủ cửa hàng gọi là ‘thứ tốt’ thực ra chỉ là mấy khối thịt có màu sắc không tẻ này, đều phì cười - mới rồi còn cho rằng tên khổng nước bạc ba này là nhân vật cấp nặng nào đó, hóa ra chỉ là một người chơi bình thường cung cấp nguyên liệu cho ‘ông chủ tham ăn’ này thôi...

Nhìn nhau lắc lắc đầu, sau đó mấy người chơi này mất đi hứng thú nghe ngóng tiếp, cùng đưa ánh mắt trở lại xem xét đám trang bị trên quầy.

Đôi với đám thịt chân phong linh hồ mà Tần Nhữc đặt lên trên quầy, ông chủ cửa hàng cũng rất động tâm, lão thuận thực ần ần một khối thịt, sau đó hơi cúi người tới gần, co co mũi ngửi, rồi ngẩng đầu lên:

“Chỗ này làm sao cậu lấy được vậy? Tôi tung hoành giới rượu thịt đã nhiều tháng như vậy rồi, còn chưa từng nghe thịt phong linh hồ cũng có thể thu thập được đấy!” Trong khi nói chuyện, lão còn nuốt một ngụm nước miếng, rồi hấp tấp hỏi tiếp: “Hương vị của loại thịt này chắc chắn sẽ không tệ đâu, tổ cha, tôi nói cái gì thế, thịt vừa mềm lại vừa dai như thế này, hương vị nhất định phải rất ngon mới đúng thứ. Giá thế nào?”

Thật không hổ là lão làng lặn lội trong giới rượu thịt nhiều năm đấy, không cần do dự đã tỏ ý rằng nhất định phải mua bằng được chỗ thịt này rồi, nhìn lão thực là nóng vội đến mức hận không thể lập tức túm lấy chúng đưa ra sau nhà nướng nhắm rượu mới thỏa.

Tần Nhượng lắc đầu cười, sau đó đặt đám cỏ hắc diên lên quầy, nói:

“Chỗ thịt này cũng không khó lấy, xem như cháu tặng cho chú đi. Cháu đang có một ít dược liệu, chú xem rồi cho cái giá thích hợp với.”

Cỏ hắc diên và thổ linh ma tinh vừa xuất hiện, ông chủ cửa hàng lập tức bị hấp dẫn, đưa ánh mắt sang ngay. Lão nhìn đám dược liệu trên quầy với một biểu tình quái dị, rồi nhìn nhìn Tần Nhượng, ngạc nhiên hỏi:

“Mới một ngày không gặp, cậu đổi nghề rồi à?” Ngừ khi lão rất có vẻ ‘cách nhau ba ngày, nhìn lại đã khác’ vậy.

Thực ra lão sừng sốt cũng không trách được, thời gian một tháng vừa qua, Tần Nhượng vẫn luôn dựa vào việc thu thập nguyên liệu trên thân tất liệt phong lang để làm kế sinh nhai, thật sự là quá vô danh lạng lẽ, nhưng ngày hôm qua vừa đụng số may lấy được một bộ lông và một viên hạt nhân của Vua tất liệt phong lang, hôm nay lại kiếm được số dược liệu cao cấp mà rất nhiều những người chơi bậc bốn đều tìm không nổi như thế này... Tuy vẫn chỉ là làm nghề thu thập nguyên vật liệu thôi, nhưng cấp bậc đã tăng lên không biết bao nhiêu lần rồi đấy!

Hơn nữa, trước mắt Tần Nhượng vẫn mới chỉ là bậc ba, điều này khiến lão ngạc nhiên thật nhiều.

Nhìn ánh mắt tò mò của ông chủ cửa hàng, Tần Nhượng vẫn không định kể lại chuyện trong hang rết của mình, chỉ cười cười, sau đó giải thích đơn giản với ý là trên đường đi mình ‘rất đột nhiên’ nhìn thấy đám dược liệu này, sau đó thuận tay thu thập...

Cái nghề đón hán chính là ánh mắt xem thường và như có phần hiểu của ông chủ ấy, tựa như đang cười nhạo khả năng nói dối kém cỏi của hán vậy.

“Được rồi, không chịu nói thì thôi vậy, cứ coi như cậu thuận đường thu thập được đi. Ừm, nè đám thịt này của cậu, những thứ này đều theo giá thị trường mua sạch cho cậu đấy. Cỏ hắc diên sáu trăm năm mươi đồng vàng một cây, thổ linh ma tinh một ngàn hai trăm đồng vàng một khối. Thế nào?”

Tần Nhượng nghe mà trong lòng chấn động thật mạnh, vội vàng đồng ý cấp tốc - không ngờ mấy miếng thịt mình tặng đi lại khiến mình được lợi lớn như thế đấy. Ha ha, hôm nay bớt ăn đi một miếng cũng đáng mà!

Hí hửng nhận 7.600 đồng vàng do ông chủ cửa hàng giao dịch qua, Tần Nhượng suýt chút nữa đã xúc động lấy đám quả Tử Quỳnh ra bán cho lão luôn rồi...

Cũng may Tần Nhượng vẫn không dốt. Loại dược liệu này thậm chí còn chưa từng lộ mặt ra trên thị trường, hán phải thuộc vòng khống chế của một số gia tộc cực kỳ ít ỏi, số người cần cũng ít, mà số người có thể sử dụng cũng ít nữa, trước khi biết công dụng của nó mà tùy tiện bán ra thì chắc chắn giá sẽ không cao.

Chi bằng cứ chờ đến khi giá trị của nó hoàn toàn được biết rõ một cách rộng rãi, nhiều người tranh mua thì mới đem ra bán kiếm lời đi...

Ý tưởng ‘tăng giá trị’ đó cấp tốc nảy mầm đâm rễ trong lòng Tần Nhượng. Sau khi quyết định rồi, hán chào tạm biệt ông chủ cửa hàng, rồi quay người định rời đi, dự định bỏ đám quả Tử Quỳnh vào trong ngân hàng, chờ ngày sau biết rõ ràng rồi hẵng chào giá cao.

Nào ngờ vừa đi ra chưa được bao lâu, từ trong cửa hàng đã có mấy người đuổi theo hán. Mấy người này chính là đám nam nữ vừa xem xét trang bị khi này, cấp cũng không cao, nhưng trang bị lại không tệ - trong trò chơi này, muốn tìm ra mấy người có trang bị kém hơn Tần Nhượng, quả thật là rất khó.

Nghe thấy người gọi, Tần Nhượng quay lại, nhìn hai nam hai nữ trước mắt mình. Trên thân bốn người này không có huy chương của gia tộc hay chiến minh, hiển nhiên cũng đều giống như hán, đều là những người chơi ‘không có rễ’ cả. Trong hai người chơi nam, một người là cung tiễn thủ, hướng phát triển không nhìn ra được; người còn lại là một kiếm sĩ, khi đến gần có thể cảm nhận được có một khí vị khá nhẹ của lửa cháy, hán phải là kiếm sĩ hỏa long, một trong bảy đại phái kiếm sĩ.

Hai cô gái thì bộ dạng khá thanh tú, đang hiếu kỳ đánh giá mình từ trên xuống dưới... Khụ khụ, hình như đây là căn bệnh chung của nam giới rồi - không mấy hứng thú gì đi đánh giá diện mạo của đồng bào nam giới, chỉ cực kỳ để ý tới hình dung của người khác phái với mình.

Hai cô gái này, một người là không gió, một người là mục sư ánh sáng, tổ hợp này coi như tạm hài lòng được...

“Tìm tôi có việc?”

Tần Nhượng nhìn bốn người này.

“Ừm. Vừa rồi ở trong cửa hàng có nghe anh nói mấy dược phẩm bậc năm, bậc sáu kia đều là do bản thân anh thu thập được, bởi vậy tôi mạo muội hỏi, thuật Thu Thập của anh... Nhất định là đến cấp cao rồi chứ?”

Người nói chuyện là kiếm sĩ hỏa long.

Tần Nhựt gật gù, trong lòng thì nghĩ, thuật Thu Thập của mình đã đến cấp đỉnh điểm, cũng có thể coi như là cấp cao vậy...

“Thật tốt quá!”

Nghe Tần Nhựt khẳng định, kiếm sĩ hỏa long kia vô cùng vui mừng, chìa tay ra, nói: “Làm quen chút nhé, tôi là Vu Hồng, bọn họ là đội hữu của tôi, đều bậc bốn rồi. Chuyện là như vậy, chúng tôi muốn mời một người nào đó có thuật Thu Thập bậc cao giúp chúng tôi một chút.”

Tần Nhựt không chút biểu cảm bắt tay với y một cái:

“Đầu tiên phải nói rõ, lời mời của các anh tôi chưa chắc sẽ đáp ứng, còn phải xem các anh ra tiền thuê bao nhiêu nữa.”

Hắn vừa nói xong, có một nam một nữ trong đội nọ ra chiều kinh ngạc, sau đó trên mặt có một vẻ khinh thường nhẹ nhệ xuất hiện.

Vu Hồng thì lại không để bụng chút nào:

“Ha ha, đây là đương nhiên thôi!”

Tiếp đó, y nói rõ ràng sự tình.

Hóa ra, khi bốn người bọn họ luyện cấp ở vùng đất tuyết xong, lúc nghỉ ngơi thì phát hiện được mấy cây băng tuyết liên – một loại dược liệu bậc năm - ở trong một góc rất bí ẩn. Lúc đó, bởi vì kỹ năng sinh hoạt của cả bốn người đều không phải thuật Thu Thập, hơn nữa cũng không có bạn bè nào tinh thông thuật này, cho nên tạm thời không cách nào lấy được, mà đến công hội Dong Bình công bố nhiệm vụ thì lại sợ bị người ta giành trước lấy mất, cho nên đành đến trung tâm mua nguyên vật liệu rất nổi danh này để chờ người thích hợp.

Nghe vậy, Tần Nhựt bất giác tròn trớn mắt: xem ra, một tên khổng nước bậc ba không có chỗ dựa sau lưng, trong mắt người khác thì khá là vô hại đó...

*** *Vu Hồng: vu = thầy mo, phù thủy; hồng = chim nhận, thư từ, to lớn.*

*** *Băng tuyết liên: liên = cây hoa sen.*

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Có người rồi

Theo lời Vu Hồng, số băng tuyết liên mà họ phát hiện ở vùng đất tuyết phải có trên bốn cây.

Nếu Tần Nhựt chấp nhận giúp đỡ, vậy số băng tuyết liên thu thập được sẽ chia ra một phần năm làm thù lao cho hắn. Trong khoảng thời gian làm nhiệm vụ, sự an toàn của hắn do bốn người bọn Vu Hồng phụ trách.

Tần Nhựt nghe mà động lòng, ngửa ngáy lăm. Mặc dù chỉ có thể nhận được một phần năm, nhưng cho dù ở đó chỉ có năm cây băng tuyết liên đi nữa thì thù lao của nhiệm vụ này cũng là ít nhất một ngàn đồng vàng rồi...

Phải biết rằng, đi từ thị trấn Savis đến vùng đất tuyết cùng lăm cũng chỉ nửa tiếng đồng hồ mà thôi, nửa tiếng đồng hồ thu được hơn một ngàn đồng vàng, là một cơ hội cực khá, vì sao lại không đi chứ?

Tần Nhựt bèn gật gù, nhận nhiệm vụ này. Sau khi làm xong mọi thủ tục rồi, Tần Nhựt đi một chuyến đến ngân hàng gửi quả Tử Quỳnh và tiền bạc vào, rồi mới theo đám Vu Hồng rời thị trấn.

Trước khi ra khỏi cửa, Tần Nhựt không quên nhắc với Vu Hồng, nhờ y và người bạn cùng tiền thủ trong nhóm cẩn thận cảnh giới, đề phòng có đạo tặc tới gần. Nơi này dù sao cũng là thị trấn Savis, mà chuyện giữa mình với Carmen và Phong Cuồng Huyết Bình cũng vẫn còn chưa yên, đặc biệt là Phong Cuồng Huyết Bình, tên này nhất định sẽ trăm phương nghìn kế trả thù mình. Tần Nhựt không dám lơ lửng.

Vu Hồng nhìn Tần Nhựt một cách kỳ quái:

“Anh rất thích PK à?”

Vừa mới nói khỏi miệng, Vu Hồng lập tức cười hà hà ngay: “Ha ha, tôi nói gì thế này, anh mới bậc ba, làm gì đã biết PK chứ. Yên tâm đi, bọn tôi có ở đây, không ai dám động đến anh đâu.”

Tần Nhựt suýt chút nữa đã bị nửa câu đầu của y khiến cho ngã ngửa rồi.

Hắn âm ức một hồi rồi cuối cùng mới nhìn được, không chứng tỏ rằng mình cũng biết PK. Được rồi, dù sao hiện giờ cũng đã là 2 giờ sáng rồi, Phong Cuồng Huyết Bình chưa chắc đã còn online đâu... Mặt khác, thời gian đến vùng đất tuyết cũng là hơn nửa tiếng đồng hồ, mà đạo này vận khí mình vẫn không tệ lắm, hẳn sẽ không xui xẻo đến mức đụng phải hai tên đó vào lúc này được.

Còn chuyện mình có biết PK hay không, thật lười đi giải thích với bọn Vu Hồng lắm. So với họ, một tên bậc ba như mình quả thật coi như một tên gà con chưa biết PK cũng được - mình cùng lắm cũng chỉ là kỹ xảo không chế mạnh một chút mà thôi, coi như là một con gà con khá hơn một chút trong một đám gà con vậy.

Nghĩ như thế, trong lòng Tần Nhữc cân bằng hơn một chút, sau đó hắn đi ở giữa bốn người bọn Vu Hồng ra khỏi thị trấn, men theo hướng Bắc, tiến vào một vùng đất phủ đầy băng tuyết.

* * * * *

Phải nói Tần Nhữc khá là may mắn, thị trấn Savis bởi vì ở gần biển, cho nên nó và các khu vực chung quanh đều có độ ẩm khá cao, mà vùng đất tuyết này đâu đâu cũng có băng và tuyết, lại càng thích hợp cho sự phát huy của dân khổng nước hơn.

Ở những nơi này, khả năng sử dụng phép thuật của Tần Nhữc quả thực có thể được hình dung bằng một cụm từ ‘thuận buồm xuôi gió, tùy tâm điều khiển’... Cho dù là đối phó với một ít quái vật hệ băng bậc bốn đi nữa, cũng vẫn thuận tay vô cùng.

Có điều dọc đường, vì để chứng minh mình quả thật là một ‘con gà con’, cho nên từ đầu tới cuối các trận đấu trừ dùng cho Vu Hồng một phép Thủy Liệu ra, Tần Nhữc đều không tham gia chiến đấu một chút nào. Điều này khiến một nam một nữ nọ trong đội của Vu Hồng vốn đã rất xem thường hắn giờ lại càng bất mãn hơn. Nếu không phải cân nhắc đến chuyện ‘công nhân thu thập cấp cao + gà con’ có phần khó tìm, phỏng chừng họ đã bùng giận đuổi hắn cút đi rồi ấy chứ.

Biểu hiện của hai người này Tần Nhữc đều biết cả, nhưng mặc dù hắn không phải là người thích bị khinh bỉ, hắn cũng không phải là người dễ kích động. Chỉ cần đối phương còn chưa thể hiện ra mặt một cách quyết liệt, hắn cũng sẽ không chủ động từ đi cái ‘chức vụ lâm thời’ với điều kiện quá tốt như thế này - một tiếng đồng hồ mà lương trên hai ngàn RMB, đi đâu mà tìm chứ?

Lại nói, chủ thuê - Vu Hồng - và em gái của y là Tử Nguyệt Tiểu Yêu thực ra cũng khá là tốt, ít nhất cũng biết lý lẽ rõ ràng, sẽ không vô duyên vô cớ mặt nặng mày nhẹ với Tần Nhữc. Bởi thế, Tần Nhữc cũng coi như hai người nam nữ đi sau lưng mình kia như không tồn tại, chỉ đi sau lưng Vu Hồng và Tử Nguyệt Tiểu Yêu, thỉnh thoảng Thủy Liệu một nhát, cũng coi như nhân nhả.

Dọc đường, chiến lực mà bốn người bọn Vu Hồng thể hiện ra cũng coi như không tệ, năng lực cận chiến của Vu Hồng có chút khá, ít nhất thì cũng phát huy được khí thế và đặc điểm tấn công của một kiếm sĩ hóa long. Khi đối phó với các quái vật hệ băng thì rất lợi; khả năng trị liệu của Tử Nguyệt Tiểu Yêu rất chuyên nghiệp, mà cũng vô cùng đúng lúc, lúc rảnh tay còn có thể thuận tiện dùng ra một phép Tinh Thần Tiên Thát để hỗ trợ nữa; còn hai người nam nữ kia thì khá kém, phần lớn thời gian đều tiêu phí ở chuyện tạo hình và ‘kiến thiết hình tượng’, cùng với khinh bỉ Tần Nhữc... Nhưng rốt cục cả bọn vẫn cứ không kinh không hiểm đến được nơi sâu của vùng đất tuyết.

Đi trong một khu rừng tràn đầy những giọt nước biến thành băng treo trên cành cây, lá cây hơn mười phút xong, thủ lĩnh là Vu Hồng mới dừng bước. Có điều nhìn bộ dáng của y thì có vẻ là không hay. Theo hướng mà y tiến tới, nơi không xa có một khu vực đầy những tảng băng và tảng đá khổng lồ nằm lộn xộn với nhau, đang có một tiểu đội nọ chừng mười người ở bên đấy.

Trong lòng Tần Nhữc như trầm lại.

“Là đây sao?”

Vu Hồng nặng nề gật đầu một cái, hiển nhiên y không ngờ rằng mới chỉ rời khỏi đây chưa lâu là đã có người đến chiếm rồi.

“Phù... Xem ra chúng ta phải công cốc một lần rồi.” Tần Nhữc thở dài một hơi, buồn bực chà chà mũi. Hắn không giữ được tâm trạng như khi chưa đến đây nữa - loại dược liệu bậc cao như thế, người chơi mà gặp được, chắc chắn sẽ không bỏ qua!

Tử Nguyệt Tiểu Yêu nhìn chằm chằm bên đấy một hồi, sau đó đi lên nói:

“Đừng vội, vị trí mấy cây băng tuyết liên ấy mọc rất bí ẩn, bọn tôi luyện cấp ở đây đến nửa ngày trời cũng không phát hiện được, mãi đến khi nghỉ ngơi mới thấy, nói không chừng... Chúng còn chưa bị họ phát hiện ra đâu.”

Ba người còn lại trong nhóm cô cùng nhao nhao gật đầu.

“Vậy bây giờ chúng ta đi qua đó ngay!”

“Khoan đã!”

Vu Hồng vừa mới dứt lời, đã bị người nam còn lại trong đội là Hiên Long cản ngay:

“Không thể cứ như thế đi qua được, biết đâu bị bọn họ phát hiện ra băng tuyết liên thì còn có thể để cho chúng ta lấy được một cách dễ dàng nữa sao?”

Nghe vậy, Tần Nhữc hơi bất ngờ nhìn tên này một cái: thật không ngờ, ở một phương diện nào đó, y vẫn còn khá là tinh táo đó chứ... Dược liệu bậc

năm, nếu thực sự có trên bốn cây thì đã là hơn mười ngàn RMB rồi, nếu những người chơi bình thường mà phát hiện, chắc chắn sẽ sáng hết cả mắt lên, sau đó không biết sẽ xảy ra chuyện gì thật.

“Không thì... Chờ họ luyện cấp xong, chúng ta mới qua đi?” Người nói là người nữ cuối cùng trong đội - Lam Cơ.

Tần Nhược không biểu cảm nhìn cô ta một cái, thầm than đáng tiếc, bộ dạng coi như còn được, đáng người cũng không tệ, nhưng sao bộ não lại...

“Tôi không có nhiều thời gian như vậy để lãng phí với mọi người. Cứ tùy tiện nghĩ ra lý do gì đó tiếp cận với bọn họ, sau đó mọi người phụ trách lừa phỉnh và thu hút sự chú ý của họ, yểm hộ cho tôi đi thu thập băng tuyết liền...”

Trái với thái độ ít nói lúc trước, đưa ra một phương án ‘không được phép hoài nghi’ xong, Tần Nhược không chút biểu cảm nói với bốn tên đồng đội đang kinh ngạc vạn phần của mình: “Nói tôi biết vị trí cụ thể của băng tuyết liền!”

*** *Hiên Long: hiên = cao lớn, to lớn; long = rỗng.*

*** *Lam Cơ: lam = màu lam; cơ = con gái người đẹp (chỉ những người phụ nữ đẹp thời xưa).*

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Oan gia ngõ hẹp

Sự thật lại một lần nữa chứng minh, có những người rất là đê tiện, nói chuyện nhẹ nhàng với chúng thì chúng không thèm nghe cậu, nhưng khi cậu dùng ngữ khí hung hãn một tí, chúng lại ngoan ngoãn nghe theo.

Hiên Long và Lam Cơ chính là những người như vậy...

Sau khi Tần Nhược bày tỏ thái độ, Từ Nguyệt Tiểu Yêu bèn kể cho Tần Nhược nghe tỉ mỉ vị trí của những cây băng tuyết liền. Vị trí của chúng cũng không xa với nhóm người đằng kia, may mà cả băng và đá ở chung quanh chúng đều rất lộn xộn, thành ra không dễ bị người ta phát hiện. Từ Nguyệt Tiểu Yêu là người đầu tiên tán đồng với đề nghị của Tần Nhược - dưới tình hình đối phương không biết vị trí của băng tuyết liền và mục đích của đội mình, họ sẽ rất khó nghĩ tới phương diện ấy.

Cho nên, đề nghị của Tần Nhược có xác suất thành công rất lớn!

Mà điều họ cần phải làm lúc này, chính là như lời Tần Nhược nói vậy: tìm một cái cớ... Một cái cớ để có thể khiến họ dừng ở khu vực ấy mà không bị đối phương hoài nghi.

Bốn người đưa ra mấy đề nghị, nhưng cái nào cũng không phải là thiếu độ tin cậy thì là khiến đối phương hoài nghi. Cuối cùng Tần Nhược thực sự nhin không nổi nữa, sức tưởng tượng của bốn người này thật bản cùng quá sức, không biết có phải do ngồi trong văn phòng lâu quá rồi nên mụ hết cả đầu đi không, liên tục đưa ra bốn đề nghị đều chẳng bằng cả trẻ con nữa, thật là khiến người ta không chịu nổi... Tần Nhược đưa tay xoa xoa trán, bất nhẫn nói:

“Đừng nghĩ phức tạp như vậy nữa, cứ nói thẳng đó là nơi mọi người thường xuyên luyện cấp là được...” Đề nghị đơn giản này lại bất ngờ được bốn người kia thông qua.

* * * * *

Thiết Tỏa Hoàn Giang!

Đây là một cái tên rất có khí vị giang hồ. Trong Vinh Quang, nó là tên của một thành viên trong gia tộc U Minh Quỷ Trảo, thuộc chiến minh cùng tên.

Thiết Tỏa Hoàn Giang là một tên cuồng chiến máu thú cấp 43, là một hán tử phương Bắc, tuổi đã quá ba mươi, làm người quả thật không thẹn với cái tên này.

Từ khi vào trò chơi đến nay, y đi theo bước chân của chiến minh, tham gia vô số những trận chiến lớn nhỏ, dựa vào số trang bị không tệ và cách tăng điểm toàn thể lực, cộng với kỹ xảo chiến đấu rất khá, đã có một ít tiếng tăm trong năm mươi ngàn thành viên bậc cao của chiến minh, đến nỗi mà có rất nhiều bằng hữu ở các gia tộc trong chiến minh khi lập đội đi vây quét BOSS, thông thường đều sẽ không quên gọi đến y.

Có điều hai ngày nay Thiết Tỏa Hoàn Giang có chút xui xẻo, liên tục mấy trận chiến với BOSS đều bị diệt cả đội, cuối cùng, mọi người đều bị rút mất mấy cấp, ngay cả y cũng từ cấp 46 rút đến 43 như hiện giờ, khiến không thể mang được rất nhiều những trang bị lúc trước, đành đi theo tiểu đội luyện cấp này đến vùng đất tuyết.

Nói thật, Thiết Tỏa Hoàn Giang vẫn có phần chán ghét chuyện luyện cấp. Từ khi vào trong trò chơi đến nay, trong một khoảng thời gian khá lớn, y vẫn chìm đắm trong sự kích thích khi chống chọi với BOSS ở cự ly gần, và cũng cực kỳ yêu thích cuộc sống kích động cùng cực, nhiệt huyết tuôn trào như

thế... Còn luyện cấp thì y cảm thấy rất buồn tẻ và nhàm chán - trong thời gian luyện cấp, cuồng chiến máu thú căn bản là không cần động tay vào, chỉ cần ngồi không thu kinh nghiệm là được. Bởi vậy, y cứ phải ngồi thừ ra một khoảng thời gian rất dài mỗi ngày.

Nhưng không có trang bị, y không có cách nào chiến đấu tiếp với BOSS được, đành phải rất bất đắc dĩ nhận mệnh tiếp tục chờ ở trong đội này, một mặt nhàm chán hà hơi vào tay, một mặt chiêm ngưỡng cảnh tuyệt vời chung quanh.

Đột nhiên, ánh mắt y rực sáng!

Phát hiện mỹ nữ!

Mà một lần còn là hai người nữa!

Thiết Tỏa Hoành Giang tựa như kẻ rét lạnh trong mùa đông lại nhìn thấy hai đồng lứa lớn, vô tư không thèm để ý đến sau lưng hai nàng nọ còn đi theo hai tên người chơi đẹp trai. Y dùng sức ườn lồng ngực rắn chắc của mình lên, triển lãm ra sức hấp dẫn nam tính của mình, tựa như một con cẩu đực mùa động dục...

Hai nam hai nữ đi qua là bọn Tần Nhưộc, còn Vu Hồng thì tạm thời lưu lại, không đi qua.

Mới đến gần, bọn Tần Nhưộc đã trông thấy có một tên cuồng chiến máu thú trông tựa như một tên thần coi cửa bước qua ngênh đón, cả bọn đều kinh ngạc, mà điều càng khiến họ chấn kinh chính là, trên ngực đối phương lại có đeo một huy hiệu chiến minh!

Bốn người chấn động mạnh!

Ba người bọn Tử Nguyệt Tiểu Yêu cùng lộ ra vẻ căng thẳng. Không ngờ lại đụng phải người của U Minh Quý Trảo như thế này... Nhất thời, ba người ừ rử vô cùng - nếu trò hề của mình mà bị người ta nhìn ra được thì phiền phức rồi. Còn phần Tần Nhưộc thì... Sau khi nhìn thấy huy hiệu có hình móng vuốt quỷ trên ngực đối phương, hắn cũng thầm kêu khổ không thôi: xui xẻo, thật là oan gia ngõ hẹp mà!

Ngay lúc Tần Nhưộc còn đang suy nghĩ có nên lập tức quay đầu lại bỏ đi không, đôi người to tròn xinh đẹp của Tử Nguyệt Tiểu Yêu đã đảo một vòng, sau đó cô nàng lộ ra một biểu tình cực kỳ động lòng người, chủ động bước tới:

“Đại ca! Em với mấy người bạn luyện cấp chỗ này đã nửa ngày rồi, mới chỉ rời đi một chút thôi, anh có thể... nhường lại cho bọn em được không?” Vì không để đối phương nhìn thấu trò biểu diễn ‘đã diễn tập’ của nhóm mình, Tử Nguyệt Tiểu Yêu đành phải chọn cách chủ động nói chuyện. Nhưng cô không biết rằng bởi vì thế, Tần Nhưộc cũng chỉ có thể cố gắng bước đi theo...

“Chết tiệt, liều thôi! Rủi đâu có nguy hiểm, cùng lắm là bay thẳng về thành thôi chứ gì!”

Nghĩ thế, Tần Nhưộc bèn ườn thẳng lưng lên, đi theo Tử Nguyệt Tiểu Yêu.

Thiết Tỏa Hoành Giang nhìn thấy Tử Nguyệt Tiểu Yêu ngọt ngào bước qua, còn chủ động nói chuyện với mình nữa thì trong lòng thoải mái lắm lắm, cũng cảm thấy có mặt mũi lắm lắm... Nhưng khi nghe ra ý định của đối phương, sắc mặt y nhất thời khựng lại ngay.

Con bé này đúng là thẳng thừng thật, mới bốn người chạy qua mà đã muốn bắt đám huynh đệ nhà mình chuyển chỗ rồi. Mình là người của U Minh Quý Trảo, lẽ nào con bé không nhìn thấy được sao? Nếu đối là hai tên nam phía sau nói thế với y, y đã sớm cho một đạp bay đi mất rồi.

Căn cứ theo tinh thần ‘thương hương tiếc ngọc’, Thiết Tỏa Hoành Giang rất rộng lượng lắc lắc đầu:

“Chuyện này chỉ sợ không được. Anh có thể đáp ứng, nhưng đám huynh đệ kia lại không...”

“A...”

Ánh mắt Tử Nguyệt Tiểu Yêu lộ ra vẻ vừa buồn bã lại vừa mất mát. Phối hợp với dáng vóc nhỏ xinh của cô, biểu tình này trông càng có vẻ đáng thương hơn, tựa như một thiếu nữ đang bị ức hiếp vậy, khiến mấy tên nam ở đây muốn không chịu nổi. Ngay cả hai người biết chuyện là Tần Nhưộc và Hiên Long mà cũng phải thầm than ‘không thể chịu nổi’ ở trong lòng.

Thiết Tỏa Hoành Giang nhìn mà trong lòng đau lắm, suýt chút nữa đã xúc động muốn nhường khu vực này lại, sau đó yêu cầu đối phương ‘bồi thường’ cho mình ngay.

Lúc này, người duy nhất không có cảm giác gì là Lam Cơ cũng mở miệng tiếp lời:

“Thật sự không thể giúp được sao? Bọn em đều đã hẹn bạn luyện cấp chỗ này, họ sắp qua rồi...”

“Giúp bọn em với.”

Tử Nguyệt Tiểu Yêu cắn nhẹ môi, đôi người to đầy sự chờ mong nhìn Thiết Tỏa Hoành Giang, như đang phóng điện vậy. Tuổi nhỏ nhỏ (mười tám), diện lực tràn trề đó nha... Tần Nhưộc một bên than thở, một bên nhìn khuôn mặt đang đỏ như muốn chảy máu của Thiết Tỏa Hoành Giang mà trong lòng thầm tán thưởng.

“Chuyện này... Không được đâu.”

Thiết Tỏa Hoành Giang hơi có chút vầng đầu, y khó khăn lắm dời ánh mắt sang chỗ khác, không dám tiếp tục đối mặt với Từ Nguyệt Tiểu Yêu nữa.

Nhưng vừa dời mắt đi, trùng hợp lại trúng ngay người của Tần Nhữc! Đầu tiên, y ngẩn ra, sau đó ánh mắt chợt trở nên sắc bén, cẩn thận soi xét Tần Nhữc trên dưới, nói từng chữ một:

“Chú mày chính là tên khổng nước bạc ba kia - Tần Nhữc!”

*** *Thiết Tỏa Hoành Giang: thiết = sắt; tỏa = dây xích; hoành = nằm ngang; giang = sông.*

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tổ Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Tiến hành việc “biểu diễn” tới cùng

Thái độ Thiết Tỏa Hoành Giang đột nhiên quay ngoắt, khiến ba người bọn Từ Nguyệt Tiểu Yêu, Hiên Long, Lam Cơ không khỏi sửng sốt. Ba người nhìn Tần Nhữc và Thiết Tỏa Hoành Giang một cách kỳ quái, không biết vì sao người thuộc U Minh Quỷ Trảo này lại biết một tên khổng nước bạc ba bình thường như Tần Nhữc nữa, mà lại... Trông như có địch ý rõ ràng vậy.

“Hai người biết nhau à?”

Sự đột ngột của tình hình khiến mấy người bọn Từ Nguyệt Tiểu Yêu trở tay không kịp, Từ Nguyệt Tiểu Yêu bèn lặng lẽ truyền âm qua cho Tần Nhữc.

Tần Nhữc nhún nhún vai, gật gật đầu, xem như đã trả lời xong câu hỏi của Từ Nguyệt Tiểu Yêu và Thiết Tỏa Hoành Giang... Hắn không để tâm đến ánh mắt đang từ từ sắc bén và nghiền ngẫm của Thiết Tỏa Hoành Giang, cùng ánh mắt mang chút bất an của bọn Từ Nguyệt Tiểu Yêu, chỉ giẫm lên mặt băng thật dày dưới chân, bước tới nơi luyện cấp của đám người Thiết Tỏa Hoành Giang, miệng nói với Từ Nguyệt Tiểu Yêu:

“Người ta không chịu thì thôi vậy, chúng ta cứ ở chỗ này đợi đại ca của cô đến rồi tìm nơi khác vậy.”

Chỉ một câu nói, đã đánh vỡ được cục diện bế tắc do Thiết Tỏa Hoành Giang mang đến, không chỉ một lần nữa quay trở về hướng mà mọi người nghĩ lúc trước, đồng thời còn khiến Thiết Tỏa Hoành Giang hơi lộ ra một chút kinh ngạc và hiếu kỳ.

Chỉ thấy y quay người lại, nhìn chằm chằm vào bóng lưng thân nhiên của Tần Nhữc, không biết đang nghĩ gì.

Từ Nguyệt Tiểu Yêu phản ứng khá nhanh, đáp một tiếng rồi đi theo, Hiên Long và Lam Cơ nhìn nhau, sắc mặt có vẻ căng thẳng một cách khó coi, ra chiều lo lắng vì thái độ vừa rồi của Thiết Tỏa Hoành Giang.

“Hai người biết nhau?”

“Anh với hắn có thù?”

Sau khi hai người đuổi theo rồi, bèn vội vàng vào kênh đội ngũ hỏi cận kề Tần Nhữc ngay.

“Không có thù, chỉ là trong U Minh Quỷ Trảo có một tên mục sư kia nhìn tôi thấy khó chịu thôi.”

Tần Nhữc không giải thích với họ một cách tỉ mỉ, nói xong, hắn không chút cảm xúc hỏi trong kênh đội ngũ một câu: “Nếu sợ gặp phiền phức, mọi người có thể hủy bỏ nhiệm vụ, tôi chạy đi là được.”

Việc đối thoại giữa mấy người lập tức khiến Vu Hồng đang ở cách đây mấy trăm mét chú ý:

“Phát sinh chuyện gì rồi?”

Tần Nhữc lúc này đã đến vành ngoài phạm vi luyện cấp của bọn Thiết Tỏa Hoành Giang, dưới ánh mắt kinh ngạc của đối phương, hắn tùy tiện chọn một tảng đá khổng lồ có băng bao phủ, đường hoàng ngồi xuống. Có điều cảm giác không tốt chút nào, tựa như ngồi trên kim vậy - đội mười người bên này không ngờ lại có đến chín người thuộc U Minh Quỷ Trảo, người cuối cùng là thuộc Từ Kinh Hoa, chẳng trách gì ánh mắt ai cũng nhọn như kim vậy... Tần Nhữc nhìn mà lòng thầm kêu khổ: xui thật, xem như tự chui đầu vào lưới rồi.

Lúc này, trong kênh đội ngũ, ba người bọn Từ Nguyệt Tiểu Yêu đã giải thích xong sự tình cho Vu Hồng. Vu Hồng trầm ngâm một hồi, sau đó nói:

“Hắn sẽ không có chuyện gì lớn, Tần Nhữc mới chỉ bạc ba mà thôi... Người trong chiến minh hắn sẽ không ăn không ngồi rồi đi khi dễ một tên bạc ba, cũng lắm là báo với kẻ thù của hắn thôi.” Nói đến đây, y dừng lại một thoáng:

“Chúng ta tạm thời mặc kệ hắn ta đi, cứ tiếp tục làm chuyện của chúng ta! Có điều kế hoạch ấy chắc sẽ không thông rồi... Tần Nhữc, anh có đề nghị gì

không?” Vu Hồng không để tâm đến uy danh của U Minh Quý Trảo, chuyện này khiến Tần Nhưộc hơi thoáng nhẹ lòng, nếu không thì lần này xem như uổng công mất.

Còn chuyện nghĩ ra cách thì...

Tần Nhưộc nhìn Từ Nguyệt Tiểu Yêu một thoáng, trong lòng hơi động... Thanh âm hân vang lên trong kênh đội ngũ: “Có cách rồi, chỉ là xem mọi người có phối hợp hay không thôi.”

“Nói thử xem?”

Mấy người còn lại đều phấn chấn tinh thần.

Tiếp đó, Tần Nhưộc nói ra biện pháp mà mình vừa linh động nghĩ ra cho những người còn lại...

Hắn vừa nói dứt, sắc mặt của Hiên Long trở nên cực kỳ khó coi, y đột nhiên đến trước mặt Tần Nhưộc theo thể quay lưng với tiểu đội đánh quái kia, hung tợn trừng mắt: “Nhãi con, tao cảnh cáo mày, đừng có nhắm đến Tiểu Yêu nhà bọn tao, nếu không đánh chết mày!”

Tần Nhưộc bình tĩnh nhìn lại y.

Nhìn thấy cảnh này, cách đó không xa, Thiết Tỏa Hoành Giang cực kỳ thắc mắc, không biết chuyện gì đã xảy ra. Y nhìn Từ Nguyệt Tiểu Yêu đang đỏ ửng mặt, trông cực kỳ động lòng người; nhìn Lam Cơ mặt như có sương lạnh, đang chăm chăm nhìn Hiên Long; nhìn hai người không biết đang có biểu tình gì là Hiên Long và Tần Nhưộc; lòng mày y nhăn lại, cúi đầu mấp máy môi như đang nói chuyện, sau đó bước tới phía Tần Nhưộc.

Lúc này, trong kênh đội ngũ, kết quả đã có...

Từ Nguyệt Tiểu Yêu, Lam Cơ đồng ý đề nghị của Tần Nhưộc, cho dù Hiên Long nhiều lần hô hào phản đối đề nghị này một cách nghiêm trọng, nhưng rốt cục lại bị phiếu bầu cuối cùng là Vu Hồng dùng một câu đùa đùa ‘không được ăn đậu hũ của em gái tôi’ đánh bại. Số phiếu thuận nhiều, thông qua.

Tần Nhưộc không chút biểu tình nhìn Hiên Long đang kích động một chút, sau đó hứa với Vu Hồng: “Anh cứ yên tâm, tôi không phải là Hiên Long.”

Hiên Long nghe mà sững sờ, không hiểu gì cả.

Mãi đến khi nhìn thấy Lam Cơ và Từ Nguyệt Tiểu Yêu nhìn mình với biểu tình quái dị, y mới nhất thời giật mình, trừng mắt nhìn Tần Nhưộc, tức đến suýt chút nữa đã lệch mắt cái mũi đi.

* * * * *

“Nhãi con, gan chú mày khá béo đó, đắc tội Phong Cuồng Huyết Bình rồi còn dám một mình chạy ra ngoài à? Lục Tâm đâu? Tên ấy yên tâm để chú mày một mình à?” Thiết Tỏa Hoành Giang nghênh ngang ngồi trên một tảng băng đối diện với Tần Nhưộc, cười ra chiều thú vị, lại còn thỉnh thoảng đưa mắt liếc qua Từ Nguyệt Tiểu Yêu và Lam Cơ đang căng thẳng gần đây. Chắc chắn, sao có nhiều cô gái thích lũ mặt trắng vậy nhỉ?

Tần Nhưộc không để tâm lắm đến Thiết Tỏa Hoành Giang, hắn hồn nhiên quay mặt về phía Từ Nguyệt Tiểu Yêu, một bên chơi đùa với một lọn tóc của cô nàng, một bên lại giả ngu: “Lúc đó là do hắn ta chọc đến tôi trước... Lại nói, tôi cũng chưa có giết hắn, cần gì phải trốn tránh chứ?”

Thật là không lên tiếng thì thôi, đã lên tiếng thì phải vang trời!

Tần Nhưộc nhảy bén nắm bắt được, biểu tình vốn đang hơi khản trương và có chút ngượng ngùng của Từ Nguyệt Tiểu Yêu chợt khựng lại, trong ánh mắt lóe lên một chút cảm xúc không dám tin; sắc mặt Hiên Long, Lam Cơ thì thoáng chốc trở nên khó coi, cũng dùng ánh mắt chán động nhìn Tần Nhưộc, không dám tin đây là sự thực - một tên bạc ba, tha mạng cho một thành viên chiến mình sao?

“Tốt!” Thiết Tỏa Hoành Giang ra sức vỗ tay, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Tần Nhưộc đang ra vẻ hung hăng càn quấy: “Có can đảm, có khí phách... Có điều tình hình khi đó anh đây không rõ lắm, chỉ biết là thằng nhãi Huyết Bình kia thua không phục, muốn luận bàn lại với chú mày một trận thôi. Thế nào? Mấy bọn huynh đệ bọn này sẽ ở đây làm chứng cho chú mày, chú mày... sẽ không chạy đây chứ?”

Tần Nhưộc đã sớm đoán được Thiết Tỏa Hoành Giang sẽ báo cho Phong Cuồng Huyết Bình rồi, cho nên đáy lòng cười lạnh. Hắn nhìn vùng đất băng mờ mịt quanh đây, bỗng hào khí sinh ra: “Tốt! Đánh thì đánh! Chỉ cần hắn đánh một mình, tôi tuy thời phụng bồi!”

“Quân tử nhất ngôn!”

“Tứ mã nan truy!”

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Hái hoa!

Sự tình dường như đã phát triển đến một mức ngoài tầm khống chế, khiến bọn Tử Nguyệt Tiểu Yêu ai nấy đều trắng bệch mặt. Sự mâu thuẫn giữa Tàn Nhược và Thiết Tỏa Hoành Giang vốn là chuyện mà bọn họ mãi muốn tránh, nhưng không ngờ chỉ mấy câu nói ngắn ngủi của hai người, bầu không khí nơi này đã tràn ngập mùi thuốc súng ngay, hơn nữa còn biến thành một trận quyết đấu nữa!

Nhất thời, ba người không biết nên làm sao cho phải..

Có điều lúc này Tàn Nhược lại bổ sung thêm một câu khác, chỉ thấy hắn nhìn về phía Thiết Tỏa Hoành Giang đang động thân đứng dậy, nói: “Đầu tiên, anh phải xác định Phong Cuồng Huyết Bình sẽ đến, cho tôi một thời hạn, chứ không thể bắt tôi chờ mãi như vậy được.”

“Hắn cũng đang trên đường đến rồi, nhiều nhất nửa tiếng đồng hồ nữa. Dù sao chú mày cũng đang chờ người, không chậm trễ bao nhiêu thời gian cả. Nếu trong vòng nửa giờ hắn không đến được, anh không ngăn chú mày!” Thiết Tỏa Hoành Giang là một tên hán tử sáng khoái, nói chuyệt dứt khoát gọn gàng, khiến Tàn Nhược sinh ra đôi chút hảo cảm.

“Được!”

Tàn Nhược và Thiết Tỏa Hoành Giang so lại thời gian: bây giờ là 2 giờ 37 phút sáng. Tiếp đó, Tàn Nhược nói: “Lời đối thoại vừa rồi của chúng ta, tôi đã ghi lại toàn bộ rồi, đợi đến khi quyết đấu, tôi cũng hy vọng anh có thể nói và làm nhất trí.”

Hai hàng lông mày của Thiết Tỏa Hoành Giang nhăn lại:

“Chú mày có ý gì?”

“Không có ý gì.” Tàn Nhược cười cười: “Tôi chỉ là một tên bạc ba bình thường mà thôi, không đấu lại người trong gia tộc thuộc chiến minh như các anh được, rồi đầu Huyết Bình lão huynh nhìn tôi ngứa mắt, tùy tiện an bài người nào đó qua xử lý tôi, tôi khóc với ai đây? Thu lại là để cam đoan thôi, rằng tôi với anh đã có hiệp định quân tử, như thế anh phải làm tốt vai trò người chứng kiến của anh, không được để hắn làm hỏng hiệp định, nếu không... Hừ, nếu các anh dám xằng bậy, tôi cũng dám phát cái này lên mạng, để hàng tỉ anh em người chơi xem khí phách của U Minh Quỷ Trảo một chút, cũng xem xem Thiết Tỏa Hoành Giang đại ca đây thế nào...”

Tàn Nhược vừa dứt lời, ánh mắt của Thiết Tỏa Hoành Giang đã hoàn toàn chú ý đến hắn, chứ không còn tâm tình đi xem hai MM bên cạnh Tàn Nhược nữa. Vốn Thiết Tỏa Hoành Giang chỉ là muốn tìm một cái cớ cầm chân Tàn Nhược ở chỗ này thôi, sau đó Phong Cuồng Huyết Bình có xử lý Tàn Nhược thế nào y đúng thật cũng sẽ không can thiệp...

Nhưng bây giờ, Tàn Nhược lộ ra một trò thế này, không những đã kéo y lên chung một con thuyền, mà còn khiến liên can đến vấn đề danh dự của U Minh Quỷ Trảo nữa, khiến y muốn thoát thân cũng khó!

Thằng nhãi này...

Trong lòng Thiết Tỏa Hoành Giang thầm hận, nhưng cũng không thể không đáp ứng, ai bảo y ăn không ngồi rồi ra mặt cho Phong Cuồng Huyết Bình, lại còn chủ động bảo người ta ra một cái hiệp định quân tử bằng miệng làm gì chứ? Nếu lúc này mà y đổi ý, không phải là tự vả vào miệng mình đó sao?

“Chú mày yên tâm, Thiết Tỏa Hoành Giang anh đây nói được là làm được! lát nữa anh sẽ tự áp trận cho chú mày, ai muốn ra tay quấy nhiễu trận đấu của chú mày, anh sẽ là người đầu tiên xé xác nó!”

“Được! Tôi tin anh!”

Thấy Thiết Tỏa Hoành Giang đã ngoan ngoãn rơi vào cái lồng do mình mở ra, Tàn Nhược cũng thầm bỏ đi một tảng đá lớn trong lòng. Ha ha, đã có Thiết Tỏa Hoành Giang làm lá chắn cho mình rồi, Phong Cuồng Huyết Bình có muốn làm xằng cũng không có khả năng, về phần một chọi một thì... Phong Cuồng Huyết Bình quả thật là không được Tàn Nhược để ở trong mắt.

Có điều trước đây, vẫn nên thu thập bằng tuyết liên trước, giúp bọn Vu Hồng rời khỏi nơi thị phi này thì hơn. Nghĩ như vậy, Tàn Nhược cấp tốc nhắc nhở một tiếng trong kênh đội ngũ, sau đó quay đầu lại nhìn Tử Nguyệt Tiểu Yêu, nói một câu khiến mấy người chung quanh cười ngất:

“Đợi lát nữa nếu anh thắng rồi, em phải hôn anh một cái đấy.”

Nói xong câu này, ngay cả Tàn Nhược cũng cảm nhận được nhiệt độ trên mặt mình, khu, Vương Đạt nói không sai, mình quả thật là đã hư hỏng đi rồi.

Mà mấy người chung quanh thì...

Hiên Long trừng hai mắt thật lớn nhìn vào Tàn Nhược, sát khí bắn ra bốn phía!

Lam Cơ cũng bị lời cầu ‘hôn’ can đảm một cách trần trụi này của Tàn Nhược làm cho cả kinh trở mặt cứng lưỡi, đứng sững sờ nhìn Tử Nguyệt Tiểu Yêu đang đỏ ửng mặt, có chút bối rối không biết phải làm sao.

Thiết Tỏa Hoành Giang thì lại càng khoa trương hơn, y cơ bản là không ngờ được tên gà con bạc ba trước mặt mình đây lại hung hăng can quấy đến như vậy, một giây trước còn đang lập hiệp định với mình, một giây sau đã làm ra một chuyện không có khả năng phát sinh là ‘câu hôn’ với bạn gái rồi... Grào!

Thằng nhãi này xứng đáng bị Phong Cuồng Huyết Bình kéo đầu vào trong đám quái tuyết để chúng phân thây!

“Ây, hai người bọn này ti tê với nhau, mấy người trừng mắt lớn như vậy làm gì chứ?”

Biểu tình khi Tần Nhưộc nói câu này, trong mắt mấy người chung quanh thật là can ăn đòn lắm, đặc biệt là cái vẻ khoe khoang một cách rõ ràng kia, khiến ngay cả những người đang đánh quái luyện cấp gần đây cũng khá là khó chịu.

Không phải là có một con bạn gái xinh đẹp đó sao? Không phải là định hôn một nhát đó sao? Xem cũng không cho à? Móa!

Tần Nhưộc lại như không thèm để ý tới phản ứng của những người này, hấn đánh mắt một cái, sau đó dưới ánh mắt cam chịu của Hiên Long và Lam Cơ, hấn kéo Từ Nguyệt Tiểu Yêu với bộ mặt đỏ như muốn chảy máu chạy đi, bộ dạng như đang muốn qua một bên tìm cái xó anh em em, không cho người khác nhìn vậy.

Hai người tựa như một đôi tình lữ, cùng nhau đi nhanh tới đằng sau một tảng đá đóng băng đồ sộ ở cách đó hơn hai chục mét, từ góc nhìn của bọn Thiết Tỏa Hoành Giang vẫn còn có thể nhìn thấy Từ Nguyệt Tiểu Yêu với khuôn mặt đỏ bừng kiểu điểm cử ngượng ngùng nhìn phía sau tảng đá ấy, bày ra tư thái của một cô gái mới lớn.

Thiết Tỏa Hoành Giang nhìn mà trong lòng ngứa ngáy lắm, sao mình lại không có một cô bạn gái xinh đẹp như vậy chứ? Thật là đáng buồn quá!

Mà tên tiểu tử thói Tần Nhưộc kia, mới chỉ là một tên khổng nước bậc ba mà thôi, mặc dù tính tình can quấy một tí, năng lực kém một tí, nhưng đã có một người bạn gái như vậy bên người rồi, ngày ngày chắc chắn phải khoái hoạt hơn y nhiều lắm..

“Ai... Rau ngon đều bị heo ăn hết rồi.”

Thiết Tỏa Hoành Giang thầm thở dài trong lòng.

Đã hai phút trôi qua, một tên nọ trong U Minh Quỷ Trảo nhìn thoáng về phía Từ Nguyệt Tiểu Yêu, có chút lo lắng nhăn mày:

“Thiết ca, không đúng rồi, nửa ngày trôi rồi sao chỉ nhìn thấy mỗi cô bé đó, thằng nhãi kia không lẽ chạy đi rồi sao?”

Nghe tên này nói như vậy, Thiết Tỏa Hoành Giang mãnh liệt gãi gãi lông mi:

“Hấn dám!” Nói rồi, y sải bước bước qua xem như thế nào...

Bước tới phía sau tảng đá nọ, y vừa lúc nhìn thấy Tần Nhưộc đang yên lành đứng đấy nắm lấy đôi tay đẹp của Từ Nguyệt Tiểu Yêu. Thấy y tới, Từ Nguyệt Tiểu Yêu ngượng ngùng kêu lên một tiếng, rồi cúi đầu chạy trở về, tựa như đã bị người ta ngắt ngang một chuyện gì đó cực kỳ đáng xấu hổ vậy. Ở đó, chỉ còn lại Tần Nhưộc đang dùng ánh mắt vừa đau đớn vừa hung ác nhìn chằm chằm vào Thiết Tỏa Hoành Giang.

“Ạch... Anh mày đi dụ quái, không biết...”

Thiết Tỏa Hoành Giang chợt dạ rụt cổ lại, không dám tiếp tục đối mặt với ánh mắt hung ác như sói kia của Tần Nhưộc.

Y nào biết, khi y vừa rời đi, Tần Nhưộc đã lập tức ngồi xổm xuống, chìa đôi bàn tay tà ác ra, từ trong khe hở của tảng đá nơi này thu thập cây băng tuyết liên cuối cùng..

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tổ Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Tánh khí của ghé con

Năm cây băng tuyết liên, rất dễ phân chia.

Vu Hồng đứng lì đưa cho Tần Nhưộc một cây làm thù lao, sau đó Tần Nhưộc nói trong kênh đội ngũ: “Anh có thể qua rồi, thừa dịp tên tìm còn tôi chưa tới, mang mọi người rời khỏi nơi này đi.”

“Vậy anh thì sao?”

Từ Nguyệt Tiểu Yêu nháy đôi mắt xinh đẹp, nhìn qua.

Tần Nhưộc vừa định trả lời thì Hiên Long vốn đã sớm ngứa mắt hấn từ lâu chợt nửa âm nửa dương chen vào một câu: “Lo cho anh ta làm gì chứ? Cô không nghe anh ta vừa mới nói gì sao? Anh ta tha cho tên mục sư kia của U Minh Quỷ Trảo đấy. Người ta bản lĩnh lớn, có thể có chuyện gì chứ?” Nói xong, y lập tức thúc giục hai cô gái rời khỏi nơi đây:

“Dù sao chúng ta cũng đã trả thù lao rồi, đừng có làm mất thời gian của người ta nữa.”

Tần Nhựt nghe mà nhướng mày lên, tên nhãi này, vừa mới thu thập bằng tuyết liên xong cho y, là y đã lập tức trở mặt không quen biết rồi. Cái thứ như thế này, mong được con gái người ta thích mới là lạ!

Quả nhiên, không chỉ Từ Nguyệt Tiểu Yêu mở miệng phản bác, mà ngay cả người hình như rất có hảo cảm với Hiên Long là Lam Cơ cũng thoáng nhún đôi mày.

“Sao anh lại nói thế được, Tần Nhựt cũng là bởi vì giúp chúng ta làm nhiệm vụ cho nên mới đụng phải người của U Minh Quý Trảo, về tình về lý chúng ta đều không nên rời đi như thế.”

Từ Nguyệt Tiểu Yêu được ca ca của cô hưởng ứng, Vu Hồng trầm giọng:

“Không sai, chúng ta không thể cứ đi như thế được. Mặc dù tên cuồng chiến máu thú kia nói dễ nghe lắm, rằng đồng ý cho Tần Nhựt một cơ hội quyết đấu công bình, nhưng chúng ta có biết hắn sẽ đổi ý hay không? Nếu lưu lại thì hắn còn có thể có chút cố kỵ, chứ chúng ta đi rồi, còn một mình Tần Nhựt, nơi này rất cực phát sinh chuyện gì còn chẳng phải là do bọn họ nói hay sao?” Không thể không nói, Vu Hồng đã suy xét đến một vấn đề mà Tần Nhựt chưa suy xét đến được.

“Được rồi, có điều lát nữa bất kể xảy ra chuyện gì, mọi người cũng không nên trực tiếp nhúng tay vào nhé!” Tần Nhựt trầm ngâm một chút, sau đó đáp ứng. Có bọn Vu Hồng ở đây, xác suất xảy ra chuyện sẽ nhỏ đi rất nhiều, chỉ là... Hy vọng chuyện ngày hôm nay đừng nên mang tới phiền phức cho họ thì hơn...

“Anh yên tâm, bọn tôi sẽ luôn ở bên cạnh xem cuộc chiến, ghi lại quá trình chiến đấu của anh. Nếu bọn họ dám giở trò quỷ, chúng tôi sẽ tuyên bố lên internet ngay, để toàn thế giới người chơi xem bộ mặt của họ là như thế nào.”

Sau khi Vu Hồng đồng ý rồi, Hiên Long dĩ nhiên không thể nói gì được nữa. Y nhìn Tần Nhựt, ra vẻ rất xem thường hừ một tiếng: “Tôi thật muốn xem anh làm sao mà đánh gục được một thành viên chiến minh nào, mong không phải là thổi phồng ra thì hơn.”

Tần Nhựt không tranh luận chuyện mà rất nhanh sẽ có kết quả này với y. Hắn nhìn thời gian: còn hai mươi phút nữa để làm quen với địa hình của khu vực này.

* * * * *

Song song với lúc này, mấy người ở phía đối diện cũng đang đánh giá bọn Tần Nhựt, đề tài lập đi lập lại chỉ là mấy loại cũ kia: hai cô nàng Từ Nguyệt Tiểu Yêu, Lam Cơ và tên khổng nước bạc ba dám không biết chết sống khiêu chiến với Phong Cuồng Huyết Bình nọ.

Có điều sau khi biết Từ Nguyệt Tiểu Yêu và Lam Cơ hóa ra lại là bạn gái của Tần Nhựt và Hiên Long, đề tài của họ liền dần dần tụ về Tần Nhựt - một tên khổng nước bạc ba may mắn chiến thắng khi đấu với một mục sư ánh sáng bậc bốn trong rừng Cain, quả thực là một đề tài khiến cho người ta bất ngờ.

Nói một hồi, đột nhiên một thành viên nọ của U Minh Quý Trảo như nhớ ra chuyện gì đó, bèn quay sang một cung tiễn thủ cạnh mình, cũng chính là thành viên Từ Kinh Hoa duy nhất ở đây - Huyết Nam, hỏi:

“Đúng rồi, Huyết Nam, cậu không phải rất quen với Lục Tâm sao?”

Huyết Nam gật đầu: “Cũng khá khá.”

“Vậy cậu giúp chúng tôi hỏi một chút, chuyện khiêu chiến ở cửa vào di tích lần trước rốt cục là sao thế. Phong Cuồng Huyết Bình dù sao cũng là một người chơi chuyên nghiệp, trang bị và cấp bậc đều cao hơn tên gà con bậc ba kia nhiều, theo lý thì không thể bị bại bởi hắn được chứ?”

Người này vừa hỏi, mấy người bên cạnh cũng nhao nhao phụ họa:

“Tôi cảm thấy chuyện Phong Cuồng Huyết Bình nói hẳn phải là sự thật. Dưới tình huống bình thường, tên nhãi kia sao có khả năng là đối thủ của hắn được...”

“Tám phần là khi đó ánh sáng mờ quá đấy... Một tên gà con bậc ba mà đánh thắng nổi người trong U Minh Quý Trảo chúng ta, hừ!” Mấy người này cùng bảy miệng tám lưỡi đưa ra một kết luận.

Huyết Nam không tranh luận với họ, dù sao việc này cũng đã bị truyền ra ngoài, khiến U Minh Quý Trảo quả thật có chút mất thể diện rồi, nếu bây giờ y mà tranh luận vào, cũng không khác gì làm mất mặt người ta cả. Y bèn phụ họa một câu:

“Cũng có khả năng đó, nghe Lục Tâm nói thì khi đó họ đều đang cướp chìa khóa, không xem được.”

“A?”

Nghe vậy, mấy người chung quanh có chút nhụt chí. Họ vốn tưởng rằng Huyết Nam hay Lục Tâm sẽ tranh luận một hồi với họ, để họ có chỗ mà bắn pháo miệng, nhưng bây giờ nếu bên mình mà há miệng ra nói gì đó, vậy thì thật là quá đáng lắm.

Xem ra chỉ có thể chờ đến khi Phong Cuồng Huyết Bình qua đây, độ sức với Tần Nhưộc một trận trước mắt họ thì mới có thể dập đi đám lửa trong lòng bọn họ thôi.

Nhìn từng con từng con quái tuyệt đang một lần nữa nảy mới ra, Huyết Nam lắc đầu bật cười. Sau đó, y như chợt nhớ ra chuyện gì, bèn không thanh không sắc truyền âm qua cho Lục Tâm

“Ồ đâu đấy?”

“Cậu thấy hứng thú với chuyện này à?”

Thanh âm của Lục Tâm truyền qua, vẫn cứ thẳng thừng như vậy. Huyết Nam cười ngượng một cái, sau đó bỏ mấy phần râu ria đi, đi thẳng vào chủ đề: “Là như vậy, tên tiêu đệ cậu mới kết giao kia... Hiện đang ở chỗ tôi đây.”

“Nói rõ chút!” Thanh âm của Lục Tâm nhất thời trở nên trầm trọng hơn.

“Tiêu tử này là khá can đảm, mới đắc tội với Phong Cuồng Huyết Bình xong đã dám mang bạn gái đi ra lêu lổng rồi, vừa vận dụng tới đội luyện cấp của tôi...”

Thanh âm Lục Tâm hơi đánh lại:

“Cậu vẫn còn luyện cấp chung với đám người U Minh Quỷ Trảo kia à?”

“Nếu không thì luyện với ai?” Huyết Nam buồn bực bác lại một câu.

“Không phải là người của các cậu tìm cậu ta gây phiền toái đó chứ?”

Huyết Nam bật cười: “Sao có thể chứ? Dù sao cũng là bạn của cậu mà, lại nói, bọn họ cũng sẽ không vì việc này mà ra tay giúp Phong Cuồng Huyết Bình đâu... Có điều là có chút không phục, cho nên gọi Phong Cuồng Huyết Bình qua, bắt họ đấu lại một trận ở đây thôi!”

“Cậu ta đáp ứng rồi à?”

“Ừ, cái tính ghé con, hạp với cậu lắm đấy.”

“Vậy là được rồi, cậu ở bên cạnh chiếu cố chút, đừng để họ làm xằng là được rồi...” Lục Tâm chỉ đáp lại một câu đơn giản như vậy, khiến Huyết Nam khựng người một hồi không biết phải nói gì:

“Tôi nói, cậu không lo lắng chút nào hay sao?”

Đầu bên kia truyền lại tiếng cười của Lục Tâm: “Có gì cần phải lo chứ? Đúng rồi, quá trình chiến đấu của họ, cậu nhớ ghi lại rồi chia tôi với nhé.”

Biểu tình của Huyết Nam trở nên nghiêm hơn. Y nhìn tên ‘khổng nước bạc ba’ phía đối diện, ánh mắt đã trở nên khác với trước.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Rút đao bạt kiếm

Mười phút sau, bóng dáng của bọn Phong Cuồng Huyết Bình cuối cùng cũng xuất hiện trong mắt mọi người ở phía cánh rừng xa xa. Tần Nhưộc nhận thấy Bá Vương Hoàn và Hắc Thực thành linh cũng có trong đội ấy! Một tên cuồng chiến máu thú cấp 45, một tên khổng bóng tối cấp 46... Không ngờ Phong Cuồng Huyết Bình đi đâu cũng mang theo một đội người như thế này đây, ngay cả quyết đấu với mình mà cũng mang theo họ trường chinh nữa... Đây không phải là lãng phí thời gian của người khác sao?

Bên này, Thiết Tỏa Hoành Giang và Vu Hồng hiển nhiên cũng không ngờ Phong Cuồng Huyết Bình sẽ mang nhiều người qua như thế này, cho nên đều hơi nhú nhú mày. Thiết Tỏa Hoành Giang bèn bước lên nghênh đón khi đám Phong Cuồng Huyết Bình tới gần.

Lúc này, Tần Nhưộc rõ ràng cảm nhận được sự căm hận và sát khí trên người của Phong Cuồng Huyết Bình, có lẽ sau trận chiến ở cửa vào di chỉ Alex, cuộc sống của y cũng không thoải mái gì...

Có điều hôm nay định mệnh của y là không có cách nào trả được thù rồi.

Bất kể là vì bản thân mình cũng vậy, hay vì tiểu đội của mình, hoặc là vì hai người mình mới gặp lần đầu là Vu Hồng và Từ Nguyệt Tiểu Yêu, mình cũng nhất định phải thắng, nếu không mọi người đều sẽ mất mặt mũi hết.

Còn phần Phong Cuồng Huyết Bình thì..

Thất bại một lần nữa, cũng là do y tự chuốc lấy mà thôi!

Hơn nữa lần này, nhất định phải triệt để khiến U Minh Quỷ Trảo triệt để không còn gì để nói, khiến Phong Cuồng Huyết Bình từ nay về sau không có cơ hội gây phiền hà cho mình nữa mới được. Nghĩ đến đây, Tần Nhữc bèn đi theo sau Thiết Tỏa Hoành Giang, nghênh đón bọn người Phong Cuồng Huyết Bình..

Vu Hồng và Tử Nguyệt Tiểu Yêu nhất thời trở nên khẩn trương, còn Lam Cơ và Hiên Long thì lại có vẻ mong sao cho Tần Nhữc bị thua càng sớm mới càng tốt - họ không cho rằng một tên khổng nước bạc ba lại có thể đánh rớt ngựa một kẻ ở tít trên cao như thành viên chiến minh được, cho dù đối phương chỉ là một mục sư ánh sáng bậc bốn bình thường.

* * * * *

Cửu nhân đối mặt, rút đao bạt kiếm!

Lời này không chút giả dối nào, Tần Nhữc vừa mới bước đến gần, đã thấy mấy người phía sau Phong Cuồng Huyết Bình đưa tay cầm vào vũ khí của chúng, tựa như đang bắt đầu suy nghĩ xem nên hạ thủ từ bộ vị nào, góc độ nào rồi..

Phong Cuồng Huyết Bình thì lại càng trực tiếp hơn, y thu hồi ánh mắt, cười to nói với Thiết Tỏa Hoành Giang: “Cảm ơn Thiết ca! Xử lý xong tên này rồi, đàn em lập tức đến quán rượu Kê Thẳng Lợi đãi tiệc, chúng ta sáng khoái một phen ngay!”

Y vừa nói xong, hai tên nguyên tố sư sau lưng y liền bắt đầu tụ tập phép thuật.

Thiết Tỏa Hoành Giang lập tức nghe được tiếng hừ lạnh coi thường của Tần Nhữc từ phía sau lưng: “Thiết đại ca, ông anh chưa nói rõ với chúng, hay là bọn chúng không để ông anh vào trong mắt thế?”

“Con mợ nó!”

Thiết Tỏa Hoành Giang hiển nhiên không phải là người tốt nhện gì, bị Tần Nhữc kích một câu này, y tức khắc nâng một tấm thuẫn đồ sộ màu đen lên, dùng tốc độ nhanh lướt một cái, ầm ầm đụng bay hai tên nguyên tố sư đang ngưng tụ phép thuật ngay.

Thu lại thuẫn, sau đó Thiết Tỏa Hoành Giang hằm hằm nhìn hai kẻ đang bò dậy với vẻ mặt tức giận mà không dám nói ra ấy. Tiếp đó, y phát tiết lửa giận lên người Phong Cuồng Huyết Bình: “Mày mang từ đâu tới hai thằng ngớ ngẩn này vậy? Ai cho bọn mày ra tay chứ?”

Được! Đánh người mà còn chửi người nữa...

Khoảnh khắc, thanh âm và hành động của Thiết Tỏa Hoành Giang đã khiến người chung quanh chấn động!

Bên Tần Nhữc là bị tốc độ lẫn kỹ xảo tấn công một cách lưu loát và mạch lạc của Thiết Tỏa Hoành Giang làm cho chấn động, còn bọn Phong Cuồng Huyết Bình thì là không ngờ được người hảo tâm báo bọn họ qua đây lại quay lại đánh họ, cho nên cả bọn cùng đứng im kinh ngạc nhìn Thiết Tỏa Hoành Giang, trong đầu đầy sương mù.

Chỉ có những người cùng đội với Thiết Tỏa Hoành Giang là biết tính y, cho nên nhìn thấy tình hình như vậy, đều nhất tề lắc đầu cả: ai.. Cái lão này, tánh khí nóng nảy đó suốt kiếp này chắc không sửa nổi nữa rồi!

“Thiết ca, đàn em làm sai chỗ nào vậy?”

Phong Cuồng Huyết Bình dường như rất kiêng kỵ Thiết Tỏa Hoành Giang, cho nên dù hai tên huynh đệ của mình bị đánh, nhưng y vẫn tỏ ra rất khiêm tốn, khi khôi phục tinh thần lại thì lập tức bước qua cười lấy lòng ngay.

“Đừng đàn em đàn ểc gì cả, ông không có giao tình với mi. Nghe nói mi thua tên nhãi này mà không chịu phục, hơn nữa bại dưới tay hần cũng đúng thật mất mặt U Minh Quỷ Trảo chúng ta, cho nên ông tìm cho mi một cơ hội đánh lại với hần đây... Hai người một chọi một, đường đường chính chính mà lấy lại mặt mũi cho U Minh Quỷ Trảo đi!”

Thiết Tỏa Hoành Giang mặc dù có hơi thô tục, nhưng nói năng có trước có sau, có lý có đạo, cho nên bọn Bá Vương Hoàn và Hắc Thực đứng phía sau nghe cũng phải liên tiếp gật gật đầu. Chuyện mặt mũi, là phải giành trở về.

“Hần mà cũng xứng quyết đấu với tôi? Mẹ nó, lúc ở di tích nếu hần không dùng phép che mắt tôi, làm gì tôi có thể bị bại chứ?” Vừa nhắc lại chuyện ở di tích, Phong Cuồng Huyết Bình đã dâng lên một xung động muốn hành hạ Tần Nhữc đến chết ngay! Y nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Tần Nhữc, đáng vẻ tựa như đang hận không thể nhào tới cắn một miếng thịt trên người Tần Nhữc xuống vậy.

Thiết Tỏa Hoành Giang thì lại không để ý tới lời nói của y, không chút biểu tình nói:

“Ông cũng hy vọng điều mi nói chính là sự thật, cho nên mới để hai người bọn mi quyết đấu một chọi một đấy. Nếu thắng, về sau mi muốn giết hần thế nào cũng được, mà bọn ông cũng vui vì mi rửa sạch được mối nhục cho chiến minh. Nhưng nếu thua thì... Ngày sau ông cũng sẽ kể mi trả thù hần như thế nào, có điều hôm nay, ở chỗ này, mi không được động đến hần!”

“Ý anh là, hôm nay trừ phi tôi đơn đã độc đầu giết hán, không thì anh nhất định sẽ bảo vệ hán phải không?” Đồng tử của Phong Cuồng Huyết Bình hơi rút lại, y lạnh lùng nhìn Tần Nhưộc, biểu tình dần dần trở nên nghiêm trọng hơn...

Thiết Tỏa Hoành Giang gật gù: “Đúng là ý đấy đấy! Đây là điều kiện mà hán đã đáp ứng để lưu lại, cũng là hiệp nghị giữa ông đây với hán. Nếu mi cảm thấy mình có năng lực để giết hán, vậy thì cứ lên đi, trừ khi thông báo của mi trong chiến minh là lừa gạt.”

Đã nói đến nước này rồi, Phong Cuồng Huyết Bình biết, bây giờ y muốn không chấp nhận cũng không được nữa rồi, Thiết Tỏa Hoành Giang đã quyết tâm không để người của y giúp y đối phó với Tần Nhưộc. Nếu y không chấp nhận, vậy sau này tên tuổi y trong U Minh Quỷ Trảo sẽ triệt để trở nên thối tha tận cùng, thậm chí còn có khả năng bị tộc trưởng và minh chủ xóa tên nữa.

Nghiến răng, sau đó Phong Cuồng Huyết Bình ưỡn ngực:

“Được, thì quyết đấu! Lẽ nào tôi lại bị bại bởi một tên khổng nước bạc ba sao?”

Trong lòng y, trận chiến lúc đó nơi cửa vào di tích Alex, hoàn toàn là do hoàn cảnh ư ám, lẫn người chơi bên cạnh nhiều quá cho nên mới khiến y nhất thời phán đoán sai lầm, dẫn đến bại trận thôi.

Còn ở đây là vùng đất tuyết, địa thế rộng rãi, đơn giản, không thể nào lại bị tên ấy dùng biện pháp gì đó mê hoặc được. Huống chi... Trên đường đến thị trấn Savis, y đã cố ý mượn mấy món đồ gia tăng lực phòng phép và HP từ người khác rồi.

Hừ! Lần này phải khiến tên ấy chết một cách tâm phục khẩu phục, sau đó tải đoạn phim chiến đấu này lên internet, rửa sạch thanh danh cho mình mới được...

Thấy Phong Cuồng Huyết Bình đã đồng ý rồi, Thiết Tỏa Hoành Giang nhướng mày lên, tức thì giương cao giọng quát với mấy người chung quanh:

“Chuyện liên quan đến thanh danh của U Minh Quỷ Trảo, người không liên quan lui ra sau năm mươi mét! Trong khi quyết đấu không ai được bước thêm một bước nào, nếu không đừng trách ông đây không khách khí đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Cho mày đánh trước đấy

Mọi người nhao nhao lui về phía sau, dành ra một khoảng trống lớn cho Tần Nhưộc và Phong Cuồng Huyết Bình quyết đấu.

Lúc này, Phong Cuồng Huyết Bình lại phá lệ nhắc nhở thêm một câu, bảo mọi người lui ra xa hơn chút nữa, phân tán hơn chút nữa, để đề phòng người nào đó lại thoát khỏi chiến trường, trốn sau lưng người khác. Chuẩn bị thỏa đáng hết thảy xong, phạm vi 50 mét chung quanh hai người đã không còn một người chơi nào tồn tại, quanh đấy, trừ lúc lúc vài cây lá kim đang bị tuyết làm trĩu nặng ra, còn lại đều bằng phẳng, không có bất cứ thứ gì để Tần Nhưộc lấy làm vật che mắt cả.

Tần Nhưộc từ đầu đến giờ vẫn đứng nguyên chỗ nhìn cảnh Phong Cuồng Huyết Bình an bài chung quanh, không hề nói một lời, mãi đến khi đối phương một lần nữa đưa ánh mắt lạnh lẽo, hung tàn về phía mình, hán mới mở miệng hỏi:

“Chuẩn bị sẵn sàng rồi chứ?”

Thái độ ung dung của Tần Nhưộc khiến bọn Thiết Tỏa Hoành Giang đang đứng xem phải nảy sinh chút cảm giác trầm trọng. Nhìn biểu hiện hoàn toàn bất đồng của hai người trong trận, những người này không khỏi thầm hỏi trong lòng: trận chiến nơi cửa vào di tích kia, thật sự chỉ là ngẫu nhiên sao?

Đám người U Minh Quỷ Trảo thì bắt đầu có chút khản trương, trong lòng cũng đồng thời mắng Phong Cuồng Huyết Bình: cũng đã lui lại xa như vậy rồi, còn gì mà cứ lo lắng nữa chứ? Thật là giúp đối thủ gia tăng khí thế mà!

Phong Cuồng Huyết Bình dường như cũng cảm thấy mình đã tỏ vẻ nhất gan quá, song song với đó, y cũng cảm nhận được sự bất mãn của đám huynh đệ đồng chiến minh sau lưng, cho nên y thầm run trong lòng, bèn nhắm về phía Tần Nhưộc, cao giọng quát:

“Con mẹ nó mày bớt nói nhảm đi! Cho mày ba giây thời gian để mở kết giới, tao cho mày đánh trước đấy. Quá thời hạn đừng trách!” Câu nói này quả thật gỡ lại được một chút thể diện cho y, có điều hành động của y lại không nhất trí một chút nào: y quay lưng lại với người xem, lặng lẽ bắt đầu chuẩn bị gia tăng trạng thái đầu tiên, định khi đối phương động thủ thì có thể đề cao lực phòng ngự của bản thân ngay - chỉ cần dùng một phép Thần Linh Tỉ Hữu là trên cơ bản có thể không cần phải lo đòn tấn công của một tên khổng nước bạc ba tạo thành bao nhiêu thương tổn cho mình rồi!

Tính toán của Phong Cuồng Huyết Bình rất lưu loát, đáng tiếc là Tần Nhưộc lại không thuận theo, hán lạnh lùng trả lời: “Không cần mày phải nhường, tránh lát nữa thua trong tay tao mày lại không chịu phục!”

“Mẹ!”

Vừa nghe Tần Nhực nói như thế, Phong Cuồng Huyết Bình nhất thời dâng lên một bụng lửa giận ngay: “Được, đây là do mày nói đấy nhé, đừng có nói là tao không cho mày cơ hội đấy!” Tức khắc, y dùng một phép Thần Linh Tí Hữu lên người mình ngay, rồi sau đó cũng lười thêm các trạng thái khác, cứ thế vọt lên.

“À!”

Từ Nguyệt Tiểu Yêu, Vu Hồng nhìn thấy Phong Cuồng Huyết Bình động thủ trước, bèn đồng thời cả kinh hô lên:

“Tần Nhực, mau ra tay đi!”

“Sao lại để hắn đánh trước chứ?”

Phải biết rằng, cự ly hai mươi mét an toàn, Phong Cuồng Huyết Bình kia dốc sức chạy chỉ cần 3 giây mà thôi, cho dù Tần Nhực có tranh thủ thời gian chuẩn bị phép thuật, nhiều nhất cũng chỉ là khởi động được Thủy Chi Kết Giới và một phép khống chế nguyên tố nước bậc một nữa, trong khi phép thuật phòng ngự của mục sư ánh sáng bậc bốn lại rất mạnh, cộng với ưu thế cấp bậc, y chỉ cần tùy tiện phóng ra hai đến ba đòn tấn công tinh thần bậc ba là có thể ép chết Tần Nhực rồi...

Hai người thực không hiểu, đã đến thời khắc này rồi mà sao Tần Nhực còn vờ vịt như thế nữa, lẽ nào từ khi bắt đầu là đã định chết để bù lại cho tên mục sư U Minh Quý Trảo ấy à?

Nhìn thấy cảnh này, Hiên Long sáng khoái lắm lắm. Y tàn nhẫn cười - đến bây giờ Tần Nhực mới bắt đầu hành động, như vậy tuyệt đối không thể nào ngăn được loạt tấn công mà Phong Cuồng Huyết Bình kia sắp triển khai.

Hừ, cho nhai con mày giả vờ giả vịt dọc đường nhé... Cho mày đóng giả làm tình lữ với Tiểu Yêu MM nhé... Cho mày dám nói móc tao nhé... Chết đi là tốt nhất, tốt hơn là sau này ngày ngày bị U Minh Quý Trảo truy sát!

Trong số những người chơi ở đây, người có tâm trạng bất đồng nhất chính là người đã nhận được tin từ Lục Tâm, biết rằng Tần Nhực ‘rất lợi hại’ - Huyết Nam. Vốn y không tin rằng một tên khống chế nước bậc ba thì lợi hại bao nhiêu, nhưng người vô tình tiết lộ điều này lại là Lục Tâm thì... Ngờ kìa và phương thức nói chuyện của Lục Tâm đã hoàn toàn khẳng định điều này, khiến Huyết Nam nhất thời dâng lên sự hứng thú!

Tức thì Huyết Nam một bên mở ra chức năng thu hình, một bên lại khẩn trương nhìn chăm chăm vào hai người giữa sân, đầy lòng chờ mong, hy vọng Tần Nhực tốt nhất là có thể làm ra một chút biểu hiện nào đó kinh người, để y có cơ hội nổi danh một phen trên diễn đàn.

Nhưng quá trình chiến đấu tiếp theo, lại khiến Thiết Tòa Hoành Giang và mọi thành viên U Minh Quý Trảo ở đây phải hồi hận khi lựa chọn vùng đất tuyệt làm chiến trường cho hai người kia ngay.

* * * * *

Ngay khi Phong Cuồng Huyết Bình dùng vẻ mặt dữ tợn sắp sửa tới được phạm vi có thể tấn công, một bức tường băng hình vuông dày nửa mét, dài rộng hai mét thành linh đội lên ở phía trước y!

“Lại là chiêu này?”

Phong Cuồng Huyết Bình lập tức nhớ lại trận đấu nơi cửa vào di chỉ, bèn vô thức hiện lên một ý nghĩ rằng tuyệt đối không thể để cho Tần Nhực có cơ hội bùng nổ, y tức khắc nện ra chiêu Tinh Thần Xuyên Thấu đã ngưng tụ ra ngoài ngay.

“Àm!”

Tựa như bị một chiếc búa tạ nện trúng, bức tường băng của Tần Nhực phát ra một tiếng vang, sau đó phần chính giữa nó vỡ ra, thành một lỗ hổng hình tròn có đường kính nửa mét, đồng thời từ lỗ hổng này cũng có những đường nứt bắt đầu lan ra... Bức tường bóng loáng này nhất thời bị vỡ thành hai nửa, ngã xuống.

“Ngu xuẩn!”

Nhìn thấy cảnh này, Thiết Tòa Hoành Giang nhú chặt mày, sau đó hai chữ ‘ngu xuẩn’ bật ra khỏi miệng y. Mấy thành viên U Minh Quý Trảo bên cạnh y cũng nhú chặt mày, chăm chú nhìn Tần Nhực, không biết bước tiếp theo của hắn có phải là như họ đoán hay không..

Không hề có gì ngoài dự đoán, Tần Nhực đã nắm lấy cơ hội, hắn khống chế một nửa tường băng ngã gần mặt đất nhất sinh ra sự biến chất:

“Nổ!”

Chỉ một âm tiết đơn giản, nhưng cũng khiến trái tim của đám người U Minh Quý Trảo phải giật thót lên.

“Àm!!!”

Khối băng nọ chợt nổ tung, vô số những miếng băng chớp nhảy cùng bắn tới người của Phong Cuồng Huyết Bình.

“Me!”

Phong Cuồng Huyết Bình dường như không hiểu biết mấy về năng lực của nghề khổng nước.

Nhìn thấy bức tường băng bị mình đánh vỡ ấy lại đột nhiên nổ tung, khiến sương trắng bao phủ cả tầm nhìn, y nhất thời biết mình đã lại một lần nữa thất sách.

Sau một tiếng rống giận, y vội vàng rút lui, chuẩn bị thoát khỏi phạm vi vụ nổ xong rồi mới tính toán tiếp. Nhưng y không biết, rằng ngay khi vụ nổ xảy ra, Tần Nhưộc đã nghiêng người vọt tới!

Trong hoàn cảnh đầy băng tuyết như thế này, thậm chí không cần dùng đến ánh mắt, Tần Nhưộc vẫn có thể nắm bắt được rõ ràng dù chỉ là một sự biến hóa nhỏ nhất.

Sau khi nhắm chắc vị trí của Phong Cuồng Huyết Bình rồi, trong mắt hắn lóe lên một sự lạnh lẽo đầy tàn khốc - ha ha, bắt được mày rồi!

“Nước!”

Một tiếng quát vang lên, Tần Nhưộc không để cho Phong Cuồng Huyết Bình có cơ hội hỏi hơi nào, có điều lần này cái xuất hiện dưới năng lực khống chế của hắn không phải là nguyên tố nước, mà là một bức tường băng đã thành hình!

Cũng giống như bức tường băng thứ nhất, bức tường thứ hai này xuất hiện khá là mau lẹ.

“Dừng!”

Phong Cuồng Huyết Bình đang vừa ngưng tụ phép thuật, vừa lùi về phía sau nên xoay sở không kịp, lưng đụng trúng bức tường băng ấy một cái thật mạnh...

*** *Tinh Thần Xuyên Thử: xuyên thử = đâm xuyên.*

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Tường băng, mộ phần

Phản lưng bị đụng mạnh vào vách tường vừa cứng rắn lại vừa lạnh buốt khiến thân thể Phong Cuồng Huyết Bình chợt khựng, sau đó bị sức phản chấn chấn cho dội ngược về. Nếu không phải biết phía sau có đám huynh đệ U Minh Quỷ Trảo áp trận cho, y chắc chắn đã cho rằng đang bị ai đó đánh lên rồi.

Đường lui bị chắn, mà bóng dáng của địch nhân vẫn còn chưa phát hiện ra, chuyện này khiến Phong Cuồng Huyết Bình thâm hoảng sợ trong lòng, mà tinh thần cũng nặng nề đến cực điểm. Lần đầu tiên, y mới thật sự đánh giá lại một cách cẩn thận đối thủ này - y không thể ngờ, tên ‘khổng nước bạc ba gà con’ trong mắt y đây, khi chiến đấu lại điên cuồng đến như vậy, cho dù là đối mặt với một đối thủ bậc bốn mà vẫn hung tàn đến thế!

Ý nghĩ này trong nháy mắt là đi qua, Phong Cuồng Huyết Bình cố gắng dời vị trí sang bên cạnh. Cho dù khí thế đối phương đã thăng cao, nhưng so về mặt thực lực, y vẫn mạnh hơn Tần Nhưộc một đoạn, tuyệt đối không thể bị đánh đến không có sức phản kháng như thế được.

Nhưng thân thể y vừa mới cử động, đã có một bức tường băng cao hai mét dựng lên, một lần nữa ngăn lại đường đi của y...

“xxx!”

Hai lần bị chặn đường, khiến Phong Cuồng Huyết Bình không nhịn được phải mắng một câu thô tục, sau đó dùng một phép Tinh Thần Phong Bạo vào khu vực sương phủ sắp tàn kia - Tần Nhưộc có thể dựng tường băng bên cạnh y, chứng tỏ hắn nhất định đang ở trong phạm vi 30 mét quanh y.

Nhưng, phạm vi tấn công của Tinh Thần Phong Bạo cũng không lớn, cho nên chiêu này bay ra ngoài, không chạm được gì cả.

Mà kết quả của việc xung động, chính là một hướng khác của y lại bị dựng thêm một bức tường băng nữa, nó hợp với hai bức sẵn có tạo thành một căn phòng nửa bao vây. Chỉ cần thêm một bức nữa, là có thể triệt để vây khốn Phong Cuồng Huyết Bình ở bên trong rồi.

Sự xuất hiện của bức tường thứ ba rốt cục cũng khiến Phong Cuồng Huyết Bình nhận ra được thâm ý của Tần Nhưộc, sắc mặt y trắng bệch, mắng to một tiếng “chết tiệt” rồi không kịp ngưng tụ phép thuật nữa, cứ thế hót ha hót hải chạy khỏi phạm vi bao vây...

Mặc dù y không cho rằng những bức tường băng ấy có thể tạo được bao nhiêu thương tổn cho bản thân, nhưng y cũng biết rằng, mình tuyệt đối không thể để cho bị bao vây một cách triệt để!

Hơn nữa, còn có một nguyên nhân khác khiến cho y nghĩ đến mà sợ:

Năng lực khổng lồ của Tàn Nhực quá là đáng sợ, thật là nhanh quá mức!

Từ khi bắt đầu chiến đấu đến hiện giờ, y mới phóng ra được một chiêu Tinh Thần Phong Bạo và Tinh Thần Xuyên Thấu thôi, mà đối phương thì đã dùng đến bốn phép khổng lồ chế nguyên tố bậc một cộng với một phép bậc ba - Băng Bạo - rồi!

Đến lúc này y mới đột nhiên phát hiện, chiến đấu với một tên khổng lồ ở vùng đất tuyết là một quyết định mất sáng suốt đến mức nào - ở đây, người chơi khổng lồ thậm chí không cần phải ngưng kết nguyên tố nước thành băng, chỉ cần lấy thẳng từ mặt đất lên là được rồi, Băng Tường và Băng Bạo gần như cứ nhắc tay là có, tốc độ phải nhanh hơn y nhiều lắm.

Dạng chiến đấu như thế này quả thực là...

Phong Cuồng Huyết Bình có khổ mà không dám nói, vốn giữa y với Tàn Nhực đúng là có một ưu thế tuyệt đối về thực lực, nhưng khi đến môi trường dạng này rồi, xem ra chút ưu thế đó đã hoàn toàn bị san lấp mất. Nếu bất cẩn một lần, kẻ bại rất có khả năng sẽ là y!

Tuy cười hổ khó xuống, nhưng y cũng không thể yêu cầu dừng chiến hoặc đổi địa phương chiến đấu được, như vậy mặt mũi sẽ mất hết...

Chỉ có thể đánh bừa thôi!

Nhưng nào ngờ, y vừa di động, ba bức tường băng chung quanh cũng di động theo - tốc độ chúng rõ ràng phải nhanh hơn tốc độ di động của y nhiều. Tàn Nhực tựa như biết hướng y đang chạy trốn vậy, ba bức tường nọ cứ luôn bám theo sau y, cho dù y đã phát lực chạy như điên, nhưng vẫn cứ bị ba bức tường nọ vây ở bên trong, cho đến khi hợp lại với bức thứ tư...

“xxx!”

Màn sương phía đối diện đã hoàn toàn lắng xuống, nhưng Tàn Nhực vẫn chưa biết đang ở đâu, mà hướng Phong Cuồng Huyết Bình đang cầm đầu chạy tới, không biết từ khi nào đã xuất hiện một bức tường băng dài rộng đều hai mét, đang dùng tốc độ cực nhanh bay qua...

“Bụp!!”

Dưới ánh mắt vừa hãi vừa dị của hơn hai chục tên người chơi nơi đây, bốn bức tường băng triệt để ghép lại với nhau - tên Phong Cuồng Huyết Bình đáng thương kia đã bị nhốt trong một căn phòng băng thô sơ chưa đủ bốn mét vuông bằng bốn bức tường băng do Tàn Nhực tạo ra...

“Còn cần tiếp tục nữa không?”

Tàn Nhực bước từ sau đám tường băng ra, nhìn đám Thiết Tỏa Hoành Giang, hỏi.

Bọn Thiết Tỏa Hoành Giang còn chưa kịp mở miệng thì đã có người trong đám do Phong Cuồng Huyết Bình mang đến gào lên:

“Mẹ! Mày hỏi thế không phải hỏi nhầm à? Chỉ có mấy cái tường băng thôi mà đã cho rằng vậy khôn được Huyết Bình lão đại sao? Thăng nhãi rác rùi...”

Tựa như hưởng ứng với tiếng gào của tên này vậy, ở trên không của một trong bốn bức tường băng, một cây búa lóe ánh sáng vàng đột ngột xuất hiện, trông nặng tựa vạn cân, chậm rãi nện xuống.

Một thoáng sau, trên mặt của bức tường băng này xuất hiện hàng hà sa số những vết rạn, cuối cùng ầm một tiếng hóa thành bột phấn.

“Thế nào rồi thăng nhãi rác rùi?”

“Huyết Bình lão đại làm đẹp lắm!”

Tinh thần của đám người do Phong Cuồng Huyết Bình mang đến nhất thời phấn chấn, nhưng chúng vô tư không phát hiện được ánh mắt xem thường của những người bên nhóm Thiết Tỏa Hoành Giang, mà càng không phát hiện được rằng ngay cả hai người trong nhóm mình là Hắc Thực và Bá Vương Hoàn cũng đang nhăn chặt lông mày, biểu hiện nặng nề không khác gì lúc trước cả.

Tàn Nhực cũng xem thường chút kiến thức nửa vơi của đám ngu ngốc kia, gần như chớp mắt khi một bức tường bị nát vụn, hắn đã khổng lồ chế ba bức còn lại xoay nửa vòng tròn, vừa khiến những vụn băng bị dẹp đi, lại vừa khiến cho lỗ thủng bị xoay ngược một trăm tám chục độ.

Phong Cuồng Huyết Bình vốn đã chuẩn bị dùng tốc độ cao nhất lao ra khỏi ‘căn phòng băng’ đang giam mình, nhưng nào ngờ lối ra thoáng chốc đã dời đến sau lưng y, mà còn chưa chờ cho y kịp phản ứng, một bức tường băng khác đã từ mặt đất mọc lên, một lần nữa lấp kín lối ra rồi!

Một chiêu Cảnh Thế Chi Chuy cần phải có bốn giây thời gian ngưng tụ, mà năng lực khổng lồ chế nguyên tố bậc một của Tàn Nhực thì tùy lúc tùy chỗ đều có thể dùng, y có chơi cũng chơi không lại nổi Tàn Nhực.

Nhất thời, Phong Cuồng Huyết Bình tức giận đến muốn học máu ra. Đứng trong phòng băng, y mắng không thôi:

“Mẹ nó Tàn Nhực, có gan thì ra đánh với bố mày đây, đừng có chơi mấy cái trò mèo này nữa!”

Không chỉ riêng y, mấy tên tiểu đệ của y cũng nhao nhao từ bên ngoài mắng vào, thậm chí có người còn định lao vào giữa sân xử lý Tàn Nhược nữa - nếu không có lời cảnh cáo từ trước của Thiết Tỏa Hoàn Giang.

* * * * *

“Tốt!” Tàn Nhược lạnh lùng mỉm cười. Lần này hắn thật sự đã nổi giận rồi, vốn hắn chỉ định làm như trận chiến nơi cửa vào di tích, khiến cho Phong Cuồng Huyết Bình biết khó mà lui thôi, nào ngờ tên này thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, đã thế này rồi mà còn cứng mồm nữa.

Là một tên thua không chịu nhận, lại còn cố tình phân loại người khác là rác rưởi... Hừ!

Trong lòng đã giận, Tàn Nhược không còn định khách sáo với bọn này nữa, hắn lạnh lùng nhìn về phía bọn Thiết Tỏa Hoàn Giang: “Đã các người không chịu nhận, vậy được, bảo tên ấy phát lời mời quyết đấu với tôi đi...” Khi nghe thấy lời này, ai có kinh nghiệm cũng đều biết rằng Tàn Nhược đã muốn giết Phong Cuồng Huyết Bình, triệt để chặn miệng của bọn họ rồi. Hắn yêu cầu mời quyết đấu, chỉ là vì tránh bị đổ tên khi giết người thôi.

Nếu không phải vì Tàn Nhược đã lộ ra một thực lực rất khá thì chỉ với câu nói ngông cuồng này, người chung quanh đã chụp cho y một cái mũ ‘tự đại, cuồng vọng’ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Lật ngược! Đột biến!

Tàn Nhược vừa nói xong, trong căn phòng băng, tiếng mắng chửi của Phong Cuồng Huyết Bình nhất thời tắt ngấm, mà phía xa, những người chơi vừa rồi còn to miệng chửi bậy sau khi nhận lấy ánh mắt lạnh lùng do Thiết Tỏa Hoàn Giang quăng đến đều nhao nhao ngậm mồm.

Đối với đám người chỉ biết dựa vào Phong Cuồng Huyết Bình mà lẫn lộn này, thành viên chính thức của U Minh Quỷ Trảo không phải là những người mà họ có thể trêu nổi.

Mà hướng chỉ họ đã thông qua Hắc Thực và Bá Vương Hoàn biết rằng tên cuồng chiến máu thú mới cấp 43, trang bị chẳng ra gì ấy chính là một kẻ có chút tiếng tăm trong U Minh Quỷ Trảo rồi - ít nhất thì cũng có chút tiếng tăm trong đám cuồng chiến máu thú, thậm chí còn hơn cả Bá Vương Hoàn nữa, mấy ngày trước, cấp bậc, trang bị đều mạnh hơn Bá Vương Hoàn...

Cái thế giới này, vốn chính là một thế giới mà kẻ mạnh làm vua, chỉ cường giả mới có quyền lên tiếng và quyền quyết định! Đây cũng chính là lý do mà khi Thiết Tỏa Hoàn Giang lên tiếng, không ai dám bước ra phản đối...

Tàn Nhược chính là vì hiểu rõ điều này, cho nên mới lợi dụng Thiết Tỏa Hoàn Giang gây áp lực cho Phong Cuồng Huyết Bình...

Chỉ cần tiến vào trạng thái quyết đấu rồi, Tàn Nhược sẽ không còn bất cứ sự cố kỵ gì nữa, chỉ cần toàn tâm toàn ý đánh chết Phong Cuồng Huyết Bình, lợi dụng điều ấy để triệt để ngăn đi sự không phục trong U Minh Quỷ Trảo là được.

Thiết Tỏa Hoàn Giang đồng dạng cũng nhìn ra ý định ấy của Tàn Nhược, cho nên lơ mờ biết tên khổng nước bạc ba mà trước đó y thấy không chút nổi bật nào kia, có xác suất rất lớn là có đủ thực lực để đánh chết Phong Cuồng Huyết Bình. Cho dù y rất không muốn trận đấu này kết thúc với kết quả là U Minh Quỷ Trảo thất bại, nhưng tình hình đã sáng tỏ lắm!

Chọn một khối đá lớn ngồi xuống, Thiết Tỏa Hoàn Giang lạnh lùng nhìn Tàn Nhược, rồi lại nhíu mày nhìn căn phòng băng không có chút mỹ cảm nghệ thuật nào đằng kia, cuối cùng hạ quyết tâm, cao giọng hô:

“Phong Cuồng Huyết Bình... Phát lời mời quyết đấu cho người ta, tránh để người khác nói rằng U Minh Quỷ Trảo chúng ta thua không chịu nhận!” Tàn Nhược như nguyện nghe được câu nói này của Thiết Tỏa Hoàn Giang, sau đó, có thanh âm nhắc nhở của hệ thống vang lên:

“Người chơi Phong Cuồng Huyết Bình đã gửi lời mời quyết đấu công bình tới bạn. Trong thời gian quyết đấu, giữa hai người không tồn tại trạng thái tấn công ác ý; giết chết đối thủ không bị truy nã. Xin hỏi có chấp nhận hay không?”

“Chấp nhận!”

“Choang!!!”

Một tiếng kèn và tiếng kiếm đập vào thuẫn vang lên, tiếp theo tiếng mắng của Phong Cuồng Huyết Bình cũng vang lên từ trong phòng băng:

“Mở tường băng ra cho tao!”

“...” Tàn Nhược không thêm đề ý, trong lòng hắn cười lạnh:

Mở tường băng?

Thực cho là tao không biết mày đã làm gì trong đó à? Mở ra để đối mặt với một mục sư ánh sáng đã tăng bốn loại trạng thái, đồng thời cũng đã sẵn sàng cho một phép thuật quần thể bậc cao sao? Mày bày trò hề gì thế?

Tần Nhược hừ một tiếng, sau đó không để ý đến yêu cầu của Phong Cuồng Huyết Bình mà cấp tốc không chế một bức tường băng, khiến nó trở về trạng thái nước, sau đó thâm niệm trong lòng, bức tường ấy bắt đầu bay lên trên đỉnh của căn phòng băng..

Đám người xem phía xa cùng một lượt biến sắc!

Bốn bức tường băng ghép chặt chẽ với nhau, rõ ràng đã hình thành một không gian gần khép kín, lúc này mà rót nước vào trong, Phong Cuồng Huyết Bình dù có lợi hại hơn cũng không có khả năng gạt số lượng nước như của bức tường ấy ra khỏi người mình được!

Ở trong không gian gần khép kín mà bị rót nước ngập người, sau đó bị đóng băng... Vậy cho dù có tăng đầy trạng thái rồi cũng không thể ngăn nổi hơi lạnh thâm thấu vào...

Đến lúc đó cho dù lực tấn công của Tần Nhược có yếu hơn, cũng vẫn có đầy đủ thời gian để mài mòn Phong Cuồng Huyết Bình từng chút từng chút một đến chết!

Phía xa, đám Hắc Thực và Bá Vương Hoàn cùng mãnh liệt hít vào một luồng hơi lạnh: thăng nhải này độc quá, cái cách quý quái này mà cũng nghĩ ra được, rốt cục là từ đâu hắn đã nghĩ ra cách này để đối phó với Phong Cuồng Huyết Bình, hay là bây giờ mới sức nghĩ ra? Nếu hắn mà thật sự thành công, vậy Phong Cuồng Huyết Bình chắc chắn phải hung nhiều cát ít.

“Huyết Bình đại ca!”

“Cẩn thận!”

Trong đám người xem chiến, rốt cục cũng có người không nhìn được, mặc kệ người chung quanh trừng mắt nhìn mà cao giọng cảnh báo cho Phong Cuồng Huyết Bình. Đáng tiếc, vẫn cứ là muộn... Trong tiếng mắng hoảng sợ của Phong Cuồng Huyết Bình, bức tường trên đầu y đã trút xuống!

Ngay khi đại đa số người chơi nghĩ rằng Phong Cuồng Huyết Bình sẽ khó tránh được kiếp nạn, dị biến lại sinh ra!

Sắc mặt của người đang vững vàng không chế chiến cuộc, chiếm hết thượng phong là Tần Nhược chợt đại biến, sau đó tựa như gặp phải chuyện gì đó vô cùng nguy hiểm, hắn vừa nhanh chóng lui ra, lại vừa hét lớn lên:

“Băng!”

Vừa không chế nước trong phòng băng biến chất, Tần Nhược lại vừa vung gậy Băng Chi Hồn lên:

“Lên!”

Theo hướng chỉ của cây gậy phép, một bức, rồi hai bức tường băng một trước một sau từ mặt băng trước mặt hắn đội lên! Hành động đột ngột này khiến những người xem chung quanh không hiểu, họ không biết vì sao lúc này hắn lại lãng phí thời gian tiếp tục dựng tường băng như thế này nữa...

Ngay chính lúc này...

“Ầm!!!”

Căn phòng băng tron bóng đang giam Phong Cuồng Huyết Bình không chút dấu hiệu chợt bùng nổ một luồng dao động phép thuật mạnh mẽ, sau đó giữa một tiếng nổ đồ sộ, bốn bức tường của nó bị một thứ lẽ ra không thể xuất hiện ở nơi đây - một con sóng lửa cuộn cuộn, cuộn cho vỡ tung, bắn ra bốn phía.

Hơn hai chục người xem phía xa có hãi, cũng có mừng.

Một thành viên chính thức của U Minh Quý Trảo nếu thua bởi một tên không nước bậc ba, bị truyền ra ngoài chắc chắn sẽ rất mất mặt, bởi vậy những thành viên U Minh Quý Trảo ở đây khi nhìn thấy Phong Cuồng Huyết Bình phá vây ra, tất nhiên trong lòng phải vui mừng rồi.

Nhưng một bên khác... Sắc mặt của Tử Nguyệt Tiểu Yêu và Vu Hồng đã hoàn toàn thay đổi... Rõ ràng Tần Nhược đã nắm giữ cục diện rồi, chỉ suýt chút nữa là đã đánh chết được tên thành viên U Minh Quý Trảo kia, vậy mà tình thế lại đột nhiên chuyển biến, làm sao họ không lo lắng cho được? Huống chi thứ vừa xuất hiện trong căn phòng băng đó lại là một con quái thú hệ lửa, nó tuyệt đối không thể xuất hiện trong trận chiến này mới phải!

* * * * *

Tốc độ của Tần Nhược cực nhanh, ngay khi cảm nhận được luồng dao động phép thuật kinh người đó, hắn đã nhanh chóng thối lui về sau hơn mười mét; khi căn phòng băng bị phá tan, con sóng lửa cuộn đến, hắn đã lui ra được ba mươi mét rồi.

Nhìn những mảnh băng vụn nóng chảy một phần rải rác đầy khắp, cùng với chiến trường đã bị bừa bộn một cách không chịu nổi, hai hàng lông mày của

Tần Nhược nhún tít lại. Hắn chậm rãi dời ánh mắt đến trung tâm của chiến trường.

Chỉ thấy một con sói màu đỏ cao gần hai mét, người có lửa bốc lên bùng bùng đang đứng ở đó, oai phong lẫm lẫm đạp trên mặt băng đã bị hòa tan đến đầu gối, thần sắc trầm tĩnh, im lặng bảo vệ trước mặt Phong Cuồng Huyết Bình đang bị đóng băng một cách thê thảm.

Thanh viêm cự lang? Chỉ là một trận quyết đấu thôi mà dùng vốn liếng to như vậy? Lần đầu tiên, Tần Nhược biểu hiện ra một thần sắc trầm trọng khác thường.

*** *Thanh viêm cự lang: thanh = màu xanh; viêm = lửa; cự lang = con sói khổng lồ.*

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Trận quyết đấu không công bình

Thầy triệu hồi, là một nghề nghiệp có năng lực vô cùng đặc thù trên đại lục Thần - Ma.

So với các chiến sĩ có năng lực cận chiến mạnh mẽ và các nguyên tố sư có kỹ thuật khống chế nguyên tố trăm màu muôn vẻ, điều hấp dẫn người khác nhất của nghề thầy triệu hồi chính là năng lực triệu hồi quái vật, hợp thể với chúng và bắt giữ chúng...

Nhìn tên có thể bắt nghĩa:

“Triệu hồi” là năng lực mà thầy triệu hồi thông qua khế ước để triệu hồi quái vật tới, nhằm hành động theo lệnh của mình.

“Hợp thể” là năng lực dung hợp với quái vật mà mình triệu hồi tới, nhằm đạt được năng lực chung của người và thú, khiến chiến lực tăng lên với một tỷ lệ nhỏ, có thể bù đắp lại cho sự thiếu sót trong chiến lực của nghề thầy triệu hồi.

Cuối cùng, là năng lực “bắt giữ quái vật”...

Thầy triệu hồi phải khiến cho một con quái vật nào đó rơi vào trạng thái suy yếu, sau đó dùng một hạt nhân giống bạc, giống thuộc tính để phong ấn nó vào trong hạt nhân ấy, sau này chỉ cần truyền một chút ma lực vào là có thể triệu hồi con quái vật ấy ra chiến đấu cho mình!

Kỹ năng này đại biểu cho vũ lực mạnh mẽ nhất của nghề nghiệp triệu hồi, nhưng cũng là một kỹ năng mà trước mắt các thầy triệu hồi coi là vô bổ nhất...

Muốn làm quái vật suy yếu thì phải tiêu hao tinh lực rất nhiều, mặt khác, những hạt nhân có thuộc tính tương đồng với quái vật muốn bắt thì lại khó kiếm... Đã tiêu phí đồ sộ, mà cuối cùng, nếu bắt giữ thành công thì còn đỡ, một khi thất bại rồi, hạt nhân cũng sẽ bị hóa thành tro bụi...

Dưới tình hình như thế, trừ một số thầy triệu hồi bậc cao cực kỳ ít ỏi có đủ tài lực để rèn luyện kỹ năng ấy ra - có việc này là vì trong công hội Triệu Hồi có truyền lưu một tin đồn: khi kỹ năng bắt giữ quái vật lên đến cấp đỉnh, sẽ có xác suất nhất định phong ấn được BOSS... - còn phần lớn những thầy triệu hồi phổ thông thì nếu trong công hội không có bán những hạt nhân triệu hồi quái vật thành phẩm do NPC chế tác ra, họ đã sớm quên kỹ năng ấy một cách triệt để rồi. Ghi chú: bất cứ nghề nghiệp nào cũng có thể sử dụng được hạt nhân triệu hồi.

* * * * *

Thanh viêm cự lang, cũng tức là con sói do Phong Cuồng Huyết Bình vừa triệu hồi ra kia, hẳn là kết quả do những NPC thầy triệu hồi trong công hội Triệu Hồi tỉ mỉ chế tác thành.

Một viên hạt nhân triệu hồi bậc bốn, giá trị sẽ lớn hơn hạt nhân bậc bốn chưa phong ấn quái vật gấp năm lần - cũng tức là 6.000 đồng vàng!

Cho nên, khi Tần Nhược nhìn thấy Phong Cuồng Huyết Bình không tiếc vốn liếng triệu hồi thanh viêm cự lang ra, hẳn cũng phải thu lại thần sắc nhàn nhả lúc trước, nín thở ngưng thần, nhanh chóng khống chế từng bức từng bức tường băng đội lên...

Dạng quái vật được triệu hồi từ hạt nhân này, vẫn có được toàn bộ thực lực như lúc còn sống, ngay cả HP cũng là như thế. Một con thanh viêm cự lang cấp 40 sẽ có 3.500 điểm HP, trong khoảng thời gian ngắn Tần Nhược không thể nào giải quyết nó nổi... Huống chi lúc này hắn vẫn còn chưa mở Thủy Chi Kết Giới ra nữa, nếu đối mặt với một con quái vật bậc bốn, chỉ sợ bị trúng một phép thuật tấn công nhiều tầng thôi cũng đủ để về thành rồi.

Mà chờ đến khi hắn mở được kết giới rồi, Phong Cuồng Huyết Bình cũng sẽ được giải trừ khỏi 4 giây trạng thái đóng băng... Đến lúc đó một tên mục sư ánh sáng và một con quái vật bậc bốn liên thủ, tuyệt đối là mang tính áp đảo, nếu Tần Nhược mà không đối phó một cách nghiêm túc, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ!

* * * * *

Ngay lúc này, nơi vòng ngoài vang lên tiếng Tử Nguyệt Tiểu Yêu kháng nghị với Thiết Tòa Hoành Giang:

“Không công bình! Chuyện này không công bình!”

“Rõ ràng đã nói là quyết đấu một chọi một rồi, sao người kia lại có thể sử dụng hạt nhân triệu hồi chứ? Chuyện này không công bình!”

Trong thanh âm thanh thúy của cô tràn đầy sự nôn nóng, lo âu, khiến đám đực rựa đang đứng xem phải hâm mộ tên nào đó giữa sân vô cùng. Tên nhãi này, cho dù có chết mất cũng đáng thôi, có một người bạn gái xinh đẹp như vậy lo lắng cho, sao không phải là một loại hạnh phúc chứ?

Có điều đối với sự kháng nghị của Từ Nguyệt Tiểu Yêu, đám người ở đây không để ý chút nào...

Người của U Minh Quý Trảo đã nhận thấy một cách rõ ràng rồi, Tần Nhược lợi dụng địa hình của vùng đất tuyết, đã gần như áp chế được Phong Cuồng Huyết Bình một cách toàn diện; hẳn không những thể hiện ra năng lực khống chế nguyên tố cực mạnh, mà cũng nắm bắt bố cục và xu thế chiến tranh một cách cực kỳ chuẩn xác nữa, quả là một tên khổng nước bạc ba rất mạnh...

Nếu Phong Cuồng Huyết Bình không có viên hạt nhân này, đã sớm thua mất rồi.

Thua bởi một tên khổng nước bạc ba một cách quang minh chính đại, đối với thanh danh của U Minh Quý Trảo sẽ là một sự đả kích không nhỏ. Thân là thành viên của U Minh Quý Trảo, họ dĩ nhiên sẽ không bằng lòng nhìn thấy cục diện bất lợi cho U Minh Quý Trảo như thế xuất hiện rồi...

Mà lại nói, dùng hạt nhân triệu hồi thì đã sao?

Chỉ là dùng một phương diện khác phô bày ra một trong những mặt mạnh của U Minh Quý Trảo mà thôi - tài lực!

Nếu Phong Cuồng Huyết Bình sử dụng tài lực, hơn nữa thông qua nó để chiến thắng đối thủ, vậy thì cũng là một dạng thể hiện của thực lực, dù sao thì Phong Cuồng Huyết Bình cũng là một tên mục sư ánh sáng, mục sư đi kèm với quái vật, cũng có thể khiến người khác khó lòng mà phản đối nổi...

* * * * *

Nghe thấy vòng ngoài truyền đến thanh âm kháng nghị của Từ Nguyệt Tiểu Yêu, trong lòng Tần Nhược chợt ám, nhưng vẫn không dám có chút lợi lòng nào, hẳn biết, vào lúc này, Thiết Tòa Hoành Giang sẽ không thể nào can thiệp vào hành vi của Phong Cuồng Huyết Bình.

Tần Nhược trầm tĩnh thần xuống, sau đó nhìn chằm chằm vào Phong Cuồng Huyết Bình đã giải trừ khỏi trạng thái đóng băng đằng kia. Đồng thời, bức tường băng thứ chín, thứ mười cũng theo lời ngâm xướng của hắn, cấp tốc đội lên!

Mười bức tường băng rải rác ra bốn phía, khiến toàn bộ mọi người phải giật mình...

Họ không biết hành động này của Tần Nhược là vì mục đích gì, nhưng không biết vì sao, khi nhìn thấy biểu tình đang từ từ trấn định, bình tĩnh lại của Tần Nhược ở giữa những bức tường băng, họ đều đột nhiên cảm thấy tên khổng nước bạc ba vừa mới bị lật ngược tình thế khiến cực kỳ nguy hiểm ấy, dường như đã thành linh có được thực lực ngang bằng với Phong Cuồng Huyết Bình rồi!

Mặc dù không nói được là vì sao, nhưng sự tự tin mạnh mẽ đang tỏa ra trên thân Tần Nhược đã cảm nhiễm đến mỗi người...

Đặc biệt là kẻ đang phải đối mặt với Tần Nhược - Phong Cuồng Huyết Bình, vốn y đang tức giận đến muốn bốc cháy, hận không thể lập tức chỉ huy thanh viêm cự lang đánh chết Tần Nhược cho hả, nhưng khi nhìn thấy từng bức từng bức tường băng lần lượt xuất hiện bên cạnh Tần Nhược, y lại sinh ra một ảo giác rằng đối phương dường như đang càng lúc càng mạnh hơn.

Sự bất an này đã khiến y không lập tức chỉ huy thanh viêm cự lang tấn công, mà lựa chọn một chiến thuật có phần ôn hòa hơn: y nhanh chóng cung cấp cho thanh viêm cự lang nhiều loại trạng thái tích cực để tăng thực lực của nó thêm một mức độ nhỏ. Sau đó, y mới theo sau lưng thanh viêm cự lang, cùng tiến về phía Tần Nhược:

“Xem xem mày làm được cái trò gì!”

Lúc này, Tần Nhược cũng đã lợi dụng thời gian mở được Thủy Chi Kết Giới, Thủy Thuần và tạo ra ba bức tường nước... Chớp mắt khi thanh viêm cự lang và Phong Cuồng Huyết Bình phát động sự tiến công, mười một bức tường băng và ba bức tường nước dự bị cũng tạo thành trận hình nghênh đón!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 89: Bại trận

Một bên là mục sư ánh sáng bậc bốn của U Minh Quý Trảo, cùng một quái vật bậc bốn hệ lửa tên gọi thanh viêm cự lang; một bên khác thì là một tên khổng nước bạc ba, trang bị bình thường...

Chênh lệch như thế, nếu đổi lại là một người chơi nào đó quen thuộc với Vĩnh Quang, đều chắc chắn sẽ không cho rằng tên khổng nước bạc ba ấy có thực lực đủ để chống lại với mục sư ánh sáng, chứ đừng nói chỉ đến chuyện động trời là đánh chết!

Nhưng mà chuyện như thế lại cứ...

Ngay trước mắt của hơn hai chục người chơi bậc bốn, Phong Cuồng Huyết Bình và thanh viêm cự lang vừa mới đánh vỡ được hai bức tường băng ở hai mặt, đã bị một luồng khí lạnh mạnh mẽ dâng lên, khiến rơi vào trạng thái đóng băng nặng nề...

Nơi vùng đất tuyết đã rét lạnh một cách dị thường này, bất thành linh nhiệt độ lại bị hạ xuống thêm mấy chục độ; hơi lạnh thấu xương ấy không những dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được cấp tốc phủ lên người của Phong Cuồng Huyết Bình một lớp băng mỏng dễ thấy (giảm 30% tốc độ di động), mà ngay cả con thanh viêm cự lang kia là quái vật hệ lửa, có điều bước vào trong phạm vi của Thập Nhị Băng Tường đại trận rồi, vẫn bị hơi lạnh làm suy yếu thật nhiều - trong môi trường đất tuyết như ở đây, thuộc tính của Thập Nhị Băng Tường đại trận dường như đã được tăng thêm, khiến ngọn lửa trên thân con quái vật bậc bốn ấy không còn thấy tăm hơi gì nữa, con quái vật này run như cây sậy, di động hay tấn công cũng đều bằng tốc độ của rùa.

Đối mặt với hai đối thủ, Tàn Nhục luôn đứng sau một bức tường băng cao hai mét; từng bức từng bức tường băng bắt đầu nhanh chóng đội lên trong phạm vi của đại trận Băng Tường như măng mọc sau mưa xuân, tựa như một thành lũy đồ sộ kín kẽ vậy, rất nhanh đã một lần nữa vây khốn lấy Phong Cuồng Huyết Bình và thanh viêm cự lang, triệt để chắn lấy tầm nhìn của chúng, không để cho chúng có một cơ hội phản kích nào.

Phong Cuồng Huyết Bình thật đáng thương, lúc này y thật là lòng thì thừa mà lực không đủ, trong làn hơi lạnh khủng khiếp này, không những tay chân y cứng ngắc, hơi thở hà ra nháy mắt bị kết tinh, mà ngay cả thần kinh cũng gần như bị đông cứng nữa!

Vốn y định dùng một phép thuật bậc bốn tấn công phạm vi là Tinh Thần Phong Bạo, nhưng tầm nhìn đã bị tường băng chắn hết rồi, hơn nữa phóng nó ra cũng không thể phá hủy triệt để được một bức tường nào cả, chỉ khiến lãng phí mất một cơ hội quý giá thôi. Y định ngưng tụ phép thuật, nhưng lại phát hiện thấy tốc độ ngưng tụ không khác gì tốc độ bò của rùa cả, phép thuật Cảnh Thế Chi Chuy mà cũng cần đến ít nhất 6 giây mới ngưng tụ thành công nổi.

Y chỉ huy thanh viêm cự lang tấn công, lại phát hiện ra nó đã bị đại trận Băng Tường này khắc chế đến thế thảm rồi, không những sát thương từ phép thuật hệ lửa bị giảm đi 30%, mà tốc độ tấn công cũng chậm vô cùng, cho dù có tấn công, uy lực cũng đã bị suy yếu lắm, không thể phá vỡ nổi nguyên căn phòng băng trong một đòn như lúc trước nữa.

Mãi cho đến lúc này, Phong Cuồng Huyết Bình mới thật sự hoảng sợ nhận ra rằng, thực lực của tên khổng nước bạc ba mình đang quyết đấu kia không ngờ lại mạnh đến mức ấy... Chẳng trách gì khi ở cửa vào di chỉ Alex lại dám khiêu chiến mình thẳng thừng như thế, người chơi có kỹ xảo và thực lực như vậy, ai cũng đều có lòng tự tôn và lòng cao ngạo, khi bị mắng là gà con đương nhiên sẽ không im miệng cho qua rồi.

Chi tiếc, sự hối hận này đã là quá muộn rồi...

Vừa bị vây khốn chưa được bao lâu, y đã nghe được lời nhắc từ hệ thống, rằng thanh viêm cự lang đã chết - sự uy hiếp từ một con quái vật bậc bốn hệ lửa đối với tường băng là rất lớn, cũng là yếu tố khó nắm bắt nhất trong phạm vi của Thập Nhị Băng Tường đại trận lúc này, cho nên để tránh xuất hiện chuyện bất ngờ, sau khi uống vào một bình thuốc hồi ma lực, Tàn Nhục lập tức liệt nó vào mục tiêu tấn công đầu tiên ngay.

Dưới tình huống bình thường, chuyện giải quyết một con quái vật cấp 40 hệ lửa là vô cùng khó khăn...

Nhưng đã có chiêu thức chuyên dụng với BOSS là Thập Nhị Băng Tường đại trận rồi, việc chiến đấu trở nên thoải mái đi một cách khác thường, huống chi nơi đây lại là vùng đất tuyết nữa, không những thanh viêm cự lang bị giam cầm, bị suy yếu lực phòng ngự, mà ngay cả quá trình Tàn Nhục ngưng tụ thành băng cũng được bỏ đi mất, hần chỉ cần tách một phần mặt băng dưới chân ra thành những mũi tên, bắn vào phần eo của con sói ấy là được rồi.

Ai bảo nó là một con sói làm gì chứ, giết sói là nghề của Tàn Nhục mà...

Chỉ mấy giây, thanh viêm cự lang đã bị KO một cách hoàn mỹ!

Lúc này, Phong Cuồng Huyết Bình đáng thương mới chỉ hoàn thành được một phép thuật bậc bốn - Cảnh Thế Chi Chuy - thôi... Phép thuật này hung hãn nện bẻ một bức tường băng, nhưng Phong Cuồng Huyết Bình lại bị ai phát hiện, đằng sau bức tường đó vẫn còn có một bức tường dự bị khác.

Một thoáng sau, một tiếng gào tràn đầy sự phẫn nộ, xen lẫn sự bất cam, điên loạn nãy lên từ trong thành băng, vang vọng khắp mọi phương của vùng đất tuyết này...

Nơi xa, ánh mắt bọn Thiết Tỏa Hoàn Giang trở nên nghiêm hơn. Họ không biết Tàn Nhục dựng lên mười mấy bức tường băng đồ sộ ấy để làm gì, cũng không biết chiến trường chính giữa những bức tường ấy có chuyện gì xảy ra, nhưng từ trong tiếng gào nộ của Phong Cuồng Huyết Bình, họ nghe ra được một sự bất cam mãnh liệt, một sự phẫn nộ dâng trào, chứ không có chút ý chí chiến đấu nào... Có lẽ, trong tiếng gào ấy còn có một sự bất đắc dĩ và khó chấp nhận nữa.

Vì thế, sắc mặt của đám người này bắt đầu thay đổi, bao gồm cả Thiết Tỏa Hoàn Giang.

Phong Cuồng Huyết Bình bại rồi!

Sau khi triệu hồi ra thanh viêm cự lang, lại vẫn cứ bị bại bởi một tên khổng nước bạc ba, mà hình như còn là bại tâm phục khẩu phục nữa...

Hiểu rõ điều này xong, một đám người nhìn nhau một cách hoảng sợ.

* * * * *

Mấy giây qua đi, gần hai mươi bức tường băng ở giữa chiến trường nhấp nháy hóa thành sương trắng tan đi mất, trong tầm nhìn của mấy chục đôi mắt đang hướng về đây dần dần hiện rõ một bóng người.

Kẻ thắng lợi cuối cùng quả nhiên chính là hắn - Tần Nhưộc, hắn đang lẳng lặng đứng yên. Vẫn chỉ là hình tượng một tên không nước bậc ba như thế, nhưng lúc này trong ánh mắt của những người ở đây, nó đã trở nên cao lớn hơn rất nhiều.

Thiết Tỏa Hoành Giang hít sâu vào một hơi, ánh mắt bỗng trở nên sắc bén, y quét nhìn về phía thi thể của Phong Cuồng Huyết Bình đang nằm sau lưng Tần Nhưộc, cùng với thi thể của thanh viêm cự lang, không biết đang nghĩ điều gì... Có điều, mặc dù người của U Minh Quý Trảo ở đây tức giận vì Tần Nhưộc đã làm mất thể diện họ, nhưng đối với những người chơi có thực lực chân chính, trong lòng họ vẫn thấy tôn trọng và khâm phục nhiều hơn.

Là bậc ba, mà đã có thể đánh bại được một tên mực sư bậc bốn có dùng hạt nhân triệu hồi, chuyện như thế còn chưa từng xuất hiện trong ‘sách sử’ của Vinh Quang bao giờ, cho nên thực lực của Tần Nhưộc không cần phải hoài nghi gì nữa.

Từ Nguyệt Tiểu Yêu và Vu Hồng thì là vui mừng quá đỗi, mặc dù Tần Nhưộc và họ mới chỉ hợp tác lần đầu, hơn nữa quan hệ chỉ là thuê mướn, nhưng trận chiến này cũng đã khiến họ bị chấn động thật mạnh, Tần Nhưộc đã dùng thực lực đánh tan đi quan niệm sai lầm trước giờ của mọi người - hóa ra bậc ba cũng có thể mạnh như vậy đây! Hai người luôn nhức mắt với Tần Nhưộc là Lam Cơ và Hiên Long thì cực kỳ buồn bực nhìn chằm chằm vào cái tên lẽ ra phải là người nằm xuống ấy, trong mắt, vẻ phức tạp không ngừng lóe lên...

Kẻ đang chịu sự chú ý - Tần Nhưộc - cứ âm thầm nhìn chằm chằm vào hai thi thể trên mặt đất, một lúc lâu sau mới nhấc chân bước đi, dùng âm lượng gần như không thể nghe thấy nói thì thầm: “Ngay cả trang bị cũng không rút... Uống mất hai bình thuốc của bố mày.” Tên nào đó đã vô tư quên mất rằng đây là tình huống quyết đấu rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tổ Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Huyết Tinh Quân Vương

Gia tộc Bloody Mary, cũng giống như gia tộc Từ Kinh Hoa, đều là một trong những gia tộc chủ chốt của chiến minh Từ Kinh Hoa, mặc dù về mặt danh tiếng tuy có hơi thua so với gia tộc Từ Kinh Hoa, nhưng bàn về chiến lực thì lại chênh nhau rất rất nhỏ.

Tộc trưởng của gia tộc Bloody Mary là Huyết Tinh Quân Vương, cũng giống như Huyết Sắc Từ Kinh, là một trong những cường giả đứng trên đỉnh cao nhất của Vinh Quang - một cường giả chí tôn bậc năm!

Lúc này Huyết Tinh Quân Vương đang tự thân suất lĩnh một tiểu đội chừng hai mươi người lười nhác nằm phơi nắng trên mặt cỏ ở một thảo nguyên nọ, trong đó có mấy người nằm nghiêng đầu dùng ánh mắt vừa cảnh giác lại vừa thường thức nhìn vài con quái vật khổng lồ trông rất đáng sợ đang chậm chạp di động ở phía xa.

Nếu có người chơi nào tình cờ nhìn thấy cảnh này, chắc chắn sẽ cả kinh đến mức không khép được miệng ngay - cái tiểu đội này, thành viên nào trông cũng thật là mạnh đến mức thái quá: hai mươi người, trang bị thấp nhất cũng phủ đầy những đường vân có ánh sáng màu cam di chuyển! Thậm chí trong đó còn có một nguyên tố sư và một cường chiến sĩ mặc nguyên bộ truyền thuyết nữa, sắc mặt hai người này bình thản, ánh mắt bỏ qua những con quái vật khổng lồ ở đằng xa, chỉ chăm chú tập trung vào một chấm trắng hơi lớn phía chân trời.

Ngay lúc hai người này còn đang ngẩn ngàm phỏng đoán xem đó có phải là một con BOSS vương giả bậc năm hay không, một đội trưởng chiến đấu bên cạnh đột nhiên ngoảnh đầu qua, nói với tên nguyên tố sư bằng một sắc mặt quái dị:

“Tên nhãi Huyết Nam kia truyền âm nói đã phát hiện một mầm tốt. tộc trưởng, anh xem...”

Huyết Tinh Quân Vương thờ ơ “À” một tiếng, không biết có phải vì đã nghe nhiều những lời như thế rồi hay không. Y không quay đầu lại, nói:

“Chuyện nhỏ như vậy, cậu cứ quyết định là được.”

Trong một gia tộc mạnh mẽ thì trừ bản thân tộc trưởng ra, những đội trưởng chiến đấu cũng có quyền lực giám sát, có thể tự chủ trương một số trường hợp như loại bỏ một số thành viên thường xuyên không online hoặc có hành vi tồi tệ, hoặc thực lực thấp kém trong gia tộc, đồng thời cũng có quyền lực trong việc nhận thành viên mới.

Người vừa nói thoáng cười khỏ:

“Tôi cũng muốn đó chứ, nhưng muốn nhận một người thì lại phải đá ra một người, đá ai bây giờ?”

Nghe vậy, Huyết Tinh Quân Vương mới đột nhiên nhớ ra rằng đã có một khoảng thời gian rất lâu không đá ai rồi... Sau khi họ đá ra ngoài hơn một ngàn người, những thành viên còn lại bất kể mới cũ đều trở nên tích cực một cách dị thường hết, không những vô cùng chịu khó online, mà luyện cấp, cày đồ, làm nhiệm vụ, cống hiến cho bang hội cũng đều không nhệ chút nào, cho nên quyết định đá ai ra là một chuyện chẳng phải dễ dàng.

Nghĩ ngợi một chốc, sau đó Huyết Tinh Quân Vương hơi nhú nhú mày vì không chọn được ai, đành hỏi thêm một câu:

“Người nọ thế nào?” Dưới tình huống này, phải xem xem người mà Huyết Nam đề cử có thực lực đủ để người ta động lòng hay không mới được.

“Cái này thì... Nghe nói là một tên không nước bậc ba...”

Còn chưa nói xong, tên đội trưởng này đã cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo của Huyết Tinh Quân Vương rơi đến: “Ý của cậu là đá một người cũ, cho một tên bậc ba vào sao?”

Tên đội trưởng nọ toát mồ hôi, ho một tiếng rồi xấu hổ nói: “Không phải vậy, Huyết Nam nói, tên không nước bậc ba này đã một chọi một xử lý được một tên mục sư ánh sáng của U Minh Quý Trào.”

“Mục sư? Còn gì nữa không?”

“Tên này năng lực không chế nước hình như rất mạnh, mục sư triệu hồi ra một con quái bậc bốn là thanh viêm cự lang nhưng cũng bị hắn xử lý luôn.”

“À? Trang bị của hắn thế nào?”

Huyết Tinh Quân Vương rút cục cũng quay mặt qua, có vẻ như đã nổi lên chút hứng thú.

Tên đội trưởng chiến đấu nọ cúi đầu trầm mặc một hồi, có vẻ đang dò hỏi tình hình cụ thể với Huyết Nam... Một giây sau, y ngẩng đầu lên, sắc mặt quái dị thốt lên hai chữ: “Rác rưởi.”

Huyết Tinh Quân Vương “hừ” nhẹ một tiếng, hỏi: “Mục sư ánh sáng bậc bốn, cộng với thanh viêm cự lang mà cũng không đánh thắng nổi một tên không nước bậc ba? Thú vị đấy. Người của U Minh Quý Trào từ lúc nào trở nên vô dụng như thế rồi? Hai người họ quyết đấu ở môi trường nào?”

Đội trưởng chiến đấu nọ nghe hỏi như thế, bèn nhất thời kinh ngạc nhìn Huyết Tinh Quân Vương một cái ngay - thật là quá lợi hại, nhanh như thế mà đã liên tưởng đến phương diện môi trường rồi...

Sau khi nhận được câu trả lời, Huyết Tinh Quân Vương hơi nhú nhú mi:

“...Vùng đất tuyết, không nước, vậy cũng khó trách. Ừm, bảo Huyết Nam tiếp tục quan sát đi, làm mất mặt U Minh Quý Trào thì gia tộc khác không dám mời mọc đâu, cho nên trước hết cứ chờ cái đã, vì một tên không nước bậc ba chưa biết sâu cạn thế nào mà đã đắc tội với U Minh Quý Trào trước thì không lời.”

Tên đội trưởng chiến đấu nọ ngẫm nghĩ một chốc thấy cũng phải, bèn nghe theo.

* * * * *

Tất bảng truyền âm xong, Huyết Nam cảm thấy hơi có chút mất mát. Thực lực của Tàn Nhược rất mạnh, nếu không gia nhập vào Bloody Mary thì thật là đáng tiếc... Có điều y cũng biết, đội trưởng chiến đấu và tộc trưởng đều có thâm ý của họ cả, cho nên y không tiện kì kèo. Về phần chuyện mà đội trưởng chiến đấu kia giao cho y làm thì...

Khó làm được lắm!

Trước đó Lục Tâm đã rõ ràng nói cho y biết rồi, rằng Lục Tâm tuyệt đối không mong Tàn Nhược gia nhập vào bất cứ gia tộc nào trong bảy chiến minh hiện nay, nếu không cũng không đến lượt Bloody Mary nổi. Khi Tàn Nhược lên bậc bốn rồi, y không biết mình có còn có cơ hội để kéo Tàn Nhược vào Bloody Mary không nữa.

Trong sự âm thầm tiếc nuối của Huyết Nam, Tàn Nhược đi đến trước mặt bọn Tử Nguyệt Tiểu Yêu. Vu Hồng và Tử Nguyệt Tiểu Yêu tràn đầy sự vui mừng lẫn kinh hãi trên mặt:

“Tàn huynh đệ, cung hi nhé!”

“... Tàn đại ca, anh thật là lợi hại quá! Anh làm sao làm được vậy? Triệu hồi ra cả quái vật bậc bốn mà vẫn bị anh đánh thắng nữa, còn lợi hại hơn cả anh của tôi đấy!”

Tử Nguyệt Tiểu Yêu còn chưa nói dứt lời, Vu Hồng đã cười ngượng chen ngang:

“Nha đầu này, thực lực của anh đây đã là gì chứ, ngay cả cao thủ phổ thông anh cũng không so được nữa là... Tàn huynh đệ mới chỉ bậc ba mà thực lực đã mạnh hơn anh nhiều lắm, tương lai chắc chắn thành tựu bất phàm.”

“Vu đại ca, anh khiêm quá tonton.”

Tần Nhược cười cười. Hắn không đoái hoài gì đến hai gương mặt đang cười với vẻ cứng ngắc của Hiên Long và Lam Cơ, chỉ hàn huyên với anh em nhà Vu Hồng vài câu, sau đó xem lại thời gian, nói: “Thời gian không còn sớm nữa, ngày mai tôi phải đi làm rồi, vậy đi nhé. Về sau nếu có nhiệm vụ tốt thế này thì nhớ phải truyền âm gọi tôi à...”

“Ha ha, được! Cảm ơn lời chúc của cậu nhé, tôi cũng hy vọng ngày nào cũng gặp được chuyện tốt như vậy đấy!”

Vu Hồng sang sảng cười. Bên cạnh y, Tử Nguyệt Tiểu Yêu nghe thấy Tần Nhược chuẩn bị logout thì lập tức gửi lời mời thêm hảo hữu qua ngay: “Sau này lúc nào không theo đội thì cứ gọi tôi, chúng tôi theo anh học hỏi.”

“Tốt!”

Tần Nhược cũng không khách sáo, lập tức chào tạm biệt bốn người rồi bước qua bên Thiết Tỏa Hoành Giang ngay. Phong Cuồng Huyết Bình không lựa chọn hồi sinh tại chỗ, cho nên việc này chỉ sợ vẫn còn chưa yên được.

Thiết Tỏa Hoành Giang tựa như biết mục đích đến của Tần Nhược, cho nên chỉ bình tĩnh ngồi dựa vào một khối băng, nhìn theo bóng lưng đang dần biến mất của đám Hắc Thực, Bá Vương Hoàn, nói: “Cậu không nên chọc đến loại người này...” Nói đến đây, dường như y sực nhớ ra điều gì đó, cho nên nói tiếp: “Được rồi, chờ thành bậc bốn rồi hẳn là cậu sẽ rất mạnh mới phải, vậy cho nên không có gì phải nói nữa, cậu đi đi.”

“Cám ơn!”

*** *Huyết Tinh Quân Vương: huyết tinh = tanh máu.*

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tổ Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Hắc Thị Nhân Khẩu

Thực ra cho dù không có sự cảnh cáo ngầm của Thiết Tỏa Hoành Giang, Tần Nhược cũng không cho rằng ân oán giữa mình với Phong Cuồng Huyết Bình sẽ triệt để chấm dứt như vậy.

Từ cảm giác u ám lạnh lẽo trên người y ở lần va chạm đầu tiên, lẫn lý do phát sinh sự va chạm ấy, cho đến hành vi vô si trong trận vừa rồi, cùng với việc y không hồi sinh ngay tại chỗ... Dưới tình huống như vậy, bị bại xong mà không có dũng khí để hồi sinh tại chỗ, thừa nhận thất bại thì tức là chứng minh cho điều gì?

Đó là một tên lòng dạ hẹp hòi, thua không chịu nhận!

Một người như vậy, sau khi bị người ta vạch trần chuyện nói dối và tát cho một cái tát thật vang xong, còn có thể không ghi hận trong lòng sao? Ngay cả người không tiếp xúc nhiều với Phong Cuồng Huyết Bình là Thiết Tỏa Hoành Giang mà cũng phát giác ra được, Tần Nhược làm sao không biết Phong Cuồng Huyết Bình sau này sẽ trả thù chứ?

Có điều hẳn lại không thêm đề ý nhiều.

Bản thân tên Phong Cuồng Huyết Bình kia không có bao nhiêu bản lĩnh, đám hồ băng cầu hữu bên cạnh cũng đều là lũ giả áo túi com cạy thế làm mưa làm gió cả, mặc dù trước mắt đối với Tần Nhược mà nói thì cũng có sức uy hiếp không nhỏ, nhưng dưới tình huống có Lục Tâm, bọn chúng sẽ không dám động thủ.

Mặt khác, nếu lên bậc bốn rồi, thực lực của Tần Nhược sẽ được thăng lên một bậc, trang bị cũng sẽ được đổi mới, trên cơ bản là không cần phải lo lắng Phong Cuồng Huyết Bình báo thù nữa!

Nếu y lại tìm đến, cũng chỉ là tự chuốc mất mặt thôi...

* * * * *

Sau khi “bay” trở về thị trấn Savis, Tần Nhược một lần nữa chạy đến cửa hàng quen thuộc, chuẩn bị bán đám băng tuyết liền xong rồi logout nghỉ ngơi.

Hắn vừa mới lấy băng tuyết liền ra thì bên cạnh đột nhiên truyền đến một thanh âm:

“Chờ chút!”

Tốc độ nói của người này rất gấp, khiến Tần Nhược bị giật mình, vội vàng thu tay lại ngay. Hắn xoay mặt lại, chỉ thấy có một người chơi nọ với hình dáng và khí chất đều cực kỳ đáng khinh đang mon men đến gần, nuốt nước bọt, hai mắt tỏa sáng chăm chăm nhìn vào mình...

Tên này không phải là GAY đó chứ? Bị một người nam nhìn chăm chăm như vậy, Tần Nhược không nhịn được mà nghĩ về hướng ác liệt nhất ngay, bèn

hót hải lui về sau nửa bước: “Anh là ai thế? Đừng có động tay động chân đó...”

“Cái anh cầm là băng tuyết liên phải không?”

“Anh biết rồi còn hỏi?”

Tần Nhựt khó chịu gạt bàn tay đang vói qua của đối phương ngay. Hắn thấy mục tiêu của đối phương là băng tuyết liên nên trong lòng cũng thoáng thờ phào, có điều vẫn không thể để tên này tới gần được, dạo này trộm cắp lộ hành lắm, mà trộm rồi thì không trả lại đâu.

“A...” Người nọ cười gượng, sau đó xoa xoa tay, chăm chăm nhìn vào đám băng tuyết liên trong tay Tần Nhựt, nói: “Là như vậy, tôi muốn hỏi người anh em, số băng tuyết liên này... Bán thế nào đây?”

“Anh muốn mua?”

Tần Nhựt đánh giá người này từ trên xuống dưới, sau đó nhún nhún mày. Cho dù hắn không phải là người thích lấy y trang tướng mạo để đánh giá người khác, nhưng trang bị trên thân người này cũng kém quá đi, toàn là những món trắng đến không thể trắng hơn được nữa, trông như những món ‘bảo vật trấn tiệm’ suốt đời không bán ra nổi của một cửa tiệm nổi danh nào đó vậy... Loại người này, vậy mà dám có gan chạy tới bàn chuyện mua bán được liệu bậc năm với mình sao? Mà điều đáng giận nhất là thông tin của đối phương lại là như thế này:

Hắc Thị Nhân Khẩu, ma dược sư, cấp 30.

Choáng, thật là không biết nên nói thế nào nữa rồi.

Cái nghề ma dược sư kia tốt đẹp biết mấy, cao quý tao nhã biết mấy, sao lại có thể để cho một người có bộ dạng như vậy làm được chứ? Nhìn bộ dạng y xem, đầu hoẵng mắt chuột, ánh mắt thậm thụt... Ha, mà cái đáng tức nhất là cái mớ xương sườn lộ ra bên ngoài trang bị ấy, trông không thua kém gì với đám móc áo bày bán trong siêu thị cả. Còn ma dược sư cái gì chứ, nếu trong Vinh Quang này mà có đột binh chọn chức danh ‘sống thối nhất trong trò chơi’, y tuyệt đối phải chiếm hạng cực cao cho xem!

Người ngòm như vậy mà còn đòi mua băng tuyết liên sao? Quản lý thị trường đi đâu mất rồi?

Tần Nhựt buồn bực đến mức lông mày chụm lại thành một đường thẳng, hắn vừa chán ghét rụt rụt người lại, vừa đánh mắt với tiểu nhị nơi này, nào ngờ lúc này tiểu nhị không thèm đếm xỉa gì đến hắn, chạy sang bên kia chào hỏi khách hàng khác mất rồi.

Đột...

Tần Nhựt thực là không còn cách nào khác cả, bèn nghiêng răng, dùng ngữ khí vừa cứng nhắc vừa lạnh lùng quăng ra một cái giá thật cao - 2.000 đồng vàng, nghĩ thầm cứ dọa lui tên này đi trước đã, đã sắp đến ba giờ sáng rồi, nếu còn không nhanh chấm dứt thì ngày mai chắc chắn sẽ mang cặp mắt gấu trúc đi làm mất thời.

Hắc Thị Nhân Khẩu sững người một thoáng, sau đó mở ba lô ra nhanh chóng quét nhìn, cuối cùng mặt mũi như si như ngốc nói: “Có thể rẻ chút hay không?”

“Anh nói xem bao nhiêu?” Ánh mắt Tần Nhựt rực sáng.

“Ừm, chỗ tôi...” Biểu tình của Hắc Thị Nhân Khẩu rất là quần bách, y lục lục ba lô, nói tiếp: “...không có bao nhiêu tiền.”

“Rốt cục là có bao nhiêu?”

Nhìn ra được tên này đang có ý muốn bóp chẹt tiền, sắc mặt Tần Nhựt dần dần trở nên khó coi hơn.

Hắc Thị Nhân Khẩu bị hắn nhìn như thế, trong đáy lòng đâm ra sợ hãi, bèn lắp bắp nói: “Cái này... Đại khái là... Là... Ba mươi bảy...”

“Ba mươi bảy đồng vàng mà đòi mua băng tuyết liên của tôi, đầu anh bị cửa kẹp à?”

Không biết vì sao, tính tình Tần Nhựt trước giờ rất tốt, nhưng bây giờ đối mặt với cái tên đáng khinh có khả năng làm sụp đổ hình tượng chói rực của một chiến sĩ cuồng bạo này, trong lòng hắn lại có một cơn tức không có nơi phát tác, bèn cất cao giọng quát y ngay đương trường.

Hắc Thị Nhân Khẩu gian nan dựa vào quầy, suýt chút nữa đã ngã khụy xuống dưới khí thế kinh người của Tần Nhựt. Y dùng ánh mắt vô tội nhìn Tần Nhựt, trong miệng thầm thì:

“Tôi cũng không có nói là ba mươi bảy đồng vàng... Đồng vàng đã dùng để mua nguyên liệu hết rồi.”

Nghe lời tự thâm thì với bản thân của y, mắt Tần Nhựt tối sầm lại, suýt chút nữa đã bị y triệt để làm gục rồi. Ngay một đồng vàng cũng không có, lẽ nào lại là ba mươi bảy đồng bạc chứ? Tên nhãi này... Định gây chuyện với mình chắc?

Tần Nhựt đang định chỉnh cho tên này một trận (dù sao thì tên này cũng mới cấp 30 thôi, Tần Nhựt là cấp 38, vẫn có thể khi dễ tên này được) thì lại thấy y phun ra về sau: “Bên trong ba lô chỉ có ba mươi bảy bình thuốc cỡ lớn...”

Tần Nhược đứng hình một thoáng, sau đó kinh ngạc nhìn Hắc Thị Nhân Khẩu một lúc lâu, cuối cùng mới nửa tin nửa ngờ hỏi:

“Thật chứ?”

“Hỏi thừa!”

Hắc Thị Nhân Khẩu nhướn mày lên, cười một cách thâm hiểm, gật đầu. Trông y như đã đổi thành người khác vậy, chỉ thấy y đặc ý dào dạt hỏi lại: “Thế nào? Có muốn đổi hay không?”

Thấy tên nhãi đáng khinh này đã đổi khách thành chủ, Tần Nhược lập tức hiểu rõ ngay, tên này đang định giả heo ăn thịt hổ đây mà, mợ!

“Đổi thế nào?”

Dưới sự kích thích của ba mươi bảy bình thuốc cỡ lớn, Tần Nhược vẫn phải hỏi ra câu này - giá thị trường của một bình thuốc cỡ lớn là 120 đồng vàng, nếu có thể đổi được nhiều hơn một chút từ y, mình bán qua tay cũng sẽ lời một số.

“Ha ha, đơn giản, chín bình thuốc đổi một cây băng tuyết liên của anh.” Hắc Thị Nhân Khẩu dường như rất quen thuộc với giá thị trường, mà nhìn thể miêng thì như đang cười nhạo cái giá hai ngàn đồng vàng vừa rồi của Tần Nhược vậy.

Khuôn mặt Tần Nhược nhất thời tối như đêm đen, tức thời nhét băng tuyết liên vào trong ba lô, rồi không chần chừ logout ngay.

Chỉ để lại nơi đây một tên ma được sư cấp cao há mồm cứng lưỡi nhìn vị trí Tần Nhược vừa logout, đến nửa ngày mới mở miệng mắng to: Móa, giá cả thì có thể thương lượng mà!

*** *Hắc Thị Nhân Khẩu: hắc thị = chợ đen; nhân khẩu = dân số, số người.*

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Tình ca ca

“Nhãi con!”

Tần Nhược vừa đặt được chân trước vào phạm vi phòng làm việc bộ nhân sự thì sau lưng đã bị người ta vỗ cho một cái, sau đó thanh âm của Vương Đạt như hồn ma thổi đến, khiến hắn giật mình nhảy dựng lên.

“Đệt, ông anh từ nơi nào mò ra thế, sao em không nhìn thấy anh trong thang máy?” Tần Nhược vỗ vỗ ngực, lòng còn khiếp sợ nhìn thoáng qua thang máy phía sau lưng mình, sau đó mới nhìn lại Vương Đạt. Vương Đạt đang làm công tác ‘ngay thường’ của mình: soi bóng trên thang máy, chỉnh chỉnh tóc; y nghe Tần Nhược nói thế bèn lườm mắt qua, ngân nga với về đặc ý dào dạt: “Thân là thành viên quan trọng của bộ nhân sự, nhất định phải làm gương, tới trước người mới các chú, về sau người mới các chú chứ.”

“Vương đại gia, ngài cũng cùng một cái đức hạnh như bà xã nhà ngài vậy!” Tần Nhược đánh giá Vương Đạt một cách cực kỳ đúng trọng tâm.

“Hừ, ta đây lòng sáng như trăng...” Đạt ca bầy bựa hất cái mái tóc suôn đuồn đuốt của mình một cái, sau đó ngao nghể bước vào phòng làm việc, bên cạnh đó cũng nhỏ giọng nói với Tần Nhược:

“Vào căn cứ địa, tối nay có sự kiện!”

Tần Nhược nghe mà ánh mắt sáng rỡ, đám bạn bè trong công ty này lúc thường sẽ không để gì tụ lại với nhau hành động, trừ phi có chuyện gì đó tốt lắm lắm. Hắn động lòng, vội vàng truy hỏi:

“Sự kiện gì? BOSS hay là bản đồ phụ?”

Vương Đạt cười một cách thần bí, lắc đầu nói:

“Còn nhớ chuyện nửa tháng trước không?”

“Đàm lầy Ma Quỷ?”

Sắc mặt Tần Nhược biến đổi, thoáng chốc, vẻ hưng phấn vừa rồi của hắn biến mất sạch sành sanh, thay vào đó là một sự khản trương. Hắn căng thẳng đi theo hỏi Vương Đạt: “Người khởi xướng lại là lão khom kia phải không? Vậy mà các anh còn đi à?”

“À, lần trước tuy thất bại thật đấy, nhưng là bởi vì bọn mình không hiểu rõ về nơi đó, mà chuẩn bị cũng chưa đầy đủ thôi. Lần này thì... Hừ hừ, chỉ cần

triệu tập đủ người, chắc chắn phải nửa được nhục ấy!” Trong khi nói, Vương Đạt cũng thuận thực ngồi xuống trước bàn làm việc của mình, sau đó thuận thực mở máy tính ra, nhanh chóng đăng nhập vào ‘Căn cứ địa Vinh Quang’.

So với vẻ mặt hớn hờ của Vương Đạt, Tần Nhược lại khác, hần nhủu chặt mày lại, nhìn chăm chăm Vương Đạt đang bắt đầu thăm thú các bài post mà trong mắt tràn ngập vẻ lo lắng.

Lần đánh trước nơi đầm lầy Ma Quỷ, Tần Nhược thực ra cũng có tham gia... Khi đó hắn mới cấp 30, là người thấp cấp nhất trong số hơn hai trăm tên đồng sự nơi đây.

Người khởi xướng lần đó là một thành viên quản lý của phòng tài vụ, là một thầy triệu hồi bậc bốn. Tên này trong một lần ngẫu nhiên đã từ miệng của NPC biết được ở sâu trong đầm lầy Ma Quỷ gần thị trấn Hắc Huỳnh có tồn tại một con BOSS vương giả cấp 35 tên gọi Ma Quỷ Cự Ngạc. Đồng thời, ở nơi BOSS chiếm cứ cũng có mọc một loại dược liệu bậc bốn là ‘ma quỷ đằng’, có thể dùng để chế tạo thuốc phép tăng thuộc tính cho người chơi. Loại dây leo này bởi vì chỉ ở khu vực đầm lầy Ma Quỷ và một số rất ít khu khác mới có, cho nên giá trị đến mấy ngàn đồng vàng một dây.

Lúc đó không ai có thể biết được vì sao tên thầy triệu hồi đó lại biết rõ thời gian này mới của Ma Quỷ Cự Ngạc đến như thế, nhưng dưới sự đảm bảo của y, căn cứ địa trong công ty cấp tốc tập trung lực lượng - hơn 200 tên người chơi bậc ba, bậc bốn cùng lặng yên tiến quân về đầm lầy Ma Quỷ...

Lúc đó, một đoàn hơn hai trăm người quả thật cũng là một lực lượng không nhỏ, hướng chỉ mọi người đều cùng công ty với nhau, có thể chiếu cố nhau, cho nên mức độ ăn ý phải cao hơn so với đi chung người lạ nhiều.

Sau khi bước vào đầm lầy, dưới tình hình không có bất cứ đoàn thể người chơi nào ở đây, mọi người quả thật đã phát hiện được tung tích của Ma Quỷ Cự Ngạc...

Nhưng khi mọi người còn đang vui mừng khôn xiết, chuẩn bị bắt giết con BOSS ấy thì nào ngờ...

Đến mấy trăm con cá sấu lớn nhỏ bậc ba, bậc bốn từ bốn phương tám hướng lao đến, điên cuồng tấn công họ! Đặc biệt là Ma Quỷ Cự Ngạc, nó lập tức lao vào chính giữa đoàn người, ngắt đội hình họ ra làm hai phần ngay. Không đến ba phút, phần lớn người đều bị giết chết trong sự hỗn loạn và sợ hãi, chỉ có một số ít cuồng chiến máu thú mới chật vật chạy ra được khỏi chiến trường.

Rốt cục cái mạng của Ma Quỷ Cự Ngạc vẫn thuộc về những đoàn thể có gia tộc khác, còn các đồng sự trong căn cứ địa thì gần như đều rút cấp rút trang bị, nguyên khí đại thương.

Lúc đó Tần Nhược vẫn còn may mắn vì cấp thấp, có mất cấp cũng có thể bù lại được trong một khoảng thời gian ngắn, còn trang bị thì cứ đến cửa hàng kiếm một món rác rưởi rẻ tiền nào đó là OK ngay, chứ các đồng sự khác thì thâm lắm, sợ là phải có một khoảng thời gian kha khá mới khôi phục lại được nổi - phần lớn người đều không có thói quen dùng RMB mua đồng vàng từ trong tay người chơi khác.

Về sau, không có ai trách cứ tên quản lý phòng tài vụ kia cả. Cũng qua lần đó, Tần Nhược đã cảm nhận được một cách rõ ràng về sự gian xảo và sự thông minh của BOSS loại vương giả - cái loại thủ đoạn dồn một lượng lớn đàn em tiến lên vây công, sau đó dùng chính mình làm mồi nhón chọc xuyên đội hình đối phương này, đối với những người chơi chưa có nhiều kinh nghiệm vây trừ BOSS thì là một sự uy hiếp mang tính hủy diệt, có thể nói lúc đó không có ai có thể ngăn được đòn tấn công của Ma Quỷ Cự Ngạc cả!

Cho dù bây giờ phần lớn đồng sự trong căn cứ địa đã lên đến bậc bốn rồi, thực lực được tăng lên một biên độ nhỏ, nhưng trong lần chiến đấu trước, họ đã xem nhẹ mất một điều rất quan trọng: những kẻ hộ vệ của BOSS vương giả - BOSS loại yếu dạng tinh anh từ đầu đến đuôi vẫn chưa từng xuất hiện.

Cũng tức là nói, lúc Ma Quỷ Cự Ngạc chiến đấu với họ, nó vẫn còn giữ lại thực lực...

Nếu đúng là như vậy, lần hành động này của mọi người cũng sẽ không hy vọng được gì nhiều!

* * * * *

“Mọi người đã chắc chắn rồi chứ? Nếu lại thất bại, vậy làm thế nào đây?”

“Cái miệng quạ đen! Cứ yên tâm đi, tên nhãi phòng tài vụ kia lần này đã có chuẩn bị rồi, để lấy được trang bị chứ cam tăng thực lực lên, hắn đã mời mấy người bạn qua hỗ trợ rồi.”

Nói đến đây, Vương Đạt đột nhiên lại rất u oán chống hai tay lên bàn, nghiêng đầu qua nhìn Tần Nhược:

“Chú nói xem, tên nhãi ấy có phải là nhà giàu lắm không, sao nghe nói nấy tên bạn hắn mời đến ai nấy cũng có mấy món đồ vàng, mà ai nấy trông cũng rất trâu bò cả vậy?” Y dừng lại một thoáng, sau đó lại thờ dài một tiếng: “Ài... Lúc nào anh đây mới có thể có loại phong độ đó chứ... Thét to một tiếng sau đó mang theo mấy trăm huynh đệ đi cày BOSS cây đồ... Chắc chắn uy phong lắm lắm nha!”

Tần Nhược cười cười, sau đó thốt hỏi:

“Lập một cái đội không phải là xong rồi sao?”

“Lập một cái đội?” Vương Đạt lườm mắt khinh bỉ: “Chú nói thì dễ lắm...”

Đây không phải lần đầu tiên hai người nói đến đề tài này, nhưng lần nào cũng chỉ coi là chuyện cười thôi. Lập một đoàn thể, lấy tính cách sáng sủa và cái

duyên xử thế của Vương Đạt, cũng có thể kéo được một đám người từ trong công ty đấy, nhưng để làm gì chứ?

Nếu thật sự muốn phát triển, khiến đoàn thể của mình mạnh hơn, vậy Vương Đạt nhất định phải dồn hết tinh thần của mình vào đó, phải an bài đủ thứ chuyện như cân nhắc đối trang bị cho mọi người, định hướng phát triển cho đoàn thể, những nhiệm vụ phải làm mỗi ngày, v.v... Đến lúc đó công việc bây giờ chắc chắn phải bỏ thôi...

Trong lúc hai người đang im lặng, chợt một thanh âm trong vắt vang lên từ phía sau:

“Tần ca ca?”

Hai tên Tần Nhưộc và Vương Đạt đều bị một tiếng ‘Tần ca ca’ này khiến cho toàn thân run rẩy ngay, sau đó cùng xoay người lại, nhưng một người thì ánh mắt tỏa sáng, còn một người thì ánh mắt kinh ngạc, nhìn chăm chăm vào một thiếu nữ xinh đẹp, người dong dỏng cao, ăn mặc thời thượng đang đứng sau lưng hai người không biết từ lúc nào.

*** *Hắc Huỳnh: hắc = màu đen; huỳnh = lò mờ, le loi.*

*** *Ma Quỷ Cự Ngạc: cự ngạc = cá sấu khổng lồ.*

*** *Ma quỷ đằng: đằng = dây leo.*

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Cô nàng ‘dũng mãnh’

Nhìn vào cô nàng xinh đẹp xa lạ trước mắt, trước tiên Tần Nhưộc sững sờ, sau đó lập tức nhớ lại cái cách xưng hô ấy dường như mình đã nghe được ở đâu đó rồi, bèn hồ nghi đưa mắt nhìn lại cô nàng hai lượt, rồi nói một cách không chắc chắn lắm:

“Hình Thắm?”

Ánh mắt cô nàng ấy sáng lên, rất là ‘vừa mừng vừa sợ’ gật gật đầu, nhưng không mở miệng nói gì. Cô nàng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Tần Nhưộc, hết ngó trái rồi đến ngó phải, bộ dạng trông sững sốt lắm.

“Tần đại ca, vì sao trông anh còn dễ coi hơn trong trò chơi vậy?”

Cô nàng vừa nói dứt lời, Vương Đạt đã bật ra một tiếng thở dài thật khoa trương ngay:

“Ài... Đến giờ anh mới biết, hóa ra các nụ hoa của tổ quốc bị vò trong tay mấy tên bại hoại như chú thế này đây. Tần Nhưộc, bây giờ anh cảnh cáo chú, trong vòng ba giây phải mang cô bé này ra khỏi tầm mắt anh ngay, nếu không đừng trách bốn Đạt ca đây vung đao đoạt tình đó...”

Choáng!

Lão già này không biết đối tượng là ai mà dám giờ trò hề lung tung thế sao? Con bé tiểu ác ma này là người có thể tùy tiện đắc tội được à? Tần Nhưộc bèn hốt hải kéo tay Lý Hình Thắm, định lao ra khỏi phòng làm việc...

Nhưng rốt cục cũng đã chậm mất rồi...

Lý Hình Thắm vốn không chú ý lắm tới tên ‘đồng sự mập’ bên cạnh Tần Nhưộc, nhưng nghe y nói thế, hai mắt cô nàng cong thành vầng trăng khuyết ngay, cô nàng cười rặng rờ quay qua hỏi Tần Nhưộc: “Tần đại ca, ông bác này là đồng sự của anh à?”

“...”

Thần sắc đang biểu diễn một cách khoa trương của Vương Đạt lập tức cứng lại, y cảm thấy trái tim mình như rút lại một cái, sau đó tựa như nghe được tiếng của thủy tinh rơi xuống đất, ào ào vỡ vụn...

“Aaaaaaa!”

Tần Nhưộc kéo Lý Hình Thắm chạy như điên ra khỏi phòng làm việc mấy giây rồi mới nghe thấy tiếng Vương Đạt gào thê lương như sói hoang từ xa xa truyền đến:

“Ông bác? Lão đây năm nay mới hai mươi lăm! Con bé chết toi kia! ...Các cậu đừng có cản tôi...” Lúc này có mấy đồng sự đang bảy tay tám chân túm chặt lấy Vương Đạt, Vương Đạt thì như điên lên, miệng vẫn cứ gào: “Lăn về đây, con bé chết toi, dám bảo ông là ông bác, ông đây già đến như vậy sao? Đừng cản tôi, để tôi xài Thiên Lô chém chết nó!”

Bên ngoài phòng, ‘tiểu ác ma’ rất cẩn thận rút lại cái đầu đang chìa ra thăm dò, sau đó đắc ý che miệng lại cười một hồi lâu mới sức nhớ ra là Tần Nhưộc đang đứng bên cạnh, bèn thè lưỡi ra một cách đáng yêu, rồi hỏi Tần Nhưộc:

“Anh mập kia cũng chơi Vinh Quang à? Là kiếm sĩ phong lôi hả?”

“...”

Tần Nhưộc không nói gì, chỉ gật gật đầu. Hắn thầm nghĩ hai kẻ dở hơi này thật là xứng cặp quá, một người thì thích làm trò, người khác đức hạnh cũng không tốt hơn bao nhiêu, thấy có cộc là leo lên, bày bừa ghê lắm.

Hắn bèn thở dài một tiếng, rồi quay trở lại chủ đề:

“Sao em lại chạy qua bên này thế? Hôm nay không phải học à?”

“Trường cho nghỉ.”

Lý Hinh Thắm trả lời, tuy cô nàng mặt không đỏ hơi không ngượng, nhưng dựa theo tần suất đảo mắt của cô nàng, Tần Nhưộc cũng đoán ra đây phần nửa là một lời nói dối đầy những lỗ hổng. Nhưng hắn cũng lười vạch trần:

“Em tới tìm chị của em phải không? Chị ấy ở tầng trên, ra thang máy rồi quẹo trái...”

“Biết biết, nơi này em đến vài lần rồi.” Lý Hinh Thắm ngắt ngang lời Tần Nhưộc, sau đó chớp chớp mắt nhìn hắn: “Em đến tìm anh đó, lời đề nghị lần trước em nói với anh thế nào rồi? Có dùng đến không đây?”

“...”

Tần Nhưộc nhất thời cúi gầm đầu xuống. Con bé này, còn chưa để yên, chạy tới đây dụ khị mình theo đuổi chị của nó luôn đấy, thiết là tư tưởng vượt mức quy định quá mà. Chỉ vì cái chuyện này mà trốn học đi tìm mình sao? Nghĩ đến đây, Tần Nhưộc tức thì đặt hai tay lên vai Hinh Thắm, xoay người cô nàng lại, sau đó bàn tay rất tự nhiên trượt tới phần cổ mịn màng của cô nàng, đặt hờ đây đây về phía thang máy, miệng thì uy hiếp:

“Con nít con nôi quan tâm nhiều như thế để làm gì? Chị của em đâu phải không kiếm được chồng đâu chứ, thế nào cũng tìm được một anh rể tốt cho em mà, không cần em phải rảnh rỗi sinh nông nổi đâu. Ngoan ngoan trở về trường học đi, nếu còn dám trốn học nữa, xem xem anh có gọi điện báo chị em không nhé.”

“Người ta không phải rảnh rỗi sinh nông nổi đâu mà. Thầy cô dạy bọn em rồi, thứ nào tốt thì mình phải nỗ lực mới có được. Ày da, nhẹ thôi, anh làm em đau nè...”

Tần Nhưộc khóc cười không định, đành buông tay ra: “Nhưng anh lại không phù hợp, lại nói, chuyện chung thân đại sự của chị em thì cũng không đến lượt em phải quan tâm mà, nhân vật chính là chị của em, em thật là con nít quá.” Chị con bé còn chưa có ý đồ gì, mà nó đã... Còn không phải là ‘rảnh rỗi sinh nông nổi’ đấy sao?

Lý Hinh Thắm xoay người lại, trên khuôn mặt xinh đẹp tựa như đang viết dòng chữ ‘Em không đồng ý với quan điểm của anh’ vậy, cô nàng phản bác:

“Nhưng nếu anh theo đuổi chị em thì tốt biết mấy, vậy anh sẽ là anh rể của em! Vậy làm sao lại bảo em là rảnh rỗi sinh nông nổi được chứ? Hừ, nếu đổi lại là người khác, chắc chắn sẽ không tốt bằng anh đâu, cho nên em tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc, nhất định phải nỗ lực gán anh cho chị của em mới được.” Ngay lúc cô nàng dùng thanh âm thanh thúy để nghe của mình tuyên bố luận điệu ‘dừng mãnh’ ấy, cửa thang máy chợt mở ra!

Hinh Thắm xoay người lại nhìn, chỉ thấy bên trong thang máy đang có chừng chục người há hốc mồm ra, nhìn chăm chăm vào cô nàng. Cũng giống như Tần Nhưộc, họ đều bị ‘luận điệu dừng mãnh’ vừa rồi của cô nàng làm cho chấn động thật mạnh.

Từ trong đám người đó lại đi ra một người, tiếng giày cao gót chạm đất thật là dễ nghe...

Những người còn lại thì được thang máy chậm rãi đưa lên mấy tầng lầu cao hơn, mang theo ánh mắt khâm phục Tần Nhưộc.

“Em gái, chị của em là ai nè?”

Người nữ từ trong thang máy bước ra nhìn Tần Nhưộc một cái thật là sâu, rồi trong ánh mắt xấu hổ và động tác nhún vai của Tần Nhưộc, cô quay sang hỏi cô nàng Hinh Thắm tình nghịch quỷ quái kia. Người này không phải Trịnh Hiểu Hiểu, đồng sự của Tần Nhưộc thì là ai nữa chứ?

“Vi sao phải nói cho chị biết chứ?”

Nhìn thấy một cô gái diện mạo xinh đẹp bước ra khỏi thang máy, mà vẻ xinh đẹp đó không lại hề thua kém mình, hơn nữa còn có vẻ rất là quen thuộc với Tần Nhưộc, Lý Hinh Thắm chú ý ngay, đồng thời cũng lộ ra vẻ cảnh giác.

“Bởi vì...”

Dưới ánh mắt sừng sốt của Lý Hinh Thắm, Hiểu Hiểu bước tới bên cạnh Tần Nhưộc, nắm lấy cánh tay của hắn, trông bộ dạng không có vẻ gì là giả vờ

cả...

Thoáng chốc này, không chỉ Tần Nhược cảm thấy căng thẳng hơn, mà trái tim của tiểu ác ma Lý Hinh Thâm cũng trôi lên đến tận cổ họng, cô nàng rất sợ từ miệng Hiếu Hiếu thoát ra những lời hầu như chỉ xuất hiện trên phim, khiến người ta phải xấu hổ như ‘Chị là vị hôn thê của anh ấy’, ‘Chị là bạn gái của anh ấy, đương nhiên phải có quyền biết ai đang theo đuổi bạn trai của mình chứ’, v.v...

Nếu đúng là như vậy, Lý Hinh Thâm chắc chắn sẽ bối rối lắm lắm.

Nhưng cũng còn may...

Trịnh Hiếu Hiếu ôm lấy cánh tay của Tần Nhược, cười với Hinh Thâm rồi chớp chớp mắt: “Tên này là tiểu đệ do chị tự thân kèm cặp đó, nếu muốn giúp chị của em theo đuổi hắn ta, vậy có phải là nên xã giao tốt với chị không nè? Nói không chừng chị cao hứng lên sẽ cung cấp một ít thông tin nội bộ thì sao? Hừm, thế nào?”

“Thật sao?”

Ánh mắt của Hinh Thâm mãnh liệt sáng lên.

Còn Tần Nhược thì ánh mắt tối hù, lòng thầm cười khò: không hổ là người phụ nữ có năng lực ‘dũng mãnh’ nhất phòng nhân sự chúng ta đấy, chỉ một câu nói thôi mà đã đẹp yên được con bé ranh đang tràn đầy địch ý kia rồi. Còn mình, những ngày gian khổ chỉ sợ sẽ chóng tới rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Muội muội Núi Băng

Bởi vì bị Hiếu Hiếu chen chân vào giữa chừng, nên Hinh Thâm vốn sắp bị Tần Nhược đe dọa dụ khị quay trở về trường bây giờ rất rõ ràng không đếm xỉa gì đến nhân vật chính nữa. Sau đó Tần Nhược phát hiện con bé tiểu ác ma khoác lớp áo ‘em gái nhà bên’ này bây giờ tựa như một người khác vậy, con bé vô cùng thân thiết lời kéo Trịnh Hiếu Hiếu, cái miệng nói ngọt như rót mật vào tai, nào là tỷ tỷ này, tỷ tỷ nọ, cuối cùng lặng lẽ kéo nhau qua một góc giao lưu, rồi mang theo bí mật trọng đại rời đi.

Tần Nhược nhìn mà đầu lớn như cái đầu, bèn cứ mặc kệ hai cô nàng làm loạn, mình thì trở về phòng làm việc mở máy tính lên, cấp tốc từ trong căn cứ địa nhấn một tin qua cho Lý Lan Lam.

Tốc độ của Lý Lan Lam cũng không chậm, tin nhắn vừa tới chưa được một phút thì bên ngoài đã truyền đến tiếng hô hơi bất ngờ của Hinh Thâm:

“A? Chị?”

“Tiểu Tiểu tỷ tỷ, gấp lại nhé, em lên trường đây!”

Thanh âm kinh hoàng của Hinh Thâm nhanh chóng rời xa.

Không bao lâu, Tần Nhược nhìn thấy Trịnh Hiếu Hiếu mang theo nét cười thần bí trên mặt tha thướt trở về bằng một điệu bộ thật đẹp mắt.

“Con bé kia đi rồi à?”

“Ừm.”

Bàn làm việc của Tiểu Tiểu gần sát ngay bàn của Tần Nhược, cho nên lúc này cô nàng từ từ ngồi xuống, chống cằm, nhẹ giọng thăm thì như đang nói với bản thân mình: “Thực không nhìn ra được con bé lại là em gái ruột của ‘ngọn núi băng’ ấy đấy, trừ việc xinh đẹp như nhau ra thì tính cách khác nhau quá.”

“Việc này có gì lạ lắm đâu, rộng để chín con, chín con đều khác mà.”

Đang thư giãn, Tần Nhược nghe Tiểu Tiểu nói vậy bèn vô thức trả lời một câu, sau đó không cảm thấy có gì bất ổn cả, bèn ngừng lại một lát, rồi vội vàng hỏi Tiểu Tiểu xem vừa rồi ở ngoài đã nói gì với ‘tiểu ác ma’.

“Xem anh khăn trương ghê chưa. Chỉ một cô bé con mà thôi, còn có thể nhai sống được anh à?”

Tiểu Tiểu lườm mắt qua.

Tần Nhược thì là có đáng cay chỉ tự mình biết, nếu Tiểu Tiểu thực sự tiết lộ ra địa chỉ hoặc số điện thoại của mình, vậy những ngày sau hắn sẽ phải khổ sở lắm.

“Yên tâm đi, tôi chinh con bé một lượt rồi, tôi nói với con bé là thực ra vấn đề không phải ở anh, mà là ở chị của nó.”

Câu trả lời có chút tự đắc của Tiểu Tiểu khiến Tần Nhượng sững sờ: “Cô nói thế nào với nó thế?”

“Sự thực thế nào thì nói thế ấy thôi.” Tiểu Tiểu đắc ý dào dạt giải thích: “Nói cho con bé biết rằng dạng con gái anh thích là dạng con gái ‘liều yếu đào tơ’, nếu muốn anh thích chị con bé thì nhất định phải làm chị con bé cải sửa tính cách núi băng như bây giờ đi. Ha ha, tôi rất thông minh phải không?”

“Cao!”

Tần Nhượng giờ ngón cái lên. Thật không hổ là Tiểu Tiểu đấy, chỉ cần đơn giản như vậy đã khiến cho Hình Thâm dời sự chú ý lên chị của con bé rồi. Ha ha, lẽ nào nó còn có thể ép buộc chị của nó được chứ? Thật là khéo quá, đến lúc đó mọi việc sẽ không dựa vào sự kiên trì của con bé nữa rồi...

“Được rồi, vì sự giúp đỡ của tôi với anh, hôm nay anh được phép mời tôi đi ăn đấy.”

“Ai mời ăn? Cho anh ké với!”

Tần Nhượng còn chưa kịp mở miệng trả lời thì Vương Đạt đã dùng một tốc độ mạnh mẽ hoàn toàn không phù hợp với hình thể mập mạp của y chạy qua. Y lắc lắc đầu, nhìn Tần Nhượng, sau đó lại nhìn Tiểu Tiểu: “Ai mời thế?”

“Anh nghe lầm rồi!”

Tần Nhượng và Tiểu Tiểu rất ấn ý quay đầu sang chỗ khác.

* * * * *

Buổi chiều, giờ tan ca...

Vương Đạt theo thói quen từ phía sau vịn lấy người Tần Nhượng, Tần Nhượng khổ sở cười: “Em nói này ông anh, lần nào hạ thủ ông anh cũng không nhẹ chút được à, ông anh nặng đến một trăm tám mươi cân đấy ông anh biết không?”

“Một trăm bảy mươi tám...”

Vương Đạt hung tợn bỏ tay ra, sửa chữa lại lời ‘vụ không cân nặng’ của Tần Nhượng với một vẻ khó chịu, sau đó hỏi: “Thế nào, suy nghĩ kỹ chưa, tối nay có đến không?” Điều y đang đề cập tất nhiên là sự kiện của căn cứ địa lần này - vây diệt Ma Quỷ Cự Ngạc rồi.

Nghe vậy, Tần Nhượng hơi sững người một lát, sau đó không trả lời thẳng câu hỏi:

Bây giờ em đã kiếm được một trăm ngàn đồng vàng rồi, là nhờ đi theo đội của anh Lục Tâm đấy. Nếu không có gì bất ngờ, vậy trong một tháng là có thể gom đủ tiền giải phẫu cho Hân Vũ rồi!”

“Thật chứ?”

Vương Đạt ngẩn ra, sau khi nghe Tần Nhượng khẳng định, y mới đột nhiên mừng rỡ dùng sức vỗ vai Tần Nhượng: “Tiểu tử giỏi! Rồi, chuyện của Hân Vũ quan trọng hơn bất cứ chuyện gì, tối nay chú không cần phải đến, cố gắng lên nhé!”

Được Vương Đạt hiểu cho, Tần Nhượng cảm thấy cho dù toàn bộ đồng sự trong công ty có hiểu lầm mình cũng không sao cả, bèn gật gật đầu thật mạnh.

“Thật tốt quá, Hân Vũ mà biết nhất định sẽ vui lắm đấy! Đi, chúng ta cùng đi gặp nó đi, báo cho nó tin tốt này nào!” Trong lúc nói chuyện, Vương Đạt cũng đồng thời gọi một chiếc taxi đến.

Lên xe rồi, Tần Nhượng ngẫm nghĩ lại, cuối cùng vẫn thấy chờ đến sau khi gom được đủ tiền giải phẫu rồi mới báo cho Hân Vũ, khiến cô bé mừng rỡ một trận sẽ tốt hơn, chứ bây giờ báo, rồi đâu sau đó có gì sai lầm thì... Hắn lo không thể thực hiện được lời hứa với cô bé, mà cũng lo cô bé sẽ bị thương tổn lần nữa.

“Cũng đúng.”

Vương Đạt thở dài một tiếng, lặng lẽ gật đầu.

Nhìn những chiếc xe, những dòng người đang nhanh chóng trượt lui hai bên xe mình, Tần Nhượng đột nhiên phát hiện suy nghĩ của mình dường như đã khác với mấy ngày trước nhiều lắm, trước kia vào những lúc thế này, mình sẽ luôn cố nghĩ ra một ít đề tài thú vị để đến khi gặp Hân Vũ thì nói với cô bé, nhằm giải buồn. Đã rất lâu không được bình thản như thế rồi.

“Chờ Hân Vũ giải phẫu xong, thân thể khỏe rồi thì chú định làm thế nào?” Chợt thanh âm bình tĩnh của Vương Đạt vang lên.

Tần Nhượng ngẩn ra, sau đó thu lại ánh mắt đang nhìn ngoài cửa sổ, nhưng không nhìn về phía Vương Đạt, hắn đáp: “Đến lúc đó rồi tính.”

“Đến lúc đó... Anh cảm thấy bây giờ chú nên chuẩn bị tinh thần sẵn đi là hơn. Chờ Hân Vũ khỏe rồi, dựa theo tính cách của con bé thì chắc chắn sẽ

khăng khăng theo chú cả đời mất... Nhưng Tiểu Tiểu thì sao đây, tình cảm của hai người...” Nói đến đây, Vương Đạt lại thở dài một hơi, phiền não ngồi tựa vào ghế xe.

Chuyện tình cảm giữa Tiểu Tiểu và Tần Nhược, trong toàn công ty cũng chỉ có mình y là biết.

Kể từ khi Tiểu Tiểu bắt đầu kiếm cạp giúp Tần Nhược quen thuộc với các nghiệp vụ trong công ty, không ai có thể ngờ được rằng đóa hoa bằng vàng mà hàng trăm tên độc thân trong công ty thầm yêu này lại đi thích một tên lính mới như thế, hơn nữa tên lính mới này còn luôn giữ khoảng cách với cô nữa! Đây là một tên lính mới vào sau cô đến mấy tháng...

Sở dĩ Vương Đạt biết, là vì trong một dịp ngẫu nhiên y giúp đỡ ‘tên lính mới’ ấy, sau đó hai người thấy hợp ý, thế là thành đồng bọn với nhau; có rất nhiều chuyện Tần Nhược không hề giấu y, trong đó có chuyện Tần Nhược gánh vác một số viện phí lớn, và tích cóp phí giải phẫu từng chút một thay cho một cô gái nọ bị bệnh máu trắng, đồng thời cũng biết cả chuyện Tiểu Tiểu đã hiểu lầm thế nào khi biết Tần Nhược giao hết toàn bộ tiền lương cho một cô gái không thân không thích như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Tên ma được sư đáng khinh

Trở lại nhà trọ đang thuê, Tần Nhược lê tấm thân mỏi mệt, choáng váng vui người vào trong bồn tắm đầy bọt xà phòng.

“Phù!”

Đạt ca cũng thật là, khi không lại đi cảm khái như thế làm gì, gọi cái vấn đề mà mình luôn không dám nghĩ tới, không dám đối mặt ấy lên, đến nỗi khi gặp Hân Vũ rồi, cả người cứ như bay trên mây, thậm chí không biết đã về nhà như thế nào nữa...

Nghĩ lại, quãng thời gian khi mình mới ly biệt quê hương, đến thành phố này, nếu không nhờ có cô bé tốt bụng ấy đã cho mình mượn một căn phòng với giá rẻ, chỉ sợ mình đã phải ngủ lại qua đêm dưới chân cầu chung với những người vô gia cư rồi, và nếu không có cô bé, mình cũng không có khả năng chỉ trong vòng nửa tháng đã tìm được công việc không tệ bây giờ.

Trịnh Hiểu Hiểu cũng là một cô gái tốt, nếu không có cô ấy, có lẽ mình vẫn còn phải ngo ngoe chạy qua chạy lại trong phiên chợ việc làm, tiếp tục vòng tuần hoàn nộp hồ sơ, chờ đợi trong vô vọng rồi. Mà sau khi vào công ty rồi, cô ấy cũng là người đã trợ giúp mình một cách tỉ mỉ chu đáo nhất, thậm chí còn thỉnh thoảng lo liệu một ít vấn đề trong cuộc sống, khiến mình càng nhanh chóng hòa nhập vào nhịp sống nơi thành thị nữa...

Có lẽ, nếu không phải vì Hân Vũ đột nhiên bị chẩn đoán là mắc bệnh máu trắng ngay tháng thứ hai mình đi làm, tình cảm giữa mình với Hiểu Hiểu đã chậm rãi sâu sắc thêm, sau đó chính thức quen nhau, trở thành người yêu rồi...

“Bụp!”

Tần Nhược vỗ một nhát, khiến nước trong bồn tắm tung tung tóe.

“Còn nghĩ những chuyện đó làm gì nữa? Cũng đã không còn khả năng nữa rồi.”

Tần Nhược cười tự giễu mình, lẩm bẩm một câu, sau đó mới mạnh mẽ quăng đi suy nghĩ hoang đường trong đầu, rồi hít sâu một hơi, hụp đầu vào trong bồn.

* * * * *

Vừa online không lâu, Tần Nhược đã trông thấy mình có một tin nhắn, có một người lạ tên là Hắc Thị Nhân Khẩu nói rằng chấp nhận dùng thuốc phép dạng thành phẩm trao đổi với những dược liệu bậc cao trong tay hắn, số lượng bao nhiêu cũng có thể tìm tới y, còn phần giá cả thì có thể tùy cơ mà cao hơn giá thị trường từ mười đến mười lăm phần trăm.

Tần Nhược rất nhanh nhớ lại, người này chính là cái tên trông rất đáng khinh đã mua thất bại đám băng tuyết liên của mình, bèn lạnh lùng cười một tiếng. Mười lăm phần trăm, hừ, thế mới giống tiếng người chứ.

Bán qua tay là sẽ được một trăm đồng vàng, cũng bằng với tiền lương một ngày rồi. Tần Nhược không phải là kẻ đứng núi này trông núi nọ, cho nên muốn tranh thủ bất cứ cơ hội kiếm tiền nào, nhằm gom đủ phí giải phẫu cho Hân Vũ trong thời gian ngắn nhất.

Thế là Tần Nhược không so đo thái độ treu cợt của tên kia với mình lúc trước nữa. Hắn nhắn qua:

“Cho một cái giá chính xác nào, một cây băng tuyết liên có thể đổi bao nhiêu bình thuốc cỡ lớn?”

Hắc Thị Nhân Khẩu cũng vừa lúc đang online, nên rất nhanh trả lời, lần này không còn dùng ngữ khí đáng ăn đòn lúc trước nữa:

“Mười một bình... Được rồi, lời cho tên nhãi nhà mi, một tá đổi một cây đấy, mi mà còn nói không vừa lòng nữa thì ta bỏ ngay, thế nào?”

“Chấp nhận!”

Tần Nhược đương nhiên sẽ không phải dạng lòng tham không đáy, được đăng chân lên bảng đầu rồi. Giá thị trường của băng tuyết liên không xê xích lắm với thổ linh ma tinh, mười bình thuốc cỡ lớn là đủ đổi, chênh lệch hai bình tức là 20%, đã vượt trên giá mà hắn nghĩ lúc trước rồi.

Bàn bạc thành công xong, tên Hắc Thị Nhân Khẩu đáng khinh nọ không ngờ lại chui ra từ trong cửa hàng của ông chủ nơi đây, mà ông chủ hàng cũng đi ra cùng với y. Nhìn thấy người đang chờ nơi này là Tần Nhược, ông chủ hàng hé hé miệng, giữ chặt Hắc Thị Nhân Khẩu rồi dùng một thân sắc quái dị chỉ vào người Tần Nhược:

“Người cậu định đổi là cậu ta à?”

“A.” Hắc Thị Nhân Khẩu gật gật đầu: “Hai người biết nhau à?”

Ông chủ cửa hàng tròn trừng mắt, lắc lắc đầu, sau đó chui trở lại vào trong cửa hàng..

Bây giờ lại đến phiên Tần Nhược không hiểu gì, hắn mờ mịt nhìn qua kẻ sắp giao dịch với mình là Hắc Thị Nhân Khẩu.

Tên này là bạn với ông chủ cửa hàng, vì sao còn ngăn mình bán băng tuyết liên cho cửa hàng này chứ? Vì sao không chờ mình bán băng tuyết liên xong rồi hẵng tìm tìm ông chủ mua lại? Dùng thuốc cỡ lớn, là một loại vật phẩm có giá ổn định đi đổi thì tuyệt đối không thành vấn đề mới đúng.

Tần Nhược đem những câu ấy ra hỏi, Hắc Thị Nhân Khẩu vờ vờ mấy sợi râu mép rồi trả lời một cách tường tận cho hắn:

Thực ra Hắc Thị Nhân Khẩu không quen biết gì với ông chủ nơi này, chỉ là ngày hôm qua y biết được có một cửa hàng do người chơi thương nhân nọ mở rất nổi danh, thu thập nguyên liệu vô cùng đa dạng, cho nên mới nghĩ tới chuyện hợp tác...

Hai người vừa mới bàn bạc xong, rất là nhanh chóng vì cực kỳ hợp ý, rằng một người chịu trách nhiệm cung cấp nguyên liệu bậc cao, một người chịu trách nhiệm chế thuốc, cuối cùng lợi ích sẽ chia đôi.

Nhưng nào ngờ vừa mới bàn xong thì Tần Nhược đã online nhắn tin cho y, bởi vậy giống như biến tướng mang đến cho Tần Nhược một cơ hội ‘cướp thịt trước miệng sói’ vậy, ít nhất thì về sau Tần Nhược có được liệu bậc cao, có thể đổi với giá cao ngay cho Hắc Thị Nhân Khẩu rồi..

Nghĩ như thế, Hắc Thị Nhân Khẩu hồi hận lăm lăm.

Nhưng đã nói ra khỏi miệng rồi, cũng chỉ đành đáp ứng thôi..

Tần Nhược thoáng nhìn thấy bộ dạng không cam lòng của đối phương thì biết được sau này có muốn lấy được giá ưu đãi như vừa rồi từ y là không thể nữa, mà đã có cửa hàng này làm hậu thuẫn rồi, về sau y có vừa mắt với chút được liệu này của mình hay không cũng là một cái vấn đề...

Nghĩ thế, Tần Nhược tức thì gọi lên sự hứng thú của Hắc Thị Nhân Khẩu ngay: hắn hơi nhắc tới quả Tử Quỳnh - một dạng dược liệu bậc ba!

Hắc Thị Nhân Khẩu không hổ là một ma dược sư cấp cao, vừa nghe đến ba chữ ‘quả Tử Quỳnh’ là đôi mắt đáng khinh lớn bằng hạt đậu xanh kia đã lóe lên thân sắc vô cùng kích động liên, tựa như đang nhìn thấy một mỹ nữ không mặc đồ vậy. Y gấp giọng truy hỏi:

“Làm sao mi biết được loại dược liệu này vậy? Nhìn thấy nó ở đâu, hay là bạn của mi có thứ này thế? Há?”

Thông thường thì chỉ có chính mắt nhìn thấy một loại dược liệu được giám định ra, người chơi mới có thể biết được tên của nó. Hắc Thị Nhân Khẩu tuy là ma dược sư cấp cao, nhưng cũng chưa thực sự nhìn thấy quả Tử Quỳnh bao giờ, chỉ mới nghe một tên bạn cũng là ma dược sư cấp cao kia nói rằng có người dùng dược liệu bậc ba để chế tạo thuốc phép, một lần là tăng được năm mươi điểm thuần thực kỹ năng mà thôi.

Năm mươi điểm thuần thực kỹ năng đó!

Đối với các ma dược sư mà nói, thứ cần thiết không chỉ là của cải, mà còn có thời gian: loại dược liệu bậc năm như băng tuyết liên, mỗi lần luyện chế chỉ có thể tăng lên một điểm thuần thực, dược liệu dưới bậc năm thì thường thường phải luyện chế mười lần, thậm chí mấy chục lần mới tăng được một điểm thuần thực; kỹ năng chế thuốc cấp cao, muốn đạt tới cấp chuyên nghiệp thì phải cần 3.000 điểm thuần thực... Vậy là dược liệu bậc năm thì cần 3.000 cây, dược liệu thấp hơn, cần vô số, nhưng nếu dùng dược phẩm bậc ba để luyện chế thì chỉ cần sáu mươi cây là xong!

Chẳng trách gì Hắc Thị Nhân Khẩu lại kích động như vậy!

Hiện giờ trong cả Vinh Quang, chưa có bao nhiêu người chơi có được năng lực chế thuốc cấp chuyên nghiệp cả - một khi thuật chế thuốc đạt tới cấp chuyên nghiệp, không những có thể tăng lên số lượng và tỷ lệ thành công khi chế thuốc, mà còn có thể luyện chế thuốc phép ở bậc càng cao hơn nữa.

Một ít kiến thức mà ngày thường Vương Đạt nhờ cho Tần Nhược bây giờ phát huy hiệu quả tức thì, hắn cười một cách thần bí: “Hiện giờ trong tay tôi đang có một cây, anh cứ báo giá đi. Có điều... Nếu không thể khiến tôi vừa lòng, vậy anh biết tôi sẽ làm thế nào rồi đó.”

Nghe nửa câu trước, Hắc Thị Nhân Khẩu kích động đến muốn điên lên, nhưng nghe tới nửa câu sau, y đột nhiên nhớ tới hành động logout ngay trực tiếp

của Tần Nhược, mấy sợi râu tí tí chột không nhìn được mà hơi run...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tổ Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Thuốc phép, giới hạn

Sau khi trải qua một quá trình suy nghĩ đắn đo cặn kẽ và nhìn chằm chằm Tần Nhược hết lượt này đến lượt khác, rốt cục Hắc Thị Nhân Khẩu cũng không lập tức ra giá, mà chỉ nhìn trái nhìn phải rồi kéo Tần Nhược - đang mang một vẻ hồ nghi và cảnh giác đầy mặt - vào một khách sạn.

Cũng may lần này Hắc Thị Nhân Khẩu có gửi yêu cầu giao dịch qua, nếu không Tần Nhược chắc chắn đã nghĩ sai theo hướng không tốt rồi - khụ khụ, hết cách rồi, ai bảo bộ dạng của tên này đáng khinh như vậy chứ, thật muốn một người trong sáng như Tần Nhược không nghĩ lệch đi cũng khó mà...

Có điều khi chấp nhận yêu cầu giao dịch và nhìn thấy thứ mà tên Hắc Thị Nhân Khẩu đáng khinh kia đặt vào khung giao dịch rồi, trái tim Tần Nhược bỗng không không chế được mà đập điên cuồng!

Thứ đang đặt trong khung giao dịch chính là năm bình thuốc có màu sắc khác nhau; hoàn toàn khác với màu đỏ của thuốc chữa thương, màu lam của thuốc hồi phục ma lực; màu sắc trong mỗi bình này đều kèm theo một chút óng ánh trông rất ‘phép thuật’. Thông qua vách bình trong suốt, ta còn có thể nhìn thấy chất lỏng bên trong đang chậm rãi dịch chuyển một cách rõ ràng...

Thuốc phép thuộc tính?

Cái tên này, vậy mà có được thứ tốt như thế sao?

Tần Nhược vô cùng chấn động. Nhìn lại khuôn mặt đã từ thần sắc đáng khinh chuyển thành vô cùng nặng nề và đau lòng của Hắc Thị Nhân Khẩu, hắn có cảm giác như mình nên nhìn tên này với ánh mắt khác xưa vậy.

Tên này rốt cục là người phương nào đây?

Theo Tần Nhược biết, ma dược sư sơ cấp chỉ có thể chế tạo được một ít thuốc chữa thương cỡ nhỏ và cỡ trung, cùng thuốc ma lực cỡ nhỏ; ma dược sư cấp trung thì có thể chế tạo ra thuốc chữa thương mọi kích cỡ và thuốc ma lực cỡ nhỏ, cỡ trung, cùng thuốc giải độc cỡ nhỏ; ma dược sư cấp cao có thể chế tạo ra thuốc chữa thương, thuốc ma lực, thuốc giải độc mọi kích cỡ, cùng một loại thuốc tăng cường duy nhất một thuộc tính: thuốc thể lực.

Thuốc thể lực có màu trắng sữa, hoàn toàn khác với màu của năm loại thuốc trước mặt này.

Năm loại thuốc này, Tần Nhược chưa bao giờ gặp cả, mà trên diễn đàn cũng chưa có ai cung cấp những thông tin dạng như thế, cho nên chúng không có khả năng là sản phẩm do những ma dược sư cấp cao chế ra được...

Lẽ nào... Tên này là một ma dược sư bậc chuyên nghiệp sao???

Tần Nhược bị ý nghĩ này khiến cho nhảy dựng lên: không thể nào được!

Ma dược sư cấp chuyên nghiệp? Đó chính là một loại quốc bảo đó, cho dù là bảy chiến minh đi chăng nữa thì cũng sẽ cẩn thận nâng niu che chở ở trong lòng bàn tay hết, làm gì có chuyện chạy ra ngoài hợp tác với người chơi dạng thương nhân được chứ?

Tức thì, Tần Nhược nhanh chóng xem kỹ lại năm bình thuốc thần bí ấy một lượt...

Sự nghi ngờ, hiếu kỳ trong lòng lại càng nặng lên...

Quả nhiên không sai!

Năm loại thuốc này lần lượt là thuốc tinh thần, thuốc ma lực siêu cấp, thuốc thể lực cỡ lớn, thuốc nhanh nhẹn, thuốc sức mạnh...

Có điều điều chúng khác với thuốc phép thông thường chính là, những bình thuốc này còn có thêm một dòng giới thiệu.

Ví dụ như thuốc nhanh nhẹn, nó còn có dòng đánh giá chất lượng nữa: 6 điểm.

Đối với một kẻ đã thời gian dài sống nhờ vào chất lượng của nguyên vật liệu như Tần Nhược mà nói, hắn biết rõ rằng thành phẩm mà chất lượng chỉ có 6 tuyệt đối không phải là thứ tốt gì, chúng khó khăn lắm mới cán mốc chuẩn được, nếu bớt đi một điểm nữa là đã thành hàng thấp kém rồi...

Mà như thế, mọi chuyện đã có lời giải thích!

Tên nhãi Hắc Thị Nhân Khẩu này, phỏng chừng là đã từ trong tay một ma dược sư cấp cao nào đó vớt được một số sản phẩm chất lượng kém người

khắc dùng không nổi, sau đó ra về thần bí chuẩn bị giả làm bảo bối lừa gạt quả Tử Quỳnh trong tay mình đây...

Đáng ghét!

Tần Nhược thâm hận trong lòng, có điều cũng phải nói, thuộc tính của mấy bình thuốc này thật là khiến người ta phải thêm khát...

Thuốc thể lực cỡ lớn, chất lượng 7 điểm, tăng 35 điểm thể lực cho người dùng, duy trì 30 phút (dựa theo hướng này mà suy thì thuốc thể lực cỡ lớn có chất lượng 10 điểm có thể gia tăng 50 điểm thể lực). Chắc chắn, nếu mình mà uống bình này vào rồi, tức là trong nháy mắt được tăng thêm 350 điểm HP ngay, tức là tăng xấp xỉ gấp đôi HP rồi đó; nếu chiến sĩ cuồng bạo mà uống vào, vậy càng tăng khủng khiếp hơn nữa (nguyên tố sơ: 1 điểm thể lực tăng 10 điểm HP; chiến sĩ cuồng bạo: 1 điểm thể lực tăng 18 điểm HP).

Thuốc tinh thần có chất lượng tốt hơn một chút: 8 điểm, tăng 16 điểm tinh thần, duy trì 30 phút, tương tự như gia tăng 16 điểm lực phép, 8 điểm phòng phép và 16 điểm MP vậy.

Thật sự dùng những loại thuốc này đối với mình sao?

Ai ~

Tần Nhược không chắc chắn lắm, những loại thuốc này hẳn chưa từng thấy bán trên thị trường, cho nên mặc dù chất lượng có thấp một tí, nhưng thuộc tính vẫn khiến người ta rung động, xuất bán ra không chừng có thể được giá cao lắm.

Nhưng quả Tử Quỳnh một lần có thể luyện chế được bao nhiêu thuốc thì Tần Nhược lại mù tịt, cho nên hẳn tức thì không lộ ra một chút biểu cảm nào, nhìn Hắc Thị Nhân Khẩu, chờ y mở miệng.

Nào ngờ, suy nghĩ của cũng Hắc Thị Nhân Khẩu cũng không khác gì mấy với Tần Nhược, y cũng không dám chắc rằng biểu tình này giờ của Tần Nhược nói lên điều gì, cũng không biết có phải Tần Nhược đã thật sự động lòng rồi hay chưa, cho nên cũng chờ đối phương mở miệng trước, rồi mới quyết định xem có nên đưa hai bình thuốc có chất lượng hơi tốt một chút trong tay mình ra hay không.

Đối với y mà nói, những loại thứ phẩm chất lượng không ra gì đó thực sự không phải là thứ quan trọng gì.

Mà thứ quan trọng là tên Tần Nhược kia...

Một tên không nước bạc ba, vậy mà trong tay lại có loại dược liệu bạc ba hiếm thấy ấy, nó chứng tỏ điều gì?

Đối phương rất có khả năng có thông tin về địa điểm tìm được dược liệu bạc ba, hoặc sau lưng có thể lực đủ mạnh để kiếm được dược liệu bạc ba...

Chỉ cần lấy được càng nhiều dược liệu bạc ba nữa, vậy y có thể mượn cơ hội để đạt tới cấp chuyên nghiệp của nghề ma dược sư rồi, đến lúc đó không những không cần phải canh chừng sắc mặt ai mà sống, hơn nữa mỗi ngày còn có thể hút vào một rổ vàng nữa... Cho dù có lợi dụng năng lực chế thuốc để hô mưa gọi gió trong trò chơi thì cũng không thành vấn đề...

Cho nên, bất kể như thế nào, tên khách hàng siêu cấp trước mắt này tuyệt đối không thể để cho chạy đi được, vào lúc cần thiết, y thậm chí còn có khả năng nói rộng thêm giới hạn của mình.

Trong một phút ngắn ngủi, trong đầu hai người đã lướt qua hàng vạn những ý nghĩ.

Cuối cùng..

Vẫn là Tần Nhược chiếm thượng phong. Hắn thuận miệng hỏi một câu:

“Còn nữa không?”

Vốn hắn chỉ định làm tan đi bầu không khí tĩnh lặng đáng xấu hổ trong phòng lúc này mà thôi, nhưng không ngờ câu nói ấy lại khiến Hắc Thị Nhân Khẩu hiểu lầm, tên này bèn nhanh chóng móc từ trong ba lô ra một bình thuốc thể lực cỡ lớn chất lượng 9 điểm và một bình thuốc tinh thần chất lượng 9 điểm ra bỏ vào khung giao dịch, xong nghiêng rằng nói: “Thế này đi, những bình thuốc này tôi đưa cho anh hết, chỉ cần anh đồng ý thì số thuốc luyện chế được từ quả Tử Quỳnh tôi sẽ chia anh một nửa, chỉ cần anh đồng ý rằng về sau sẽ cung cấp dược liệu như vậy nữa cho tôi!” Hắc Thị Nhân Khẩu rốt cục cũng đưa ra giới hạn của y.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Con đường cay đắng của ma dược sư

Ma dược sư, một nghề nghiệp khá là đặc thù trong Vinh Quang.

Đồng thời nó cũng là nghề nghiệp bị ghê lạnh, bị người chơi xem thường và ít lựa chọn nhất khi trò chơi vừa mới vận hành! Theo các bảng xếp hạng mà nhà phát hành công bố trên web thì ở tháng thứ ba, có một người chơi công bố ra tỷ lệ các nghề nghiệp như sau:

Nghề chiến sĩ cuồng bạo, kiếm sĩ, nguyên tố sư, cung tiễn thủ chiếm tỷ lệ lớn nhất, sau đó là những nghề tương đối ít bắt mắt như đạo tặc, mục sư, thầy triệu hồi; nghề xếp hạng cuối là ma dược sư, số lượng khá thê thảm, chỉ có chưa đầy hai mươi ngàn người thôi.

Trong cả trăm triệu người chơi mà chỉ có chưa đầy hai mươi ngàn người chọn nghề ma dược sư, đã vậy số người có thể phát huy nó một cách sáng sủa lại chưa đến năm ngàn...

Nếu không phải do thuốc trong cửa hàng của hệ thống bán với giá rất cao, nếu không nhờ cửa hàng hệ thống không bán ra thuốc chữa thương và thuốc hồi phục mà lực cỡ lớn, cũng như các loại thuốc giải độc và tăng thuộc tính cấp cao thì nói không chừng cái nghề ấy đã cứ như vậy bị hắt hủi mất rồi...

Nurong theo sự trỗi dậy của các chiến đội và các gia tộc, nghề ma dược sư cũng dần dần được coi trọng hơn, bắt đầu được gia tộc bồi dưỡng nhằm tiết kiệm chi phí và trải ra con đường tốt hơn trong tương lai.

Đến bây giờ, nghề ma dược sư đã phát triển một cách nhanh chóng và mãnh liệt, miễn cưỡng trở thành một trong những nghề nghiệp quan trọng trong Vĩnh Quang, song song với những nghề khác...

* * * * *

Thông qua những lời đối thoại với Hắc Thị Nhân Khẩu, Tàn Nhựt biết được hóa ra đằng sau sự quật khởi ấy của nghề ma dược sư, vẫn có rất nhiều sự chua xót.

Đầu tiên, năng lực chiến đấu của nghề ma dược sư không mạnh, mặc dù cũng có bảy hệ giống như nghề điều khiển nguyên tố vậy, nhưng họ lại thiếu mất năng lực mạnh mẽ nhất của nghề này: khống chế nguyên tố...

Chính vì như thế, tốc độ ngưng tụ phép thuật và lực phép của họ đều thua xa nguyên tố sư; tình hình ấy đến nay vẫn còn chưa cải biến được.

Mặc dù căn cứ theo lời giới thiệu của nhà phát hành thì đặc điểm của nghề ma dược sư chính là am hiểu việc chế thuốc, đồng thời cũng có thể dùng thuốc phép để giúp bản thân nhanh chóng hồi phục, tăng thực lực của bản thân lên một mức lớn hơn, thậm chí còn có thể nhờ đó chiến thắng được tất cả mọi nghề nghiệp khác nữa, nhưng đáng tiếc rằng...

Trước mắt, hầu hết các gia tộc đều coi nghề này như là một nghề phụ trợ!

Cũng giống như cách đối xử với nghề luyện khí sư vậy, họ sẽ giao nguyên vật liệu cần để chế thuốc cho ma dược sư, sau đó lấy đi những bình thuốc chữa thương, thuốc ma lực và thuốc giải độc được luyện chế ra...

Ma dược sư bị xem như một NPC trong một gian hàng giá rẻ thuộc siêu thị của gia tộc.

Các gia tộc mặc dù có coi trọng ma dược sư, nhưng từ trước đến nay họ chưa bao giờ chịu khó làm chuyện gì lớn cho ma dược sư, chẳng hạn như tổ chức đoàn thể đi vào các vùng đất hiểm để thu thập một ít dược liệu cao cấp hơn.

Có lẽ là vì thực lực của các gia tộc còn chưa đủ để ứng phó với những mối nguy hiểm cấp độ ấy, cũng có lẽ vì họ còn chưa nhận ra được sự mạnh mẽ trong tương lai của nghề ma dược sư, cho nên không dám mạo hiểm quá nhiều để đem về cho ma dược sư một ít điểm kỹ năng chế thuốc...

Hắc Thị Nhân Khẩu không chịu nổi cuộc sống bị người khác nô dịch như vậy.

Theo lời y nói thì y vào đây là để hưởng thụ trò chơi, hưởng thụ sự sáng khoái, chứ không phải đi làm công cho người ta, cho nên y dứt khoát rời khỏi gia tộc của mình, đơn độc đi tìm cơ hội thăng cấp chuyên nghiệp của mình... Bởi vậy mới có màn gặp mặt với Tàn Nhựt như vừa rồi.

* * * * *

Nghe lời tự thuật tự tâm can của Hắc Thị Nhân Khẩu, Tàn Nhựt càng hiểu rõ về nghề ma dược sư hơn, đồng thời trong lòng cũng nảy sinh sự đồng tình với người này: Hắc Thị Nhân Khẩu nói đúng lắm, những ma dược sư kia có lẽ có được một ít giúp đỡ về mặt vật tư, nhưng theo đà chế thuốc, họ đã biến thành những người phụ trợ phải dựa vào người khác mà sinh tồn, cho nên mất đi cái chân lý ‘vào trò chơi để chơi’ lúc đầu.

Có điều vì để chắc chắn hơn, Tàn Nhựt vẫn cứ truyền âm cho Lục Tâm, dò hỏi một chút về thị trường thuốc thuộc tính hiện nay - mặc dù hẳn cũng rất vui lòng trợ giúp cho cái tên có bộ dạng đáng khinh trước mặt, nhưng cũng không thể hy sinh bản thân để làm lợi cho người khác được, tình hình bản thân của hắn cũng không lạc quan gì lắm, thực sự là không thể nào tiếp tục phát huy cái sự đồng tình và bác ái đang gần như tràn ra trong người.

Lục Tâm đã online, có điều y dường như không hiểu biết bao nhiêu về các loại thuốc thuộc tính, cho nên bèn bảo Tàn Nhựt chờ một chút, nửa phút sau mới truyền âm qua:

“Tiểu Tàn, có phải có người tiếp thị thuốc phép với cậu không? Ngần vạ lần phải chú ý nhé, hiện giờ chỉ có chiến minh mới có một số ít các ma dược sư cấp chuyên nghiệp thôi, cho nên trên thị trường cơ bản là không có bất cứ dạng thuốc thuộc tính nào lưu thông cả, nếu có thì cũng là hàng chất lượng kém dùng để gạt người thôi, uống vào không có bao nhiêu tác dụng cả, ngàn vạ lần đừng để bị người ta lừa.”

“Việc này em cũng biết. Em không phải mua, mà là đổi, hơn nữa mấy bình thuốc này chất lượng cũng không tệ...” Tiếp đó, Tàn Nhựt báo cho Lục Tâm về thuộc tính của mấy bình thuốc trên khung giao dịch trước mặt.

Nghe được gần hết, Lục Tâm hít vào một hơi thật mạnh.

Ngữ khí y chợt trở nên nghiêm hơn, nặng hơn: “Ngay cả thuốc thuộc tính chất lượng 9 điểm mà cũng có thể luyện chế được hai bình... Tiểu Tàn, cậu phải để ý một chút, người này không đơn giản! Tôi đoán, năng lực chế thuốc của người này hẳn là sắp đến cấp chuyên nghiệp rồi, với lại gia tộc trước kia của hắn không phải là dạng gia tộc nhỏ vô danh đâu! Những gia tộc thông thường thì không có khả năng cung cấp nhiều dược liệu bậc cao như thế cho hắn được.”

“Lẽ nào không thể là hắn lấy từ người khác sao?” Từ ngữ khí của Lục Tâm, Tàn Nhựt nghe ra được một chút bất an. Lúc trước hắn cũng cho là như vậy, nhưng thông qua những câu đối thoại với Hắc Thị Nhân Khẩu và Lục Tâm, hắn biết được một vấn đề: dường như ma dược sư chỉ cần có nguyên liệu thì cho dù cho không học được kỹ năng nào, cũng có thể tiến hành việc luyện chế thuốc phép cấp cao hơn... Mặc dù tỷ lệ thành công có nhỏ đi một ít, nhưng lại có thể nhanh chóng gia tăng độ thuần thực.

Nếu đúng như lời Lục Tâm nói thì Hắc Thị Nhân Khẩu đúng thật là một người đã ly khai khỏi một gia tộc lớn, mà gia tộc của y sẽ không có khả năng dễ dàng để y thoát ra như thế...

Bởi vậy, tình hình sẽ trở nên phức tạp lắm!

Tàn Nhựt tuyệt đối không thể quá thân cận với Hắc Thị Nhân Khẩu, nếu không sẽ chọc đến gia tộc mà y thoát ly. Việc này khác với việc đắc tội một thành viên trong gia tộc...

Đắc tội với một gia tộc, là sẽ vô cùng phiền phức, bất cứ lúc nào cũng phải cẩn thận.

Nghĩ như thế, trong lòng Tàn Nhựt cũng đã có chừng mực.

Xác định dùng quả Tử Quỳnh đổi bảy bình thuốc phép + một nửa số thuốc thành phẩm là sẽ không chịu thiệt xong, Tàn Nhựt liền đến công hội Linh Đảnh Thuê tạo một nhiệm vụ bí mật, lựa chọn có thể tự mình quyết định đối tượng nhận, sau đó trở về khách sạn giao nhiệm vụ cho Hắc Thị Nhân Khẩu, bảo y bắt đầu nhiệm vụ chế thuốc ngay trong khách sạn...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Xảy ra chuyện?

Thời gian luyện chế thuốc phép cấp cao rất dài.

Thừa dịp Hắc Thị Nhân Khẩu bắt đầu tích cực phân chia dược liệu để làm nhiệm vụ, Tàn Nhựt rời khỏi khách sạn, hội họp với đám Lục Tâm đang chờ ở cửa thị trấn Savis.

Việc luyện chế mặc dù quan trọng, nhưng chuyện bên này cũng không thể bỏ lỡ. Luyện cấp, kiếm tiền, phải phân chia thời gian sao cho tốt, không thể lo bên này mất bên kia được - dù sao thì sau khi Hắc Thị Nhân Khẩu luyện chế xong rồi, số thuốc phép thành phẩm sẽ được dựa theo quy định chuyển một nửa đến tài khoản của Tàn Nhựt ngay, không cần phải lo lắng bị biển thủ.

Xác định vật phẩm bỏ cấp trên người mỗi người rồi, Lục Tâm bèn dẫn sáu người rời khỏi thị trấn Savis, tiếp tục đi đến nơi cũ: khu di chỉ Alex.

Chuyện đánh bại Phong Cuồng Huyết Bình Lục Tâm đã kể cho mấy cô gái nghe, cho nên Tàn Nhựt dĩ nhiên không tránh khỏi bị các cô tán thưởng một trận.

Riêng một trận hả hê xong, mấy cô gái bắt đầu suy nghĩ tới việc Phong Cuồng Huyết Bình sẽ trả thù như thế nào, dù sao thì lần này hoàn toàn khác với lần va chạm ở cửa vào di chỉ lúc trước.

Lần trước người khác nhìn vào thấy thế nào cũng là do Tàn Nhựt mưu lợi mới thắng được, Phong Cuồng Huyết Bình mặc dù có mất mặt thật, nhưng vẫn có thể tìm được lý do để phản bác, cho nên cùng lắm chỉ là căm hận chút thôi.

Nhưng lần này... Tàn Nhựt không những đã ngay mặt đánh bại được Phong Cuồng Huyết Bình, mà thậm chí dưới hình huống Phong Cuồng Huyết Bình triệu hồi quái vật ra giúp sức cũng vẫn có thể đánh bại một cách thuyết phục nữa... Lúc đó có hơn mười thành viên U Minh Quỷ Trảo chứng kiến tận mắt toàn bộ quá trình, cho nên hiện giờ Phong Cuồng Huyết Bình rất khó ngẩng đầu lên trong chiến minh - lần bại trận trước y đã ngóac miệng phản bác một cách hung hãn rồi.

Lần này không những đã đâm bể cái bánh phồng tôm của y, mà còn khiến y phải rơi vào cục diện bị người khác miệt thị một cách đáng xấu hổ nữa...

Video của lần quyết đấu này thậm chí còn bị một số người cố ý đăng lên diễn đàn, và thu được rất nhiều sự chú ý. Một ‘mục sáng’ của U Minh Quý Trào, cộng với một con thanh viêm cự lang, vẫn bị một khổng nước bậc ba trăm rớt ngựa. Vùng đất tuyết, thiên hạ của nghề khổng nước?”

Tiêu đề này đã cấp tốc thu hút được khá nhiều ánh mắt chú ý, sẽ là một sự đả kích không nhỏ đối với Phong Cuồng Huyết Bình! Dựa theo tính cách của y, mối thù này, y nhất định phải báo!

Hơn nữa còn là nhằm nhe Tần Nhưộc đi đơn lẻ đến từng giây để điên cuồng trả thù nữa!

Để đối phó với tình hình này, bọn Lục Tâm đã đưa ra giải pháp: tạm thời cứ mặc kệ Phong Cuồng Huyết Bình, điều duy nhất Tần Nhưộc cần làm trước nhất là nhanh chóng luyện cấp, tranh thủ lên cấp 39 trong thời gian ngắn nhất, sau đó chuẩn bị làm nhiệm vụ thăng bậc bốn. Chỉ cần lên đến cấp 40 rồi, sẽ ứng phó chuyện này thoải mái hơn nhiều.

Vì vậy, Lục Tâm cất bộ đạo cụ huyết ma chu yêu vừa mới thu gom được vào trong kho hàng, dự định mấy ngày tiếp theo sẽ không làm nhiệm vụ, chỉ toàn lực giúp Tần Nhưộc lên cấp.

Chờ đến khi Tần Nhưộc lên bậc bốn, đổi mới trang bị rồi, chuyện sau đó sẽ không cần phải lo lắng lắm nữa!

* * * * *

Tốc độ luyện cấp nơi tầng hai di chỉ vẫn rất khá, đám Tần Nhưộc đợi ở một điểm đánh dạng cực phẩm nọ chưa đến hai tiếng đồng hồ thì tiểu đội cầm ở đây rời khỏi, họ thay vào, luyện chưa được bao lâu, Tần Nhưộc đã lên đến cấp 39.

Quảng sáng thăng cấp vừa xuất hiện, mấy cô gái đã rạng rỡ chúc mừng:

“Nhưộc Nhưộc, cung hỉ nhé!”

“Lên cấp rồi! Thật tốt quá! Ngày mai chắc chắn có thể lên bậc rồi, đến lúc đó đi làm nhiệm vụ đừng có quên đưa bọn này tiền lì xì à.” Người nói ra câu này không phải Hòa Mân Côi thì còn ai nữa?

Tần Nhưộc cười cười, đáp ứng.

Hôm nay đổi được bảy bình thuốc thuộc tính, nếu đưa bán ra ngoài cũng sẽ được bọn, cho nên hắn sáng khoái lắm. Lại nói, trong tay đội trưởng đã có đủ một bộ đạo cụ huyết ma chu yêu rồi, mà bộ thứ hai cũng chỉ còn thiếu hai món nữa thôi, chỉ cần mình lên bậc bốn rồi là sáu người có thể đi làm nhiệm vụ bất cứ lúc nào; vào trong tầng ba đi chỉ rồi, còn lo không kiếm được đây bốn đây bát?

Lúc này, Lục Tâm đang thu thập chiến lợi phẩm ở bên ngoài hang, chợt y ngừng đầu lên nhắc nhở: “Đúng rồi tiểu Tần, có chuyện này cậu cần phải chú ý một chút, trước khi làm nhiệm vụ lên bậc thì nhớ ra thị trường mua vài món trang bị bậc ba tốt tốt chút nhé, bộ cậu đang mặc làm nhiệm vụ thì nguy hiểm quá!”

“Đáng lẽ nên thay từ sớm rồi, bộ này tàn tạ quá đi.”

“Ừ.”

Mấy cô gái cũng nhao nhao gật đầu.

Tần Nhưộc thì hơi hơi nhú mồm, tỏ vẻ khó xử nhìn mọi người: “Cái này chắc không cần đâu, tôi cảm thấy nhiệm vụ thăng bậc cũng không phải rất khó mà... Không cần phải lãng phí chút tiền đó đâu nhỉ?” Thông tin về nhiệm vụ thăng lên bậc bốn hắn đã thu thập không ít rồi, thấy mặc dù nhiệm vụ của nghề khổng nước tuy ai này đều khác nhau, nhưng độ khó thì gần như nhau cả, cho nên hắn không cho rằng nó có thể làm khó được mình.

“Cái này cũng không nhất định.” Từ Lan nói chen vào. Nhìn Tần Nhưộc, Từ Lan nói:

“Chú cho rằng độ khó của nhiệm vụ thăng bậc đều là như nhau à? Thực ra không phải như vậy đâu, độ khó của nó là căn cứ vào thực lực của người làm mà an bài. Độ khó của nó luôn tăng giảm ở một mức độ nhỏ, chỉ là người chơi thông thường không phát giác mà thôi.”

“A?” Từ nào tới giờ Tần Nhưộc chưa hề biết điều này, cho nên hắn ngẩn ra:

“Còn có chuyện này sao?”

“Ừ, thực lực nếu rất mạnh thì thường thường hệ thống sẽ đưa cho làm nhiệm vụ có độ khó cao. Lấy mình chủ và mấy đội trưởng chiến đấu trong chiến minh của chị làm ví dụ, khi họ làm nhiệm vụ thăng bậc bốn thì độ khó khá là cao đấy, đến cuối cùng còn phải đồng thời đối phó với một con BOSS bậc ba và một con BOSS bậc ba loại yếu dạng tinh anh nữa cơ... Đúng rồi, chuyện này chú có thể hỏi đội trưởng, lúc đó anh ấy cũng gặp tình huống như thế này, hỏi anh ấy là tốt nhất!”

Lời của Từ Lan khiến Tần Nhưộc phải giật mình. Hắn đảo mắt nhìn qua Lục Tâm, chỉ thấy Lục Tâm rất thẳng thắn nhún vai gật gật đầu:

“Đúng là thế đó. Có điều, gặp phải nhiệm vụ khó thì tức là cậu gặp may rồi. Hệ thống sẽ không thể nào giao cho cậu một nhiệm vụ mà cậu không thể ứng phó nổi, cho nên cậu phải bắt lấy cơ hội, diệt BOSS, vì xác suất rớt đồ cam là rất cao đấy! Đó cũng là lý do mà tôi bảo cậu nên thay đổi trang bị, vì với thực lực của cậu... Xác suất gặp nhiệm vụ khó phải cao hơn tôi nhiều.” Đây không phải là lời khen quá lố của Lục Tâm, bởi vì dưới cái nhìn của y,

khi còn ở bậc ba, nếu một chọi một với Tần Nhữc ở những nơi như rừng Cain hay di chỉ Alex thì y căn bản là không có hy vọng thắng.

“Trang bị chữ cam?”

Tần Nhữc chấn động trong lòng!

Nếu chỉ vì làm nhiệm vụ thăng bậc mà lãng phí mất mấy ngàn đồng vàng, Tần Nhữc sẽ rất khó bỏ ra, nhưng nếu đầu tư mấy ngàn đồng vàng đi mua một bộ trang bị bậc ba mà có thể xử lý được một con BOSS có khả năng rút đồ cam thì... Mối này thấy thế nào cũng là chắc chắn lời hết!

Rồi, cứ quyết định như thế đi!

* * * * *

Mấy giờ sau, sáu người nổi cơn buồn ngủ, bèn trở về thị trấn, chào tạm biệt rồi logout, chỉ có một mình Tần Nhữc là một mình đi dạo thị trường, nhằm chọn một bộ trang bị cho nghề không nước bậc ba...

Ngay chính lúc này, hần đột nhiên nhớ lại, hôm nay không phải ‘căn cứ địa’ có sự kiện sao, sao lâu thế rồi mà Vương Đạt còn chưa báo cho mình tình hình chứ? Lễ nào đã xảy ra chuyện à?

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Quả nhiên là xảy ra chuyện rồi!

Gạn hỏi rồi, Tần Nhữc mới biết bên đầm lầy Ma Quỷ đã xảy ra chuyện lớn!

Lần hành động này của Căn Cứ Địa, vô tình bị một đoàn thể của một gia tộc kia đang làm nhiệm vụ ở đây thấy được, thế là đoàn thể hơn hai trăm người của căn cứ địa bị lặng lẽ theo dõi.

Sau khi phát hiện con BOSS Ma Quỷ Cự Ngạc, một tiểu đội của đối phương đột nhiên tách ra, đánh lên đoàn thể chấp vá lâm thời, không thuộc bất cứ gia tộc lớn nào này!

Đang chiếm thế thượng phong mà bị đánh úp sau lưng, trận hình của đoàn thể Căn Cứ Địa trở nên tán loạn, bị Ma Quỷ Cự Ngạc dẫn theo mấy trăm con cá sấu bậc ba, bậc bốn hung mãnh vỗ lại, chết trận hơn phân nửa.

Mặc dù tiểu đội đánh lên kia cũng đã táng thân trong đầm lầy, nhưng hành vi đê tiện của chúng đã chọc giận các đồng sự của Tần Nhữc! Sau đó, đoàn thể hơn trăm người của gia tộc ấy xuất hiện, liền bị số người chơi vừa hồi sinh của Căn Cứ Địa chia thành mấy chục tiểu đội không ngừng thay phiên nhau quấy rối...

Cho dù gia tộc ấy rất chi mạnh mẽ, hơn nữa số người tới đây cũng càng lúc càng nhiều, nhưng đoàn thể Căn Cứ Địa lại có đến hơn 200 người, hơn nữa không giết người mà chỉ tập trung quấy rối, cho nên khiến đối phương phải đau đầu cùng cực, cơ bản là không có cách nào tổ chức được một đợt tấn công BOSS hữu hiệu nào, ngược lại còn người của Căn Cứ Địa thừa dịp loạn nhặt mất không ít trang bị, thu lợi rất nhiều nữa.

Cứ như thế, hai phe vì một con BOSS vương giả cấp 35 mà đánh đến trời long đất lở, quên cả trời đất, hơn nữa còn giữ vững sự bình tĩnh, không để người chơi của các gia tộc khác phát hiện nữa.

Mấy tiếng đồng hồ sau, Ma Quỷ Cự Ngạc không bị xây xát chút nào, mà hơn 200 huynh đệ tỷ muội của Căn Cứ Địa, lẫn nhân mã của gia tộc bên kia thì càng đánh lại càng quyết liệt.

Cuối cùng, nương theo sự gia tăng mãnh liệt của nhân số bên kia, cộng với sự chăm chọc, nhục mạ, PK ác ý liên tục của chúng, trận chiến bắt đầu xuất hiện ác tính... Có một bộ phận người chơi của hai phe bắt đầu tăng mạnh giá trị tội ác.

Tình huống này xuất hiện, dĩ nhiên sẽ gây bất lợi cho bên có nhân số nhỏ hơn là Căn Cứ Địa nhiều lắm! Cứ mỗi khi có một người đồ tên, sẽ bị đối phương tập trung đánh chết, khiến số người càng lúc càng ít hơn, vì bị giam vào trong ngục.

Vương Đạt báo với Tần Nhữc, rằng nếu không nhờ bên phe mình có y và một số người nữa giữ được sự tỉnh táo, không để trúng phải quỷ kế của đối phương, nói không chừng đã bị bên kia ăn mất Ma Quỷ Cự Ngạc rồi.

Nhưng, từ những câu nói của Vương Đạt, Tần Nhữc vẫn nhìn ra được một sự bất cam và bất đắc dĩ mãnh liệt...

Tuy đoàn thể của Căn Cứ Địa là một lực lượng không nhỏ, nhưng so với sự mạnh mẽ của một gia tộc, vẫn cứ như là bộ ngựa cản xe vậy, cho nên tuy lần hành động này đã được chuẩn bị chu đáo lắm, nhưng vẫn chỉ là làm lợi cho người khác mà thôi, không cam tâm cũng phải. Điều đáng ghét nhất chính là, bên kia lại dùng thủ đoạn đê tiện như vậy để cướp đi thành quả của họ!

“Vậy bây giờ anh thế nào rồi? Tiếp tục chứ?”

Tuy cảm nhận được sự khó chịu trong lòng Vương Đạt, nhưng Tần Nhưộc vẫn không thể làm được gì. Cho dù hắn có lòng muốn giúp lắm, nhưng có thể làm được gì chứ? Có đến cùng lắm là góp thêm một cái mạng mà thôi - trước sức mạnh của một gia tộc, năng lực của một cá nhân không là cái gì đáng kể cả, đây cũng chính là nguyên nhân là hắn luôn nói năng cẩn thận, tránh chỉ vì Phong Cuồng Huyết Bình mà đắc tội cả U Minh Quỷ Trảo.

“Khụ, chơi không nổi nữa rồi, mục sư đã bị bọn nó giết mất hết rồi. Tổ cha, nếu còn chơi nữa thì sẽ bị bọn nó cướp hết trang bị mất thôi. Được rồi, logout ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm đi làm nữa đó.”

Nghe Vương Đạt nói vậy, Tần Nhưộc cũng thở thả được một tí. Vương Đạt nghĩ được như vậy cũng tốt, dù sao thì thực lực của Căn Cứ Địa cũng không là bao, không so được với gia tộc của người ta.

Hai người chúc nhau ngủ ngon, xong kết thúc cuộc trò chuyện.

Tần Nhưộc dạo một vòng lớn quanh chợ, thấy số người chơi bán đồ vào lúc rạng sáng như bây giờ rất chỉ là ít, mà trong các cửa hàng thì lại không có trang bị nào thuận mắt cả, cho nên hơi nản, bèn chuẩn bị logout, ngày mai tìm tiếp.

Ngay lúc hắn định logout thì một yêu cầu truyền âm vang lên, người truyền âm là MM Hoa Tiễn.

Tần Nhưộc vỗ vỗ cái đầu đang sắp nhức lên của mình, lòng thầm cười khổ. Con bé này, không lẽ lại định trốn học ngày mai luôn đấy hử?

Nhận yêu cầu truyền âm, sau đó Tần Nhưộc bị thanh âm thanh thúy bên kia khiến trong lòng khản trương lên:

“Tần đại ca, anh đâu rồi, sao trong đầm lầy Ma Quỷ không thấy anh thế?”

“Em đi đầm lầy Ma Quỷ làm gì thế?”

Tần Nhưộc đột nhiên khựng lại, sau đó vội vàng truy hỏi, trong lòng thoáng qua một chút bất an.

Thật là đúng mà!

MM Hoa Tiễn rất nhanh đã báo cho Tần Nhưộc một cái tin xấu đến không thể xấu hơn: hóa ra trận chiến nơi ấy không phải là đang dần dần tắt như lời của Vương Đạt nói, mà ngược lại càng phát triển theo một hướng tệ hơn: mục sư trong đoàn đã bị giết hết, rồi khi họ một lần nữa chạy qua thì bị đánh lén, một số người chơi chờ được hồi sinh của Căn Cứ Địa đã vì quá thời gian mà bị này mới thì thể (60 phút), tự động hồi sinh ở thị trấn Hắc Huỳnh..

Hành động này của đối phương đã khiến một đám người bị rút cấp, triệt để khiến ngọn lửa chiến vốn đang dần dần tắt đi kia một lần nữa bùng lên!

Một ít người vốn đã logout giờ lại một lần nữa online, tham gia chiến đấu, ôm lấy quyết tâm bất kể trả giá, bất kể hậu quả gây phiền phức cho đối phương, đồng thời cũng bắt đầu tổ chức nhân mã đi bắt giết người tên đồ bên đó...

Bên đối phương cũng đưa ra một tiểu đội chuyên đi giết người đồ tên, thậm chí còn canh giữ ở cạnh thi thể những người này để ngăn người khác hồi sinh họ, khiến họ rút cấp mới cam tâm nữa.

Nghe tới đây, Tần Nhưộc không nhịn được mà nghiêng răng mắng. Tên mập đáng chết, dám dùng cách ấy để lừa gạt mình, khiến cho mình không tham dự vào nữa!

Thật là đáng chết mà!

“Hình Thẩm, hiện giờ em ở đâu?” Tần Nhưộc gấp giọng truy hỏi.

Sau khi xác định lại số thuốc ma lực và số sách phép trong người mình rồi, Tần Nhưộc một bên nhanh chóng chạy đến phía trận pháp dịch chuyển, một bên lại hỏi vị trí cụ thể của MM Hoa Tiễn và tình hình bên ấy.

Nghe thấy Tần Nhưộc chuẩn bị chạy qua, MM Hoa Tiễn nhất thời hưng phấn vô cùng, bèn vội vàng báo tọa độ, sau đó nói cho hắn biết rằng bên cạnh cô nàng trừ chị của cô ra còn có hai chị em gái mục sư kia nữa. Hai chị em nhà ấy đều do cô gọi đến, nhờ giúp hồi sinh người trong Căn Cứ Địa.

“Làm tốt lắm!”

Tần Nhưộc nhanh chóng chạy ra khỏi cổng chính của thị trấn Hắc Huỳnh. Nhìn thoáng qua đám thành viên gia tộc ‘Bát Thần Chúng’ đang không ngừng xuất hiện bên đường, hắn truyền âm cho Hình Thẩm:

“Ở tại chỗ chờ anh!”

*** Bát Thần Chúng: bát = số tám; chúng = quần chúng, dân chúng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Tên đồ

Vừa cấp tốc chạy đến hướng đầm lầy Ma Quý, Tàn Nhược lại vừa dò hỏi bọn Tiểu Miêu, MM Hoa Tiễn, biết được tình hình chiến đấu trong đầm lầy Ma Quý đã căng lúc căng trở nên hỗn loạn hơn!

Không chỉ có đám Bát Thần Chúng đang tàn khắp đầm lầy truy tìm tung tích của người trong Căn Cứ Địa, đồng thời lớn tiếng khiêu khích, mà còn cả lũ cá sấu bậc ba, bậc bốn trong đây cũng tụ tập lại dưới sự điều khiển của Ma Quý Cự Ngạc, tấn công các người chơi nữa. Mặt khác, còn có phe thứ ba, thứ tư nghe tin chạy từ thị trấn Hắc Huỳnh tới... Cuối cùng là một ít người chơi đơn thuần đến nhặt trang bị, tham gia náo nhiệt.

Khắp cả đầm lầy Ma Quý giờ phút này đã biến thành một thùng thuốc súng tràn đầy mùi thuốc nổ!

Bất cứ lúc nào cũng có thể bốc lửa, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ bùng...

Đồng thời với lúc này, Tàn Nhược còn nhận được một tin bất hạnh nữa, là về Vương Đạt.

Trong trận chiến này, Vương Đạt vì trước đó không lâu bị thủ xác một lần, không có mục sư hồi sinh nên đã rút một cấp, bây giờ lại cùng một bầy huynh đệ lao từ thị trấn Hắc Huỳnh ra, lần nữa đụng phải một đội kia của Bát Thần Chúng, mà đội này lại là một đội chuyên giết người chứ đồ...

Ở một nơi nọ cách Tiểu Miêu không xa, một đám huynh đệ lại một lần nữa bị thủ xác...

Nếu không nhờ Tiểu Miêu đúng lúc nhắn tin cho Vương Đạt, bảo y chờ thêm một chút thì nói không chừng họ đã phải rút thêm một cấp nữa rồi!

Nghe thấy như vậy, trong lòng Tàn Nhược nóng như lửa đốt, hận không thể mọc ra đôi cánh để bay tới đầm lầy Ma Quý ngay!

Nhưng độ nhanh nhẹn của nghề không chế nguyên tố vốn không cao, có cấm đầu chạy đi thì cũng chỉ có tốc độ nhiều đó thôi... Chờ đến khi hãn khó khăn lắm chạy đến được một cánh rừng thưa thớt màu đen nọ thì đã qua đi gần 20 phút rồi.

Không hề có sự căng thẳng lẫn bất an như lần đầu tiên tiến vào, Tàn Nhược không chút do dự vọt vào khu rừng đó - đầm lầy Ma Quý!

* * * * *

Đầm lầy Ma Quý rất khác với những đầm lầy bình thường, nó là một khu rừng đầm lầy, diện tích rất rộng, trong khắp cả đại lục Thần – Ma cũng là có hạng.

Điều đáng sợ nhất chính là trong khu rừng có hoàn cảnh vô cùng phức tạp này, có rất nhiều những hố bẫy dày đặc, cộng với lũ cá sấu mà mắt thường rất khó phát hiện.

Hố bẫy ở đây không lớn, nhưng gây phiền phức không nhỏ, người chơi một khi giẫm phải sẽ lập tức bị lún xuống, cần phải phí một ít thời gian mới thoát khỏi nôi... Nếu ngay lúc này mà đụng phải lũ cá sấu có màu sắc không khác gì với màu của đầm lầy kia thì thật là may mắn lắm lắm! Ở trong đầm lầy, cho dù là một tên chiến sĩ cuồng bạo bậc bốn trâu bò nhất đi nữa thì cũng sẽ bị kéo chặt xuống dưới hố bẫy, khiến tốc độ bị hạ xuống thật nhiều, lực chiến đấu cũng sẽ suy yếu.

Cho nên, cho dù là một đoàn thể lợi hại đến mấy đi nữa thì khi đến đầm lầy Ma Quý rồi cũng nhất định phải cẩn thận vô cùng, dùng hết mười hai phần tinh thần để chú ý mọi thứ chung quanh.

Vướng tay vướng chân, hoàn cảnh lại nguy hiểm, đây chính là những nguyên nhân khiến rất nhiều người chơi phải chùn bước mỗi khi nghe đến tên đầm lầy Ma Quý!

Tàn Nhược còn nhớ rõ, ở lần đầu tiên đến nơi này, khi gần hai trăm con người đến được nơi sâu nhất, sắc mặt ai nấy đều tái nhợt cả ra, nhịp thở ngưng lại, dây thần kinh căng đến mức như dây cót đồng hồ, không ai dám may có chút lơ lỏng hay chênh mảng cả.

Khi đó đầm lầy Ma Quý quả thật đã lưu lại cho Tàn Nhược một ấn tượng có thể mờ phai!

Đương nhiên, lúc đó khác, bây giờ khác.

Độ nguy hiểm ở tầng hai dĩ chi Alex không hề thua gì nơi này, trải qua quá trình rèn luyện tàn khốc ấy, dây thần kinh của Tàn Nhược đã sớm chắc chắn hơn rồi; bây giờ tuy chỉ một thân một mình, hãn vẫn cứ chui vào nơi đây, lần mò tới tọa độ mà Tiểu Miêu và MM Hoa Tiễn đưa cho mình...

* * * * *

Bề mặt của đầm lầy Ma Quý là nửa đất nửa nước, cũng được coi là một khu vực có nguyên tố nước dồi dào.

Tần Nhược rất bất ngờ tiến được vào trạng thái ‘cảm giác nguyên tố nước’, đồng thời cũng nhanh chóng phát hiện ở nơi cách mình không xa lắm đang có một tên đạo tặc nọ khắp người có ánh sáng màu máu lò mờ, khom lưng núp trong phần tối giữa hai cây lớn. Tên này đang dùng ánh mắt sắc bén của mình nhìn quét chung quanh, yên tĩnh lắng nghe bốn phía.

Tên đó...

Tần Nhược cấp tốc giảm tốc độ di chuyển, lợi dụng cảm giác nguyên tố nước đang tràn khắp kia để cảm nhận tình hình.

Rất nhanh hắn đã phát hiện ra tên đạo tặc kia có phần không đơn giản - cho dù không có tiến vào trạng thái ẩn thân, nhưng chỗ đứng của y lại khéo léo vô cùng, cả thân thể đã hòa vào trong bóng tối giữa hai cây đại thụ, nếu không cẩn thận quan sát thì khó phát hiện ra y lắm. Ngược lại, phần y thì chỉ cần nhìn xuyên qua khe hở giữa hai cái cây ấy thôi là có thể quan sát được một khu vực lớn bên ngoài đầm lầy rồi.

Ngoài ra, trong hoàn cảnh vắng lặng như thế này, cho dù có người chơi nào đó đi từ phía sau tới, cũng tuyệt đối không thoát khỏi vành tai của y.

Chỉ là một hành động giấu mình đơn giản thôi mà đã gần như lợi dụng được cả thân thể môi trường chung quanh rồi... Tên đạo tặc này... Thật không đơn giản đó!

Khi Tần Nhược nhìn thấy tám huy hiệu nho nhỏ đeo trên ngực đối phương, trong lòng nhất thời căng thẳng hơn.

Đó là một tám huy chương có hình tám ngọn lửa màu lam thẫm vây quanh một chữ ‘thần’ viết theo lối vừa đầy vừa mềm, khí thế như bao trọn núi sông, rất chi hùng hồn.

Gia tộc Bát Thần Chúng!

Quả nhiên là người của Bát Thần Chúng. Mục đích của đối phương hẳn phải là chia nhau ra ôm cây đợi thỏ đây! Có điều bất kể là làm trạm gác ngầm cũng vậy, hay làm thích khách cũng thế, y đang là một tên đạo tặc đi lẻ, cho nên... Giờ chết đến rồi! (Tên đó mà bị giết thì sẽ bị chuyển thẳng đến ngục giam dưới lòng đất, không thể nhận được phép hồi sinh của mục sư)

Lợi dụng cảm giác nguyên tố nước quét nhìn sự vật trong phạm vi trăm mét chung quanh, xác định tình hình rồi, khéo môi Tần Nhược hơi cong lên một nụ cười tàn khốc.

Nếu là nghề nghiệp khác, có lẽ hắn sẽ không dám lỗ mãng như vậy đâu...

Đáng tiếc, đạo tặc là nghề có năng lực phòng phép kém cỏi nhất trong mọi nghề, mà HP cũng chỉ ngang bằng với nghề điều khiển nguyên tố thôi, một khi bị phát hiện ra hành tung rồi, vậy bất cứ nghề nghiệp chiến đấu nào cũng đều có thể hành hạ đạo tặc được!

Cái này... Mi không xuống địa ngục thì ai xuống bây giờ?

Trong nơi vắng lặng này, một gợn sóng cực kỳ nhỏ bé nhẹ nhàng xuất hiện ở trên mặt nước. Nó chậm rãi lan tỏa, không phát ra bất cứ một thanh âm nào.

Chung quanh vẫn giống như trước vậy...

Yên ắng, không một chút tiếng động.

Ẩn trong bóng tối, Thần Sát động dậy thân mình bằng một mức độ khó có thể phát giác, cũng không biết là do đợi lâu quá, cảm thấy bầu không khí chung quanh mình dần nặng nề lên khiến lòng người bị kiềm nén hay không... Y nhắm mắt nhìn lại thời gian - cách lần săn con mồi gần nhất đã qua đi gần 10 phút rồi, sao còn chưa có ai đi qua nữa chứ?

Lúc này, cảm giác nguy hiểm đột nhiên dâng lên!

Nhưng đã chậm mất rồi, một luồng khí lạnh cực lạnh đột nhiên bùng lên từ phía sau y, thậm chí không để y kịp quay đầu lại nhìn thì đã bắt đầu từ cổ đông cứng cả cơ thể lẫn hệ thần kinh của y rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Điểm tội ác, Thần Sát

“Tạo thành tổn thương thuộc tính đóng băng với mục tiêu, thời gian duy trì 4 giây.”

Thừa dịp Thần Sát dồn toàn bộ tinh thần quan sát phía trước, Tần Nhược lên đến sau lưng y để như trở bàn tay, sau đó đông cứng tên đạo tặc không hề có chút lực phòng ngự nào này; kỹ năng không chế nước bạc một đã tạo thành hiệu quả đóng băng một cách hoàn mỹ.

4 giây! Giết đạo tặc, cũng đã đủ rồi!

“Băng, Tiến!”

Trong tiếng ngâm xướng nhanh gọn, năm mũi tên nước cấp tốc ngưng kết thành băng ở trước mặt Tàn Nhược.

Năm mũi tên băng mang theo hơi lạnh kinh hoàng cùng nhắm thẳng vào lưng của Thần Sát, khiến tên này cảm thấy sau lưng như có gai đâm, trong lòng kinh hãi không thôi, không biết được là mình đã bị lộ hành tung từ lúc nào, bị một nguyên tố sư lên tới gần mà không biết!

Bởi vì dùng đến phép thuật bậc ba, nên thân thể Tàn Nhược cấp tốc bị thoát ra khỏi trạng thái nguyên tố nước...

Có điều Tàn Nhược cũng không lo bị người khác nhìn thấy, bởi vì trước khi ra tay hắn đã chắc chắn rằng trong phạm vi một trăm mét chung quanh trừ mấy con cá sấu chưa tiến vào phạm vi tấn công ra, không còn bất cứ sinh vật còn sống nào cả.

Mà khi Thần Sát rơi vào trạng thái đóng băng thì đang quay lưng lại với mình, cho nên không thể nào nhìn thấy thuật Hóa Thủy này được, dĩ nhiên lại càng không có khả năng khiến thuật này bị lộ...

Chỉ cần đánh nhanh thắng nhanh là xong!

Tàn Nhược không chút chậm trễ, phát tay một nhát, năm mũi tên băng kia đã mang theo thanh âm xé gió cùng bắn ra!

“Ặc!”

Năm đóa hoa máu xen lẫn với hoa tuyết nhất tề nở rộ ở phần lưng của Thần Sát.

Thần Sát hô lên một tiếng đau đớn, trong lòng buồn bực lắm, tốt xấu gì y cũng là một thành viên hạch tâm của Bát Thần Chúng, đã bị người ta khiến rơi vào trạng thái đóng băng một cách mù mờ thì thôi đi, nhưng bây giờ ngay cả mặt của người ta cũng không thể thấy, lại còn bị đem ra làm cái bia ngắm sống miễn phí như thế này nữa...

Mùi vị này không dễ chịu chút nào, năm mũi tên băng mang theo năm luồng hơi lạnh kinh người cùng đâm thẳng vào người y, khiến máu toàn thân y suy tụt nửa đã bị đóng băng mất.

Có điều, một phép thuật bậc ba nhiều tầng như thế này vậy mà cũng không giết chết y ngay được, hơn nữa mới chỉ tạo được chưa đến 700 điểm thương tổn thôi! Điều này không khỏi khiến y nảy sinh một sự bất ngờ và vừa mừng rỡ vừa kinh hãi, vốn y tưởng rằng mình đã chết chắc rồi - bộ trang bị tăng phòng phép tăng HP đắt tiền đang mặc trên người đây đúng thật là không tệ đấy, tình hình thế này mà vẫn giúp y còn sống được cơ đấy!

Ha ha ha, cũng không biết nên nói rằng đối phương quá xui xẻo, hay là y quá may mắn...

Chỉ bấy nhiêu đó điểm thương tổn, nếu lượt sau không phải là một phép thuật nhiều tầng như vừa rồi, vậy thì y trăm phần trăm tin rằng có thể dùng hơn 500 HP còn lại để sống qua đợt phép thuật ấy, sau đó đánh cho đối phương trở tay không kịp - loại phép thuật như Băng Tiến không thể dùng liên tục được, vì nó cần thời gian làm lạnh, mà dạng phép thuật hao thời gian lâu như phép thuật bậc bốn thì lại càng không có khả năng dùng kịp.

Cho nên y định bắt thời cơ một giây trước khi HP rơi xuống 0 để tiến vào trạng thái ẩn thân. Đến lúc đó thì... Hừ hừ, tên là Tàn Nhược đúng không, nhãi con mi sẽ phải hối hận chuyện đang làm nhé!

Thần Sát thâm cười lạnh trong lòng, bây giờ y chỉ cần chờ đến khi đối phương tung ra lượt phép thuật thứ hai, sau đó thoát khỏi trạng thái đóng băng và phản kích từ chỗ chết...

* * * * *

Băng Tiến nhiều tầng vậy mà không giết ngay được tên đạo tặc đã rơi vào trạng thái đóng băng này sao?

Tàn Nhược hiển nhiên không dự đoán được kết quả này. Nhìn thấy đối phương vẫn còn ngồi quay lưng với mình ở kia, trong lòng hắn thầm giật mình.

Có điều việc thất thần này chỉ xảy ra trong một nháy mắt thôi, hắn phục hồi được lập tức ngay.

Hừ, lực phòng phép gần bằng nguyên tố sư bậc ba, HP cũng cao hơn đạo tặc bậc bốn bình thường rất nhiều... Hắn không chỉ đơn giản là tăng thêm điểm thể lực thôi đâu. Có vẻ trang bị trên người tên đạo tặc này rất khá đấy!

Hiểu rõ rồi, Tàn Nhược nhanh chóng quyết định hành động tiếp theo.

Một cách nhanh chóng, một bức tường nguyên tố nước nổi lên từ dưới chân Thần Sát, rồi tựa như canh chuẩn thời gian, nháy mắt ngay khi Thần Sát được giải trừ khỏi trạng thái đóng băng, bức tường ấy chợt co lại!

“Băng!!!”

Thần Sát vừa mới khởi động thuật Ẩn Thân, còn chưa kịp nhúc nhích tay chân gì thì đã nghe thanh âm lạnh lẽo này vang lên, sau đó y chỉ kịp kêu thảm một tiếng, bị kéo vào trạng thái đóng băng lần nữa.

Chút hy vọng và mừng rỡ vừa mới dâng lên đã bị sự tuyệt vọng chôn vùi!

* * * * *

“Nghĩa sĩ đã đánh chết người chơi Thần Sát. Điểm tội ác của đối phương: 13.”

Đồng thời với lời nhắc của hệ thống, thi thể bị một cây mâu băng xuyên từ lưng đến ngực của Thần Sát cũng mềm nhũn ngã nhào vào trong mặt nước đầm lầy.

Từ đầu đến giờ không hề biến đổi sắc mặt, nhưng khi nghe thấy số điểm tội ác của Thần Sát rồi, cũng phải chấn động:

13 điểm tội ác?

Tên nhãi này cũng trâu ghê đó chứ, ác ý giết tới 13 người chơi rồi mà vẫn còn yên lành sống sót như thế này đây. Nếu không phải do mình xuất hiện, có lẽ số điểm này sẽ còn phải tiếp tục tăng lên nữa đấy.

Có điều bây giờ thì...

Hừ!

1 điểm tội ác là đã khiến y phải ở trong nhà ngục ‘nghỉ ngơi thoải mái’ đến 2 tiếng đồng hồ rồi, đằng này 13 điểm, tức là 26 tiếng đồng hồ, có nghĩa là y nhất định phải ngồi trong tù đến 26 tiếng đồng hồ mới được thả ra.

Rót một cấp, lại bị giam 26 tiếng đồng hồ, hẳn là đủ cho y ‘hưởng thụ’ rồi!

Đúng rồi, trang bị!

Tần Nhựt chạy đến bên cạnh thi thể của Thần Sát, sau đó từ từ trong nước lấy ra ba món trang bị...

(Giữa người chơi với nhau, khi ác ý PK thì bên bị giết có 20% xác suất rơi trang bị; bị quái vật giết thì có 50% xác suất rơi trang bị; bị BOSS giết, trăm phần trăm sẽ rơi trang bị; trong trạng thái tên đỏ mà bị giết, vậy xác suất rơi sẽ là 200% đỏ lên)

Điểm tội ác của Thần Sát có phần cao, cho nên một lần rút tới 3 món cũng không có đáng ngạc nhiên gì.

Có điều tên này ăn một lượt Băng Tiễn mà không chết... Sự mạnh mẽ này khiến Tần Nhựt phải lưu ý y một cách khác thường, sau khi lấy được trang bị rồi, hắn nhanh chóng khởi động thuật Hóa Thủy rồi mới xem xét chúng.

Thoáng nhìn qua, suýt chút nữa Tần Nhựt đã kinh hãi đến gục xuống:

Mụ nội, thật là dân giàu đó! Tên này rốt cục thuộc cỡ nào trong Bát Thần Chúng vậy chứ, tùy tiện rút ra ba món mà có hai đã là chữ màu cam rồi, đều tăng phòng phép tăng HP thật nhiều, còn món còn lại dù là chữ tím, nhưng thuộc tính cũng có thể được coi là một món cực phẩm đấy!

* * * * *

“A!!!”

Ở trong nhà ngục có nước ngập đến nửa người, Thần Sát nhìn cảnh vật vừa tối tăm, vừa ẩm ướt vừa âm u lạnh lẽo chung quanh mà rùng rợn một tràng.

Đến bây giờ y mới biết được, tên nguyên tố sư giết mình kia lại mới chỉ là một tên khổng nước bạc ba thôi! Minh vậy mà lại bị một tên gà con bạc ba xử lý rồi...

“Mọi người trong đầm lầy Ma Quỷ nghe kỹ cho ông đây! Tọa độ ***** , ***** , tìm một tên khổng nước bạc ba, tên là Tần Nhựt... Ai nhìn thấy thì lập tức báo cho đội chấp pháp ngay. Đừng có hỏi nhiều như vậy, nhìn thấy thì cố giết cho ông!”

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: Đánh lén, đánh lén ngược lại

Khi Thần Sát gọi đội chấp pháp trong gia tộc chạy đến nơi xảy ra chuyện thì Tần Nhựt đã sớm khởi động thuật Hóa Thủy bỏ chạy mất rồi - đánh chết một tên đạo tặc có trang bị rất khá, lại còn vớt mất ba món của người ta nữa, không chạy thì ở lại chịu chết à? (Những thành viên chấp pháp của gia tộc, nói khó nghe một chút thì chính là những tên sát thủ chữ đỏ có trang bị hoàn mỹ. Những kẻ này khác với đội chấp pháp của chiến minh, họ không yêu

cầu nghiêm khắc gì, chỉ cần lão đại mở miệng là xong, còn thành viên chấp pháp của chiến minh hoặc của mấy gia tộc lớn thì có luật thép đã được định sẵn, trừ khi người khác đụng chạm tới, còn không sẽ rất hiếm khi hành động)

Xử lý một tên đạo tặc chữ đỏ, lấy được ba món trang bị, dĩ nhiên là tâm tình của Tần Nhưộc phải cực tốt rồi. Hắn rất nhanh đã chạy đến gần bọn MM Hoa Tiễn và Tiểu Miêu, lúc này, bên cạnh các cô trừ hai cô nàng mục sư ra, còn có bảy thành viên Căn Cứ Địa nữa, tổng cộng mười một người.

Mặc dù trong số đó có mấy người thiếu giáp thiếu giày dép, nhưng một đám cùng nhau đoàn kết lại thì sức chiến đấu vẫn cao hơn so với một người nhiều, ít nhất thì trong môi trường đầm lầy vừa nguy hiểm vừa phức tạp này, không đến nỗi không động tay động chân gì được.

Ngay lúc Tần Nhưộc định hiện thân đi qua hội hợp với mọi người, trong phạm vi cảm giác nguyên tố nước của hắn chợt xuất hiện hai tên đạo tặc! Sau đó, hơn chục thành viên của Bát Thần Chúng cũng cấp tốc xuất hiện, chúng nhắm thẳng về phía của tiểu đội Căn Cứ Địa mà len lút đi qua... Trong số đó có tám tên là dân chữ đỏ, trang bị không tệ.

Không hay!

Bị phát hiện rồi!

Tần Nhưộc thầm căng thẳng trong lòng, sau đó không vội vã hiện thân mà một bên nhanh chóng lên tới gần, một bên lại truyền âm cho MM Hoa Tiễn, bảo cô bé lắng lắng phân phó những người khác chuẩn bị chiến đấu.

MM Hoa Tiễn run nhẹ. Mặc dù cô bé có chút kinh ngạc về nguồn thông tin của Tần Nhưộc, nhưng vẫn rất phối hợp với sự chỉ huy của Tần Nhưộc, nhanh chóng thông báo tin này trong kênh đội ngũ...

Một đám người phút chốc đứng lên.

Những quảng sáng tăng thuộc tính nhanh chóng hạ xuống mỗi người chung quanh theo tiếng ngâm xướng của hai cô nàng mục sư.

“Kết giới!”

Ba người có lực phòng ngự thấp nhất ở đây là ba nguyên tố sư cũng hốt hải mở kết giới phòng ngự bậc bốn của mình ra, sau đó nhắm về hướng mà đám người Bát Thần Chúng đang len lút tới, bắt đầu ngưng tụ phép thuật...

Chiến sĩ thì phòng thủ bên trái bên phải!

“Hả?”

Thông qua cảm giác nguyên tố, Tần Nhưộc lập tức ‘nhìn’ thấy lũ thành viên Bát Thần Chúng đã đến cách người của Căn Cứ Địa chừng năm mươi mét kia chợt dừng bước, nhìn nhau, xem chừng đang thắc mắc vì sao bọn chúng đã rất cẩn thận rồi mà còn bị phát hiện.

Chúng dĩ nhiên sẽ không biết đã có thêm một đôi mắt ngầm theo dõi, không chỉ nắm bắt được hành tung của chúng, mà còn biết được mỗi hành động của chúng rồi...

Theo lý mà nói, với đội hình và thực lực của đám người thuộc Bát Thần Chúng này, muốn đánh đổ bọn MM Hoa Tiễn là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng trong số chúng lại có đến phân nửa là bị đỏ tên, cho nên tình hình có phần tồi tệ...

Bên đối phương chỉ cần tập trung hỏa lực tấn công người đỏ tên bên chúng, vậy chúng sẽ bị đưa đi nhà ngục một nửa mất, mà phía bên kia thì hoàn toàn có thể mặc kệ sự tấn công từ những thành viên chưa đỏ tên bên này...

Nhất thời, không những kế hoạch đánh lên của chúng bị chết từ trong trứng nước, mà cả kế hoạch tấn công cũng không thể đưa ra ngay được!

Ngay chính lúc này, bên kia, vốn yếu hơn, đã chuẩn bị xong xuôi hết, chợt cùng lao ra, chạy đến hướng mà chúng đang ẩn nấp...

Một tên đạo tặc đang ẩn nấp trong chỗ tối nọ thậm chí mình vì sao bị phát hiện cũng không biết, chỉ kịp nhìn thấy mấy phép thuật quần thể rơi xuống, đã lên đường châu ông bà!

Đến khi chết rồi, y vẫn không biết vì sao đám người không có cung tiễn thủ bậc bốn kia lại phát hiện ra hành tung của mình được nữa.

Bên này, ba nguyên tố sư sau lưng MM Hoa Tiễn vốn vẫn còn thấp thỏm, không biết thông tin mà người bạn đang âm thầm trợ giúp MM Hoa Tiễn kia đưa cho có phải là chính xác hay không, bây giờ nhận được lời nhắc đánh chết người chơi có điểm tội ác từ hệ thống thì đều lộ vẻ mừng như điên, lòng tin cũng tăng nhiều!

Thật là tốt quá rồi!

Vốn điều quan trọng nhất khiến họ ở thế yếu chính là không có cung tiễn thủ bậc bốn, đối phương chỉ cần phái bọn đạo tặc qua là có thể lật nhào cả đám bọn họ ngay, nhưng bây giờ người bạn đang ngầm giúp đỡ họ kia không những nắm rõ được tình hình của đám đạo tặc ấy, mà còn nắm rõ cả tình hình của hết thảy bên kia, thực lực như thế, họ cần gì phải lo lắng nữa?

Dưới tác dụng của lòng tin này, sĩ khí của ba tên nguyên tố sư ấy tăng vọt, dưới sự bảo vệ của mấy tên chiến sĩ, họ cứ mặc kệ sự tồn tại của tên đạo tặc

bình thường gần đó, cũng mặc kệ sự chênh lệch rõ ràng giữa hai bên, chỉ tập trung tấn công vào đám người của Bát Thần Chúng đang xuất hiện trong tầm nhìn của mình!

“Mẹ!”

Đám người Bát Thần Chúng lập tức bị chọc giận.

Nhưng trước đó bởi vì định lên lút tới gần, lết lết động thủ nhằm một lần hốt trọn ổ những người kia, cho nên các nguyên tố sư trong bọn chúng đều không mở kết giới, nhằm tránh bị dễ dàng phát giác, thành ra hiện giờ mặc dù đối mặt với sự khiêu khích từ đám người rõ ràng yếu hơn mình ấy, những nguyên tố sư bên đây vẫn chỉ tập trung dùng các loại phép thuật phòng ngự mà thôi, số xông qua chỉ là mấy tên chiến sĩ.

Có điều cho dù là như thế, đối mặt với ba tên nguyên tố sư, hai tên cuồng chiến sĩ và một tên kiếm sĩ bên Căn Cứ Địa, mấy chiến sĩ bên Bát Thần Chúng vẫn chiếm thế thượng phong!

Hơn nữa, những người thường xuyên PK đều biết rằng dưới trạng thái bình thường thì tấn công người chơi chữ đỏ sẽ rất thoải mái, không có gánh nặng tâm lý, còn trong đám chữ đỏ mà xen lẫn mấy người thường thì sẽ khó đánh vô cùng.

Mấy tên chiến sĩ bên Bát Thần Chúng hiển nhiên đều là dân chuyên PK cả, cho nên thời cơ xông lên của chúng đều vô cùng tốt, chữ đỏ xen lẫn với chữ thường, khiến tốc độ bị hỏa lực tập trung và giết chết giảm đi rất nhiều.

Nếu đổi lại là lúc thường, đối phó với một đám gà con chấp vá lâm thời như thế, chúng thậm chí có thể không cần chết bất cứ ai mà vẫn có thể dễ dàng xâm nhập được vòng phòng ngự của đối phương.

Nhưng tình hình hôm nay tất nhiên không phải bình thường, bởi vì không ai trong số chúng phát hiện được nơi chiến trường đang có một người chơi khác ẩn nấp...

Mấy tên chiến sĩ vừa mới chạy được nửa đường thì chung quanh đột nhiên có mấy luồng hơi lạnh dâng lên!

Trong số bảy tên chiến sĩ thì có bốn chợt cảm thấy chân mình giẫm phải một thứ gì đó vừa cứng vừa trơn, thế là trượt một cái, mất đi trọng tâm..

“A!!!”

Bốn người cùng kêu thảm, sau đó bị ngã chổng vó lên trời! Lúc ngã xuống chúng mới phát hiện rằng mặt nước đầm lầy dưới chân không biết từ lúc nào đã bị đóng băng rồi, khoảng băng này vừa cứng lại vừa trơn nữa!

Trong khi chúng còn kêu đau thì ba loại phép thuật, một loại kỹ năng đã từ tay của ba nguyên tố sư và Tiểu Miêu bên Căn Cứ Địa bay ra. Một tên kiếm sĩ chữ đỏ luống cuống tay chân, bị giết ngay tức khắc!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Mấy tên khổng nước?

Chuyện bất ngờ đầy tính bi kịch này phát sinh trên chiến trường, không ai có thể đoán trước được!

Ngay cả đối với những người đã tập trung sự chú ý đến phía sau lưng tên kiếm sĩ chữ đỏ nọ như ba nguyên tố sư bên Căn Cứ Địa và Tiểu Miêu. Mặc dù từ đầu đến giờ luôn nhận được lời nhắc, nhưng họ vẫn không thể nào ngờ được rằng bốn người ấy sẽ dâng cơ hội ra cho họ bằng một cách như thế...

Phía đối diện, đám người Bát Thần Chúng thì lại càng thắc mắc hơn, chúng tròn mắt há miệng nhìn bốn tên đàn ông ngã chổng vó lên trời đằng kia, hết nửa ngày vẫn không khôi phục tinh thần nổi.

Mãi cho đến khi mấy tên chiến sĩ ấy tức giận dùng dùng bò dậy...

“Tổ mẹ! Khổng nước! Có một tên khổng nước đang núp!”

“Đệt! Tìm ra nó mau!!!”

Ăn phải đòn nhục, đồng thời đồng đội còn bị giết, hai điều này đã kích thích lòng tự tôn của mấy tên kia một cách cực mạnh. Bò lên rồi, chúng một bên quát tháo, một bên lại lấy tốc độ càng nhanh hơn xông qua.

Nhưng ngay chính lúc này, từ sau lưng chúng đột nhiên vang lên tiếng kêu hoảng sợ của mấy tên nguyên tố sư:

“Tổ cha!”

“Cẩn thận!”

Chúng quay đầu lại nhìn, sau đó suyết chút nữa đã hãi đến hồn phi phách tán: mấy tên nguyên tố sư và cung tiễn thủ sau lưng chúng không biết từ lúc nào đã bị đông thành mấy tượng băng rồi; mấy tên này không những chưa mở kết giới ra, mà bên cạnh còn xuất hiện hai tên đạo tặc, trong đó có một tên đang cố sức dùng dao găm đâm vào người một tên nguyên tố sư tên đỏ nữa!

Vòi máu tươi phun ra, cấp tốc nhuộm đỏ lớp băng bên ngoài...

Lại mất đi hai người nữa rồi!

Móa! Lại một tên không nước nữa à? Mụ nội nó chứ hai tên đạo tặc bên mình đều mù hết à? Trước đó còn nói quanh đây chỉ có mười một người, vậy mà sao bây giờ lại đột ngột có hai tên không nước xuất hiện thế?

Quanh đây rốt cục còn ẩn nấp bao nhiêu địch nhân nữa?

Trong lòng nghi thần nghi quỷ, ý chí chiến đấu của mấy tên chiến sĩ kia đã triệt để bị dao động ngay; dưới tình huống chưa biết rõ thực lực của địch nhân, chúng không có lòng tin giải quyết hết được - nếu cộng thêm hai tên không nước đang ẩn nấp đâu đó, vậy bên đối phương đã có đến năm tên nguyên tố sư, bốn tên chiến sĩ, hai đạo tặc, một cung tiễn thủ và hai mục sư rồi!

Còn bên chúng, chưa giao thủ thì đã mất đi bốn tên huynh đệ...

Trong lòng thâm hoảng hốt, mấy tên chiến sĩ này cấp tốc đưa ra phán đoán chính xác nhất vào lúc này ngay: “Mẹ nó, lui trước thôi!”

Ngay chớp mắt khi mấy nguyên tố sư và cung tiễn thủ bên mình bị đóng băng, chúng đã biết rằng trận chiến này bên mình thua chắc rồi... Cho dù có mất đi bốn tên huynh đệ, nhưng vẫn đỡ hơn là toàn quân bị diệt hết ở chỗ này!

Chạy đi hội hợp với quân tiếp viện, sau đó trả thù sau cũng không muộn mà!

Trong lúc chúng lui lại, lại có một tên cuồng chiến sĩ chữ đỏ nữa bị hỏa lực tập trung, chết ngay tức thì...

Lúc này, MM Hoa Tiễn và một tên đạo tặc vô ảnh khác mỗi người cũng đã xử lý được hai tên chữ đỏ, trong đó bao gồm cả tên cung tiễn thủ duy nhất bên phía đối phương, khiến thực lực bên đối phương bị suy yếu đến mức chỉ còn chín tên bậc bốn - trừ ba tên cuồng chiến, một mục sư và một đạo tặc trạng thái bình thường ra thì còn lại đều là chữ đỏ cả.

Tần Nhựt vẫn không giải trừ trạng thái hóa nước của mình, hấn một mặt cảm giác mọi biến động trong phạm vi trăm mét chung quanh, một mặt lại chỉ huy MM Hoa Tiễn...

“Giết!”

Mấy chiến sĩ bên này đều đã từng bị đội chấp pháp của Bát Thần Chúng giết, cho nên trong bụng đã hùng hực một ngọn lửa rồi, bây giờ mắt thấy kẻ địch đã cúp đuôi chạy trốn, làm sao còn chịu bỏ qua cơ hội ‘đánh chó rút xuống nước’ nữa?

Cho dù ba tên cuồng chiến bên kia cũng có cố gắng bảo vệ tên chiến sĩ chữ đỏ còn lại đấy, nhưng chúng bị Tần Nhựt chiếu cố suốt đường chạy, làm gì thoát thân nổi? Mặt nước trên đường chúng chạy bị đóng thành băng, khiến chúng chạy rất vất vả, rất nhanh đã bị mấy tên cuồng chiến đuổi theo, đánh chết người chữ đỏ.

Mà thế vẫn còn chưa xong...

Mấy người bọn này thấy chắc chắn là chạy không thoát rồi, bèn cứ thế không thèm chống cự nữa, chuẩn bị canh thời cơ đồng bạn mình vừa bị rút trang bị thì cướp ngay, nhằm giảm thiểu tổn thất.

Nào ngờ tên kia vừa mới chết thì bỗng có một luồng hơi lạnh tràn đến, làm người của hai phe phải khựng lại...

Sau đó, có hai bóng đen đã chui vấp từ chính giữa hai phe, hai tay hai chân soạt soạt soạt mò mất hết trang bị, rồi chạy ra bên ngoài cười hề hề. Đây không phải là MM Hoa Tiễn và đồng bọn thì là ai?

Liên tục xử lý năm tên nguyên tố sư và một cung tiễn thủ, lấy được hơn mười món đồ, bây giờ lại có thêm hai tên kiếm sĩ chữ đỏ nữa, tổng cộng lấy được hơn hai chục món đồ không tệ rồi, thật là lời lớn quá.

Bên MM Hoa Tiễn thì vui sướng, chứ mấy người còn lại bên Bát Thần Chúng thì đều giận đến tím cả mặt, cả người rung rẩy không ngừng. Khó khăn lắm mới giải trừ được trạng thái đông băng, một tên chiến sĩ cuồng bạo rống giận:

“Lục soát!”

Tiếp đó, năm người bên Bát Thần Chúng lập tức chia nhau mấy hướng lao ra, định tìm cho được ‘hai tên không nước’ đã ám hại chúng mấy lần, khiến chúng sắp thành thì lại bại, gần như toàn quân bị chìm xuống hết này.

Nhưng kết quả thì có thể đoán được, Tàn Nhược đang khởi động thuật Hóa Thủy, lại còn núp ở trong vùng tối của một bụi cây nọ nữa, cho nên chúng không thể nào tìm được dù chỉ là cái bóng quý.

Năm người này chạy đi rồi, mười một người trong Căn Cứ Địa vui mừng đến hết cỡ!

Giết địch mười một tên, được hơn hai chục món trang bị, mà thuộc tính chúng đều không tệ cả, hơn nữa, dạng thành tích như vậy lại xuất hiện ở trong một đội ngũ chấp và gồm toàn lũ gà con! Có thể không vui sướng được sao?

Có điều Tàn Nhược vẫn cứ không hiện thân ra, chỉ lặng lẽ uống vào một bình thuốc ma lực cỡ trung để hồi đầy lại MP, sau đó nhắc nhở MM Hoa Tiễn:

Được rồi, bảo mọi người đừng vui mừng sớm quá, người của Bát Thần Chúng chắc chắn đã báo lại vị trí của chúng ta rồi, nói không chừng sẽ có thêm nhiều kẻ địch qua đây ngay đây. Chúng ta phải nhanh tìm được Đạt ca, hồi sinh họ mới được!

Với Tàn Nhược, MM Hoa Tiễn quả thực đã sùng bái đến mù quáng, mặc dù hắn vẫn chưa hề hiện thân ra, chưa hề quang minh chính đại đi đả bại địch nhân, nhưng nhờ sự chỉ huy và một ít thủ đoạn nhỏ của hắn mà họ đã đánh cho địch nhân brou đầu chảy máu, đó sao có thể không phải là một sự minh chứng cho thực lực chứ?

Cho nên, khi Tàn Nhược bảo mọi người nên nhanh chóng tìm được thi thể của bọn Vương Đạt và hồi sinh lại, cô bé lập tức đồng ý ngay:

“Ừm, hướng mà bọn kia vừa qua đấy, bọn chúng chính là những kẻ thù xác của bọn Đạt ca.”

“Cái gì?” Lòng Tàn Nhược trầm chấn động thật mạnh. Đối phương vốn thù xác bọn Đạt ca, làm sao bây giờ lại đột ngột qua bên này thế? Có hai khả năng có thể xảy ra: hoặc là thi thể đã biến mất rồi, hoặc là chúng đang có chuyện gì đó quan trọng hơn...

Nghĩ như thế, sắc mặt Tàn Nhược mãnh liệt biến đổi ngay:

“Không hay, đi mau!!!”

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Khủng Long Pháp Sư

Không thể không nói, Tàn Nhược quả thật vẫn còn xem nhẹ lực ảnh hưởng của Thần Sát trong Bát Thần Chúng.

Tàn Nhược không ngờ rằng chỉ vì một câu nói của Thần Sát thôi, mà nguyên một đám người đang thù xác của nhóm Vương Đạt ở gần đây đã bỏ qua cho họ, chạy tới nơi Thần Sát từ vong để truy sát hắn.

Bọn kia gặp phải đám MM Hoa Tiễn, cũng là do mình mà ra! Có điều cũng may là Thần Sát cũng đã xem nhẹ Tàn Nhược, không biết rằng tên khổng nước bạc ba đánh chết mình kia từ đầu đến đuôi đều chưa hề lộ diện ra hành tung trong một khoảng thời gian đủ dài, mà ngay cả đám cung tiễn thủ cũng không phát hiện nổi hành tung của hắn ở một hoàn cảnh phức tạp, tranh tối tranh sáng như thế này được.

Nếu không, cho dù Tàn Nhược có mọc cánh ra, cũng không bay khỏi đầm lầy Ma Quý...

Sau khi nhận được tin tức từ Tàn Nhược rồi, MM Hoa Tiễn cấp tốc truyền qua cho mọi người. Tiếp đó, một đám người đáp ứng mà không có bất cứ sự do dự gì!

Trò chơi đúng là như thế, kẻ yếu phục tùng kẻ mạnh, kẻ không có chủ kiến thì phải phục tùng kẻ có năng lực chỉ huy.

Mặc dù không ai trong họ biết người đang ẩn nấp và liên hệ với đám MM Hoa Tiễn, Tiểu Miêu rốt cục là ai, nhưng người này đã dùng sự thắng lợi thật sự để giúp họ giải quyết một đội chấp pháp của Bát Thần Chúng mà thực lực còn bên trên bọn họ, cho nên người này đạt được sự tín nhiệm của họ!

Hướng chỉ đề nghị của đối phương lại là lập tức cứu sống người của mình, dĩ nhiên họ phải trầm ngâm lần đồng ý rồi.

* * * * *

Tin tức của MM Hoa Tiễn khá là chuẩn xác, Tàn Nhược chạy chưa được bao lâu thì tìm được nơi đám người vừa rồi đã thù xác, cùng với xác của đám Vương Đạt.

Tổng cộng có mười bảy người!

Trong trận chiến này, mặc dù họ không tạo được một sự uy hiếp trí mạng với đối phương, nhưng quấy rối thì lại thành thạo điều luyện lắm.

Có điều khi phải trực diện đối đầu với đội chấp pháp của Bát Thần Chúng thì thực là thê thảm rồi - giống như bây giờ vậy, thi thể của mười bảy người nằm trong mặt nước đầm lầy lạnh buốt, trông thật thê lương...

Vương Đạt khắp người đầy vết thương, mặt ngửa lên trời, khuôn mặt bị nước ngâm cho tái nhợt, phù thũng, suýt chút nữa Tần Nhược đã không nhận ra y rồi.

Rốt cục cũng chạy đến kịp rồi. Tần Nhược âm thầm thở phào một hơi.

“Sống lại mục sư trước!”

Đám người MM Hoa Tiễn lúc này cũng đã theo kịp. Không chờ Tần Nhược chỉ huy, hai MM mục sư trong đội đã tìm được xác của ba mục sư ánh sáng...

Thời gian làm lạnh của thuật Hồi Sinh dài đến mười phút, mục sư càng nhiều thì số người được hồi sinh càng nhiều.

Đến khi ba mục sư đều sống lại rồi, Tần Nhược tranh thủ một suất hồi sinh cho Đạt Ca (trong trò chơi, Vương Đạt lấy tên là Đạt Ca!!!)

Có một mục sư nợ hồi sinh cho một thầy triệu hồi, Tần Nhược nhận ra ngay, đây chính là một trong những thành viên quản lý của phòng tài vụ, đồng thời cũng là người khởi xướng ra sự kiện lần này - Khủng Long Pháp Sư!

Sao hắn ta lại ở đây?

Tần Nhược sững người một chút.

Mà thái độ của hai người này sau khi được sống lại cũng khác nhau một cách kỳ lạ...

Vương Đạt thì lật người đứng lên từ trong đầm lầy, sau đó ngoác miệng mắng cho bằng hết toàn bộ con tức trong lòng ra, mãi cho đến khi phát hiện trong đội cứu viện có mấy cô nương thì mới nghiêm mặt lại, vuốt vuốt quả đầu rối tung của mình, sau đó cũng mắng tiếp, nhưng không còn dùng từ ngữ chửi búa nữa: “Khụ... Cái lũ Bát Thần Chúng này thật đúng là không ra gì cả mà...”

Đối với chuyện này, Tần Nhược đã sớm quen rồi, cho nên không kinh ngạc gì nữa. Hắn chuyển ánh mắt sang, nhìn về phía người còn lại, cũng là người có tâm trạng không phù hợp nhất ở đây - Khủng Long Pháp Sư (nghe nói nguyện vọng lớn nhất của tên này trong Vinh Quang là triệu hồi được một con rồng, không thì... khủng long cũng được.)

Lão này ngày thường luôn luôn tự tin, kiêu ngạo, nhưng bây giờ thần sắc lại âm trầm, chỉ gật đầu chào hỏi mọi người rồi ngồi xỏm trong đầm lầy ướt nhẹp, suốt buổi không nói tiếng nào, trông rất ư là thâm trầm và suy sụp.

Một nữ mục sư nợ ngày thường quan hệ rất tốt với y đang ngồi bên cạnh y, nhỏ giọng an ủi...

Tần Nhược nhìn mà mù mờ không hiểu ra sao, nhưng cũng không định hiện thân, cho nên chỉ có thể truyền âm hỏi Vương Đạt. Sau một tràng pháo miệng kể lể lại tiền căn hậu quả của Vương Đạt, Tần Nhược rốt cục cũng hiểu ra đôi chút. Hắn nhìn về phía Khủng Long Pháp Sư, gật gật đầu:

“Hắn sao rồi?”

“Hắn à?”

Vương Đạt hơi thoáng ngừng, trong mắt lướt qua chút cảm xúc phức tạp.

“Nói thì dài lắm, mà bên trong còn lắt léo nữa, cho nên đến bây giờ anh cũng còn chưa hiểu rõ ràng, chỉ biết là mấy tên bạn hắn mời đến đã bán đứng hắn thôi.” Y dừng lại một chút, rồi trong mắt lộ ra một vẻ phẫn nộ lẫn khinh thường: “Con mẹ nó, bạn bạn cái cứt chó gì chứ, trước mặt thì xưng huynh gọi đệ, mà sau lưng lại ngấm ngầm truyền tin cho gia tộc của mình, đã vậy còn cố ý làm cho giống như là bất ngờ gặp được ấy. Cái đám rác rưởi ấy, cũng xứng được gọi là huynh đệ à?”

Đến đây, Tần Nhược rốt cục hiểu...

Mấy ‘tên bạn cao thủ’ của Khủng Long Pháp Sư, thực ra chính là thành viên của Bát Thần Chúng.

Hừ, vậy cũng chẳng trách!

Vừa khéo như vậy, canh ngay lúc họ tiến vào đầm lầy Ma Quỷ thì bọn kia cũng xuất hiện ở cái nơi mà ngày thường không ai thèm bước chân đến này...

Sau đó Vương Đạt còn kể cho Tần Nhược nghe một chuyện nữa, đó là sau khi hồi sinh nơi thị trấn Hắc Huỳnh rồi, mấy người kia lập tức lấy lý do ‘khó xử giữa đôi bên’ để rời đi. Lúc đó không ai nghi ngờ chúng cả, nhưng đến khi Vương Đạt, Khủng Long Pháp Sư cùng một số người khác bắt đầu dùng chiến thuật quấy rối thì chúng lại truyền âm qua, tỏ ý rằng có thể mời một ít bạn bè ngoài gia tộc tới để hỗ trợ, coi như bồi thường cho mọi người...

Nhưng, sau khi Khủng Long Pháp Sư đưa tọa độ qua thì cái họ nhận được không phải là viện quân, mà là một đám thành viên chấp pháp với trang bị hoàn mỹ của Bát Thần Chúng, tất cả đều chữ đỏ!

Kể từ lúc đó trở đi, Khủng Long Pháp Sư bắt đầu biến thành bộ dạng như bây giờ.

Nghe Vương Đạt nói xong, ác cảm trong lòng Tần Nhữc đối với Khủng Long Pháp Sư cũng hơi giảm đi. Mặc dù ngày thường tên kia rất kiêu ngạo, không coi phần lớn người trong công ty ra gì, nhưng chuyện bị bằng hữu bán đứng này quả thực cũng là một sự dă kích quá tàn nhẫn.

Lại nói...

Người của Bát Thần Chúng có thể làm đến mức này, cũng đã không còn là dạng mà hai chữ ‘vô sỉ’ đủ để hình dung được nữa.

Trong khi đang cảm khái, lòng Tần Nhữc đột nhiên nhảy lên, sau đó thông qua cảm giác nguyên tố nước, hắn thấy có hai đội chấp pháp của Bát Thần Chúng đang đến đây, đám dẫn đầu chính là năm tên chữ không đỏ mà họ vừa mới đề cho chạy!

Đáng chết!

Đến thật nhanh quá!

Tần Nhữc nhú nhú mảy. Nghề nghiệp chủ chiến bên mình đây mới chỉ có một kiếm sĩ phong lôi và một thầy triệu hồi mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Vương tay vương chân, đột biến

Trong đầm lầy Ma Quỷ, hai mươi sáu tên thành viên Bát Thần Chúng cùng vội vàng chạy. Bất kể nước văng lên tung tóe, chúng vẫn dùng tốc độ cao nhất lao đi!

Trừ năm tên dẫn đầu, hai mươi một tên còn lại đều thuộc những nghề nghiệp chủ chiến, có trang bị hoàn mỹ, và đều là chữ đỏ. Đây chính là những kẻ mở đường cho gia tộc bằng những thủ đoạn đặc thù trong những thời khắc đặc thù - những kẻ chấp pháp!

Nơi ven đường, có mấy con cá sấu không biết tự lượng sức định quấy rối bảy người này... Kết quả là còn chưa kịp kéo được ai vào trong đầm lầy thì đã bị mấy tên chiến sĩ trong đó nhanh chân bao vây, chặt ra thành mười mấy khúc... Sau đó, không còn con cá sấu nào dám chặn đường bọn người này nữa, tựa như đã bị sát khí của họ khiến cho sợ hãi rồi.

“Còn xa lắm không?”

“Ồ ngay trước mặt đây! Bọn chúng chắc chắn sẽ ở lại đó để hồi sinh người khác. Mọi người cẩn thận, mấy tên khổng nước đó gian xảo lắm.”

Kẻ đáp lời chính là một trong năm tên vừa chạy thoát khi nãy. Tên này là một cuồng chiến cự linh, trong năm người, cũng chỉ có y mới có thể sử dụng loại ngữ điệu này nói chuyện với các thành viên chấp pháp.

“Khổng nước?” Một kẻ chấp pháp hơi hơi ngừng lại bước chân, sau đó nhú mảy hỏi:

“Có tên nào tên là Tần Nhữc không?”

“Không biết, bọn chúng chưa hề sử dụng kỹ năng tấn công nào...” Tên cuồng chiến cự linh kia lắc lắc đầu.

Nghe vậy, tên chấp pháp nọ lạnh lùng hừ một tiếng: “Không dùng kỹ năng tấn công? Hừ, mảy thật càng ngày càng có tương lai đấy, chỉ một tiểu đội gồm mười một con gà con mà cũng có thể giết bọn mảy được.”

“Cái này...”

Khuôn mặt tên cuồng chiến cự linh kia đỏ bừng cả lên: “Cái này cũng không thể trách tao được, là do hai thằng đạo tặc kia đấy. Mẹ chúng nó, nói bên kia chỉ có mười một người, mà trong đội cũng không có cung tiễn thủ bậc bốn nữa, kết quả là bọn tao đi qua thì còn chưa biết tại sao bị phát hiện, đã bị xử mất một tên đạo tặc bậc bốn rồi... Mà sau đó còn có thêm hai tên khổng nước tới nữa, nếu không bọn tao đã không...”

“Được rồi! Không cần phải giải thích. Việc chỉ huy chiến đấu là trách nhiệm của mảy, người của mảy không làm tốt thì chắc chắn cũng có nguyên do là do mảy chỉ huy không đúng, có giải thích thêm nữa cũng chỉ là đổ thừa mà thôi.” Tên chấp pháp kia đưa ra kết luận, ngắt ngang lời giải thích của gã cuồng chiến cự linh, trong mắt y lóe lên một sự tàn khốc:

“Giết mười một người anh em của tao... Hừ, gọi người anh em nào đó đến thị trấn Hắc Huỳnh chuẩn bị sẵn sàng đi, chỉ cần bọn chúng mà hồi sinh ở trong đó thì lập tức phái người theo dõi liên. Không giết bọn nó mấy lần, làm sao hạ con tức này được?”

Ngữ khí tự tin của y khiến người trong đội đều cảm thấy phấn chấn, tựa như chỉ cần đi tới là có thể nháy mắt xé nát địch nhân vậy.

Đột nhiên!

Người đi đầu tiên vẫy tay một cái, cả đội ngừng lại.

Tên cuồng chiến cự linh lúc này chỉ phía trước mặt, nói: “Đến rồi, ngay phía trước đó...”

Tên chấp pháp lúc đó nói chuyện với y nhanh chóng gật gật đầu, quay sang nói với bốn tên đạo tặc bên cạnh: “Đi vòng qua đi, xem xét cẩn thận chút.”

Mấy tên đạo tặc kia không hề mề, cùng khởi động thuật Ân Thân, rồi cấp tốc hòa vào khung cảnh mờ mờ chung quanh ngay...

Rất nhanh, tin tức chúng tìm hiểu được đã được truyền trở về.

Nghe báo cáo của chúng, tên chấp pháp cảm đầu dần dần nhũn mỳ:

“Mục sư ánh sáng, năm tên; cung tiễn thủ bậc ba, một tên; đạo tặc, hai tên; nguyên tố sư, ba tên; kiếm sĩ, ba tên; cuồng chiến, hai tên... Thầy triệu hồi, một tên.”

“Không phát hiện khổng nước.”

“Không phát hiện cung tiễn thủ bậc bốn...”

“Mở rộng phạm vi tìm tòi, kiểm tra bất cứ nơi nào có bóng tối cho tao, bọn khổng nước kia không thể trốn ở quá xa đâu! Còn cung tiễn thủ nữa, hẳn cũng phải có!” Tên chấp pháp cảm đầu cuối cùng cũng cảm thấy có một chút khó giải quyết, đành phải hủy bỏ kế hoạch đánh úp kia từ trong trứng nước - y không muốn lặp lại vết xe đổ của người đi trước.

“Vâng!”

Bốn tên đạo tặc ứng tiếng, sau đó nhanh chóng dò tìm về hướng xa hơn...

Thời gian cứ từng giây từng giây qua đi, cả đám người dần dần mất đi sự kiên nhẫn:

“Lão đại, động thủ đi, nói không chừng lũ khổng nước kia đã đi chỗ khác rồi!”

“Không sai, nếu còn tìm nữa, rồi đâu làm động đến bầy cá sấu thì không hay mất. Chúng mà có phòng bị rồi thì muốn giết chúng cũng phải phí công lắm!”

“Mấy tên mục sư ánh sáng kia chắc sắp dùng Hồi Sinh được lần nữa rồi, không thể chờ nữa!”

Mấy tên huynh đệ đã đề nghị không nên bỏ qua, gã chấp pháp cảm đầu cũng chỉ đành truyền âm xác nhận lại với mấy tên đạo tặc, sau đó vì không thấy thu hoạch được gì, rốt cục y cũng phải gật đầu, đồng ý chuẩn bị tập kích.

Nhưng ngay chính lúc này, dị biến lại xuất hiện!

“A!!!”

Mấy tiếng kêu thảm ngắn ngủi cùng dồn dập vang lên, nháy mắt phá vỡ bầu không khí yên tĩnh nơi này.

“Hồngбет!”

Hơn hai chục người bên Bát Thần Chúng cùng biến sắc mặt, bởi vì đó chính là thanh âm của một trong bốn tên đạo tặc được phái ra...

“Động thủ!”

Giờ phút này, chúng đã không còn tâm trạng nào để quan tâm xem tên đạo tặc vừa kêu thảm kia đã ra sao nữa, bởi vì bất kể là y dụng phải bầy cá sấu đang ẩn nấp trong đầm lầy, hay là bị lọt hố gì đi nữa, thì tiếng kêu đó cũng đã triệt để đánh vỡ kế hoạch vốn có của chúng rồi.

Nếu còn không tranh thủ thời gian để tập kích thì đến khi đối phương phản ứng kịp, chúng sẽ càng khó hành động hơn...

Nhưng, chuyện phát sinh tiếp theo lại khiến đám người này phải rét run trong lòng!

Trong kênh đội ngũ không ngừng vang lên tiếng hô của ba tên đạo tặc còn lại:

“Mẹ, nguyên tố sư bên bọn nó mở kết giới ra hết rồi! Chết tiệt, chúng nó đã sớm phát hiện ra ta rồi!”

“Chết rồi, tao bị đạo tặc bên nó đánh lên rồi!”

“Lão đại cẩn thận, bọn chúng đang chạy về hướng các anh đó!”

Chỉ trong nháy mắt đã bị chết mất hai tên đạo tặc tinh anh, khiến trong lòng tên chấp pháp cảm đầu chột toát ra mồ hôi lạnh:

Sao lại có khả năng được chứ? Bên kia làm sao phát hiện ra bọn mình chứ, mà kẻ ra tay còn là đạo tặc nữa? Sao lại thế?

Nhất thời, vô số những câu hỏi cùng xoay vòng trong lòng y. Nhưng, hiện giờ không phải là lúc để suy nghĩ nhiều như thế...

Mấy tên nguyên tố sư của Bát Thần Chúng bắt đầu ngưng tụ phép thuật. Trước khi nguyên tố sư mở được kết giới ra thì bọn này không có bao nhiêu chiến lực cả, cho nên trừ việc đánh bừa tranh thủ thời gian cho bọn này này, đám còn lại không còn cách nào khác nữa!

“Lưu lại hai kiếm sĩ, cung tiễn thủ bảo vệ nguyên tố sư, những người khác theo tao xông lên!”

Tên chấp pháp cảm đầu tức giận quát một tiếng, sau đó cùng khởi động Cuồng Hóa với bảy tên cuồng chiến bên cạnh.

“Grào!”

Người của đám này cùng tỏa ra ánh sáng màu máu, tựa như những con quái vật hung hãn. Chúng sải bước nhào tới phía kẻ địch ở xa xa trước mắt; chạy hàng đầu đương nhiên vẫn là năm tên không bị chữ đỏ...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Chiến đấu kịch liệt, tình thế không hay

So sánh giữa đám huynh đệ tỷ muội của Căn Cứ Địa với người của Bát Thần Chúng thì bất kể là về mặt thực lực hay mặt nhân số, rõ ràng bên Căn Cứ Địa phải kém hơn không chỉ một nước!

Có điều dưới sự nhắc nhở của Tàn Nhược, MM Hoa Tiễn và một tên đạo tặc khác đã giết được hai tên thám tử bên đối phương trước, xem như cắt mất hai cái xúc tu của bên kia.

Đồng thời nguyên tố sư bên này cũng chuẩn bị phép thuật trước, chiếm được một chút tiền cơ, cho nên trong lần giao đầu đầu tiên, ba nguyên tố sư phối hợp với sáu chiến sĩ, dưới sự tăng sức không ngừng của mục sư, không ngờ vẫn có thể gắng gượng ngang tay được với kẻ địch! (Những người chơi không đồ chữ bên đối phương không động thủ.)

Đương nhiên, đây còn là vì đối phương có trữ lại hai tên kiếm sĩ, một tên cung tiễn thủ ở hậu phương. Bên đối phương chỉ dựa vào tám gã cuồng chiến và một gã mục sư đã có thể ép cho năm chiến sĩ, ba nguyên tố sư, một cung tiễn thủ bên này thở không ra hơi...

Có điều mục sư bên này cũng không phải dân ăn com nhuyển, ai nấy cũng đều đầy trạng thái, thuật chữa thương đều nhanh chóng được tung ra, cho nên không phải là chật vật quá lắm.

Còn phần bên Bát Thần Chúng thì cũng là có chỗ khổ mà không dám nói. Ai nấy trong chúng cũng đều muốn xộc qua xử lý mấy tên mục sư ánh sáng bên này trước, nhưng một phần vì chín người bên Căn Cứ Địa quá khó cắn, một phần vì các nguyên tố sư bên chúng vẫn còn chưa chuẩn bị xong, cho nên muốn hoàn thành việc chiến đấu thì vẫn còn phải chờ thêm mấy giây nữa...

Một khi đám nguyên tố sư đó tham gia chiến đấu được, cũng chính là thời khắc trận chiến chấm dứt!

Tàn Nhược sao không biết ý định này của chúng chứ, cho nên hắn vẫn không dám lơ lửng một phút giây nào. Hắn cẩn thận ẩn núp ở ngoài chiến trường, vừa cực kỳ căng thẳng chú ý tình hình chiến đấu, lại vừa ‘điều khiển’ MM Hoa Tiễn và một tên đạo tặc đồng bạn cùng truy sát hai tên đạo tặc của bên Bát Thần Chúng - có hai kẻ địch với năng lực ám sát mạnh mẽ dạo quanh chiến trường thì không phải là chuyện làm cho người ta yên tâm gì.

Cũng may hai tên đạo tặc nọ lúc này cũng đã căng thẳng lắm, căn bản là không rảnh mà tham gia chiến đấu. Chúng đang hết sức cẩn thận ẩn nấp, cảnh giác nhìn ngó bốn phía, không dám lộn xộn dù chỉ một bước - dù sao thì hai tên đồng bạn của chúng cũng đã bị xử lý khi còn đang ẩn thân rồi, mà còn lại bị xử lý bởi hai tên đạo tặc yếu đuối hơn chúng nữa... Cho nên, bầu không khí quái dị bất thường này đã khiến chúng thâm sợ hãi, cứ cảm thấy có một đôi mắt bí mật nào đó đang ngấm ngấm quan sát chúng.

Chúng đoán không hề sai!

Chúng đích thực là đã bị ngấm đến rồi... Hơn nữa Tàn Nhược cũng sẽ không vì chúng không tham gia chiến đấu mà bỏ qua cho chúng - hắn sẽ không bao giờ dễ dàng cho hai nhân tố không xác định này tiếp tục ở đây được.

Hắn bèn lặng lẽ thông báo vị trí của một trong hai tên cho MM Hoa Tiễn, sau đó chỉ huy hai người phe mình ẩn thân trước sau giáp công. Cho dù đối phương có lợi hại hơn đi nữa, cũng không thể nào thoát khỏi bị diệt vong khi bị ba người âm thầm tấn công như thế này nổi!

* * * * *

Trong lúc tên đạo tặc thứ ba lặng yên mất mạng, đám nguyên tố sư của Bát Thần Chúng cũng đã đến lúc hành động - chúng đã mở được kết giới ra.

Tần Nhược không thanh không âm lui vào trong phần tối của một cây đại thụ, hướng về vị trí đứng của lũ nguyên tố sư ấy hô nhỏ:

“Băng!”

Hơi lạnh đột nhiên sinh ra!

Đám nguyên tố sư ấy đột nhiên cảm thấy run trong lòng, sau đó thấy mặt nước đầm lầy dưới chân chợt cấp tốc đóng băng, rồi hơi lạnh thấu xương bắt đầu thấm từ dưới chân lên, sương trắng nhanh chóng bao trùm toàn thân, thẳng đến đỉnh đầu!

Phép thuật phòng ngự của mấy tên này bị cưỡng chế ngắt ngang, đồng thời rơi vào trạng thái đóng băng. Đám kiếm sĩ, cung tiễn thủ bên cạnh cũng biến sắc:

“Mẹ!”

Kẻ địch ám hại đồng bạn của chúng ngay dưới mí mắt của chúng, sao không khiến chúng nổi trận lôi đình được? Tên cung tiễn thủ tức thì quay đầu rống với hai kiếm sĩ ngay:

“Tìm ra nó ngay!!!”

Hai tên kiếm sĩ lập tức mở ra đầu khí màu vàng cam và màu nâu, đại diện cho lửa và đất.

Nhìn thấy tên kiếm sĩ có hào quang màu vàng cam tựa như lửa cháy lao đến phía mình, ánh mắt Tần Nhược hơi run rẩy...

Kiểm sĩ liệt diễm bậc bốn...

Còn may mình đã có thuật Hóa Thủy, cho nên không cần phải trực diện chiến đấu với y đấy, nếu không, đừng nói mình chỉ là một tên khổng nước bậc ba, cho dù là một tên khổng nước bậc bốn đi nữa, đụng tới loại nghề nghiệp khắc tinh này thì cũng chỉ có một con đường chết mà thôi (đầu khí thuộc tính lửa có thêm năng lực suy yếu 20% thương tổn hệ nước, đồng thời hấp thu 10% thương tổn hệ nước).

Giữa sân, sau khi biết được sự dị biến của đám nguyên tố sư, tên chấp pháp cầm đầu cũng thầm run sợ trong lòng. Cuối cùng, y cũng biết vì sao đám người trước đó thất bại rồi...

Không đúng!

Thật là bất thường quá rồi!

Đạo tặc bên đối phương dường như đang được người nào đó sai phái vậy, đã rõ ràng nắm giữ được vị trí ẩn nấp cụ thể của mỗi tên đạo tặc bên mình, mà khổng nước bên ấy cũng xuất quỷ nhập thần, vừa xuất hiện là đánh trúng nơi yếu hại của bên mình ngay, tựa như đã canh chuẩn thời gian...

Nếu còn không dồn hết sức đánh một trận, chờ mấy tên khổng nước bên ấy quay qua quấy rối mình thì phen này chắc chắn sẽ tiêu vong!

“Cứ mặc kệ đám khổng nước kia đi, qua đây cho tao, xử lý đám mục sư!”

“Mấy thằng bọn mày nữa, đánh đi, đánh hết đi cho tao!”

Tên này vừa quát lên như thế, người bên Căn Cứ Địa nhất thời biến sắc ngay. Hai tên kiếm sĩ, cộng thêm năm tên chữ chưa đồ (gồm một mục sư, ba cuồng chiến và một đạo tặc)... Nếu bọn chúng thật sự toàn bộ tham gia chiến đấu, vậy trận này còn đánh thế nào được nữa?

* * * * *

Ba tên cuồng chiến và một tên đạo tặc vừa mới gia nhập, tình thế nhất thời nghịch chuyển ngay...

Kẻ bị xui xẻo trước nhất chính là Vương Đạt, vốn y thấy đám nguyên tố sư đằng kia đã bị đóng băng thì mừng như điên, đang định thừa thắng đánh cho đối phương trở tay không kịp, nào ngờ từ bên cạnh lại đột nhiên có một tên cuồng chiến xông ra bỏ cho một búa. Nếu không nhờ trước đó y có vót từ trên tay MM Hoa Tiễn được mấy món trang bị không tệ để thay thì nói không chừng đã bị bỏ thành hai nửa mất rồi.

Nháy mắt khi Vương Đạt bị bỏ bay ra, một tên mục sư ở phía sau cũng kịp thời phản ứng, cho y một phép chữa thương, giúp bổ đầy HP.

Tên chấp pháp cầm đầu nhìn thấy cảnh này bèn nhăn tít lông mày lại, y bỏ một búa đánh lui kẻ địch trước mắt, sau đó nói: “Mặc kệ bọn tao, giết mục sư trước đã!” Hai tên cuồng chiến vừa tham gia chiến đấu nghe vậy bèn cấp tốc thoát thân, nhắm phía mấy mục sư Căn Cứ Địa mà lao đi...

“Đừng hòng!”

Ẩn nấp trong chỗ tối, Tần Nhược lại giờ trò cũ, biến mặt nước đầm lầy trước mặt hai tên ấy thành mặt băng bóng loáng...

Loại năng lực khổng chế nước bậc một này, nếu dùng để đối phó với đám chiến sĩ đã mờ Cuồng Hóa và đầu khí ra kia đương nhiên chẳng có tác dụng gì, nhưng khi dùng với môi trường chung quanh thì thực là hữu hiệu lắm.

“Dùng, dùng!”

Hai tiếng kêu đau vang lên, mặt đất hơi hơi chấn động, bọt nước văng tứ tung.

Nhìn thấy thảm trạng của hai tên cuồng chiến ấy, ngay cả ‘kẻ gây chuyện’ là Tàn Nhược mà cũng không nhịn được suýt chút nữa phải quay đầu đi: “Ai.. Đi đường vẫn phải nên chú ý một chút chứ, xem xem bị ngã như vậy kia... Ai.. Chắc chắc!”

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Dung hợp huyền thú, tuyệt sát

Hai cuồng chiến bị trúng chiêu, còn tên cuồng chiến cầm đầu thì may mắn không trở thành nạn nhân thứ ba. Tựa như nhìn thấu trò hề của Tàn Nhược vậy, tên này chuyên chọn con đường không có nước mà chạy, như vậy mặc dù xa hơn một chút, nhưng lại khiến y trở thành người đầu tiên tiếp cận được với các mục sư bên Căn Cứ Địa!

Mất thấy tánh mạng của những mục sư này sắp bị nguy hiểm, nhưng không thấy Tàn Nhược có chút lo lắng nào. Hắn đột nhiên đòi sự chú ý tới mấy tên chấp pháp chứ đồ...

“Băng!”

Một tên cuồng chiến vừa mới bị đánh cho ngã lăn xuống mặt nước thì chợt phát hiện mặt nước đầm lầy chung quanh y đang dùng một tốc độ mà mắt thường có thể thấy được ngưng kết thành băng.

Chỉ trong chớp mắt, hai tay y đã bị chìm vào trong đấy.

Cho dù điều này cũng không khiến y bị đóng băng - vì đang trong trạng thái Cuồng Hóa, nhưng một thoáng khựng lại ấy đã khiến mấy kẻ tấn công có thể thừa cơ...

“Ha~ a!!!”

Một cơ hội như thế này, làm sao có ai chịu bỏ qua cho được? Một tên chiến sĩ nọ chụp lấy ngay, nện thẳng một kỹ năng xuống đỉnh đầu của tên cuồng chiến này!

Chết!

Cũng đồng thời với lúc ấy, tình hình bên phía mục sư của Căn Cứ Địa cũng có sự biến hóa...

* * * * *

“Grào!!!”

Một tiếng rống chấn động lòng người đột nhiên vang lên, sau đó một bóng dáng màu bạc từ một cây đại thụ bên cạnh đám mục sư này chớp nhoáng lao ra. Cái bóng này tựa như một con thú hung ác đang trong trạng thái điên cuồng vậy, cứ thế đâm sầm vào tên cuồng chiến cự linh đang định tấn công mấy mục sư một cách cực kỳ hung hãn.

Tên cuồng chiến này căn bản là không ngờ được đằng sau cây lại có người, cho nên không kịp xoay sở, người hơi khựng lại, cây búa đang vung cao lên kia chưa kịp nện xuống thì đã bị cái bóng màu bạc đó đâm sầm vào người! Nháy mắt, con đau tràn khắp thân y, ngực y tựa như bị một thứ gì đó đâm thấu qua vậy, thấy lạnh buốt! Tên này tức khắc kêu thảm một tiếng, sau đó văng ra ngoài y hệt như một trái bóng cao su bị đá đi...

Đám Bát Thần Chúng bị chấn động, sau đó nhìn kỹ lại thì mới thấy cái bóng vừa tấn công người kia hóa ra chính là một con người, chỉ có điều con người này có lông màu bạc phủ khắp toàn thân, đầu thì giống như đầu sói, đồng tử tựa như hai ngôi sao lạnh lẽo, trông có vẻ hung ác vô cùng, mà khí thế thì cũng khiến người ta phải khiếp hãi... Hai bộ móng vuốt của kẻ này cứ liên tục cọ xát vào nhau, trông kẻ này thật giống với ‘người sói’ trong phim vậy!

Kẻ này không phải ai khác, chính là kẻ mà nãy giờ luôn núp một bên triệu hồi đồng thời dung hợp với huyền thú của mình - thầy triệu hồi Khủng Long Pháp Sư! Cuối cùng thì trong thời khắc quan trọng nhất, y cũng hoàn thành được việc hợp thể của mình.

Chẳng trách gì người phe này lại không ai lo lắng cho sự an toàn của các mục sư như thế...

Mặc dù điều kiện để dung hợp với huyền thú cực kỳ hà khắc, nhưng một khi thực sự hoàn thành được nó rồi, vậy chiến lực của một thầy triệu hồi sẽ được tăng lên cực nhiều ngay. Trong một khoảng thời gian ngắn, người này sẽ có được thực lực đủ để chiến thắng tất cả mọi nghề nghiệp cùng cấp.

Mà lần dung hợp này của Khủng Long Pháp Sư lại là một loại dung hợp rất đặc thù, rất phí tiền: dung hợp với một con BOSS bậc ba loại yếu dạng tinh anh mà y ngẫu nhiên nhận được - Tật Phong Ngân Lang.

Sau khi hoàn thành quá trình này rồi, không những thực lực của y được tăng lên một mức độ lớn, mà còn đồng thời có được năng lực cận chiến của Tật Phong Ngân Lang nữa: mấy kỹ năng đơn giản, cộng với ba ngàn HP cộng thêm.

Bây giờ thì đừng nói là một tên cuồng chiến, mà cho dù có ba tên cuồng chiến cùng tiến lên thì cũng chưa chắc Khủng Long Pháp Sư đã bị rơi xuống hạ phong nữa là...

Sau khi đánh bay tên cuồng chiến cầm đầu rồi, ánh mắt màu bạc của Khủng Long Pháp Sư cấp tốc nhìn quét toàn trường, sau đó một vết sáng màu máu chợt xuất hiện trong mắt, y rống giận một tiếng. Tiếp đó, thân thể y khom lại, bật nhào tới hai tên cuồng chiến đang lồm cồm bò dậy, tay thì bắn ra một lưỡi dao gió, hướng bay là tên cuồng chiến cự lĩnh mà y vừa đánh bay.

Lửa giận báo thù bùng bùng thiêu đốt!

Bắt đầu từ khi bị bán đứng, trong lòng Khủng Long Pháp Sư cứ bị một cảm giác thất bại, suy sụp bao phủ. Nhìn từng người đồng sự ngày thường quen thuộc với mình lần lượt bỏ mạng, ngọn lửa tức giận dần dần tích tụ trong lòng y. Bây giờ, nó đã bùng nổ bằng một phương thức cực kỳ cuồng dại!

“Chết!!!”

Khủng Long Pháp Sư rống lên một tiếng, sau đó quật cường đỡ lấy đòn của một trong hai tên, rồi dùng một phương thức cực kỳ dã man đâm bộ vuốt sói màu bạc sắc bén của mình vào lồng ngực đối phương, lòi ra một tảng thịt đầm đìa máu.

Sau một tiếng gào thê thảm là một tiếng sói tru tràn đầy sát khí và sự phẫn nộ, tiếp đó, bóng sói màu bạc lại lao ra, tên cuồng chiến thứ hai bị va cho mê đầu sứt trán.

Tần Nhược nhìn mà khóe miệng run run:

Tổ cha nó, thật không nhìn ra được cái tên ngày thường có vẻ lịch lãm, trầm cảm như vậy mà khi nổi giận lại hung hãn như thế đấy. Có điều... Ta đây thích. Há há há...

Đoạn Tần Nhược chuyển ánh mắt, một lần nữa nhìn tới mấy tên nguyên tố sư bên Bát Thần Chúng, lũ này vừa mới thoát khỏi trạng thái đóng băng.

“Băng!”

Lại một kỹ năng khống chế nước đơn giản nữa được phát ra, và đám nguyên tố sư kia lại một lần nữa khóc mà không có nước mắt - đáng thương cho bọn chúng, chúng không hề biết tên khống chế nước kia rốt cục đang núp ở trong chỗ nào cả, cho nên dù có phóng phép thuật ra cũng vô dụng mà thôi! (Những tên này không có kết giới phòng ngự, cho nên trừ khi là có mang trang bị tăng cường kháng tính với sát thương thuộc tính nước, nếu không cũng chỉ đành làm thịt cá cho người ta cắt thôi.)

Sau khi khống chế mấy tên nguyên tố sư ấy lần nữa rồi, Tần Nhược mới nhìn lại hai tên quý kiếm sĩ, thấy chúng đã đi đường vòng, gần áp sát với đám mục sư bên mình rồi.

Có lẽ chúng đã nhìn thấy tình cảnh bi đát của mấy tên cuồng chiến vừa rồi, cho nên mới đi đường vòng, nhằm cứu viện chiến trường.

Thật là đáng tiếc...

Sự vô tri thật là đáng sợ mà.

Bọn này hình như đã quên mất một chuyện cực kỳ quan trọng rồi, rằng bên này còn có hai tên đạo tặc đó!

* * * * *

Sự xuất hiện của Khủng Long Pháp Sư khiến áp lực bên Bát Thần Chúng gánh chịu phải tăng nhiều.

Tên chấp pháp cầm đầu thì lại càng than khổ không thôi. Khi đến, y tuyệt đối không ngờ mình sẽ rơi vào nông nỗi này.

Đánh đến bây giờ, mấy tên nguyên tố sư có chiến lực không yếu thì đã bị tên khống chế nước bên kia ép cho không ngóc đầu lên được rồi, bốn tên đạo tặc thì bị giết hết, mới đây lại còn mất đi một cuồng chiến nữa, áp lực lớn hơn nhiều lắm... Phản đối phương thì mặc dù trông không thoải mái gì đâu, nhưng từ đầu đến giờ lại chưa chết mất mạng nào, hơn nữa chúng vẫn còn có mấy cao thủ ẩn nấp không lộ mặt ra... Dù xem thế nào, bên mình vẫn là ở thế hạ phong cả.

Hiện giờ nguồn sức mạnh duy nhất y còn có thể vận dụng được chính là hai tên quý kiếm sĩ và một tên cung tiễn thủ từ đầu đến giờ luôn bảo vệ mấy nguyên tố sư.

Cung tiền thủ thì không thể nào dời đi được rồi, nếu không đối phương sẽ có thể phá đạo tặc ra đòn sức đánh chết các nguyên tố sư ngay, đến lúc đó bên mình không còn cơ hội nào thắng cả.

Thành ra, bây giờ chỉ có thể hoàn toàn nhờ vào họ thôi - tên triệu hồi, đám khổng nước, đám chiến sĩ và đám nguyên tố sư bên kia đều đang bị kéo vào chiến trường cả, không rảnh làm việc khác, cho nên chỉ cần hai quý kiếm sĩ bên mình có thể làm rối loạn trận hình đối phương vào lúc máu chốt là được, như vậy có thể khiến hoàn cảnh quần bách bên mình được giải trừ, đồng thời bên mình cũng hoàn toàn có thể dựa vào sự chênh lệch tuyệt đối về thực lực để phản bại thành thắng!

Nhưng ước mong này rất nhanh đã bị hai tiếng gào thảm khóc quen thuộc hóa thành bọt nước...

Bọn cuồng chiến của Bát Thần Chúng cùng hoảng sợ nhìn lại, chỉ thấy hai tên quý kiếm sĩ vừa mon men đến được phía sau mục sư của đối phương giờ đã ngơ ngác đứng yên tại chỗ như hai thăng ngọc, hiển nhiên là đã bị trúng Muộn Côn mất rồi, mà bên cạnh chúng thì đang có hai tên đạo tặc một nam một nữ cầm dao găm, đoản kiếm, ra sức đâm tới đâm lui mấy chỗ hiểm yếu trên người chúng, khiến máu chảy ra như suối.

“...”

Hành động phân tâm này của chúng tức khắc bị chiến sĩ phe Căn Cứ Địa nắm lấy cơ hội, đánh chết thêm hai tên cuồng chiến.

Tần Nhựt đứng thời phát ra một đòn đóng băng.

Chiến sĩ ăn ý bồi thêm - chết!

Hai tên chữ đỏ cùng kêu thảm, sau đó bỏ lại mấy món trang bị, phi thẳng thẳng đến địa lao...

Bên kia, Khủng Long Pháp Sư đã đánh đến hăng máu, y dùng một phương pháp vừa tàn khốc vừa nhanh chóng giết chết ba tên cuồng chiến chữ không đỏ, trong đó giết hai tên dưới trạng thái phản kích, tên còn lại thì y giết chết dưới trạng thái ác ý tấn công – thành ra chữ đỏ!

Phút chốc, bên đối phương đã chỉ còn năm tên cuồng chiến, cùng một mục sư chữ chưa đỏ, một cung tiền thủ, và sáu nguyên tố sư - đang bị nhốt.

Cung tiền thủ thấy tình thế không hay, bèn bỏ mặc sáu cái gánh nặng, xoay người chạy trốn!

Không còn cung tiền thủ khiến bên kia cố kỵ nữa, số mạng của đám nguyên tố sư đương nhiên không cần phải nói rồi - sau khi giết chết bốn tên đạo tặc và hai tên quý kiếm sĩ, hai người bọn MM Hoa Tiễn đã mò được một mớ trang bị, nhặt đến nỗi sáng hết cả mắt luôn, cho nên bây giờ không cần phải nhắc nữa, vừa nhìn thấy có cơ hội thì MM Hoa Tiễn lập tức kéo tên đàn em mới quen biết (thực tế thì lớn hơn cô nàng gần chục tuổi) chạy qua đám đám đầm đầm ngay...

Bên khác, tình hình chiến đấu cũng rơi vào thời kỳ sau cùng.

Năm cuồng chiến một mục sư, đã không còn gây sóng gió gì được nữa, cả đám bị đánh cho liên tiếp bại lui, nếu không phải đang bị vây ở trung tâm thì chắc là đã sớm chạy trốn mất rồi.

Cuối cùng, Khủng Long Pháp Sư với biểu tình cực kỳ hưng phấn lao vào giữa kẻ thù, một chiêu dao gió liên hoàn cộng với một chiêu vẩy vuốt sói chọc ra một lỗ trên người tên chấp pháp cầm đầu, triệt để kết thúc sự giằng co.

Y không hề có ý định buông tha cho bất cứ thành viên nào của Bát Thần Chúng, sau khi xử lý xong đám chủ chiến rồi, y quay đầu lại, một chiêu Xuyên Tâm Trảo đâm thấu qua người tên mục sư cuối cùng!

Mãi đến khi trong tầm nhìn không còn một tên Bát Thần Chúng nào còn cự quật được nữa, bộ ngực thở hổn hển của Khủng Long Pháp Sư mới dần dần bình lặng. Bình phục lại rồi, y nhìn thoáng qua đám huynh đệ nơi đây, rồi đột nhiên xoay người, bình tĩnh nhìn về phía bóng của một cây đại thụ nọ:

“Cậu là Tần Nhựt của phòng nhân sự à?”

“Cái gì?”

Đám người chung quanh cùng mê mang nhìn theo, cho rằng người giúp mình sắp lộ diện rồi đây.

Nhưng khung cảnh vẫn như vậy, ngay cả một cái bóng quý cũng không có.

Có mấy người tò vò nghi ngờ, nhưng thấy Khủng Long Pháp Sư vẫn cứ nhìn chăm chăm về hướng ấy, trong lòng cũng tin đôi phần, bèn nhỏ giọng bàn tán:

“Tần Nhựt? Hình như cậu ta là khổng nước bậc ba mà phải không?”

“Không thể nào là cậu ta được!” Các đồng sự bên trong Căn Cứ Địa cũng không phải ai nấy đều quen biết nhau, nhưng vẫn lơ mờ nắm được tình hình cấp bậc và nghề nghiệp của một số người, và ai nấy cũng đều biết rằng người thấp cấp nhất chính là Tần Nhựt...

Thật đúng là 'đại danh lừng lẫy, không ai không biết' mà!

Chương 108: Xua vệt ra đồng

Bị Khùng Long Pháp Sư nhìn thấy được hành tung và thân phận, Tần Nhưộc chấn động lắm!

Thật không ngờ trong môi trường như thế này, ngay cả cung tiễn thủ bậc bốn cũng không phát hiện ra mình nổi, vậy mà một tên triệu hồi lại có thể như thế! Suy nghĩ đầu tiên của Tần Nhưộc chính là: Tiểu Miêu đã nói ra chuyện của mình cho lão ấy mất rồi.

Nhưng hiển nhiên là không phải...

Cho dù Tiểu Miêu có thật sự tiết lộ ra bí mật của thuật Hóa Thủy đi chăng nữa, nhưng cô ta cũng không hề biết được vị trí cụ thể của mình, những người khác cũng thế, mà Khùng Long Pháp Sư thì chỉ cần liếc mắt cái là nhìn ra được ngay nơi mình đang ẩn thân, thậm chí, còn nhìn thẳng vào mắt của mình nữa... Tất cả đều chứng tỏ rằng, lão thực sự nhìn thấy được mình!

Tần Nhưộc khẽ nhăn mày. Một bên hấn truyền âm đi, một bên thì lại lên ra đằng sau cây đại thụ bên cạnh, giải trừ thuật Hóa Thủy, sau đó mới bước ra, trình diện mọi người.

Sắc mặt của Khùng Long Pháp Sư có chút biến đổi, nhưng rất nhanh y đã khôi phục lại sự bình tĩnh. Y gật gật đầu, không lộ ra một chút cảm xúc nào - sự xuất hiện của Tần Nhưộc không những đã cứu y, mà còn cứu cả mọi người nữa, thậm chí còn mang đến cho y một cơ hội để báo thù... Vì cái ơn như thế, bảo vệ bí mật thay cho hấn thì đã sao chứ?

Có điều y thật cũng không thể ngờ rằng, một tên khổng nước bậc ba, lại có thể vờn cho đám cao thủ Bát Thần Chúng kia xoay trong lòng bàn tay như thế được. Việc này, chỉ sợ dù đám kia có nghĩ đến nát đầu cũng không đoán ra nổi!

* * * * *

Nhưng sự xuất hiện của Tần Nhưộc lại khiến cho đám huynh đệ trong Căn Cứ Địa lại một lần nữa bùng lên sự kinh ngạc và than thở:

“Móa, thật là nhãi con nhà chú à? Anh cứ tưởng đang có cả một đội quân đứng bên cạnh giúp bọn anh đấy chứ? Vậy mà chỉ có một mình chú thôi, chú làm sao làm được thế?”

“Thật sự chỉ có một mình cậu thôi à?”

Đối mặt với biểu tình ngoài sức tưởng tượng của mỗi người, Tần Nhưộc đương nhiên sẽ không ngu xuẩn đến mức gật đầu thừa nhận rồi..

Lẽ nào phải giải thích một cách kỹ càng tỉ mỉ với họ những chuyện như mình làm sao lợi dụng thuật Hóa Thủy để che giấu bản thân, rồi làm sao lợi dụng cảm giác nguyên tố nước để chỉ huy một cách thần kỳ, rồi làm sao dùng năng lực khổng chế nguyên tố nước để kiềm chế mấy tên nguyên tố sư bậc bốn kia một cách dễ dàng sao?

Đương nhiên là không rồi!

Cái đạo lý ‘mang ngọc mắc tội’ hấn vẫn còn biết lắm. Mặc dù những người ở đây có lẽ sẽ không làm gì hấn, nhưng bí mật của mình mà bị truyền ra rồi, vậy nó sẽ không còn là bí mật nữa, mà như thế cũng tức là nó không còn khả năng trở thành đòn sát thủ của mình, sẽ bị mất đi giá trị.

Cho nên thay vì nhận được sự tán dương và cảm kích nhất thời từ mọi người, nhằm đạt được một chút hư vinh, chi bằng giữ kín nó, chậm rãi lợi dụng nó để phát triển còn hơn.

Tức thì, Tần Nhưộc nhanh chóng truyền âm cho MM Hoa Tiễn, Tiểu Miêu, Vương Đạt ngay, nói dối rằng mình còn có dẫn theo một tên khổng nước, một tên đạo tặc nữa. Phân chiến công ra làm ba phần, vậy sẽ không còn khiến người ta kinh hãi như vừa rồi, cho nên đám đồng bọn này cũng rất sẵn lòng nhận lời giải thích ấy của hấn.

Chỉ có duy nhất Khùng Long Pháp Sư là biết được một phần năng lực của Tần Nhưộc, cho nên biết rằng tên khổng nước bậc ba từ lúc nào đến giờ luôn bị mọi người coi là ‘gà con siêu cấp’ kia lại thật ra có một năng lực mà người thường không thể với được.

Giết năm tên địch rồi, tâm trạng suy sút của Khùng Long Pháp Sư cũng đã trở nên tốt hơn. Sau khi chào hỏi với Tần Nhưộc rồi, y bèn giải trừ khỏi trạng thái dung hợp với huyền thú, rồi cứ đứng ở phía sau mọi người nhìn nhìn Tần Nhưộc, tranh thủ trong thời gian phép Hồi Sinh hồi lại thì bắt đầu thương lượng chia của ra sao...

Vừa nói đến chuyện phân phối chiến lợi phẩm, kẻ giết người nhiều nhất - cô bé Tiểu Ác Ma – tức khắc bùng bùng hứng thú phát biểu ngay: “Em đề nghị!” Thanh âm thanh thúy của cô nàng và đồng trang bị đang được bày ra kia lập tức thu hút ánh mắt của mọi người ngay.

Nếu là lúc thường, bao nhiêu người đã trưởng thành như vậy, tất nhiên sẽ không thèm nghe theo sự chỉ huy của một con bé còn đang mài đũng quần trên ghế đại học rồi.

Nhưng chuyện hôm nay, mọi người đều đã nhìn thấy cả!

Không đề cập đến chuyện hai mục sư kia là do cô nàng kéo qua, thì trong quá trình đánh nhau vừa rồi, công lao của cô nàng là không thể nào ít được, cũng tức là cô đã cứu mọi người... Như vậy bây giờ mọi người có nghe theo ý kiến của cô thì cũng không có gì là không ổn cả. Nhất thời, mọi người không hện mà cùng đưa mắt qua.

Cô nàng Tiểu Ác Ma mặc dù nhiều khi thích bày bừa, nhưng ở thời điểm như thế này, cũng lộ ra một vẻ mặt rất chi là đúng quy đúng củ hiếm thấy:

“Trận chiến này, ai trong chúng ta cũng đều có công lao cả, cho nên em đề nghị rằng ai cũng được chia cho một ít trang bị, mọi người cảm thấy thế nào?”

Cô nàng vừa dứt lời, tức khắc đã có hai người đứng ra:

“Tôi không lấy đâu. Nếu không nhờ mọi người đến đúng lúc thì tôi đã rút cấp mất rồi, mọi người không cần phải khách sáo.” Vương Đạt nói rất chi là thành thực.

Người mở miệng còn lại chính là Khủng Long Pháp Sư. Y là kẻ khởi xướng của sự kiện này, cho nên trong lòng rất thấy áy náy với mọi người, bèn chủ động bỏ qua phần chia của mình.

Hai người vừa phát biểu, ba tên mục sư ở đây cũng nhao nhao tỏ ý không cần lấy trang bị ngay, số chiến lợi phẩm đoạt được cứ tùy mười hai người viện binh tự ý quyết định...

Mới đưa ra đề nghị đầu tiên mà đã bị nhiều người ‘quấy rối’ như thế, MM Hoa Tiễn thật mất hứng lắm. Cô nàng trừng đôi mắt hạnh của mình, bực tức nói: “Ày, chừa chút mặt mũi đi chớ, em mới nói một câu mà mọi người đã đập lại nhiều câu như vậy rồi, làm sao người ta còn nói xong được nữa chứ? Hừ, thật là mất hứng quá!”

“Ha ha ha!”

Mọi người nhao nhao bật cười.

Không biểu lộ được uy danh, MM Hoa Tiễn có chút thất vọng cúi đầu xuống, sau đó cắn cắn môi rồi bỏ sung:

“Vậy thì vậy đi, người có công lớn nhất trong trận chiến này chính là Tần đại ca... Và hai người bạn của anh ấy. Nếu không có họ thì chúng ta đã không thể nào đánh bại được lũ Bát Thần Chúng kia rồi. Cho nên em nghĩ là chúng ta nên chia một phần ba ra cho họ, phần còn lại thì chúng ta chia đều nhau, thế nào?”

“Tôi không có ý kiến.”

Người tỏ thái độ đầu tiên chính là Khủng Long Pháp Sư, sau đó là Tiểu Miêu. Rất nhanh sau đó, mọi người hầu hết đều gật đầu, chỉ còn mỗi mình Tần Nhưộc là dờ khóc dờ cười. Hắn thật không ngờ con bé Tiểu Ác Ma ấy lại quan tâm đến mình như thế.

Có điều, nói thật là hơn ba mươi tên chữ đồ đã rút tổng cộng gần 80 món đồ, bên trong thậm chí còn có một ít là rất khá nữa, thật là giá trị lớn đó.

Vậy mà con bé Tiểu Ác Ma ấy lại dám nói là chia ra ba nữa...

Cho dù Tần Nhưộc thật sự rất động lòng, nhưng hắn vẫn không dám đồng ý. Hắn xua tay ngay: “Ngàn vạn lần đừng nói như vậy. Đây chính là công lao của cả mọi người mà, nếu thiếu bất cứ ai thì chúng ta cũng sẽ thua khó coi lắm. Cho nên, nếu thật muốn chia của thì cứ chia đều đi...”

“Được, chia đều cũng được. Tần đại ca, anh cảm giúp phần cho hai người bạn kia luôn này. Xem nào, mười ba món là được rồi. Ừm, của anh đây...”

Tiểu Ác Ma giao dịch trang bị qua với một thái độ ‘không được phép phản kháng’.

Tần Nhưộc lại một lần nữa không biết phải nói gì.

Mười ba món, vậy cũng không kém bao nhiêu so với một phần ba hết đó.

Mà điều khiến hắn vừa ngượng ngùng, lại vừa có chút cảm động chính là, các trang bị mà MM Hoa Tiễn giao dịch qua cho hắn phần lớn đều rất khá, trong đó thậm chí còn có một món đồ cam của nghề khổng nước nữa.

Tiếp đó, trừ Khủng Long Pháp Sư kiên quyết không chịu nhận ra thì hầu như bất cứ ai ở đây cũng đều được chia cho từ một đến năm món cả, thuộc tính thì có tốt có xấu, tốt thì chỉ có một món, còn xấu thì... Lấy số lượng bù chất lượng cũng tạm đó mà...

Cuối cùng, mọi người đều vui vẻ!

Một lượt thuật Hồi Sinh nữa được làm lạnh xong, số nghề nghiệp chủ chiến của Căn Cứ Địa được tăng thêm 5 người; những người đã chết còn lại thì vì thời gian không đủ, đành chấp nhận số phận, tự hồi sinh ở thị trấn Hắc Huyền.

Nhìn hơn mười thi thể dần dần biến mất, ánh mắt của Khùng Long Pháp Sư lóe qua một sự đau khổ. Thoáng chốc, y đứng bật từ mặt đất lên, đưa tay vỗ về con sói khổng lồ màu bạc bên cạnh mình. Y vuốt vuốt bộ lông mềm mại của con sói này một cách mát bình tĩnh, sau đó trù trù tới nửa ngày mới quyết định:

“Trở về thành đi!”

Bốn con chữ này được rút ra khỏi miệng của y một cách khó khăn và đau khổ.

Tần Nhược thâm than trong lòng:

Trở về thành... Quả thật đây là lựa chọn sáng suốt nhất của họ ngay trước mắt - dùng sức của hai trăm con người đi đối chọi với một gia tộc hiển nhiên là một chuyện không tự lượng sức, là một hành vi lấy trứng chọi đá rồi, và cũng là hành vi tự mình hại mình rồi.

Nhưng nếu thật sự phải nén đi con tức này, rút lui khỏi đầm lầy để đối phương thực hiện được kế hoạch thì... Thật là khó lắm! Hơn nữa, người đưa ra quyết định này lại còn là người chịu tổn thương sâu nhất - Khùng Long Pháp Sư - nữa.

Cho dù từ đầu Tần Nhược có phần không coi trọng sự kiện này, và cũng không tán thưởng lắm với năng lực của Khùng Long Pháp Sư, nhưng lúc này, hẳn cảm thấy khác...

Ít nhất thì Khùng Long Pháp Sư cũng đã bỏ qua sự thù hận cá nhân của mình, không tiếp tục khiến mọi người chìm vào trong vũng bùn này, không khiến mọi người phải oan mạng vì y nữa.

Nhưng...

Bây giờ mà hạ lệnh rút lui thì đã là chậm lắm lắm!

Bắt đầu từ giây phút đầu tiên chiến đấu với đám Bát Thần Chúng, sự thù hận này không còn là của riêng một mình Khùng Long Pháp Sư nữa rồi, mà đó là của cả mọi đồng sự trong Căn Cứ Địa.

Cho nên, khi Khùng Long Pháp Sư đề ra ý kiến trở về thành thì tức khắc có người đứng lên phản bác ngay:

“Muốn đi thì cậu cứ đi đi, hôm nay mà còn chưa tính sổ xong, ông đây chắc chắn phải đánh tiếp với chúng nó cho hả. Mẹ, Giết ông ba lần, rút hai cấp... Hôm nay nếu ông đây mà không vớt lại cho đủ vốn thì tuyệt đối không rời khỏi chỗ này!”

“Không sai! Khùng Long Pháp Sư, bây giờ anh có thể về cũng được, dù sao thì anh cũng đã bị đồ tên rồi, có chết đi cũng không hồi sinh được nữa. Tốt nhất là cứ tránh cho xa vào đi, nơi này có bọn tôi là được rồi... Hừ, đưa thêm mấy tên vào trong địa lao cũng tốt mà!”

Lúc này, lại có người nhìn về phía Tần Nhược:

“Tần Nhược, cậu thì sao? Cậu với bạn của cậu có muốn ở lại hay không?”

Nghe có người gọi đến tên mình, Tần Nhược giật thót trong lòng, sau đó cảm thấy có mấy chục ánh mắt tập trung vào mình ngay... Trong đó bao gồm cả MM Hoa Tiền và Tiểu Miêu nữa. Mà điều khiến hắn buồn bực nhất là, ngay cả Vương Đạt cũng không giấu nổi một sự chờ mong trong ánh mắt mình.

Cho dù mọi người không ai nói gì, nhưng cũng lộ ra rằng họ hy vọng hắn có thể lưu lại đây giúp đỡ.

Tần Nhược vốn cũng muốn nói rằng tôi chỉ là một tên không nước bạc ba, thực không thích hợp cho quy mô chiến đấu rộng như vậy lắm đâu... Nhưng đến nước này rồi, còn có thể làm được gì nữa chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tổ Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Ma Quỷ Cự Ngạc, Bát Thần

Nơi sâu trong đầm lầy Ma Quỷ...

Để đối phó với sự quấy rối từ bốn phương tám hướng, liên tu bất tận của các thành viên Căn Cứ Địa, Bát Thần Chúng đã tụ tập đến hơn một ngàn người! Hơn ngàn tên người chơi bậc bốn... Chiến lực như thế này đã dư sức chọi thẳng với một con BOSS vương giả bậc bốn, thậm chí là BOSS siêu cấp chỉ tồn tại trong truyền thuyết rồi... Nhưng đáng tiếc, cục diện này, lại chắc chắn sẽ trở thành một lần ra tay có nhân số nhiều nhất, cũng là thất bại nhất của chúng!

Không ai có thể dự đoán trước được, rằng một kế hoạch ‘vàng anh canh mồi’ hoàn hảo như thế, lại chỉ vì một sự không nhẫn tâm nhất thời mà tạo thành

hiện trạng như bây giờ...

Hơn một ngàn người, lại hoàn toàn không có cách nào ngăn chặn được chừng hai trăm con gà con thi triển chiến thuật quấy rối, và càng không có cách nào rút ra thời gian lẫn sức lực tập trung vây trừ con BOSS Ma Quý Cự Ngạc được, bởi vì bắt đầu từ khi trận chiến nơi đây bùng nổ, hai trăm người của Căn Cứ Địa đã bỏ đi dự định giết Ma Quý Cự Ngạc, chỉ chú tâm quấy rối khắp nơi mà thôi. Nhưng việc này cũng khiến mấy lần tiến công Ma Quý Cự Ngạc của đám Bát Thần Chúng đều bị tan rã một cách nhanh chóng.

Đến khi Bát Thần Chúng nổi hung triệu tập nhiều nhân thủ hơn, thậm chí phái đội chấp pháp ra thì đối phương cũng nổi hung, công bố thông tin Ma Quý Cự Ngạc này mới cho toàn bộ thị trấn Hắc Huỳnh, thu hút một số lượng lớn người chơi và đoàn đội tới đây.

Mặc dù số lượng này vẫn không thể tạo nên sự đe dọa gì lớn lao đối với toàn thể Bát Thần Chúng, nhưng có họ ở đây, vẫn khiến đội chấp pháp của Bát Thần Chúng bớt đi sự can quấy rất nhiều, ít nhất thì chúng cũng không dám ngang nhiên ác ý giết người ngay trước mặt những người ấy. Mặt khác, thậm chí còn có không ít thành viên chấp pháp bị những ‘kẻ ngoại lai’ này giết chết...

Những ‘kẻ ngoại lai’ có ý đồ đen tối này đương nhiên sẽ không ngần ngại chuyển đồ thêm một thùng dầu vào trong đồng lửa chiến, sau đó làm ngư ông đắc lợi rồi. Bởi vậy cứ mỗi khi có một người của Căn Cứ Địa chết trận vì quấy rối, lập tức sẽ có một ‘người hảo tâm’ chỉ huy một mục sư ánh sáng nào đó chạy qua hồi sinh lại cho ngay, thậm chí còn tiền Phật tiền đền Tây Thiên, gia tăng đầy trạng thái cho nữa. Người của Bát Thần Chúng nhìn thấy thế, cũng đành làm người cầm ăn hoàng liên...

Hơn một ngàn người, cứ như thế bị hai trăm người chơi kéo chân.

Gia tộc Bát Thần Chúng đã thật sự có nỗi khổ mà không dám nói: về phần thực lực, phần lớn thành viên của chúng đều ở mức trung bình yếu thôi, muốn đối phó với một con BOSS vương giả thì phải cẩn thận ngàn vạn lần, nhưng cứ mỗi khi chúng tổ chức nhân mã định vây trừ BOSS, thì lại phải chuẩn bị tâm lý rằng sẽ bị BOSS, bầy quái vật và đám người kia tấn công từ ba hướng.

Mà điều đáng giận nhất chính là, đám quấy rối họ chỉ xuất hiện mỗi lần một nhóm chứ không hề dồn hết nhân mã ra, cho nên cho dù bị phản kích giết hết đi chẳng nữa, thì cũng rất nhanh có thể được hồi sinh (chỉ quấy rối, không giết người)...

Một chiến lược dây dưa điển hình, nhưng không thể không thừa nhận rằng nó rất hữu hiệu được!

Có điều...

Theo đà thời gian trôi qua, càng ngày càng có nhiều người của Căn Cứ Địa bị tổn thất trang bị hơn, mà viện quân từ thị trấn Hắc Huỳnh chạy qua cũng bị đội chấp pháp của Bát Thần Chúng ngăn chặn lại. Những người còn lưu lại càng ngày càng ít, càng ngày càng ít sự uy hiếp đối với Bát Thần Chúng hơn.

Gia tộc Bát Thần Chúng không bỏ qua cơ hội này!

Từng đội từng đội người được phái đến bên trong đầm lầy bắt đầu lục tục tụ tập lại ở gần hang ổ của Ma Quý Cự Ngạc. Hành động này của Bát Thần Chúng lập tức khiến những ‘kẻ ngoại lai’ ở đây bắt đầu khẩn trương lên.

Ngay cả khoảng trăm người còn lại của Căn Cứ Địa cũng vậy.

Gần hang ổ của Ma Quý Cự Ngạc, nhân số Bát Thần Chúng càng lúc càng tụ tập nhiều hơn, đồng thời cũng bắt đầu chia thành mấy nhánh quân.

Các nghề nghiệp sắp xếp phù hợp, có thể nói là công thủ toàn diện, một hướng chia thành hình cung ngăn cản sự tấn công từ bốn phương tám hướng của đám cá sấu, hướng khác thì tập trung vào Ma Quý Cự Ngạc ở cách đó ngoài trăm mét...

Nhất thời, bầu không khí nặng nề trước trận chiến lan tràn khắp cả đầm lầy.

Cuối cùng, cũng bắt đầu rồi!

Sau từng lượt từng lượt tấn công thăm dò, gia tộc Bát Thần Chúng rốt cục cũng bung ra cuộc tổng tiến công mãnh liệt nhất!

Gần một ngàn thành viên cùng ra trận, chia làm mười đội, hơn nữa mỗi đội đều có năng lực công thủ cực mạnh... Tình hình này, khiến sắc mặt của các thành viên Căn Cứ Địa đang rải rác khắp nơi trở nên tối tệ vô cùng...

Hiện giờ, số người của Căn Cứ Địa còn thủ vững trong đầm lầy đã không còn đủ trăm, trong đó có một phần còn bị rút mất mấy món trang bị, khiến chiến lực tụt giảm nữa. Bây giờ đối mặt với cuộc tổng tiến công của Bát Thần Chúng, nhìn thấy thành viên bên ấy đông ngập mắt, mọi người đều cảm nhận được rõ ràng, rằng chỉ với mấy người như thế này, đã không còn có thể làm gì được thêm.

Các thành viên của Bát Thần Chúng đều rất hài lòng với điều này, nhưng có điều trên mặt chúng lại không dễ xem cho lắm.

Đặc biệt là tộc trưởng của gia tộc Bát Thần Chúng - Bát Thần.

Sắc mặt y âm u nặng nề, trong cặp mắt lạnh lẽo tàn khốc lại thỉnh thoảng lóe lên một thần sắc khiến người ta khiếp hãi; mấy thành viên bên cạnh y không ai dám lên tiếng cả...

Cũng không lạ gì khi tâm tình của y tệ như thế này. Chỉ vãn vẹn có hai trăm con người, vậy mà ép được gia tộc của y phải rơi vào tình cảnh hiện nay -

nhất định phải xuất động cả ngàn người đi đối phó với một con BOSS vương giả bậc ba mới ổn!

Mà trước đây không lâu, bên ngoài còn truyền đến thông tin rằng đã liên tục xuất hiện thương vong nghiêm trọng nữa...

Trưởng lão Thần Sát, một cao thủ có kinh nghiệm và năng lực ám sát rất mạnh, lại bị một tên khổng nước bậc ba xử lý, không những bị giam vào trong địa lao, mà còn bị rút mất ba món trang bị tốt nữa.

Tin thứ hai là một tiểu đội chấp pháp tuần tra ở vành ngoài đầm lầy Ma Quỷ đã đụng độ với một tiểu đội nhỏ yếu của phía đối phương, nhưng kết quả lại là tám tên chấp pháp toàn bộ chết trận, mà nguyên nhân của sự cố này chính là họ không phát hiện được có mấy tên khổng nước đang ẩn nấp gần đó.

Thông tin cuối cùng, cũng tức là thông tin vừa mới được truyền đến, khiến Bát Thần suýt chút nữa đã tức điên lên:

Có năm tên thành viên, sau khi truy tung đám khổng nước đó không thành công đã hội hợp với hai tiểu đội chấp pháp, tiếp đó hai mươi sáu người cùng đuổi theo đám người vừa nãy, kết quả là... Toàn quân bị diệt!

Mặc dù đội chấp pháp của Bát Thần Chúng bàn về thực lực lẫn trang bị đều kém xa đội chấp pháp của chiến minh, nhưng giữa hàng ngũ những gia tộc bình thường thì đã là khá lắm rồi, vậy mà hơn hai mươi tên, cứ như vậy bị lật thuyền, hơn nữa còn là lật thuyền một cách mù mờ nữa. Lúc nhận được tin, Bát Thần đã nảy sinh một sự xung động kịch liệt trước giờ chưa từng có!

Hết ngày hôm nay, phải một lần nữa lựa chọn một đám chấp pháp có năng lực xuất sắc thôi... Có điều chuyện khẩn yếu trước mắt vẫn là tiêu diệt cho được Ma Quỷ Cự Ngạc, nếu không hôm nay Bát Thần Chúng tổn thất lớn quá!

Đứng giữa đám thành viên hạch tâm, khắp người Bát Thần Chúng chợt phát tán ra một luồng khí màu đen nhạt, luồng khí này cấp tốc trải ra bốn phương.

Đây là một bí kỹ mà y ngẫu nhiên nhận được trong khi làm một nhiệm vụ ẩn nọ, là một kỹ năng bậc bốn của nghề khổng bóng tối - Hắc Âm Mê Vụ...

Tuy tên khác, nhưng nó có cùng công hiệu với ‘cảm giác nguyên tố nước’ của Tàn Nhược.

Chỉ cần ở những nơi có ánh sáng yếu, y có thể phóng ra kỹ năng này, khiến có thể ‘cảm’ rõ mọi sự vật trong phạm vi năm mươi mét, đồng thời cũng phát hiện ra những đơn vị ẩn hình.

Dưới sự trợ giúp của Hắc Âm Mê Vụ, Bát Thần nhanh chóng biết được tình hình của các đội chung quanh.

“Người đã đến đủ cả chưa?” Tâm tình đang không tốt, nên ngữ khí của Bát Thần cũng lạnh lẽo một cách bất thường!

“Gần như đủ cả rồi!” Có người đáp lại trong kênh gia tộc.

“Nhớ kỹ lời dặn trước kia của tôi... Động thủ!” Sau một tiếng ra lệnh của Bát Thần, lập tức có hai nhánh quân chia thành hai hướng trái phải lao ra khỏi khu vực rừng rậm của đầm lầy, vọt tới nơi hiểm ác nhất, cũng là nơi rộng rãi nhất - khu vực lộ thiên.

Trong khu vực rộng chừng mười ngàn mét vuông này, khắp nơi tràn ngập những hố bẫy, và đám quái vật ẩn nấp trong đó, chờ thời cơ lao ra xé xác con mồi.

Vào ngày thường, đám cá sấu trong này sẽ không dễ gì lộ ra hành tung, chỉ một mực chờ cho người chơi đặt chân đến phạm vi tấn công rồi mới ngoi đầu lên, đột kích.

Cũng chính vì nguyên nhân này, nơi đây đã khiến phần đông những người chơi không muốn đặt chân đến.

Nhưng hôm nay, hai cánh quân của Bát Thần Chúng, tổng cộng là hai trăm người, chia thành hai cánh xông lên, nháy mắt đã giết chết lũ cá sấu dám có gan xuất hiện, chỉ còn lại tro trọi chừng trăm con ở nơi xa hơn, cùng với những con đang tuần tra ở bên cạnh BOSS cùng ngoi lên, ánh mắt lộ ra vẻ đừ tợn nhìn chằm chằm vào đám người ấy.

Ma Quỷ Cự Ngạc là một con cá sấu khổng lồ có chiều dài chừng mười mét, chiều cao xấp xỉ hai mét. Ở giữa đám cá sấu chung quanh, khí thế của nó vẫn rất nổi bật, ai cũng có thể nhận ra.

Đồng thời với lúc hai cánh quân kia triển khai cuộc tấn công, con cá sấu cũng giơ lên cái cổ đồ sộ của mình, mãnh liệt mở miệng ra, sau đó gào lên một tiếng thật vang dội, thật phần nộ...

Một khắc sau.

Trên trăm con cá sấu khổng lồ bậc bốn cùng làm ra một hành động tương tự, đó là cùng giơ cổ lên, rống giận! Sự chinh tề này, khiến đám người chơi vây xem phải kinh động trong lòng.

Ngay chính lúc này, một vầng hào quang thật lớn màu vàng đất chợt từ trên trời hạ xuống.

“Choang!!!”

Hộ Thể Thạch Phụ!

Trên trăm con quái vật bậc bốn, cùng dùng phép thuật phòng ngự thuộc tính đất cho mình. Trảng diện vừa chính tề lại vừa đồ sộ này nhất thời đã khiến khí thế của phe quái vật bành trướng lên, thậm chí còn mơ hồ áp chế được đám Bát Thần Chúng nữa!

Chiêu này của Ma Quý Cự Ngạc không những làm lộ ra khí thế nên có của một con BOSS vương giả bậc ba, mà còn khiến cho phần lớn những người chơi trong này nảy sinh một tâm trạng vui sướng - ha ha ha, đám Bát Thần Chúng càng bị cản trở, mình càng có cơ hội mà.

Nhưng, cũng có một ít người nhìn thấy cảnh vừa rồi thì lại âm thầm nhủ mảy: BOSS vương giả bậc ba mà lại bị rơi vào cảnh phải nhờ đám tiêu đệ để thúc đẩy thanh thế lên như thế này, xem ra Ma Quý Cự Ngạc đã hết sạch chiêu thức mất rồi!

Mà Tần Nhựơc - đã chạy qua đây - cũng khinh thường nó rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Thuật Quân Thể Trọng Lực

Tần Nhựơc vẫn cứ là bị thuyết phục!

Dưới ánh mắt “mạnh mẽ” của hơn hai mươi tên đồng sự, hần đành bất đắc dĩ lựa chọn thỏa hiệp, xuôi theo hành vi quấy rối của họ (với tính chất là tòng phạm)...

Có điều điều kiện tiên quyết để hần đáp ứng chính là tất cả mọi người phải thuận theo sự an bài của “hai người bạn” mà hần mang tới, ví dụ như kế hoạch di chuyển, phương pháp ứng đối khi đụng độ địch nhân, v.v...

Đối với chuyện này, những người biết chuyện đều thầm khinh bỉ trong lòng, có điều hai người bạn Tiểu Miêu, MM Hoa Tiễn thì biết rõ sự quan trọng của thuật Hóa Thủy cho nên chỉ dùng sắc mặt là lả liếc nhìn “tên kia” một cái, rồi đưa ánh mắt trở về như trước thôi.

Còn Vương Đạt lại không như thế, kể từ khi Tần Nhựơc bắt đầu đưa ra các điều kiện, y cứ ôm trán rồi gục gặc đầu, thỉnh thoảng lại ló nửa mặt lên, dùng ánh mắt kỳ quái liếc nhìn Tần Nhựơc...

Cuối cùng là người phải nhờ việc dung hợp với sỏi bạc mới phát hiện được Tần Nhựơc - Khủng Long Pháp Sư thì chỉ bủi bủi môi chứ không bóc trần bí mật của hần.

Có điều sau đó, Tần Nhựơc đã bằng vào khả năng cảm giác nguyên tố nước xuất chúng, thể hiện ra một năng lực chỉ huy kinh người, khiến cả bọn mặc dù phải đi đường vòng không ít, nhưng đã tránh được rất nhiều những phiền phức không đáng có. Sau khi tránh khỏi một số đám cá sấu khá dày đặc, đội của Tần Nhựơc thoải mái đến được nơi sâu nhất của đầm lầy Ma Quý.

Trong đội vốn có năm người chơi bậc bốn mới được hồi sinh kia ban đầu vốn không phục lắm với Tần Nhựơc và “hai người bạn” của hần, nhưng theo đà đi tới, trong lòng họ càng lúc càng sùng sốt hơn!

Tần Nhựơc thậm chí ngay cả những hố bẫy trên đường đi cũng đều chỉ ra được hết, khiến người ta không thể nào dùng ánh mắt nhìn “tên gà con nhát của Căn Cứ Địa” để nhìn hần được nữa.

Đặc biệt là, trên đường đi, đến cả kẻ có tính cách cao ngạo như Khủng Long Pháp Sư cũng chịu khuất phục dưới sự chỉ huy của Tần Nhựơc, gần như là nói sao nghe vậy, bảo sao họ không dân biết điều, hoàn toàn tin phục được chứ...

Càng đến gần địa điểm đích, càng có nhiều đoàn đội người chơi tiến vào phạm vi cảm giác của Tần Nhựơc hơn.

“Khủng Long.”

Tần Nhựơc ngừng lại, xoay người đối mặt với người duy nhất bị bỏ tên trong đội - Khủng Long Pháp Sư, nói: “Phía trước có nhiều người lắm, anh vẫn nên trở về đi là hơn.”

Lúc bắt đầu, Khủng Long Pháp Sư vốn đề nghị mọi người quay về, nhưng vì thấy mọi người không ai chịu, cho nên y cũng không chịu bỏ đi, cứ nhất quyết phải đi tiếp với mọi người, giúp mọi người giết những kẻ tên đó bên Bát Thần Chúng.

“Không cần phải khuyên tôi, mọi người cứ đi đi, tôi sẽ ở chỗ này chờ mọi người.”

Khủng Long Pháp Sư kiên quyết lắc đầu. Y thực sự không thể nào một mình rời đi trong khi bọn huynh đệ còn phải chiến đấu được.

Lúc này, Tần Nhựơc cũng vừa lúc thông qua cảm giác nguyên tố nước cảm nhận được rằng trận chiến phía trước đã bùng nổ, cho nên không dây dưa với Khủng Long Pháp Sư mà chỉ thờ dài một tiếng, dặn “Cẩn thận” rồi dẫn mọi người vòng qua mặt phải, tiến vào chiến trường.

Biết được tin có viện quân chạy tới, rất nhiều các đồng sự Căn Cứ Địa vui mừng khôn xiết, nhao nhao bảo phải đi qua hội họp. Nhưng đều bị Tần Nhữc bác bỏ...

Lý do rất đơn giản.

Bát Thần Chúng mặc dù đã triển khai tổng tiến công, nhưng vẫn lưu lại hơn trăm tên người chơi bậc bốn để giám sát nhất cử nhất động của những người bên ngoài. Lúc này mà hội họp thì không những không được lợi gì, mà còn bị áp chế ráo riết nữa.

Thay vì hội họp rồi bị đám Bát Thần Chúng giám sát thì chẳng thà để mấy tên đồng sự kia tiếp tục thu hút ánh mắt của chúng, còn người bên này cứ lặng lẽ ẩn nấp, sau đó chờ đến thời khắc mấu chốt sẽ đi ra quấy rối sự bố trí của Bát Thần Chúng thì hơn.

Mọi người nhao nhao tán đồng, đồng thời cũng âm thầm dặn dò cho các huynh đệ tỷ muội khác, bảo họ lần đến hướng đối diện, chuẩn bị quấy rối...

Dưới sự dẫn dắt của Tần Nhữc, cả đám lặng lẽ tiến sát nơi tận cùng của đầm lầy Ma Quỷ - đó là một nơi liền kề với một vách núi phẳng như bị dao gọt, ẩn nấp vào trong vùng tối, sau lưng một đội kia của Bát Thần Chúng. Sau khi an bài xong xuôi, Tần Nhữc cũng cùng lúc nhận được tin báo: đối phương đã bắt đầu tiến vào giai đoạn chiến đấu kịch liệt!

Hơn trăm con cá sấu khổng lồ tuân theo sự chỉ huy của Ma Quỷ Cự Ngạc chia thành hai nhóm, tấn công những kẻ dám xông vào địa bàn của chúng một cách mãnh liệt.

Đại Địa Phù Động!

Lạc Thạch Oanh Minh!

Phép thuật của đủ mọi hệ cùng đánh xuống đám quái vật và cả người chơi...

Những khu vực bị nhiều phép thuật bậc bốn hệ nước, hệ đất bao trùm thì dù những nguyên tố sư có mở hết phép thuật phòng ngự ra chẳng nữa cũng không thể nào đỡ nổi.

Lượt phép thuật đầu tiên qua đi, hơn hai mươi nguyên tố sư ngã xuống!

Mà đám cuồng chiến máu thú ở hai bên cũng không khá giả hơn gì: mặt đất đầm lầy dưới chân chúng tựa như có linh hồn vậy, cùng uốn éo như thê có rắn bò bên dưới, rồi sau đó quấn quanh người những tên này, kéo xuống phía dưới. Kế hoạch dùng cuồng chiến tấn công nhanh của Bát Thần Chúng đã hoàn toàn thất bại.

Nhưng như thế vẫn còn chưa xong, song song với việc bị giới hạn tốc độ, một số người trong đám cuồng chiến này còn bị hiện lên một quang sáng màu vàng đất nữa. Nếu có người nào quen thuộc với đầm lầy Ma Quỷ ắt sẽ biết, đây chính là phép thuật bậc năm hệ đất của Ma Quỷ Cự Ngạc - thuật Quân Thê Trọng Lực.

Thuộc tính của nó là gia tăng thể trọng của mọi mục tiêu trong phạm vi tác động lên thêm 50 lần.

“Món quà” siêu lớn này của đám cá sấu nhất thời đã khiến lũ chiến sĩ bên Bát Thần Chúng khổ không cách nào tả nổi - chúng tựa như đang đeo mấy tảng đá nặng trăm cân trên lưng vậy, ở trong môi trường đầm lầy này, chúng không thể nào nhúc nhích nổi, chỉ có thể gắng gượng giương mấy tấm thuẫn lên, lợi dụng tấm thân cứng chắc và những tấm thuẫn này để đỡ lấy vô số những viên sao băng đang rơi từ trên trời xuống kia thôi.

Thuật Quân Thê Lạc Thạch!

Dưới tình huống bình thường, lũ cá sấu bậc bốn này sẽ không bao giờ dùng đến nó.

Nhưng dưới sự chỉ huy của Ma Quỷ Cự Ngạc, phép thuật này được sử dụng, hơn nữa cũng tạo nên lực sát thương kinh người!

Đám sao băng rơi từ trong mười mấy vòng xoáy đang xoay tròn trên bầu trời kia mang theo sức mạnh cực kỳ khủng khiếp, cứ hết lượt này lại đến lượt khác nện vào những người chơi trong phạm vi tác động.

Đám nguyên tố sư bị mất mạng ngay!

Một bộ phận dày máu trong đám cuồng chiến cũng kêu khổ không thôi. Nếu không nhờ có mấy chục tên mục sư sau lưng kia gắng sức tăng máu thì chúng đã phải “anh dũng hy sinh” hết rồi - ai bảo mỗi đợt tấn công kia đều là mười mấy lần bắn sao băng ra chứ... Cho dù mỗi lần sao băng bắn ra cũng không gây bao nhiêu tổn thương cả, nhưng nhân với số lần thì lại sẽ là một con số cực kỳ khủng khiếp! Sự vững chắc mà bên phe quái vật thể hiện ra đã khiến đám người chơi vậy xem phải vừa kinh hãi lại vừa mừng rỡ, đồng thời cũng có chút hoảng sợ...

Chỉ là một con BOSS vương giả bậc ba thôi mà đã lợi hại đến mức mới trong nửa phút diệt gọn hơn hai trăm tên người chơi bậc bốn rồi... Có thể nói, những đoàn đội nơi đây đều không thể nào có cơ hội chiến thắng cả.

“Đây là BOSS vương giả sao? Mẹ nó, thật là mạnh quá đi mất...”

“Đúng đấy, chỉ dựa vào năng lực chỉ huy là đã mạnh hơn BOSS bậc ba dạng tinh anh rồi!!!”

“... Chẳng trách gì có thể rút ra trang bị chữ cam đây. Cứ theo đà này, những đội nào thực lực hơi yếu chút chắc chắn sẽ chết sạch cho xem.”

Trong khi đám người chơi vây xem còn đang bàn luận thì thành viên của Bát Thần Chúng cũng chắc lưỡi, nhìn chiến trận mà xấu hổ không thôi:

Độ khó của con BOSS vương giả bậc ba này cũng sắp vượt hơn BOSS bình thường bậc năm rồi!

Bát Thần cũng cảm thấy lạnh lạnh sau lưng. Y thậm chí cảm thấy mình may mắn: cũng may là có dẫn theo nhiều mục sư lắm, nếu không trận này sẽ khiến nhiều huynh đệ bên mình mất cấp một cách oan uổng chứ không chơi...

Tức thì y không còn do dự nữa, bèn cấp tốc hạ lệnh cho thêm hai nhóm người nữa bước ra.

Mất thấy có thêm hai trăm người tiến vào chiến trường, nháy mắt tiêu diệt được mấy chục con cá sấu, khiến phe Bát Thần Chúng chiếm ưu thế, có không ít người đang thầm cầu nguyện cho người của Bát Thần Chúng chết nhiều nhiều một chút đều cùng mở miệng ra:

“Mẹ! Thật là vô sỉ mà!”

“Giờ ông đây hiểu vì sao tạo nên chiến minh xong lại còn phải tạo tiếp gia tộc, với lại tạo xong gia tộc còn phải xin lên cấp chiến minh rồi! Tổ cha, người nhiều mà, cho dù BOSS có mạnh hơn nữa cũng có ăn thua gì đâu?”

“Đúng đấy, hơn hai trăm con người mà còn không liệu nổi một con BOSS, cái gia tộc gì thế này, cái thực lực gì thế này...”

Người của Bát Thần Chúng giờ này có nghe cũng chỉ đành trợn mắt ra mà thôi, chứ không dám trêu chọc đến ai - có chừng hai trăm tên quấy rối mà đã khiến chúng phải đau đầu suốt mấy tiếng đồng hồ rồi, bây giờ lại còn muốn trêu thêm nhiều kẻ địch hơn nữa sao? Đầu bị cửa kẹp trúng rồi à?

Tần Nhược vẫn luôn quan sát một cách cẩn thận chiến trường, nhưng khi hắn thấy phe Ma Quỷ Cự Ngạc chiếm ưu thế thì cũng không lộ ra vẻ gì là vui sướng cho lắm.

Đến khi nhóm thứ ba, thứ tư của Bát Thần Chúng được điều vào chiến trường, đám đồng sự chung quanh bắt đầu nhỏ giọng nhắc nhở hắn, dò hỏi xem có nên lập tức ra tay hay không thì Tần Nhược lại như phát hiện ra chuyện gì đó thú vị lắm, ánh mắt toát ra vẻ vui mừng, đồng thời tay cũng xua xua rất mạnh:

“Khoan đã!”

Nói xong, phát hiện thấy hành động của mình có phần quá khích, thanh âm cũng có chút lớn, hắn bèn đỏ đỏ mặt, rồi quay đầu lại vội vàng nói: “Không nên. Ma Quỷ Cự Ngạc vẫn còn chưa ra tay, cho nên bây giờ còn chưa phải lúc...”

“Tần ca, phát hiện gì rồi?” Ánh mắt rất sắc bén, MM Hoa Tiễn đã bắt được sự hưng phấn khác thường lóe qua trong mắt Tần Nhược, cho nên mới âm thầm truyền âm.

Tần Nhược cười một cái, sau đó không truyền âm lại mà nói thẳng luôn, đó chính là hắn vừa mới phát hiện ra một đám dây leo Ma Quỷ và một số ít được liệu khác nữa ở nơi giao giữa đầm lầy và vách núi thẳng đứng đằng kia.

“Dây leo Ma Quỷ?”

Đám người bên cạnh Tần Nhược cùng sáng rực mắt lên.

Sau đó, đột nhiên lại có một người thì thầm một câu: “Chắc là gat người thôi, cách xa như vậy làm sao nhìn thấy được.” A a, Tần Nhược đột nhiên phát hiện ra rằng vừa rồi dưới sự kích động, mình đã miêu tả có phần hơi cận kề mất rồi! Bây giờ cho dù có đổ hết công lao cho “hai người bạn” kia của mình, chỉ sợ cũng không cách gì chối hết được.

Ngay chính lúc này, Tần Nhược đột nhiên chấn động trong lòng, sau đó chĩa ngón trỏ lên trước miệng:

“Suyt... Đừng có lên tiếng, có người đến rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Đòn sát thủ - Tử Vong Vẫn Tĩnh

Sự chú ý của cả đám nhất thời bị dời đi, kẻ giương Đông kích Tây của Vương Đạt đã thành công. Tần Nhược không mở miệng nói nữa mà chú ý cẩn thận tới chiến trường bên kia. Còn mọi người thì tuy trong lòng còn chút ít nghi ngờ, nhưng tạm thời cũng sẽ không rảnh để quan tâm tới những lỗ hổng quá lớn trong câu nói vừa rồi của hắn...

Lúc này, chiến trường bên kia quả thật cũng đã xuất hiện sự chuyển biến khá lớn!

Dưới sự tấn công toàn lực từ bốn nhóm người Bát Thần Chúng, áp lực bên phe Ma Quỷ Cự Ngạc đã nặng hơn, lũ cá sấu bậc bốn bị chết hơn phân nửa, số còn lại cũng bị hao tổn, biến thành tàn binh bại tướng, không còn bao nhiêu uy hiếp với Bát Thần Chúng nữa...

Nếu không nhờ có lực hút từ trong đầm lầy và thuật Quần Thể Trọng Lực của Ma Quỷ Cự Ngạc, người của Bát Thần Chúng đã sớm tiêu diệt hết lũ cá sấu và tính tới Ma Quỷ Cự Ngạc rồi!

Có điều, trong mắt của những người vây xem, nếu không còn sự giúp đỡ từ lũ cá sấu thủ hạ nữa, Ma Quỷ Cự Ngạc sẽ chỉ là một tên tư lệnh lẻ loi, cơ bản là gần không nổi mấy trăm tên người chơi bậc bốn, chuyện bại vong chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Có nhiều người âm thầm lo lắng, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn người của Căn Cứ Địa, tựa như đang nhắc nhở họ rằng nếu còn không nhúng tay vào thì BOSS thật sự sẽ xong mất.

Nhưng, đã có kinh nghiệm giao thủ với Ma Quỷ Cự Ngạc nên người của Căn Cứ Địa vẫn không ra tay, chỉ bình tĩnh theo dõi tình hình chiến đấu giữa Ma Quỷ Cự Ngạc và Bát Thần Chúng..

Những người quanh đây không biết rằng Ma Quỷ Cự Ngạc rất lợi hại, bởi vì họ chưa từng đụng độ với nó.

Tuy nó chỉ là một con BOSS vương giả bậc ba, thực lực cá nhân chỉ vền vẹn ngang bằng với một con BOSS bậc bốn dạng tinh anh, nhưng khi ở trong đầm lầy này, nó còn có một năng lực khác nữa, cực kỳ đáng sợ!

Trước khi Ma Quỷ Cự Ngạc còn chưa sử dụng kỹ năng này, nghĩa là nó vẫn còn chưa bị bức đến mức khốn đốn nhất...

Còn một khi nó đã dùng rồi thì... Hừ!

Bát Thần Chúng ít nhất cũng phải hao mất một nhánh quân cho xem!

Đến lúc đó mà thi hành kế hoạch quấy rối thì lại càng có khả năng đảo loạn sự bố trí của chúng hơn, cũng càng dễ khiến chúng trọng thương hơn!

Ánh mắt của Tần Nhữc dời khỏi đám dây leo Ma Quỷ và mấy cây thuốc đắng kia. Hắn cũng đang canh chừng thời khắc mà Ma Quỷ Cự Ngạc phát uy...

Có điều mục tiêu của hắn với mọi người lại bất đồng!

Đám đồng sự bị sự thù hận làm lu mờ đầu óc kia, điều mà họ cảm thấy có thể hạ hận nhất chính là cản trở Bát Thần Chúng vây trừ Ma Quỷ Cự Ngạc, và giết chết càng nhiều thành viên chấp pháp bên ấy càng tốt.

Nhưng với hắn, việc tiếp tục tranh cướp Ma Quỷ Cự Ngạc với Bát Thần Chúng, lãng phí thực lực của bản thân mình và của chúng thì thà sau khi quấy rối rồi cứ cố hết sức vơ vét lại những tổn thất của mọi người từ chúng thì hơn!

Mặc dù những trang bị do thành viên Bát Thần Chúng rút ra hầu như đều bị người của chúng lấy lại hết, nhưng bên mình cũng vẫn có cơ hội... Chỉ cần tình hình của chúng hỗn loạn hơn một chút nữa, số người chết càng nhiều hơn một chút nữa, vậy mình sẽ hoàn toàn có cơ hội để 'lấy hạt dẻ trong lò lửa', cướp được một đám trang bị tốt từ chúng.

Phương pháp này nếu dùng trong ngày thường thì tuyệt đối sẽ khiến gia tộc bên kia thề không đội trời chung với bên mình ngay, nhưng bên mình hiện đã không đội trời chung với Bát Thần Chúng nữa rồi, không cần phải nhân từ gì với chúng cả. Nếu dùng thủ đoạn càng ác độc hơn, nói không chừng sau cùng chúng sẽ không những không thu được lợi gì từ nơi đây, mà còn bị tổn thất một số trang bị và cấp bậc nữa ấy chứ.

Tần Nhữc báo cho mọi người biết kế hoạch của mình, phần lớn đều gật đầu, có điều cũng có hai người không chấp nhận:

“Tôi đến là để báo thù, không phải để nhặt trang bị.”

“Hừ. Chút trang bị đó ông đây còn không thèm. Mấy người muốn nhặt thì tôi đi tìm các anh em khác!”

Tần Nhữc nhìn một nam một nữ vừa nói chuyện, thấy đây không phải người quen, chắc không phải người trong phòng mình. Có điều nhìn bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của họ, tin rằng hôm nay họ đã ôm đủ lửa hận rồi, sẽ không dễ thuyết phục đâu.

Tức thì hắn gật đầu:

“Cũng tốt! Hai người tìm bọn chúng gây rối cũng là giúp cho bọn tôi thôi. Nếu bị rút trang bị thì cũng có thể tìm lại được một ít từ nơi bọn tôi. Có điều phải nhớ điều này...”

“Hai người đi là đi hại người, chứ không phải để giết người!”

“Được!”

Hai người này cũng không ngờ Tàn Nhược sẽ có một câu trả lời thuyết phục như vậy cho họ, không những để cho họ rời đội, mà còn giúp họ tránh đi nỗi lo về sau nữa, bèn vui mừng ra mặt ngay, nhanh chóng gật đầu, rồi dựa theo sự chỉ đạo của Tàn Nhược, đi hội họp với mấy tên đồng sự gần nhất.

Một mục sư và một chiến sĩ rời đi, sau lưng Tàn Nhược chỉ còn mười chín người - ít nhất thì trong lòng hắn cũng là con số ấy.

Trong thời gian này, trên chiến trường bắt đầu nảy mới lũ cá sấu bậc bốn khắp nơi. Chúng xuất hiện ở bên cạnh các đội người chơi, thậm chí còn ngoi đầu lên từ trong các hồ bầy của đầm lầy nữa. Nhất thời, chuyện này khiến cục diện đang đơn giản trở nên phức tạp vạn phần, số người chơi chết đi cũng càng lúc càng nhiều hơn.

Bốn nhánh quân của Bát Thần Chúng một mặt phải ứng phó với lũ cá sấu từ bốn phương tám hướng, một phần lại phải cẩn thận đối phó với con Ma Quỷ Cự Ngạc gian xảo kia - từ đầu đến giờ, con cá sấu chết tiệt này cứ luôn tránh giao tranh chính diện với người chơi, chỉ đưa đám thủ hạ ra làm vật hy sinh nhằm tiêu hao thực lực của Bát Thần Chúng, thật là quá gian xảo!

Bên ngoài chiến trường, những kẻ còn lại trong Bát Thần Chúng nhìn thấy cảnh này mà lòng này không lúc nào thôi nhẩn: BOSS vương giả quả nhiên là không dễ chơi như vậy, tiến lên hơn bốn trăm người vậy mà chết gần một nửa rồi!

Bát Thần thầm hận trong lòng. Nếu không không phải vì đám kẻ thù không đội trời chung kia quấy rối từ nãy giờ, y đã sớm phá ra thành phần tinh nhuệ nhất trong gia tộc để vây trừ BOSS rồi, cần gì phải đơn thuần dựa vào chiến lược bền người như bây giờ chứ? Tuy buồn bực nhưng y cũng không dám chậm trễ, một bên chỉ huy đám mục sư hồi sinh lại cho người chết, một bên thì ra lệnh cho đám trưởng lão ra tay, mang theo hai nhánh quân gấp rút tiếp viện...

Dù sao thì bên ngoài vẫn còn đến bốn nhánh quân để canh gác, cũng đủ để ứng phó với rất nhiều những tình huống đột phát rồi.

Hai nhánh quân tinh nhuệ vừa vào chiến trường, lập tức lấy thanh thế cực kỳ dũng mãnh cần quét ngay, lũ cá sấu bậc bốn không hề tạo được một chút tác dụng ngăn cản nào, cục diện hỗn loạn tức khắc bị dẹp tan.

Chính ngay lúc này...

Dị biến nảy sinh!

Con Ma Quỷ Cự Ngạc từ đầu đến giờ luôn nấp sau lưng đám cá sấu thủ hạ chột nhảy lên thật cao, sau đó lặn xuống đầm lầy khiến nước và bùn văng tứ tung. Nó biến mất khỏi tầm nhìn của toàn bộ mọi người!

“Đến rồi!”

“Chuẩn bị ra tay!”

Tàn Nhược tức khắc đứng lên ra lệnh cho những người phía sau. Cũng cùng một lúc, mấy nhánh quân của Căn Cứ Địa đang ẩn trong rừng cũng đều sẵn sàng chiến đấu.

Mà khác với bên Tàn Nhược chính là, những nhánh quân khác thậm chí còn không mở ra phép thuật phòng ngự nữa, cứ thế lao ào tới chiến trường...

Phần lớn các thành viên của Bát Thần Chúng đều đang chú ý tới Ma Quỷ Cự Ngạc, cho nên không ai chú ý đến đám người Căn Cứ Địa lắm. Tới khi thấy họ đột nhiên hành động, chúng đều cảm thấy bất ngờ:

“Coi chừng!”

“Nhanh, ngăn bọn nó lại!”

Những thành viên vòng ngoài của Bát Thần Chúng đều vội vàng chạy tới...

Nhưng chính ngay lúc này, chuyện bất ngờ lại liên tiếp phát sinh! Mấy trăm tên thành viên Bát Thần Chúng vừa mới xông lên thì những dao động phép thuật dày đặc như măng mọc mùa xuân dâng lên từ bốn phía của chúng!

Rất nhanh sau đó, thật nhiều những bức tường băng, tường đất hình linh đội lên, chắn ngay trước mặt chúng.

Chớp mắt sau!

Một trận cuồng phong kịch liệt nổi lên...

Thoáng chốc, cả thảy đầm lầy Ma Quỷ đầy những bọt nước, bùn, lá cây bị gió thổi tứ tán, khiến tầm mắt mọi người mờ hồ, đồng thời khung cảnh chung quanh cũng bị làm xáo trộn, không phân nổi đâu là Đông Tây Nam Bắc nữa.

Đám thành viên canh gác của Bát Thần Chúng suýt chút nữa đã bị tức đến hộc máu. Mặc dù đã sớm biết mấy người trong Căn Cứ Địa đều ước gì cho chúng chịu thiệt, bị chết hết trong khi đánh BOSS, nhưng... Trợ giúp BOSS một cách trắng trợn táo bạo như thế kia thì thật là khiến chúng phải vừa tức mà vừa muốn khóc...

Chỉ vì một con BOSS vương giả bậc ba mà xảy ra biết bao nhiêu chuyện, chết biết bao huynh đệ rồi? Trận này đánh thật chán quá đi!

Đồng thời với lúc các nhánh quân Bát Thần Chúng xộc vào chiến trường, Ma Quỷ Cự Ngạc cũng vô cùng ấn ý vọt lên từ giữa một nhánh quân khá hoàn chỉnh nọ.

“Àm!!!”

Một tiếng động lớn vang lên, một vùng chi chít những cây gai đất chột nở rộ ở giữa nhánh quân này, kéo theo là những bọt máu văng tứ tán.

“A!!!”

Trong tiếng kêu thảm thiết, những ánh trắng cũng là tả dâng lên - người của Bát Thần Chúng hiển nhiên đã coi thường sức mạnh của BOSS vương giả bậc ba rồi, lực tấn công của Ma Quỷ Cự Ngạc không phải là dễ ăn đến như vậy.

Nháy mắt khi vùng gai đất xuất hiện, một tiếng gào cực lớn cũng vang lên, con Ma Quỷ Cự Ngạc lao vút lên không ở nơi cách nhánh quân vừa rồi không xa, thân hình khổng lồ dài mười mấy mét của nó tựa như một cây cột sắt màu vàng đất vọt lên thật cao, sau đó dùng tốc độ nhanh ngoài sức tưởng tượng lao ầm xuống đám người chơi còn chưa kịp trốn tránh bên dưới.

“Àm!!!”

Mặt đất chấn động, nơi Ma Quỷ Cự Ngạc lao xuống, có mấy tên người chơi xui xẻo bị đập trúng, hai cột nước cao đến năm mét, rộng mười mét bắn tung lên!

Lấy Ma Quỷ Cự Ngạc làm trung tâm, một luồng sóng xung kích mãnh liệt lan ra, đánh bay mấy chục thành viên Bát Thần Chúng gần đấy. Gần một nửa trong số đó thân hình còn ở trên không trung thì đã hóa thành ánh sáng màu trắng...

Chết ngay tức khắc!

Lúc này, gần trăm tên thành viên Căn Cứ Địa cùng ào ào lao về phía Ma Quỷ Cự Ngạc...

Mấy nhánh quân khác của Bát Thần Chúng vốn đang định cứu viện, giờ nhìn thấy những kẻ thù không đội trời chung của mình một lần nữa xuất hiện thì chột nghĩ đến hành vi quấy rối bất kể sống chết của những người này, không khỏi hơi hải trong lòng, nên thoáng khựng lại.

Trong một thoáng khựng lại tưởng chừng như bé nhỏ không đáng kể này, Ma Quỷ Cự Ngạc đột nhiên ngẩng cái cổ trắng hếu lên trời rồi gào, trên không trung lập tức xuất hiện một vòng xoáy đồ sộ...

Mấy chục tên còn may mắn sống sót của Bát Thần Chúng đều “pặc” một cái, trắng mặt lại.

Phép thuật quần thể bậc năm hệ đất - Tử Vong Vãn Tinh!!!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Phép thuật quần thể bậc năm

Phép thuật quần thể bậc năm!

Điều chúng khác với các phép thuật quần thể bậc bốn, bậc ba chính là phạm vi ảnh hưởng và hiệu quả ảnh hưởng. Đây chính là điều mà mọi người ấn tượng nhất trong số các dạng phép thuật bậc năm, sau khi nghiên cứu các tài liệu mà trên mạng công bố - bởi vì những phép thuật đơn thể bậc năm không hề khác lắm so với những phép thuật đơn thể bậc ba, bậc bốn, chỉ là được tăng thêm khoảng cách tấn công, thời gian duy trì và lực phép cơ bản, cộng với thương tổn thuộc tính mà thôi...

Đây là điều cơ bản nhất, cũng chính là điều mà ai nấy cũng đều biết!

Còn phép thuật quần thể bậc năm, lại có thêm hiệu quả tấn công từ trước đến giờ chưa từng có!

Những phép thuật loại này đã không chỉ còn là thuần túy tăng lên lực phép cơ bản nữa, mà thậm chí đã có xu hướng đột phá lực phép giới hạn rồi...

Mặc dù trên sự thật thì không thể khiến phạm vi sát thương lan ra quá rộng được, nhưng sự ảnh hưởng của nó đã không chỉ là với những mục tiêu nằm trong phạm vi sát thương!

Chẳng hạn như ở trong đầm lầy Ma Quỷ vào lúc này!

Khi Ma Quỷ Cự Ngạc ngửa mặt lên trời rống gào, triệu hồi Tử Vong Vãn Tinh, một luồng hào quang mãnh liệt chưa từng thấy đột ngột nổi lên từ nơi

sâu trong đầm lầy Ma Quỷ, tựa như một mặt trời thu nhỏ vậy!

Màn đêm chung quanh mặt trời này khoảng trăm mét đều nháy mắt bị nó xua tan, thậm chí bị là đập nát. Đồng thời, ánh sáng cực mạnh của nó cũng khiến mắt của những người chơi nhìn vào bị tổn thương. Ngay cả Tần Nhược đã tiến vào trạng thái hóa nước rồi, lúc đó cũng sinh ra một cảm giác khủng hoảng như bị nhìn chằm chằm vào vậy, ánh mắt thì có cảm giác như đã bị mù. Trán hần phủ đầy mồ hôi lạnh...

Phút chốc, mọi người đều cùng thực hiện chung một hành động với Tần Nhược:

Nhắm mắt!

Nhưng những thành viên đứng trong phạm vi tấn công của Tử Vong Vãn Tinh thì lại thê thảm vô cùng. Chúng là những kẻ ở gần nơi Tử Vong Vãn Tinh bùng nổ nhất, cho nên ánh sáng lóa mắt của Tử Vong Vãn Tinh đã khiến chúng rơi vào trạng thái mù tạm thời. Chúng nhao nhao hô lên hoảng sợ, trong đó một phần là do bị cảm giác mất đi phương hướng khiến cho sợ hãi, nhưng phần lớn thì là do thứ đang tồn tại trên đỉnh đầu của chúng - một vòng xoáy đồ sộ tựa như những ngôi sao trên bầu trời đêm.

Bên trong vòng xoáy này không ngừng phát ra áp lực mạnh kinh hoàng, cộng với những luồng sóng nhiệt cháy rát, cộng với trường trọng lực nặng tựa núi. Tất cả đều dồn hết lên người của những thành viên Bát Thần Chúng ở trong bán kính ba mươi mét quanh trung tâm.

Hãy thử nghĩ xem, nếu đột nhiên cậu bị người khác ném đạn chọi khiến nước mắt chảy ròng ròng, sau đó lại cảm thấy trên người bị một luồng áp lực không thể kháng cự ép cho rạp xuống đất, lại còn bị ngấm mình trong dung nham sôi trào thì là như thế nào chứ - thật là như tận thế tới nơi rồi vậy...

Cảnh tượng này, ngay khi mọi người nhắm mắt, đã in thật sâu vào trong đáy lòng họ.

Một giây sau.

“Ầm!!!”

Khắp cả đầm lầy Ma Quỷ như bị rung chuyển, sóng xung kích mãnh liệt lan ra khiến mỗi người trên chiến trường đều không khỏi sinh ra ảo giác mình đã bị đánh trúng, sau đó loạng choạng đứng không vững...

Sự giáng xuống của Tử Vong Vãn Tinh thì không ai có thể hoàn toàn chứng kiến, nhưng chỉ khí thế mạnh mẽ của khúc dạo đầu vừa rồi thôi là đã đủ để mọi người ở đây bị chấn động rồi.

Tần Nhược cũng là một trong số đó.

Mặc dù sóng xung kích của Tử Vong Vãn Tinh không chứa bất cứ thương tổn nào, nhưng khi bị lan trúng, hệ thống đã nhắc rằng hắn đã bị cưỡng chế giải trừ khỏi trạng thái hóa nước, khiến kế hoạch chia lẻ với đồng sự của hắn bị phá bỏ! Nếu không nhờ cục diện trên chiến trường đang quá hỗn loạn, ánh mắt của mọi người đều bị Ma Quỷ Cự Ngạc thu hút hết thì nói không chừng hắn đã bị thành viên của Bát Thần Chúng phát hiện mất rồi.

Mà người bị cưỡng chế hiện hình không chỉ riêng mỗi Tần Nhược.

MM Hoa Tiễn và một tên tiểu đệ khác của cô bé, cũng tức là một tên đạo tặc khác của Căn Cứ Địa, cũng đều bị hiện hình dưới luồng sóng xung kích mãnh liệt kia.

Tình hình này không phải là dạng mà Tần Nhược có thể hoạch định sẵn được, bởi vì hắn vốn không hiểu biết nhiều về các phép thuật bậc năm, mà trong sự kiện vây trừ lần trước Ma Quỷ Cự Ngạc cũng không dùng ra phép thuật mạnh như vậy.

Thật là xoay sở không kịp.

Những người chơi thừa cơ hội nhảy vào chiến trường vơ vét tiền của bất nghĩa cũng bị hiển lộ dưới ánh mắt gay gắt của đám người đứng ngoài...

Mất thấy số người chết trận đã vượt khỏi ba trăm, Bát Thần nghiêng răng, trong lòng như nhỏ máu. Những thành viên Bát Thần Chúng chung quanh y cũng không dễ chịu gì.

Có điều bây giờ cũng không có phương pháp nào hay hơn, chỉ đành nhắm mắt đánh tiếp mà thôi!

Dù sao thì sau mỗi lần phát uy, Ma Quỷ Cự Ngạc đều phải tích trữ một thời gian dài nữa mới bùng nổ tiếp được, không thể nào có khả năng liên tục dùng ra phép thuật quần thể mạnh mẽ như vậy...

Các chủng các loại kỹ năng, phép thuật đều ào ào trút xuống người Ma Quỷ Cự Ngạc. Động tác của con cá sấu này đã chậm chạp hơn nhiều lắm.

Nhưng lúc này, đám ‘gà con’ đang khiến Bát Thần Chúng đau đầu lại bắt đầu giở trò quấy rối từ nhiều hướng...

Nào là tường băng, tường đất, rồi vòi rồng, bóng tối, sương mù, đạn chọi, v.v... Tóm lại chỉ cần là loại phép thuật nào có khả năng khiến chiến cuộc trở nên hỗn loạn thì đều bị đám ‘gà con’ này trút như diên xuống chiến trường hết, khiến đám chủ lực của Bát Thần Chúng phải sợ đến mất mật, gân xanh nổi đầy đầu. Thực lực của đám ‘gà con’ này không thể nào có khả năng tiêu diệt Ma Quỷ Cự Ngạc nổi, lúc đầu lẽ ra nên chờ cho chúng bị BOSS diệt hết, bỏ hẳn ý định vây BOSS rồi bên mình mới đến thì hay biết mấy. Ai... Bây giờ thì thật là cười hổ khó xuống mà!

Hiện giờ, Bát Thần Chúng không những phải càng cẩn thận khi đối phó với Ma Quỷ Cự Ngạc hơn, mà còn phải phân ra hai nhánh quân để đối phó với người của Căn Cứ Địa nữa. Điều tồi tệ hơn là, bởi vì lý do có người vây xem, cho nên người của Bát Thần Chúng cũng không dám để mình bị dò tên... Bát Thần có mấy lần tức đến nỗi muốn hạ lệnh đồ sát cả toàn trường này. Đã hải tặc hải chồn mà còn nhiều lần bị người ta ám hại như thế, đổi lại là người thường thì đã sớm bị tức điên lên rồi.

Có điều, chiến thuật của Căn Cứ Địa cũng đã quá cũ.

Sau khi Bát Thần Chúng thi hành một ít bố trí chuyên biệt xong, tình hình dần dần bình ổn trở lại.

Một bộ phận thành viên Bát Thần Chúng đứng ở hàng ngoài cùng sau khi bị ác ý tấn công lập tức phản kích - phái các nguyên tố sư nước, sét, đất, gió dùng hai lớp phép thuật phòng ngự chống đỡ lại, ngăn chặn những kẻ gây rối, đồng thời cũng dùng những phép thuật gây thuộc tính đánh trả, không đụng đến mạng người, cứ thế mà một chọi một!

Về mặt PK, rõ ràng là phe Căn Cứ Địa ở vào hoàn cảnh xấu.

Mà muốn thực sự sống mái với nhau thì không những hao tốn thời gian mà cũng hao tốn MP lẫn trang bị nữa, cho nên kế hoạch quấy rối đợt hai của Căn Cứ Địa cũng không thể triển khai được...

Mất thấy đám huynh đệ đã không chế lại được cục diện, chưa kịp vui thì Bát Thần lại trông thấy có một đám vô sỉ nọ ào ào lao tới chiến trường chỗ Ma Quỷ Cự Ngạc.

Bọn này hoàn toàn không quan tâm đến tình hình chiến đấu dầu sôi lửa bỏng chung quanh, chỉ dùng tốc độ nhanh nhất vơ vét trang bị trên mặt đất cho vào trong ba lô, bộ dạng quả là ‘thà chết cũng phải lấy được tiền’ đây.

“Mẹ!” Bát Thần nhìn mà hàng mi run run, nhịn không được phải mắng một câu thô tục ra:

“Ngán bọn nó lại! Mau nhặt lại trang bị của các anh em chết trận đi!” Thấy hơn chục tên người chơi kia vẫn còn không biết liêm sỉ tiếp tục nhặt trang bị, rất nhiều thành viên của Bát Thần Chúng suýt chút nữa đã ngửa mặt lên trời học máu...

“

Tuy nói hành động lần này của chúng thì Ma Quỷ Cự Ngạc mới là mục tiêu quan trọng nhất, nhưng những người đến đây ai cũng đều là người chơi bậc bốn cả, hầu hết còn là thành viên tinh anh nữa, cho nên trang bị rớt xuống đều là hàng loại tốt, tổng hợp lại sẽ là một con số cực khá.

Nếu mất đi số trang bị đó rồi, vậy cho dù có giết được Ma Quỷ Cự Ngạc thì đã sao chứ? Thành viên của Bát Thần Chúng sẽ có ai vui vẻ được sao?

Sau khi Tần Nhưộc bị thoát khỏi trạng thái hóa nước, cũng đi theo đội này vọt vào nơi nguy hiểm nhất và hỗn loạn nhất, nhưng hắn chỉ dừng ở ven rìa, nhặt từng món từng món mà tay mình có thể vớ tới được cho vào trong ba lô mà thôi - dù sao thì cho dù có bị lên thớt đi chăng nữa, cũng chỉ rớt mấy món đồ bậc ba chẳng đáng bao nhiêu tiền trên người mà thôi, lo gì chứ? Có điều mới lấy được vài món, hắn đã cảm thấy có một luồng khí vô cùng lạnh lẽo từ bên cạnh đánh úp lại...

Có người đánh lên!

Tần Nhưộc gần như là vô thức, ngay lập tức không chế nguyên tố nước trong phần đầm lầy dưới chân mình lên, tụ thành một lá chắn nước thật dày chắc ở hướng bị tấn công.

“Phup!”

Đòn tấn công xuyên thủng lá chắn nước, sau đó đâm vào Thủy Chi Kết Giới của Tần Nhưộc. Ngay lập tức, Tần Nhưộc biết được thân phận của kẻ đánh lên mình: Đã bị người chơi Băng Tâm Ma Đầu tấn công ác ý, tiến vào trạng thái phòng ngự phản kích với người này...

Đồng thời, hắn cũng biết đòn vừa đánh lên mình chính là một phép thuật bậc hai hệ băng - Băng Đạn, nghĩa là kẻ đánh lên cũng là đồng nghiệp với mình - không nước!

Trong lòng thầm giật mình, Tần Nhưộc cấp tốc nhìn lại hướng vừa bị đánh lên. Kết quả có thể đoán được, dưới trạng thái bình thường, hắn làm sao có thể nhắm được kẻ vừa đánh lên mình một cách chuẩn xác giữa đám đông như thế này chứ?

Trong môi trường dồi dào nguyên tố nước như thế này, đòn tấn công của những kẻ không nước thật cực khó để lần dấu vết.

Nhưng từ hành động chỉ dùng một phép thuật bậc hai hệ băng để tấn công mình của người chơi tên Băng Tâm Ma Đầu kia, có thể thấy được thực lực của đối phương hắn phải rất mạnh, hơn nữa còn rất tự tin, mà điều quan trọng nhất là, ý định ban đầu của đối phương cũng không phải là muốn giết mình.

Mà cho dù có thật sự muốn giết mình đi chăng nữa, bản thân mình cũng là một kẻ không nước, dưới tình huống đã có Thủy Chi Kết Giới lại còn tạo ra lá chắn nước để làm suy yếu viên đạn băng kia đi nữa, kẻ địch cũng không thể nào giết nổi.

Phản ứng vừa nhanh chóng lại vừa chuẩn xác của Tần Nhưộc đã khiến Băng Tâm Ma Đầu phải giật mình. Một tiếng “o” đầy sùng sốt ngay lập tức vang lên từ giữa một tiểu đội kia của Bát Thần Chúng..

Tìm được rồi!

Nói thì chậm mà sự thì nhanh, lúc này một tấm lưới nhện vừa tinh tế lại vừa khó thấy lập tức lan ra từ dưới chân Tần Nhực. Lợi dụng mặt nước đầm lầy chung quanh, Tần Nhực cấp tốc tản nó ra, sau đó tập trung ở nơi vừa phát ra tiếng nói - một tên khổng nước bạc bốn chưa biết bao nhiêu cấp.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tổ Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Khởi đầu của sự hỗn loạn

Một tên khổng nước bạc ba như Tần Nhực, nói thật, người thường rất là khó để canh chuẩn.

Những người bình thường thuộc nghề nghiệp cận chiến cơ bản là không dám động tới hấn - chẳng ai biết cây búa trong tay họ nện xuống một cái thì có khiến tên gà con này ‘lên đĩa’ luôn hay không... Cho nên cho dù có nhiều thành viên của Bát Thần Chúng tức giận trong lòng, nhưng lại không ai dám đi lên chủ động đánh Tần Nhực cả, chỉ có đám nguyên tố sư đang rảnh tay là có thể thử thôi.

Băng Tâm Ma Đầu...

Cái tên này mặc dù nghe thì đầy sát khí, nhưng thực chất trong Bát Thần Chúng, y chỉ là một tên khổng nước bạc bốn rất bình thường mà thôi, mà cũng chỉ có dạng không dám gây sự này mới có thể làm ra được hành động anh minh nhất vào lúc đó - lựa chọn một mục tiêu yếu ớt nhất, để ăn hiếp nhất giữa hơn hai mươi tên ‘cướp’ đẳng kia. Úc hiếp gà con là chuyện mà rất nhiều những người chơi đáng chán am hiểu nhất và thích thú nhất.

Điều khiến cho Băng Tâm Ma Đầu phải mừng rơn chính là, theo tin tức mà y nhận lại được từ hệ thống, tên khổng nước bạc ba kia không ngờ lại chính là kẻ mà trưởng lão Thần Sát đang cực lực yêu cầu truy sát - Tần Nhực!

Việc này nhất thời càng khiến y củng cố quyết tâm hơn. Ha ha, tên nhãi này coi như gặp xui rồi, mình tìm hấn kiếm chuyện thì không những có cơ hội có hảo cảm của trưởng lão, mà biết đâu chừng tương lại còn được thưởng cho một hai món trang bị kha khá nữa!

Ha ha!

Băng Tâm Ma Đầu quyết định sẽ hạ thủ trước, triệt tiêu tên nhãi nhép đã từng thành công đánh lên Thần Sát này.

Dựa theo suy tính của y... Từ trong đám người này đánh lên một tên khổng nước bạc ba không hề phòng bị (trong tình hình hỗn loạn như hiện nay, quả thật rất khó để phát hiện ra trên người đối phương có tồn tại lớp kết giới bậc hai như ẩn như hiện hay không), vậy thì một Băng Đạn thôi cũng đủ rồi. Lúc bắn phép thuật ra, y đã bắt đầu liên tưởng tới vẻ mặt kinh hoàng của đối phương khi bị đóng băng...

Nhưng điều khiến y vụn vặt lần không ngờ chính là, phép thuật Băng Đạn mà y chắc chắn trúng đến chín phần mười kia lại bị tên gà con ấy phát hiện, hơn nữa còn hóa giải dễ như trở bàn tay nữa! Đặc biệt là khi đối phương ngưng tụ Thủy Thuần đón đỡ Băng Đạn của mình, sự ung dung, chính xác và nhuần nhuyễn của đối phương thật khiến bản thân là một tên khổng nước bạc bốn như mình phải xấu hổ đến toát mồ hôi hột!

Thế là Băng Tâm Ma Đầu không nhịn được mà ‘ơ’ lên một tiếng...

Thốt ra xong, y lập tức hối hận ngay!

Bởi vì ánh mắt của đối phương đã tựa như ra-đa, xuyên qua đám người đồng đức, ngắm thẳng ngay vào y! Ánh mắt sáng ngời, sắc bén, bên trong lại ẩn chứa một chút lạnh lùng của đối phương khiến trong lòng y phải sinh ra một cảm giác hoảng hốt và thấp kém ngay khi tiếp xúc!

Vì sao lại như vậy chứ?

Trong lòng Băng Tâm Ma Đầu thầm run, sau đó vô thức hơi hơi né tránh ánh mắt của Tần Nhực. Mặc dù chỉ hơi hơi né tránh thôi, nhưng quả thật cũng đã là né tránh rồi.

Đáng chết, thật mất mặt quá!

Ý nghĩ này lướt trong đầu y thật nhanh. Tiếp đó, y nhìn thấy Tần Nhực đưa mắt nhìn sang nơi khác. Hành động này của Tần Nhực đã khiến y thờ phào một hơi nhẹ nhõm, tảng đá lớn trong lòng cũng mất tích...

Tần Nhực không ra tay với Băng Tâm Ma Đầu, hấn chỉ quét mắt nhìn đối phương, sau đó nhanh chóng thu lại tấm lưới của mình về thôi.

Cũng không phải là hấn cố kỵ gì đối phương, chẳng qua chỉ là ý thức phòng bị của đối phương rất mạnh, dưới tình hình đối phương đã khởi động hai lớp phòng ngự là Băng Chi Kết Giới và Huyền Băng Thuần như thế này, mình chỉ có lực phép bậc ba rất khó để khiến đối phương bị thương tổn nổi. Bất kể là về mặt vật lý hay mặt tinh thần, cũng đều không thể!

Cho nên nếu lãng phí thời gian đi đây đưa với đối phương thì thà thừa dịp hỗn loạn này vơ vét thêm nhiều món trang bị nữa còn hơn.

Nhưng hắn vừa mới quay đầu đi, định đến nơi khác ‘ăn hôi’ tiếp thì...

“Grào!!!”

Phía xa đột nhiên vang lên tiếng gào của Ma Quỷ Cự Ngạc, sau đó từng đợt từng đợt sóng lớn như biển gầm lần lượt ào tới, cuốn ra chung quanh.

“Ach!”

Tần Nhược và cả mấy trăm người chơi ở đây cùng trước sau bị những con sóng ấy đập vào. Lực xung kích mạnh mẽ đánh cho bay họ lên, cuốn cho lăn cuồn cuộn.

“Đáng chết! Lại là phép thuật quần thể bậc năm!” Bị đập văng đi, Tần Nhược không biết phải nói gì nữa, chỉ biết điên cuồng mắng trong lòng mà thôi.

“Đùng!!!”

Bị rút xuống đầm lầy, mặc dù không bị tổn thương gì, nhưng cảm giác bị ướt hết toàn thân thể này tuyệt đối sẽ không dễ chịu gì, hơn nữa nếu vừa rồi không phải đám sóng kia, mình đã lấy được một món đồ chữ tím rồi ấy chứ! Chết tiệt, thật là tiếc quá!

Ở ngoài phạm vi của phép thuật kia, vô số những người chơi vây xem nhìn cảnh mấy trăm người trước mắt mình bị hất tung lên mà chấn kinh đến mất từng miếng há.

Chết tiệt, chẳng trách gì trước mắt trong số hàng tỉ người chơi chỉ có ba mươi mấy người được công nhận là cường giả chí tôn đây. Có lực tấn công đáng sợ như vậy, có dọa cũng đủ chết một đám người rồi!

Lượt phép thuật quần thể bậc năm thứ hai của Ma Quỷ Cự Ngạc đã giết ngay tức khắc một loạt thành viên của Bát Thần Chúng, mang đến một cơ hội béo bở cho bọn ‘ăn hôi’ như Tần Nhược. Mà lúc này, một số người chơi vừa mới tới ngoài kia nhìn thấy ‘đồng nghiệp’ của mình sắp được một mẻ lớn thì làm sao còn dám chậm trễ nữa? Thế là bèn mặc kệ những tiếng mắng của đám người Bát Thần Chúng, họ cứ thế tựa như những con ngựa hoang sút cương, từ bốn phương tám hướng ào ào vọt vào trong chiến trường...

Chuyện này tức khắc làm tình hình xấu đi ngay.

Những người biết chuyện thì còn không sao, nhưng những người không biết thì cứ tưởng rằng những người ấy sắp gây chuyện với Bát Thần Chúng đây, thế là ai nấy cũng đều động lòng tham, ôm ý định đục nước béo cò nhào lên hết!

Thoáng chốc, đội hình vốn gọn gàng của Bát Thần Chúng bị những người này chen vào, khiến cục diện nhất thời rối tinh rối mù lên, khắp chiến trường trở nên hỗn loạn và nguy hiểm!

Không có bất cứ một thành viên của Bát Thần Chúng nào dám quăng phép thuật quần thể ra cả, và cũng không dám dùng bất cứ một kỹ năng tấn công quần thể.

Mà điều khiến thành viên Bát Thần Chúng phải đau khổ đến muốn chết chính là, một khi có một thành viên nào đó chết trận, trang bị rớt trên mặt đất sẽ bị vô số những tên ăn hôi nhào qua, chia nhau sạch sành sanh ngay!

Có rất nhiều những tên gà con trang bị rác rưởi cũng mạo hiểm bị giết chết, dừng lại lật lật thi thể của mấy thành viên trong Bát Thần Chúng, xem có trang bị nào bị thi thể đè xuống hay không... Tốc độ và độ thành thạo của đám này phải nhanh hơn các thành viên của Bát Thần Chúng nhiều lắm, mà độ vô sỉ thì cũng cao hơn quá nhiều!

“Lui!

Mất thấy cục diện đã trở nên hỗn loạn không chịu nổi, Tần Nhược bèn kịp thời quyết đoán ra lệnh một tiếng trong kênh đội ngũ, sau đó dẫn đầu thoát khỏi chiến trường ngay - người vì tiền mà chết là xu hướng không sai, nhưng mù quáng đi tìm chết thì... Không phù hợp với phong cách của hắn.

“Thùng!”

“Thùng! Thùng!”

Trên chiến trường, tần suất tấn công mà Ma Quỷ Cự Ngạc phải chịu rõ ràng đã hạ xuống rất nhiều, hỏa lực cũng bắt đầu yếu đi, cho nên nó bắt lấy cơ hội, nhanh chóng nhấc lên bốn cái chân cường tráng của mình, sau đó vừa gào lên vừa lao tới như một cỗ xe lửa, cực kỳ hung hăng đâm sầm vào giữa đoàn người...

Đám bị xúi quẩy đầu tiên tất nhiên vẫn là người của Bát Thần Chúng. Hơn mười tên chiến sĩ ngăn ở trước mặt Ma Quỷ Cự Ngạc bị hất tung lên, sau đó ngã ầm ầm như một đám bùn ở ngoài xa, không biết chết sống. Mà đồng thời với lúc này, cái đuôi đồ sộ, có hình dáng tựa như một chiếc chùy gai của Ma Quỷ Cự Ngạc cũng tựa như một tư thần quất qua quất lại, chỉ cần là nguyên tố sư hay cung tiễn thủ thì bị quất trúng một nhát là xác định tử vong ngay.

Song song với lúc này, có vài bóng người quen thuộc với Tần Nhược cũng vọt ra từ trong đám người lộn xộn đằng kia.

“Ha ha ha! Khoái quá, con cá sấu chết toi đó lại nổi điên lên rồi!”

Vương Đạt vừa chạy đến bên cạnh Tần Nhược là không chút khách sáo ngồi xuống cười to lên ngay.

Lúc này gương mặt y đã không còn vẻ khấn trương như lúc trước đụng độ với người của Bát Thần Chúng nữa rồi, nụ cười cũng sáng sủa hơn, có lẽ là vừa nãy ‘đục nước béo cò’ thu hoạch được không ít.

Số người cùng chạy ra còn có MM Hoa Tiền, Tiểu Miêu và hai cô nàng mục sư cộng một tên đạo tặc nữa, mọi người ai nấy trông cũng đều hí hửng hết.

Mà những người còn lại thì không may mắn cho lắm.

Có người thì vợ vết trang bị quá hung hăng, khiến phải hy sinh luôn cái mạng nhỏ; cũng có người thì chạy sâu vào trong quá, nhất thời ra không được. Có điều nói thế nào đi nữa thì chỉ cần mục sư còn sống, cuối cùng họ cũng sẽ không chịu thiệt...

“Nhãi con, chiêu này của chú thật là tuyệt quá đó, không cần phải đánh đấm trực tiếp mà vẫn giết được bọn nó! Chắc!” Mắt thấy cục diện đã dần mất đi sự khò khè và Ma Quỷ Cự Ngạc thì như một cái máy xay thịt người nghiền nát đám người chơi, mà trong đó phần lớn là người của Bát Thần Chúng, Vương Đạt một bên thì hớn hờ kêu to, một bên lại nhìn chăm chăm vào đám trang bị đang bị rút ở chiến trường, dường như đang nung nấu ý định nhào vào đó một lần nữa.

MM Hoa Tiền và Tiểu Miêu cũng kích động vô cùng, nhất thời khó thể bình tĩnh lại được. Hai cô nàng mở to mắt, nhìn chăm chú vào chiến trường hỗn loạn đằng kia. Nhìn thấy số người của Bát Thần Chúng càng lúc càng ngã xuống nhiều hơn, khiến đám mục sư đều chạy qua chạy lại bỏ cả hơi hai, tâm trạng hai cô nàng đã trở nên sáng khoái vô cùng, tựa như trong mùa hè nóng bức mà được uống một cốc ô mai ướp lạnh vậy!

Tần đại ca, bây giờ chúng ta nên làm gì đây? MM Hoa Tiền rất vui sướng xin chỉ thị.

Tần Nhược hơi hơi cười, sau đó ánh mắt bắt gặp quét về phía vách núi dựng thẳng đằng xa...

“Trong mọi người có ai học thuật Thu Thập không?”

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Hắc Ngục xuất hiện

Dây leo ma quỷ là một dạng dược liệu hạng bốn hiếm thấy, có thể dùng để chế tạo những loại thuốc thuộc tính thông thường. Giá cả của nó cao hơn những loại dược liệu hạng năm như thổ linh ma tinh rất nhiều, ngang ngửa với một bộ đồ chữ tím bậc bốn khá, cho nên cũng rất được các người chơi để ý.

Có rất nhiều người không muốn mạo hiểm tiến vào chiến trường, cho nên âm thầm chuyển ánh mắt sang dây leo ma quỷ và những dược liệu khác cạnh đó.

Có điều, muốn thu thập những loại dược liệu hạng cao như thế này, đương nhiên là thuật Thu Thập phải càng cao càng tốt rồi, bởi vì như thế thì dược liệu thu thập được sẽ càng hoàn chỉnh hơn.

Ví dụ như thuật Thu Thập cấp cao, nếu dùng để thu thập băng tuyết liên - hạng năm - thì sẽ thu thập được một cách hoàn hảo, không có bất cứ cánh sen nào bị tổn hại...

Nhưng nếu thuật Thu Thập chỉ có cấp trung thì kỹ xảo sẽ không đủ, mười phần có tám, chín sẽ có ba đến bốn cánh hoa bị tổn hại, khiến loại dược liệu có giá trị hơn một ngàn đồng vàng này bị giảm giá xuống chỉ còn ngang với những dược liệu hạng sáu thôi.

Mà đương nhiên, thuật Thu Thập cấp đỉnh thì sẽ không cần phải lo lắng - kinh nghiệm thu thập của họ đã gần như hoàn mỹ rồi, dược liệu của bất cứ hạng nào họ cũng đều sẽ thu thập được mà không tổn hao gì...

Có điều nếu muốn luyện thuật Thu Thập đến cấp đỉnh thì cần phải tiêu phí khá nhiều sức lực. Trừ thời gian, kỳ ngộ, tinh lực và MP ra còn cần phải có nhiều kiên nhẫn nữa. Nếu không phải dạng lấy việc thu thập làm kế sinh nhai như Tần Nhược thì rất khó luyện nó đến cảnh giới này.

Cho nên khi Tần Nhược hỏi ra câu hỏi ấy, không ai quanh hẩn trả lời cả...

Kỹ năng sinh hoạt của MM Hoa Tiền và Tiểu Miêu thực ra cũng là thu thập đấy, có điều cấp bậc lại quá thấp - một người cấp trung một người cấp sơ, nếu dùng khả năng như thế mà đi thu thập dược liệu hạng bốn thì thế nào cũng sẽ bị quần chúng phê phán đến chết cho xem!

Cuối cùng, Tần Nhược rất bất đắc dĩ, đành chỉ có thể ‘lấy thân thử lửa’. Hắn vốn định bảo đồng đội đi thu thập, còn mình thì nấp một bên yểm hộ,

nhưng sự đòi thật đúng là không bao giờ thập toàn thập mỹ cho được...

Số nhóm người tụ tập ở nơi đây leo ma quỷ mọc có chừng sáu, bảy. Một nhóm này đều có nhân viên thu thập riêng, nhưng số dược liệu ở đây thì lại ít hơn mười cây, số dây leo ma quỷ mọc ở trên vách núi cũng chỉ có hai mà thôi...

So với mấy loại dược liệu hạng năm, hạng sáu kia thì hiển nhiên dây leo ma quỷ phải đắt giá hơn rồi. Nhưng tình hình bây giờ thì rõ ràng là ‘thầy nhiều mà cháu ít’!

Do thế, việc cạnh tranh lập tức xuất hiện, mấy nhóm người kẻ trên đều dùng tốc độ nhanh nhất lao tới nơi có dây leo ma quỷ mọc, trong đó thậm chí có mười tên chiến sĩ y vào số trang bị thật tốt trên người bỏ qua sự tồn tại của đám cá sấu chung quanh! Những người này cứ mặc cho chúng nó tấn công chỉ điên cuồng uống thuốc mà thôi.

Có vẻ như chỉ cần ai chạy đến đích trước thì sẽ lấy được vậy...

“Tần đại ca, sao anh còn không chạy qua? Muốn một chút là ngay cả một cây cũng không có đó nhé.”

Mất thấy mấy chục người đằng kia đã sắp chạy tới mục tiêu rồi, MM Hoa Tiễn bèn lo âu thúc giục Tần Nhữc. Nhưng Tần Nhữc vẫn không nhúc nhích, vẫn bảo cô bé tiếp tục chờ.

Tuy hẳn cũng không dám chắc chắn lắm rằng khi có người thò tay vào đám dây leo ma quỷ kia, Ma Quỷ Cự Ngạc có triệu hồi hai con BOSS loại yếu dạng tinh anh thủ hạ của nó hay không, nhưng hẳn biết rằng chỉ với mấy người bọn hắn mà đi trắng trợn tranh cướp dây leo ma quỷ với mấy chục người kia thì sợ rằng không những không tranh được gì, mà thậm chí còn có thể bị kéo xuống vùng bùn nữa.

Cho nên hắn quyết định đánh cược!

Cuối cùng, một nhóm nọ mạnh nhất cướp được cơ hội trước, ba tên cuồng chiến máu thú gần như là cùng một lúc vọt tới cạnh đám dây leo ma quỷ, sau đó lùi lại, quay lưng về phía chúng, bảo vệ chúng và những dược liệu khác khỏi những người chơi chậm chân.

Tới lúc này, BOSS loại yếu vẫn còn chưa xuất hiện...

Điều này khiến Tần Nhữc có đôi chút mất mát. Hắn chỉ biết trông mắt nhìn mấy tên chủ lực của đối phương nhanh chóng không chế cục diện, sau đó cử hai tên đạo tặc tiến vào, chìa hai đôi tay đang phát ra ánh sáng màu tím nhạt ra, chạm vào đám dây leo ma quỷ...

Đột nhiên!

Những nhóm người khác lập tức vây quanh lấy nhóm người này.

“Mẹ!”

“Chết tiệt, tưởng quây quanh chúng nó là người khác không nhúng tay vào được à? Bọn mày tưởng rằng đây là nhà bọn mày chắc?”

Trong đám người vây quanh này, có một tên nguyên tố sư nọ động thủ trước, không biết tên này dùng cách gì mà khiến hai tên đạo tặc đang ở trong trạng thái thu thập đằng kia bị gián đoạn ngay. Sau đó, y đắc ý dào dạt kêu:

“Tránh ra!”

“Mọi người công bình cạnh tranh, nếu không bọn mày đừng mong lấy được!”

Hai tên đạo tặc vừa bị gián đoạn thuật Thu Thập đột nhiên quay đầu lại nhìn tên nguyên tố sư nọ một cái, giữa hai đôi mắt lạnh nhạt kia lóe lên một vẻ khinh thường, sau đó thân hình cả hai cùng biến mất.

“Cẩn thận!”

Thấy hai tên đạo tặc nọ biến mất, lập tức có người lên tiếng nhắc nhở ngay.

Nguyên tố sư vừa tấn công liền biến sắc. Y thật không ngờ đối phương lại thắng thường đến như vậy, cho nên còn chưa kịp trốn vào trong đám bạn thì đã cảm thấy đau nhói sau lưng ngay - một lưỡi kiếm đã đâm thấu từ sau lưng y ra trước ngực!

“Bịch!”

Thi thể của tên này ngã xuống mặt đất - chết ngay tức khắc!

Tên xui xẻo này còn bị rút mất chiếc áo choàng ra nữa. Áo choàng vừa mới chạm mặt đất, đã bị một bàn tay vô hình cuốn lấy, biến mất ngay.

Rất nhanh sau đó, một thanh âm lạnh lùng không chút tình cảm vang lên từ phía đối diện: “Hoan nghênh các người ra tay với người của Hắc Ngạc bọn này bất cứ lúc nào, gia tộc Hắc Ngạc nguyện phụng bồi.”

“Hắc Ngạc?!”

Đám người đang bao vây chột xệ mặt xuống, vì đến lúc này họ mới nhận ra, những kẻ đang bị họ vây quanh không ngờ lại chính là gia tộc Hắc Ngục đang cực kỳ nổi danh trên mạng kia! Gia tộc thần bí này số lượng thành viên không nhiều, chỉ ít ỏi không đủ ba trăm người mà thôi. Quy mô cỡ ấy tuy chỉ có thể đứng trong hàng ngũ những gia tộc nhỏ, nhưng nó lại còn nổi danh hơn cả một số gia tộc có mười ngàn thành viên nữa...

Nguyên nhân bắt nguồn từ một trận đại chiến gia tộc cực kỳ khốc liệt nọ.

Vì một con BOSS bậc bốn, hai nhóm người xung đột với nhau, kết quả là bên Hắc Ngục diệt sạch cả một đại đội cây đồ của gia tộc lớn kia.

Sau đó gia tộc lớn ấy trả thù; toàn bộ thành viên của Hắc Ngục đều ra tay, ép cho mấy ngàn người bên kia chỉ dám đứng yên trong khu an toàn chứ không dám bước ra!

Cho dù trận chiến đó bên phía Hắc Ngục cũng bị tổn thương không nhỏ, nhưng sau khi tin tức được đăng lên diễn đàn rồi, cả thầy Vinh Quang cũng phải chấn động.

Tiếp đó có rất nhiều người rầm rộ điều tra, mới biết rằng tộc trưởng của gia tộc Hắc Ngục - Hắc Thần - đã định ra yêu cầu gia nhập cực kỳ hà khắc: những người muốn gia nhập, trừ có thực lực nhất định ra thì còn cần phải được thành viên trong gia tộc đề cử nữa, đồng thời... Cũng cần được hơn phân nửa thành viên trong Hắc Ngục tán thành thì mới có thể gia nhập!

Rất lâu trước kia, chế độ kiểu này quả thật cũng có không ít gia tộc sử dụng, họ định chỉ tích tụ những thành phần tinh anh lại để tạo nên một gia tộc mạnh mẽ, nhưng sau vài tháng, loại gia tộc như thế phần lớn đều chẳng ai ngó ngang đến, cho nên cũng đều chịu không nổi, bỏ chế độ đó đi. Nguyên nhân hoặc là do bản thân tộc trưởng không có đủ sức hấp dẫn để thu hút các cao thủ gia nhập, hoặc là do tộc trưởng không có đủ khả năng dẫn dắt một đám cao thủ như vậy, v.v... Hầu như những gia tộc loại ấy đều thất bại với chế độ này.

Gia tộc thành công, chỉ có duy nhất một mình Hắc Ngục.

Tộc trưởng Hắc Thần và một đám thành viên hạch tâm đều có tài nghệ siêu quần, không những kinh nghiệm PK, đánh quái, vây BOSS phong phú, mà nghe nói còn có quan hệ mật thiết với rất nhiều những người chơi thương nhân nữa, cho nên những chiến lợi phẩm có được khi cày cấp hay cày đồ đều có thể được bán hết một cách nhanh chóng, hoặc đổi thành những trang bị, tài nguyên mà họ đang cần.

Điều quan trọng nhất chính là, họ thực sự đã làm được phương châm ‘tụ tập một đám cao thủ với thực lực mạnh mẽ’, tạo được mấy trung đội không ai dám coi thường!

Sau trận chiến chấn động đó, gia tộc lớn kia còn quay lại trả thù vài lần nữa, kết quả là chọc giận Hắc Ngục, bị toàn lực truy sát. Sau ba ngày ròng rã truy sát không ngừng, gia tộc này cuối cùng cũng bị hải, cứ thấy bóng dáng của thành viên Hắc Ngục từ phía xa là đã lập tức về thành hoặc đi đường vòng xa xa liên, nếu không thì thế nào cũng sẽ bị các thành viên của Hắc Ngục dùng đủ loại phương pháp hại chết.

Sau hết, tộc trưởng của gia tộc đó không thể nhắc đầu lên nổi, bèn áy náy xóa tài khoản luyện lại. Một gia tộc lớn từ đó cũng chia năm xẻ bảy; tin tức này càng khiến Hắc Ngục nổi danh hơn, danh tiếng Hắc Ngục nhất thời lan khắp cả Vinh Quang.

Cho nên, sau khi xác nhận thân phận của đối phương là Hắc Ngục rồi, đám người đang vây quanh ở đây nào dám còn ý đồ gì nữa, đều hốt hải rời xa chừng mấy chục mét, ngay cả tên nguyên tố sư vừa chết kia sau khi được mục sư hồi sinh cho thì cũng tái mặt, chạy mất tích ngay.

Trên trang web có một câu nói này được lưu truyền:

“Muốn đấu với Hắc Ngục?

Có thể, trừ khi bạn là người của bảy chiến minh!”

Tần Nhược không phải là người của bảy chiến minh, thậm chí ngay cả thành viên của một chiến đội nhỏ cũng không phải nữa là, cho nên hắn đương nhiên chỉ có thể thức thoi đứng im, không dám đến cướp dây leo ma quỷ với người của Hắc Ngục. Nhưng hắn cũng rất hiếu kỳ: một gia tộc nổi danh như vậy, lần này đến đầm lầy Ma Quỷ lẽ nào chỉ vì hai sợi dây leo ma quỷ thôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Uy của chiến minh

“Người của Hắc Ngục?”

“Họ đến đây làm gì? Cũng định đánh Ma Quỷ Cự Ngạc à?” Đây là vấn đề Tần Nhược đang thắc mắc, cũng là vấn đề mà phần đông những người chơi ở đây cảm thấy tò mò.

Người của Hắc Ngục tại sao lại xuất hiện ở đầm lầy Ma Quỷ vào lúc này? Chỉ là vì đây leo ma quỷ thôi sao? Chắc là không đâu! Làm sao họ biết đám đây leo đó đến hiện giờ còn chưa ai động tay vào chứ, cho nên mục đích lớn nhất của họ khi đến đây hẳn phải là Ma Quỷ Cự Ngạc!

Sự xuất hiện của họ lập tức khiến gia tộc Bát Thần Chúng phải cảnh giác.

Trước mắt, cục diện đã phát triển theo một hướng mà chúng không mong muốn nhìn thấy nhất, thậm chí còn vượt khỏi khả năng khống chế của chúng nữa, cho nên bây giờ người của Hắc Ngục xuất hiện, chúng không khẩn trương mới là lạ.

Tuy nói bên Hắc Ngục chỉ có không tới ba mươi người, nhưng ai nấy cũng đều là cao thủ cả, thực lực cá nhân phải hơn xa so với thành viên chấp pháp của Bát Thần Chúng, nếu đối phương muốn chen ngang một chân thì tình hình chắc chắn sẽ càng khó khăn hơn.

Có điều người của Bát Thần Chúng cũng đều biết rõ, người của Hắc Ngục tuy mạnh, nhưng từ trước tới nay chưa bao giờ làm ra hành vi càn quấy cả, ví dụ như việc cướp quấy, dưới tình huống đã có người chơi đối phó thì họ sẽ không bao giờ chen chân vào...

Nhưng điều khiến chúng cảm thấy đau đầu chính là, ngay mới vừa rồi tộc trưởng đã hạ lệnh khiến mấy trăm huynh đệ còn trụ lại ở đây lui về hết, nhằm khiến đám người đang làm rối trên chiến trường kia tự sinh tự diệt, còn phe mình thì hồi sinh huynh đệ, sau đó một lần nữa vây trừ BOSS...

Cũng tức là nói, nếu bây giờ người của Hắc Ngục có đi vào vây trừ Ma Quỷ Cự Ngạc thì Bát Thần Chúng bọn chúng cũng không có lời nào có thể nói được! Dù sao Ma Quỷ Cự Ngạc cũng không phải là vật nuôi trong nhà của chúng.

“Tộc trưởng, có nên bảo đám huynh đệ...”

Mất thấy người của Hắc Ngục đang dần tiến vào nơi của Ma Quỷ Cự Ngạc rồi, một tên thành viên của Bát Thần Chúng bèn cuống lên hỏi Bát Thần, định bảo các huynh đệ nhanh chóng một lần nữa vào chiến trường, chứng minh cho người khác thấy rằng bọn chúng còn chưa từ bỏ việc trừ BOSS.

Nào ngờ y chưa nói xong thì đã bị Bát Thần đưa tay ngắt ngang:

“Nếu bọn chúng muốn vào thì cứ kệ cho chúng tiến vào... Chỉ ba mươi người mà thôi, không có gì phải lo lắng cả.”

Y vừa nói ra, người chung quanh nhất thời tĩnh lặng:

Cũng đúng, con BOSS trước mặt mình đây là BOSS cấp vương giả, chỉ ba mươi người làm sao có thể đối phó nổi? Bản thân mình cũng phải hy sinh một số người gấp hai mươi lần như thế rồi đây...

Chiến trường yên tĩnh không đến mười giây, sau đó lại nhanh chóng căng thẳng trở lại, bởi vì không có sự kiềm chế từ Bát Thần Chúng, Ma Quỷ Cự Ngạc đã tựa như một con mãnh hổ sát thương, hung hãn tàn sát người chơi trong nơi nó ở.

Chừng trăm tên người chơi mang theo ý đồ kiếm lợi chạy vào chiến trường cứ thế bị chôn vùi. Đồng thời, cũng có một số người tương đương như thế vùi thây trong miệng đám cá sấu bậc bốn chung quanh...

Một phút sau khi Bát Thần Chúng rút khỏi chiến trường, số trang bị rơi rớt nơi đó không những không giảm bớt mà còn tăng nhiều thêm. Chỉ là, phần lớn những trang bị rơi xuống thời gian sau này đều có phần rác rưởi...

Lúc này, Tần Nhược và đồng bạn đã đứng ở cánh rừng cách đó khá xa, chăm chú theo dõi mọi biến chuyển ở đây. Trong lòng họ, cảm xúc lên xuống không nguôi...

Thực lực của Ma Quỷ Cự Ngạc đã vượt xa khỏi sự dự đoán của họ!

Ngay cả một gia tộc mạnh như Bát Thần Chúng mà cũng đã hao tổn mất mấy trăm tên cao thủ rồi, nếu thật sự để hơn hai trăm tên đồng sự trong Căn Cứ Địa đối phó với nó thì thật khó tưởng tượng được trừ kết quả toàn quân bị diệt ra, còn có kết quả gì khác nữa.

Điều buồn cười là nửa tháng trước, họ thậm chí còn chưa thăm dò được một nửa thực lực của Ma Quỷ Cự Ngạc nữa, vậy mà lại cứ mấy lần bàn nhau xem giết nó rồi thì sẽ rút được thứ gì... Điều này thật là đúng với một câu ngôn ngữ kia: kẻ vô tri thì không biết sợ!

Tần Nhược còn như thế, vậy Vương Đạt và mấy cô gái đứng cạnh hẳn càng phải bàn cãi. Cái “hùng tâm tráng chí” lúc trước của những người này đều đã sớm bay sạch sành sanh hết rồi, trong lòng họ, hoặc là trong mắt họ, trừ những món trang bị rơi đầy đất đằng kia ra, đã chẳng còn gì khác nữa.

Đột nhiên!

Từ trong đám người của Bát Thần Chúng vang lên những tiếng ồn. Sau một vài tiếng mắng chửi lầm bầm trong miệng, mấy trăm người còn lại của chúng chợt ào ào rút lui vào trong rừng với một vẻ mặt khá là bất cam, ở đó chỉ còn lại gần trăm tên mục sư tiếp tục hồi sinh cho những thành viên bỏ mình.

Nhìn thấy vậy, Tần Nhược hơi sửng người một chút. Thật không biết bên Bát Thần Chúng đã xảy ra chuyện gì đây, sao lúc này lại lui về hết như vậy chứ?

“Sao bọn chúng đều đi hết rồi?”

MM Hoa Tiễn hồ nghi nhìn về hướng rút lui của Bát Thần Chúng, nhỏ giọng thì thầm với một vẻ mặt rất là tò mò.

Trong khi đám Tần Nhược còn đang tiếp tục suy đoán xem trong cái hồ lô của lũ Bát Thần Chúng kia rốt cục đang chứa thuốc gì thì phía đó, rất nhiều những người chơi vây xem cũng đều nhao nhao quay người tiến vào rừng...

Nhất thời, sự tò mò của bọn Tần Nhược lại càng tăng thêm.

Tần Nhược bèn tranh thủ khi mọi người không chú ý, lui vào trong bóng râm của một cây đại thụ ở bên cạnh, sau đó mở ra thuật Hóa Thủy, lợi dụng trạng thái này rất nhanh cảm nhận cảm giác nguyên tố nước.

Cảm giác nguyên tố nước nhanh nhẹn lan tỏa khắp bốn phương tám hướng.

“Ồ?”

“Hình Thám, Tần đại ca của cậu đâu mất rồi?” “Đi đâu rồi?”

Hai mm mục sư thấy Tần Nhược đã biến mất, bèn nhao nhao hỏi MM Hoa Tiễn. MM Hoa Tiễn đã được Tần Nhược truyền âm nhắc nhở, biết hắn đang chuẩn bị quan sát tình hình bên kia, bèn tùy tiện tìm một lý do nào đó đối phó với hai cô nàng đồng học của mình. Chờ đến khi các cô yên tĩnh trở lại, Tần Nhược cũng phát tán được cảm giác nguyên tố nước của mình đến cực hạn.

Thông qua nguyên tố nước lan tràn khắp nơi, Tần Nhược đã ‘nhìn thấy’ một cảnh cực kỳ quái lạ ở nơi mà người của Bát Thần Chúng tụ tập đông nhất: số người chơi nghề nghiệp chiến đấu mà Bát Thần Chúng lưu lại ít đến đáng thương, hơn nữa dường như đều là do mục sư vừa mới hồi sinh lại vậy; còn phần những người đang vây xem thì đều đang nhao nhao rời khỏi, hơn nữa xu thế này đang càng lúc càng mở rộng hơn! Mọi người hình như sau khi nhận được tin gì đó thì đều tức khắc quay người rời khỏi đám lầy Ma Quỷ hết... Hành động này nhất trí một cách khác thường.

Trong lòng Tần Nhược nhất thời bị sự tò mò nhồi đầy. Chuyện gì đang xảy ra?

Lúc này, trong tầm cảm giác của mình, hắn ‘nhìn thấy’ có mấy người chơi đang từ xa chạy tới. Hắn rất nhanh nhận ra, mấy người này chính là mấy tên chiến sĩ mà mình vừa dẫn dắt ban nãy. Trông biểu tình của họ rất vội vàng, hiển nhiên là đã xảy ra chuyện gì đó rồi!

“Sao mọi người còn ở nơi đây?”

“Tần Nhược đâu rồi? Báo cho cậu ấy biết, chúng ta phải nhanh rời khỏi đây mới được!”

Mấy người này vừa chạy đến là hỏi ngay hai câu không đầu không đuôi ngay, trông bộ dạng thì nếu như người ở đây không phải phần lớn là phái nữ - trong đó còn có một người là quản lý của phòng tài vụ, chắc là họ đã đưa tay kéo chạy đi hết rồi.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Tiểu Miêu nhíu mi, bước ra hỏi.

Tuy cô là một thành viên ‘gà con bạc ba’ hiếm thấy trong đội, nhưng đám đồng sự Căn Cứ Địa vẫn không ai dám khinh thường cô. Tức thì, có một tên ba miệng bầy lưỡi kể lại chuyện xảy ra phía bên kia ngay:

“Là bày chiến minh...”

“Gia tộc Tiêu Dao của U Minh Quỷ Trảo không biết làm sao nhận được tin, thế là đưa một đội người tới, ước chừng có một trăm người. Người dẫn đầu là một đội trưởng chiến đấu, không nhận ra được là ai, nhưng hắn vừa mới thông báo rồi, rằng cho người nơi này năm phút thời gian, trong năm phút đó họ sẽ không động đến Ma Quỷ Cự Ngạc, sau năm phút thì... Nếu chúng ta còn không giải quyết nổi Ma Quỷ Cự Ngạc, họ sẽ bắt đầu dọn chiến trường!”

“Dọn chiến trường?”

Tần Nhược cau mày. Hắn biết chuyện này có nghĩa là gì - những gia tộc lớn, đặc biệt là các gia tộc trong chiến minh, khi vây trừ BOSS sẽ không cho phép người bên ngoài rình mò, cho nên một là nhanh chóng rút đi, thứ hai là bị bọn họ ‘quét sạch’, cũng tức là ‘đưa lên đĩa’, theo cách nói hiện giờ...

Năm phút thời gian...

Đừng nói là Bát Thần Chúng, mà cho dù người ở đây có liên hợp lại với nhau thì cũng chưa chắc giải quyết nổi Ma Quỷ Cự Ngạc nữa là! Tên đội trưởng chiến đấu của gia tộc Tiêu Dao kia nói thì dễ nghe đấy, xem bề ngoài thì có nhường cho bọn họ cả thời gian lẫn cơ hội đấy, nhưng thực chất thì lại là đang biến tướng cưỡng ép mọi người phải rời khỏi nơi đấy.

“Người của Bát Thần Chúng chịu làm theo sao?”

Vương Đạt kinh ngạc mở to miệng.

Mấy người vừa chạy tới cười rộ lên: “Ông anh không trông thấy đấy thôi, khi đó đám Bát Thần Chúng vừa mới nghe xong thì mặt đều tái mét hết cả, suýt chút nữa là đã nổi xung với gia tộc Tiêu Dao rồi. Khi đó tên Bát Thần kia còn định đi qua lấy lòng đội trưởng chiến đấu nhà người ta nữa. Ha ha ha, kết quả thì ông anh đoán xem? Đội trưởng chiến đấu nhà người ta coi hắn như chó sủa bên tai vậy! Ha ha ha ha ha! Ông anh không thấy được vẻ mặt của hắn lúc đó đâu.”

Nghe vậy, Vương Đạt lập tức khinh bỉ mắng một câu: “Mẹ, cái loại không bằng cả chó ấy, cũng chỉ dám càn quấy trước mặt chúng ta mà thôi! Hừ! Cũng tốt, cuối cùng cũng có người đề đầu bọn nó rồi. Để người của gia tộc Tiêu Dao giết BOSS còn đỡ hơn là để đám rác rưởi Bát Thần Chúng ấy giết!”

“Được rồi, mỗi hận ngày hôm nay xem như chúng ta đã trả được rồi. Đi thôi, đội chấp pháp của Tiêu Dao đã đến rồi, nếu còn không nhanh chân một chút thì bị người ta đập chết cũng không biết tìm ai đòi co đâu đấy. Ồ, Tần Nhược đâu rồi? Nhanh báo cho cậu ấy biết để cậu ấy với hai người bạn kia cùng về thành với?”

“Cậu ấy đi rồi.”

Vương Đạt nói xong, cũng truyền âm nhắn nốt một câu cho Tần Nhược: “Cẩn thận nhé.” Sau đó, mấy người bọn họ cùng rời khỏi đầm lầy.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Lá gan không nhỏ

Vào giờ phút này, con Ma Quỷ Cự Ngạc kia dường như đã không còn là nhân vật chính của cuộc chiến nữa, những sự đột biến liên tục xuất hiện cộng với sự chen chân của gia tộc Hắc Ngục vừa thần bí vừa mạnh mẽ, bây giờ lại có thêm gia tộc Tiêu Dao xuất hiện, khiến vầng hào quang của nó đã bị che phủ mất.

“Bịch!”

Khi tên người chơi cuối cùng nằm trong phạm vi hang ổ của Ma Quỷ Cự Ngạc ngã xuống mặt đầm lầy, hai con BOSS loại yếu vừa được Ma Quỷ Cự Ngạc triệu hồi và ra lệnh tấn công về phía gia tộc Hắc Ngục cũng cùng lúc ngã gục xuống trước mặt bốn tên chiến sĩ cuồng bạo trong đó, khiến nước bắn văng tung tóe.

Đối phó với hai con BOSS bậc ba loại yếu dạng tinh anh, ba mươi người của gia tộc Hắc Ngục chỉ dùng không đến hai phút... Cái giá phải trả chỉ là chưa thể thu thập được đám dược liệu vừa mới suýt chui vào trong ba lô của họ kia mà thôi - khi bị tấn công, thuật Thu Thập sẽ bị cưỡng chế gián đoạn.

Thông qua cảm giác nguyên tố nước, Tần Nhược cảm nhận được một cách rõ ràng rằng chiến trường nơi đây đã bị một bầu không khí vừa quái lạ lại vừa trầm trọng bao phủ. Nguồn gốc của bầu không khí này không phải đến từ con Ma Quỷ Cự Ngạc đang đứng ở xa xa quan sát hai gia tộc người chơi, cũng không phải đến từ đám cá sấu bậc bốn đang dần dần này mới thêm giữa đầm lầy, mà là từ gia tộc Hắc Ngục và gia tộc Tiêu Dao, một bên thì đang bình tĩnh quan sát chung quanh, còn bên kia thì đang dần dần tiến tới...

Rốt cục cũng đến rồi!

Gia tộc Tiêu Dao, một trong các gia tộc thuộc bảy chiến minh, những thế lực mạnh mẽ nhất Vinh Quang!

Cuối cùng cũng có cơ hội tiếp xúc khoảng cách gần với tràng cảnh vây BOSS của thành viên bảy chiến minh rồi! Nghĩ đến đây, trong lòng Tần Nhược không nhin được mà kích động - trong quá trình quan sát này, chỉ cần mình tiếp thu được một số kinh nghiệm từ họ, mình sẽ được lợi rất nhiều.

Hơn nữa từ trước đến giờ, hắn cũng không phải hiểu lắm về thực lực của những thế lực đứng ở đỉnh Vinh Quang như thế, không biết được những người này rốt cục mạnh đến mức nào, cũng không biết giữa mình với những người này chênh lệch bao nhiêu... Hắn đã quyết tâm sẽ phát triển thật tốt trong trò chơi, cho nên rất nôn nóng muốn biết những chuyện này.

Ngay chính lúc này, gia tộc Tiêu Dao rốt cục bước chân vào chiến trường với một khí thế rất hùng hổ.

Theo đà rời khỏi lũ lượt của đám mục sư bên Bát Thần Chúng, gần trăm tên người chơi với trang bị chói mắt của gia tộc Tiêu Dao cũng ngay ngắn tiến vào sâu hơn. Mặc dù tốc độ không nhanh, nhưng vẫn đủ để lộ ra một cảm giác rất tự tin, ung dung. Tần Nhược thậm chí còn ‘nhìn thấy’ một cách rõ ràng sự thoải mái và hứng chí trên khuôn mặt của những tên chiến sĩ cuồng bạo bên ấy nữa. Khác với sự khẩn trương khi Bát Thần Chúng đối đầu với Ma Quỷ Cự Ngạc, đám người này dường như không đặt nó vào trong mắt chút nào cả. Sự ung dung được thể hiện một cách tận cùng.

Trái lại, phía đối diện, bên gia tộc Hắc Ngục thì... Biểu hiện của họ lại càng khiến Tần Nhược không biết phải nói gì hơn.

Rõ ràng là chung quanh Ma Quỷ Cự Ngạc đã không còn người chơi nào thu hút sự chú ý của nó nữa rồi, rõ ràng là bốn phía của họ đang có những con cá sấu nhào qua, nhưng... ba mươi người này lại tựa như không hề muốn rời khỏi, cũng như không hề chuẩn bị sẵn tinh thần để nghênh đón Ma Quỷ Cự Ngạc vậy, chỉ tiếp tục để hai tên đạo tặc trong đội thu thập những loại dược liệu mọc trên vách núi mà thôi. Thật không biết vì sao họ lại nghĩ rằng con Ma Quỷ Cự Ngạc kia sẽ không đi qua chọc đến họ đây, chẳng lẽ họ cho rằng nó đã đói tính, bắt đầu ăn chay sao?

Tần Nhược thậm chí còn lo lắng thay cho họ đến cả nửa ngày nữa.

Có điều Ma Quỷ Cự Ngạc hình như đã thật sự đổi tính mất rồi, không những không đi tấn công người của Hắc Ngục mặc dù nhìn thấy họ động tới đám

dây leo ma quỷ, mà thậm chí còn không tấn công cả người của gia tộc Tiêu Dao đang chủ động tới gần nơi nó ở nữa. Nó chỉ chậm rãi lui vào một góc, liên tiếp gầm gừ để kêu gọi đám cá sấu đang này mới chung quanh tụ lại bên cạnh mình, tựa như biết rằng đám người này không dễ đối phó vậy.

Tần Nhược nhìn mà lú cả lưỡi: chết tiệt, thật là thành tinh mất rồi... Lẽ nào ngay cả quái vật cũng biết chuyện của bảy chiến minh hay sao? Hay nó cũng biết mấy người này lợi hại chứ hả? Thật là quái quá đi mất!

Bầu không khí giữa sân bắt đầu trở nên quái dị hơn.

Lúc này, từ trong đám người của gia tộc Tiêu Dao bước ra một tên cuồng chiến. Tần Nhược thấp cấp, bởi vậy không thể tra xét được dữ liệu tí mĩ của đối phương, chỉ có thể nhìn từ bề ngoài của y mà đoán rằng y hẳn cũng giống như Lục Tâm, cũng là một tên cuồng chiến cự lĩnh, hơn nữa phần lợi hại sẽ chẳng kém chút nào so với Lục Tâm cả.

Ngoại hình tên này rất to lớn, trên vai lại vác theo một cây kiếm dài chừng hai mét, rộng hai mươi centimet... Ngoại hình to lớn, vũ khí cũng to lớn, phối hợp với nhau thật rất dễ gây ấn tượng. Y bước từ phía sau đám cuồng chiến ra với một bộ dạng rất cà-lơ-phát-phơ, ánh mắt nhìn con Ma Quỷ Cự Ngạc đằng xa, sau đó dừng lại ở đám người Hắc Ngục.

“Gia tộc Tiêu Dao làm việc, người không liên quan nhanh chóng lượn đi!” Thanh âm hần vang dội, truyền đi khắp bốn phía...

Thật đúng là phong phạm của chiến minh đấy, cho dù đối phương có là người của Hắc Ngục, cũng không chừa cho chút thể diện mà! Tần Nhược thầm cảm thán trong lòng, đồng thời cũng càng kích động hơn, ánh mắt bắt gặp chuyển qua hướng của gia tộc Hắc Ngục. Thật không biết đối với ‘lệnh đuổi khách’ kia của gia tộc Tiêu Dao, họ sẽ phản ứng thế nào đây nhỉ? Nghe nói người trong Hắc Ngục đều là một đám cứng cổ không bao giờ cúi đầu cả!

Suy nghĩ này vừa dâng lên trong lòng Tần Nhược thì bên Hắc Ngục quả nhiên có một nguyên tố sư bước ra!

Dưới sự trợ giúp của cảm giác nguyên tố nước, Tần Nhược phát hiện thấy bên trong đám người của Hắc Ngục lại có đến ba người có trọn bộ trang bị chữ cam, thật là tốt đến kinh người! Những người còn lại, trên người cũng không hề thiếu trang bị chữ vàng và trang bị chữ cam, người kém nhất thì chỉ có hai món chữ tím...

Nhìn lại bên này, mặc dù chất lượng trang bị bình quân có kém hơn người của Hắc Ngục, nhưng số người có nguyên bộ chữ cam hoặc chữ vàng thì lại nhiều hơn.

Tần Nhược thầm hít vào một hơi lạnh trong lòng: mình đây là nhờ có vài món chữ vàng mới làm giàu được, nào ngờ trước mặt những gia tộc thuộc chiến minh và gia tộc Hắc Ngục thì trang bị chữ vàng lại chẳng đáng cái gì như thế này...

Thật là khiến người ta tổn thương quá đấy!

Tên nguyên tố sư bước ra từ trong gia tộc Hắc Ngục cũng là một trong những người có đủ một bộ trang bị chữ cam. Lúc này, y mở miệng hỏi một câu với gã cuồng chiến cự lĩnh nọ: “Tên đen thui kia, trước mặt người của Hắc Ngục mà còn dám chứng tỏ uy phong à, muốn solo không?”

“Phụt...”

Nghe thấy ngữ khí và nội dung không chút khách khí của y, Tần Nhược không khỏi phì cười. Nháy mắt, mấy chục đôi mắt của cả hai nhóm người kia tựa như những lưỡi dao quét tới, nếu không nhờ có thuật Hóa Thủy yểm hộ, phỏng chừng người hần đã bị những ánh mắt ấy đâm xuyên qua N cái lỗ rồi ấy chứ.

Hồng bét, bại lộ rồi!

Trái tim Tần Nhược căng chặt, sau đó không hề mề dỗi nơi đứng ngay. Cho dù biết trong môi trường như hiện giờ bọn họ sẽ rất khó phát hiện được sự tồn tại của mình, nhưng tiếp tục đứng ở chỗ cũ thì khả năng bị thăm dò ra sẽ rất lớn!

Gần như là cùng một thời gian, tên chiến sĩ cự lĩnh bị nguyên tố sư gia tộc Hắc Ngục gọi là ‘tên đen thui’ kia quay đầu nhìn về phía Tần Nhược chằm chằm, hừ nhẹ: “Lá gan thật không nhỏ đó nha... Hừ!” Quả thật là đã lâu không có ai dám nhìn mò nhìn gia tộc Tiêu Dao làm việc như thế này rồi, thật không biết đây là tên nào mà không biết trời cao đất dày như thế...

Chỉ một thoáng sau đó, Tần Nhược rõ ràng trông thấy có hơn mười tên người chơi nọ từ phần sau của đám người Tiêu Dao lao ra, cấp tốc vây quanh nơi mà hần vừa đứng. Đồng thời, cũng có vài bóng người nữa hiện ra...

Lợi hại, chung quanh vẫn còn mai phục cao thủ!

Tần Nhược vội vàng ngừng việc hít thở lại, bàn tay hần cũng cho vào trong túi đeo, khăn trương nắm chặt quyền sách về thành.

Mặc dù hần không cảm thấy trong tình hình này đối phương vẫn còn có thể xác định được vị trí của hần, nhưng đây dù sao cũng là người của bảy chiến minh, mà hơn nữa Lục Tâm cũng đã từng nói với hần rồi, rằng trong trò chơi này, số người sáng tạo ra kỹ năng tuyệt đối không phải chỉ có mình hần... Cho nên, tuyệt đối không thể bài trừ chuyện hần bị phát hiện được!

Để tránh khỏi việc đắc tội với người của bảy chiến minh, trước khi bị phát hiện và cưỡng ép rời khỏi trạng thái nguyên tố nước, hần nhất định phải trở về thành, rời khỏi nơi này - cho dù những người đang chạy qua đây đều có tên đồ cả, nhưng hần cũng không muốn thực sự đắc tội với chiến minh U Minh Quỷ Trảo, huống hồ gì hần cũng không cho rằng thực lực của đội chấp pháp chiến minh sẽ yếu đến mức đáng thương như của Bát Thần Chúng được.

Nhưng thật không hổ là một trong những gia tộc thuộc bảy chiến minh, người của gia tộc Tiêu Dao mặc dù đã phát hiện có người đang rình mò bên cạnh, nhưng cũng không hao phí tâm trí vào việc tìm kiếm nhằm chán nhiễu.

“Tên đen thui” thu hồi ánh mắt, nhìn lại nguyên tố sư đứng đầu của phía Hắc Ngục, hơi hé hé miệng, sau đó như nhớ tới câu khiêu khích vừa rồi của y, bèn tỏ vẻ đau khổ ôm trán, cao giọng nói:

“Lão đại nói thế là không đúng rồi, đàn em sao dám tỏ uy phong trước mặt các anh em đây chứ? Hắc Thần lão đại là huynh đệ của tộc trưởng bọn này, cũng giống như lão đại của bọn này vậy, cho nên các anh em trong Hắc Ngục đều là huynh đệ của bọn này cả, không tính là người ngoài.”

Tần Nhựt nghe mà con ngươi như muốn lòi ra:

Lão đại của Hắc Ngục và phó minh chủ của U Minh Quỷ Trảo có quan hệ đồng bọn à? Bày trò gì thế?

“Thôi đi chú mày, chỉ biết vỗ mông ngựa thôi! Con cá sấu ấy cho chú mày đấy, thu phục nhanh rồi rút đi!” Tên nguyên tố sư bên Hắc Ngục có vẻ như chịu không nổi cái bộ dạng hiện thời của “tên đen thui” nữa.

“Ha ha, tuân lệnh!” “Tên đen thui” cười ha hả một tiếng, sau đó sắc mặt chợt nghiêm lại, dẫn đầu lao vọt về phía Ma Quỷ Cự Ngạc.

Chớp mắt, các thuật tăng trạng thái của mục sư, cùng một luồng gió nhẹ cũng nổi lên, đồng loạt nhập vào người của y. Rất nhanh sau đó, tên cường chiến cự linh này hơi rung động thân thể, rồi một luồng hào quang màu máu kèm theo một khí thế mạnh mẽ khiến người chợt phát ra từ trên người y!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Cường giả chân chính, Hắc Át Kiếm

“Grào!!!”

Tên cường chiến cự linh cầm đầu nhóm người của gia tộc Tiêu Dao vừa mới lao tới, Ma Quỷ Cự Ngạc cũng gầm lên thật lớn. Im ắng nửa ngày, bên cạnh nó đã tụ tập được hơn trăm con cá sấu bậc bốn, đã là một lực lượng không thể xem thường, nếu so sánh với đội ngũ loài người trước mắt kia, cũng có sức để chiến đấu một trận!

Hơn trăm con cá sấu nhận được lệnh, tức khắc ào ào chui vào trong nước. Những thanh âm rào rào vang không dứt bên tai mọi người, mức độ dày đặc của chúng khiến người ta cảm thấy nhánh quân này sẽ mạnh mẽ hơn so với lần trước nhiều. Nhánh quân này tạo thành hình mũi tên, mục tiêu là tên cường chiến dẫn đầu của gia tộc Tiêu Dao...

Nhìn thấy cảnh này, Tần Nhựt không còn biết phải nói gì nữa - dường dường một con BOSS vương giả bậc ba, vậy mà lại đi chỉ huy một lượng lớn thú hạ tán công một người chơi, thật là quá sức tưởng tượng rồi.

Nhưng, chiến lực mà tên cường chiến nọ bày ra lại khiến Tần Nhựt phải chấn động, suốt nửa ngày không biết nên nói gì!

Chỉ thấy, nhịp bước vốn rắn chắc của tên này đột ngột nhanh hơn, kéo theo những ảnh tàn nhẫn nhật. Y như chạy trên đất bằng, đạp trên mặt đất lồi lõm của đầm lầy, lao vút tới. Giữa đường, thân hình y chợt lắt, sau đó lặp lại đến mười lần, lần nào cũng né được một cây gai đất nhọn hoắt chợt đâm lên! Con đường tiếp theo không những có càng nhiều gai đất hơn, mà còn có cả đá rơi nữa, nhưng y vẫn cứ né tránh được hết, khiến người ta không thể tưởng nổi rằng y tại sao lại có thể đoán được cạm bẫy phía trước, cũng như làm sao có thể làm được những động tác tránh né khó khăn đến như vậy nữa!

Tần Nhựt cảm thấy thực lực của tên cường chiến này đã tăng vọt lên đến một mức độ mà trước giờ chưa từng có, ít nhất thì trong số những người mình từng gặp, không có bất cứ ai có thể so sánh với y nổi. Cho dù là kẻ đã từng làm đội trưởng chiến đấu của chiến minh Từ Kinh Hoa như Lục Tâm, cũng không có được sức phán đoán phi thường như thế!

Sự chấn động mà y mang đến cho Tần Nhựt vẫn còn chưa kết thúc, y không hề giảm tốc độ mà vẫn thoải mái tiến đến vị trí cách Ma Quỷ Cự Ngạc chừng ba mươi mét - dù đối mặt với đàn cá sấu dày đặc, y vẫn không hề giảm tốc độ! Đột nhiên, tên cường chiến này chợt rùn gối, rồi bật lên!

Nhảy cao!

Thanh kiếm dài đến hai mét trong tay y giương lên, một con cá sấu nọ theo bản năng ngẩng đầu nhìn...

“Ầm!!!”

Tựa như bị một quả tạ vạn cân đánh trúng, cái đầu của con cá sấu này vẩy ra thật nhiều máu, còn tên cường chiến nọ thì mượn lực lộn một vòng, vượt thêm được khoảng cách vài mét. Đám cá sấu dưới chân y nhao nhao quay đầu định vây công, kết quả là vừa mới quay xong thì đã bị một đám phép

thuật bậc bốn từ phía sau đổ xuống khiến ngã lăn quay. Dưới sự tấn công của một loạt những phép thuật bậc bốn, khoảng hai chục con cá sấu ở khoảng này chỉ biết điên cuồng gào lên, sau đó gục ngã...

Mà tên cuồng chiến vô cùng phong cách nọ rốt cục đã không còn có thể băng băng lao tới được nữa - đòn tấn công của Ma Quỷ Cự Ngạc không dễ né tránh. Đường kính của phép thuật trọng lực Ma Quỷ Cự Ngạc xuất ra là mười mét, vừa chạm vào người của y là khiến thân thể y cấp tốc hạ xuống mặt đất ngay.

Có điều khi tiếp đất, y lập tức móc từ ba lô ra một bình thuốc, rót vào trong miệng, vàng hào quang màu vàng nặng nề bao phủ trên thân y nhất thời biến mất...

Cảnh này cũng bị Tần Nhưộc ‘nhìn’ thấy một cách rõ ràng - thuốc xua tan, một sản phẩm của công hội Thuật Sĩ Luyện Kim, có thể giải trừ mọi trạng thái tiêu cực trên thân ngay tức thì. Nó vô cùng hữu dụng, nhưng tác dụng chỉ có một lần mà thôi, đồng thời cũng vô cùng hao tiền, một bình như thế giá đến năm trăm đồng vàng.

Thật là xa xỉ quá!

Trong khi Tần Nhưộc còn đang than thở thì tên cuồng chiến nọ đã một lần nữa lao tới, lần này y tiến được thêm mười mét, thanh kiếm trên tay chém ra một cách dũng mãnh, không có một con cá sấu nào có thể ngăn được bước chân y.

Mặc dù thân ở trong đàn cá sấu thì không thể nào né tránh hết các đòn tấn công được, nhưng y vẫn chỉ bị trúng rất ít đòn, mà điều khiến Tần Nhưộc càng không biết nói gì thêm chính là, cho dù có bị đánh trúng, thân hình y vẫn không suy suyền, thanh kiếm không hề vẫn thực hiện những động tác phổ thông như chặt, quét, đâm một cách cực kỳ trôi chảy.

Đòn của đám cá sấu kia xem ra không gây hại được gì cho y, mà đòn tấn công của y thì mỗi khi đánh trúng con cá sấu nào, con cá sấu đó tức khắc như bị một đoàn tàu xe lửa tông trúng vậy, máu thịt văng ra, bản thân thì ngã ào vào trong mặt nước đầm lầy cách đó mấy mét...

Tên cuồng chiến cự linh ấy tựa như một cỗ máy chiến đấu trí tuệ cao, liên tục đánh bay những con cá sấu chắn trước mặt mình, tiến gần đến phía Ma Quỷ Cự Ngạc!

Phía xa, người của Hắc Ngạc đã thu thập xong cây sợi leo thứ nhất. Nhìn thấy cảnh tên cuồng chiến ấy dũng mãnh tung hoành trong đàn cá sấu, phần lớn người trong họ đều lộ ra thần sắc kinh hãi, đồng thời, hành động cũng trở nên chậm chạp hơn.

“Thằng nhãi này, từ lúc nào đã trở nên đáng sợ như thế rồi?”

Kẻ vừa mới than thở chính là tên nguyên tổ sư hệ bóng tối lúc đầu đáp lời với tên cuồng chiến đằng kia. Y nhìn sự uy phong của tên cuồng chiến ấy, cộng với hành động vừa lùi ra sau, vừa găm giữ một cách đầy kiên cố của Ma Quỷ Cự Ngạc mà trong lòng chấn động, sâu sắc thờ dài một câu.

Nói xong, ánh mắt y chuyển đến một tên huynh đệ bên cạnh.

Cương Thiết Trường Thành, cuồng chiến kim cương cấp 47, cũng là kẻ có trọn bộ chữ cam, thực lực đứng hàng thứ ba trong gia tộc Hắc Ngạc, lấy lực phòng ngự và năng lực bộc phát mà nổi danh, đồng thời cũng là một trong mười đội trưởng chiến đấu của gia tộc... Nhìn bàn tay nắm vũ khí đến trắng bệch, sau đó là gương mặt đầy chiến ý mãnh mẽ của Cương Thiết Trường Thành, nguyên tổ sư cầm đầu hỏi:

“A Cương, cậu cảm thấy thực lực của hán thể nào?”

Lúc này, Ma Quỷ Cự Ngạc đột nhiên ngẩng cổ lên, bắt đầu kêu gọi thứ mà vừa khiến Tần Nhưộc phải thập phần hoảng sợ - Từ Vong Vãn Tinh!

Sắc mặt Tần Nhưộc thoáng chốc trở nên trắng bệch. Nhất thời, hán nhớ lại làn sóng chấn động đáng sợ có thể khiến các đơn vị ẩn hình trong đường kính trăm mét phải hiện hình kia.

“Đáng chết!” Tần Nhưộc thầm mắng một tiếng trong lòng, sau đó thò tay vào trong ba lô nắm chặt quyển sách về thành, định trước khi Từ Vong Vãn Tinh hạ xuống thì kịp thời dùng nó, để tránh bị đám đạo tặc của gia tộc Tiêu Dao còn lơ lửng cách đây chừng mười mét phát hiện.

Nhưng chớp mắt khi ánh hào quang chói mắt của phép thuật ấy dâng lên, một tiếng quát to đã thoát ra từ trong miệng của tên cuồng chiến cự linh dẫn đầu, sau đó, Tần Nhưộc nhìn thấy y nhảy lên thật cao, hai tay nắm chặt thanh kiếm không hề, mục tiêu là phía trước mặt của Ma Quỷ Cự Ngạc.

Với góc nhìn của người đứng từ xa xem, thân hình y đã tiếp cận rất gần với vòng xoáy khổng lồ vừa mới được tạo ra ở trước mặt Ma Quỷ Cự Ngạc, thanh kiếm của y nhắm thẳng vào vòng xoáy đó, rồi...

Chợt chém xuống!

Trúng ngay cái cổ đồ sộ của Ma Quỷ Cự Ngạc!

Con cá sấu khổng lồ ấy bị thương, máu phun ra!

Vì thế, phép thuật Từ Vong Vãn Tinh lập tức bị gián đoạn!

“Grào!!!”

Ma Quỷ Cự Ngạc không ngừng kêu gào, cái đầu khổng lồ không ngừng vung vẩy khiến máu tươi vãi ra chung quanh. Nhưng tên cuồng chiến ấy lại không hề vì vậy mà dừng tay, y nhanh chóng lướt qua, lại gây thêm một vết thương tràn máu ở phần bụng của Ma Quỷ Cự Ngạc.

Liên kích!

Loạt liên kích từng được phô diễn trong tay của Lục Tâm..

Trọng Kích! Trùng Chàng! Long Sĩ Đầu!

“Grào!!!”

Đột ngột, một vùng những lưỡi dao sắc bén chọt đâm lên, làm gián đoạn kỹ năng tiếp theo của tên cuồng chiến đang tấn công ấy, đồng thời cũng khiến Ma Quỷ Cự Ngạc thoát khỏi thảm cảnh nhận đủ bốn đòn liên kích (liên kích càng nhiều thì mức tổn thương càng lớn).

Đòn tấn công của một con BOSS vương giả bậc ba dù sao cũng khác với đòn tấn công của những con quái phổ thông, cho dù có là thủ lĩnh của một nhánh quân thuộc gia tộc Tiêu Dao, cũng không có khả năng bỏ qua được. Có điều, nhóm người của y cũng thật xứng danh, những nơi y đi qua, đám cá sấu bậc bốn đều bị họ tiêu diệt hết, khi thấy đội trưởng của mình bị thương, mấy lượt phép chữa thương lập tức đồng loạt rơi vào người y ngay, khiến HP y nháy mắt phục hồi đầy, giúp y một lần nữa xung trận! Đồng thời với lúc này, từ trong số họ lại có một hàng người bước ra, chính tề trút phép thuật các hệ xuống người của Ma Quỷ Cự Ngạc.

Hủ Thực Chi Cầu, Tử Lôi, Hỏa Thần Chi Nộ, Bạo Viêm, Huyền Băng Thức, Không Gian Chi Nhận, v.v...

Trên thân thể đồ sộ của Ma Quỷ Cự Ngạc nhất thời xuất hiện đầy rẫy những vết thương, máu tươi văng khắp nơi.

Một bầy nguyên tố sư tấn công xong lập tức lui lại phía sau, đổi chỗ cho đợt người thứ hai đã tụ tập phép thuật xong. Ánh mắt Ma Quỷ Cự Ngạc vừa mới chuyển qua bên đây thì tên cuồng chiến đội trưởng đã lao lên, phối hợp với bốn tên cuồng chiến máu thú cùng ngăn cản nó. Sau một lượt giao chiến, HP của Ma Quỷ Cự Ngạc bắt đầu cấp tốc hạ xuống...

So với những tên cuồng chiến máu thú của của Bát Thần Chúng, bốn tên cuồng chiến máu thú bên gia tộc Tiêu Dao nếu so về bất cứ phương diện nào cũng đều mạnh hơn không chỉ một bậc: tư thế nắm thuẫn, góc độ nghiêng đón đòn tấn công, v.v... đều rất tinh vi, với mục đích là giảm tổn thương nhận được đến mức thấp nhất, đồng thời cũng có thể giữ vững được thân hình, một bước không lui. Bốn người đó đã dùng hành động thực tế để phô diễn một cách hoàn mỹ về hình tượng những ‘lá chắn thịt’.

Còn phần tên cuồng chiến cự linh cầm đầu thì, không thể nghi ngờ, đây chính là kẻ chói mắt nhất trong trận chiến này, ngay cả một kẻ vốn một mực tôn thờ chiến đấu bằng trí óc, thích phong phạm nho nhã như Tần Nhược mà cũng không khỏi thầm run rẩy, kích động trong lòng - cường giả, đây mới thật sự là cường giả!

Lúc này, phía xa, Cường Thiết Trường Thành mới chậm rãi thả lỏng người, trả lời câu hỏi lúc trước của tên nguyên tố sư thủ lĩnh: “Rất mạnh... Không hổ là đội trưởng chiến đấu mạnh nhất của gia tộc Tiêu Dao - Hắc Át Kiếm.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 118: Có gan thì đi ra giết

Bước từ trong đầm lầy Ma Quỷ ra, những động tác vừa nhanh nhẹn vừa dữngmãnh của Hắc Át Kiếm vẫn không ngừng quay cuồng trong đầu Tần Nhược, khiến hần không thể nào bình tĩnh nổi. Khác với những đoạn phim chiến đấu xem trên mạng, cảm giác khi quan sát tận mắt với cự ly gần như thế này mang đến sự rung động mãnh liệt hơn bao giờ hết! Hơn nữa, lúc này, Tần Nhược cũng không chút hoài nghi rằng Hắc Át Kiếm có thể một mình đánh lật được Ma Quỷ Cự Ngạc - nếu y có thể mãi duy trì được cường độ chiến đấu như thế, đồng thời cũng mang đủ thuốc phép, vậy chuyện này không phải là vấn đề.

Cường giả, đây mới chân chính là cường giả!

Chẳng trách gì ngay cả những thành phần càn rỡ như Bát Thần Chúng mà nhân số có gấp mấy lần họ cũng chỉ ngoan ngoãn rút lui mà thôi; chẳng trách gì trước mặt tộc trưởng Bát Thần của Bát Thần Chúng, Hắc Át Kiếm thậm chí chẳng thêm liếc lấy nửa con mắt; cũng chẳng trách gì những người bị đố tên của gia tộc Tiêu Dao lại dám không kiêng nể gì xuất hiện trước mặt mọi người như thế...

Gia tộc Tiêu Dao có một chỗ dựa khổng lồ là chiến minh U Minh Quỷ Trảo, lại có một người mà có thể một chọi một với một con BOSS vương giả bậc ba, còn cần gì phải giao lưu tình cảm với một đám ô hợp nữa chứ?

Nghĩ đến đây, trong lòng Tần Nhược như sôi trào: một thực lực mạnh mẽ, một sự uy phong lẫm lẫm như của Hắc Át Kiếm, chỉ cần là một người chơi có khát vọng thì ai lại không muốn có chứ? Ngay cả hần mà cũng lần đầu bị gọi lên khát vọng muốn tận hưởng sức hấp dẫn của trò chơi này rồi.

Rong ruổi giang hồ, trường kiếm hoành thiên hạ!

Mặc dù hẳn chỉ là một kẻ điều khiển nguyên tố, không thể chiến đấu với một phong cách điên cuồng như Hắc Át Kiếm, nhưng chỉ cần triệt để khai quật được những đặc điểm của nghề nghiệp này, đạt được một tầng thứ nhất định, vậy... Hẳn cũng có thể trở nên rất mạnh!

Mặc dù chưa chắc có thể đạt tới tầng thứ của những đội trưởng chiến đấu trong các chiến minh, nhưng ngang hàng với những người như Lục Tâm thì vẫn còn có thể. Với những người chơi đã tôi luyện kỹ xảo qua nửa năm tuổi Vinh Quang, đã tích lũy được một lượng khá kinh nghiệm, trang bị lẫn kỹ xảo như Hắc Át Kiếm thì có ở trên mình cũng rất bình thường. Có điều, Tần Nhược cũng đã thông qua vài con BOSS, thông qua Phong Cuồng Huyết Bình và người của Bát Thần Chúng để tìm được sự tự tin của bản thân mình! Hẳn vững tin rằng đợi đến khi mình bậc bốn, đã quen thuộc với mọi phép thuật bậc bốn, đồng thời cũng đã nắm giữ thuật Hóa Thủy cao cấp hơn, năng lực khống chế nước thâm sâu hơn, hẳn cũng sẽ có thể mở ra một cánh cửa dẫn đến một khung trời rộng lớn!

Giống như những cường giả am hiểu khống chế nguyên tố như Huyết Sắc Từ Kinh, Từ Điện Cuồng Lôi vậy...

Tóm lại!

Lần đến đầm lầy Ma Quỷ này, cũng coi như là đáng giá!

Trong khi cuộc chiến nơi đầm lầy Ma Quỷ bắt đầu tiến vào giai đoạn kết thúc thì thị trấn Hắc Huỳnh lại trở nên không yên tĩnh.

Bên trong bên ngoài trấn đều có rất nhiều người chơi túm lại bàn luận về chuyện xô xát trong đầm lầy Ma Quỷ giữa gia tộc Bát Thần Chúng và một tổ chức ô hợp nọ có tên gọi Căn Cứ Địa. Những người truyền bá đương nhiên đều là những người từng đi vào trong đầm lầy cả. Nhiều người nghị luận như vậy khiến hành vi xấu xí của Bát Thần Chúng rất nhanh bị truyền đi khắp thị trấn. Trong một khoảng thời gian ngắn, hầu như bất cứ người chơi nào trong thị trấn Hắc Huỳnh cũng đều biết được gia tộc Bát Thần Chúng đã dùng một phương thức đáng xấu hổ lấy được tin mật về Ma Quỷ Cự Ngạc từ một đoàn thể vô danh nhỏ bé, sau đó cũng những tay cướp đoạt của họ.

Vốn là hành vi này từ trước đến giờ không có gì mới mẻ cả, dù sao đây cũng là thế giới trò chơi mà, một thế giới mà dựa vào sức mạnh để nói chuyện, nhưng...

Thủ đoạn của Bát Thần Chúng cũng thật là nham hiểm một cách quá đáng, nào là bán đứng, phản bội, rồi lừa gạt, tóm lại là những chiêu trò hại người nào nổi danh nhất thì chúng cũng đều dùng ra cả. Vậy mà cuối cùng sau khi xuất động cả ngàn thành viên gia tộc lẫn một đám chấp pháp, vẫn cứ bị hai trăm người chơi bên phía Căn Cứ Địa quấy rối cho loạn cả lên, thời gian kéo dài suốt mấy tiếng đồng hồ...

Sau đó, gia tộc Hắc Ngạc danh tiếng lừng lẫy và một gia tộc thuộc chiến minh U Minh Quỷ Trảo là Tiêu Dao cũng đều xuất hiện, khiến Bát Thần Chúng sắp thành lại bại.

Bát Thần Chúng phải lui xui rút khỏi đầm lầy Ma Quỷ, hơn nữa, còn là sau khi tộc trưởng của mình bị đội trưởng chiến đấu gia tộc Tiêu Dao khinh thường nữa! Tin này truyền ra, khiến những người biết được cảm thấy thật hả lòng hả dạ.

Đám huynh đệ trong Căn Cứ Địa lại càng kích động không nguôi, có một số người bất kể tổn thất của bản thân, quát to hô hào mọi người đến quán rượu chúc mừng.

Mặc dù cuối cùng không thể đánh chết được Ma Quỷ Cự Ngạc, thậm chí có rất nhiều đồng sự đã hy sinh cả cấp lẫn trang bị, nhưng họ cũng đã chứng kiến được sự mạnh mẽ của Ma Quỷ Cự Ngạc và bộ mặt của gia tộc Bát Thần Chúng.

Mà điều quan trọng nhất chính là, họ cũng đã đánh chết được không ít thành viên đỏ tên của Bát Thần Chúng, xử lý được rất nhiều người bên ấy, cuối cùng còn dây dưa được tới khi gia tộc Tiêu Dao kéo đoàn đội tới, đuổi chúng ra khỏi đầm lầy khiến chúng mất cả chí lẫn chài. Có thể nói công của mọi người không thể bỏ qua được.

Cho nên tóm lại thì, xem như đám đồng sự của Căn Cứ Địa đã trút được con giận rồi - sự tổn thất của Bát Thần Chúng mọi người đều đã nhìn thấy, không những mấy trăm người bị chết nơi ấy, mà trang bị cũng bị người ta cướp rất nhiều nữa, thành viên chấp pháp còn bị tiễn về làng hơn trăm. Điều khiến người ta càng hả hê hơn chính là, gần trăm tên mục sư của Bát Thần Chúng vẫn còn đang đứng bên ngoài đầm lầy để chờ gia tộc Tiêu Dao rút đi, hồi sinh lại đám đồng đội còn quanh quẩn trong hành lang Hồi Sinh!

Khiến chúng bị như vậy, đương nhiên phe mình chẳng còn con tức gì nữa rồi!

Bọn huynh đệ trong Căn Cứ Địa đã lảng con hận, nhưng không có nghĩa là Bát Thần Chúng cũng thế.

Cả đám người bị tộc trưởng gọi tới đánh BOSS, dây dưa đến năm tiếng đồng hồ, kết quả là không lấy được nổi cái rắm, thậm chí còn bị gia tộc Tiêu Dao đuổi đi nữa, trước đó còn hao tổn biết bao nhiêu nhân mã, trang bị, tất cả đều là mất trắng.

Ngay cả kẻ khởi xướng hành động lần này là tộc trưởng Bát Thần của Bát Thần Chúng, khi bước ra khỏi đầm lầy, nhìn đám người của Căn Cứ Địa mà ánh mắt cũng như đang nhìn kẻ thù giết cha của mình, tựa như những người bị hại không phải là họ, mà là chúng! Thế là y không ngừng sai khiến đám thủ hạ khiêu khích người của Căn Cứ Địa, ý đồ chọc giận họ một lần nữa dấy lên lửa chiến.

Nhưng đám Vương Đạt cũng không phải là đám ngốc, họ vốn đã ít người, thực lực yếu, trang bị kém, so sánh sức mạnh tổng thể thì kém quá lớn, cho nên làm gì còn tiếp tục quang minh chính đại chơi với đối phương làm gì? Mục đích đã đạt được rồi, một đám người lập tức rời khỏi thị trấn Hắc Huỳnh

ngay, chỉ còn một số ít các huynh đệ còn ẩn ức trong lòng thì cố ý lưu lại trong khu vực an toàn dùng ngôn ngữ đi khiêu khích người của Bát Thần Chúng. Thế là không những mục đích của Bát Thần Chúng không đạt được, mà ai nấy còn bị chọc cho tức giận chết nữa. Đừng nói là PK, mà ngay cả là giết người chúng cũng muốn rồi!

Đồng thời, người của Bát Thần Chúng cũng không quên tên khổng nước bậc ba Tần Nhục đã gây ra cho chúng mấy lần đá kích không nhỏ kia. Thần Sát và một ít thành viên có chút thực lực trong gia tộc Bát Thần Chúng cùng truyền âm tới cho Tần Nhục.

Lúc đầu, bọn này còn ngọt ngào bảo Tần Nhục chỉ cần giao ra những trang bị lấy được từ bọn chúng, vậy ân oán hai bên sẽ coi như quá khứ, người của Bát Thần Chúng sau này cũng sẽ không tìm Tần Nhục gây chuyện...

Nhưng, đến khi Tần Nhục nói cho chúng biết rằng hắn cũng là một thành viên của Căn Cứ Địa, bên kia lập tức trở mặt ngay, dùng giọng điệu nặng nề đe dọa:

“Thằng nhãi, mày đừng có đắc ý quá! Một thằng khổng nước bậc ba như mày, tao muốn quay thế nào thì quay thế ấy! Tốt nhất là giao đồ ra mau, nếu không sau này gặp mày lần nào giết lần đó!”

“Tao cho mày không lên nổi bậc bốn đấy!”

Đối với những lời đe dọa không có bao nhiêu sức uy hiếp như thế này, Tần Nhục dĩ nhiên sẽ không thèm để ý rồi. Hơn nữa hắn tuyệt đối sẽ không tin rằng sau khi mình giao trang bị rồi thì chúng sẽ thật sự không tìm mình gây chuyện nữa. Tần Nhục tức thì lạnh lùng trả lời một câu, khiến đám kia đều câm miệng hết:

“Cửa thị trấn Hắc Huỳnh, có gan chúng mày đi ra giết tao.”

Chuyện sau đó thì không cần đoán cũng biết, người của Bát Thần Chúng cho dù có ngu ngốc hơn đi nữa, cũng không thể nào ngu ngốc đến mức trắng trợn giết người ngay bên ngoài khu vực an toàn được. Mặc dù giết một người thì sẽ có xác suất nhất định rút ra trang bị của đối phương, nhưng sẽ không khiến rút cấp, vì đối phương có thể được mục sư hồi sinh bất cứ lúc nào, mà giết người, bị đồ tên rồi thì nếu bị giết, sẽ trăm phần trăm rút cấp, hơn nữa còn có thể bị rút trang bị càng nhiều hơn; mặt khác, còn bị giam giữ một tiếng đồng hồ...

Được đám người của Bát Thần Chúng nhắc nhở, Tần Nhục bèn tra lại số trang bị trong ba lô của mình.

Trừ mấy món góp gộp cho Vương Đạt ra thì trong ba lô còn lại đến hai mươi mốt món, trong đó phần lớn đều có thuộc tính rất khá, giá mỗi món hẳn phải trên một ngàn đồng vàng. Tăng thêm hai món chữ vàng và một món chữ tím loại cực phẩm từ Thần Sát nữa, cũng coi như là kiếm được một món kha khá rồi.

Tần Nhục không quên mất nha đầu Hình Thâm đã tranh thủ cho hắn một ít trang bị, với lại còn có công lớn trong việc cứu Vương Đạt, cho nên hắn bèn chọn một món chữ tím loại cực phẩm từ ba món do Thần Sát rút ra, ký gửi cho nha đầu ấy. Còn phần hai món chữ vàng thì vì có phần bất mất cho nên hắn thấy lưu lại vẫn tốt hơn, sau đó nhờ Lục Tâm treo trong chiến minh đối lấy trang bị hoặc bán lấy tiền là ổn.

Nhìn lại thời gian... Choáng, đã bốn giờ sáng rồi! Nếu còn không đi ngủ nữa là ngày mai xong đời mất!

Hắn bèn vội vàng nhấn một tiếng với Vương Đạt, sau đó logout ngủ.

Một thoáng trước khi logout, hắn lơ mơ nghe được một thanh âm thanh thúy vang lên, là lời nhắc của hệ thống.

Việc gì thế?

Cảnh vật trước mắt biến đổi, Tần Nhục đã rời khỏi trò chơi. Thông qua cửa sổ trong phòng ngủ, hắn nhìn màn đêm ngoài kia, sau đó một con buồn ngủ mãnh liệt chưa từng có dâng lên... Được rồi, ngủ, chờ ngày mai login rồi xem là cái gì cũng không trễ mà.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Kế hoạch của Khủng Long Pháp Sư

“Nhục, anh thật sự quen với Lý Lan Lam lắm hở?”

Đến mười giờ trưa, rốt cục Hiểu Hiểu cũng không nhịn nổi sự tò mò trong lòng, bèn trượt ghế đến trước bàn làm việc sát vách với mình, nhìn chằm chằm vào kẻ đang cúi đầu trong đám hồ sơ - Tần Nhục, hỏi ra câu hỏi đã nghẹn trong lòng cô đến hơn hai tiếng đồng hồ. Mặc dù cô không phải là dạng nữ trí thức thích chơi game, nhưng cũng không có nghĩa là cô không quan tâm gì đến chuyện trong đó. Một số nữ đồng sự hay bàn về những chuyện thú vị trong Vinh Quang, cô ngồi cạnh cũng sẽ nghe lọt tai đôi chút, dần dà, cô cũng có một mức hiểu biết nhất định về Vinh Quang.

Từ sáng sớm hôm nay, đề tài mà hầu hết các đồng sự trong công ty bàn luận đều giống nhau, trong đó còn tiện thể nhắc đến kẻ đang ‘thấp bé’ nhất đội

hình là Tần Nhực nữa. Chuyện này lập tức gọi lên lòng tò mò của Hiểu Hiểu ngay, cô bèn đi lân la hỏi, mới biết rằng ngày hôm qua Tần Nhực đã tỏa sáng chói lọi, đóng vai trò là một nhân vật khá quan trọng trong đội hình.

Cho dù phần lớn các đồng sự đều không nhìn thấy bóng tên này trên chiến trường, nhưng trong số những người được hấn cứu lại có Vua Miệng Rộng Vương Đạt - kẻ thiện nghệ ‘truyền gió’ nhất trong công ty, đồng thời còn có mười tên đồng sự của phòng ban khác nữa, cho nên dưới sự tán dương của họ, rất nhanh, toàn Căn Cứ Địa đã biết rằng ngày hôm qua Tần Nhực đã có xuất hiện, không những dẫn theo hai người bạn cứu hơn hai mươi tên đồng sự mà đồng thời còn dùng một ít kỹ xảo cực kỳ bình thường để giúp họ xử lý hơn ba mươi tên chấp pháp của Bát Thần Chúng nữa.

Có điều điều khiến Hiểu Hiểu chú ý lại chính là, theo lời mấy đồng sự thì Lý Lan Lam bên phòng tài vụ và em gái của cô ta là Lý Hinh Thâm hình như rất thân quen với Tần Nhực, hai bên có vẻ hiểu rất rõ nhau.

Với sự hiểu biết của Hiểu Hiểu về Tần Nhực, cô biết Tần Nhực sẽ không nảy sinh lòng hứng thú với những người con gái ‘lạnh tựa núi băng’ như Lan Lam, cho dù Lan Lam thật đúng là một cô gái rất xuất sắc...

Có điều, cuối cùng Hiểu Hiểu vẫn không thể nén nổi sự tò mò đang càng lúc càng bành trướng trong lòng mình, bởi vì cô biết rằng nếu một cô gái thích một người nào đó, sẽ rất có khả năng cô ấy sẽ thay đổi tính tình vì người ta - vừa này cô cũng đã ghé qua phòng tài vụ xem thử rồi, xác nhận rằng bộ dạng lạnh lùng của Lý Lan Lam dường như có một chút thay đổi so với thường ngày. Điều này khiến cô phải nhớ lại một ít chuyện ngày mà hôm qua Hinh Thâm đã hỏi cô, và những kiến nghị mà cô đưa cho Hinh Thâm..

Một sự bức bối kỳ lạ nào đó dâng lên trong lòng, khiến cô không thể an tâm làm việc tiếp được.

Bị Hiểu Hiểu kéo ra khỏi đồng hồ sơ cao như núi, Tần Nhực mát-xa đôi mắt có phần mỏi mệt một chút, sau đó quay đầu qua hỏi: “Việc này không phải ngày hôm qua tôi đã nói rồi hay sao?”

“Cho nên tôi mới hiểu kỳ đấy.” Hiểu Hiểu chớp chớp đôi mắt đang ‘lấp lánh’ ánh hào quang kỳ dị của mình: “Anh đoán thử xem liệu Mỹ Nhân Băng Giá có thật sự nảy sinh tình cảm với anh không nào?”

“Có mà nảy sinh tình cảm với cô ấy.”

Tần Nhực lờm Hiểu Hiểu một cái rồi quay đầu qua, định tiếp tục vui đùa vào đồng hồ sơ của mình. Hôm nay là thứ Sáu, là cuối tuần rồi, lượng công việc có phần lớn hơn ngày thường, hẳn định xử lý xong một cách nhanh chóng để buổi chiều khỏi cần đi làm nữa, tranh thủ thời gian về nhà luyện cấp.

Hiểu Hiểu hậm hực phòng miệng lên, hiển nhiên là rất bất mãn với câu trả lời vừa rồi của Tần Nhực. Cô định gắng hỏi thì đột nhiên có một người bước vào từ ngoài phòng, sau đó tiến đến bên này.

Hiểu Hiểu giật mình, cho là quản lý đang đi tuần tra, bèn vội vàng lui về chỗ của mình.

Đột nhiên!

“Tần Nhực!”

Một thanh âm vang lên bên tai của hai người. Tần Nhực và Hiểu Hiểu cùng đồng thời kinh ngạc nhìn về phía người mới tới...

“Sao anh lại qua đây?”

Tần Nhực đẩy ghế lui về phía sau một chút rồi đứng lên. Người kia có thân hình cao cao gầy gầy, là trợ lý của phòng tài vụ - La Thiên, cũng là kẻ vừa mới chiến đấu chung với Tần Nhực hồi rạng sáng - Khủng Long Pháp Sư. Thật không ngờ y lại đến tìm Tần Nhực vào giờ làm việc như thế này đây.

La Thiên cười, sờ sờ mũi, sau đó kéo một chiếc ghế qua, ngồi xuống: “Ngồi xuống nói chuyện đi... Đầu giờ tôi có nhắn cho cậu mấy tin mà không thấy cậu trả lời cho nên mới qua đây xem xem sao đây.” Câu này của y càng khiến Tần Nhực thắc mắc hơn: Lão này tới tìm mình làm gì nhỉ?

“A, hôm nay công việc bận quá cho nên không để ý. Thế nào, có việc gì thế?” Tần Nhực hỏi.

“Bận à? Tốt, vậy tôi sẽ nói ngắn gọn thôi.” Tiếp đó, La Thiên bắt đầu bàn về chuyện ngày hôm qua trong trò chơi với Tần Nhực. Tần Nhực nghe mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thậm chí lão già này làm quản lý thật đúng là thiếu trách nhiệm quá, trong thời gian làm việc mà còn dám phân tâm chạy xuống lầu tìm mình để bàn về chuyện trong trò chơi như thế này nữa đây, mà địa điểm lại còn là nơi mình làm việc kia!

Choáng!

Có điều điều khiến Tần Nhực phải kinh hãi chính là, La Thiên nói rằng y đã bàn bạc xong với một số đồng sự rồi, họ sẽ tập hợp toàn bộ người trong công ty lại để thành lập một chiến đội, sau đó phát triển lên thành gia tộc.

Tần Nhực nghe mà hai hàng lông mày nhíu thật chặt. Hắn thầm nghĩ, xem ra chuyện ngày hôm qua đã khiến La Thiên chịu một sự đả kích rất lớn rồi, nếu không cũng sẽ không hạ một quyết định như vậy. Dù sao thì, mọi người đều là thành phần trí thức có việc làm ổn định cả, mà chuyện thành lập chiến đội hay phát triển gia tộc thì phải là những người chơi hoặc công hội chuyên nghiệp mới có thể làm được, hạ xuống một bậc thì cũng phải là một ít người chơi có thời gian dồi dào mới ổn. Bất những người chỉ có thể dành được chút thời gian buổi tối để giải trí như họ làm việc này, vậy cho dù có thành công đi nữa cũng chỉ là một cái giàn hoa mà thôi, thậm chí còn không bằng cả lũ Bát Thần Chúng nữa.

“Anh định thành lập gia tộc để ăn thua đủ với lũ Bát Thần Chúng à?” Tần Nhưộc nói toạc ra thâm ý của La Thiên ngay. La Thiên cũng không phủ nhận, y nghiêng chặt răng, gật đầu: “Bọn tôi đều cảm thấy gia tộc Bát Thần Chúng hẳn phải bị trừng phạt.”

“Bọn chúng đã phải trả giá lớn cho hành vi của chúng rồi.”

“Chưa đủ, phải triệt để lật đổ chúng mới đủ!” La Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nhưng y vừa mới nói xong thì Tần Nhưộc đã cười xòa một tiếng: “Mọi người vào chơi trò chơi chẳng ai là vì bị hành hạ cả. Theo tôi thấy, hiện giờ cho dù chúng ta có thành lập được một gia tộc đi nữa, cũng không có đủ thực lực để ăn thua đủ với Bát Thần Chúng, đúng không?”

Về mặt này, La Thiên hiển nhiên là đồng ý, cho nên y gật gật đầu, nói:

“Kế hoạch của tôi là như vậy, trong khoảng thời gian đầu chúng ta sẽ chỉ lo liệu phát triển, không gây xung đột với Bát Thần Chúng, cho dù có đụng phải cũng sẽ chủ động né tránh. Tôi biết chúng ta còn thua Bát Thần Chúng hẳn phần lớn các gia tộc rất nhiều, nhưng chúng ta cũng có một ưu thế mà không ai có, đó chính là người của chúng ta đều làm chung với nhau, hiểu rõ nhau, quen thuộc và tín nhiệm lẫn nhau! Chính vì sự tín nhiệm ấy mà tôi tin rằng một khi chúng ta thực sự cố gắng thì chắc chắn sẽ trưởng thành nhanh hơn những gia tộc khác rất nhiều!”

Biểu tình của Tần Nhưộc dần dần giãn ra. Lão La Thiên này nói thật cũng không phải không có lý, hơn hai trăm tên đồng sự trong công ty nếu chia sẻ tín tức với nhau về trang bị, cấp bậc, bản đồ phụ, đồng thời còn có thể cùng khai quật với nhau một cách tin tưởng hoàn toàn thì quả thật rất có khả năng sẽ như La Thiên nói vậy, thực lực của mọi người sẽ tiến bộ vượt bậc trong khoảng thời gian thật ngắn!

Nhưng...

Muốn thật sự làm được điều này thật khó khăn lắm, cũng phiền phức nữa! Mà điều khó nhất chính là chính sách phân phối ích lợi...

Không ngờ trải qua một đêm, La Thiên đã cân nhắc được không ít, Tần Nhưộc vừa mới đề cập đến những chuyện này thì y đã đưa ra phương án giải quyết rất kỹ càng tỉ mỉ, và cũng rất thích đáng ngay. Mà điều khiến Tần Nhưộc phải tán thán chính là, trong đó La Thiên thậm chí còn vận dụng chức vụ của mình trong công ty để cất nhắc những người có năng lực nổi trội, đưa họ đảm nhiệm một ít chức vụ trong gia tộc nhằm hoàn thiện chế độ nữa.

Chỉ ngần ngừ mấy câu hỏi đáp, một mô hình gia tộc đại khái đã được phác thảo ra, khiến ngay cả người không rõ lắm là Hiểu Hiểu mà cũng mù mẫn nghe, có đôi khi còn lộ ra biểu tình suy ngẫm, sau đó liên tiếp gật đầu nữa.

Sau khi trút hết toàn bộ ý tưởng của mình rồi, La Thiên mới kích động hỏi Tần Nhưộc: “Cậu cảm thấy thế nào?”

Tần Nhưộc trầm ngâm một lúc, rồi mới nghiêm túc gật gật đầu:

“Nếu có thể thuận lợi thực hiện được thì đúng là có thể thành công. Có điều... Tôi chỉ sợ không có nhiều thời gian đi với mọi người mà thôi.” Hẳn hiện giờ vẫn chưa thể đặt hết tâm tư vào chuyện phát triển với mọi người được, bây giờ đi theo nhóm Lục Tâm kiếm tiền mới là điều cần thiết nhất, nếu vì kiến thiết gia tộc mà làm trễ nải chuyện ấy thì thật là được không bằng mất!

“Yên tâm, chuyện của cậu Vương Đạt đã nói với tôi rồi! Lúc thường, cậu có thể một mình hành động, chỉ có khi quan trọng lắm thì chúng tôi mới cần đến năng lực của cậu thôi.” La Thiên rất thông minh, hiện giờ trong công ty trừ Vương Đạt và Lan Lam ra cũng chỉ có một mình y là biết được sự quan trọng của cảm giác nguyên tố nước mà Tần Nhưộc sở hữu, cũng như thực lực thật sự của Tần Nhưộc mà thôi, cho nên y dự định sẽ mời Tần Nhưộc vào những lúc gặp môi trường phức tạp, như thế có thể phát huy được tác dụng mà nhiều người không thể làm được.

“Năng lực gì thế?”

Hiểu Hiểu mở to đôi mắt xinh đẹp của mình nhìn Tần Nhưộc, hiếu kỳ chen vào một câu.

La Thiên là thành viên thâm niên của công ty, dĩ nhiên là biết Hiểu Hiểu rồi. Y nhìn qua cô, lắc lắc đầu nói: “Chuyện này không thể nói được, tôi đã đồng ý với người ta là giữ bí mật rồi, không thể nói ra cho ai khác biết được... Muốn biết thì tự hỏi tên này đi nhé.”

“Cô ấy không chơi game, nói cô ấy cũng không hiểu đâu.”

Tần Nhưộc vừa nói ra khỏi miệng thì Hiểu Hiểu đã lập tức bắt mắt ngay, cô nàng chu miệng lên hậm hực nói: “Ai nói tôi không hiểu? Chờ tan giờ tôi lập tức đi mua mũ trò chơi ngay, buổi tối nhớ dẫn tôi đi luyện cấp à!”

“Được, chỉ cần cô tới là được.” Tần Nhưộc biết mỗi tối Hiểu Hiểu đều phải tập thể dục thể hình, sau đó là chăm sóc sắc đẹp, cuối cùng còn phải ngủ đúng giờ để bảo dưỡng làn da nữa, cho nên không thể nào có thời gian đi chơi trò chơi với hắn được.

Quả nhiên, nghe thấy Tần Nhưộc trả lời một cách sáng khoái như thế, Hiểu Hiểu lập tức quay sang nơi khác ngay: “Thèm vào mà đi lêu bêu với các anh í!” Hiển nhiên, cô đã quên mất chuyện phải hỏi về Lý Lan Lam rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Cây gây Bạo Tuyết

Gây dựng gia tộc không phải là chuyện một sớm một chiều có thể thành được.

Đầu tiên, phải nhận nhiệm vụ phê duyệt tư cách thành lập chiến đội, sau đó, đến khi có được thực lực đủ rồi thì tiến vào trong chiến trường Thần - Ma, cũng tức là nơi giáp ranh giữa đại lục Thần Thánh và đại lục Tà Ác để tích lũy điểm quân công. Khi tích lũy được một số quân công nhất định rồi thì có thể được phép nhận nhiệm vụ phê duyệt thành lập gia tộc.

Thông thường, những người chơi được các chiến đội hay gia tộc phái vào trong chiến trường Thần - Ma đều là cao thủ cả, bởi vì khi chết nhiều người quá rồi thì chiến đội/gia tộc đó cũng sẽ bị trừ điểm quân công, thành ra để cam đoan cho hiệu suất tích lũy, chỉ có thể phái thành viên tinh anh vào mà thôi (đưa gà con vào chẳng khác nào là tặng điểm cho người ta cả).

Lúc thì được điểm lúc thì mất điểm như thế, thời gian tích lũy đủ điểm quân công của mọi người thường phải nửa tháng, thậm chí lâu hơn, thậm chí trước giờ cũng có không ít chiến đội âm thầm mãi, cho đến bây giờ vẫn còn chưa lập nổi gia tộc nữa!

Cho nên chuyện gia tộc thì chắc chắn tạm thời hẳn sẽ không lo được. Trong khoảng thời gian này, chuyện trọng yếu nhất của hẳn là lên bậc bốn, đi theo đám Lục Tâm tích lũy cả kinh nghiệm lẫn thực lực, đồng thời tích lũy tiền giải phẫu bệnh máu trắng cho Hân Vũ.

Khi Tần Nhưộc vào lại trong trò chơi thì đã sáu giờ rưỡi chiều rồi. Xác định lại tình hình trên thân (mọi vật phẩm đều sung túc), thấy dù có luyện cấp cũng không thể tiêu hao bao nhiêu xong, hẳn xác định chỉ cần luyện cấp đến giới hạn điểm kinh nghiệm là có thể nhận nhiệm vụ thăng cấp được liền.

Có điều hiện giờ vẫn còn chút thời gian, cho nên hẳn định sẽ đến chợ tìm vài món trang bị chữ tím cấp 38, 39 trước, sau đó bổ sung thêm chút sách phép bậc ba hệ nước để phòng ngừa vạn nhất luôn.

Bước đến chợ, Tần Nhưộc cảm thấy mọi vật phẩm lúc này phải sung túc hơn so với thời điểm rạng sáng rất nhiều, cơ hội lựa chọn thuộc tính cũng rất dồi dào, có một số người chơi lão luyện khi nhìn thấy cấp và trang bị của Tần Nhưộc thì thậm chí còn chủ động chào mời trang bị trong tay họ nữa - người chơi cấp 39 đi dạo chợ thì đương nhiên là vì mua trang bị bậc ba tốt tốt một chút nhằm làm nhiệm vụ thăng lên bậc bốn rồi.

Cứ như thế, Tần Nhưộc cũng đỡ mất công đi dạo từng quầy hàng hơn, vì cứ ai đó có trang bị bậc ba của nghề không nước thì cũng đều đem ra mời chào cả, Tần Nhưộc chỉ việc xem xem món nào hợp với mình rồi quyết định mà thôi.

Trang bị cuối của bậc ba vẫn bán rất chạy, cho nên số lượng lưu thông không hề ít, Tần Nhưộc rất nhanh đã tìm được mấy món khá trúng ý. Các phương diện của những món này đều mạnh hơn những món hẳn đang mặc trên người nhiều, nhất là một cây gậy trong đó.

Đây là một cây gậy phép nguyên tố nước bậc ba chữ cam, rất hiếm thấy trên chợ, điểm lực phép của nó đương nhiên không cần phải bàn cãi, lớn hơn cây Băng Chi Hồn khá nhiều, mà còn có thêm ba dòng thuộc tính nữa, trong đó một là giảm 10% thời gian ngưng tụ nguyên tố nước, một là tăng 10 điểm MP, cuối cùng là tăng 3% hiệu quả đóng băng. Nói thật, khi nhìn thấy cây gậy này, trong lòng Tần Nhưộc đã thầm chấn động một cái...

Thông thường, trang bị của nghề nguyên tố sư có mấy thuộc tính sau đây được hoan nghênh nhất:

Thứ nhất, tăng độ hòa hợp nguyên tố. Thuộc tính này bao gồm cả tốc độ ngưng tụ phép thuật, lực phép, tỷ lệ thành công của trạng thái, chính là thuộc tính tốt nhất, vô cùng hiếm thấy!

Tiếp đó là tăng lực phép. Đây là thuộc tính cơ sở của các nguyên tố sư, cũng là thuộc tính thực dụng nhất. Lực phép càng mạnh, địa vị của nguyên tố sư cũng càng cao hơn!

Cái thứ ba, hơi ít được hoan nghênh hơn một chút là tăng hiệu quả của trạng thái. Có rất nhiều gia tộc chuyên phát triển dạng nguyên tố sư này, dùng để đối phó với dạng thuộc tính ít được hoan nghênh nhất - tăng tốc độ ngưng tụ phép thuật. Loại thuộc tính này thực ra cũng vô cùng khó tập hợp, mà mức độ tăng lên thì chỉ hai, ba món loại trung hợp lại thật rất khó nhìn ra.

Ngoài mấy thuộc tính đó ra, đương nhiên cũng có một đám thuộc tính tạp nham khác như tăng MP, tăng HP, tăng sức mạnh, tăng thuộc tính cho một loại phép thuật nào đó, v.v... nữa. Vô cùng hỗn loạn. Có điều trong đó cũng có thuộc tính dạng cực tốt, ví dụ như là kèm theo kỹ năng vậy. Nếu là một kỹ năng chất lượng khá, nó cũng sẽ được người ta tranh mua tới tấp!

Có điều cũng phải nói, cây gậy phép này tăng lên 10% tốc độ ngưng tụ phép thuật, đã là loại tốt nhất trong bậc ba rồi, ngang bằng với tổng mức tăng của hai món đồ dạng trung bình, ngoài ra, khi mình lên bậc bốn rồi, cây gậy này mình vẫn có thể tiếp tục sử dụng được một thời gian ngắn nữa...

Điều quan trọng hơn chính là Tần Nhưộc biết rằng có rất nhiều nguyên tố sư truy lùng những món đồ tăng tốc độ ngưng tụ phép thuật chỉ vì để có thể ngưng tụ các phép thuật bậc cao nhanh hơn, tranh thủ từ một đến hai giây thời gian hoặc nhiều hơn nữa; nhưng suy nghĩ của Tần Nhưộc thì lại khác, nếu hẳn có được loại trang bị như thế, vậy khả năng khống chế nước bậc một cũng sẽ càng nhanh hơn, đặc biệt là giữa một môi trường có khả năng dễ cao sự hòa hợp với nguyên tố nước mà có mấy món trang bị như thế thì sẽ là một chuyện khủng khiếp vô cùng! Bởi vậy khi nhìn thấy cây gậy phép này, Tần Nhưộc lập tức động lòng ngay...

Nhưng, số tiền yết giá của cây gậy ấy lại khiến hẳn nản lòng lắm lắm: mười ba ngàn đồng vàng, như thế thì sẽ tạo thành một lỗ hổng lớn trong số tiền một trăm ngàn mà hẳn gom góp được, thật là chẳng đáng mấy.

Hắn bèn ngẩng đầu nhìn thoáng qua người chơi đang bày bán trang bị này, thấy đó là một cung tiễn thủ, trong lòng hắn hơi cảm thấy tiếc nuối: Nếu là đạo tặc thì tốt rồi, nói không chừng còn có thể lấy trang bị chữ cam do Thần Sát rút ra để trao đổi với y ấy chứ. Trong khi Tần Nhữc đang suy nghĩ, tên cung tiễn thủ chủ hàng cũng đã chú ý tới ánh mắt của hắn, bèn hơi nhếch miệng, sau đó hỏi Tần Nhữc:

“Người anh em nhìn trúng món nào? Giá cả dễ thương lượng.”

Tần Nhữc chỉ chỉ cây gậy Bạo Tuyết, hỏi: “Cây gậy này, bán rẻ là bao nhiêu?”

“Nếu cậu thích, vậy mười hai ngàn đồng vàng bán rẻ cho cậu đây.”

“Quá mắc.”

“Mắc... Vậy cậu xem món khác đi.” Tên cung tiễn thủ này trông không có vẻ gì là sợ bán không được hàng cả.

Tần Nhữc bắt đầu đi phui phui tay, sau đó không có hứng thú đôi co giá cả với tên chủ cửa hàng này mà rời đi nơi khác ngay, bởi vì hắn chợt nhớ tới một chuyện: một món đồ chữ cam bất mất như thế, nếu nằm trong tay mình mà lại bị người chơi bắt lương nào đó nhắm vào, vạn nhất bị giết rồi rút ra thì sao?

Từ trước tới nay mình chưa hề gặp phải chuyện đáng tóm như vậy, lý do hơn phân nửa là vì trang bị trên người mình chỉ là loại hạng hai, chẳng đáng bao nhiêu tiền cả. Nếu một khi mình thực sự mang trang bị chữ cam đi quanh quẩn bên ngoài, hơn nữa vẫn chỉ là một tên bậc ba không có chiến đội không có gia tộc nữa thì... Thật rất khó tưởng tượng được sẽ xảy ra chuyện như thế nào.

Mặc dù một bộ đồ chữ cam sẽ khiến thực lực của mình tăng lên nhiều thật đấy, và cũng có thể có nhiều cơ hội kiếm tiền hơn nữa, nhưng nếu mới bước ra mà đã bị người ta ác ý giết chết rút trang bị, vậy mình chẳng phải sẽ đau lòng đến chết luôn hay sao?

Thế là Tần Nhữc tức thì bỏ đi cái ý định kì kèo giá cả, sau đó dạo chợ tiếp, mục đích là tìm những món đồ còn thiếu...

Nào ngờ việc hắn quay lưng đi như thế lại khiến tên cung tiễn thủ chủ hàng nóng ruột lắm, y đứng đó chờ Tần Nhữc quay lại đến cả nửa ngày mà không thấy, trong lòng buồn bực vô cùng: vốn cứ tưởng là gặp được một tên ngốc lắm tiền, có thể bán được cây gậy Bạo Tuyết ế ẩm này rồi, ai ngờ người ta không thèm đôi co giá cả đã vội mất tích như thế...

Phải biết rằng, loại trang bị chữ cam như thế này cũng không có mấy người thích lắm đâu, trừ khi là có trọn bộ tăng tốc độ ngưng tụ phép thuật kia, nếu không khó gọi được sự hứng thú của họ lắm. Mới rồi còn tưởng là gặp phải một tên ngốc, nào ngờ lại hóa ra cáo thành tinh thế này. Y thật sự hối hận rằng mình đã yết giá cao như thế...

Có điều cũng còn may, chuyện không phải là không có cơ vận hội, bởi vì y đã nhớ kỹ thông tin của đối phương rồi, đó là một người chơi bậc ba, mà thuộc tính của cây gậy Bạo Tuyết này thì trên chợ này không tìm được cây nào mạnh hơn nữa đâu. Chuyện này cũng khó trách, bởi vì trong số các vũ khí bậc ba, cây Băng Chi Hồn đã là khá lắm rồi, mà vũ khí màu cam thì lại khó kiếm lắm, muốn tìm được một cây thứ hai trên chợ này đương nhiên là ngàn nan vạn khó rồi.

Mất thấy sắp tới bây giờ rồi, đột nhiên hệ thống nhắc Tần Nhữc rằng có một người lạ yêu cầu truyền âm, tên của người này là... Àch, Tinh Linh Hoàng Tử? Thật buồn nôn, tóm quá, tên quý nào lại chọn cái tên sến súa như vậy chứ?

Tần Nhữc tròn trắng mắt, cổ nín không bật ra cái câu cửa miệng của Vương Đạt, sau đó chấp nhận yêu cầu của đối phương.

Ờ?

Là tên kia?

Tần Nhữc hơi bất ngờ. Tiếp đó, cung tiễn thủ chủ cửa hàng cũng trực tiếp biểu lộ mục đích truyền âm ngay, đó là chỉ cần cái giá ‘rẻ bèo’ tám ngàn đồng vàng, y sẽ bán cây Bạo Tuyết liền.

Tám ngàn?

Tần Nhữc hơi động lòng, lập tức quẳng hết mấy cái từ ngữ tự an ủi mình vừa nảy ngay.

“Ừ, chỉ cần tám ngàn, không bớt nữa đâu đấy.” Tên cung tiễn thủ kia mặc dù chắc chắn rằng không thể bớt nữa, nhưng ngữ khí có đôi chút vội vàng của y lại bán đứng y, mà điều này lại bị Tần Nhữc nhạy cảm bắt được, thế là hắn lộ ra một nụ cười tà ác, sau đó lộ vẻ khó xử: “Chuyện này... Tôi thấy hay là thôi đi vậy, anh cũng biết đấy, tôi chỉ là một tên không nước bậc ba mà thôi, lại cũng không có chỗ dựa đảm gì, cầm vũ khí màu cam trong tay thế này, sẽ bị người khác đánh chết rồi rút xuống đấy.”

“Àch... Người anh em nói đùa đấy à, sao lại có loại người này được chứ?”

Tần Nhữc không trả lời. Ba giây sau, bên kia bắt đầu đi đành phải thỏa hiệp: “Bảy ngàn năm trăm đồng vàng. Anh bạn, thật không thể bớt được nữa, bớt nữa là tôi lỗ vốn mất.”

“Đừng lừa tôi, anh làm gì lỗ vốn nổi, cây gậy này anh cũng có dùng được đâu? Đánh BOSS nào rút ra thế?” Tần Nhữc nói toạc móng heo ngay.

Bên kia ngượng ngùng cười:

“Ha ha, giảm thêm cho anh bạn năm trăm, cộng thêm thông tin về nơi rút cây gậy này, anh bạn thấy thế nào?”

“Chấp nhận!”

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Chiến trường Thần - Ma

So với cái giá mười ba ngàn đồng vàng mà tên chủ tiệm kia yết giá lúc trước thì bảy ngàn đã là rẻ lắm rồi, lại tăng thêm tin tức hữu dụng về cây gậy Bạo Tuyết này - mặc nhiên được xem là một nửa giá - nửa thì lần mua bán này xem như Tần Nhựt cũng không thiệt thòi.

Sáng khoái mua bán xong rồi, Tần Nhựt không lập tức thay cây Băng Chi Hồn đi.

Nếu đổi lại là người khác, lúc này chỉ sợ đã sớm cấp bách thay cây Bạo Tuyết lên để đi khoe mẽ rồi. Nhưng Tần Nhựt lại không thế, không chỉ vì hắn còn là một tên khổng nước bậc ba, chưa có đủ năng lực bảo vệ nó khỏi ánh mắt mơ ước của những người khác, mà bởi vì chỗ dựa của những kẻ thù của hắn gần đây đều không nhỏ, hắn nhất định phải luôn luôn tỉnh táo lẫn cảnh giác đề phòng. Cho nên mua bán xong, Tần Nhựt thậm chí cũng không dám lấy nó ra ở trong khu an toàn mà tạm biệt Tinh Linh Hoàng Tử, rồi chạy đến cửa thị trấn hội họp với đám Lục Tâm.

Đối với đám người Lục Tâm, Tần Nhựt không có gì phải sợ hãi cả, hắn thay mấy món chữ tím cấp 39 vừa gom được trên chợ lên, sau đó đặt cây Bạo Tuyết vào trong bảng triển lãm đội ngũ...

“Thuộc tính không tệ, sẽ giúp được nhiều cho cậu đấy. Bao nhiêu tiền?”

Mấy người bọn Lục Tâm vô cùng hài lòng với thuộc tính của cây Bạo Tuyết kia, sau khi hỏi giá rồi thì đều than thở với năng lực ‘chặt giá’ của Tần Nhựt - mười ba ngàn đồng vàng mà chặt cho chỉ còn có bảy ngàn, quả thật không phải là chuyện mà người bình thường có thể làm được.

“Đúng rồi, mấy món trang bị kia của cậu có tin tức rồi đấy.” “Thật chứ?”

Nghe được tin này, Tần Nhựt lập tức vui mừng ra mặt ngay. Hắn nhất thời kích động, không ngờ đang chuẩn bị thăng cấp là đã có tin về trang bị ngay rồi. Hắn vừa mừng vừa lo, bèn truy hỏi: “Đổi được trang bị gì thế?”

“Đội ủng Tật Phong Lang Vương, có người chấp nhận dùng hai món đồ chữ tím bậc bốn loại cực tốt của nghề khổng nước đổi, ngoài ra còn tặng thêm mười ngàn đồng vàng nữa.”

“Trang bị chữ tím?”

Tần Nhựt hơi sững người một thoáng. Hiện giờ hắn đã không phải là tên gà con của mấy ngày trước rồi, hắn đã biết rằng đội ủng kia có tăng 5% độ hòa hợp đã xứng danh là cực tốt, mà mang kèm thêm kỹ năng tăng tốc nữa thì phải là hàng cực tốt trong số cực tốt rồi, bởi vậy nếu hai món chữ tím kia mà không có thuộc tính khả khảm thì chắc chắn hắn sẽ không chấp nhận.

Lục Tâm cười một tiếng: “Cho cậu xem thuộc tính trước này.” Nói rồi, y đưa ra yêu cầu giao dịch ngay. Tần Nhựt sững sờ nhấn Xác Nhận, người kia vậy mà dám đưa trang bị cho Lục Tâm thế này, xem ra là y rất yên tâm về Lục Tâm đấy.

Bên trong khung giao dịch nằm một chiếc áo choàng màu tuyết trắng và một sợi dây chuyền. Vừa quét mắt nhìn qua, trái tim của Tần Nhựt đã lập tức không nhịn được đập điên cuồng ngay...

Thật là đồ tốt đó nha!

Áo choàng Cuồng Bạo Băng Ma:

Trang bị chữ tím, lực phòng ngự 21, lực phòng phép 10, tăng tổn thương thuộc tính nước lên 5%, tăng tốc độ ngưng tụ phép thuật lên 5%; yêu cầu 27 điểm sức mạnh, 26 điểm nhanh nhẹn, 70 điểm tinh thần; yêu cầu cấp 40, nghề nghiệp: điều khiển nguyên tố nước.

Dây chuyền Hàn Băng:

Trang bị chữ tím, tăng 100 điểm giới hạn HP, tăng tốc độ ngưng tụ nguyên tố nước thêm 6%; yêu cầu 58 điểm tinh thần, cấp 40, nghề nghiệp: điều khiển nguyên tố.

Hai món đồ này, đúng như lời Lục Tâm nói thì quả thật không bằng được đội ủng Tật Liệt Phong Lang Vương, cho dù có cộng lại với nhau cũng thế,

nhưng đơn giá của mỗi món này trên chợ tuyệt đối phải vượt qua mười lăm ngàn đồng vàng đấy!

Hai món đồ này, cộng thêm mười ngàn đồng vàng, Tàn Nhược suy nghĩ một hồi, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Sau khi hắn hoàn thành nhiệm vụ thăng cấp rồi, mang ba món đồ vào, có thể tăng tốc độ ngưng tụ nguyên tố nước thêm 21%, như vậy những phép thuật khống chế nước bậc một sẽ càng trở nên thuận buồm xuôi gió hơn, vậy cũng không chịu thiệt.

Giao đôi ủng Tật Liệt Phong Lang Vương cho Lục Tâm, sau đó Tàn Nhược lấy hai món trang bị màu vàng thuộc tính khá của nghề đạo tặc ra, nhờ Lục Tâm treo giúp lên kênh chiến mình để đổi lấy trang bị bậc bốn nghề không nước, nếu đổi được những món có thể tăng lên tốc độ ngưng tụ phép thuật và tăng hiệu quả trạng thái là tốt nhất.

“Đi theo lối đó thì... Ừm, không sai, cậu có thể đi vững được!” Lục Tâm nghe thoáng qua là biết phương hướng phát triển của Tàn Nhược ngay. Y gật đầu, sau đó ghi chú lại thuộc tính của hai món trang bị ấy, treo lên kênh chiến mình.

Rời khỏi thị trấn Savis, sáu người lại tiếp tục xuống di chỉ alex.

Theo lời Lục Tâm nói thì từ sau khi bại trận ở đây xong, tên Phong Cuồng Huyết Bình chưa từng bước chân đến đây bao giờ, mà sau lần bại trận ở vùng đất tuyết, thậm chí còn chưa ai từng thấy y lộ diện ở thị trấn Savis nữa, nghe nói là đã đi chiến trường Thần - Ma rồi, cũng không biết là do không còn mặt mũi nào xuất hiện ở nơi đây, hay là đến đó để làm chuyện gì đấy...

Tóm lại là trước khi Tàn Nhược lên được bậc bốn, hắn không cần phải lo sẽ bị Phong Cuồng Huyết Bình xuất hiện quấy phá!

Vốn đây thực sự là một tin tức tốt, nhưng Tàn Nhược lại hơi cảm thấy tiếc nuối một tí, bởi vì y lại định hưởng thụ thêm cảm giác PK ít nhiều, tiếc là tên kia đã rời đi mất rồi.

Thật đáng tiếc!

“Chiến trường Thần Ma rốt cục là một nơi như thế nào, mọi người đã từng đi chưa?” Tàn Nhược tranh thủ lúc rảnh rồi quay đầu lại hỏi Từ Lan. Từ trước tới nay hắn chưa từng bước tới chiến trường Thần - Ma bao giờ, mà ở trên trang web của phía nhà phát hành cũng chỉ biết được rằng đó là chiến trường giữa người chơi liên minh Thiên Sứ và liên minh Ác Ma mà thôi.

“Chiến trường Thần Ma... Nói thế nào đây nhỉ?”

Từ Lan trầm ngâm một thoáng, rồi nói: “Nơi đó bọn chị đã từng đi qua rồi, ừm, so sánh như vậy đi, đối với những người chơi bậc bốn bình thường thì chiến trường Thần - Ma luôn luôn là một nơi tràn ngập sự nguy cơ và thách thức. Ở nơi đó, chú sẽ chẳng bao giờ trông thấy có ai yếu hơn chú nhiều lắm đâu, mà ngược lại, có rất nhiều người chơi có thể giết chú, cướp đi trang bị của chú dễ như trở bàn tay nữa đấy. Còn đối với những cao thủ bậc bốn thì... Sự thách thức và cơ hội ở chiến trường Thần - Ma luôn luôn là ngang bằng, có thể lấy được thứ mình cần từ chiến trường Thần - Ma hay không, hoàn toàn phải nhờ vào thủ đoạn và vận khí!”

Tàn Nhược hơi hé hé miệng. Thật là mất mặt quá, cứ có cảm giác như Từ Lan không phải đang giải thích về chiến trường Thần - Ma mà là đang giảng triết lý cho hắn vậy... Có chút thâm thúy, nhưng cũng may là từ lời nói của Từ Lan, hắn biết rõ một tin tức: chiến trường Thần - Ma cực kỳ nguy hiểm! Còn phần nó nguy hiểm bao nhiêu thì chỉ sợ đến khi hắn thăng lên bậc bốn, tự mình đi vào bên trong thì mới biết thôi.

Có điều một câu nói ‘trong đó có rất nhiều người chơi có thể giết chú, cướp đi trang bị của chú dễ như trở bàn tay’ đã khiến Tàn Nhược phải thật cẩn thận chôn sâu ý định đó của mình - ít nhất thì cũng phải chờ đến khi mình không có nỗi lo về sau đã rồi mới dám vào được.

“Đúng rồi, đội trưởng, có chuyện này tôi muốn hỏi anh!”

Lục Tâm đang dẫn đầu đoàn, y tiện tay quất một chùy nện bay một con huyết ma tri chu đi, sau đó không quay đầu lại, hỏi: “Nói đi, chuyện gì?”

“Đội trưởng, anh và... và hắc át Kiếm của gia tộc Tiêu Dao, ai mạnh hơn?”

“Hắc Át Kiếm?”

Biểu tình của mấy cô gái chung quanh nhất thời trở nên kỳ lạ ngay, hiển nhiên là đã từng nghe qua cái tên này rồi. Họ thắc mắc nhìn về Tàn Nhược: “Làm sao anh/chú biết hắn?”

Lục Tâm nghe đến cái tên ‘Hắc Át Kiếm’ thì thân thể chợt chấn động, y nhanh như chớp tuôn ra một loạt liên kích, đập cho con huyết ma tri chu đã gần chết trước mặt thành bãi bùn, sau đó quay đầu lại trả lời Tàn Nhược:

“Tôi và hắn đã không còn đứng chung một cấp bậc nữa rồi.”

Tàn Nhược nói thầm từ đáy lòng: quả nhiên...

Không còn tiếp tục đảm nhiệm chức vụ đội trưởng chiến đấu của Từ Kinh Hoa nữa, thực lực chính thể của Lục Tâm đã hoàn toàn không thể so sánh được với những đội trưởng chiến đấu chân chính nữa rồi.

Lời giải thích của Lục Tâm là, bây giờ y đã không còn như lúc mới vào trong trò chơi nữa, đã không còn sự kích động, không tìm thấy được mục tiêu

khuyến máu huyết mình sôi trào nữa, mà cũng đã không còn biết mình tiếp tục mạnh lên là để làm gì.

Bắt đầu từ lúc đó, năng lực của y dần dần đình lại không tiến tiếp! Còn người khác thì lại vẫn luôn nỗ lực, bất kể là về mặt trang bị hay kỹ xảo cũng đều đột phá, đều dần dần vượt xa lớp sóng cũ là y... Nghe đến đây, Tần Nhưộc dường như thoáng thấy được một sự ảm đạm của một anh hùng mặt lộ trong mắt Lục Tâm...

Mấy cô gái nhìn nhau, trong ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng, sau đó nhìn về phía Lục Tâm; trên mặt Lục Tâm lúc này là một vẻ cười điềm nhiên. Tần Nhưộc nhìn thấy thế, lông mày nhăn lại. Hình như mình đã hỏi một vấn đề không nên hỏi rồi. Máy người Tử Lan, Hóa Mân Côi hình như có biết một số chuyện mà mình chưa biết, có lẽ trong đó có nguyên nhân mà Lục Tâm từ bỏ vị trí đội trưởng chiến đấu...

“Tiểu Tần, làm sao lại đột nhiên nhắc tới Hắc Át Kiếm thế?” Sau khi cả đội dừng ở điểm luyện cấp rồi, Lục Tâm không nhìn được quay sang hỏi Tần Nhưộc. Tần Nhưộc “à” một tiếng, sau đó kể lại chuyện xảy ra trong đầm lầy Ma Quỷ cho mọi người. Tần Nhưộc chú ý thấy, khi hắn kể xong thì mấy cô gái đều hơi giật mình, sau đó thả lỏng hơi thở... Tiếp đó, Hóa Mân Côi hỏi Tần Nhưộc:

“Anh cảm thấy thực lực của tên Hắc Át Kiếm kia ra sao?”

“Mạnh... Mạnh đến thái quá!”

Tần Nhưộc lẩm bẩm đánh giá. Hắn cảm thấy mình đánh giá như thế cũng là đúng lắm. Có điều, sau khi hắn cắt cây Băng Chi Hồn đi, móc cây Bạo Tuyệt ra thì bàn tay lại siết lại thật chặt, trong lòng thầm nói: “Tôi cũng sẽ trở nên mạnh mẽ giống như hắn!”

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tổ Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Một người bất ngờ, một tin tức bất ngờ

Gậy Bạo Tuyệt:

Trang bị chữ cam, lực phép 24-25, tăng 10% tốc độ ngưng tụ nguyên tố, tăng 3% hiệu quả đóng băng, tăng 10 MP giới hạn; yêu cầu sức mạnh 24, nhanh nhẹn 26, tinh thần 68, nghề nghiệp: điều khiển nguyên tố nước.

Ở tầng hai di chỉ Alex, chỉ cần bọn Hóa Mân Côi thôi là đã có thể tiêu diệt được hết đám huyết ma tri chu rồi, không cần đến Tần Nhưộc làm gì.

Vì thế, sau khi Tần Nhưộc thay cây Bạo Tuyệt vào rồi, bèn chạy ra khỏi hang chung, đến một hang nọ chỉ có hai con huyết ma tri chu để thí nghiệm uy lực của vũ khí mới. Bởi vì khoảng cách không phải xa lắm, cho nên điểm kinh nghiệm của đoàn đội vẫn có thể chia đến được cho hắn.

Đối với chuyện này, bọn Lục Tâm cũng rất yên tâm, chỉ đề nghị Ngã Tiểu Tiến thỉnh thoảng lưu ý tình hình của Tần Nhưộc mà thôi, nhằm đề phòng có đạo tặc tới gần hắn - một tên không nước bạc ba mà cầm vũ khí chữ cam thì quả là bất mắt quá, nếu rủi ro gặp phải một tên đạo tặc không có mắt nào đó, làm rách trang bị của Tần Nhưộc thì không hay chút nào.

“Nước!”

“Ngưng!”

Nguyên tố nước nhanh chóng bị hút ra từ một vũng nước nọ bên cạnh Tần Nhưộc, sau đó ngưng tụ thành một bức tường ở trước mặt con huyết ma tri chu gần hắn nhất. So với trước kia, trông có vẻ không khác gì cả, nhưng thoáng chốc khi bức tường nước ấy được hoàn thành, Tần Nhưộc rõ ràng cảm nhận được một niềm vui sướng tới từ tận trong tâm hồn!

10% tăng tốc, quả đúng là vẫn sinh ra được một chút tác dụng. Mặc dù ở phương diện khống chế nguyên tố bậc một, nó rất khó để thấy rõ, nhưng Tần Nhưộc vẫn cảm nhận được. Dưới tác dụng của cây gậy mới này, hành động của hắn trở nên thoải mái hơn xưa một ít.

“Băng!”

Con huyết ma tri chu ngoác ngoách kia vừa đâm sâu vào bức tường nước trước mặt thì bức tường ấy chợt biến chất đông cứng nó ngay tại chỗ.

Không cần hệ thống thông báo, Tần Nhưộc cũng biết mình chỉ có hai giây thời gian, cho nên chớp mắt ngay khi con huyết ma tri chu nọ bị đóng băng, hai mũi tên nước đã nhanh chóng bắn ra từ vũng nước bên cạnh...

Hai phép thuật bậc một trước sau được hoàn thành, thời gian dư ra đủ để thực hiện một phép thuật bậc một nữa. Tần Nhưộc chấn động trong lòng, quả nhiên là sử dụng càng nhiều thì càng cảm nhận được hiệu quả của việc tăng tốc. Không biết đến lúc mình mang vào áo choàng Cuồng Bạo Băng Ma và dây chuyền Hàn Băng rồi, được tăng tốc độ thêm 21% thì sẽ là chuyện đáng vui sướng đến thế nào nữa?

“Àm!”

Một tiếng động lớn vang lên, con huyết ma tri chu bị đông cứng vừa mới tạo được mấy vết rạn trên bức tường băng thì bức tường đã nổ tung, khiến nó bị văng ra xa đến mấy mét. Mấy cái chân khẳng khiu của nó cố gắng chống thân hình phì nhiêu đứng dậy, con đau khiến miệng nó kêu rít lên không thôi.

“Băng!” Kỹ năng khổng chế nguyên tố của Tần Nhược liền lạc với nhau, gần như không có chút thời gian hờ nào cả.

Hai mũi tên nước được hóa thành mâu băng bạc ba, mang theo hơi lạnh khiếp người bắn vút ra! Phần bụng của huyết ma tri chu cũng không rắn chắc gì, cho nên “phụp” một tiếng, đã bị xuyên thấu qua, miệng vết thương nhanh chóng bị hơi lạnh đóng một lớp băng mỏng.

Điểm tổn thương là 450, mặc dù còn kém khá so với điểm thương tổn tối đa của Hỏa Mân Côi, nhưng nếu hai người cùng dùng phép thuật bạc ba thì Tần Nhược sẽ không xê xích bao nhiêu. Hơn nữa, so với điểm thương tổn 400 của lúc trước thì bây giờ như thế đã đủ lắm rồi.

Lúc kết thúc chiến đấu, Tần Nhược nhìn lại bảng thời gian: tổng cộng dùng không đến 15 giây, huyết ma tri chu đối với mình mà nói thì bây giờ đã không còn sự uy hiếp nào đáng nói nữa cả... Hắn quét nhìn con huyết ma tri chu còn lại đang thần thờ bước đi phía xa, không chạy qua gây chuyện mà lùi vào một góc vắng ngồi thiền, một bên là chờ con huyết ma tri chu vừa nảy nảy mới, một bên là nhanh chóng khôi phục lượng MP đã tiêu hao trong chiến đấu.

Cứ như vậy, đám Hỏa Mân Côi tiếp tục đánh phần họ, Tần Nhược cũng vui với sự nghiệp solo huyết ma tri chu phần mình nhằm tiếp tục làm quen với cảm giác thành tựu mà vũ khí và trang bị mới mang đến. Tình hình cứ thế kéo dài đến hơn hai tiếng đồng hồ sau đó.

Bất chợt!

“Không thể nhận được điểm kinh nghiệm nữa, xin vui lòng đến công hội Pháp Thuật Nguyên Tố Nước nhận nhiệm vụ thăng bậc bốn!”

Lời nhắc không thể nhận thêm kinh nghiệm của hệ thống đã nhắc liên tục đến mười phút rồi, Tần Nhược mới quyền luyện không thôi quay trở về hang của toàn đội, chào mọi người, nghe một loạt lời dận dò, sau đó mới dùng sách về thành trở về thị trấn Savis.

Cuối cùng cũng có thể bắt đầu nhiệm vụ thăng cấp rồi. Nhưng, lúc này, Tần Nhược lại có chút do dự, cứ cảm thấy mình nên chỉnh đốn lại một ít chuyện lật vật trước, sau đó dùng một tư thái hoàn toàn mới mẽ đi nhận nhiệm vụ thì vẫn tốt hơn.

Sau rốt, sau khi bồi hồi dạo vài vòng bên ngoài công hội Nguyên Tố Nước, Tần Nhược bước vào trong.. ngân hàng, rồi biểu hiện như một tên nô tài giữ của, xem xét những món hàng mình đã tồn trong kho. Trong kho đã có thêm 3 bình thuốc tốc độ với chất lượng lần lượt là 6 điểm, 7 điểm và 9 điểm - sau khi Hắc Thị Nhân Khẩu luyện chế thành công, thuốc sẽ tự động được gửi vào đây.

Thuốc do quả Tử Quỳnh luyện chế ra, thuộc tính vẫn là rất khá: chất lượng 6 điểm cũng có thể tăng 30% tốc độ di động, duy trì 360 giây; chất lượng 7 điểm tăng 35%; bình tốt nhất có chất lượng 9 điểm thì tăng 45%.

Nghĩ ngợi một chốc, vì đảm bảo an toàn, Tần Nhược nhét bình thuốc tốc độ chất lượng 6 điểm trước mặt, cộng với một bình thuốc thể lực chất lượng 7 điểm và một bình thuốc tinh thần chất lượng 9 điểm vào trong ba lô - dù sao thì trước mắt mấy thứ này vẫn chưa có giá thị trường, chẳng thà mang theo làm nhiệm vụ thăng cấp để bảo đảm thì hơn, nếu rủi ro gặp phải tình huống nguy hiểm thì biết đâu chừng chúng có thể cứu được cái mạng ấy chứ.

Sau đó, Tần Nhược lại lấy ra hai mươi mấy món trang bị mà rạng sáng ngày hôm qua lấy được, rồi chạy đến chỗ ông chủ quán quen thuộc đổi lấy tiền nhằm vơ vét một ít sách phép bạc ba hệ nước trên chợ để phòng thân. Từ lúc chơi trò chơi này cho tới nay, Tần Nhược chưa bao giờ khăn trương và kích động như lúc này!

Dưới ánh mắt càng ngày càng quái dị lẫn hiếu kỳ của ông chủ tiệm, Tần Nhược khăn trương lấy trang bị ra đổi lấy hơn hai mươi bốn ngàn đồng vàng và khoảng hai mươi cuốn sách phép. Lúc này, Tần Nhược mới cảm thấy vạn sự đã được chuẩn bị đầy đủ hết, chỉ còn thiếu gió Đông nữa mà thôi...

Nhận nhiệm vụ!

Ngay khi Tần Nhược đang ‘hiên ngang lẫm liệt’ thẳng bước vào trong công hội Pháp Thuật Nguyên Tố Nước thì một lời nhắc của hệ thống chợt vang lên:

“Người chơi xa lạ - Hiểu Hiểu - mời trò chuyện, xin hỏi chấp nhận hay không?”

Hiểu Hiểu?

Nghe được cái tên quen thuộc này, Tần Nhược ngẩn người ra, sau đó vỗ mạnh một cái vào đầu, thoáng như: “Không phải chứ, cô nàng này, thực sự dám không ngủ sớm mà chui vào trong trò chơi thế sao?”

Không dám chậm trễ, Tần Nhược vội vàng chọn Chấp Nhận ngay...

Quả nhiên, thanh âm vừa ngọt ngào lại vừa hơi gian xảo của Hiểu Hiểu đã vang lên từ đầu bên kia ngay:

“Tiểu ca, đêm dài dằng dặc, lại đây cùng tỷ tỷ bàn chuyện phiếm này~”

Nghe được câu nói chết người này, Tần Nhược khựng lại ngay, đồng thời cũng kinh ngạc há hốc miệng. Hắn tưởng tượng ra hình ảnh Hiểu Hiểu mặc áo ngủ, là lướt nằm trên giường, đôi mắt long lanh như nước gọi mình lại...

Cố sống cố chết lắc đầu, Tần Nhược nỗ lực bình tĩnh lại, sau đó cười khổ truyền âm qua: “Tôi nói, cô thật sự vào đấy hả?”

“Hừ, một khi bốn tiểu thư đã nói ra rồi, đương nhiên con ngựa gì cũng khó thể cản nổi.”

Nghe vậy, Tần Nhược sờ sờ đầu, tức khắc nhớ đến lời hứa lúc ban ngày mình nói, cái đầu bắt đầu đau đầu... Mặc dù hắn rất vui vì Hiểu Hiểu có thể vào trong trò chơi này, nhưng bây giờ thì hắn đang phải... Lúc này mà đi qua giúp cô ta thì chắc chắn sẽ phải lỡ mất một ngày rồi, nói không chừng bọn Lục Tâm sẽ sốt ruột lắm.

Phiền phức rồi đây...

“Tiểu Tiểu, hiện giờ cô ở đâu thế, để tôi bảo Tiểu Miêu và anh Đạt qua với cô để chỉ cô luyện cấp thế nào trước nhé? Một lát nữa tôi mới đến chỗ cô được, bởi vì tôi sắp phải làm nhiệm vụ thăng bậc bốn rồi, đang có mấy người chờ tôi.”

Hiểu Hiểu không chịu:

“Tôi mặc kệ, anh phải qua.”

Choáng, thường ngày Hiểu Hiểu luôn vô cùng thông tình đạt lý cơ mà? Tần Nhược khóc cười không được, đang định tiếp tục dỗ dành thì đã nghe thấy đầu kia Hiểu Hiểu cười xùy ra:

“Được rồi!”

“Không chọc anh nữa. Thực sự cho là tôi nhất định phải có anh luyện cấp chung mới chịu đấy sao? Giã vờ thôi... Nói chính sự nè, nếu bây giờ anh còn chưa chính thức làm nhiệm vụ thăng bậc bốn thì phải đi qua nhanh nhé, tôi ở trong rừng núi Goblin cách thị trấn Berry mười dặm về phía Tây, anh Đạt với Tiểu Miêu đều ở đây cả, tọa độ là...”

Hiểu Hiểu nghiêm chỉnh báo ra tọa độ, sau đó nói: “Nơi này này mới Thủ Lĩnh Goblin rồi, là BOSS vương giả bậc hai đó, anh nhanh lên nhé! Tranh thủ lúc chưa có nhiều người thì qua nhanh lên!”

BOSS vương giả bậc hai? Tần Nhược chấn động trong lòng!

Mặc dù cấp bậc có phần thấp đấy, nhưng nếu là BOSS vương giả, vậy thì sẽ có cơ hội rút ra trang bị loại cực phẩm. Cơ hội như thế này không nhiều khi gặp được đâu! Chắc, đừng nói là làm nhiệm vụ thăng bậc bốn, cho dù là nhiệm vụ thăng bậc năm thì cũng đều có thể tạm thời bỏ qua được mà!

“Được, mọi người chờ nhé, tôi đi qua ngay đây!”

Tần Nhược vội vàng trả lời, sau đó xoay người chạy về phía trận pháp dịch chuyển ngay. Trên đường, hắn còn không quên truyền âm nhắc Hiểu Hiểu, bảo cô lập tức báo cho Vương Đạt gọi cả Khủng Long Pháp Sư và đám đồng sự Căn Cứ Địa lại luôn.

“Đã báo rồi!”

“Bảo họ đừng đến nhiều quá, chừng hai tá là được rồi!” Tần Nhược cũng không muốn bị người ta phát hiện một lần nữa. Nếu lần này mà lặp lại chuyện ở đầm lầy Ma Quỷ, vậy trong vòng một tháng, đám đồng sự trong Căn Cứ Địa cũng đừng mong khôi phục nổi.

“Ừm!” Hiểu Hiểu dường như đã thích ứng với nhịp độ trong thế giới này rồi, cho nên rất nhanh đã trả lời lại...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tổ Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Sát thủ quái thú

Rừng núi Goblin cạnh thị trấn Berry kéo dài trăm dặm, dùng sự phong phú về tài nguyên khoáng sản mà nổi danh cả đại lục Thần - Ma. Trong rừng núi này, số lượng mỏ quặng vượt qua năm trăm, là đất lành cho vô số những người chơi lấy nghề đào quặng làm nghề sinh hoạt hoặc những người chơi làm nghề rèn vũ khí, trang bị cấp cao.

Đây không phải lần đầu tiên Tần Nhược tới nơi này. Ở lần đầu tiên vào trò chơi, hắn đã từng dẫn đo chọn kỹ năng sinh hoạt cho mình mất một thời gian...

Hai nghề đầu tiên hắn nghĩ đến là nghề mà khá dễ học, hơi có phần máy móc - thợ mỏ, và dựa vào nguyên liệu trên thân quái vật lần được liệu mộc tự nhiên để kiếm sống - thợ thu thập.

Nghề thợ mỏ thì không cần phải nói rồi, số quặng đào được ra bất kể chất lượng thế nào cũng đều có thể bán được cho thợ rèn hoặc công hội Thuật Sĩ Luyện Kim hết, về sau thậm chí còn có thể thăng cấp thành nghề thợ rèn, rèn một ít vũ khí lần trang bị bậc cao cho người chơi nữa, cũng có thể coi là tiền

đồ vô hạn.

Có điều khi đó đại quân thợ mỏ đã đông như quân Nguyên, đã hình thành quy mô quá lớn rồi, chỉ nội trong rừng núi Goblin này đã có một trăm ngàn thậm chí hơn, cho nên với người vào sau như Tần Nhược, ở giai đoạn trước rất khó để kiếm được đồng tiền lời nào.

Mà nghề thu thập thì lại khác, một số được liệu bậc thấp cũng là thành phần thiết yếu của những liều thuốc chữa thương, phục hồi pháp lực, cho nên nhu cầu sẽ rất lớn, và cũng có giá thị trường ổn định; nguyên liệu trên người một số quái vật thì có thể dùng để rèn hoặc may, tạo ra trang bị vũ khí bậc thấp, bậc trung...

Điều khiến Tần Nhược phải động lòng chính là, theo đà tăng lên của cấp bậc, giết được quái vật cấp cao hơn, giá cả của nguyên liệu cũng sẽ cao theo; một số hạt nhân hoặc được liệu hiếm có nào đó, chỉ cần mình kiên trì thì đều có thể lấy được hết, cho nên Tần Nhược mới không trở thành một thành viên trong rừng Goblin.

Bây giờ nhớ lại, Tần Nhược đúng là cảm khái không thôi!

Cũng may khi đó mình đã lựa chọn nghề thu thập, chứ nếu chọn nghề thợ mỏ thì lúc này nói không chừng đang giao du với đám nhện, chuột, goblin ở trong cái quần thể mỏ quặng âm thấp này rồi, đương nhiên sẽ không may mắn như mấy hôm nay được.

Chạy tới cửa chính thị trấn Berry, Tần Nhược gặp được một người đã chờ hẩn hồi lâu - Vương Đạt.

Vương Đạt mang một bộ trang bị ẩn hiện ánh tím, nhìn cũng có mấy phần uy vũ, trên gương mặt béo không hề để lộ một chút cảm xúc nào là hưng phấn hay kích động cả, chỉ đến khi phát hiện thấy Tần Nhược xuất hiện trên trận pháp dịch chuyển thì trong mắt mới lóe qua một thoáng vui mừng, rồi cấp tốc khôi phục lại bình thường.

Vương Đạt cũng biết, lúc này điều quan trọng nhất là phải giữ được sự bình tĩnh, tuyệt đối không thể để người ngoài nhìn ra được chút khác lạ nào. Nếu rủi đâu khiến người ta nổi lên lòng tò mò thì sẽ khiến hành động tiếp theo gặp phải phiền phức không nhỏ. Dù sao thì Thủ Lĩnh Goblin cũng là một con BOSS vương giả bậc hai, những đoàn đội bậc bốn bình thường đều có cơ hội thắng, cho nên chuyện họ có thể đạt được thắng lợi cuối cùng hay không chỉ là ở chỗ họ có bị lộ ra hay không mà thôi...

Lúc bước qua sát vai với Vương Đạt, Tần Nhược mới cẩn thận truyền âm:

“Những người còn lại ở đâu?”

“Đi bỏ sung sách phép rồi. BOSS vương giả bậc hai, chúng ta cũng không thể khinh thường được phải không?” Vương Đạt điềm nhiên như không xoay người lại, truyền âm đáp. Sau đó, hai người rất bình tĩnh hòa lẫn vào trong dòng người, cuối cùng sống vai bước ra khỏi cửa chính thị trấn mà không khiến bất cứ ai trong thị trấn để ý. Biết được vị trí cụ thể của Khung Long Pháp Sư rồi, Tần Nhược gật gật đầu, cùng Vương Đạt nhắm thẳng rừng núi Goblin tiến bước - hai người đều dùng tốc độ bình thường chạy ra ngoài thị trấn, không khác gì với những người xung quanh cả.

Trên đường, Tần Nhược hỏi:

“Làm sao các anh phát hiện ra Thủ Lĩnh Goblin vậy?”

Nhắc tới chuyện này, Vương Đạt lập tức hứng khởi ‘bắn súng’ ngay:

“À, việc này nói đến thì dài, nhai con chú không biết đâu... Cũng không biết Hiểu Hiểu làm sao mà thân với em gái của Tiểu Miêu thế nữa, thế là gọi anh với hai chị em nhà ấy ra luyện chung luôn, mà con bé Hoa Tiễn còn cố ý chuẩn bị cho Hiểu Hiểu mấy bộ trang bị lính mới nữa chứ, không biết là từ đâu tìm ra đấy, toàn là dạng cực phẩm cả... Thật là người so với người tức chết người mà, cấp 0 mà giết quái cấp 3 như chặt rau củ ấy, lên cấp nhanh vãi cả cháo!”

Tần Nhược gật đầu, cười cười, không nói gì cả. Hẩn nghĩ, hình như MM Hoa Tiễn và Hiểu Hiểu đã nghiêm túc làm việc rồi, hơn nữa, trang bị của người chơi bậc 0 không phải rất khó tìm, trong những gia tộc thông thường đều có hàng; mặc loại trang bị này mà đi luyện cấp thì đương nhiên nhanh là phải thôi.

Có điều lời đánh giá tiếp theo của Vương Đạt lại khiến Tần Nhược có phần giật mình:

“Không ngờ Hiểu Hiểu chơi trò chơi cũng có năng khiếu lắm đấy, dùng chưa đến một tiếng đồng hồ là đã tới giới hạn chuyển nghề cấp 10 rồi. Nhai con nhà chú không biết khi đó anh đã đổ mồ hôi như thế nào đâu, đầu xanh, lúc anh mảy mới chơi ấy, tốn thời gian đâu chỉ mười giờ đâu, vậy mà con bé này một giờ là đã xong rồi, đã vậy chuyển nghề xong còn kéo bọn anh đi đánh quái vật ngay nữa...”

Chưa đến một tiếng đồng hồ là đã chuyển nghề lần đầu? Tần Nhược kinh ngạc nhìn Vương Đạt: tốc độ này quả thật là quá kinh người, cho dù là có trang bị thật đấy, nhưng người thường cũng không thể nào sắp xếp thời gian được tốt như vậy đâu! Ngay cả là hẩn, muốn làm được cũng miễn cưỡng lắm.

“Thật chứ?”

“Nói nhảm, anh còn lừa chú làm gì? Mấy người bọn anh còn đánh cược với cô nàng ấy nữa, rằng nếu trong vòng một tiếng rưỡi mà cô nàng lên được cấp 10 thì bọn anh sẽ làm bảo mẫu cho cô nàng đêm nay luôn. Không ngờ là cô nàng ấy thật sự tích cực quá, trong ngày thường nhìn bánh bèo là thế, nhìn có vẻ thương yêu động vật là thế, vậy mà vào trong trò chơi thì chẳng khác gì ‘sát thủ quái thú’ cả. Chắc chắn, nhìn lợi hại lắm á!” Vương Đạt đang

hăng say nói, chợt thấy ánh mắt của Tần Nhược không đứng lăm, bèn lập tức thu lại biểu tình khoa trương trên mặt, sau đó trịnh trọng ngay.

“Vậy sau đó thì sao, làm sao mọi người lại đến rừng núi Goblin thế?”

Tần Nhược không tin chuyện Vương Đạt vừa nói cho lắm, tên Vua Miệng Rộng này là chuyên gia khoa trương rồi; có điều chuyện Hiểu Hiểu lên tới cấp mười hẳn là chắc như đinh đóng cột rồi, ít nhất cũng sẽ không phải là dạng gánh nặng gặp phải quái thú thì không biết nên làm gì. Nếu mà như thế, vậy thì sau này nếu chơi trò chơi cùng cô nàng, chắc chắn mình sẽ chẳng biết nên làm sao cho được.

“May mà có anh đây đây, chỉ là nói rằng trước kia có người có ý định đến đây làm cu-li đào quặng kiếm tiền, thế là cô nàng đột nhiên đề ra ý kiến đến đây thăm thú ngay, mà chị em nhà Tiểu Miêu cũng đều đồng ý hết, thế là anh dẫn cả bọn đi... Chắc, nói lại, vận khí cũng tốt thật, chỉ tùy tiện đi qua cũng phát hiện được Thủ Lĩnh Goblin...”

Hóa ra là như thế!

Giữa hai hàng lông mày của Tần Nhược có thêm một nét phiền muộn: cho dù có vào trong trò chơi, Hiểu Hiểu cũng rất chiều cô cho mình; biết mình vào trong trò chơi để kiếm tiền, cô vào rồi cũng không bắt mình đi theo mà là gọi Vương Đạt và chị em nhà Tiểu Miêu; phỏng chừng cô muốn đi vào thăm rừng núi Goblin cũng là vì để thử nghiệm cảm giác của mình lúc đó đấy.

“Phù...”

Tần Nhược nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó tiếp tục hỏi về Hiểu Hiểu:

“Đúng rồi, Hiểu Hiểu chọn nghề gì thế?”

“Không nước!”

“Gi?” Câu trả lời của Vương Đạt khiến Tần Nhược phải lộ ra vẻ kinh ngạc! Hắn đột nhiên dừng lại, sau đó mặt lộ ra biểu tình rất kỳ quái. Hắn nhìn Vương Đạt, hỏi lại: “Không nước? Không chế nguyên tố nước á?”

“Chứ còn gì nữa? Ông đây nói rõ ràng như vậy, mi nghe lầm được à?”

“Sao lại chọn nghề không nước chứ?”

Tần Nhược nhăn chặt lông mày, có vẻ dăm chiêu lăm bằm. Vương Đạt thì rất hèn mọn mon men qua, cười nói: “Há há, chọn nghề không nước thì sao chứ? Anh xem không tệ đâu nha, lúc đó hai người bọn chú cứ là ca bài bằng tuyệt hiệp lữ này...”

“Rồi rồi, đi mau! Còn lẽ mề nữa là Thủ Lĩnh Goblin bị người ta cướp mất đi đấy!”

“Đệt, rõ ràng là chú dừng lại mà?”

Hai người một trước một sau, cùng chạy về đích đến.

Hơn mười phút qua đi, Vương Đạt mang theo Tần Nhược tiến vào một khu quặng có phần hẻo lánh của rừng núi Goblin. Tần Nhược còn lơ mơ nhớ được, cái nơi chẳng có bao nhiêu người thăm này có xác suất đào được quặng thấp hơn những nơi thông thường nhiều:

“Sao anh lại đưa mấy cô ấy đến nơi hẻo lánh thế này?”

“Nhảm, lẽ nào lại đi mấy chỗ quặng lớn à? Mấy cô gái xinh đẹp như vậy mà đi vào, nói không chừng sẽ khiến biết bao nhiêu người nghĩ bậy đấy chứ, anh lại không có dốt!”

“Mấy chỗ quặng lớn ấy có phải chú không biết đâu, ngày thường chẳng ra được mấy con quái cả, mà vừa này mới là bị người ta vây quanh ngay. Vẫn là nơi hẻo lánh tốt nhất, goblin không ai động vào, vừa khéo để Hiểu Hiểu luyện cấp luôn. Có điều hôm nay vận khí không tệ, có thể phát hiện được Thủ Lĩnh Goblin.” Càng gần đích đến, tâm tình của Vương Đạt cũng càng kích động thêm, thật chẳng trách, bởi vì đây là một cơ hội để tiêu diệt một con BOSS vương giả có khả năng rút đồ chữ cam mà.

Đột nhiên!

Ngay khi Vương Đạt chỉ ra chỗ mỏ có Thủ Lĩnh Goblin thì trong đó cũng có mấy người chơi bậc bốn bước ra, vừa vặn chạm mặt với họ!

Hai người đầu tiên là sững sờ, sau đó lòng mãnh liệt trầm lại; họ nhanh chóng nhìn nhau, trao đổi một ánh mắt bất an:

Chết tiệt, có người phát hiện rồi!

Không chờ cho Tần Nhược và Vương Đạt có phản ứng, đối phương cũng đã khựng lại, nhanh chóng đưa mắt nhìn hai người, sau đó cuống quýt xoay người chạy vào trong mỏ!

“Chuyện gì vậy?” Vương Đạt có phần buồn bực, đối phương dường như còn khần trương hơn họ nữa.

May mà Tần Nhực linh hoạt, lập tức nhớ tới rằng bọn Hiểu Hiểu vẫn chưa nhắc với họ rằng có người tới, cho nên cảm thấy không hay ngay, bèn truyền âm hỏi Hiểu Hiểu:

“Có người đi vào rồi, các cô có phát hiện không?”

“Có người? Không có, nơi này chỉ có ba người bọn tôi, với lại một ít thợ mỏ bậc một mà thôi... Các anh có nhầm nơi không đấy?”

“Không thể nào được, anh Đạt đang đi cạnh tôi mà! Nhanh, báo tin cho Hình Thâm và Tiểu Miêu ngay, bảo họ coi chừng có người quấy rối, bọn tôi lập tức tiến vào tiếp ứng mọi người ngay!”

Nói xong, Tần Nhực và Vương Đạt hai người trước sau dùng tốc độ nhanh hơn lao vào trong mỏ!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Thủ Lĩnh Goblin

Bên trong khu mỏ này, ánh sáng cũng không u ám lắm.

Hai bên vách có những ngọn đèn trông có vẻ đã lâu đời, đủ để chiếu sáng mọi thứ; chung quanh khá là sạch sẽ, không có cảnh tượng dụng cụ và đất đá lẫn lộn chung quanh như nhiều người hay nghĩ; những giọt nước thấm từ những kẽ nứt trên trần hang nhام thạch thỉnh thoảng nhỏ tích tót vào những thanh xà gỗ sộ bằng gỗ, những thanh âm này rải rác truyền đến từ nơi xa xa đâu đó... Trông vắng vẻ vô cùng.

Nhưng những điều này lại không khiến tâm trạng của Tần Nhực và Vương Đạt bình tĩnh được chút nào...

Hai người chơi vừa này hiển nhiên là đã phát hiện ra Thủ Lĩnh Goblin rồi, sau đó đi ra ngoài canh gác cho người khác, cho nên trông thấy bọn hắn thì mới hốt hoảng lui vào trong như thế.

Tần Nhực và Vương Đạt mặc dù không biết bên kia rốt cục đã đến bao nhiêu người, nhưng khó khăn lắm mới phát hiện ra một con BOSS vương giả bậc hai có phân để đối phó như thế này, hơn nữa mình cũng đã bỏ công chạy qua đây, làm sao có thể trở mặt nhìn người khác nhưng tay vào được?

Hơn nữa hai người cũng đã cân nhắc qua rồi, đối phó với một con BOSS vương giả bậc hai như thế, chắc chắn bên kia cũng sẽ không mang theo nhiều người, mà bên mình thì hai đội viện trợ của Khủng Long Pháp Sư đang từng nhóm từng nhóm chạy tới, cho nên ai có thể cười tới cuối cùng cũng còn chưa chắc đâu. Có điều hiện giờ nhất định phải phòng ngừa chuyện đối phương dùng thủ đoạn thấp hèn - ra tay trước với Tiểu Miêu và MM Hoa Tiễn.

Dù sao thì, một con BOSS vương giả bậc hai nghĩa là có khả năng sẽ lấy được trang bị chữ cam, cho nên vì thế mà giết đi mấy người chơi cũng là chuyện thường tình mà thôi.

Vì phòng ngừa chuyện như thế phát sinh, Tần Nhực bèn cấp tốc mở ra Thủy Chi Kết Giới, đồng thời tụ tập một số nguyên tố nước làm dự bị, chuẩn bị ứng phó với tình huống ác liệt mà mình nghĩ ra bất cứ lúc nào.

Hai người vội vã chạy đi, nhưng mãi vẫn không đuổi kịp hai tên người chơi vừa này...

Ngay chính lúc này!

“Đến rồi! Thực sự có người đến rồi! Hai người mau mau vào mau lên, họ chuẩn bị đánh Thủ Lĩnh Goblin đấy!”

Thanh âm của Hiểu Hiểu, Tiểu Miêu và MM Hoa Tiễn gần như cùng đồng thời lọt vào tai của Tần Nhực và Vương Đạt.

“Đừng hoảng hốt, ba người cố gắng bảo vệ tốt bản thân trước đã!” Tần Nhực trầm khấn trong lòng, hắn phân phó ba người đừng nên hành động gì trước, sau đó mới hỏi: “Có thấy rõ họ có bao nhiêu người không?”

“... Có hai mươi ba, à không, là hai mươi bốn người, có khả năng còn có đạo tặc nữa...” Người đáp lời đầu tiên là MM Hoa Tiễn, ngữ khí của cô bé có vẻ khấn trương và căng thẳng lắm.

“Nhìn xem thực lực của họ thế nào.”

“Hình như chẳng ra sao cả, có điều... Có hai tên cuồng chiến có trang bị chữ vàng.”

Nghe thấy vậy, Tần Nhực thầm thở phào trong lòng. Chỉ có hơn hai chục người mà thôi, bên mình vẫn còn cơ hội. Còn phần hai tên cuồng chiến có trang bị chữ vàng kia thì hắn không để ý chút nào, những ngày qua hắn đã gặp nhiều người chơi mang trang bị chữ vàng, chữ cam lắm rồi, cho nên đối với trang bị chữ vàng, sức miễn dịch của hắn đã lớn lắm..

Huống chi trong kho của hắn cũng vẫn còn mấy món chữ vàng đấy thôi.

“Em trông cẩn thận nhé, bọn anh qua ngay!”

“Được, anh qua nhanh lên một chút nhé, bọn họ đã bắt đầu đánh rồi đấy!”

“Ừm!”

Tần Nhựt và Vương Đạt đóng băng truyền âm lại, sau đó tăng tốc độ nhanh hơn. Hai người đều không có ý định bỏ qua cơ hội này - dù sao thì trong số những người đầu tiên phát hiện ra Thủ Lĩnh Goblin cũng có người của họ mà, dĩ nhiên sẽ không vì có người khác chạy tới mà bỏ đi ý định tranh đoạt rồi.

“Nhựt Nhựt, Khuồng Long Pháp Sư đã dẫn người chạy vào trong rừng núi rồi, khoảng chừng ba phút nữa là tới ngay, hắn bảo chúng ta cầm chân bên kia trước đấy.” Vương Đạt khẩn trương truyền âm qua: “Có cách gì không?”

“Chuyện này đơn giản thôi, giao cho em là được!”

Những ngày này Tần Nhựt đã tham gia đánh BOSS nhiều lắm, cho nên kinh nghiệm đánh BOSS cũng tăng thêm rất nhiều, đồng thời vì được chuyện trong đám lầy Ma Quỷ kích thích, cho nên hắn đã tự nghĩ ra một số phương pháp quấy rối chiến trường. Chỉ cần năng lực của đám người kia có hạn, hắn tuyệt đối có lòng tin làm loạn kế hoạch chiến đấu của đối phương, cầm chân họ đến khi bọn Khuồng Long Pháp Sư chạy tới.

“Àm! Âm! Âm!”

Nửa phút sau, hai người mới vào đến nơi sâu nhất của khu mỏ này. Bên trong đã đánh nhau rồi, có mấy tên chiến sĩ và mấy con quái thú do thầy triệu hồi gọi ra đang chặn lại một con goblin to bằng người bình thường, đằng sau thì có hơn chục tên nguyên tố sư và cung tiễn thủ bắn phá ào ào; chung quanh nằm mui một thi thể của những con goblin bậc một, bậc hai.

Thủ Lĩnh Goblin dù sao cũng chỉ là một con BOSS vương giả bậc hai, chỉ mới gần bằng một con BOSS tinh anh bậc ba thôi, làm sao chống đỡ nổi nhiều người chơi bậc bốn như vậy, cho nên sau vài lần phản kích không có hiệu quả, HP của nó đã từ năm mươi ngàn hạ xuống xấp xỉ bốn mươi ngàn...

Tần Nhựt thầm khẩn trương trong lòng. Hắn quét mắt nhìn, thấy hai cô gái đội mình đang ở trong một góc vắng, còn MM Hoa Tiễn thì không thấy ở đâu, mà không xa đây thì có mấy tên gà con xấp xỉ cấp hai mươi cầm xẻng kích động nhìn trận chiến.

Ngay lúc bốn người hội họp lại với nhau thì mấy tên thầy triệu hồi của đội đánh BOSS đằng kia dùng vẻ mặt giận dữ nhìn qua; tên này ý đội mình có hơn hai chục tên bậc bốn, nên lớn tiếng cảnh cáo: “Không được qua, nếu không hậu quả tự chịu.”

Tần Nhựt không có thời gian đi bàn luận vấn đề nhân quyền và tự do với họ, hắn nhanh chóng lập đội, sau đó nói những người khác cứ theo kế hoạch mà tiến hành, rồi nhanh chóng tiến vào trong chiến trường.

“Chị, chị mang chị Hiểu Hiểu qua bên kia trốn nhé, ngàn vạn lần đừng qua đó.”

MM Hoa Tiễn dặn chị mình một câu, sau đó đuổi theo bước chân Tần Nhựt và Vương Đạt, tiến vào trong chiến trường...

“Mẹ, thích chơi đúng không?”

“Cút ngay, nếu không tự chịu trách nhiệm!”

Việc tiến tới của ba người bọn Tần Nhựt khiến đám người đang đánh BOSS trở nên bất an, thế là họ cùng nhau nhao nhao mắng chửi, nhưng lại không hề bước ra chặn lại như lời nói của mình, mà là càng khẩn trương tăng cường hỏa lực hơn!

Đối phương không dám chủ động tấn công, đây là điều nằm trong dự kiến của Tần Nhựt, bởi vì đối phương vẫn chưa thăm dò được rốt cục bọn hắn có chỗ dựa lớn hay không - dưới tình huống chưa biết rõ mà tùy ý giết người thì hậu quả lớn lắm.

Điều này mang đến cho Tần Nhựt cơ hội. Có điều hắn sẽ không dùng hành vi cực đoan hy sinh bản thân mình để quấy rối địch nhân như đám đồng sự trong Căn Cứ Địa từng làm. Hành vi đó chỉ là khi bắt đầu đi lắm thì mới dùng thôi, cũng là hạ sách thấp nhất. Điều Tần Nhựt làm thực ra rất là đơn giản.

“Nước! Ngưng!”

Tần Nhựt thay cây gậy Bạo Tuyết lên, sau đó tụ tập một bức tường nước ở trên trần hang, điều khiển cho nó trôi nổi đến phía trên chiến trường.

Nhìn thấy vũ khí chữ vàng trong tay Tần Nhựt, ánh mắt mấy người kia càng lộ thêm vẻ lo âu. Một tên khổng nước bậc ba mà có vũ khí chữ vàng trong tay, làm sao lại không có chỗ dựa lớn được chứ?

Vương Đạt và MM Hoa Tiễn bảo vệ hai bên Tần Nhựt, nhìn thấy Tần Nhựt từng lượt từng lượt ngưng tụ nguyên tố nước mà không có hành vi quấy rối thực tế nào, họ cũng không mở miệng dò hỏi.

MM Hoa Tiễn biết, Tần Nhựt làm vậy nhất định là có thâm ý, còn Vương Đạt thì lại biết rõ rằng cái đầu của tên này quý giá lắm, hắn đã tin tưởng

mười phần như vậy thì chắc chắn là đã suy nghĩ ra kế sách vạn toàn rồi! Bởi vậy, chỉ cần bảo vệ tốt cho Tàn Nhực là được.

Người duy nhất lo lắng chỉ sợ chỉ có Hiểu Hiểu thôi!

Đối với trò chơi này, cô mặc dù không hiểu nhiều lắm, nhưng sự chênh lệch giữa các bậc thì cô lại biết - lấy ví dụ trước mắt mà nói, trong khu mỏ này cũng chỉ có mấy người chơi bậc hai đẳng kia là có thể bị cô mát-xa đôi chút thôi, chứ những người còn lại và đám quái vật trong này thì cô không thể đối phó được. Cho nên khi thấy một mình Tàn Nhực đối phó với cả một đám người bậc bốn như thế, trái tim cô như muốn nhảy lên cổ họng. Cô chăm chăm nhìn cảnh Tàn Nhực không ngừng ngưng tụ ra những bức tường nước mà khẩu trương đến mức không dám thở mạnh dù chỉ một hơi.

Theo số lượng xuất hiện càng lúc càng nhiều hơn của những bức tường nước, tần suất tấn công của đám người đánh BOSS cũng càng dày đặc hơn. Cũng may, sức miễn dịch phép thuật của Thủ Lĩnh Goblin cũng coi như không yếu. Khi HP của nó rút xuống dưới bốn chục ngàn, Tàn Nhực rốt cục cũng ra tay!

“Băng!”

Năm bức tường băng tựa như những cái nút bít lại hỏa lực của những người kia, chúng ầm ầm rơi xuống, đồng thời với việc tạo ra những âm thanh đồ sộ thì cũng ngăn cản tầm mắt của những tên nguyên tố sư.

Đương nhiên, những bức tường này cũng không nện trúng người những tên nguyên tố sư ấy, Tàn Nhực còn không tự đại đến mức cho rằng một tên không nước bậc ba như mình có thể một mình đối kháng được nhiều nguyên tố sư bậc bốn như thế.

Nhưng những bức tường ấy lại rất khéo léo rơi trước mặt những người này, chiều dài và rộng đều hai mét của chúng đã hoàn toàn che mất tầm nhìn của họ - mất đi mục tiêu, phép thuật của nguyên tố sư không thể nào khóa lại được, cho nên cũng không thể tiếp tục phóng ra.

Chỉ một thao tác đơn giản đó thôi, đã mang đến cho Thủ Lĩnh Goblin một cơ hội phản kích.

Không hổ là một con BOSS vương giả, trí tuệ của nó không hề kém con người chút nào, con goblin này tranh thủ một chớp mắt khi hỏa lực từ đám người chơi chung quanh bị gián đoạn, triệu hồi ra một đám gai đất ngay! Đám gai đất này chính tề lấy nó làm trung tâm, lan tỏa ra phạm vi mười mét.

Không được hỏa lực từ đám nguyên tố sư yểm hộ nữa, mấy tên chiến sĩ đều nhao nhao trúng chiêu. Bọn này bị đám gai đất kia đâm cho trở tay không kịp, cùng kêu lên đau đớn, mà Thủ Lĩnh Goblin thì lại như một viên đạn lao tới hất văng tên cuồng chiến cự linh đang che trước mặt nó đi, sau đó nhắm tới đám nguyên tố sư mà tăng tốc - đám này chỉ là một đoàn đội không thuộc gia tộc thôi, không nuôi nổi cuồng chiến máu thú.

“Mẹ!”

“Thầy triệu hồi, ngăn Thủ Lĩnh Goblin lại!”

“Chiến sĩ, quay về phòng thủ!”

“Cử một tên đạo tặc tới chơi chết thằng không nước kia đi!”

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Phối hợp ăn ý, tuyệt sát đạo tặc

Ngay từ khi bắt đầu gia nhập chiến đấu, Tàn Nhực đã nhanh chóng bện ra một tấm lưới bằng nguyên tố nước - nó chính là tiền thân của phép thuật Băng Vồng.

Hắn chấp nhận trả ra cái giá mỗi giây tiêu hao 2 điểm MP để điều tra tung tích của đám đạo tặc đang ẩn nấp bên cạnh, bởi vì hắn biết, một khi mình bắt đầu quấy rối đối phương, họ chắc chắn sẽ không để yên cho, bởi vì đã có đầy đủ lý do để tiêu diệt mình. Cho nên, tấm lưới này chắc chắn sẽ phát huy ra hiệu quả rất tốt.

Quả nhiên không sai!

Ngay khi Thủ Lĩnh Goblin đột phá vòng vây của đám chiến sĩ, hướng đến các nguyên tố sư thì hai tên đạo tặc đang ẩn nấp cũng nhận được chỉ lệnh của chỉ huy, chia thành hai cánh lén lút qua...

Tàn Nhực không để ý tới, vẫn tiếp tục chú ý tới việc khống chế năm bức tường băng của mình. Năm bức tường này nhanh chóng chia nhau len lỏi vào trong chiến trường, ngăn lại đám quái thú triệu hồi đang có ý đồ vây khốn Thủ Lĩnh Goblin lại, tạo thành một con đường đến thẳng chỗ đám nguyên tố sư cho con goblin này.

Thủ Lĩnh Goblin không khiến Tàn Nhực thất vọng, nó vô cùng ăn ý hất văng mấy tên nguyên tố sư đã mở kết giới ra, sau đó lao về phía ba tên mục sư

ở phía sau, giữa đường, kỹ năng Gai Đất vừa rồi lại xuất hiện!

“Mẹ!”

“Còn chờ cái gì nữa? Nhanh nhanh xử lý thằng khổng nước kia đi! Nếu bọn mày chết rồi thì trang bị mất đi sẽ được bù lại ở chỗ Thủ Lĩnh Goblin!” Mấy tên chiến sĩ đang cuống cuống đuổi theo Thủ Lĩnh Goblin nhìn thấy đám mục sư gặp nguy hiểm thì lớn tiếng mắng ngay. Nếu không phải họ còn phải bám trụ con goblin ấy thì đã sớm qua xử lý tên khổng nước bậc ba đáng chết ấy rồi!

Bên này cũng rất thông minh, không ngoảnh mặt ra chỗ trống kêu, mà lại ngoảnh về phía đám nguyên tố sư. Nếu không phải Tàn Nhược đã sớm phát hiện ra sự tồn tại của đám đạo tặc thì nói không chừng đã tập trung sự chú ý vào các nguyên tố sư rồi ấy chứ.

“Đến nào!”

Vương Đạt nhận được tin về đám đạo tặc, nhất thời khởi động đầu khí ngay! Y nắm thật chặt thanh kiếm trong tay mình, chuẩn bị cứu người bất cứ lúc nào.

Nói gì thì nói, y cũng là một tên kiếm sĩ phong lôi cấp 40, mặc dù thực lực còn chưa chen chân vào hàng ngũ cao thủ được, nhưng cũng đã lăn lộn trong trò chơi đến nửa năm trời rồi, cũng đã có chút tâm đắc với việc PK, cho nên nếu bắt y phải solo với một cao thủ cùng bậc thì có lẽ căng thẳng, chứ với một tên đạo tặc phòng thấp HP yếu thì... Tuyệt đối nâu-vấn-đề!

“Pặc!”

Một thanh âm của một thứ gì đó xé toang mặt nước vang lên, mọi người cùng nhìn thấy màn Thủy Chi Kết Giới bên ngoài thân Tàn Nhược bị xé ra một vết rách rất rõ ràng. Một thoáng đó, thân hình của một tên đạo tặc cũng cấp tốc bị giải trừ trạng thái ẩn thân, hiện ra bên cạnh hắn.

“Ha!!!”

Gần như là chớp mắt khi tên đạo tặc này xé rách Thủy Chi Kết Giới, rơi vào trạng thái ác ý tấn công, Vương Đạt cũng ra tay!

Một tia sét màu tím từ trên trời giáng xuống, đánh ngay thanh kiếm đang giương lên của Vương Đạt! “Ầm!” Những lần sét không ngừng nhấp nháy trên thanh kiếm của y, ánh sáng màu tím lấp lóe, tiếng sấm đi đùng không dứt. Mà tay của Vương Đạt lại không hề bị ảnh hưởng chút nào, vẫn bỏ một kiếm vừa nhanh vừa mạnh vào người tên đạo tặc ấy.

“Ồ...!”

Tên đạo tặc nọ kêu lên một tiếng đau đớn, người bị đánh bay ra sau mấy mét, loạn choạng muốn ngã, trên chiếc áo giáp bằng da không có bao nhiêu lực phòng ngự của y cũng xuất hiện một vết rách thật lớn, từ trong đó có thể thấy được một vết thương khiếp người. Vương Đạt không hề có ý định buông tha cho đối phương, y tức tốc vung bước đuổi theo đối phương ngay, sau đó dùng một đòn đánh thông thường hung tợn chém vào người đối phương, ngắt ngang hành động đưa tay vào trong ba lô của tên này.

“Mẹ! Có giỏi thì giết tao thử xem!?”

Tên đạo tặc này dường như chắc chắn rằng Vương Đạt sẽ không dám giết y vậy, bởi vì người mà y chủ động tấn công là Tàn Nhược chứ không phải là Vương Đạt. Nếu Vương Đạt dám tùy ý giết y, sẽ bị đổ tên, đồng đội của y sẽ không buông tha cho Vương Đạt.

Nhưng ngay khi y vừa mới nói câu này ra khỏi miệng, Tàn Nhược đã cười lạnh một tiếng, rồi nhanh chóng giũ cuốn sách phép đang giấu trong ống tay áo ngay:

“Băng Tiễn!”

Một tiếng quát vang lên, cuốn sách phép nọ cấp tốc hóa thành năm mũi tên băng với khí lạnh khiếp người, sau đó chúng không trì hoãn, cùng lao tới tên đạo tặc đã bị trọng thương kia.

Ba tên mục sư bên phe ấy còn chưa lo nổi cho bản thân, thành ra cơ bản không có cách nào giúp cho y được, Tàn Nhược làm sao lại không giết chứ?

“Tạo thành 78 điểm thương tổn với Âm Ế Địa Điều (Con Chim Rậm Rạp)...”

“Đánh chết người chơi Âm Ế Địa Điều dưới trạng thái phòng vệ chính đáng.”

Đây chính là kế hoạch mà Tàn Nhược và Vương Đạt đã thương lượng lúc trước, rằng chỉ cần có đạo tặc tấn công hắn thì Vương Đạt sẽ chịu trách nhiệm làm trọng thương đối thủ, sau đó giao cho hắn giải quyết hậu quả. Mặc dù hai người chưa phối hợp với nhau được mấy lần, nhưng dù sao cũng làm việc chung với nhau lâu ngày như vậy rồi, cho nên đã thập phần ăn ý hoàn thành kế hoạch tuyệt sát tên đạo tặc ấy luôn. Hành động của họ cũng khiến tên đạo tặc còn lại phải chấn kinh, đặc biệt là khi y nhìn thấy Vương Đạt nhặt lên một món trang bị từ trên người đồng bọn mình thì lại càng bị hải đến không dám bước qua.

Y không dám bước qua, khiến Tàn Nhược thầm thở phào một hơi - ít nhất thì cũng không cần phải lãng phí một cuốn sách phép bậc ba nữa rồi.

Có điều dùng cuốn sách phép kia thật là đáng giá đó, ít nhất thì cũng đạt được mục đích rồi: không những đã khiến đối phương tạm thời mất đi năng lực

không chế cục diện, mà còn giết được một tên đạo tặc, hai tên mục sư nữa - ngay lúc Tần Nhữc ra tay giết chết tên đạo tặc đó, Thủ Lĩnh Goblin cũng kịp thời xử lý hai tên mục sư bên kia.

Điều khiến bọn Tần Nhữc càng vui mừng hơn chính là, vì hành động quấy rối của họ, trong khu này đã bắt đầu nảy nở một loạt goblin. Mặc dù lũ này còn chưa thể gây được sự uy hiếp gì với đám người chơi bậc bốn bên kia, nhưng dưới sự chỉ huy của Thủ Lĩnh Goblin, chúng đã ngăn lại được mấy con quái thú và đám chiến sĩ bên ấy. Thừa dịp này, mấy tên nguyên tố sư và tên mục sư cuối cùng đều bị nó đánh cho bị thương không nhẹ.

Trong đó đương nhiên cũng có công lao của Tần Nhữc rồi, nếu không nhờ Tần Nhữc điều khiển tường băng quấy rối thì hành động trả đũa của Thủ Lĩnh Goblin cũng sẽ không được thuận lợi như thế, có lẽ chỉ mười mấy phép thuật của đám kia là đã đủ cho nó phải dừng bước rồi ấy chứ.

Có điều Tần Nhữc vẫn còn hiểu một sự thật rất rõ ràng thế này, đó là chỉ cần bên kia còn một mục sư ánh sáng sống sót thì sẽ vẫn còn cơ hội đứng lên, cho nên tên mục sư cuối cùng kia, nhất định phải chết!

Năm bức tường băng nhanh chóng thay đổi vị trí một lần nữa, thoải mái làm mắc kẹt tên mục sư cuối cùng, sau đó Tần Nhữc cho một quả cầu nước nện xuống:

“Băng!”

Hành động ăn ý tiếp theo của Thủ Lĩnh Goblin lại một lần nữa chứng tỏ cho IQ của nó, tên mục sư nọ vừa mới rơi vào trạng thái đóng băng thì một tảng đá khổng lồ đã như sao băng từ trên trời nện xuống, triệt để biến y thành một đồng thịt nát.

“Không!”

“Choi chết thẳng không nước kia! Choi chết nó cho tao!”

Ba tên mục sư đã bị chết hết, một chiến sĩ, hai thầy triệu hồi và một cung tiễn thủ còn lại trong sân đều giận dữ chuyển mũi súng sang người Tần Nhữc ngay - rốt cục họ cũng biết được hậu quả đau đớn khi dung túng cho đối phương quấy rối rồi.

Có điều ngay lúc bốn người cùng xông qua, Thủ Lĩnh Goblin lại rất không thức thời ngáng ngang một chân: kèm theo một đợt xung động phép thuật đồ sộ, một vòng xoáy khổng lồ có đường kính chừng mấy chục mét bất chợt xuất hiện trên đỉnh đầu của nó.

Phép thuật quần thể phạm vi lớn!

Phép thuật này bao phủ cả hai mươi một người chơi còn lại bên ấy (ngoại trừ tên đạo tặc cuối cùng). Những tảng đá khổng lồ dày đặc như mưa rơi từ trong vòng xoáy xuống, hai mươi một tên người chơi không có không gian tránh né, chỉ đành chia nhau ra trốn ở bốn rìa ngoài cùng:

“Không tốt!”

“Tránh mau!”

Hừ, muốn chạy sao?

Tần Nhữc cười lạnh, sau đó nhanh chóng múa may cây Bạo Tuyết. Năm bức tường băng của hắn vào lúc này đã biến thành năm chướng ngại vật chết người, sít sao bám theo mười mấy nguyên tố sư và hai thầy triệu hồi, phối hợp với những con goblin trên chiến trường cùng ngăn cản họ bỏ trốn... Âm ỉm ảm! Mân kết giới của họ liên tiếp run lên, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Nguyên tố sư thì có lẽ có thể y vào kết giới để làm suy yếu những đòn tấn công vào mình, nhưng thầy triệu hồi lại không được may mắn như vậy, họ không những không có trang bị thân thể mạnh mẽ như các chiến sĩ, mà cũng không có khả năng tạo kết giới như nguyên tố sư nữa, cho nên sau hai lượt bị đá rớt trúng thì đã bay mất nửa cái mạng..

Đợt đá rơi thứ ba còn cực kỳ không đúng dịp khiến họ rơi vào trạng thái choáng váng nữa, cho nên không kịp uống thuốc. Cứ thế, hai người rất nhanh bị mất mạng, mà hai con quái thú họ triệu hồi ra cũng biến mất theo.

Lại chết hai người nữa rồi! Mới chỉ một thoáng thôi mà đã chết mất ba mục sư, một đạo tặc và hai thầy triệu hồi rồi!

Tình hình của mười mấy nguyên tố sư bên kia cũng thập phần nguy hiểm. Cho dù những bức tường băng của Tần Nhữc sau khi chịu mấy lượt đòn đá sụp đổ hết, nhưng kết giới của họ cũng đã lung lay sắp đổ rồi, mà họ còn bị đám goblin chung quanh vây hãm, không thoát thân nổi. Đám goblin này thì đứng giữa mưa đá cũng coi như không, cho dù có bị nện trúng thì cũng từ dưới đất nhảy được lên ngay, sau đó nhào tới tấn công họ như chưa từng bị nện trúng vậy, mà dù họ có giết được một con thì cũng sẽ có mấy con lao qua bổ sung tức thì, khiến họ thật là tức đến muốn chết đi cho xong.

Đồng thời, tình hình của Tần Nhữc cũng trở nên vô cùng nguy hiểm.

Nghiêm trọng nhận thấy tên khổng nước bậc ba bên kia mang đến cho bên mình sự uy hiếp và thiệt hại tới mức nào, mấy tên cuồng chiến lần kiểm sĩ thoát được khỏi màn mưa đá đều nhào qua chỗ hắn hét! “A, cẩn thận!”

“Tần đại ca cẩn thận!”

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 126: Binh đến thì tướng chặn, tiểu nha đầu ra tay

Không cần phải nhắc, lúc năm bức tường bị đập bể thì Tần Nhưộc cũng đã ngừng liên kết với nguyên tố nước trong chúng rồi, đồng thời cũng bỏ trí ra một khoảng nguyên tố nước mỏng manh từ trên mặt đất phụ cận.

Tiếp đó:

“Băng!”

Vùng nguyên tố nước với bán kính 5 mét của Tần Nhưộc cấp tốc ngưng lại thành một khoảng băng trải chung quanh Tần Nhưộc.

Điều khẩn cấp nhất hiện giờ là đối phó với sự tấn công của năm tên chiến sĩ bạc bốn đẳng kia.

Dù sao thì Thủ Lĩnh Goblin cũng đã chỉ huy bày goblin của nó tạm thời khống chế được cục diện rồi. Không có sự giúp đỡ của mục sư, mười mấy tên nguyên tố sư kia đã bị đè ép đến không bận tâm đến bên này nổi - cho dù thứ họ đối mặt chỉ là một con BOSS tương đương với BOSS bạc ba dạng tinh anh mà thôi, nhưng trí tuệ của Thủ Lĩnh Goblin phải cao hơn dạng BOSS đó rất nhiều, trong cuộc chiến cần chỉ huy số đông như thế này, chiến lược của nó phải mạnh hơn BOSS bạc ba dạng tinh anh rất nhiều. Bởi vậy, con Thủ Lĩnh Goblin này tạm thời không cần Tần Nhưộc phải lo lắng giúp đỡ.

Còn phần năm tên chiến sĩ đang xông lại kia thì phiền phức hơn. Mặc dù từ quá trình chiến đấu với BOSS lúc nãy của họ, Tần Nhưộc đã lờ mờ đoán được hai tên có trang bị chữ vàng ở trong số họ chỉ là người chơi bình thường mà thôi, thậm chí kỹ xảo còn kém hơn cả Vương Đạt nữa (trang bị chữ vàng của họ hẳn cũng là dạng thấp kém), nhưng năm người thì không phải là số lượng mà Tần Nhưộc, Vương Đạt và MM Hoa Tiễn có thể thoải mái đối phó được. Huống chi, ngoài mười mét kia còn có một tên đạo tặc đang rình mò nữa. Điều hiện giờ họ có thể làm chỉ là cố gắng kéo dài thời gian, bảo vệ tốt bản thân để chờ quân tiếp viện mà thôi.

Ngay chính lúc này!

“A!”

Lại một tiếng kêu thảm vang lên, tên cung tiễn thủ bên kia dưới tính huống bị goblin vây quanh, lại đứng trong khu vực có đá rơi, rốt cục sau khi uống được mấy bình thuốc cũng rơi vào trạng thái choáng váng, chịu hết nổi ngã xuống đất bỏ mạng. Trong khu vực này, bên ấy chỉ còn lại năm tên chiến sĩ và mười ba tên nguyên tố sư, cùng với một tên đạo tặc cuối cùng.

Lại mất thêm một tên đồng bọn nữa, chuyện này càng kích thích đám chiến sĩ hơn. Sau một tiếng rống giận, mấy tên cùng bật khả năng cuồng hóa lên, hai mắt đỏ ngầu đằng đằng sát khí lao tới! Chuyện này cũng không trách được, bởi vì BOSS còn chưa chết mà bên mình đã bị hại chết bảy người rồi, ngay cả mục sư cũng toàn bộ chết rồi, không biết có còn hồi sinh được nữa hay không, nếu họ còn không quyết tâm giết chết Tần Nhưộc thì đến khi các trạng thái do mục sư tăng thêm hết thời gian, tình hình của họ sẽ càng trở nên tệ hại...

Nghĩ đến đây, họ lại càng hối hận hơn: vì sao lúc bắt đầu mình không xử lý tên nhãi này trước chứ - nếu mình biết tên nhãi này quái quỷ như vậy.

“Các cậu đi đối phó với tên cuồng chiến kia, tên không nước cứ để tôi!” Kê lên tiếng chính là một trong hai tên chiến sĩ có trang bị chữ vàng. Cặp mắt y trợn trừng nhìn Tần Nhưộc chằm chằm, tựa như hận không thể ăn tươi nuốt sống hẳn vậy.

Đối mặt với những kẻ địch khí thế dào dạt này, Tần Nhưộc vẫn không hoảng không vội, hẳn khống chế một luồng nguyên tố nước chữa trị Thủy Chi Kết Giới bên ngoài cơ thể, đồng thời cũng nhanh chóng ngưng kết ra một tấm chắn nước cộng với một bức tường băng.

Tần Nhưộc còn có thể bình tĩnh, nhưng không có nghĩa là Vương Đạt và MM Hoa Tiễn cũng như thế.

Nhìn năm người kia xông đến, Vương Đạt khẩn trương liếm bờ môi khô ráp của mình, y nắm thanh kiếm trong tay thật chặt, sau đó thấp giọng nói: “Tôi chống lại hai tên, hẳn... không có vấn đề gì.”

Nói thật, trước đó y không thể ngờ được vài hành động quỷ rối tưởng như giản đơn của Tần Nhưộc sẽ ép cho đối phương phải rơi vào hoàn cảnh như bây giờ, lại càng không thể ngờ được rằng đối phương lại nhanh chóng quyết tâm giết chết Tần Nhưộc đến như vậy. Y uống một bình thuốc ma lực vào rồi, nhưng vẫn cứ cảm thấy có chút áp lực, dù sao thì chống đỡ với hai tên chiến sĩ ngang bạc với mình, cũng là một chuyện rất khó khăn.

Lúc này, thanh âm của MM Hoa Tiễn truyền tới:

“Em có thể dắt được hai tên đi, còn lại hai anh lo nhé.” Dứt lời, Tần Nhưộc đã thấy thân hình mờ ảo của MM Hoa Tiễn nhanh chóng bắn về phía năm tên chiến sĩ kia, sau đó tạt ngang qua bên cạnh họ. Hành động của cô bé nhanh mà mạnh mẽ vô cùng, thật không giống với thân hình mảnh mai của cô chút nào.

Bên kia đã không còn cung tiễn thủ nữa, cho nên cũng không phát giác được sự tồn tại của MM Hoa Tiễn, thành ra bị đánh trúng, hai tiếng hô vừa đau

đón vừa giận dữ vang lên:

“Mẹ! Là con nhãi đạo tặc kia!”

“Nhanh bắt lấy nó, đừng để cho nó chạy!”

“Tao phải giết nó!”

Nhìn thấy MM Hoa Tiễn chủ động tấn công bọn mình, mấy tên chiến sĩ nọ không bị đánh trúng tuy tức giận nhưng cũng có chút hưng phấn trong lòng, thế là lập tức coi cô bé thành một con mồi, chia hai tên ra đuổi theo cô bé ngay!

Nhưng, hai tên bị đánh lén thì lại không hưng phấn nổi, bởi vì sau khi bị đánh lén thì nhất thời họ phải uống thuốc chữa thương vào liền - ngay lúc họ được hệ thống thông báo đã bị MM Hoa Tiễn ác ý tấn công, họ cũng nhận được thông báo rằng đã bị trúng độc!

Nhận 200 điểm tổn thương, trúng kịch độc, mỗi giây mất 50 điểm HP, liên tục trong thời gian 30 giây; trong thời gian đó, lực tấn công hạ 10%, lực phòng ngự hạ 10%, tốc độ di động hạ 20%.

Tốc độ đã bị hạn chế rồi, trong lòng hai tên chiến sĩ ấy đắng lắm. Với cái tốc độ này, làm sao đuổi theo con bé kia nổi? Hơn nữa, con bé này là dạng người gì vậy chứ, trên vũ khí vậy mà có kèm theo thuộc tính kịch độc vậy? Mà, thuốc giải độc loại dùng một lần thì lại là thứ mà người chơi bình thường khó lòng dùng nổi..

Một bên uống thuốc, một bên hai người cùng đuổi theo MM Hoa Tiễn đến bên ngoài hầm mỏ. Dưới trạng thái này, họ không thể không dựa theo kế hoạch của Tần Nhưộc được, bởi vì để cho con bé đạo tặc này tiếp tục rình mò thì cả năm người bọn họ đều sẽ gặp nguy hiểm mất! Có điều, họ cũng tin rằng ba người còn lại sẽ không thể nào không đối phó được với một tên kiếm sĩ bạc bốn và một tên không nước bạc ba.

Phải, chắc là sẽ không có vấn đề gì đâu.

Nhìn thấy cô bé Tiểu Ác Ma đã dắt hai tên chiến sĩ chạy xa, Tần Nhưộc và Vương Đạt đều cảm thấy thoải mái hơn - chỉ còn lại ba người, vậy dễ hơn nhiều lắm.

Ngay chính lúc này...

“Oạch!”

Một trong số ba tên chiến sĩ bên kia đang chạy đi thì giẫm phải tảng băng trông không có gì đặc biệt của Tần Nhưộc, thế là không chống cự nổi trượt chân một cái, “á” lên một tiếng rồi ngã oạch xuống, chống vó lên trời. Tần Nhưộc nhìn mà trong lòng thầm cười không thôi, đây là cái bẫy mà hắn đã tạo ra để kéo dài thời gian, hạn chế tốc độ di động của đối thủ - chạy trên mặt băng mà không bị ngã thì mới là lạ đó, nghề chiến sĩ không có thể trọng nặng được như của nghề cuồng chiến.

“Mẹ nó, thứ này quý quái quá!” Tên kiếm sĩ nọ vừa xấu hổ vừa phẫn nộ lồm cồm bò dậy, sau đó gấp giọng cảnh báo với đồng bọn. Đáng tiếc, lời cảnh báo của y có chút thừa, bởi vì nhìn thấy y đột nhiên ngã xuống, hai tên còn lại đã dừng ở ngoài vùng phủ băng rồi. Ánh mắt hai tên này cùng đảo qua đảo lại giữa Tần Nhưộc, Vương Đạt và mặt băng, có vẻ như khí thế ào ạt xông lên giết Tần Nhưộc đã bị dập tắt mất rồi.

“Chuyện quý quái vẫn còn chưa xong đâu.”

Tần Nhưộc thầm cười lạnh trong lòng, sau đó tiếp tục việc khống chế nguyên tố của mình. Hắn nhanh chóng dựng lên hai bức tường nước trong suốt bên cạnh. Đứng sau những bức tường này, hắn vẫn có thể trông thấy rõ ràng hành động của ba người kia. Cây gậy Bạo Tuyết trong tay hắn chỉ ra, bức tường băng mà hắn ngưng tụ lúc trước tức thì bay tới, tách hai tên chiến sĩ ra.

“Coi chừng!”

“Đánh vỡ băng trên mặt đất đi!”

Đột nhiên bị ngăn trở tầm mắt, ba tên chiến sĩ bên kia kinh hãi cực kỳ, mà tên kiếm sĩ lập tức gấp gấp hô lên, bảo tên cuồng chiến trong nhóm phá vỡ lớp băng trên mặt đất. Có thứ này ở đây, y cứ cảm thấy như trước mặt là một khu địa lôi vậy.

“Hãy a!”

Tên chiến sĩ cuồng nộ hô lên một tiếng, sau đó ra tay. Chỉ thấy y nắm lấy vũ khí nhảy bật lên không, từ trên không trung tạo thành một âm thanh như tiếng sét đánh, sau đó nện vũ xuống mặt đất phía trước Tần Nhưộc!

“Àm!!!”

Một tiếng động lớn vang lên, cả thấy khu vực này bị rung nhẹ dưới đòn đánh mãnh liệt đó. Mặt đất xuất hiện những vết rạn dày đặc ra, rồi từ trong đó, nhăm thạch nóng bỏng phun ra!

Kỹ năng này Tần Nhưộc đã trông thấy Lục Tâm sử dụng rất nhiều lần rồi, đây là một kỹ năng tấn công quần thể cực kỳ mạnh mẽ, nhưng Lục Tâm sử dụng thì lại không màu mè như tên này, mà cũng không vô dụng như y nữa, một kỹ năng quần thể bạc bốn mà lại chỉ sử dụng để đối phó với một lớp

bằng quá bình thường, thật là xa xỉ quá.

Có điều đối với mấy người kia, đòn đánh này lại cực kỳ thành công!

Kèm theo sự rạn nứt của mặt đất, lớp băng trước mặt họ cũng triệt để vỡ vụn, sau đó tan chảy. Mà điều khiến họ vui nhất chính là, đòn đánh này không ngờ lan được tới cả tên khổng nước bạc ba kia - cho dù tên ấy đã nâng bức tường băng của hắn lên để tránh đi đòn này.

Nhận được lời cảnh báo đã ác ý tấn công Tần Nhưộc, sắc mặt tên chiến sĩ vừa ra tay tên là Khảm Nhĩ Phạ Thủy (Tao Chém Mây Tao Sợ Ai) kia chợt trắng bách! Y ngẩng đầu lên, chỉ thấy Vương Đạt đang ào ào xông qua đây với một vẻ mặt rất chi là nham hiểm.

“Tổ cha chúng mày!”

Tên cuồng chiến đáng thương này thảm mắng to trong lòng, sau đó lui ra sau. Hóa ra là khi y nên kỹ năng Lôi Đình Liệt Trảm xuống, Vương Đạt vốn đang ở bên ngoài phạm vi lại chợt giẫm chân vào trong, thế là đòn đánh ‘vô cùng thành công’ ấy đã lấy mất đi mấy trăm HP của Tần Nhưộc và Vương Đạt, nhưng cũng khiến Vương Đạt có một cơ hội đường đường chính chính đánh chết y...

*** Khảm Nhĩ Phạ Thủy: Tao Chém Mây Tao Sợ Ai

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Nhiều người thì giỏi lắm à?

“Bị Khảm Nhĩ Phạ Thủy ác ý tấn công, chịu 437 thương tổn, tiến vào trạng thái phản kích hợp pháp với Khảm Nhĩ Phạ Thủy, duy trì trong 180 giây.”
Lời nhắc của hệ thống khiến Tần Nhưộc phải thảm hãi trong lòng.

437 điểm thương tổn? Mình mới chỉ có 520 điểm HP thôi, nguy hiểm thật!

Đậu xanh, tính lắm rồi. Vốn những chiến sĩ cuồng bạo bình thường cấp 40 cho dù có tiến vào trạng thái cuồng hóa thì lực tấn công của Lôi Đình Liệt Trảm cũng chỉ dao động chừng 180 đến 250 mà thôi, ảng chừng thương tổn sau cùng là 450 đến 625; với lực phòng ngự 60 ~ 78 của mình, cộng với Thủy Chi Kết Giới thì hoàn toàn có thể chống cự với đòn đánh đó một cách thoải mái. Nào ngờ lực tấn công của tên kia lại biến thái đến mức suýt chút nữa đã giết mình như thế này... Hiện giờ nghĩ lại, Tần Nhưộc toát cả mồ hôi lạnh.

Nếu vừa rồi đối phương không phải dùng kỹ năng quần thể, nếu trước khi đến hắn không mang trang bị chữ tím vào, đồng thời còn chưa bật Thủy Chi Kết Giới thì lượt sát thương thứ nhất của Lôi Đình Liệt Trảm đã có thể lấy cái mạng của hắn rồi.

Choáng, thật là quên mất những trạng thái được tăng thêm trên người tên kia rồi!

Mấy tên mục sư dù đã chết hết, nhưng trạng thái họ tăng thêm cho đám chiến sĩ lại vẫn còn chưa mất đi, mà các phép tăng trạng thái cao cấp thì ít nhất có thể tăng được 100 điểm..

Nghĩ đến đây, Tần Nhưộc lại thêm hãi trong lòng, bèn hốt hải lui về sau, đồng thời cũng nốc một bình thuốc chữa thương cỡ trung vào... Thật là đáng chết!

Trạng thái trên người đối phương vẫn còn chưa biến mất, Vương Đạt ứng phó rất khó khăn. Sao Khủng Long Pháp Sư còn chưa tới nữa, ít nhất cũng phải phái mấy tên nào chạy nhanh đi tới trước giúp đỡ chứ?

Tần Nhưộc một bên thảm mắng trong lòng, một bên lại không dám có chút trì hoãn biến hai bức tường nước của mình thành tường băng, thả cho rơi xuống đất ngay, mưu đồ dùng phương pháp cũ này để chơi trốn tìm với bên kia một chút, kéo dài thời gian.

Đối phương liếc qua là biết tông mưu đồ của Tần Nhưộc, bèn lập tức đánh bể hai bức tường!

“Hắn còn muốn kéo dài thời gian à? Nhanh xử lý hắn ngay, tên này tôi vẫn còn đối phó được!” Người mở miệng nói chuyện chính là kẻ vừa ‘ác ý’ tấn công Vương Đạt - Khảm Nhĩ Phạ Thủy.

“Hừ!”

Tần Nhưộc cười lạnh một tiếng, thừa dịp hai tên chiến sĩ bên kia vừa phá xong tường băng thì thò tay vào trong ba lô, giữ ra:

“Băng Mâu!”

Một cây mâu băng lỏng lẻo lập tức xuất hiện giữa không trung. Cây mâu này dài hơn hai mét, phát ra hơi lạnh kinh người. Nó nhắm chặt Khảm Nhĩ Phạ Thủy, sau đó bất lấy thời cơ khi Vương Đạt vừa tấn công tới thì bắn vút ra như thể một mũi tên rời cung!

Kế hoạch tấn công này trước đó Tần Nhưộc và Vương Đạt chưa từng thương lượng với nhau, nhưng dựa vào trực giác chiến đấu hơn người, Tần Nhưộc vẫn nhanh chóng lập ra được một kế hoạch đề tập trung giết chết một người, nhằm suy yếu sự uy hiếp, bởi vì cho dù với khả năng khổng lồ của hắn, cũng không có khả năng cùng một lúc đối phó với hai tên chiến sĩ bậc bốn được.

Vương Đạt không làm hắn thất vọng, ngay khi cây mâu băng của Tần Nhưộc xuyên thủng thân thể Khảm Nhĩ Phạ Thủy, Vương Đạt đã lướt thật nhẹ nhàng qua, áp sát kẻ địch, sau đó thanh kiếm trong tay mang theo tiếng gió rít và sấm nổ, liên miên tấn công!

Phong Lôi Ngũ Thức!

Trăm thứ nhất!

Thân hình Khảm Nhĩ Phạ Thủy nghiêng sang một bên, nơi đầu vai hiện lên một vết chém cháy xém, da khét thịt chín.

Không chờ cho y kịp phản ứng, Vương Đạt đã lật cổ tay, điều khiển nguyên tố gió trợ giúp, thanh kiếm trong tay nhẹ nhàng men về đường cũ. Giữa ánh sáng chói mắt, thanh kiếm này dùng tốc độ nhanh hơn nhất chém vừa rồi, tạo nên một vết chém trên bụng của Khảm Nhĩ Phạ Thủy, chiêu này tựa như một cây roi sét quét qua - trăm thứ hai!

Tốc độ của Vương Đạt càng lúc càng nhanh hơn, sau trăm thứ hai, cả người y xoay tròn ba trăm sáu mươi độ ngược chiều kim đồng hồ, thanh kiếm trong tay vút qua, lóe lên ánh sáng màu tím...

Trăm thứ ba!

Trăm thứ tư!

Trăm thứ năm!

Liên tục ba tia sáng màu tím lóe lên, mang theo tiếng sấm rền càng lúc càng lớn, toàn bộ trúng hết vào người của Khảm Nhĩ Phạ Thủy. Sau trăm cuối cùng, hai chân Khảm Nhĩ Phạ Thủy mềm nhũn, thân thể tựa như một cây cột khuỵu xuống mặt đất, hai mắt vô thần nhìn chằm chằm về phía trước, rồi ngã...

Chết!

Ngay khi Vương Đạt triển khai Phong Lôi Ngũ Thức chém Khảm Nhĩ Phạ Thủy, Tần Nhưộc cũng bắt đầu chính diện chống lại hai tên chiến sĩ bậc bốn trước mặt mình - một kiếm sĩ đại địa, và một cuồng chiến cự linh.

Lần này, Tần Nhưộc không dám lấy thân thể của mình đi mạo hiểm nữa, có quý mới biết họ có thể một đao chết mình tức thì hay không đấy. Hắn chỉ có thể cố gắng dùng khả năng khổng lồ nguyên tố nước để cản trở họ.

“Nổ!”

Một tiếng động lớn vang lên, một khối băng nọ ngưng kết trên người tên cuồng chiến cự linh nổ bùng, những mảnh băng sắc lẹm bắn ra tứ tung, vừa cướp đi tầm nhìn của đối phương, cũng vừa bao phủ luôn cả thân hình của Tần Nhưộc...

Ánh mắt đã bị cản trở, Tần Nhưộc chắc hai tên chiến sĩ kia sẽ không dám tùy ý hành động, cho nên bứt ra, thay đổi nơi đứng của mình, sau đó một bên thì lấy một số nguyên tố nước từ những giọt nước rỉ qua kẽ hang, một bên lại theo dõi tình hình chiến đấu của Vương Đạt.

Tên cuồng chiến bên kia chết thật quá nhanh!

Vương Đạt vừa rảnh tay là lập tức lao qua bên này ngay. Nhìn thấy thế, Tần Nhưộc thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhanh chóng ngưng tụ năm mũi tên băng, xuyên qua màn sương dày đặc bắn về phía tên kiếm sĩ đại địa.

Trang bị của tên này hơi kém hơn một chút so với tên cuồng chiến cự linh, mặt khác, cấp của y cũng mới chỉ 40 thôi, thuộc dạng khá dễ đối phó; nhưng điều Tần Nhưộc vạn lần không ngờ chính là, đối tượng mà Tần Nhưộc cho rằng ‘dễ đối phó’ này, khi va chạm với Vương Đạt, lại đánh cho Vương Đạt văng ngược trở lại!

Đồng thời với lúc này, bốn tên nguyên tố sư bên kia cũng gần như cùng một lúc dẹp sạch được lũ goblin vây quanh, chạy thoát khỏi phạm vi tấn công của Thủ Lĩnh Goblin một cách chật vật...

“Mau lui lại, anh Đạt!”

Khủng Long Pháp Sư vẫn còn chưa tới, mà bên đối phương lại có thêm bốn ‘binh sĩ’ nữa, Tần Nhưộc bèn không chần chờ hô một tiếng với Vương Đạt, sau đó chạy ngay.

“Muốn chạy à?”

Tên cuồng chiến cự linh bên kia cũng tăng tốc độ, giờ ngang cây búa lớn màu bạc trong tay mình chặn đường rút của Tần Nhưộc và Vương Đạt. Chỉ thấy y nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm vào hai người: “Hại chết nhiều huynh đệ của bố mày như vậy mà còn muốn chạy à?”

“Mây có thể chặn được hả?” Tần Nhữc nâng tay lên, một luồng hơi lạnh khiếp người chợt dâng lên trong khoảng không gian này!

Cả đám người cùng kinh hãi cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy một tấm lưới bằng đồ sộ trông như một mạng nhện khổng lồ không biết từ lúc nào đã nằm dưới chân họ rồi, hơi lạnh của nó khiến mấy tên nguyên tố sư đang chuẩn bị tung phép thuật ra cũng phải hơi khựng lại.

Tên chiến sĩ cuồng bạo đứng mũi chịu sào, bị luồng hơi lạnh này khiến cứng còng, thế là Vương Đạt lập tức bắt lấy cơ hội, xông lên bỏ một kiếm khiến y loạng choạng lui vào trong đường hầm.

Tần Nhữc vội vàng nhảy vào theo, nhưng điều khiến hắn cảm thấy đáng tiếc chính là, hiệu quả đóng băng của lưới bằng lần này cũng không mạnh cho lắm, tên chiến sĩ cuồng bạo đã khởi động Cuồng Hóa nọ chỉ bị đóng băng không đến một giây là thoát được ngay. Tên chiến sĩ cuồng bạo này gầm lên một tiếng, cây búa trong tay điên cuồng vung vẩy, tạo thành một màn lưới màu đỏ trước mặt, không ngờ lại đánh cho Vương Đạt văng trở về! Tần Nhữc thấy thế bèn ngừng chân lại ngay - trong địa hình này, đòn Liên Hoàn Nộ Trảm đỏ của y đủ để chém hắn nát vụn.

“Móa!”

Vương Đạt nhanh chóng uống một bình thuốc chữa thương vào, sau đó một lần nữa nhào lên.

Nhưng vẫn cứ là công toi, bởi vì lúc này tên cuồng chiến kia đã không còn định tấn công Tần Nhữc và Vương Đạt làm gì nữa rồi, chỉ đứng đấy điên cuồng xuất kỹ năng mà thôi. Nhất thời, ánh sáng màu đỏ dày đặc, ngăn lại đường hầm, kéo dài được một tí thời gian.

“Đừng!”

Không hề nghi ngờ, Vương Đạt lại một nữa bị đánh văng ra!

Tần Nhữc thì lại không cần phải nói. Dưới tình huống thế này, cho dù có thể sử dụng kỹ xảo khống chế nước hoặc sử dụng sách phép cũng không thể nào kịp nữa, bởi vì bốn tên nguyên tố sư bên kia đã chạy qua. Hắn thậm chí còn có thể cảm nhận được những luồng hơi lạnh tựa như những mũi dao truyền đến từ sau lưng mình - hắn đã bị ba, bốn cái phép thuật bậc ba, bậc bốn nhắm vào.

Mất thấy Tần Nhữc và Vương Đạt sắp phải táng thân thì gần đấy đột nhiên vang lên một thanh âm thật thanh thúy: “Người của bọn tôi đã vào rồi, mấy người còn muốn đồ tên à?”

Mấy tên nguyên tố sư bên kia lập tức nổi lòng kiêu kị lên, bèn dừng việc tụ tập phép thuật lại, rồi hằm hằm nhìn hai cô gái đằng kia - Hiểu Hiểu và Tiểu Miêu: “Người của các cô tới thì đã làm sao, giết nhiều người của bọn tôi như vậy mà còn định vỗ vỗ cái mông bỏ đi sao? Không dễ như vậy đâu!”

“Lẽ nào huynh đệ của tao bị bọn mày giết là chết uống à?”

“Mẹ, mặc kệ mấy con đàn bà này đi, bọn nó đang kéo dài thời gian đó, cứ giết hai thằng chết bầm này đã rồi tính!”

Được tên cuồng chiến cự linh nhắc nhở, mấy tên nguyên tố sư lập tức tỉnh ngộ ngay, sau đó chuẩn bị động thủ. Nhưng ngay chính lúc này, những tiếng bước chân dày đặc chợt vang lên từ đường hầm phía sau lưng họ...

“Ai dám đụng tới huynh đệ của tao?”

Mấy chục tên người chơi do Khủng Long Pháp Sư dẫn đầu đã rất nhanh xuất hiện nơi này. Một đám người đi lướt qua hai bên tên cuồng chiến, không để ý tới ánh mắt vừa kinh ngạc lại vừa giận dữ của y mà nối đuôi nhau bước vào trong.

Tần Nhữc, Vương Đạt đếm thầm số người đến mà mà không biết phải nói gì: chẳng phải chỉ là bảo hắn mạng chừng hai tiểu đội người qua thôi sao? Lẽ nào hắn mạng cả hai trung đội luôn à?

Khu vực này nhất thời có cảm giác như bị chật kín cả người. Những người sống sót bên kia nhìn đám Khủng Long Pháp Sư mà sắc mặt trắng xanh, nhưng lại không dám có chút hành động nào cả. Trong lòng họ thì oán thầm: chỉ một con BOSS vương giả bậc hai mà thôi, cần phải phải nhiều người bậc bốn qua như vậy sao? Đâu xanh, nhiều người thì giỏi lắm à?

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 128: Biên chế, quặng bí ngân

Do sự tham gia của đám Khủng Long Pháp Sư, trận chiến trong khu mỏ này đương nhiên không thể tiếp diễn được nữa. Tần Nhữc và Vương Đạt cùng tìm Khủng Long Pháp Sư hỏi, mới biết tên này vì đề chắc chắn đoạt được Thủ Lĩnh Goblin, đồng thời cũng đề phòng những việc bất ngờ xảy ra trên đường, đã báo cho mấy tiểu đội ở nơi khác cùng chạy đến! Mấy tiểu đội này tập hợp nơi cửa mỏ, cho nên dọc đường không gây sự chú ý gì.

Nhưng sau khi họ tiến vào trong mỏ, khí thế đã trở nên khác rồi, tình hình trong mỏ nhanh chóng bị Khủng Long Pháp Sư khống chế, y chỉ huy mọi người nhanh chóng dọn dẹp hết lũ goblin bậc hai chung quanh, đồng thời cũng lừa mười sáu người còn sống sót bên phe kia tới một góc, cho họ ngồi về vòng tròn...

Có điều, bên kia có thể thuận theo như thế, cũng là nhờ lời hứa của Tàn Nhược, rằng sau khi Căn Cứ Địa giải quyết xong BOSS rồi, mười hai mục sư của Căn Cứ Địa sẽ hồi sinh lại tất cả thành viên của họ, đồng thời cũng trả lại số trang bị mà họ rơi ra, nếu không, cho dù số người của Tàn Nhược có nhiều hơn gấp đôi đi nữa, bên kia cũng chưa chắc gì dễ yên cho được.

Thật ra, sự ‘ngoan ngoãn’ này của họ cũng có một phần là do thực lực mà Tàn Nhược và Vương Đạt bày ra, cộng với khí thế đông đảo do đám Khủng Long Pháp Sư mang lại - dưới cái nhìn của đối phương, ngay cả một tên khổng nước bậc ba như Tàn Nhược mà cũng có thể dễ dàng giết chết nhiều người của họ tới như thế, thì trung đội bậc bốn mới tới kia có thể biết lợi hại đến bao nhiêu rồi!

Thay vì đắc tội với một cường địch, cộng với tổn thất một số cấp bậc lẫn trang bị, chỉ bằng hóa giải mối ân oán không sâu đậm này đi, cứ xem như hôm nay chưa hề phát sinh ra chuyện tranh chấp Thủ Lĩnh Goblin làm gì cả, ai làm việc người này...

Sau khi khống chế được cục diện rồi, chuyện còn lại đương nhiên là giết Thủ Lĩnh Goblin.

“Chiến sĩ lên!”

Khủng Long Pháp Sư không còn sự ừ ừ của ngày hôm qua nữa, y oai hùng phát ra mệnh lệnh.

Mười hai tên chiến sĩ lập tức xông lên. Dưới sự tăng sức của mười hai tên mục sư, họ nắm chắc lấy vũ khí bao vây bốn phía của Thủ Lĩnh Goblin. Quá trình phối hợp mặc dù có chút trục trặc, nhưng dù sao mọi người cũng đã là cộng sự trong công ty một thời gian rất dài rồi, đã vô cùng tin tưởng nhau, cho nên cho dù có một chút tí vết đây, nhưng họ cũng rất nhanh bù lại được. Dần dần, cả đội cũng đến được vị trí cần đến, vây được Thủ Lĩnh Goblin.

“Tấn công!”

Một tiếng quát vang lên, ba mươi sáu tên nguyên tố sư cùng bật kết giới lên, chia thành bốn lượt trước sau tiến vào phạm vi tấn công, thả ra những phép thuật bậc bốn mà mình ngưng tụ hoàn thành!

Những thanh âm ầm ầm vang lên liên miên không dứt bên tai, Thủ Lĩnh Goblin bị khống chế một cách gắt gao. Còn phần đám goblin thỉnh thoảng này mới chung quanh, thì bị những đạo tặc, thầy triệu hồi và cung tiễn thủ của Căn Cứ Địa đối phó, không ảnh hưởng được gì.

Dưới sự phối hợp hoàn mỹ của sáu nhóm người Căn Cứ Địa, HP của Thủ Lĩnh Goblin dùng tốc độ mỗi giây 2.000 điểm tụt xuống, sau chưa đến nửa phút, đã gần cạn đấy.

Cuối cùng, một tiếng kêu thê thảm vang lên, thân thể màu vàng của Thủ Lĩnh Goblin ỉu xìu ngã xuống...

Nhìn thấy Thủ Lĩnh Goblin nhanh bị giết chết như vậy, Tàn Nhược thầm cảm khái một lúc, sau đó không khỏi sinh chút bội phục với Khủng Long Pháp Sư...

Cho dù hai lần khởi xướng hành động gần đây của Khủng Long Pháp Sư đều bị thất bại, nhưng bộ óc phản ứng lẫn năng lực chỉ huy của y quả thật là rất khá! Chỉ mới một ngày thời gian mà y đã tập hợp được các đồng sự trong Căn Cứ Địa rồi, mà còn khiến họ có khí thế của một đội quân chính quy nữa. Việc này, người bình thường không thể nào làm được.

Mà điều khiến Tàn Nhược cảm thấy yên vui hơn chính là, sau khi trận chiến kết thúc, cho dù nhìn thấy chiến lợi phẩm rớt đầy đất, thậm chí có một món lóe lên ánh sáng màu cam chói rọi, nhưng mười hai tên chiến sĩ phía trước vẫn không hề đưa tay đi nhặt, mà những người khác cũng chỉ đứng yên ở vị trí cũ, chờ mấy người có uy tín cao nhất trong công ty đi nhặt.

Những món đồ đó phải chờ đưa đến thị trấn, giám định xong rồi mới từ trong mọi người chọn ra những cá nhân uy tín nhất, phát cho những người cần nhất hoặc những người có cống hiến lớn nhất trong lần này.

Những thứ đó Tàn Nhược không lưu ý gì nhiều, hẳn tin rằng Khủng Long Pháp Sư và các đồng sự của hắn sẽ đưa ra được một chế độ hoàn thiện. Cùng làm trong một công ty, sẽ không ai làm ra hành động chiếm hữu chiến lợi phẩm tập thể làm gì.

Chờ các mục sư hồi sinh lại cho thành viên tử vong bên phe kia xong, Tàn Nhược bèn từ giả Vương Đạt và Khủng Long Pháp Sư. Đã đây đưa ở đây 20 phút rồi, hắn còn phải đi công hội Pháp Thuật Nguyên Tố Nước để nhận nhiệm vụ thăng bậc nữa.

Khủng Long Pháp Sư nghe vậy, bèn nắm lấy bả vai Tàn Nhược, nói: “Sốt ruột như vậy làm gì? Muốn thăng bậc cũng đâu cần gấp gấp mấy phút thế này. Cho một chút đề nghị đi, cậu cảm thấy biên chế trong đội này của chúng ta thế nào?”

“Biên chế gì?”

Tàn Nhược sửng sốt. Khủng Long Pháp Sư nói tiếp:

“Hai chiến một cung, một tặc hai mục, bốn nguyên tố ấy.”

Thấy y đề cập đến, Tàn Nhược mới nhớ đến, dường như sáu nhóm người ở đây đều theo biên chế tương đồng như thế cả, mà tỷ lệ cũng đồng nhất nữa.

Hắn hơi trầm ngâm, sau đó gật gật đầu: “Không sai, chiều cố khá là toàn diện đó! Đây là đội hình luyện cấp lúc thường hay là cây đồ thể?”

“Ha ha ha!”

Khủng Long Pháp Sư cười một cách thần bí: “Luyện cấp kiêm cây đồ luôn.”

“A?”

Nhìn thấy biểu tình ngẩn ngơ của Tần Nhữc, Khủng Long Pháp Sư bèn giải thích ngay: “Đừng có gật mình như thế, tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, với thực lực trước mắt của chúng ta, cho dù là một con BOSS bậc bốn bình thường thì cũng đủ khiến chúng ta ngập hành mất, cho nên, tôi cố ý lựa chọn sáu nhóm người có kinh nghiệm phong phú nhất, thực lực xuất sắc nhất để đóng vai trò đội ngũ cây đồ, còn ngày thường thì mọi người cứ theo đội hình này mà đi luyện cấp, nếu có mục tiêu thì mọi người cùng hành động. Nếu còn cần nữa, thì có thể dẫn đi mang thêm vài nhóm người khác...”

Nghe đến đây, Tần Nhữc đột nhiên nhớ tới một chuyện, bèn ngắt ngang lời Khủng Long Pháp Sư:

“Khoan khoan, ý anh là... Trong ngày thường, sáu nhóm người này đều có định sao?”

“Đúng vậy.”

Khủng Long Pháp Sư gật đầu: “Có gì không thỏa đáng sao?”

Tần Nhữc nhíu nhíu mày, sau đó nhìn chằm chằm vào mặt Khủng Long Pháp Sư, nói: “Nếu tôi nhớ không lầm thì trong công ty chúng ta hình như chỉ có hai mươi bốn mục sư ánh sáng thôi mà? Anh đưa mười hai người vào trong sáu nhóm người này rồi, vậy những đội khác phải làm sao? Mười hai mục sư làm sao đủ để chia được, đến lúc đó làm sao họ luyện cấp?”

“À, chuyện này tôi cũng đã suy nghĩ rồi, lúc thường luyện cấp thì cố gắng đảm bảo đội nào cũng đều có mục sư cả, chỉ có khi cần hành động thì mới tập trung thôi!”

“Vậy thì tốt!”

Tần Nhữc vừa mới nói xong, Vương Đạt đã đột nhiên lên tiếng chen vào: “Tiểu Nhữc chú cũng chờ một chút đừng đi vội nhé! Lần này công của chú là lớn nhất đấy, cho nên dựa theo chế độ mà bọn anh thương lượng ra thì nếu trong số chiến lợi phẩm này có thứ chú xài được, chú sẽ được ưu tiên chọn trước.”

Khủng Long Pháp Sư gật đầu.

Việc chiến đấu của Tần Nhữc, Vương Đạt và MM Hoa Tiễn cùng phe bên kia mặc dù Khủng Long Pháp Sư không tận mắt nhìn thấy, nhưng thông qua sự bừa bộn trên chiến trường và những thi thể rải rác quanh đây, y đại khái cũng có thể phỏng đoán được quá trình, biết nếu không nhờ Tần Nhữc và Vương Đạt kéo dài thời gian thì nói không chừng Thủ Lĩnh Goblin đã bị bên kia ăn mất rồi đấy.

Nhìn thoáng qua cây gậy chữ vàng trong tay Tần Nhữc, Khủng Long Pháp Sư nói:

“Vẫn cứ nên chờ chút đi. Thủ Lĩnh Goblin là một con BOSS hệ nước và đất, cho nên theo lý thuyết thì vẫn có thể có trang bị mà cậu cần. Nếu là trang bị bậc ba, sẽ vừa lúc cậu mặc vào làm nhiệm vụ đấy.”

Tần Nhữc hơi động lòng, rõ ràng đã bị vẻ cuối của Khủng Long Pháp Sư làm suy suyển rồi...

Ngay khi mọi người thu thập chiến lợi phẩm xong, định khai hoàn hồi triều thì Tần Nhữc đột nhiên nhớ ra một chuyện:

“Khoan khoan!”

Theo lý mà nói, bên cạnh điểm nảy mới của những con BOSS vương giả bậc ba như Vua Khô Lâu, Ma Quỷ Cự Ngạc, hay bậc bốn như Hắc Ngục Ngô Công Vương đều có được liệu mộc lên cả, vậy con BOSS vương giả bậc hai Thủ Lĩnh Goblin này chắc hẳn cũng phải có mới đúng chứ?

“Mọi người chia nhau ra bốn phía tìm xem, xem có được liệu mộc hay không.” Hắn không dám chắc được những người bên phe đối địch vừa rồi đã thu thập hết được liệu rồi hay không. Những được liệu mộc lên bên cạnh BOSS vương giả thấp nhất cũng đều là hạng năm hết, giá trị cả ngàn đồng vàng, tuyệt đối không thể để lọt sót...

Nghe vậy, sáu mươi người Căn Cứ Địa lập tức lung sục cả khu, nhưng đã tìm một vòng rồi, cũng không thấy được một gốc cây ngon cỏ nào.

Ngay lúc hầu hết người cho rằng Tần Nhữc đang nói láo thì một thanh âm vừa mừng vừa kinh truyền ra từ trong một góc khuất:

“Thợ mỏ!!! Có thợ mỏ cấp cao không? Qua đây nhanh lên!”

Cả đám cùng nhao nhao vây quanh:

“Thế nào, phát hiện cái gì thế?”

“Cái vẻ sáng này trông giống bí ngân lắm, mà có tới mấy viên lận. Nhanh, mấy người ai là thợ mỏ cấp cao vậy? Cấp bậc của tôi không đủ, không muốn làm hỏng chúng nó...”

“Bí ngân?!?”

Những người đứng vây quanh, kể cả Tần Nhữc, đều mừng rỡ trong lòng.

Bí ngân, chính là thứ rất tuyệt! Nó là một loại khoáng thạch hạng bốn, có thể dùng để rèn trang bị và vũ khí của rất nhiều nghề nghiệp, cho nên giá thị trường không thấp, mà cũng cực hút hàng! (Giá của kim loại hạng bốn còn phải cao hơn so với được liệu hạng bốn nhiều, bởi vì cái được liệu chế được là vật phẩm dạng tiêu hao, còn trang bị, vũ khí do kim loại rèn ra thì là vật phẩm lâu dài, giá cả bất đồng là phải thôi.)

Giá của một khối bí ngân chất lượng mười điểm trên thị trường là 8.000 đồng vàng, nhưng vẫn cứ có giá mà không gặp hàng, bởi vì số lượng bí ngân khai thác được mỗi ngày trong suốt rặng núi Goblin này cực ít, mà số người chơi cần rèn trang bị cấp cao thì lại nhiều không đếm nổi. Ba khối bí ngân, giá trị đủ để ngang bằng với thu hoạch sau khi giết một con BOSS bậc bốn dạng tinh anh rồi đó!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Chiếc nhẫn Vua Goblin

Chẳng trách gì nhiều gia tộc lại đam mê BOSS vương giả đến thế!

“Chắc, có thứ thế này mới mới ở cạnh bên, ai nhìn mà không thèm chứ? Ngay cả lão đây cũng muốn giành rồi đây này!”

Khủng Long Pháp Sư và Tần Nhữc đều vuốt ve khối kim loại mềm gần như chất lỏng trong tay, cảm nhận luồng ma lực kỳ dị trong đó mà thầm kích động trong lòng. Khủng Long Pháp Sư được Tần Nhữc giải thích cho thì kích động không thôi, liên tục than thở cho đồng thu hoạch ngoài ý muốn này - nếu hôm nay không phải Vương Đạt, Tiểu Miêu đi giúp cô nàng gà con Hiếu Hiếu kia luyện cấp thì làm sao đụng phải Thủ Lĩnh Goblin được chứ? Mà càng không thể may mắn thu được ba khối bí ngân cực kỳ đắt hàng, cực kỳ xa xỉ này được.

Bí ngân là thứ cực kỳ tuyệt đó!

Rất nhiều những trang bị chữ vàng đều phải rót bí ngân vào mới rèn ra được - nó hỗn hợp với một loại kim loại hạng bốn, cộng với vài loại kim loại hạng năm thường thấy là có thể rèn ra được trang bị hoặc vũ khí chữ vàng tương ứng rồi.

Mặc dù trong quá trình rèn sẽ có khả năng xuất hiện xác suất thất bại nhất định, nhưng những trang bị chữ vàng tạo riêng cho một người chơi nhất định chính là cách để tăng lên thực lực một cách nhanh nhất! Hơn nữa, trang bị do rèn mà có thì sẽ không hề kém cạnh so với trang bị nhặt được từ trên người quái vật chút nào.

Mặt khác, chỉ cần người chơi có thực lực hùng hậu, vậy thậm chí có thể thêm vào một ít hạt nhân với phẩm cấp, thuộc tính tương ứng để tăng lên hoặc cho thêm một thuộc tính nào đó trong trang bị (xác suất rất ngẫu nhiên), hoặc bỏ đá quý gia tăng xác suất rèn thành công vào, hoặc những loại đá quý cấp cao gia tăng một thuộc tính đặc định...

Thành phẩm sau khi rèn, thường thường chất lượng sẽ nằm ở mức khá, thậm chí là cực tuyệt nữa! Đây cũng chính là lý do mà các thợ mỏ cứ quần quật làm việc không hề biết mệt mỏi... Nếu một tên thợ mỏ nào nổi vận may lên, một ngày đẹp trời nào đó đào được một khối kim loại cao cấp thì công sức một tháng, thậm chí vài tháng trời coi như được đền bù rồi!

“Anh Đạt, trong công ty mình có thợ rèn cao cấp không vậy?”

Tần Nhữc đột nhiên nhíu mày hỏi Vương Đạt.

Theo hắn biết, rèn là một nghề rất có tiền đồ, nhưng cũng rất hao tiền, cho dù là một gia tộc cực kỳ xuất sắc đi nữa thì cũng không nuôi được mấy người thợ rèn. Hắn hỏi Vương Đạt là vì sự hiểu biết về các đồng sự trong công ty của Vương Đạt phải hơn Khủng Long Pháp Sư rất nhiều, sự chọn lựa nhân viên trong sáu nhóm người chủ chốt đều có công lao của Vương Đạt cả.

Vương Đạt rất thẳng thắn nhún vai, nói:

“Thợ mỏ thì đúng là có hơn hai chục người đấy, nhưng lại chưa từng có ai rèn cái gì cả. Chú trông cậy vào bọn họ rèn ra được mấy món đồ chữ vàng phỏng? Ha ha ha... Chuyện này không có khả năng đâu.”

Nghe vậy, Khủng Long Pháp Sư thở dài một hơi:

“Không có thợ rèn cấp cao thì cho dù có bí ngân trong tay cũng không có tác dụng gì mấy... Ai... Thôi vậy! Dù sao thì một khối bí ngân thế nào cũng có thể bán được trên tám ngàn đồng vàng mà, kiếm hai mươi ngàn đồng vàng vốn lưu động cũng không tệ đâu.”

“Bán đi sao?”

Tần Nhược lắc đầu nói: “Thế không có lời! Một khối bí ngân có thể chia ra làm ba để rèn, nếu chúng ta có thể kiếm được ba khối kim loại hạng bốn lần một ít khối hạng năm thì sẽ có chín lần rèn trang bị chữ vàng. Chuyện này phải nhanh hơn so với cướp trang bị của BOSS nhiều!”

“Không sai. Chín cơ hội, dù sao cũng phải thành công được bốn, năm lần chứ? Nếu vậy là có thể khiến một người có trọn bộ chữ vàng rồi. Nếu vận khí tốt, nói không chừng cả vũ khí cũng có luôn ấy chứ!” Vương Đạt gật đầu phụ họa: “Nếu có một người mạnh lên, vậy sau này hành động gì cũng có người để trông cậy được.”

Khùng Long Pháp Sư thấy cũng có lý, bèn gật đầu... Nhưng trước mắt lại có hai vấn đề: một là tìm được một thợ rèn cấp cao, hai là thu mua nguyên liệu - trừ phải mua những loại kim loại cần thiết ra thì còn phải mua một ít hạt nhân bạc cao nữa, như vậy mới có thể cam đoan trang bị được rèn ra có đủ giá trị...

Khùng Long Pháp Sư ngẫm nghĩ một chốc, sau đó hỏi:

“Mọi người có biện pháp gì không?”

“Hỏi thử tất cả xem, xem ai có quen biết thợ rèn cấp cao nào hay không. Bí ngân là kim loại hạng bốn, tăng rất nhiều độ thuần thực cho nghề rèn, nếu chúng ta gom góp đủ nguyên liệu, sẽ có khối thợ rèn cấp cao chịu miễn phí rèn cho chúng ta đấy.” Đây là điều mà Tần Nhược ‘ngộ’ ra được từ Hắc Thị Nhân Khẩu.

Đám huynh đệ chung quanh sáng mắt:

“Cách này không tệ đâu!”

Lúc này, tên đồng sự vừa đào bí ngân lên cũng mon men qua: “Tần Nhược nói không sai chút nào, chuyện này tôi có thể hỏi thăm một tí, chắc là không khó tìm được thợ rèn cấp cao đâu... Có điều trước tiên mọi người phải gom góp cho đủ nguyên liệu cái đã.”

“Nguyên liệu thì tôi sẽ lo!”

Nghe thấy vấn đề tìm thợ rèn cấp cao đã được giải quyết, Khùng Long Pháp Sư thấy phần chần chừ tinh thần, bèn vỗ ngực ôm lấy chuyện thu gom nguyên liệu ngay - y là phú ông số một trong Căn Cứ Địa, gia cảnh rất khá, cho nên là ứng cử viên sáng giá nhất cho nhiệm vụ này.

Còn vấn đề cụ thể như rèn loại nào trước, rèn cho huynh đệ nào, thì còn phải chờ mọi người trở về thành xong đã rồi mới bàn bạc được. Chủ nhân tương lai của những món trang bị này nhất định phải gánh vác trọng trách lớn nhất của cả Căn Cứ Địa, cho nên không thể quyết định một cách qua loa.

Cả đám cùng về thành, sau đó cùng đến chỗ giám định.

Một món đồ chữ cam bậc ba, ba món chữ vàng cũng bậc ba, ngoài ra còn có hai khối ô cương (thép vôn-fram) (kim loại hạng năm), một hạt nhân bạc ba hệ nước cộng đất nữa; cuối cùng là một đám đồ chữ tím.

Giám định xong rồi, Khùng Long Pháp Sư đặt chúng lên khung triển lãm, sau đó nói với giọng tiếc nuối: “Đáng tiếc là hệ đất, nếu không thì cậu có thể sử dụng được rồi.”

Tần Nhược bình thần cười - thủ Lĩnh Goblin hiển nhiên càng giống với một con quái vật hệ đất hơn, bởi vì nó không hề xuất ra một phép thuật hay kỹ năng hệ nước nào cả, cho nên không rút ra trang bị hệ nước cũng là chuyện hán dự kiến được, cũng không cảm thấy mất mát chút nào hết.

Trong số những món chữ vàng trong khung triển lãm thì lại có một món là nghề không nước có thể sử dụng:

Nhân Vua Goblin: chữ vàng, tăng 5% tốc độ ngưng tụ nguyên tố nước, tăng 100 điểm HP giới hạn, tăng 4 điểm tinh thần; yêu cầu tinh thần 70, cấp 35, nghề nghiệp: điều khiển nguyên tố.

Chiếc nhẫn ba thuộc tính này là món tốt nhất trong số những món chữ vàng ở đây, chỉ hơi thua so với món chữ cam tăng 10% tổn thương nguyên tố đất, 10% hiệu quả gây choáng, cộng 5 lực phép, 5 phòng phép kia mà thôi.

Không cần phải bàn cãi, là kẻ có công hiến lớn nhất trong lần này, lại là một kẻ điều khiển nguyên tố nước, dĩ nhiên Tần Nhược phải là người ‘bị nhận’ chiếc nhẫn ấy rồi. Còn phần Vương Đạt thì do không có chiến lợi phẩm thích hợp, cho nên chỉ có thể ghi công lại đó, chờ lần sau tính thôi.

Người duy nhất có chút khó phân phối là MM Hoa Tiễn.

MM Hoa Tiễn không phải là người trong công ty, hơn nữa bản thân lại thuộc gia tộc khác, theo lý mà nói thì không thể được chia chiến lợi phẩm gì, nhưng trong trận đánh này cô bé cũng là một công thần, cũng góp không ít sức... Mà hơn nữa, chị của cô bé lại là Lý Lan Lam, không thể không ưu ái một chút...

Nhưng cũng phải nói, Thủ Lĩnh Goblin không rút ra đồ gì cho đạo tặc cả, trừ hai khối ô cương mà thôi... Mà lần này lại là lần đầu tiên mọi người hành động tập thể nữa, cho nên không có đồ nào dư cho đạo tặc.

Ngay lúc Khùng Long Pháp Sư đang cảm thấy túng bấn thì MM Hoa Tiễn - từ đầu đến giờ vẫn luôn chăm chú quan sát chiếc nhẫn Vua Goblin - chợt mở miệng: “Tần đại ca, chiếc nhẫn em đưa cho anh đâu rồi? Sao vẫn còn mang chiếc chữ xanh này vậy?”

“Nhẫn?”

Tần Nhưộc sững sờ: “Nhẫn gì?”

“Ồ? Ngày hôm qua em gửi bưu điện cho anh đấy, nhẫn chữ tím cộng 50 HP và 2 điểm tinh thần mà. Không phải chứ, vậy mà anh không đi kho hàng xem à?”

MM Hoa Tiễn dùng ánh mắt ‘cực kỳ vô tội’ nhìn Tần Nhưộc, nói: “Nó là do chị của em cực khổ chọn cho anh đó.”

Mấy người chung quanh cùng ngăn ra:

50 điểm HP, 2 điểm tinh thần? Thuộc tính không tệ đâu đó, ít nhất cũng là một, hai ngàn đồng vàng lận. Chị em nhà này đúng là tốt với Tần Nhưộc quá.

Tần Nhưộc thì lại toát mồ hôi trong lòng, nhớ lại hình như ngày hôm qua trước khi logout mình có nhận được lời nhắc từ hệ thống thật... Choáng, suýt chút nữa đã quên mất nó luôn rồi. Hóa ra là con bé gửi đồ cho mình đấy à? Sao hôm nay mình đi kho hàng mà không để ý ấy nhỉ?

Tần Nhưộc vỗ vỗ đầu - thật là lú lẫn quá.

Có điều điều khiến Tần Nhưộc lúng túng không phải là chuyện chiếc nhẫn này, mà là về sau con bé Tiểu Ác Ma quý quái kia nói ra - cái gì mà chị của nó cực khổ lựa chọn cho mình chứ? Chắc chắn là do con bé này giờ trở quý, thừa dịp chị nó logout nghỉ ngơi bày trò chọc mình rồi.

Ai..

“Đi.”

Tần Nhưộc vệt đám đồng sự chung quanh ra, sau đó kéo theo Tiểu Ác Ma tới kho hàng.

Nhìn lại, quả nhiên trong thùng của mình có một chiếc nhẫn ngọc thạch màu tím nằm yên lành trong một góc, nếu không để ý tìm thì đúng là phát hiện không nổi: chiếc nhẫn Thâm Lam, thuộc tính giống y như MM Hoa Tiễn đã nói, là nhẫn bậc ba, hiện giờ mình có thể mang vào.

Mang luôn cả chiếc nhẫn Vua Goblin lên, Tần Nhưộc lập tức cảm nhận được sức mạnh mà hai chiếc nhẫn mang đến cho mình: HP từ 520 điểm tăng vọt lên 670 điểm, lực phép cũng tăng thêm 6 điểm, và phòng phép tăng thêm 3.

Chắc chắn!

670 điểm HP, còn có lực phép được tăng một mức lớn này nữa, cho dù là có đụng độ với một con BOSS tinh anh bậc ba thì sợ là cũng có sức để chiến đấu một trận rồi ấy chứ.

“Nha đầu, cảm ơn nhé.”

“Muốn cảm ơn thì cảm ơn chị của em đi, ngày mai là ngày cuối tuần rồi, hai người hẹn nhau đi ăn cơm đi nhé? Nhé?” Nhìn thấy ánh mắt tỏa ra ánh sáng xảo trá của con bé Tiểu Ác Ma này, trong lòng Tần Nhưộc trào lên một cảm xúc uể oải: con bé này, sao dai như đĩa vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tổ Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Nhiệm vụ thăng bậc có tính chọn lựa, kỳ ngộ

Một phút trước khi nhận nhiệm vụ thăng bậc, Tần Nhưộc một lần nữa xác nhận lại tình hình thuốc hồi máu hồi ma trong ba lô mình: đầy đủ.

Tiếp đó hần lại khăn trương kiểm tra mười mấy quyển sách phép của mình, rồi đến mấy bình thuốc thuộc tính đủ màu đủ sắc bên cạnh nữa, mới triệt để an tâm.

Rốt cục cũng đã hoàn tất rồi!

Tần Nhưộc nén lại sự kích động trong lòng mình, sau đó bước tới trước mặt trưởng lão của công hội Phép Thuật Nguyên Tổ Nước, nhận nhiệm vụ thăng bậc bốn..

Trình tự rất đơn giản, chỉ là vài câu đối thoại mà thôi.

Dưới điều kiện một người chơi nào đó đã phù hợp với điều kiện làm nhiệm vụ thăng bậc, lão trưởng lão này sẽ tự động hỏi xem người đó có chấp nhận làm nhiệm vụ hay không, nếu đồng ý, người đó sẽ được dịch chuyển đến một bản đồ riêng của bản thân mình - những điều cần phải làm là dựa theo lời nhắc của hệ thống mà hoàn thành nhiệm vụ.

Thông thường, những nhiệm vụ này đều là do hệ thống tự động đưa cho cả, nội dung thì thật là trăm kỳ ngàn quái.

Nghiêm chỉnh một chút thì là đưa cho người chơi một nhiệm vụ đánh chết một nhóm quái vật hoặc một con BOSS nào đó, quái dị hơn một chút thì là đi đưa thư hỏa tốc cho một thôn trang, hay đi tìm một con chó con do một đứa nhỏ nghịch ngợm nào đó để lạc ở trong rừng, hoặc đến một tọa độ nhất định hái thuốc...

Có điều đến cùng thì người chơi đều sẽ phát hiện dọc hành trình không ngừng có quái vật xuất hiện, không ngừng có các thử thách xuất hiện, mà cuối cùng còn xuất hiện những cửa ải cần động não mới vượt qua được nữa. Đường nhiên, đây là những thông tin mà Tần Nhưộc sưu tập được trước khi làm nhiệm vụ.

Có điều sau khi nhóm Lục Tâm nhắc nhở thì hẳn đã không còn đơn thuần xem nhiệm vụ thăng bậc này như là một nhiệm vụ thoải mái du sơn ngoạn thủy nữa...

Nhiệm vụ thăng lên bậc bốn sẽ căn cứ theo thực lực cá nhân của một người chơi mà điều chỉnh độ khó, đã mọi người cho rằng hẳn rất có khả năng đụng phải độ khó cao, vậy hẳn không thể không cẩn thận dò xét được.

Bất kể thế nào, cũng phải đề cao cảnh giác, đề dặt vượt qua cho được nhiệm vụ này, nếu không, hẳn sẽ bị hoãn mất rất nhiều chuyện và cơ hội - trừ một ít chuyện lật vật hàng ngày thì còn có chuyện tăng ba di chỉ Alex, chuyện tổ chức chiến đội của các đồng sự trong Căn Cứ Địa nữa... Mà điều quan trọng nhất là, kế hoạch giải phẫu của Hân Vũ đã không thể hoãn thêm được nữa rồi, hẳn không biết được tình hình của cô bé sẽ chuyển biến xấu đi lúc nào!

“Kê khiêu chiến trẻ tuổi, muốn đạt được sức mạnh lớn hơn thì phải gánh nhận trách nhiệm lớn hơn. Con... Đã chuẩn bị sẵn sàng chưa!”

“Rồi!” Tần Nhưộc gật đầu, ánh mắt thật kiên định.

Trưởng lão cười với một ánh nhìn vừa hiền hòa lại vừa trang nghiêm, sau đó chìa hai bàn tay ra. Một luồng dao động phép thuật hùng hồn bắt đầu tụ tập dưới chân Tần Nhưộc: “Cầu cho ánh sáng của thần thánh luôn phù hộ con... Đi thôi, con của ta!”

Một trận pháp hình sao sáu cánh chợt hiện lên rồi biến mất tức khắc, theo đó, Tần Nhưộc cũng biến mất khỏi đại sảnh này. Khoảnh khắc này, hẳn không tự chủ được mà nhắm lại hai mắt.

Còn chưa kịp mở mắt ra, một cảm giác sáng khoái khác thường đã từ mỗi một tác da thấm thấu vào trong cơ thể Tần Nhưộc, nhanh chóng lan đến não bộ. Một sự kích thích mãnh liệt chưa từng có đánh động cả tinh thần Tần Nhưộc, cả người hẳn dường như đang được ngâm trong một sự nhu hòa, an tĩnh, thật là thoải mái đến không chịu nổi.

Thoải mái rên rỉ một tiếng, sau đó Tần Nhưộc mới từ từ mở mắt ra...

“A!?”

Mù mờ cả nửa ngày, hóa ra là đang đứng ở trong nước, hèn gì nguyên tố nước lại dồi dào đến mức dễ chịu như vậy - Tần Nhưộc hiện đang ở một chỗ biển cạn trời lam mây trắng, nước chỉ đến thắt lưng, nhẹ nhẹ dập dềnh như đôi bàn tay xoa dịu của tình nhân, thật là thoải mái, thật là có ý thơ, hoàn toàn chẳng giống chút nào với danh tiếng nguy hiểm của bản đồ nhiệm vụ cả... Ngược lại càng giống với một thắng cảnh du lịch hơn.

Đây là chuyện gì thế? Ném mình vào trong biển thế này, là cái nhiệm vụ gì chứ?

Hồi phục tinh thần lại rồi, Tần Nhưộc mới ngẩng đầu lên. Hẳn đưa ánh mắt quét nhìn bốn phía, sau khi thấy chung quanh có đến bảy hòn đảo, sự bồn khoăn trong lòng hẳn lại càng tăng lên. Đây là... chuyện gì thế chứ?

Bảy hòn đảo kia xếp thành một vòng tròn, vây quanh nơi Tần Nhưộc đứng, mỗi hòn đảo cách nhau khoảng chừng năm trăm mét. Tần Nhưộc nhất thời thấy đầu đau kinh khủng, cái hệ thống này thật là vô si quá đáng, nếu nhiệm vụ thăng bậc của mình mà có liên quan đến bảy hòn đảo này, vậy chỉ thời gian bơi qua bơi lại chúng thôi cũng đến nửa ngày mất! Cho dù ngày mai có là thứ bảy đi chăng nữa, cho dù mình đã có ý định thức suốt đêm chơi đi chăng nữa, cũng không cần phải làm như vậy chứ?

Tần Nhưộc bắt chợt uất ức đến muốn ngất!

Sau đó hẳn đột nhiên nhớ lại một chuyện, khiến bản thân càng buồn bực hơn... Chết tiệt, sao vào đây cả nửa ngày rồi, mà vẫn không thấy cái thông báo nào của hệ thống vậy?

Tần Nhưộc mang đầy lòng thắc mắc truyền âm cho Lục Tâm, kết quả là nhận được đáp án rằng hẳn quả nhiên đã trúng thưởng, loại nhiệm vụ có tính lựa chọn này có độ khó cực cao, theo như Lục Tâm biết thì đến bây giờ mới chỉ có lão đại nhà Từ Kinh Hoa là có nhắc qua chuyện này thôi.

Có điều đó là khi Huyết Sắc Từ Kinh thăng lên bậc năm mới đụng phải, người thì đứng ở đỉnh một ngọn núi đen ngòm, phía dưới có vực sâu vạn trượng, nói với đỉnh núi nhỏ bé y đang đứng là sáu cây cầu bằng dây xích, mỗi cây nối đến một nơi, sau khi lựa một trong sáu nơi rồi thì mới nhận được chỉ thị từ hệ thống.

“Nhiệm vụ thăng bậc có tính lựa chọn?” Tần Nhữc sinh chút bất an, nhíu nhíu mày.

Thanh âm của Lục Tâm lại truyền qua: “Không sai, căn cứ theo sự lựa chọn của cậu, hệ thống sẽ giao cho cậu nhiệm vụ tương ứng, nó sẽ diễn ra ở khu vực mà cậu lựa chọn. Phải cẩn thận đó! Nghe tộc trưởng chúng tôi nói, nhiệm vụ dạng này hẳn phải là dạng nhiệm vụ khó khăn nhất trong số các nhiệm vụ thăng bậc... Đồng thời cũng là cơ duyên tốt nhất!”

“Tốt nhất?”

Tần Nhữc thầm cười khổ, mà tâm trạng cũng theo đó nặng nề hơn rất nhiều. Hắn không còn cảm nhận được cảm giác thoải mái do làn nước nhẹ nhàng quanh mình mang đến nữa.

Hắn lại hỏi thêm mấy câu với Lục Tâm, sau đó vì không nhận được tin tức gì thêm nên đành kết thúc cuộc trò chuyện, ngẩng đầu lên nhìn bảy hòn đảo chung quanh.

Việc này khiến hắn nhận ra được một ít điều...

Mỗi một hòn đảo dường như tượng trưng cho một loại nguyên tố, như hòn trước mặt Tần Nhữc thì là một hòn đảo núi lửa có khói bốc lên nhẹ nhẹ, khắp đảo tràn đầy dung nham đỏ bùng, độ sinh động của nguyên tố lửa vô cùng cao.

Hòn đảo cạnh bên thì sóng đập ầm ầm vào bờ, gió giật điên cuồng, lá cây bay tán loạn khắp nơi, không cần bàn cũng biết là hòn đảo có nguyên tố gió đậm đặc rồi. Tần Nhữc rất thắc mắc, không biết mình có thể đứng vững được ở trên đó hay không..

Hòn đảo tiếp theo bên trái có mây đen dày đặc, tiếng sấm ầm ầm vang đến, thỉnh thoảng còn có một tia sét chói lóa đánh ra nữa. Tần Nhữc vội vàng dời mắt qua mục tiêu khác - đáng chết, thế này nếu đi qua mà đụng phải một tia sét thì có còn chịu nổi nữa không?

Hòn đảo thứ tư bình bình không có gì lạ, bề mặt của nó lơ lửng, trừ những tảng đá nằm lẫn lóc ra thì không nhìn thấy gì nữa cả - hòn đảo Đại Địa.

Hòn thứ năm có một ngọn núi tuyết cắm thẳng vào bầu trời xanh thẳm, giữa màu trắng tinh của băng tuyết lại có một khoảng xanh thẳm, dường như là một hồ nước - nhìn vô cùng thân thiết.

Tần Nhữc lại nhanh chóng nhìn hai hòn đảo còn lại, thấy trong đó có một hòn thì trên dưới có một màn hào quang mãnh liệt bao trùm, tựa như được ngâm bên trong ánh sáng thần thánh vậy, còn hòn kia thì ngược lại, tràn đầy hơi thở chết chóc, khắp bầu trời bao phủ bởi một màn sương u ám, hoàn toàn không nhìn rõ được tình hình bên trong..

Không chút nghĩ ngợi, Tần Nhữc lựa chọn hòn đảo có lợi nhất cho việc phát huy thực lực của mình ngay - hòn đảo Băng Tuyết!

Có điều trước đó...

Tần Nhữc vẫn như cũ, đi khảo sát tình hình chung quanh nơi đây. Đây là thói quen của hắn, cũng là một công đoạn cần thiết cơ bản của mỗi cuộc chiến. Trước giờ, Tần Nhữc chưa bao giờ quên chuyện tận dụng môi trường chung quanh, cho nên những thứ dù chỉ có thể tăng lên một chút đỉnh khả năng khống chế nước của hắn, hắn cũng đều phải tận dụng cho bằng được!

“Nước!”

Một tiếng ngâm vang lên. Thoáng chốc, một bức tường nước dài rộng đều hai mét từ mặt nước ngoi lên, sau đó trôi nổi trước người Tần Nhữc.

Cảm nhận được cảm giác thuận buồm xuôi gió cùng với tốc độ khống chế nước nhanh đến chưa từng có này, Tần Nhữc bị chấn động thật mạnh. Sau một hồi kinh ngạc, hắn lại liên tục tạo ra bức tường thứ hai, thứ ba... Gần như đều đưa tay ra là có, nhanh đến kinh người!

Chết tiệt, cái tốc độ này thật là khủng khiếp quá đi!

Tần Nhữc nhìn lại bàn tay của mình, sau đó nhìn lại ống MP, cuối cùng tựa như mê muội bắt đầu điên cuồng khống chế nguyên tố nước.

“Soạt! Soạt! Soạt!”

Những bức tường bằng nước lần lượt lần lượt ngoi lên, tựa như một dây chuyền sản xuất vậy. Chưa đến 10 giây, chung quanh Tần Nhữc lại có thêm mười lăm bức tường nước nữa...

Thật là sung sướng quá đi mất!

Ngay chính lúc Tần Nhữc còn đang vui sướng thì mười tám bức tường nước quanh hắn chợt như bị mất đi sức mạnh chống đỡ, cùng ào một tiếng tan vỡ rồi trở về với biển, bắn ra những bông hoa nước đỏ sộ.

Mặc dù MP bị hao hết khiến mất đi sự khống chế tới mười tám bức tường ấy, nhưng trong ánh mắt Tần Nhữc thì lại tràn đầy vẻ kích động. Hắn đã bắt đầu tưởng tượng xem đến thời điểm cần thiết thì có nên dụ đám quái vật trên đảo Băng Tuyết xuống biển đối phó hay không... Dạng tốc độ này thật là quá kích thích, thật là khiến người ta phấn chấn quá!

Tần Nhữc ngồi tại chỗ thiền, điểm MP của hắn dùng tốc độ cực nhanh khôi phục đầy.

Tuy vẻ mặt đầy sự hưng phấn, nhưng Tần Nhưộc vẫn không lập tức tiến vào đảo Băng Tuyết ngay. Trầm ngâm mấy giây, sau đó thân thể hắn chợt trở nên trong suốt, tiếp đến rất nhanh hoàn toàn dung hòa với làn nước biển chung quanh, tựa như biến mất khỏi bản đồ này rồi vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Sự phán định điên cuồng của hệ thống - nhiệm vụ chết người!

Hòn đảo Băng Tuyết, nhìn từ xa tựa như được một lớp bạc bao phủ vậy, màu tuyết trắng lung linh trông thật trang nghiêm thần thánh. Đến gần, chiếc hồ màu lam ở trong đó tựa như tô điểm thêm cho thánh địa này, khiến thế giới màu trắng này có thêm mấy phần sức sống, cũng có thêm một sắc thái khác thường, đẹp không sao tả xiết.

Nhưng cái thiếu sót của sự đẹp đẽ ấy chính là, ở một nơi tựa như một thắng cảnh du lịch như thế này, lại không có một chiếc du thuyền nào đón đưa cả... Thực là có chút tiếc nuối.

Trong lúc nghĩ ngợi lung tung, với trạng thái hóa nước, Tần Nhưộc vẫn như một con cá bơi vào nơi cạn. Hòa vào trong làn nước biển, tốc độ di chuyển của hắn tăng lên không ít, cho nên rất nhanh đã tới được cạnh bờ.

Nhưng, ngày vui ngắn chẳng tày gang...

“Dừng!”

Đầu nổi lên một cục sưng lớn.

Đau quá!

Tần Nhưộc cảm thấy hình như mình đã đụng vào một bức tường vừa dày lại vừa lạnh vậy, bèn ôm vết thương trên đầu mà chật vật đứng lên khỏi mực nước biển cao một mét chung quanh. Lúc này hắn mới phát hiện, mình đã chỉ còn cách bờ biển chưa đến năm mươi mét nữa, chỉ có điều mặt nước ngoài bờ biển đã bị hơi lạnh từ trong đảo đông lại thành băng, khiến bờ biển như được kéo dài ra thêm mấy chục mét. Tần Nhưộc vừa rồi vì quá đắc ý, đã đụng phải tầng băng này.

Nhỏ một bãi nước bọt, Tần Nhưộc thảm than cho cái sự xui của mình.

Hắn leo lên tầng băng, nước ngấm trong quần áo đều bị tách ra hết, đồng thời Tần Nhưộc cũng nhanh chóng cảm nhận được sự thuận lợi mà hòn đảo này mang đến cho hắn - nguyên tố nước ở đây không khác gì ở ngoài bãi biển cả, nồng đậm và dồi dào chưa từng thấy, không chỗ nào mà không có mặt cả. Quả thực là thiên đường cho nghề không nước! Bây giờ, hắn có phần tin lời Lục Tâm nói lúc trước: hệ thống sẽ không bao giờ đưa cho cậu một nhiệm vụ mà cậu không có khả năng hoàn thành... Thật là chí lý quá, nếu chiến đấu trong hoàn cảnh này, hắn hoàn toàn có thể phát huy được mức độ lớn nhất của thực lực bản thân!

Tần Nhưộc nhanh chóng bình tĩnh lại, sau đó tiến vào trạng thái cảm giác nguyên tố nước, khuếch trương sức mạnh tinh thần ra một trăm mét, thu mọi sự vật dù là nhỏ như hạt cát ở đây vào trong ‘đáy mắt’.

Xác định bán kính trăm mét chung quanh không tồn tại bất cứ một mối nguy hại nào rồi, Tần Nhưộc mới bắt đầu tính toán: số lượng quái vật ở trong bản đồ phụ là cố định, lại thêm thời gian hôm nay dồi dào, cho nên cứ làm chắc từng bước là tốt nhất. Cứ tiêu diệt từng con từng con quái vật một thì quái vật trên đảo không phải là vấn đề, còn BOSS thì...

Chỉ cần BOSS không phải là cái dạng biến thái lăm lăm lăm lăm lăm, Tần Nhưộc vẫn tin rằng giữa môi trường này mình có đầy đủ thời gian và năng lực phản ứng đề qua được!

Quyết định rồi, Tần Nhưộc bèn quyết đoán hủy bỏ trạng thái hóa nước, sau đó ngồi xếp bằng trên mặt băng, tiến vào trạng thái thiên - diện tích của hòn đảo này không nhỏ, nếu thật sự muốn từ từ tiến thật chắc, số thuốc hồi ma trong ba lô không thể tùy tiện dùng được. Lúc không có nguy hiểm, cố gắng ngồi thiền hồi phục MP là tốt nhất.

Một phút trôi qua, Tần Nhưộc dè dặt khởi động thuật Hóa Thủy, sau đó một bên tiếp tục tiến vào đảo, một bên tiến vào trạng thái cảm giác nguyên tố nước.

Ngay lúc hắn vừa chính thức tiến vào khu vực đảo Băng Tuyết thì lời nhắc của hệ thống mà hắn chờ mãi rốt cục cũng hiện lên:

“Nhiệm vụ thăng bậc bốn được mở ra.”

“Nhiệm vụ thăng bậc trên đảo Băng Tuyết: Giết 50 con sói ‘tuyệt lang’ cấp 39.”

“Giết 30 con vượn ‘tuyệt viên’ cấp 40.”

“Giết 15 con rắn ‘băng mãng’ cấp 41.”

“Giết 2 con quái khổng lồ ‘tuyệt cự nhân’ cấp 45.”

“Lấy một miếng thâm lam băng phách từ BOSS bậc bốn loại yếu dạng tinh anh Tuyết Kim Cương.”

Từng câu từng câu chỉ lệnh vang lên, và biểu tình của Tần Nhược cũng từ kinh ngạc biến thành nặng nề, rồi từ nặng nề chuyển thành kinh hãi, sau đó từ kinh hãi biến thành ngầy dại...

Điên rồi!

Nếu không phải là hệ thống bị điên rồi, vậy thì tức là mình đã bị điên, đã nghe nhầm mất! Tần Nhược mấy lần muốn sụp đổ khi nghĩ như vậy. Trước tới giờ hẳn chưa bao giờ nghe thấy một nhiệm vụ thăng bậc bốn nào lại bao gồm nhiều hạng mục như vậy, mà cũng chưa bao giờ từng nghe về một nhiệm vụ thăng bậc bốn lại có độ khó cao đến như vậy!

Thế này có còn để người ta sống nữa không?

Năm mươi con tuyết lang đứng ở đỉnh của bậc ba thì cũng thôi đi, lúc ở vùng đất tuyết cũng đã từng giết mấy con rồi, tuy nghề khổng nước đối phó với chúng cũng có phần trật, nhưng dù sao chúng cũng chỉ bậc ba mà thôi, người chơi không chịu thiệt mấy; còn mấy cái hạng mục sau đó thì thật là càng lúc càng khiến người ta uất ức hơn - ba mươi con tuyết viên bậc bốn, đây là cái trò đùa gì thế chứ? Mấy con này lực cánh tay khủng khiếp đến cả người, chỉ một tay thôi là đã có thể ném bay một quả cầu tuyết có đường kính đến một mét; mười lăm con băng mãng lại càng khiếp người hơn, tốc độ di động siêu nhanh, trong vùng đất tuyết, người chơi bậc bốn một chạm với nó phải công tay công chân lắm; phần tuyết cự nhân đứng ở lưng chừng bậc bốn thì...

Mặc dù chỉ cần phải đối phó với hai con thôi, nhưng năng lực công - phòng của tuyết cự nhân và khả năng chống nguyên tố nước trời sinh của nó... Tần Nhược cười khổ, hẳn đột nhiên cảm thấy cái thế giới màu bạc nơi đây quả thật là chết người quá. Trừ tuyết lang ra, không có một con quái vật nào là dễ đối phó cả!

Mà điều khiến người ta ức chế nhất chính là hạng mục cuối cùng - cái hệ thống vô si đó lại yêu cầu mình lấy được một miếng thâm lam băng phách từ trên người con Tuyết Kim Cương cơ đấy... Đậu xanh, rõ ràng đó là hạt nhân của Tuyết Kim Cương, nhất định phải giết nó xong mới lấy được mà... Cứ nói thăng rằng đánh chết nó là được rồi mà, cần chi phải nói vòng nói vòng như thế chứ? Vô si!

Tần Nhược thầm khinh bỉ hệ thống một trận thật nặng, sau đó cảm thấy lòng tin vừa mới dựng lên của mình bị sụp mất phân nửa - toàn bộ đều là quái vật hệ nước cả, xác suất bị đóng băng và thương tổn thuộc tính nước đều bị hạ xuống đến mức thấp nhất, mà lực tấn công của chúng cũng sẽ vì môi trường mà được tăng lên. Nếu chỉ dựa vào sự tấn công để bảo mòn HP của chúng, vậy... có trời mới biết là cần đến bao nhiêu thời gian!

Tần Nhược vô cùng buồn bực hủy bỏ trạng thái hóa nước, đặt mông ngồi xuống đất, sau đó liên hệ với Lục Tâm. Cái đáp lại hẳn là lời mời vào đội từ Lục Tâm.

Chấp nhận!

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

Thanh âm của Lục Tâm vang lên trong kênh đội ngũ, tiếp theo đó là thanh âm khăn trương của các cô gái:

“Nhiệm vụ tiến hành thế nào rồi?”

“Nghe nói anh gặp phải độ khó siêu cao, có thể làm được không?”

Tần Nhược cười khổ kể ra những hạng mục mà hẳn cần làm bên này, kênh đội ngũ nhất thời yên lặng lại. Nửa ngày sau, Từ Lan mới mở miệng với ngữ khí rất nặng nề: “Cái độ khó này, thật là lớn quá!”

Tần Nhược vẫn chưa có cơ hội kể cho mọi người về năng lực cảm giác nguyên tố nước của hắn, cho nên nếu lấy đơn thuần khả năng khống chế nguyên tố nước bậc ba mà xét thì mấy nhiệm vụ này quả thật là có phần quá khó. Cho dù là các cô nàng ấy, chỉ sợ cũng không thể hoàn thành nổi...

“Ừm...”

“Đúng là có phần quá đáng.”

“Sao hệ thống lại đánh giá Nhược Nhược cao như vậy nhỉ? Nhiệm vụ này cơ bản là không có khả năng hoàn thành mà!” Hỏa Mân Côi, Tiểu Thanh, Ngã Tiểu Tiên đều nhao nhao bày tỏ sự bất mãn của mình thay cho Tần Nhược.

Nhưng Lục Tâm lại khác. Sau khi trầm ngâm một lúc, y mới mở miệng hỏi: “Sự phân công của hệ thống tuy có phần khó khăn, nhưng sẽ không bao giờ giao cho ai một nhiệm vụ mà họ không hoàn thành được. Tiểu Tần, cậu cảm thấy cậu có thể làm được tới hạng mục nào?”

“Tuyệt lang và tuyết viên thì không có vấn đề gì lớn lắm... tuyết cự nhân tốc độ di động chậm, dùng nhiều thời gian có thể bảo mồn chúng được. Nhưng còn băng măng và Tuyết Kim Cương thì em đối phó không nổi.” Tần Nhược biết, tốc độ của băng măng quả thật là con ác mộng đối với mình, cho dù có dùng đến Thập Nhị Băng Tường đại trận đi nữa thì cũng rất khó để giảm đi tốc độ di động của những con quái vật hệ nước ấy. Ưu thế duy nhất của mình, chỉ còn lại có cảm giác nguyên tố nước thôi.

Phản Tuyết Kim Cương...

Con BOSS bậc bốn loại yếu dạng tinh anh này Tần Nhược thậm chí bây giờ không dám nghĩ nhiều, độ khó khi đối phó với nó phải lớn hơn nếu một chọi một với huyết ma chu yêu nhiều.

“Vậy thì, tiểu Tần cậu chỉ có thể tự mình nỗ lực thôi.”

“Ừm, dù sao đây cũng là nhiệm vụ thăng bậc, bọn chị không giúp được chú. Nếu không được thì cùng lắm là chết đi ra ngoài thôi, dù sao luyện lại một cấp cũng dễ dàng mà, sau này nhận nhiệm vụ một lần nữa thì độ khó cũng sẽ dễ hơn.”

“Ặc...”

Tần Nhược không ngờ sự cầu viện của mình lại không mang đến hiệu quả gì thế này, cho nên có phần buồn bực.

“Thực ra nhiệm vụ này nếu là đổi thành tôi làm thì tôi cũng chắc chắn không hoàn thành nổi... Không sao đâu, cứ thoải mái chút đi, thất bại thì cùng lắm làm lại là xong chứ gì.” Lục Tâm mở miệng an ủi.

“Ừ, thất bại thì cứ thất bại đi, dù sao cái nhiệm vụ này cũng biến thái quá mà. Hơn nữa trang bị của anh cũng chẳng ra sao cả, nhanh chết ra ngoài đây đi. Dù sao thì ngày mai cũng là thứ Bảy rồi, mọi người ai cũng có thời gian cả, kéo anh một ngày chắc chắn về lại được cấp 39 thôi, Chủ Nhật mọi người lại có thể đi vào mặt thất đi chứ rồi!”

Lời an ủi của Hòa Mân Côi quả thật là ‘kinh thế hãi tục’. Cô nàng thẳng thắn khuyên Tần Nhược chết đi ra ngoài luôn, khiến kênh đội ngũ chột yên ắng...

Mặc dù Tần Nhược đang ở trong thế giới băng tuyết, nhưng đầu vẫn toát đầy mồ hôi hột, khù khụ ho.

Sau đó, khi từ Lục Tâm biết được làm nhiệm vụ thăng bậc sẽ không bị rút trang bị rồi Tần Nhược mới bỏ đi mọi sự băn khoăn trong lòng, sau đó mở lại thuật Hóa Thủy chuẩn bị cẩn thận ứng phó - sau khi nhận nhiệm vụ thăng bậc rồi thì trừ khi chết giữa chừng hoặc hoàn thành toàn bộ nhiệm vụ, nếu không sẽ không có khả năng rời đi.

Tần Nhược mở ra Thủy Chi Kết Giới, sau đó cảm giác nguyên tố nước cấp tốc lan tỏa ra bốn phương tám hướng. Hắn cũng chính thức bước vào hòn đảo Băng Tuyết này, đồng thời hướng về nơi có địa thế bằng phẳng nhất đảo rào bước - hồ nước màu xanh lam - ở giữa hồ nước này và ngọn núi tuyết phía xa xa kia dường như có một khe núi nhỏ nhỏ, ở đó còn lưu lại những dấu chân vừa dày đặc lại vừa rõ ràng - dấu chân của loài sói...

“Nhiệm vụ đầu tiên xem như có manh mối rồi đây...”

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Lựa chọn chiến trường - trực diện đối đầu!

Trèo lên sườn núi hơi hơi nghiêng, Tần Nhược hủy bỏ trạng thái hóa nước, sau đó dè dặt ló đầu ra, nhìn vào trong khe.

Băng tuyết bao trùm khe núi nhỏ nhỏ, tựa như trải lên đó một tấm thảm nhung thiên nga thật dày, thật là một chốn đảo nguyên thế ngoại mềm mại, an tĩnh. Một bầy tuyết lang có màu lông không khác gì màu tuyết đang hoặc nằm hoặc đứng rải rác ở trong khe núi, trông như năm mười đồng tuyết với những hình dáng kỳ cục vậy, không nhìn kỹ thì thật rất khó đoán ra.

Nhưng tuy nói là đã phát hiện ra mục tiêu rồi, tình hình vẫn khác với sự tưởng tượng của Tần Nhược nhiều lắm.

Vốn hắn định dùng cảm giác nguyên tố nước dần dần dụ từng mục tiêu ra, sau đó đánh chết, nhưng nhìn vào tình hình này, chắc, năm mười con sói đó sẽ luôn đi chung một lượt đấy. Với sự hiểu biết về đám chó sói có được từ rừng Cain, Tần Nhược biết chỉ cần quấy nhiễu bất cứ một con nào trong đám này, chấn chấn cả năm mười con cũng sẽ biết ngay, đến lúc đó phòng chừng không cần mình phải dụ làm gì, năm mười con sói kia cũng sẽ hào hứng chạy ra, chơi trò quan binh đuổi cường đạo cho xem.

Nghĩ đến đây, Tần Nhược bèn lật ngửa người ra, nằm thừ nhìn lên trời...

Buồn bực...

Mới vừa rồi còn mạnh mẽ nói với đám Lục Tâm rằng tuyết lang, tuyết viên gì đó không phải là vấn đề, chết tiệt, bây giờ nhìn xem đi, vấn đề rồi đấy! Ngay cả những con tuyết lang dễ đối phó nhất này cũng bị nhân độ khó lên gấp năm mươi lần, có cái hệ thống thích tra tấn người chơi như vậy sao? Thật là khinh vào!

Thảm khinh bị hệ thống một hồi rồi Tần Nhược mới bình tĩnh trở lại. Hắn quay đầu nhìn lại mấy hòn đảo khác ở phía xa xa: không biết còn có thể chọn nhiệm vụ khác hay không... Nghề không nước đầu với quái vật hệ nước, thật là không có bao nhiêu ưu thế cả...

Ai..

Thờ dài một tiếng, Tần Nhược bỏ ý định đó đi, rồi bắt đầu quan sát hoàn cảnh chung quanh, nhằm tìm địa hình có lợi với mình nhất.

Dần dần, vẻ buồn bực của hắn biến mất, thay vào đó là một vẻ khản trương, khắp khối. Hắn cấp tốc nhìn quét qua khe núi một lượt, rồi nhìn lại vị trí của mình, tựa như đã nghĩ ra được điều gì đó.

Chính là nó!

Hệ thống quả nhiên là không nhằm chán đến mức khiến người chơi bị hành hạ chết ở nơi này. Ba mặt khác của khe núi này đều là sườn dốc, độ nghiêng rõ ràng phải lớn hơn mặt này, không dễ trèo. Bên này thì độ nghiêng thấp, chính giữa còn có một con đường nhỏ nữa, chỉ cần đứng chặn được ở đó thì cho dù có nhiều sói hơn, cũng không tránh được cảnh xếp hàng đánh với mình.

Chỉ là...

Con đường đó cho dù không lớn, nhưng đám ba con tuyết lang chạy song song với nhau vẫn không hề khó chút nào, mặc dù mình có thể lợi dụng tường băng để thu nhỏ lại kích cỡ, nhưng như vậy thì mức tiêu hao ma lực sẽ lớn lắm. Một bức tường băng mỗi giây hao 1 điểm MP, Thủy Chi Kết Giới mỗi 2 giây hao 1 điểm, lại còn thêm phép thuật tấn công nữa, vậy muốn đánh chết một con thì cần phải hao hơn 30 điểm MP! Mà một khi trận chiến bắt đầu, năm mươi con sói ấy chắc chắn sẽ không để cho mình có cơ hội nghỉ ngơi đâu. Dưới sự tấn công không gián đoạn của chúng, cho dù mình có đảm bảo được giữa chừng không có gì ngoài ý muốn, cũng phải hao ít nhất 10 bình thuốc ma lực cỡ trung!

Nghĩ đến đây, Tần Nhược không kiềm chế được mà hít vào một luồng hơi lạnh: giết 5 con tuyết lang bậc 3 phải hao mất 60 đồng vàng, mà còn không được điểm kinh nghiệm nào nữa, còn nhiệm vụ thì có xác suất thất bại không nhỏ... Vụ đầu tư này không có lời!

Không được! Tuyệt đối không được!

Về vui mừng trên mặt biển mất, Tần Nhược nhủ chặt lông mày bắt đầu tìm kiếm con đường khác: mặc dù trên người hắn đã chuẩn bị sẵn hơn 14 tá thuốc ma lực cỡ trung, vẫn chưa dùng hết bình nào, nhưng ở chỗ tuyết lang này hao mất một tá, nếu đến chặng sau khó khăn hơn thì phải làm thế nào? Nói không chừng còn chưa gặp được Tuyết Kim Cương là đã dùng hết thuốc rồi đấy, nhưng vậy là không hoàn thành nổi nhiệm vụ, không được bất cứ một thứ gì... Cho nên, phương pháp thuận tiện dựa vào tiền này chỉ có thể xem như hạ sách mà thôi.

Dùng cái loại hạ sách này, chẳng thà cứ để chết đi cho xong.

Mấy phút sau đó, Tần Nhược khổ sở tập trung quan sát những địa hình chung quanh khe núi. Kết quả là chung quanh chẳng có địa hình nào để mà lợi dụng cả, có thì cũng ở quá xa, cơ bản là không kịp chạy đến đã bị lũ sói kia đuổi kịp rồi.

Cuối cùng, sau khi chết mất vô số tế bào não, ánh mắt của Tần Nhược dừng ở phía sau lưng mình - một hồ nước màu lam.

Hồ nước này có đường kính gần trăm mét, cách Tần Nhược chưa đến trăm mét. Nó có màu xanh da trời nhàn nhạt, giống như màu của vùng nước cạnh bên cạnh đảo hòn này vậy. Tần Nhược thăm tưởng tượng một chút, nếu lũ tuyết lang có chiều cao một mét kia mà chạy vào trong hồ này, dưới lực cản của nước, chúng sẽ dùng bốn chân bám đáy hồ chiến đấu với mình, hay là bơi để chiến đấu với mình? Trạng cảnh đó sẽ là như thế nào nhỉ?

Tần Nhược quét nhìn đàn sói trong khe, tưởng tượng cảnh kéo toàn bộ chúng nó vào trong hồ, sau đó dùng chiêu thức ấy... Ha ha ha... Tần Nhược đột nhiên cười lên một cách rất là tà ác... Cứ như thế đi, được! Bầy tuyết lang cao quý cấp 39 đang tụ hội đẳng kia hoàn toàn không biết mình đã bị rình mò hơn mười phút rồi, vẫn cứ thành thói hưởng thụ bầu không khí giá lạnh thoải mái nơi đây, đồng thời chải chuốt bộ lông trắng tinh của chúng, trông rất là tự kỷ.

Đột nhiên!

Con tuyết lang ở ngoài cùng dường như phát hiện ra gì đó, ngay lập tức từ trên mặt đất đứng lên. Thái độ biếng nhác vừa rồi của nó biến mất sạch sành sanh, thay vào đó là một sự dữ tợn, hung ác. Nó phát ra từng tiếng từng tiếng gầm trầm thấp, hai hàm răng sắc bén cũng nhe ra.

Một khắc sau, bốn mươi chín con tuyết lang còn lại tựa như nhận được cảnh báo, cùng đứng phắt lên, nhao nhao nhìn về một hướng, nhe răng..

Trong năm mươi đôi mắt dữ tợn hung tàn của chúng, cùng phản chiếu một hình ảnh phủ ánh sáng màu tím nhàn nhạt, tay cầm một cây gậy tỏa ánh sáng màu vàng. Con người này đang ngăn lại đường đi của chúng, không ngừng tụ tập nguyên tố nước từ trong bầu không khí, tựa như khiêu khích chúng nó!

“Hú~~~~~”

Một tiếng hú du dương vang lên từ con tuyết lang đầu tiên phát hiện ra kẻ địch. Một thoáng sau, bốn mươi chín con sói còn lại cũng ngừng cổ, phát ra

những tiếng sói tru thuần chất nhất.

Tiếng hú của chúng vang vọng trong khe núi, tựa như được thông qua một thiết bị khuếch đại vậy, xông thẳng tới tầng mây, khiến Tần Nhữc phải hãi đến toát mồ hôi lạnh. Nếu không phải nhìn thấy bầy sói tập kết tấn công qua bên này, phỏng chừng hắn đã cho rằng chúng đang kêu gọi đại ca đại tỷ qua hỗ trợ rồi ấy chứ.

Mất thấy mục đích đã đạt được, Tần Nhữc lập tức quay đầu chạy ngay!

Từ con đường nhỏ ấy đến hồ nước đằng kia là gần một trăm mét, khoảng cách giữa bầy sói với Tần Nhữc xấp xỉ một trăm mét, nhưng một đuổi một chạy như thế, Tần Nhữc vẫn chạy tới được bờ hồ khi đám sói còn cách hắn ba mươi mét. Bầy sói vô cùng trật tự đuổi từ trong con đường nhỏ đi ra.

Tần Nhữc không dám chậm trễ, nhanh chóng lấy một bức tường băng từ dưới chân lên ngay.

“Nô!”

Chữ ‘nô’ vừa dứt, hắn đã khởi động thuật Hóa Thủy nhảy vào trong hồ. Hóa thành nước dĩ nhiên sẽ trừ đi lực cản của nước rồi, cho nên tốc độ của hắn đột nhiên tăng lên, nhanh chóng bút phá về phía trung ương hồ.

Hệ thống phản hồi lại tình hình chiến đấu, khiến Tần Nhữc vừa sợ lại vừa vui: cho dù bầy sói kia có kháng tính không nhỏ đối với phép thuật nguyên tố nước, khiến mức tổn thương không lớn, nhưng 100 điểm HP vẫn khiến hắn nhìn thấy hy vọng.

Khoảnh khắc này, Tần Nhữc thậm chí có chút hối hận là sao mình không đứng ngăn ở con đường nhỏ hẹp ấy, chờ bầy sói tụ tập lại đến gần rồi mới cho nổ cả đại trận Thập Nhị Băng Tường luôn.

HP của lũ tuyết lang cấp 39 này chỉ có chừng 1800, một trận nổ như thế cũng phải chết đến bảy tám phần rồi..

Vậy mà mình đắn đo lâu vậy rồi, cuối cùng cũng cứ ngu ngốc dẫn chúng nó tới đây đây. Bây giờ nghĩ lại, quả thật là ngu xuẩn quá đi mà.

Cũng may, hồ nước này cũng là địa hình chiến đấu không tệ.

Bầy sói không vì Tần Nhữc tiến vào thuật Hóa Thủy mà mất đi mục tiêu. Khứu giác của chúng vẫn có thể nhắm được hướng đại khái của Tần Nhữc. “Ào ào ào!” Bầy sói lần lượt từng con nhảy vào trong hồ nước. Nhất thời, bọt nước văng tứ tung.

Khoảnh khắc này, Tần Nhữc vừa mừng vừa kinh khi phát hiện bầy tuyết lang này sau khi nhảy vào hồ thì tất cả đều dùng bốn chân bám sát đáy hồ, chậm chạp tiến tới phía hắn! Mặc dù năm mươi con sói cùng nhảy xuống hồ thì thanh thế mạnh mẽ thật đấy, khiến người thật đấy, nhưng đối với Tần Nhữc mà nói thì khi tốc độ của chúng đã chậm lại, chúng không còn sức uy hiếp gì đáng nói tới hắn nữa cả.

Tần Nhữc đứng lại nơi trung ương hồ nước, hủy bỏ thuật Hóa Thủy!

Một bên hắn để mặc cho lũ sói tới gần, một bên lại cấp tốc mở ra Thủy Chi Kết Giới và Thủy Thuẫn, đồng thời khống chế hai bức tường nước dày rộng đều hai mét che ở trước người. Hắn thậm chí tính toán: thuật Hóa Thủy tiêu hao 7 MP, Băng Bạo tiêu hao 4 điểm, kết giới 6 điểm, Thủy Thuẫn 5 điểm, hai bức tường nước 2 điểm, vậy MP dư lại hắn còn 123.

Dưới môi trường này mà sử dụng chiêu thức kia, hắn là đủ rồi!

Lũ tuyết lang rốt cục cũng tiến vào phạm vi tấn công. Giữa những tiếng gầm, từng lượt từng lượt chùy băng, đạn băng, mâu băng, tên băng cùng xuất hiện ở trước mặt Tần Nhữc. Theo đà tiến vào phạm vi tấn công càng lúc càng nhiều hơn của lũ tuyết lang, những dạng phép thuật này cũng càng lúc càng nhiều hơn, càng lúc càng dày đặc hơn, chúng ào qua như che trời lấp đất.

“Àm!!!”

Một bức rồi hai bức tường nước đột nhiên xuất hiện, tựa như những con dã thú, cùng rít lên chấn trùng trùng ở trước mặt Tần Nhữc!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Sự bất ngờ trong phân đoạn thứ nhất của nhiệm vụ!

Theo đà dựng lên của từng bức từng bức tường nước, Tần Nhữc càng lúc càng giống như được bao bọc bởi một thùng sắt hơn!

Cho dù đám mâu băng, tên băng, chùy băng, v.v... Cùng lao qua như che trời lấp đất, trông có vẻ như không thể đỡ nổi, sẽ khiến Tần Nhữc bị tan tành trong nháy mắt, nhưng hết thấy chỉ là bề ngoài mà thôi, uy lực thật sự của chúng đã bị Tần Nhữc nắm chắc rồi, cho nên hắn vẫn cứ bình tĩnh đứng ở phía xa, nâng trọng cảm thuần, không ngừng tụng niệm, như thể đám sói ấy không hề tồn tại vậy. Hắn vẫn cứ bày xuống càng lúc càng nhiều bức tường

nước trước người hơn.

Bảy bức, tám bức...

Phụp! Phụp! Phụp!

Từng bức từng bức tường nước vừa mới được hình thành đã bị phép thuật dày đặc đánh cho xuyên qua đến N lỗ thủng! Giữa màn bọt nước văng tứ tung, Tần Nhưộc cũng thấy có chút hoa mắt, chẳng qua dưới tình hình thế này, hắn cũng đành phải cắn răng tiếp tục giữ vững hình dạng của những bức tường nước không bị tan vỡ mà thôi, đồng thời cũng như thể điên cuồng tạo ra càng nhiều càng nhiều tường nước hơn.

Theo đà tăng càng lúc càng nhiều của những bức tường nước, mỗi giây trôi qua, gánh nặng MP Tần Nhưộc phải chịu cũng càng nhiều hơn. Nhưng vì để cam đoan hoàn thành số lượng tường nước đúng như dự tính trong thời gian ngắn nhất, Tần Nhưộc vẫn không dám chậm lại dù chỉ một phút giây. Hắn tính toán, không chế một cách khẩn trương, cường độ trước giờ chưa từng có...

Chỉ ngần ngừ vài giây, Tần Nhưộc cũng không biết rõ đã có bao nhiêu phép thuật hệ nước xuyên thủng những bức tường trước mặt hắn, cuối cùng dừng ở Thủy Chi Kết Giới rồi, nhưng trải qua hiệu quả suy yếu mỏng manh mà liên tục của những bức tường nước, cộng thêm lực phòng và lực kháng của bản thân hắn, những phép thuật đó đã không còn bao nhiêu sức uy hiếp tới hắn nữa (đòn tấn công của Tần Nhưộc sẽ bị tuyết lang kháng một ít, đòn tấn công của chúng cũng đồng dạng, bị Tần Nhưộc kháng bớt).

Những đòn tấn công tầm thường đó, sau khi bị Tần Nhưộc làm suy yếu như thế, mức thương tổn đã hữu hạn lắm. Tuy nhiên, trong đó cũng có một hai lần Tần Nhưộc phải khiếp hồn!

Hai cây mâu băng, không biết có phải là ‘cá lọt lưới’ hay không, mà bám theo đuôi của đòn tấn công khác nên không bị suy yếu, cứ thế đâm thẳng vào người Tần Nhưộc với toàn bộ sát thương, suýt chút nữa đã khiến hắn văng xuống hồ, khiến mười mấy bức tường nước mà hắn khổ cực tạo nên toàn bộ bị đứt ngang, vỡ vụn...

Cũng may là hiệu quả đóng băng không xuất hiện, Tần Nhưộc cũng ngay ở thời khắc cực kỳ nguy hiểm đó kịp thời phát động quá trình biến chất:

“Băng!”

Mười mấy bức tường nước đang treo lơ lửng trên mặt nước chợt ngưng kết lại!

Thập Nhị Băng Tường đại trận được khởi động!

Một luồng hơi lạnh chưa từng có nháy mắt thổi ra ngoài, mà hơi lạnh trên hòn đảo Băng Tuyết này trong chớp mắt cũng được thăng hoa. Còn lũ tuyết lang kia, dù là quái vật hệ nước nhưng khi Thập Nhị Băng Tường đại trận khởi động cũng phải hoảng sợ kêu gào!

“U! U u!!!”

Chúng không phải kinh hoàng vì luồng hơi lạnh đáng sợ này, với thể chất đặc thù của chúng, chúng hoàn toàn có thể sinh sống bình thường ở trong đó mà không chết; chúng kinh hoàng là vì hiệu quả mà luồng hơi lạnh kinh người đó tạo ra với làn nước chung quanh!

Hồ nước màu xanh da trời nhàn nhạt nơi này dưới tác dụng của Thập Nhị Băng Tường đại trận, đang dùng tốc độ mà mắt thường có thể thấy được kết băng, tốc độ chuyển động của nguyên tử nước dần dần biến chậm đi. Nước trong hồ đông lại, chưa đến hai giây là đã trở thành băng rồi...

Giữa những tiếng kêu gào đầy hoảng sợ, bảy sói chỉ biết đưa mắt nhìn quá trình này xảy ra với một tốc độ cực nhanh, đồng thời cũng chỉ biết đưa mắt nhìn mình bị tăng băng chung quanh bao lấy, chỉ dư lại một cái đầu và một phần lưng lộ ra ngoài mà thôi. Trông chúng thật là buồn cười, mà cũng thật là chật vật nữa!

Nhưng...

Vây khốn được bảy sói rồi, Tần Nhưộc cũng vây khốn luôn cả bản thân hắn...

Nói đến cũng thật là buồn cười, chuyện hồ nước bị đông lại căn bản là chuyện bất ngờ mà vạn vạn lần Tần Nhưộc cũng không dự đoán được! Chớp mắt khi Thập Nhị Băng Tường đại trận được khởi động, Tần Nhưộc lập tức cảm thấy hành động của mình bị cản trở ngay, sau đó càng ngày càng cứng ngắc hơn, cuối cùng là cảm thấy phần thân dưới của mình bị ghim chặt đến muốn nghẹt thở.

Cũng may hai tay của hắn vẫn còn ở trên mặt hồ, cho nên không bị hạn chế gì, nếu không mọi chuyện sẽ hỏng bét hết - nếu tay chân đều bị trói hết cả, vậy ngay chuyện ngưng tụ phép thuật cũng sẽ bị hạn chế nhiều lắm!

Có điều tràng diện bây giờ cũng là buồn cười thật, bên này thì một tên người chơi, chính giữa là mười mấy bức tường băng, bên kia thì là năm mươi con sói, hai bên đều bị đóng băng trong hồ nước nho nhỏ này cả... Nếu có ai đó không biết đầu đuôi mà nhìn thấy cảnh này, có khi còn cho rằng đây là nét đặc thù văn hóa của nước khác: người và sói cùng tắm ấy chứ.

Thật là một cảnh tượng đẹp đẽ, đáng tiếc là Tần Nhưộc hiện không có tâm tình nào đi chụp ảnh lưu niệm cho đàn sói trước mặt cả. Hắn không chút chậm trễ thốt lên:

“Nổ!”

“Àm! Âm! Âm! Âm! Âm! Âm! Âm! Âm! Âm! Âm! Âm!” Mười mấy bức tường băng ở trên mặt hồ nước chợt nổ tung, tạo thành những bông tuyết bay đầy trời, tựa như mười mấy đóa hoa băng băng bùng nổ một cách hoành tráng giữa không trung vậy! Con sóng chúng tạo ra cũng ủa một cách dữ tợn về phía năm mươi con sói đáng thương...

Tổng cộng là mười lăm bức tường băng. Theo sự tính toán của Tần Nhữc, đây chính là mức giới hạn mà hắn có thể duy trì được, hơn nữa cũng có một trăm phần trăm xác suất một lần diệt sạch phần lớn lũ sói kia. Hậu quả duy nhất chính là MP chỉ còn lại chưa đến 5 điểm.

Nhưng điều khiến Tần Nhữc không ngờ chính là, trong thời khắc cuối cùng, vậy mà lại có chuyện bất ngờ phát sinh!

Ngay khi mười lăm ‘đóa hoa xinh đẹp’ kia nổ rộ, hồ nước bị đóng băng ở bên dưới chúng cũng mà xui quý khiến hưởng ứng theo lời kêu gọi của Tần Nhữc - nổ tung!

Tựa như ném một gói thuốc nổ cường hiệu TNT 10kg vào trong hồ nước bị đóng băng vậy, một tiếng nổ mạnh kinh khủng vang lên, sau đó một luồng sóng xung kích đồ sộ cũng cuốn lên từ dưới đáy hồ!

Vụn băng bị tung lên mấy chục mét cao, khiến những mảnh vụn của mười lăm ‘đóa hoa’ hồi nãy bị cuốn theo, một lần nữa tung lên bầu trời.

Tần Nhữc và đám sói cùng nhận phải sự đả ngộ ngang nhau: cùng bị nổ văng ra ngoài, chập vạt rớt vào nơi khác của hồ nước.

“Khụ! ...Khụ!!” Tần Nhữc bị sự cố ngoài ý muốn này khiến trở tay không kịp, bị uống phải một ngụm nước thật là to... Oa, thật là mặn quá! Phụt! Phụt! Phụt!

Giữa những tiếng nhắc nhở mơ hồ của hệ thống, Tần Nhữc vất vả đứng lên khỏi mặt nước. Mặt hồ vẫn chưa ổn định lại sau vụ nổ vừa rồi, nước vẫn còn nhấp nhô một cách mãnh liệt, giữa làn hơi nước, từng vòng từng vòng sóng gợn vẫn còn không ngừng dao động.

Còn phần năm mươi con sói kia thì...

Tần Nhữc nhanh chóng nhìn lại bảng nhật ký nhiệm vụ của mình, thấy số tuyết lang đã giết là 50, có nghĩa là phân đoạn nhiệm vụ này...

Đã hoàn thành rồi!

“Phù...”

Thành công rồi! Tần Nhữc vừa thoải mái vừa vui sướng thò ra một hơi thật dài, sau đó bước về phía thi thể đang nổi bập bềnh của lũ tuyết lang kia - không phí một bình thuốc ma lực nào mà cũng hoàn thành được phân đoạn đầu tiên của nhiệm vụ, rốt cục cũng không bôi nhọ chỉ số thông minh của mình rồi! Ha ha, mặc dù trong quá trình suýt chút nữa đã đồng chết luôn chính mình, cũng suýt chút nữa đã nổ chết luôn chính mình, nhưng tốt xấu gì cũng coi như là thành công rồi mà có phải không?

Mang theo một chút khiếp đảm, Tần Nhữc bắt đầu thu thập chiến lợi phẩm từ lũ sói.

Dần dần, hắn càng cảm thấy hứng khởi hơn!

Ha ha ha, Lục Tâm nói thật không sai mà, tỷ lệ rớt đồ nơi đây quả thật là cao khủng khiếp quá đi!

Thật không hổ là kỳ ngộ mà mười cấp mới gặp một lần, chỉ năm mươi con sói bạc ba này mà đã rớt đến ba viên hạt nhân rồi - ba viên hạt nhân bạc ba tổng là 1200 đồng vàng, tương đương với 20 bình thuốc ma lực cỡ trung! Thật may là mình không bỏ cuộc giữa chừng, nếu không khi biết được chắc phải khóc đến chết rồi đây! Với cái tỷ lệ rớt này, cho dù có uống thuốc để chống cự thì cũng là có lời chứ không lỗ à!

Sau một hồi mừng rỡ, Tần Nhữc lại tiếp tục việc thu thập chiến lợi phẩm. Lần này hắn lục ra được hai món chữ tím bạc ba cùng với vài món chữ lam, khiến trong lòng hắn lại càng sáng khoái hơn. Chết tiết, cái dạng nhiệm vụ độ khó cao này, phần thưởng cũng thật là phong phú quá đó chứ! Cuối cùng, Tần Nhữc vẫn rất cẩn thận khởi động thuật Hóa Thủy, quan sát hết tình huống trong phạm vi trăm mét chung quanh, sau khi xác định không để sót bất cứ thứ gì rồi thì mới hí hửng một lần nữa lập kế hoạch tiếp.

Phần thưởng bằng hiện vật là điều có thể kích thích Tần Nhữc cố gắng tiến tới nhất. Từ việc chỉ mới phân đoạn đầu tiên đã nhận được hai món chữ tím, ba viên hạt nhân và bốn món chữ lam mà suy ra thì các phân đoạn sau sẽ còn có phần thưởng phong phú hơn đang chờ đấy.

Tức thì, Tần Nhữc quăng bỏ đi nguyên tắc mà lúc trước hắn định ra ngay (cho dù chết ở trong này cũng không bỏ ra bất cứ một bình thuốc ma lực nào), sửa thành chỉ cần mức tiêu hao thuốc ma lực ở phân đoạn thứ hai không vượt qua thu hoạch ở phân đoạn thứ nhất thì sẽ vẫn còn làm tiếp.

Trước tiên, phải tìm được và giải quyết ba mươi con tuyết viên, hai con tuyết cự nhân, sau đó lại xem xét tình hình cụ thể của tuyết măng và tuyết kim cương rồi mới tính tiếp.

Một lần nữa lên kế hoạch xong xuôi rồi, Tần Nhữc mới lên đường.

Môi trường trong hòn đảo Băng Tuyết này cũng không phức tạp, đứng nơi sườn dốc là có thể thu hết cảnh tượng đại khái của nó vào trong tầm mắt rồi: trừ chiếc hồ phẳng kia ra thì là khe núi, sau đó là ngọn núi tuyết cao ngất tận mây, dốc đứng khó trèo mà thôi.

Đỉnh núi đó chắc chắn là leo lên không nổi rồi.

Cho nên tuyết viên và băng mãng rất có khả năng sẽ cư ngụ ở trên đường đến đỉnh núi... Hoặc là ở trong một hang động nào đó dưới núi. Nếu như thế thì bởi vì cự ly quá xa, sẽ không thể nào lợi dụng hồ nước đằng kia được nữa.

Có điều tuyết viên và băng mãng hẳn không phải là quái vật có thuộc tính quần cư đâu, nói không chừng sẽ không khó như đối phó với bầy sói...

Tần Nhược tự an ủi mình trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Khứ giác của Huyết Sắc Tử Kinh

Thành Yêu Nguyệt - một trong những hùng thành thuộc địa vực liên minh Thiên Sư, đồng thời cũng là cửa ải trọng yếu trấn giữ nơi giao tiếp giữa đại lục Thần Thánh và đại lục Tà Ác.

Trong tòa thành đồ sộ này, mỗi ngày tụ tập vô số kẻ những người chơi bậc cao trao đổi trang bị, tin tức, hoặc cũng có những người chơi trang bị hạng nặng tổ chức thành đoàn thể, dùng thái độ thật khấn trương đến nơi chính thức giáp ranh giữa hai đại lục - chiến trường Thần - Ma.

Những người chơi đến chiến trường Thần - Ma, mục tiêu chủ yếu là điểm quân công. Đạt được đủ nhiều số lần tiêu diệt kẻ địch thì họ có thể mang đến điểm tích lũy nhất định cho tổ chức tương ứng của mình (chiến đội, gia tộc), hoặc có thể khiến những người chơi chưa có tổ chức đạt được tư cách thành lập chiến đội, cũng có thể khiến cho những chiến đội có số thành viên không vượt qua năm trăm có tư cách đến thành chủ nhận nhiệm vụ thành lập gia tộc.

Nhưng giữa những dòng người này, thành phần chiếm đa số vẫn là những đoàn đội tinh anh, hoặc những người chơi tinh anh đơn lẻ của các gia tộc. Hơn nữa, những thành viên, đoàn đội này cho dù so sánh với các thành phần còn lại trong hàng vạn gia tộc hiện có thì cũng là bộ phận nổi bật nhất. Họ có chiến lực gần bằng, thậm chí là ngang với các đoàn đội của các chiến minh!

Mục tiêu của họ là điểm vinh dự.

Khi tiến vào chiến trường Thần - Ma, các thành viên có gia tộc có thể thông qua việc đánh chết BOSS bậc cao, quái vật đặc thù, hoặc chấp hành cách nhiệm vụ đặc định để nhận được điểm vinh dự. Đương nhiên, cũng có thể thông qua việc đánh chết người chơi có điểm vinh dự để cướp lấy.

Giá trị của điểm vinh dự rất lớn...

Người có được sẽ có xác suất nhất định kích phát nhiệm vụ đặc định liên quan đến chiến trường Thần - Ma từ các NPC tướng sĩ trong các thành thị. Mặt khác, nó cũng có thể triệt tiêu đi điểm tội ác của bản thân - giết một người sẽ bị trừ một điểm vinh dự, nhưng không bị truy nã. Có điều, tác dụng quan trọng nhất của nó chính là sự cống hiến cho gia tộc!

Một gia tộc, những thành viên trong đó càng có nhiều điểm vinh dự thì uy danh của gia tộc cũng càng lớn hơn, thứ tự xếp hạng trong bảng gia tộc ở đại lục Thần - Ma cũng càng tốt; hơn nữa, một khi tích lũy đủ 10 triệu điểm vinh dự thì có thể xin thành lập chiến minh!!!

Chiến minh - một dạng tổ chức mạnh mẽ nhất, và cũng là có uy vọng nhất trong toàn bộ Vinh Quang, đồng thời cũng là những thế lực khiến cho hàng tỉ người chơi phải ngưỡng mộ!

Trong Vinh Quang, bất cứ một tộc trưởng có dã tâm nào cũng đều hy vọng rằng có một ngày gia tộc mà mình sáng tạo sẽ trở thành một gia tộc hiển hách thuộc chiến minh.

Đây chính là nguyên nhân mà vô số các gia tộc không ngừng phái đoàn đội đi chiến trường Thần - Ma để tích lũy điểm vinh dự. Họ là những thành phần có nhiều cơ hội lấy được điểm vinh dự nhất... Đương nhiên, họ cũng là những con mồi ngon miệng nhất cho các đoàn đội tương ứng trong phe đối thủ.

Người chơi liên minh Ác Ma sẽ không ngồi nhìn liên minh Thiên Sư xuất hiện chiến minh thứ tư, cũng như liên minh Thiên Sư sẽ không hề hy vọng liên minh Ác Ma xuất hiện chiến minh thứ năm..

Trước mắt, liên minh Thiên Sư và liên minh Ác Ma vẫn còn bảo trì được vị thế bình hành trong chiến trường Thần - Ma, không xuất hiện tình trạng phe nào đó bị đè ép, nhưng một khi liên minh thứ tám trong Vinh Quang xuất hiện, rất có khả năng sẽ đánh vỡ thế cục này!

Bởi vì luận về thực lực trung bình, mười lăm gia tộc có chiến minh trong liên minh Thiên Sư mạnh hơn một chút, nhưng liên minh Ác Ma dù sao cũng có đến bốn chiến minh, cho nên so về thực lực tổng hợp thì lại lớn hơn... Bất kể là chiến minh thứ tám xuất hiện ở liên minh Thiên Sư hay liên minh Ác Ma, cũng sẽ khiến sự cân bằng này sụp đổ, tái diễn lại cảnh bị kịch khi chiến minh thứ bảy xuất hiện.

Một khi biên quan báo nguy, mọi thành viên trong các gia tộc có chiến minh nhất định phải dấn thân vào trong chiến trường Thần - Ma để ứng phó kẻ

địch cho đến khi nguy hiểm được giải trừ, nếu không thì một khi thua trận, mọi điểm vinh dự sẽ bị trở về 0 hết, thân phận là thành viên trong gia tộc thuộc chiến minh cũng bị cưỡng chế giải trừ. Một khi biên quan xảy ra chuyện, mọi chiến minh sẽ bị giải tán tức khắc...

Đây là tình cảnh mà không có bất cứ gia tộc thuộc chiến minh nào muốn đối mặt.

Huyết Sắc Tử Kinh - lão đại của chiến minh Tử Kinh Hoa, trong một tuần cũng có nhiều ngày lẫn lộn ở chiến trường Thần - Ma, trừ để sưu tầm tin tức truyền đến từ các gia tộc khắp đại lục Thần - Ma hoặc bóp chết các đoàn đội tinh anh thuộc liên minh Ác Ma ra thì còn để khai thác những thành viên dự bị có tiềm năng trong chiến minh nữa...

Gia tộc Tử Kinh Hoa tuy có thể được xưng là có năm vạn cường giả, nhưng thực tế thì làm gì có nhiều cao thủ chịu bán mạng cho nó đến thế?

Có rất nhiều những thành viên trong chiến minh thực lực không khác gì các người chơi bình thường cả, cùng lắm chỉ là mạnh hơn họ một chút mà thôi, nếu dùng để xây dựng một đoàn đội tinh anh thì thật là thiếu lắm! Vì thế, chuyện không ngừng tăng cường nguồn sinh lực mới cho chiến minh, mới chào càng nhiều cường giả hơn nữa chính là nhiệm vụ quan trọng nhất của Huyết Sắc Tử Kinh. Y có cảm giác, chiến trường Thần - Ma dường như đã yên lặng một thời gian quá dài rồi, các phương thì đang tích trữ thực lực, chiêu binh mãi mã, nói không chừng, một ngày nào đó, chiến tranh sẽ bùng nổ rất bất ngờ!

Chiến minh Tử Kinh Hoa là một trong ba ngọn cờ đầu của liên minh Thiên Sứ, nếu không thể làm gương cho tốt, vậy cũng sẽ có rất nhiều gia tộc vui lòng nhìn cảnh họ tiêu vong... Cho dù Tử Kinh Hoa có được bốn tên cường giả chỉ tôn bậc năm cũng thế!

Trong một căn phòng hào hoa bậc nhất của thành Yêu Nguyệt, Huyết Sắc Tử Kinh đang tụ hội cùng vài tên đội trưởng chiến đấu và vài thành viên mới được mời làm thành công của chiến minh Tử Kinh Hoa. Có thể được đích thân Huyết Sắc Tử Kinh mời chào, có thể thấy thực lực của những người này rất mạnh.

Trong ngày thường, Huyết Sắc Tử Kinh đương nhiên sẽ sử dụng vài mảnh khố nào đó để tự thân chào mời những thành viên ấy thành lập quan hệ với mình, sau đó khiến họ một lòng ra sức cho chiến minh, gia tộc.

Nhưng hôm nay...

Sau khi nhận được lời truyền âm của một lão bằng hữu lâu ngày không gặp, Huyết Sắc Tử Kinh giao chuyện này lại cho mấy tên đội trưởng chiến đấu trong gia tộc mình, còn bản thân y thì ngồi dựa vào ghế, cầm lên chén rượu ngọc cực nóng trong tay nhẹ nhàng vân vê, ánh mắt lóe lên hào quang thật thâm sâu, hoàn toàn không tham dự vào câu chuyện đang nhiệt liệt trên bàn.

Hai chữ ‘Lục Tâm’ cứ lượn lờ ở trong óc y mãi không đi.

Đó là đội trưởng chiến đấu đầu tiên của gia tộc Tử Kinh Hoa, cũng chính là trợ thủ đắc lực nhất sau khi thành lập gia tộc của Huyết Sắc Tử Kinh, đồng thời là người huynh đệ tốt nhất của y - dù là một người huynh đệ quen biết trong trò chơi, nhưng cho tới bây giờ Huyết Sắc Tử Kinh vẫn không hề quên mất.

Tuy nói hiện giờ bất cứ ai trong số mười đội trưởng chiến đấu của gia tộc Tử Kinh Hoa cũng đều mạnh hơn một người đã mất đi phong độ như Lục Tâm rất nhiều - mấy lần, thậm chí là gấp mười lần nữa, nhưng nói đến mặt cảm tình, không ai có thể khiến Huyết Sắc Tử Kinh quan tâm được như Lục Tâm.

Huyết Sắc Tử Kinh thăm thờ dài liên tục, nhưng trên mặt lại không có chút dao động nào, chỉ nhẹ nhàng nâng cốc nhấp một ngụm mà thôi. Dưới sự kích thích của men rượu, y cẩn thận nhớ lại mấy vấn đề mà hôm nay Lục Tâm đột nhiên hỏi.

Mặc dù Lục Tâm nói rất vòng vo, nhưng có một đề tài trong đó lại khiến y phải chấn động: nhiệm vụ thăng bậc có tính lựa chọn.

Thực ra đề tài này nửa tháng trước y đã bắt đầu sưu tầm tư liệu rồi, lớn thì đến mấy tên cường giả chỉ tôn bậc năm y quen biết và mấy chục đội trưởng chiến đấu trong chiến minh, nhỏ thì đến một số thành viên ít ỏi nghĩ ra được một số kỹ năng hoặc kỹ xảo chiến đấu lạ lùng nào đó trong gia tộc, y đều từng dò hỏi cả, kết quả là tổng kết ra được một thông tin rất có tính chấn động:

Nhiệm vụ thăng bậc hoàn toàn căn cứ vào biểu hiện của người chơi và năng lực chiến đấu của họ mà điều phối; có nhiều nhiệm vụ rất bình thường, mà cũng có nhiều nhiệm vụ khó đến thái quá, trong đó có một số người chơi có tiềm lực thì hầu như đều trải qua nhiệm vụ thăng bậc có tính lựa chọn như y cả.

Cho nên hiện giờ khi Huyết Sắc Tử Kinh làm công tác tìm nguồn sinh lực mới cho gia tộc, cũng có thêm vào mục điều tra tình hình thăng bậc bốn của đối phương để phán đoán một phần tiềm lực thực sự... Chỉ cần đối phương đã trải qua nhiệm vụ thăng bậc có tính lựa chọn thì cho dù có yếu đến cách mấy, cũng sẽ gần như được mời chào.

Hôm nay Lục Tâm bất ngờ hỏi đến vấn đề này, lập tức khiến Huyết Sắc Tử Kinh lưu ý ngay! Lúc Lục Tâm dò hỏi đã rất cẩn thận không hề để lộ một chút dữ liệu nào của người cần, cũng không hề nói đến tình hình cụ thể mà đối phương đang phải đối mặt, điều này càng khiến Huyết Sắc Tử Kinh tăng tính tò mò hơn.

Y rất muốn truyền âm hỏi Tử Lan là có phải Lục Tâm đã phát hiện ra một ‘hạt giống tốt’ nào đó rồi hay không, nhưng chợt nghĩ đến thái độ của Tử Lan đối với mình lúc này - thật không khác với Lục Tâm là mấy - y đành hủy bỏ ý định đi ngay, chuyển sang dò hỏi mấy thành viên thường ngày tiếp xúc coi như khá mật thiết với Lục Tâm.

“Lục đại ca hả? Gần đây hình như anh ấy đang kéo một tên tiểu đệ không nước bậc ba, ngày nào cũng đi di chỉ Alex đấy, tên gì thì quên mất rồi!”

“Không nước bạc ba? Mang đi đi chỉ Alex?”

“Đúng vậy.”

“Thực lực thế nào?”

“Cũng không tệ, có một tên mục sư ánh sáng kia của U Minh Quỷ Trảo nghe nói đã chết hai lần trong tay hắn rồi đấy, nghe nói hiện giờ đang nổi tiếng trong diễn đàn lắm.”

“A, có biết họ quen biết nhau như thế nào không?”

“Ày, cái này thì không rõ ràng lắm.”

“Vậy sao? Được rồi, không có chuyện gì nữa, làm việc tiếp đi nhé.”

“Vâng, lão đại!”

Sau khi ngắt đường truyền âm, Huyết Sắc Tử Kinh lại hỏi thêm mấy người nữa, bằng cách hỏi gần hỏi xa, cuối cùng cũng biết được dữ liệu tỉ mỉ của tên không nước bạc ba bên cạnh Lục Tâm, nhưng càng nhận được nhiều dữ liệu thì vẻ nghi hoặc trong mắt y cũng càng đậm hơn. Y chà chà môi, hơi cảm thấy bất ngờ vì tên tiểu đệ Tàn Nhược này của Lục Tâm nói về trang bị hay cấp bậc cũng đều bình thường cả, mà kỹ năng kênh rạch đan xen gì đó của người này dường như cũng không thực dụng cho lắm.

Lẽ nào Lục Tâm hỏi về nhiệm vụ thăng bậc có tính lựa chọn là cho người khác?

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tổ Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Ngã xuống vách núi

Đào Băng Tuyết...

Trên ngọn núi tuyết cao ngất cắm thẳng vào mây xanh, có một con đường rộng chưa đủ năm mét uốn lượn, con đường này tựa như một con rắn khổng lồ vậy, quấn quanh thân núi, hướng đến chóp đỉnh.

Bên dưới chân núi không có bất cứ một hang động nào như trong suy đoán của Tàn Nhược, cũng không có khoảng không gian nào rộng như hẻm núi của đám tuyết lang. Điều này khiến Tàn Nhược rất mất mặt, may mà ở đây không có ai để cười nhạo hắn.

Sau khi bỏ ra nửa tiếng đồng hồ thăm dò cận kề tình hình chung quanh, thấy không có tuyết viên hay băng măng tồn tại, Tàn Nhược mới bắt đầu đi bước lên con đường duy nhất dẫn đến đỉnh núi này - một con đường với những làn gió lạnh buốt thổi không ngừng.

Mới đi chưa được bao xa, Tàn Nhược đã đến sát vách núi, dè dặt nhìn xuống.

Hắn còn chưa kịp nhìn rõ khung cảnh phủ đầy tuyết trắng bên dưới thì một cảm giác choáng váng do độ cao đã dâng lên, xộc thẳng vào não! Tàn Nhược vội vàng rút đầu lại: Trời ạ, nếu thật sự rớt từ trên này xuống thì chắc chắn sẽ gần chết mất. Nếu còn cao thêm một chút nữa thì...

Sẽ chết mất thôi.

Tàn Nhược cười khò, đồng thời trong lòng cũng lờ mờ phỏng đoán được tình hình có khả năng xuất hiện ở phân đoạn thứ hai:

Nếu hắn đoán không sai thì đám tuyết viên hẳn phải cư ngụ ở trên con đường lên núi này. Địa hình của con đường này mặc dù sẽ hạn chế số lượng tuyết viên đối đầu với hắn, nhưng cũng đồng dạng khiến hắn không thể không lo lắng đến sự uy hiếp của nó - nơi này không hề có vòng bảo hộ, nếu rủi ro bị hất văng ra ngoài, hoặc bất cẩn đâm phải chỗ trống thì sẽ là hành vi nhảy lầu tự sát cực kỳ nghiêm trọng!

Quả nhiên không sai, dọc theo con đường đi được vài phút, khi MP sắp cạn, Tàn Nhược cảm nhận được trong phạm vi cảm giác nguyên tố nước của mình xuất hiện vài bóng tuyết viên.

Đó là hai con vượn khổng lồ cao đến ba mét, bộ lông rậm rạp màu trắng toát. Chúng đang đứng như hai tên thần giữ cửa trên đường đi, chỉ cần Tàn Nhược bước qua khỏi chỗ ngoặt này là chắc chắn sẽ bị chúng nhìn thấy ngay...

Nhìn thấy được về ‘vô tư’ vẫn còn chưa phát hiện đang bị rình mò của lũ vượn, Tàn Nhược hơi ổn định lại tinh thần vừa mới khẩn trương của mình. Hắn nín thở đi thêm mười mét nữa, nhằm ‘thu’ hết tình hình phía sau lưng lũ vượn vào phạm vi cảm giác nguyên tố nước.

Cho dù là vượn đi nữa thì trong địa hình hiểm ác thế này, chúng cũng phải vô cùng cẩn thận, cứ đứng hai con thành một trạm, mỗi trạm cách nhau chừng năm mét. Trông chúng cứ như một nhánh quần đang trần giữ con đường lên đỉnh núi vậy.

Tần Nhựt lại quan sát cẩn thận mấy bộ phận trên thân thể của đám tuyết viên này một lần nữa, ngay cả ‘nơi nào đó’ cũng không buông tha. Đáng tiếc, trừ cái đầu ra thì những phần còn lại của lũ vượn này đều được bộ lông dày cộm bao trùm cả, không thể nhìn ra được nơi nào là điểm yếu. Mấy ngón chân của chúng thì lại như những chiếc móc sắt móc sâu vào mặt băng nơi đây, trông rất chắc chắn.

Còn phần đầu của chúng thì Tần Nhựt cơ bản là không dám có ý định động đến. Lúc còn ở vùng đất tuyết hắn đã từng nghe người ta kể rồi, đầu của tuyết viên tuyệt đối đừng nên đụng vào, bởi vì thứ đó không những cứng như kim cương, mà chỉ cần đụng nhẹ cũng sẽ khiến lũ tuyết viên nổi điên ngay!

Một khi tuyết viên mà tiến vào trạng thái hóa điên rồi, tốc độ lẫn lực tấn công của chúng sẽ được tăng lên thật nhiều. Trước kia có nhiều người chưa biết chuyện đã đánh vào đầu của chúng, kết quả là bị mấy con vượn khổng lồ này cầm theo mấy quả cầu tuyết khổng lồ đuổi chạy khắp nơi.

Tần Nhựt sẽ không ngu xuẩn tới mức ở tình hình này mà lại bước đi theo vết xe đổ ấy, bởi vì hắn biết rằng dưới tình trạng hóa điên, một con tuyết viên hoàn toàn có khả năng một mình chống đỡ hỏa lực của hắn, sau đó đẩy hắn rơi xuống vách núi. Hắn không có hứng thú khiến phong cảnh mỹ lệ nơi đây tăng thêm chút máu nào cả.

Nghĩ ngợi một chốc, sau đó Tần Nhựt hủy bỏ thuật Hóa Thủy, ngồi xếp bằng tại chỗ.

Khi MP đã khôi phục đến mức cao nhất rồi, trong đầu Tần Nhựt cũng đã có mấy phương án đối phó với đám tuyết viên. Những phương án này đều là nghĩ ra lúc lâm thời, có quan hệ rất lớn tới địa hình nơi này, nhưng có thể thành công hay không thì chưa biết được. Dù sao thì thuộc tính cụ thể của đám tuyết viên Tần Nhựt cũng không biết, sự nhận thức đối với tuyết viên của hắn cũng chỉ giới hạn trong mấy câu kể chuyện trên diễn đàn mà thôi, thành ra không am hiểu như với bầy tuyết lang được.

Tần Nhựt dè dặt mở ra Thủy Chi Kết Giới và Thủy Thuần, sau đó mới bước tới chỗ ngoặt, ló cái đầu ra cho hai con tuyết viên thấy.

Đây chính là phương án thứ nhất - dẫn dụ từng trạm từng trạm, đối phó với từng cặp một.

Nhưng điều khiến Tần Nhựt phải buồn bực chính là, hắn vừa mới ló đầu ra thì con tuyết viên đầu tiên nhìn thấy hắn đã tròn cặp mắt to như chuông đồng lên, gào một tiếng, rồi trong tay chợt xuất hiện một quả cầu tuyết khổng lồ. Tần Nhựt nhìn thấy thế trong lòng chợt lạnh đi, bèn hót hải rụt đầu trở về.

“Vù!” Quả cầu tuyết bay sát chớp mũi Tần Nhựt. Hắn bất giác nhìn theo đường bay của nó...

“Àm!”

Nhìn thấy cảnh tượng tiếp theo, Tần Nhựt suýt nữa đã bị hù chết: chỉ thấy có một tiếng động lớn vang lên, quả cầu tuyết vừa rồi đã đột nhiên nổ bùng, một luồng sóng chấn động chen lẫn vụn băng xộc về phía Tần Nhựt.

Chết tiệt, thật là tà môn quá đi, một con khi mắc toi thôi mà cũng khôn khéo đến như vậy, không những sức trâu bò, mà kỹ năng Băng Bạo cũng chơi cho trôi chảy đến thế đấy!

“Băng!”

Không dám chậm trễ, Tần Nhựt vội vàng lui ra, đồng thời dựng một bức tường băng dày rộng đều hai mét lên trước người. Những mảnh vụn băng từ vụ nổ đều ào ào đánh trúng vào nó.

Phương pháp tấn công quần thể như Băng Bạo sẽ không bao hàm lực xuyên thấu là mấy, cho nên chỉ có một số rất ít những mảnh băng cực sắc là có thể xuyên qua được tường băng để đánh trúng Thủy Chi Kết Giới mà thôi, có điều mức thương tổn gần như có thể bỏ qua.

Đợt tấn công này mặc dù đã chặn lại được rồi, nhưng khi quay đầu nhìn lại, Tần Nhựt lại phát hiện một chuyện mà khiến hắn không biết phải nói gì - con vượn đáng chết nọ vừa rồi không những suýt chút đã khiến mình vắng ra khỏi đường núi, mà còn lợi dụng Băng Bạo để tạo thành một tảng vụn băng bén nhọn kéo dài mười mét, tựa như một đoạn đường tử thần vậy.

Tần Nhựt thầm khinh bỉ trong lòng, nhưng cũng đồng thời trở nên tập trung hơn, một khí thế quyết tử đột nhiên dâng lên trong lòng hắn! Lúc này, cho dù hắn có thể dẹp đi hết được đám vụn băng đó đi nữa, nhưng thời gian trì trệ sẽ đủ để cho con tuyết viên đang xăm xăm lao tới kia xé hắn ra thành mảnh nhỏ rồi.

“Kế hoạch thứ nhất và thứ hai bị loại sớm, chỉ có thể khởi động kế hoạch cuối cùng thôi!”

Lòng trầm xuống, Tần Nhựt nhắm chuẩn vào hai con tuyết viên đang lao tới, ngay chớp mắt trước khi chúng nó dừng bước thì cũng hắn không chể bực tường băng ngay bên cạnh chúng ngay: “Nổ!”

Hai con tuyết viên đang lao đi nên nào đề phòng sự đột biến của bức tường băng bên cạnh, chỉ nghe một tiếng động lớn vang lên, sau đó bức tường đó cấp tốc xuất hiện những vết rạn chi chít, cuối cùng, một khoảng tường băng đường kính hai mét chợt nổ tung! Bởi vì bên trong là vách núi, cho nên lực nổ đều hướng ra ngoài - về phía hai con vượn.

“Àm!!!”

Vụn băng văng đầy trời, con đường tuyết hơi hơi chấn động.

Bây kế hại kẻ vô tâm - đây chính là kế hoạch thứ ba của Tần Nhữc: chỉ cần lợi dụng sóng xung kích do vụ nổ tường băng kia sinh ra hất cho hai con tuyết viên đang ào ào lao tới nọ rớt ra ngoài vách núi cao hơn một trăm mét mà thôi, cho dù lực phòng ngự của chúng có cao hơn đi nữa thì cũng chỉ có thể biến thành một bãi thịt nát.

Có điều đây cũng là kế hoạch không chắc chắn nhất của Tần Nhữc!

Một là sóng xung kích từ vụ nổ tường băng sẽ không lấy gì làm mạnh cho lắm, thứ hai là Tần Nhữc không hề biết gì về phản ứng lẫn lực kháng xung kích của lũ tuyết viên. Cho nên khi thành công cho nổ tường băng, Tần Nhữc cũng không tự đại đến mức cho rằng hai con tuyết viên đó đã rớt khỏi vách núi rồi.

Chỉ ‘nổ’ vừa mới chấm dứt thì...

“Băng!”

Từng bức từng bức tường băng cấp tốc dựng lên trước mặt Tần Nhữc, tựa như một bức tường thành chắc chắn chặn ngang giữa hắn và lũ tuyết viên vậy.

Bởi vì đối thủ là quái vật bậc bốn hệ nước, cho nên Tần Nhữc không dám có chút khinh thị nào, hắn nhanh chóng tạo ra ba bức tường băng trước mặt.

“Grào!!!”

Ngay khi bức tường thứ ba được dựng lên, hai tiếng gào tràn đầy sự hoang dã đột nhiên vang lên từ phía đối diện. Trong lòng Tần Nhữc chợt trầm xuống: quả nhiên, hai con tuyết viên ấy không hề rớt con nào cả.

Ý nghĩ đó vừa mới hiện lên thì một thanh âm xé gió tựa như tiếng đạn pháo bắn chọt vang tới:

“Băng!”

“Ầm! Ầm!”

Ba bức tường băng gần như đồng thời bị hai quả cầu tuyết khổng lồ nện bẻ, hậu quả là gần trăm miếng băng cùng bắn văng ra, trúng ngay bức tường băng thứ tư mà Tần Nhữc vừa tạo.

Kỹ năng bậc bốn, tường băng làm gì có thể chống đỡ nổi chứ?

Một tiếng động lớn vang lên, bức tường băng thứ tư cũng bước theo bước ba vị tiền bối của nó: bẻ!

Tần Nhữc kinh hãi hô lên một tiếng, không kịp ép sát người vào vách núi thì đã bị một quả cầu tuyết đánh trúng, cả người lẫn kết giới cùng văng ra, lăn lông lốc mấy vòng ở trên mặt đường rồi rớt khỏi vách núi...

May mà cầu tuyết của tuyết viên cũng lớn, hai cái chỉ có thể có một cái trúng người Tần Nhữc mà thôi, cho nên Tần Nhữc mới không bị chết ngay đương trường. Nhưng bị đánh trúng như thế cũng gần như lấy đi cái mạng già của hắn rồi, hắn chỉ cảm thấy đang choáng váng thì có một cảm giác rớt xuống mãnh liệt xộc lên. Tần Nhữc giật mình:

Chết tiệt, là vách núi...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Phong cảnh nơi vách núi

Nếu nhìn từ con đường núi cao trăm mét này xuống, cũng sẽ giống như nhìn từ một mái nhà cao mấy chục tầng xuống vậy, cái cảm giác choáng ngợp mãnh liệt này sẽ khiến người ta cảm thấy mình thật nhỏ bé, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị rớt xuống, thịt nát xương tan.

Nhưng lúc này Tần Nhữc lại không thể không cố nén đi cái cảm giác vừa choáng váng lại vừa khủng hoảng đó được. Hắn nhắm mắt lại, hít vào từng hơi thật sâu, yên lặng nằm sấp trên một tấm băng mọc ra từ sườn núi, không dám có chút động đậy nào, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh nữa.

Tấm băng bóng loáng này có nửa phần gắn chắc vào một kẽ nứt của vách núi, phần chìa ra vừa vụn tạo thành một chiếc sàn nhân tạo nho nhỏ, cũng đủ để cho Tần Nhữc nằm lên. Cũng may là nó vẫn đủ dày, không bị Tần Nhữc làm gãy được.

Có điều, cho dù là như thế, Tần Nhữc vẫn cứ cảm thấy nằm ở trên nó có chút mất an toàn - nó trơn quá, nằm ở bên trên cứ thấy không có chút sức bám nào cả, có ảo giác rằng mình đang bị chày xuống dưới. Cho dù Tần Nhữc biết mình đã mở ra thuật Hóa Thủy, có thể bám chắc được vào nó, nhưng vẫn cứ không thả lỏng tinh thần được, cứ cảm thấy không an toàn.

Nếu không phải vì hai con vượn to như con trâu kia còn chưa đi xa, hẳn đã hận không thể lập tức tạo ra một cầu thang bằng tường băng rồi, cho dù có hao phí MP thế nào đi nữa thì hẳn cũng phải leo lên ngay, rồi khỏi cái vách núi dựng đứng chết tiệt này.

May mà hai con tuyết viên ấy đã chính mắt nhìn thấy Tần Nhữc bị quả cầu tuyết của chúng làm rơi xuống, cho nên không nghi ngờ gì về chuyện hẳn còn sống hay không, mà cũng không ngờ đến rằng Tần Nhữc sẽ có thể tự cứu mình một cách nhanh chóng như thế.

Hai con vượn cùng đứng lại dò xét một chút, xác định sự dao động nguyên tố vừa mới hơi dâng lên đã vụt tắt kia không còn xuất hiện nữa, bèn quay đầu lắc lắc móng vuốt về ‘nơi trực’ cũ.

Mãi cho đến khi chúng đến vị trí ‘đứng trực’ rồi, Tần Nhữc mới triệt để thở phào một hơi, sau đó mạo hiểm với mối nguy bị rớt xuống dưới vách núi cao trăm mét, bắt đầu từ bậc thang dưới chân trèo trở về...

Đặt móng ngồi dựa lưng vào vách núi, cảm nhận được sự lạnh lẽo sau lưng, Tần Nhữc mới hải hùng nhớ lại cảnh tượng nguy hiểm lúc đó. Hắn không ngừng hít sâu vào, rồi nuốt nước bọt, dường như còn sợ hơn lúc còn nằm trên tấm băng kia nữa: Chết tiệt, suýt chút nữa đã trở thành người đầu tiên ngã chết trong cái trò chơi này rồi.

Khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được, trong lòng Tần Nhữc tràn đầy sự ủ rũ và phiền não.

Hắn không thể ngờ rằng ba kế hoạch chiến đấu mà bản thân vắt hết cả óc mới nghĩ ra được lại chẳng có cái nào thành công cả, thậm chí ở lần va chạm đầu tiên còn suýt chút nữa bị rớt xuống núi làm mồi cho sói rồi, thật là mất mặt quá!

Có điều cũng vì như thế, Tần Nhữc lại càng hiểu hơn về bọn tuyết viên kia: khác với những con quái vật bình thường, lũ tuyết viên này dường như thông minh hơn nhiều lắm, thậm chí đến khả năng khống chế nguyên tố cũng tốt hơn nhiều. Nếu đổi lại là những con quái vật bình thường thì trong đợt tấn công đầu tiên đã không thể thực hiện được hành vi khống chế siêu phẩm như vậy rồi - từ tấn công đến Băng Bạo, rồi lại từ Băng Bạo đến vụn băng chấn đường. . .

Mặt khác, sức mạnh thể chất của những con tuyết viên cũng rất mạnh mẽ - vụ nổ đơn hướng được Tần Nhữc tính toán tỉ mỉ là thế mà vẫn không thể khiến chúng dòi được dù chỉ là nửa bước chân, mức thương tổn thì lại càng có thể xem nhẹ hơn...

Tổng hợp lại thì, Tần Nhữc thật là không còn gì để nói với phân đoạn nhiệm vụ này cả - có rất nhiều kế hoạch nhưng dưới tình hình này chẳng có cái nào có thể thực hiện được, hơn nữa bởi vì đối thủ là những con quái vật bậc bốn hệ nước, nên một ít kế hoạch chiến đấu tiêu hao MP đồ sộ cũng không thấy khả thi.

Ngồi dựa vào vách núi suy nghĩ cả nửa ngày trời, dần dần Tần Nhữc chậm rãi dòi ánh mắt ra xa, sau đó bị khu vực nước cạn ngoài kia thu hút, rồi dừng lại ở những hòn đảo còn lại. Hắn trầm nghĩ, nếu nơi hẳn lựa chọn không phải là hòn đảo này thì... Nếu hẳn đến những hòn đảo khác, vậy sẽ gặp được những chuyện như thế nào, có khó kinh khủng như ở đây không?

Hay là...

Dần dần, Tần Nhữc gạt bỏ nhiệm vụ ra khỏi suy nghĩ, tâm trạng phiền muộn cũng theo đà miên man mà bay đi, dần dần biến mất. Trong lòng trở nên sáng sủa hơn, cuối cùng Tần Nhữc thậm chí sinh ra một suy nghĩ quái dị: không biết có thể lên những hòn đảo khác xem thử hay không.

Suy nghĩ này vừa dâng lên, trái tim của Tần Nhữc cũng không nhịn được mà đập thật mạnh. Mức suy nghĩ của hắn linh động hơn, tiếp đó nhanh chóng khuếch trương:

Trên những hòn đảo còn lại có phải là sẽ có quái vật khác nhau không? Có phải là cũng giống như nơi đây, có tỷ lệ rớt đồ cực cao không? Có địa hình càng tốt hơn để lợi dụng không? Rốt cục, một ý nghĩ can đảm hiện lên trong óc hắn: sao mình không rời khỏi đây, đến hòn đảo khác xem xem thế nào?

Nghĩ thế, ánh mắt Tần Nhữc nhất thời sáng rực lên, dần dần cũng nóng hẳn đi. Có điều, rất nhanh hắn đã bỏ đi nó ngay: sở dĩ mình có thể tiêu diệt được năm mươi con tuyết lang kia hoàn toàn là nhờ vào thuật Hóa Thủy, cảm giác nguyên tố nước, và sự giúp đỡ rất lớn từ môi trường cả, nếu ở nơi khác mà gặp phải bảy sói cũng nhiều như thế thì làm sao còn có thể thoải mái được như vừa rồi chứ? Chỉ sợ còn chưa kịp chờ đến khi Thập Nhị Băng Tường đại trận khởi động thì mình đã thành thức ăn trong miệng bảy sói rồi ấy chứ. Lại nói, cho dù thật sự có muốn qua những hòn đảo ấy xem thế nào thì cũng phải chờ đến khi chắc chắn không thể tiếp tục nhiệm vụ ở hòn đảo này trước đã, nếu không cơ bản là lãng phí thời gian mà thôi.

Nghĩ như vậy, đầu óc của Tần Nhữc cũng dần dần trở nên sáng suốt hơn. Hắn chuyển mạch suy nghĩ về lại nhiệm vụ nơi đây. Nhớ về từng cử động của hai con tuyết viên trong trận chiến vừa rồi, trong đầu hắn đột nhiên lóe sáng, sau đó ‘thấy’ được chút mạch suy nghĩ, và nắm bắt lấy! Hắn nhớ đến khi bị đánh văng ra khỏi đường núi, ngã nhào xuống vách, chính lúc hắn khởi động thuật Hóa Thủy thì... hai con tuyết viên kia dường như không phản ứng gì nữa.

Theo lý mà nói thì khi đó hẳn chỉ ở cách bờ vách không đến mười mét mà thôi, khoảng cách đến chỗ hai con tuyết viên ấy không quá ba mươi mét, với cự ly như vậy, bọn quái vật cho dù không cần nhìn thì cũng có thể phát hiện được sự tồn tại của kẻ xâm lấn nếu đối phương không ẩn giấu khí vị rồi chứ?

Đương nhiên, nếu dây thần kinh của đám vượn này cũng cứng như lũ rết trong động Hắc Ngục Ngô Công thì hết thảy mọi chuyện đã được giải thích một cách vô cùng hoàn mỹ rồi!

“Chính là vậy sao?” Nghĩ đến đây, trong lòng Tần Nhữc đột nhiên trở nên kích động hơn! Hắn nhanh chóng đứng lên, nhìn lại ông MP đã sớm khôi phục đến mức đầy đủ nhất, sau đó khởi động thuật Hóa Thủy, rồi tiến vào trạng thái cảm giác nguyên tố nước. Dưới tình hình thế này, nếu đến gần lũ tuyết viên kia thì tuyết đối là một hành vi rất mạo hiểm, nhưng đằng sau sự mạo hiểm đó, là một sự hưng phấn và kích động dị thường!

Tần Nhữc ló đầu ra khỏi khúc ngoặt... Hai con tuyết viên bên kia như không hay biết gì, vẫn cứ nhàm chán híp mát, đưa bàn tay trắng kiện hết gãi chỗ này đến gãi chỗ kia, trông không chút an tĩnh.

Tần Nhữc làm lạnh đi tinh thần kích động của mình, sau đó mới rón rén bước chân, nín thở tới gần.

Mạo hiểm, tuyết đối là một hành vi mười phần mạo hiểm!

Mắt thấy khoảng cách giữa hai con tuyết viên kia và mình càng ngày càng gần hơn... Tần Nhữc thậm chí có thể rõ ràng nghe được tiếng tim của mình đập nhanh hơn, cộng với hơi nóng mà chúng tỏa ra.

Trên đường hẳn đi, mặt băng không hề xuất hiện bất cứ một vết tích nào, cũng không có dù chỉ một tiếng vang...

Vì đề phòng chuyện ngoài ý muốn phát sinh, Tần Nhữc dần dần can đảm tăng nhanh tốc độ hơn. Hẳn đi qua từng cặp từng cặp tuyết viên, chưa đến một phút đã vượt khỏi cả bầy ba mươi con.

Hắn chạy đi thật xa, bỏ ra hai phút thời gian bổ sung lại MP, sau đó mới một lần nữa tiến vào trạng thái cảm giác nguyên tố nước cảm nhận rõ ràng tình hình cụ thể của đám tuyết viên.

Vị trí đã đảo ngược, địa hình, góc độ cũng đã khác, bởi vì đã đến sau lưng đám tuyết viên, nhìn từ trên cao xuống, cho nên bây giờ Tần Nhữc không những không còn cảm thấy cảm giác bị đè nén nữa, mà tầm nhìn cũng đã rộng rãi hơn rất nhiều. Hẳn đo lại khoảng cách từ đây đến hai con tuyết viên gần nhất, thấy đã vượt qua bốn mươi mét, tức là đã vượt khỏi phạm vi tấn công lớn nhất, cũng tức là không cần phải lo vừa lọt vào mắt bọn tuyết viên là đã có ngay một quả cầu tuyết nện qua rồi. Đương nhiên, càng không cần phải lo vụ nổ của những quả cầu tuyết.

Có mấy phương diện xuất hiện sự chuyển biến kỳ diệu, khiến Tần Nhữc nhận được một chút ưu thế mong manh. Có điều, hẳn vẫn không tự cao đến mức cho rằng bằng vào chút ưu thế ấy là có thể phản công được... Còn phải tính toán lâu dài hơn nữa. Tần Nhữc cố khiến mình bình tĩnh, sau đó ánh mắt liên tục đảo qua đảo lại giữa vách núi, con đường, bầy vượn và bờ vực.

Mấy phút yên ắng qua đi...

Hai con tuyết viên ở hàng cuối đột nhiên cảm nhận được phía sau lưng mình có một luồng dao động phép thuật mỏng manh xuất hiện, bèn cảnh giác quay đầu nhìn lại, nhưng ở đó lại trống trơn, không có thứ gì...

Tò mò nhìn lại nhau, hai con tuyết viên ấy cùng gừ lên một tiếng đầy vẻ bất nhẫn, sau đó buồn bực quay về hướng cũ - khu vực này không chỉ là địa bàn của chúng, mà còn là sào huyệt của một băng băng măng nữa, có điều những con rắn khổng lồ ấy cũng không dám chạy đến nơi này, bởi vì ở đất bằng có lẽ tuyết viên không phải là đối thủ của băng măng, nhưng ở trên con đường núi này, một quả cầu tuyết của tuyết viên là đủ để nện cho băng măng bay ra ngoài vực sâu rồi...

Hai con tuyết viên đang tự đắc ấy không hề phát hiện rằng phần đường phía sau chúng đã lặng lẽ phát sinh một ít biến hóa rất nhỏ...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Lũ tuyết viên nóng vội

Sự sắp đặt của Tần Nhữc cần không ít thời gian để thành hiện thực, cho nên hai con tuyết viên kia cứ phải liên tục quay đầu lại nhìn. Dần dần, chúng cũng cảm thấy tình hình không được ổn cho lắm, vì chuyện này diễn ra quá thường xuyên, hơn nữa dao động ma lực cũng càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng kéo dài hơn.

Cuối cùng, ở một lần dao động ma lực xảy ra quá mức, hai con tuyết viên đột nhiên cùng quay đầu lại, ánh mắt đầy vẻ hung ác lẫn cảnh giác nhìn chăm chăm nơi bất nguồn.

Hai cánh tay trắng kiện cùng giơ lên, hai quả cầu tuyết đồ sộ cũng xuất hiện. Hai con tuyết viên nắm chắc cầu tuyết nhắm về một phía, nhưng không lập tức ném ra ngoài, bởi vì chúng chưa xác định được trong phạm vi tấn công có thứ gì đang tồn tại...

Mãi cho đến khi nguồn dao động ma lực kia lại khe khẽ xuất hiện một lần nữa, hai con tuyết viên cùng nhe ra mấy chiếc răng nanh ừ ừ hơi nóng, phát ra tiếng gầm đầy bất an.

Nơi đó rõ ràng không có bất cứ thứ gì cả, nhưng sự xuất hiện của dao động nguyên tố lại không thể nào là giả được. Hai con tuyết viên không chần chờ,

nắm chắc cầu tuyết bước đến...

“Crắc! Crắc!”

Mấy chiếc móng vuốt mạnh mẽ của chúng đâm sâu vào trong mặt băng, phát ra những tiếng vỡ thanh thúy đến chói tai. Nhưng cho dù như thế, chúng vẫn không tự kiềm chế được mà loạng choạng một chút, có cảm giác như mình đang trượt ra ngoài bờ vực vậy!

Hai con tuyết viên nhất thời kinh hãi vô cùng!

Vô thức hủy bỏ quả cầu tuyết trong tay đi, chúng vội vàng điều chỉnh lại thế đứng, khiến những móng vuốt sắc bén trên bàn chân một lần nữa đâm vào trong mặt băng, dần dần mới dẹp yên được cảm giác bất ổn trong lòng. Nhưng độ dốc dưới chân thì vẫn như vậy...

Sinh sống trên núi tuyết đã nhiều năm rồi, lần đầu chúng mới gặp tình trạng này, cho nên nhất thời quên mất chuyện truy tìm tung tích kẻ địch nào đó mà cúi đầu nhìn xuống.

Thế mới phát hiện, phần tiếp theo của con đường dưới chân dường như cao hơn nơi chúng đứng gác chừng 10cm, hơn nữa lại bóng loang loáng, sùnn trong cao hơn sườn ngoài đến gần 30cm! Tình trạng này hoàn toàn không giống với lúc thường chút nào...

Nhưng cho dù chúng có thông minh đến bao nhiêu, dã thú cuối cùng vẫn là dã thú, khi phát hiện ra tình huống này, chúng không có khả năng lập tức nghĩ ra ngay đây là do có người động tay động chân được...

Ngay chính lúc này!

“Ầm!!!”

“Ầm!!!”

Hai tiếng nổ lớn vang lên, vách núi không hề có chút dấu hiệu nổ ra hai chiếc hố khổng lồ, những vụn băng bay đầy trời phút chốc nuốt chửng lấy hai con tuyết viên kia, đồng thời, vụ nổ cũng sản sinh ra một luồng sóng xung kích không hề nhỏ, đẩy chúng văng ra ngoài!

Nếu là lúc thường, luồng sóng này chắc chắn không thể gây ảnh hưởng nặng đến hai con tuyết viên như thế được, nhưng vấn đề là lúc này chúng cơ bản không thể giữ chắc được trọng tâm, hơn nữa, mặt đường thì lại dốc ra ngoài...

Dưới tác dụng của luồng sóng xung kích, hai con tuyết viên phát ra hai tiếng kêu thảm thiết, rồi cùng bị đẩy văng đến bờ vực.

Vì để chắc chắn, đương nhiên Tần Nhưộc sẽ không buông bỏ đi cơ hội ‘thêm dầu vào lửa’ rồi. Chớp mắt, hắn đã khống chế mặt băng, tạo thành một bức tường vụt ra từ trong vách núi. Bức tường này nhẹ nhàng ‘đẩy’ vào lưng hai con tuyết viên đang mất trọng tâm kia...

Hai con tuyết viên bị đẩy xuống bờ vực, chuyện nào động như vậy làm sao lại không kinh động đến những con tuyết viên ở trạm gác gần chúng được? Cho nên khi hai tiếng gào đầy bất cam và sợ hãi cùng vang lên từ hai cái bóng đang rơi xuống vực sâu với tốc độ sao băng, có bốn con tuyết viên lập tức quay đầu lại lao vút đến bên này, ánh mắt chúng cùng nhắm chắc vào Tần Nhưộc, lúc này, vì sử dụng phép thuật bậc ba - Băng Bạo, Tần Nhưộc đã bị hiện hình.

Bọn tuyết viên ở hai trạm lân cận này, Tần Nhưộc không hề dám quên đi dù chỉ một khắc, mà hắn cũng biết rõ rằng mình tuyết đối không có khả năng chạy nhanh hơn được lũ vượn nhanh nhẹn ấy, cho nên vẫn cứ đứng nơi đó, lẳng lặng chờ, đồng thời khẩn trương nhìn vào hai con tuyết viên đầu tiên bước vào khu vực ‘đường băng’ mà hắn sắp đặt.

Trước mắt, khoảng cách giữa Tần Nhưộc và đầu con đường băng băng ấy cũng trùng hợp chính là khoảng cách tấn công viễn trình xa nhất, cho nên muốn đánh được Tần Nhưộc thì phải đặt chân vào con đường đó, thế là...

“Crắc!!!”

Hai tiếng vỡ thanh thúy cùng vang lên, hai con tuyết viên không thể chờ được nữa, cùng nhau nhảy lên đường băng. Giống như Tần Nhưộc đoán trước vậy, chúng còn chưa kịp ngưng tụ ra cầu tuyết là đã bị trượt rồi, gần như muốn ngã xuống đất luôn! Hơn nữa, điều Tần Nhưộc vừa mừng vừa hãi chính là, biên độ loạng choạng của hai con tuyết viên này càng lớn hơn so với hai con đầu tiên!

Bất ngờ, con ở phía ngoài dường như vì nhảy lên quá mạnh, cho nên mất hẳn trọng tâm, ngã xuống hẳn. Giữa một tiếng kêu đầy hoảng hốt, cặp tay trắng kiện của nó quơ quào mấy cái giữa không trung, sau đó ‘đùng’ một tiếng ngã xuống đường băng, dùng một tư thế lẩn cực kỳ buồn cười mà Tần Nhưộc không biết phải nên nói làm sao, lăn ra bờ vực. Cặp móng vuốt của con tuyết viên này bầu thành mười vết sâu thật sâu trên mặt đường băng, cuối cùng mới đành bất cam rồi đi, con tuyết viên rớt xuống đáy vực...

Tần Nhưộc nhìn mà mắt trừng miệng há, chuyện này thật là quá sức tưởng tượng đi, mình đã làm gì đâu chứ!?! Ai... con vượn này cũng thật là, bất cần quá, nóng vội quá đi, ở nơi nguy hiểm như thế này mà sao lại chạy ẩu tả như thế được chứ?

Chắc chắc...

Cười một cách vô lương trên nỗi đau của con vượn, Tần Nhưộc đột nhiên như được mách bảo, bèn nhanh chóng hành động. Một bức tường băng nữa đột ngột từ vách núi nhô ra, ‘giúp’ cho con tuyết viên còn lại một chút - thật sự chỉ là ‘đụng nhẹ’ một chút thôi, cũng đã mang đến cho nó một dừng khi

lớn lao đủ để nhảy núi rồi.

Từ xa xa vực sâu truyền đến một tiếng rống đầy bất cam, hoảng hốt - con tuyết viên thứ tư cuối cùng cũng bước theo bước chân của ba huynh đệ trước.

Lúc này, con tuyết viên thứ năm, thứ sáu cũng như chứng thực cho một câu châm ngôn vô cùng cổ xưa mà Tần Nhưộc biết:

Nóng vội như khi!

Bất chấp tình hình là đã có hai con tuyết viên trước đó bị rơi xuống núi, hai con tuyết viên này cùng xông lên, sau đó cùng thể hiện một loạt động tác cực khó, cuối cùng là dưới sự hồi hận vô biên lẫn tiếng rống hoảng hốt, cùng bị Tần Nhưộc đẩy xuống vách núi một cách như ăn cháo.

Mãi cho đến lúc này, hệ thống mới phản hồi lại thông tin của hai con tuyết viên đầu tiên bị ngã xuống:

“Tuyết viên đã bị đánh chết...”

“Tuyết viên đã bị đánh chết... Số tuyết viên còn lại: 28!”

Hai giây sau, lời nhắc thứ ba xuất hiện, sau đó là cái thứ tư. Lại hai giây nữa... Như thế sáu con tuyết viên bị rơi xuống núi cùng chết trận hết, số dư còn lại là 24.

Giết chết 6 con tuyết viên, không tiêu hao dù chỉ một bình thuốc!

Có điều điều quan trọng nhất là, việc này đã khiến Tần Nhưộc nắm bắt được một thông tin cực kỳ quan trọng: sự nóng vội của lũ tuyết viên, ở trong địa hình này, đã trở thành nhược điểm trí mạng nhất của chúng!

Đợi đến khi MP khôi phục đầy, Tần Nhưộc lại tiếp tục hành động. Lúc này, thậm chí phép thuật Băng Bạo hấn cũng không dùng nữa, chỉ cần tạo đường băng và tường băng là đủ. Hấn cứ thế lập lại, đẩy hai mươi bốn con tuyết viên còn lại xuống ‘hố’.

Lời nhắc hoàn thành phân đoạn thứ hai vừa mới vang lên, Tần Nhưộc đã vội vàng chạy xuống dưới chân núi - ba mươi con tuyết viên này tốt xấu gì cũng là một phân đoạn trong nhiệm vụ, chắc chắn phải rút ra vật phẩm tốt hơn so với bảy sói nhiều chứ, không thể dễ dàng buông bỏ được.

Kết quả là vừa mới chạy được nửa đường, Tần Nhưộc đã nhìn thấy có mấy món trang bị chữ tím, chữ lam và hai viên hạt nhân sáng lấp lánh nằm lán lóc...

Không phải chứ, thế này mà cũng chết được à? Tần Nhưộc không biết nên nói gì cho phải, bèn ngẩng đầu lên nhìn con đường núi uốn lượn phía trên cao, âm thầm cảm khái, sau đó nhanh chóng lượm lấy số trang bị trên mặt đất. Mặc dù số lượng chiến lợi phẩm lần này thua rất xa so với của đàn sói, nhưng trang phục chữ tím bậc bốn và bậc ba lại là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau..

Cũng giống như hạt nhân bậc bốn và bậc ba vậy, bậc bốn thì đáng giá hơn bậc ba đến mấy lần.

Cất đặt chiến lợi phẩm xong, Tần Nhưộc một lần nữa xuất phát.

Sau khi kết thúc phân đoạn chống lại bảy sói và lũ tuyết viên, Tần Nhưộc cũng mơ hồ nắm được một chút bí quyết.

Con đường nối hẹp hòi của khe núi có bảy tuyết lang, chiếc hồ màu lam, mặt ngoài của đường núi là vách đá cao vút dựng đứng, những nơi này đều có ưu thế dễ nắm bắt. Nói không chừng, ở nơi băng măng sông cũng có thứ gì đó đáng mừng đang chờ mình đây... Nếu cũng là ở trên con đường này thì Tần Nhưộc có một trăm phần trăm lòng tin không tổn hao gì qua được phân đoạn thứ ba.

Nhưng khi Tần Nhưộc mang theo đầy lòng tự tin và hy vọng leo đến lưng chừng núi, cũng tức là nơi cuối cùng của con đường núi này thì cái xuất hiện trước mặt hấn lại chính là một hang động phủ đầy tuyết trắng lẫn băng cứng.

Thoáng nhìn, cái hang này tựa như một con quái thú khổng lồ đang mở to miệng ra vậy, nó giương nanh múa vuốt hiển thị ra một bộ mặt dữ tợn khác thường, hình như muốn nuốt chửng tất cả mọi kẻ xâm nhập vào trong bụng.

Mất thấy địa hình chiến đấu với đám băng măng không còn là gần bờ vực như trước mà là một nơi chưa bao giờ đặt chân tới, Tần Nhưộc bèn dừng lại bước chân, khởi động thuật Hóa Thủy thăm dò bên trong. Bên trong là một hang động khổng lồ địa hình phức tạp, đầy những tảng đá lô nhô, nhưng ánh sáng lại rất đầy đủ, đồng thời đây đó còn có không ít những khối băng bén nhọn nữa, trông thật giống như sào huyết của loài yêu quái nào đó trong phim vậy.

Sau khi xác định trong phạm vi trăm mét không có bất cứ con quái vật nào tồn tại, tâm trạng Tần Nhưộc cũng dần dần trở nên thấp thòm hơn - khoảng cách đã xa quá rồi, xem ra hy vọng lợi dụng đường băng để hoàn thành phân đoạn thứ ba của mình đã triệt để tan biến mất rồi đây!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Trận pháp dịch chuyển trong sào huyết tuyết cự nhân

“Nhược Nhược?”

“Tình hình bên anh thế nào rồi?”

“Không nói gì tức là đã tử rồi đấy...”

“Ài... Thực ra thì về làng cũng không sao cả, đừng đau lòng mà. Dù sao thì người bị như vậy khi làm nhiệm vụ thăng bậc bốn cũng không ít mà, nghe nói lão đại của chiến minh Vương Giả Quy Lai bên liên minh Ác Ma cũng từng bị khi làm nhiệm vụ thăng cấp đấy, có gì mà xấu mặt đâu! Cùng lắm thì ngày mai chúng ta đều không hoạt động tự do, cùng kéo anh luyện cấp một ngày được không nào, hử?”

“Mân Côi chị đừng làm phiền anh ấy nữa, biết đâu anh ấy đang đánh quái đấy.”

“Sao lại có thể thế được chứ, các phân đoạn sau đều là quái vật bậc bốn cả mà... Ài, tiểu Nhược đáng thương, ngay kết giới phòng ngự bậc bốn cũng không có, làm sao sống sót được chứ? Chẳng thả chết nhanh một chút ra gặp mọi người đi cho rồi.”

Âm thanh có phần ‘càn quấy’ của Hỏa Mân Côi đều bị Tần Nhược nghe thấy, cho nên cũng chất chứa ở trong lòng: ai... Á đại tỷ nào đây chứ, tôi còn chưa chịu bỏ cuộc mà cô đã... Đường như mình không lập tức chết văng ra ngoài thì cô nàng còn chưa chịu hay sao ấy! Thật là uất ức quá!

Hơn nữa, cho dù Hỏa Mân Côi có nhầm lẫn định tìm người nói chuyện phiếm thì cũng không nên tìm mình lúc này chứ, mình đang làm nhiệm vụ thăng bậc mà, làm gì có thể phân tâm đi nói chuyện phiếm với cô nàng được chứ? Mà lại nói, cho dù có tán gẫu đi nữa, cũng đừng có chọn thời điểm quan trọng thế này chứ đại tỷ!

Đang có hơn mười con băng mãng ngủ trong cái sào huyết yên tĩnh này đây, vì để không gây ra tiếng vang, mình bước đi cũng phải khẽ khàng lắm kìa, lúc này đừng nói là trả lời, cho dù là hé miệng ra, phát ra một tiếng vang nào thôi thì có lẽ chẳng khác gì sét đánh ngang tai bọn băng mãng ấy đấy! Tôi còn chưa có sống đủ đâu, không thể xằng bậy được!

Cố nén ý định phản đối lời của Hỏa Mân Côi, Tần Nhược một lần nữa bình tĩnh lại, sau đó cẩn thận nhìn một thoáng vào tình hình trong sào huyết này, xem mình có bỏ sót tín tức nào hay không.

Sào huyết bọn băng mãng này không được lớn cho lắm, nhưng cũng không tính là nhỏ; dài rộng đều gần tám mươi mét, mặt đất thì trơn nhẵn. Tần Nhược nhìn bốn phía, thấy đông nghịt toàn những cột băng cao chừng một người, dày chừng nửa mét kéo dài đến một lối ra kia... Trên trần hang cũng là vô số kẻ những cột băng tựa như những lưỡi dao sắc bén cao thấp không đều. Khung cảnh trắng lè như vậy, nhưng lại khiến cho Tần Nhược mãi cảm thấy trên đỉnh đầu như có vô số những mũi giáo bằng băng chĩa lấy, đồng thời trên cổ cũng bị người ta kẻ tới mấy ngàn lưỡi dao bằng thép, bất cứ lúc nào cũng có thể bị chém đứt đi.

Điều khiến Tần Nhược sinh ra cảm giác nguy hiểm này chính là mười lăm cây cột băng đường kính một mét nối liền đỉnh hang và mặt đất phía trước mặt hẳn: trên mỗi cây cột đều quấn quanh một con mãng xà khổng lồ to bằng thùng nước, dài hơn mười mét - băng mãng, cấp 41.

Mặc dù chỉ lớn hơn tuyết viên một cấp, nhưng trong mắt Tần Nhược, lũ mãng xà đang ngủ đông này phải vương chầu hơn nhiều...

Chỉ HP thôi là đã 4000 điểm rồi, lực phòng phép là 70~75, lại tăng thêm kháng tính trời sinh với phép thuật nguyên tố nước, dù là phép thuật đơn thể mạnh mẽ nhất của Tần Nhược - Băng Máu - cũng sẽ rất khó có thể tạo thành dù chỉ một vết thương trên người chúng nó.

Điều càng khiến người ta không biết phải nói sao chính là tốc độ của băng mãng, nghe nói có một số BOSS còn không lanh lẹ bằng được chúng nó đấy. Lại càng khó phải nói đến địa hình nơi đây... Tần Nhược rất khó có thể tưởng tượng ra được có ai có thể trực diện ngăn cản được sự tấn công lần truy sát của đám băng mãng ở mê cung này.

Đây cũng chính là lý do mà sau khi do dự đến nửa ngày, Tần Nhược mới quyết định một lần nữa sử dụng thuật Hóa Thủy để mạo hiểm - mười lăm con băng mãng cấp 31, hơn nữa lại còn ở địa hình có lợi cho chúng nữa, thêm phần không có khả năng dẫn dụ chúng đến con đường tuyết cách đây hơn 150 mét, Tần Nhược chỉ có thể mạo hiểm mà thôi.

Vừa cẩn thận lại vừa dè dặt băng qua khu vực những cột băng có băng mãng, Tần Nhược quay đầu lại thoáng nhìn về con đường sau lưng mình. Con đường này nếu có hai con băng mãng cùng bò song song thì sẽ rất chật chội... Tần Nhược nhìn lại mười lăm cây cột băng có băng mãng quấn quanh, cuối cùng cũng không dám hạ quyết tâm chọc đến lũ quái vật đáng sợ này.

Lợi dụng cảm giác nguyên tố nước tra xét lại tình hình kỹ càng đoạn đường trước mặt, Tần Nhược phát hiện tiếp theo sẽ là một hang động nhỏ, tiếp đó là một ngã ba, một đường đi lên và một đường đi xuống.

Tần Nhược nhanh chóng hiểu, hai con đường này hẳn là để thông tới sào huyết của tuyết cự nhân và Tuyết Kim Cương...

Tần Nhược thận trọng điều tra hết lần này đến lần khác ở con đường hướng lên, sau đó lý trí báo cho hẳn biết là nên chọn con đường hướng xuống - đường đi lên trên là đường thông đến sào huyết của con BOSS bậc bốn loại yếu Tuyết Kim Cương, hẳn còn chưa ngạo đến mức đến tìm trùm cuối ngay như thế được. Cho nên, cứ xử lý xong đám quái nhép trước đã, rồi mới thăm dò Tuyết Kim Cương sau, để quyết định xem có nên buông bỏ nhiệm vụ,

tìm hòn đảo khác hay không. Trên sáu hòn đảo khác nói không chừng có thể có thu hoạch phong phú đấy. Cơ hội này không thể bỏ qua được.

Con đường đi xuống cũng không rộng rãi lắm, chỉ chừng ba mét vuông mà thôi.

Lòng Tần Nhữc khẽ động, lập tức nghĩ đến dáng vóc khổng lồ của tuyết cự nhân...

Ha ha, thật là một địa hình không tệ đó nha, nếu có thể khiến nó bị kẹt ở bên ngoài mà đánh thì cho dù mức tổn thương có nhỏ lắm đi nữa, cũng vẫn có thể mài mòn nó đến chết được.

Ngay khi Tần Nhữc còn đang tự tưởng thì mặt đất chợt mơ hồ chấn động, tựa như có một thứ gì rất nặng đang bước đi vậy, nhưng phương hướng lại không phải ở bên này.

Tần Nhữc hiểu kỳ, bèn lập tức rảo bước chân. Bóng dáng cao đến năm mét của hai con tuyết cự nhân và bóng dáng hang ổ của chúng dần dần hiện rõ trong phạm vi cảm giác nguyên tố nước của Tần Nhữc...

Đó là một hang động cực kỳ đơn giản: đường kính phải lớn hơn so với hang của bọn băng mãng rất nhiều, chừng hơn 120 mét, chính giữa là một cái sàn phẳng lì bằng băng, càng nhìn lại càng giống với một đàn tế hơn. Nếu nhìn cẩn thận vào, sẽ thấy trên mặt sàn tương bằng phẳng lại có những nét vẽ tinh xảo tựa như khắc lên một đồ án sao sáu cánh bừa, đường vân trông rõ ràng một cách khác thường!

“Đáng chết, đây không phải là trận pháp dịch chuyển đấy chứ?”

Tần Nhữc nghe đánh “độp” một tiếng trong lòng: sẽ không khéo đến như vậy chứ?

Trên đường đi hần cũng đã thắc mắc lắm, đó là vì với vóc dáng khổng lồ của bọn tuyết cự nhân, làm sao cửa vào lại chỉ có như thế thôi được? Đơn giản là bước đi không lọt mà, lẽ nào từ sau khi chui ra khỏi bụng Tuyết Kim Cương thì chúng đã mãi ở nơi đây rồi hay sao? Mà điều khiến Tần Nhữc cảm thấy nguy hiểm chính là, con đường đến nơi ở của Tuyết Kim Cương lại rộng hơn con đường chỗ này nhiều lắm, trong khi đó hình thể của Tuyết Kim Cương thì lại nhỏ hơn tuyết cự nhân một chút...

Xâu chuỗi những dữ kiện này lại, Tần Nhữc không khỏi hít vào một luồng hơi lạnh:

Nếu trận pháp dịch chuyển nơi này là hàng thật, vậy... Cũng tức là nói khi tuyết cự nhân chịu phải đòn tấn công, Tuyết Kim Cương hoàn toàn có khả năng tham gia chiến đấu, mà khi mình đối phó với Tuyết Kim Cương, tuyết cự nhân cũng rất có khả năng được triệu hồi ra bên cạnh nó! Hai phân đoạn cuối cùng của nhiệm vụ, thực ra chỉ là một mà thôi.

Tần Nhữc trợn trắng mắt, suýt chút nữa đã ngã lăn ra ngất xỉu! Hai con tuyết cự nhân vốn đã vô cùng khó đối phó rồi, vậy mà còn tăng thêm một con BOSS bậc bốn loại yếu trước mắt gần như vô địch nữa... Đến lúc đó cho dù mình có chạy được vào trong con đường kia đi chăng nữa, cũng không thoát nổi được vì còn con Tuyết Kim Cương kia! Nghĩ đến đây, trong lòng Tần Nhữc lần đi lộn lại lời kịch kinh điển kia:

Chết tiệt, thật không để cho người ta sống à!

Giữa những tiếng cười trên nỗi đau của bọn Hỏa Mân Côi, Tần Nhữc mới ngồi xuống, bắt đầu nước mắt nước mũi rùng rùng kể lại thảm cảnh của mình nơi đây cho họ.

Khi Tần Nhữc bắt đầu kể, kênh đội ngũ nhất thời lắng xuống, ngay như Hỏa Mân Côi vừa mới huyền thuyên không ngớt cũng không còn nói gì nữa - ở điểm luyện cấp nơi đi chỉ Alex xa xôi, năm người bọn Lục Tâm đều bị chấn động...

Thân là người chơi lão làng trong Vinh Quang, kinh nghiệm của mấy người bọn Lục Tâm phong phú hơn Tần Nhữc nhiều lắm, mà cũng càng hiểu về thực lực của mình lúc còn bậc ba, lần độ khó khi mình làm nhiệm vụ thăng bậc bốn hơn. Ngắm lại tình cảnh mà một mình Tần Nhữc ở trong nhiệm vụ thăng bậc giết được 50 con tuyết lần 30 con tuyết viên, mọi người đều biết nó gian khổ đến nhường nào, đặc biệt là đoạn Tần Nhữc ngã xuống vách núi, Lục Tâm bắt gặp rất khản trương, suýt chút nữa đã cho một con huyết ma tri chu lên đường sớm rồi...

Giải quyết xong đợt huyết ma tri chu trước mặt, Lục Tâm vẫn không đáp lời, cũng không đi ra thu thập chiến lợi phẩm mà chỉ chậm rãi quay trở về ngồi trong hang động, nhìn bốn cô gái, không biết đang nghĩ cái gì.

Bốn cô gái trong nhóm cũng im lặng nhìn Lục Tâm, trên nét mặt đầy vẻ hưng phấn và kích động, nhưng cảm xúc nhiều nhất vẫn là... hoang mang!

“Tiểu Nhữc rất có tiềm lực.”

Từ Lan mở miệng đánh vỡ bầu không khí bế tắc này.

Lục Tâm nhìn thoáng qua Từ Lan, sau đó nhắm lại mắt, bình thản trả lời: “Tôi biết!”

“Vậy chúng ta còn do dự gì nữa? Có Nhữc Nhữc gia nhập, tiểu đội của chúng ta thế là đủ rồi. Chờ đến khi hần ta thăng lên bậc bốn rồi thì bắt đầu chuẩn bị đi thôi!” Hỏa Mân Côi bày ra một biểu tình khác với tính cách ngày thường - lần này cô nói rất nghiêm túc.

“Không sai, em cũng thấy đây là một cơ duyên rất tốt đấy, đối với chúng ta hay đối với anh ấy cũng có thể đều như thế cả.” Hai người thường ít nói chuyện là Ngã Tiểu Tiên và Tiểu Thanh giờ cũng chen vào: “Cứ như vậy là ổn rồi, chứ ngày nào cũng luyện ở nơi đây, buổi tối ngủ sẽ gặp ác mộng đấy.”

Thần sắc Lục Tâm trông rất phức tạp. Y có vẻ vẫn chưa quyết định được, cho nên xua xua tay: “Để tôi suy nghĩ lại một chút đã. Trước tiên chúng ta cứ nên nghĩ cách giúp cho Tần Nhữc vượt qua cửa ải này trước đã rồi mới tính sau. Nghe vậy, mấy cô gái cùng lộ vẻ lo lắng ngay: suy nghĩ thêm? Còn chưa thắng bậc bốn mà Tần Nhữc đã thể hiện ra một năng lực khổng lồ khiến người ta rung động thể rồi, một khi đã bậc bốn còn chẳng phải là càng xuất sắc hơn, sẽ trở thành đối tượng được các gia tộc lớn, thậm chí là chiến minh mời chào hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tổ Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Con đường hình chữ S, phần mộ của băng mãng

Lâu như vậy sao?

Tần Nhữc chờ đến mức hơi sinh ra chút hoảng hốt. Hắn đã kể hết những chuyện đang vướng tay vướng chân ra rồi, vốn cho rằng có thể nhận được những lời chỉ điểm nào đó từ đám Lục Tâm trong thời gian rất nhanh, cho dù không có lời đề nghị nào, ít nhất cũng sẽ chia sẻ một chút áp lực nào với mình mới đúng, nào ngờ đầu bên kia đã yên lặng đến mấy phút rồi, vẫn không thấy ai trả lời, thật là bất thường.

Tức thì, tâm trạng Tần Nhữc càng buồn bực hơn.

Hắn chỉ đành nghĩ rằng đám Lục Tâm chưa nghĩ ra được cách nào tốt hoặc đang gặp chuyện gì đó thôi. Thờ dài một hơi, Tần Nhữc hủy bỏ thuật Hóa Thủy, sau đó tựa lưng vào vách hang vừa khôi phục MP, vừa nghỉ ngơi.

Nói thật, từ đầu đến bây giờ cũng đã khá là mạo hiểm rồi.

Từ lúc dẫn dụ bảy tuyết lang đến hồ nước chiến đấu, kết quả là suýt chút nữa đã đông cứng bản thân ở trong hồ cho đến bị tuyết viên chặn đường suýt chết, tiếp đến là cái hang đầy nguy hiểm của lũ băng mãng... Cuối cùng là tuyết cự nhân và Tuyết Kim Cương!

Càng đến những phân đoạn sau, cường độ của nhiệm vụ lại càng tăng bậc một cách rõ ràng hơn, từ những cá thể có thực lực nhỏ yếu nhất là tuyết lang - không có bao nhiêu sức uy hiếp tới mình, cũng là phân đoạn dễ dàng hoàn thành nhất - cho đến tuyết viên cấp 40 - thực lực cá thể khá là uy hiếp, một đối một Tần Nhữc vẫn còn có thể ứng phó được, nhưng từ hai con trở lên thì cơ bản là hắn không còn đất diễn, chỉ là nhờ vào cái lợi của con đường băng mới hoàn thành được phân đoạn ấy một cách thoải mái mà thôi.

Tiếp theo là băng mãng cấp 41 - tốc độ cực nhanh, có cả thủ đoạn tấn công cận chiến lẫn viễn chiến, cho dù một đối một, Tần Nhữc cũng chưa chắc đã là đối thủ chứ đừng nói đến trong hang có đến mười lăm con, độ khó cấp này hắn đã không thể tự mình ứng phó được rồi - cuối cùng là tuyết cự nhân và Tuyết Kim Cương, ải này thì khỏi cần nói đến, khi Tần Nhữc vô tình phát hiện ra trận pháp dịch chuyển đây, hắn biết ngay đây chính là một phân đoạn kép, đồng thời cũng chính là một cái hố bẫy mà hệ thống đã đào ra! Nếu không nhờ có thuật Hóa Thủy, nếu không lĩnh ngộ được trạng thái cảm giác nguyên tố nước thì hắn đã sớm bị chết do tùy tiện đi vào rồi.

Phân đoạn cuối cùng này, cho dù để cho một tiểu đội đủ biên chế bậc ba bước vào, chỉ sợ cũng phải ngậm tòi hết!

Đột nhiên!

Một ý nghĩ lướt qua!

Tần Nhữc dường như đã nắm bắt được một thứ gì đó, hai tay đang chống nơi đùi hơi hơi cong lên, lông mày nhăn lại ra chiều suy nghĩ. Hắn cấp tốc lướt lại suy nghĩ vừa thoáng qua, cùng với những sự việc xảy ra từ đầu nhiệm vụ đến giờ... Ngay cả tình hình bên trong hang của tuyết cự nhân, Tuyết Kim Cương và hang của lũ băng mãng cũng không bỏ qua, cứ lược lại hết lần này đến lần khác, hết chiều xuôi rồi đến chiều ngược...

Cuối cùng!

Tần Nhữc vỗ đầu mình một cái!

Mình thật là ngu ngốc quá đi!

Thực ra nếu phải nói thì muốn xử lý Tuyết Kim Cương lẫn lũ tuyết cự nhân kia cũng không phải là không có cách nào mà, điều mấu chốt là ở lũ băng mãng!

Chỉ cần giải quyết được bọn băng mãng này, sau đó lợi dụng địa hình cái hang của chúng thì hoàn toàn có thể dụ Tuyết Kim Cương, thậm chí cả hai con tuyết cự nhân đến hang này để giết mà! Địa hình nơi đây rất trở ngại đối với những loại quái vật có hình thể lớn!

Một khi chúng đã bị giới hạn tốc độ rồi, quyền lựa chọn chiến trường cuối cùng chẳng phải sẽ về lại tay mình đó sao?

Nếu chiến đấu ở bên cạnh bờ vực thì kẻ chiến thắng cuối cùng sẽ là ai nào?

Ha ha ha ha ha!

Suy nghĩ thông suốt hết các đầu mối rồi, Tần Nhược cười điên cuồng một lúc, sau đó vỗ đùi thật mạnh, đứng lên: thật buồn cười cho mình, trước đó còn cứ cho rằng đây là nhiệm vụ không thể hoàn thành nổi, nào ngờ... Ha ha, ha ha ha! Nhiệm vụ độ khó cao thì đã làm sao nào? Còn chẳng phải là bị ông đây tìm ra hướng giải quyết đó sao?

Dưới con kích động, Tần Nhược cấp tốc chào hỏi một tiếng trong kênh đội ngũ, sau đó xoay người nhắm hướng hang của lũ băng măng bước đi - có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ thăng bậc lần này hay không, đều phải nhờ hết vào lũ băng măng ấy đấy!

Nhận được lời nhắn của Tần Nhược, năm người bọn Lục Tâm ở đi chỉ Alex cùng lộ ra một vẻ chần chừ không dám tin, nhưng họ cũng nghe ra được sự hưng phấn và kích động trong lời nói của Tần Nhược là không giả, cho nên đều cùng tạm thời yên lặng.

Nội dung nhắn của Tần Nhược khiến Lục Tâm rốt cục hạ quyết tâm. Y hít vào một hơi thật sâu, than:

“Con đường cậu ta đi chỉ sợ phải dài hơn so với chúng ta đoán trước rồi, thôi thì cứ để cậu ta tự lựa chọn đi!” Lần này, các cô gái không còn phản đối nữa mà lặng lẽ gật đầu, sau đó một lần nữa quay trở lại với guồng quay đánh quái - nếu Tần Nhược thật sự có thể vượt qua được nhiệm vụ thăng bậc có bảy lựa chọn đó thì tham gia vào kế hoạch kia của họ quả thật như lấy súng xe tăng đi bắn ruồi.

Tần Nhược đã có mục tiêu là dùng con đường chật hẹp trước mặt lần cái hang của bọn băng măng để dụ Tuyết Kim Cương và tuyết cự nhân chạy đến con đường núi, tiêu diệt chúng, nhưng làm cách nào để tiêu diệt hết băng măng thì vẫn còn chưa nghĩ ra.

Mười lăm con băng măng trước mặt Tần Nhược, tựa như mười lăm con rắn độc trước mặt một em bé mấy tuổi vậy, quả thật là khó mà xoay sở. Tiến vào hang quan sát một hồi lâu, Tần Nhược đành bỏ đi ý định lợi dụng địa hình hang của chúng để tiêu diệt chúng, thay vào đó hẳn nhắm vào những bình thuốc trong ba lô.

Thuốc thể lực và thuốc tinh thần.

Sau khi sử dụng thuốc thể lực, trong thời hạn 30 phút điểm HP của hắn sẽ tăng từ 350 lên 450, nếu mở Thủy Chi Kết Giới ra thì có thể chống đỡ được lâu hơn, đạt được mục đích kéo dài thời gian nhằm giảm bớt khoảng giãn giữa hai lần uống thuốc hồi máu.

Thuốc tinh thần có hai bình, chất lượng không tệ: một bình có thể tăng 8 điểm tinh thần, duy trì trong khoảng thời gian ngắn, cũng tức là tăng 16 điểm lực phép và 8 điểm phòng phép; một bình là tăng 9 điểm tinh thần. Có điều nếu dùng hiệu quả của chúng với đám băng măng kia thì lại không phải là sự lựa chọn sáng suốt, vì tác dụng không lớn.

Vậy chỉ còn thuốc thể lực thôi!

Đồng thời với việc nén đau hạ quyết tâm, Tần Nhược cũng quyết định phải làm cho đến cùng, triển khai chiến trường ở con đường chật hẹp phía trước hang của tuyết cự nhân - nếu lợi dụng không gian nhỏ hẹp để tạo ra điều kiện chiến đấu an toàn hơn cho bản thân thì đến thời khắc cần thiết, nói không chừng thuật Hóa Thủy sẽ có thể cứu được hắn một cái mạng.

Sau khi sắp xếp hết thảy rồi, Tần Nhược mới dè dặt lui về gần cửa hang, cấp tốc mở ra Thủy Chi Kết Giới, Băng Thuẫn, tạo một lớp màng nước, sau đó như ngựa không dừng vó tạo nên một bức tường băng chắn phía trước cửa hang.

Ầm!

Bức tường băng đó vừa mới ‘mọc’ lên từ mặt đất, thậm chí còn chưa nhô lên hoàn toàn thì đã như bị một chiếc chùy khổng lồ nện trúng, sau một tiếng động lớn bẻ thành mấy khối nằm lóc trên mặt đất rồi, cũng có rất nhiều mảnh vụn bắn tới phía Tần Nhược, tốc độ rất nhanh!

Chết tiệt, hung hãn như vậy!?

Không chần chừ, Tần Nhược cất bước chạy về con đường chật hẹp phía sau lưng mình ngay, đồng thời còn không quên hô một tiếng để làm nổ những khối băng trên mặt đất kia - thân hình của ‘người bạn’ băng măng kia trơn bóng như thế, dĩ nhiên hắn sẽ không phiền lòng mà tạo nên mấy đoạn đường đầy vụn băng để nghênh tiếp rồi.

Trong những tiếng ừng ực thật lớn, Tần Nhược nhanh chóng nhận được thông báo thương tổn của từng con từng con băng măng. Mặc dù mức thương tổn rất thấp, nhưng bây giờ hắn không muốn bỏ qua bất cứ cơ hội gây thương tổn nào cho chúng!

Không dám chậm trễ, Tần Nhược liên tục vung vẩy cây gậy Bạo Tuyết của mình.

Hai bên vách tường nhanh chóng ‘mọc’ ra từng bức từng bức tường băng. Dưới sự khống chế của Tần Nhược, những bức tường này mọc theo thế xen kẽ, vừa vận hình thành một con đường chỉ có thể để mỗi lần một con băng măng thông qua.

Chưa đến 2 giây đã có thanh âm bò soạt soạt của lũ băng măng ấy truyền lại. Lúc này, Tần Nhược mới chỉ tạo ra được bức tường băng thứ năm.

“Ầm!!!”

Một tiếng va chạm thật lớn vang lên, mưa vụn băng sinh ra, Tần Nhược lập tức cảm nhận được bức tường băng chắn đường đầu tiên của hắn đã sụp đổ. Có điều điều may mắn chính là, bức tường tiếp theo không bị phá hủy - thủ đoạn tấn công vật lý của băng măng chỉ đơn điệu có hai loại mà thôi, mà cái

đuôi của nó chỉ phát huy được tác dụng khi ở địa hình rộng rãi, lúc này chẳng lẽ lại bảo nó đi dùng răng cắn hay sao?

Nghe thấy những thanh âm ‘xào xào’ một lần nữa truyền đến, Tần Nhữc tức thời bật cười - quả nhiên, đã có con băng mãng bắt đầu dựa theo con đường chữ S do mình thiết kế để áp sát mình rồi đấy.

Vậy thì bây giờ...

Thuật Hóa Thủy!

Trong khoảnh khắc, Tần Nhữc tiến vào trạng thái hóa nước, khí vị trên người hắn dường như cũng dung hòa vào trong môi trường chung quanh. Sau đó, cảm giác nguyên tố nước của hắn được giảng ra. Rất nhanh, Tần Nhữc ‘nhìn’ thấy những con băng mãng tiến vào con đường hình chữ S đầu tiên lần những con còn kẹt ở phần sau đều dừng hoạt động hết.

Tựa như đang thắc mắc vì sao chút nhiệt độ vừa mới xuất hiện giữa nơi lạnh giá này lại đột ngột biến mất tăm, lũ băng mãng ấy thè ra thụt vào những cái lưỡi màu đỏ tươi của chúng, lắc lư đầu, nhìn những bức tường băng trước mặt một lúc rồi mới quay đầu, uốn éo quay trở về hang...

Đợi đến khi lũ băng mãng ở ngoài khu vực đường chữ S trở vào lại hang hết rồi, đám băng mãng nằm trong khu vực ấy cũng vẫn chưa quay người lại nổi. Những động vật dựa vào bắp thịt nơi bụng để trườn đi như loài rắn thì không thể đi lùi được, cho nên chỉ có thể chọn cách bò tiếp, đợi đến lúc rời khỏi con đường hình chữ S này đã rồi mới quay ngược trở về hang. Nhưng, khi chúng nó một lần nữa quay trở lại khu vực đường chữ S, đồng thời Tần Nhữc cũng xác nhận lũ băng mãng khác đã quán trở lại cột băng bắt đầu ngủ thì...

“Dùng!!!”

Một bức tường băng đột ngột mọc lên từ trước mặt lũ băng mãng! Ba bức tường nghiêng nghiêng tụ với nhau, chặn đường chúng!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Hang băng mãng, đại trận Băng Trù

Luồng dao động phép thuật thần bí xuất hiện và thần bí biến mất kia lại đột nhiên xuất hiện lần nữa!

Con băng mãng bị kẹt nhất thời kinh hãi, lập tức khựng lại ngay. Sau đó, nó phát hiện thấy đường đi đã bị chắn rồi, mà thân thể của mình thì lại đang men theo con đường chữ S này bò đi, cho nên tiến tới cũng không được mà lui lại thì không biết phải làm sao! Nhận thấy mình đã rơi vào cạm bẫy, nhất thời nó kinh hoảng giãy dụa thật kịch liệt.

Tần Nhữc vẫn không dùng tay, dù đã có năm bức tường băng chắn phía trước rồi, hắn vẫn tăng thêm hai bức nữa.

Từng bức từng bức tường băng nhanh chóng mọc ra từ phía trên, chặn ở đỉnh đầu của con băng mãng ấy, ngăn nó vượt qua từ phía trên tường. Bức tường băng cuối cùng mọc ở phía sau, khiến phần đuôi của con băng mãng này bị uốn một góc thật lớn, khiến nó không thể tự sức được...

Việc lớn đã thành rồi!

Con băng mãng đã bị bảy bức tường băng làm kẹt trong mê cung tường băng không nhúc nhích nổi... Tiếp theo, chỉ còn là vấn đề thời gian nữa thôi. Phải giết chết con băng mãng này trong khoảng thời gian thật ngắn, đây hoàn toàn là một vấn đề nghiêm túc, bởi vì bảy bức tường băng mỗi giây tiêu hao đến 7 điểm MP, mà MP của Tần Nhữc chỉ có 144 mà thôi, như vậy cứ 20 giây là phải uống mất một bình thuốc ma lực loại trung, tức là 60 đồng vàng...

Với tính cách của Tần Nhữc mà nói, thì chuyện này đủ để khiến hắn phải liều mạng!

“Nổ!”

Một bức tường băng ở cạnh đầu của con băng mãng ấy chợt nổ bùng, sức nổ khiến con rắn khựng lại, đồng thời mạng đi của nó 86 điểm HP.

Mức thương tổn này, đối với một con quái vật có 4.000 điểm HP như nó thì chỉ là như muối bỏ bể mà thôi, hơn nữa thời gian làm lạnh của Băng Bạo là 3 giây, tức là trong 3 giây này Tần Nhữc không có khả năng tạo ra phép thuật ấy được nữa!

“Mẫu!”

Một tiếng ngâm khẽ vang lên, một cây mẫu bằng băng dài hai mét chỉ chưa đến hai giây là đã ngưng tụ xong, đồng thời bắn đến, cắm vào người con băng mãng - tốc độ bắn cực nhanh, thật không thẹn cho danh tiếng của đảo tuyết - nơi thích hợp nhất với nghề điều khiển nước!

Có điều Tần Nhữc vẫn không hài lòng, bởi vì cây mẫu bằng băng ấy không những không cắm ngập được vào người con băng mãng, mà cũng không gây được thương tổn vượt quá 200... Cây gậy Băng Tuyệt trong tay hắn giậm dứ vung lên, năm mũi tên băng băng lập tức xuất hiện với một tốc độ nhanh

hơn so với cây mâu băng kia nhiều. Chúng ào ào bắn đến phần đuôi của con băng măng, gây nên những tiếng “bộp bộp bộp”.

“Băng Trùy!”

“Băng Đạn!”

Tất cả mọi phép thuật nguyên tố nước mà từ trước tới giờ Tần Nhực sử dụng đều rơi hết vào người con băng măng đang giãy dụa kịch liệt kia... Đáng thương cho con băng măng này, không những thân thể bị kẹt cứng, mà còn không nhìn thấy được kẻ vô si đang tấn công mình nữa. Nó trở nên nóng ruột đến mức điên cuồng giãy dụa, mong có thể thoát được cái bẫy đang mắc, nhưng thân nó đã bị con đường nhỏ hẹp lẫn những bức tường băng nơi đây làm kẹt cứng rồi, không thể nào làm gì nổi, cho nên cũng không có khả năng thoát khỏi kiếp làm bia ngắm sống. HP của nó nhanh chóng rớt xuống mức 2.000.

Lúc này MP của Tần Nhực cũng gần như khô kiệt, bèn nén đi sự đau đớn trong lòng, uống vào một bình thuốc ma lực hồi số MP trở lại, sau đó một lần nữa điên cuồng tấn công. Cuối cùng, khi MP của hắn gần khô kiệt một lần nữa, cũng bảo mòn được hết 4.000 HP của con băng măng xấu số.

Khi hệ thống truyền đến thông tin đánh chết được một con băng măng, Tần Nhực khẩn trương đến mức suýt nữa đã ngã quỵ ra.

Nhìn thấy số MP còn lại không đủ 40 của mình, Tần Nhực thở ra một hơi thật dài. Thật là may quá, may mà không lãng phí mất bình thuốc ma lực thứ hai, chứ nếu giết một con băng măng mà phải phí mất 120 đồng vàng thì mình chắc chắn đã học máu ngã lăn rồi ấy chứ! Một bình thì vẫn còn tốt, 15 con băng măng là 15 bình thuốc, miễn cưỡng vẫn chấp nhận được.

Hủy bỏ những tường băng chung quanh, Tần Nhực thu thập số chiến lợi phẩm mà con băng măng kia rớt ra, sau đó ngồi tại chỗ nghỉ ngơi một chốc rồi dùng cách cũ dẫn dụ 14 con băng măng còn lại vào bẫy. Lần này, hắn chỉ dùng tường băng bốn phía để vây một con, sau đó khởi động thuật Hóa Thủy lừa 13 con còn lại rồi đi...

Cứ như vậy, cứ vài phút bẫy băng măng lại ít đi một con, nhưng chúng lại không biết động nào gì, tựa như đã ngủ nhiều đến mức mù mẫn cả lên nên không hề để ý đám huynh đệ chung quanh một đi không trở về nữa. Chúng cứ trở về là quán vào cột băng của mình nhanh chóng ngủ, không để ý đến những cây cột bên cạnh đang dần trở nên trống không.

Ước chừng hơn 40 phút sau, phân đoạn thứ 3 của nhiệm vụ hoàn thành!

Tần Nhực nhặt một viên hạt nhân từ thi thể của con băng măng cuối cùng lên, vẻ mặt mừng rỡ cười không ngừng: Ha ha ha, thế này là thu hoạch bội rồi, Lục Tâm đại ca nói quả không sai, độ khó càng cao thì tỷ lệ rơi đồ càng cao, trừ viên hạt nhân này ra, mình còn nhận được sáu món trang bị đều là chữ tím, trong đó thậm chí có một món là vật trang sức nữa.

Tỷ lệ rơi đồ cao đến mức khiến cảm xúc của Tần Nhực tăng cao từ trước đến giờ chưa từng có!

Hắn nghỉ ngơi một lát, hoàn thiện lại mạch suy nghĩ lúc trước, rồi bước về phía sào huyết của đám tuyết cự nhân.

“Grào!!!”

“Grào!!!”

Hai con tuyết cự nhân trong hang gần như cùng một lúc phát hiện ra ‘vị khách không mời mà đến’ kia, bèn ngẩng đầu rống lên một tiếng, sau đó sải bước xông qua...

Hai con tuyết cự nhân, ở trong mắt Tần Nhực lại dễ đối phó hơn bọn băng măng nhiều, cho nên hắn không mấy bận tâm. Hai con tuyết cự nhân này vừa cất bước xông đến, Tần Nhực đã lui về phía sau, đến nơi cách hang ba mươi mét thì khởi động thuật Hóa Thủy, sau đó cẩn thận quan sát trận pháp dịch chuyển bên trong hang của chúng.

Hai con tuyết cự nhân đuổi tới trước hang thì bị kẹt lại, thân hình của chúng quá khổng lồ. Chúng vừa không tấn công được Tần Nhực, lại vừa không thể tiến tới, cho nên gào thét kịch liệt... Điều khiến Tần Nhực buồn bực chính là... thuật Hóa Thủy của hắn dường như không có tác dụng với chúng.

Tần Nhực nhìn thấy trận pháp dịch chuyển kia không hề có động tĩnh thì biết nếu không cho lũ tuyết cự nhân này chịu một chút đòn thì Tuyết Kim Cương sẽ không thể xuất hiện, cho nên hắn không khách sáo với chúng nữa. Tần Nhực hủy bỏ thuật Hóa Thủy, chờ các kỹ năng đều làm lạnh xong xuôi, sau đó nhanh chóng bước tới một bước:

“Nổ!”

Nơi hòn đảo băng tuyết này, khắp nơi đều có những khối băng có thể lợi dụng, cho nên phép thuật Băng Bạo bất cứ lúc nào cũng có thể sử dụng được. Trận nổ này xảy ra ngay bên cạnh hai con tuyết cự nhân, cho nên sức nổ lập tức bao phủ chúng ngay. Cho dù chỉ gây được 20 điểm thương tổn, nhưng vẫn cứ khiến hai con tuyết cự nhân ấy gào thét không thôi. Từ trên tay chúng đột ngột xuất hiện hai quả cầu tuyết, sau đó chúng ném đi...

“Àm!!!”

Cũng là phép Băng Bạo, nhưng đáng tiếc rằng khi Tần Nhực phát ra phép thuật Băng Bạo của hắn thì cũng đã rời khỏi phạm vi tấn công hữu hiệu rồi. Hắn tạo ra một bức tường băng trước mặt, chặn lại hết những vụn băng không có mấy sức sát thương từ vụ nổ của hai quả cầu tuyết đó.

Một lần nữa khởi động thuật Hóa Thủy, khởi động cảm giác nguyên tố nước, Tàn Nhược nhanh chóng ‘thấy’ được một bóng dáng tựa như một khối băng hình người đang dùng một tốc độ mạnh mẽ như một vận động viên kiện tướng chạy như bay xuống trận pháp dịch chuyển ở sào huyết đám tuyết cự nhân, sau đó nhắm hướng này lao đến.

Đến rồi!!!

Trái tim Tàn Nhược như thót lên một cái thật mãnh liệt, tiếp đó hần không chần chừ quay đầu lại chạy ngay, không để ý đến tiếng gào giận dữ của hai con tuyết cự nhân sau lưng. Hần cứ thế dùng tốc độ nhanh nhất chạy vào trong hang của lũ băng măng.

Cho dù là như thế, cảm giác nguyên tố nước của hần cũng vẫn cho biết rằng cái bóng nhanh như chớp giạt kia vẫn đang dùng một tốc độ kinh hoàng chạy đến, sau hai giây, nó quát lui hai con tuyết cự nhân, rồi vọt đến gần hang.

Điều này khiến Tàn Nhược cảm thấy hoảng sợ. Chết tiệt, không ngờ ‘phụ huynh’ của đám tuyết cự nhân này chạy còn nhanh hơn thỏ nữa.

“Nô!”

“Băng!!!”

Hai phép thuật trước sau cùng được phóng ra.

“Ầm!”

Một tiếng nổ lớn vang lên, con đường tiến tới của Tuyết Kim Cương lập tức bị những đám vụn băng chắn lấy, khiến nó phải giảm tốc độ. Đồng thời, sau lưng của Tàn Nhược cũng xuất hiện một bức tường băng để chắn tầm mắt của nó, nhằm tránh bị tấn công ngay.

Cảm nhận được khí thế sắc bén khiếp người của Tuyết Kim Cương, Tàn Nhược không dám có chút trì trệ, hần nghiêng rặng móc từ ba lô ra một bình thuốc thuộc tính màu tím ra, rồi không kịp thương tiếc cho giá trị của nó, cũng như không kịp quan tâm xem nó có chất lượng bao nhiêu điểm, cứ thế rút thẳng vào trong miệng! Đồng thời, những bức tường băng cũng được hần cho nổ ra liên tục từ hai bên đường đi, một phần có thể tránh việc Tuyết Kim Cương dùng phép thuật quân thể hoặc phép thuật tấn công đơn để ảnh hưởng đến mình, một phần là để thu hút hỏa lực, hoặc tạo một ít cản trở với BOSS.

Nuốt vào một bình thuốc tốc độ do quả Tử Quỳnh - được liệu hạng ba - luyện chế ra, Tàn Nhược lập tức cảm thấy thân thể mình nhẹ như chim yến ngay, tựa như được lắp thêm bánh xe vào chân vậy, tốc độ đột ngột tăng lên. Con đường trước mặt lúc trước cần đến 20 giây mới chạy xong thì nay chỉ 10 giây là đã hết rồi, còn Tuyết Kim Cương thì đã bị hần bỏ xa một khoảng.

Nhìn thấy như vậy, Tàn Nhược vừa vui lại vừa buồn.

Vui là vì rốt cục cũng thành công thoát khỏi miệng cọp, thuận lợi dẫn Tuyết Kim Cương vào chiếc hang này rồi. Chiếc hang này địa hình phức tạp, đầy những cột băng lung tung... Còn buồn là vì không biết bình thuốc mà hần uống kia có phải là bình có chất lượng 9 điểm hay không, nếu là phải thì lần này thật là thiệt thòi lớn lắm, cái hần vừa uống vào chính là mấy ngàn đồng vàng đấy!

Ngay chính lúc này...

“Grào!!!”

Tiếng rống giận của Tuyết Kim Cương nhắc nhở Tàn Nhược, khiến hần cố gắng ép mình quên đi giá trị của bình thuốc ấy, nhanh chóng chạy vào trong đám cột băng.

Một bên hần chạy vào, một bên lại không quên quấy rối Tuyết Kim Cương...

Nơi hần đi qua, những cây nhũ băng sắc bén nhọn hoắt ở trên trần hang và vù rơi xuống, những tiếng vỡ vụn thanh thúy dồn dập truyền lại. Chiếc hang băng măng này càng lúc càng trở nên bừa bộn hơn.

Khi Tuyết Kim Cương bước được vào trong chiếc hang này, trước mặt nó có ít nhất 30 cây nhũ băng chắn lấy, những mảnh vụn bén nhọn trải rộng khắp mặt đất, trong đó có những mảnh thậm chí còn toát ra ánh sáng trông sắc đến ghê người nữa!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Lại rút xuống vực!

Tuyết Kim Cương - cao ba mét có thừa, bề ngang chừng một mét, so với nghề nghiệp có ngoại hình cường tráng nhất của người chơi là chiến sĩ cuồng bạo thì phải lớn hơn ít nhất gấp đôi. Thân hình trắng kiện của nó ở trong cái hang đầy những cột băng này trông không hợp một chút nào. Nó không thể

len qua những khe hở của chúng được.

Có điều nó không phải là thành viên của hội bảo vệ môi trường, lại càng không phải là một con BOSS tốt tính, cho nên vừa đến là nó ỷ vào tấm thân cứng rắn như sắt của mình, xông thẳng đi ngay!

Những cây cột băng chắn phía trước mặt nó ào ào sụp đổ, những thanh âm vỡ vụn liên tiếp vang lên không ngừng.

Có điều dưới sự cản trở của những mảnh vụn sắc lẹm dưới đất, tốc độ tiến lên của nó rõ ràng phải chậm đi khá nhiều, một phần nữa cũng là vì mỗi lần va chạm, nó phải tiêu hao không ít sức lực, cá biệt có khi còn một lần còn va trúng đến mấy cây cột nữa! Bất lấy cơ hội này, Tàn Nhược như một con gió chạy bay ra ngoài.

- Phù!

Rời khỏi hang rồi, cảm giác choáng váng vì độ cao lẫn quang cảnh bên ngoài lại một lần nữa ập đến với Tàn Nhược. Những con gió lạnh buốt chợt làm sự khẩn trương đang dâng trào trong lòng hắn dịu xuống. Đột nhiên, hắn nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng!

Mình chạy phía trước, Tuyết Kim Cương đuổi theo phía sau, tình hình này quá giống với lần đầu mình gặp lũ vượn tuyết! Khi hắn chạy được thêm ba mươi mét nữa thì quay đầu lại nhìn thử về phía hang măng xà băng - không còn nhìn thấy cửa hang đâu nữa...

Nhất thời, một con ớn lạnh chưa từng có ập đến.

Nguy rồi!

Thật không ngờ là ngàn tính vạn toán, trong kế hoạch mà mình tưởng là chặt chẽ ấy lại xuất hiện một điểm rất treó ngoe: vị trí đứng đã khác, như thế tình hình sẽ phải thay đổi, trong khi mình không chế được băng, con Tuyết Kim Cương kia hoàn toàn có khả năng tấn công được mình!

Đòn tấn công của một con boss bậc bốn loại yếu dạng tinh anh... Mặc dù Tàn Nhược tin rằng hắn có thể chịu được một lần mà không chết, nhưng với địa hình trước mắt thì... Hắn rất e sợ!

Cách hắn bốn mét là bờ vực thẳng tắp ào ào gió quật, chỉ cần lực tấn công của con boss hơi lớn một chút thôi, sẽ đánh hắn văng ra khỏi vách núi ngay.

Nhưng bây giờ đã như được nó ra đây rồi, lại còn uống thuốc tốc độ vào nữa, thì đã lâm vào thế cưỡi hổ, muốn không chiến đấu cũng không được. Thời gian hiệu lực của thuốc chỉ 360 giây mà thôi, một khi vượt qua rồi, con boss ấy có thể bắt kịp mình bất cứ lúc nào, đến lúc đó lại càng không có thời gian để chuẩn bị hơn, sẽ chỉ còn lại một con đường chết!

Nghĩ đến đây, Tàn Nhược nghiêng răng: liều!

Cùng lắm là chết thôi!

Ngừng bước chân, Tàn Nhược mang theo tâm trạng quyết tử xoay người lại, nhanh chóng mở kết giới nước và lá chắn nước lên...

- Băng!

Toàn bộ tinh thần tập trung ở khúc ngoặt trước mặt, dưới sự khống chế của Tàn Nhược, một lớp băng tron bóng mờ mờ hiện lên, sau đó nhanh chóng hoàn thiện, trở thành một đoạn đường băng băng giống như những đoạn đường đã bại chết biết bao nhiêu con vượn tuyết nơi đây lúc trước. Lần này Tàn Nhược nhìn từ dưới lên nên càng dễ thấy những khuyết điểm của đoạn đường ấy hơn, thành ra đoạn đường này so với những đoạn đường trước thì càng hoàn hảo, càng khó phát hiện hơn nhiều.

Đường đã hoàn thành rồi, nhưng Tàn Nhược vẫn không thả lỏng tinh thần.

Lắng tai nghe ngóng những thanh âm do con Tuyết Kim Cương kia phát ra, Tàn Nhược thầm thở phào: vẫn còn một chút thời gian.

- Tụ!

Một bức tường nước trong suốt trông thật cân xứng xuất hiện ở trước mặt Tàn Nhược.

Ba lớp phòng ngự, cộng thêm lực phòng ngự của bản thân, Tàn Nhược tin rằng mình đã có thể chịu được một đòn của con Tuyết Kim Cương rồi. Nhưng hắn vẫn không yên tâm cho lắm, cho nên với tay vào trong ba lô, lấy từ đó ra một bình thuốc màu trắng, sau đó ngửa cổ uống hết (đó là một bình thuốc thể lực có chất lượng không cao lắm), tiếp theo hắn uống một bình thuốc chữa thương vào. Như thế, HP của Tàn Nhược thoáng chốc từ 670 tăng vọt lên 1020, đã không khác lắm với một chiến sĩ cuồng chiến máu thú không chuyên.

Lòng tin dâng lên, Tàn Nhược ngồi xổm xuống.

Hắn đặt bàn tay áp vào mặt đất, trầm giọng quát:

- Băng!

Một bức tường băng tron nhẵn cấp tốc mọc lên sau lưng Tàn Nhược. Đây là biện pháp phòng ngừa của Tàn Nhược. Với thể chất hiện có của hắn, hắn

hoàn toàn không thể bị Tuyết Kim Cương giết ngay chỉ sau một đòn đánh, thậm chí có chịu đến hai, ba đòn cũng không có vấn đề, nhưng việc đứng bên cạnh bờ vực vẫn khiến hắn không dám có chút trông chờ may mắn nào - nếu cùng chết với Tuyết Kim Cương thì vẫn còn hai con không lồ tuyết kia chưa giết, hắn vẫn bị phán là thất bại. Cho nên, hắn phải làm biện pháp phòng ngừa.

Tần Nhược lại dựng thêm một bức tường băng nữa bên cạnh mình. Lúc này, những tiếng bước chân “thùng thùng” của con Tuyết Kim Cương trở nên rõ ràng hơn, nó đang nện những bước chân thật nhanh lao ra khỏi hang của lũ măng xà.

Tần Nhược thầm khấn trong lòng: đến rồi!

“Đừng!” Khi lao ra khỏi hang với những vụn băng cắm đầy người, sát khí vốn kiềm hãm của con Tuyết Kim Cương phút chốc bùng lên, ánh mắt màu đỏ tươi của nó không ngừng quét tìm bóng dáng của kẻ mạo hiểm mà nó căm giận. Dù thế nào đi nữa nó cũng không ngờ được rằng kẻ mạo hiểm dám xâm nhập đỉnh núi tuyết ấy lại vô si đến như thế, dọc đường không ngừng có những trò quỷ rối bất tận - nào là tường băng, nào là làn nô băng, nhưng lại không dám chính diện đối đầu với nó! Sau đó, kẻ mạo hiểm ấy lại còn nhử nó vào trong hang của lũ măng xà băng, rồi tăng tốc thoát khỏi tầm nhìn của nó!

Đối với Tuyết Kim Cương mà nói, chuyện đuổi theo không kịp một kẻ mạo hiểm loài người, hơn nữa lại còn là một tên điều khiển nước bậc ba như thế, chính là một nỗi sỉ nhục trong cuộc đời chưa từng có! Cho nên nó làm sao có thể bỏ qua được, dựa vào ký ức về con đường duy nhất dẫn xuống núi, nó tăng tốc ào ào lao tới phía trước, nó không tin rằng chỉ một kẻ điều khiển nước bậc ba như thế mà còn có thể bay ra khỏi hòn đảo này được!

Ngay khi nó vừa chạy ra khỏi hang của lũ măng xà băng, với khả năng cảm ứng dao động nguyên tố nước kinh người trời cho, nó phát hiện được trên con đường trước mặt truyền đến một luồng dao động phép thuật khác thường, đồng thời cũng phát hiện phía sau ngã rẽ ở trước mặt có một nguồn nhiệt tồn tại... Mà luồng dao động phép thuật này thì cực kỳ giống với tần suất dao động phép thuật trên người của kẻ mạo hiểm nó đang cần tìm..

Không hổ là một con boss bậc bốn loại yếu dạng tinh anh, nó nhanh chóng phát hiện ra con đường phía trước mặt đã bị ai đó biến đổi ngay. Trong ánh mắt phẫn nộ của nó lóe lên một vẻ xem thường, sau đó nó không hề giảm tốc độ mà cứ thế sai bước bước lên con đường băng do Tần Nhược tạo ra, không biết có phải là do nó chưa phát hiện ra ý đồ đặc biệt của Tần Nhược hay không, hay là do nó cho rằng trò mèo ấy không đáng để nó để ở trong mắt...

Mất thấy bóng dáng con Tuyết Kim Cương hiện ra từ sau chỗ ngoặt, trái tim Tần Nhược nhất thời như nhảy lên đến tận cổ họng, sức mạnh tinh thần đang tụ tập trong tường băng của hắn như không thể kiềm nổi nữa, muốn trào dâng lên.

Nhưng ngay khi con Tuyết Kim Cương đặt chân xuống mặt đường giống như nguyện vọng của Tần Nhược, cái mà Tần Nhược nhìn thấy là nó không những không mất trọng tâm như hắn đoán trước, mà trái lại, một âm thanh của mặt băng vỡ vụn nặng nề vang lên dưới chân nó, đồng thời cũng như giẫm lên trái tim của Tần Nhược, khiến lòng hắn triệt để chùng xuống.

Bàn chân của Tuyết Kim Cương lún sâu xuống mặt băng, thậm chí khu vực nhỏ xung quanh bàn chân nó cũng bị vỡ vụn theo nữa. Nó không chỉ đạp nát đi con đường băng Tần Nhược đã dày công chế tạo, mà còn đạp nát cả kế hoạch mà hắn định ra...

Ngay phút chốc ấy, hai hàng lông mày của Tần Nhược nhăn lại, tâm trạng hắn trầm trọng cực kỳ, nhưng không biết vì sao càng đến khi nguy hiểm, càng đến khi quyết định sống chết, hắn lại càng trở nên bình tĩnh, càng trở nên bình thản hơn, cũng giống như lúc bị con vợ tuyệt đầu tiên làm ngã nhào xuống vách núi vậy. Lúc này, hắn nhìn chăm chăm vào nơi con Tuyết Kim Cương đặt chân, trong óc lóe lên một tia sáng, nhớ lại một hình ảnh của bản thân thời thơ ấu, vào một mùa đông nọ...

Chỉ trong chớp mắt, tay của Tần Nhược đã vô thức thực hiện một động tác không chế nước...

- Nước!

Băng biến thành nước...

Nó xảy ra ở nơi mà Tuyết Kim Cương đặt chân vào - ai cũng đều biết, sau khi một khối băng bị nước ăn mòn thì sẽ hình thành một kết cấu vừa cứng rắn lại vừa trơn trượt, người nào càng cố dồn sức thì lại càng khó đứng ổn hơn.

“Soạt!”

Tuyết Kim Cương vừa hoàn toàn đặt chân xuống thì bị trượt ngay, tư thế bình ổn lập tức biến mất! Lúc này, thân thể nó cuối cùng cũng xuất hiện sự lay động bất thường, chân đột ngột trượt tới phía trước nửa mét, người thì bị ngã ra sau...

Cơ hội tốt!

Tần Nhược bắt lấy cơ hội quý giá này ngay.

“Àm!!!”

Một bức tường băng từ trong vách núi vụt nhô ra, kèm theo đó là một vụ nổ từ trong vách núi nữa!

“Đừng!”

Bức tường băng này được Tần Nhược tính toán rất chuẩn, nó đập vào bên cạnh con Tuyết Kim Cương, cộng thêm sóng xung kích từ vụ nổ trong vách

núi, rốt cục cũng khiến một con quái vật hạng nặng như Tuyết Kim Cương phải lệch nghiêng, hướng về phía bờ vực mà ngã...

Đáng tiếc là ý nghĩa và giá trị tồn tại của những bức tường băng lại không phải nằm ở kỹ xảo như thế này, mà sức mạnh vật lý lại cũng không phải là thứ mà những thợ nguyên tố am hiểu, vì thế lực đẩy do bức tường băng của Tần Nhược tạo ra không mạnh bao nhiêu, con Tuyết Kim Cương kia mới loạng choạng một bước thôi thì bức tường đã vỡ ra rồi.

Nhưng Tần Nhược lại không dừng lại!

Bức tường thứ hai rồi thứ ba cứ lần lượt đụng vào người con boss...

Tuyết Kim Cương đã sớm bị tên điều khiển nước bậc ba này dọa cho vãi cả linh hồn rồi, bèn liên tục gào lên những tiếng vừa phẫn nộ lại vừa kinh hãi, đồng thời cũng nỗ lực không chế trọng tâm, chuẩn bị đứng thẳng lại.

Nhưng con đường băng do Tần Nhược tạo ra lại không phải là một nơi tốt lành gì, vì thế sau vài lần bị tường băng đụng trúng, thân thể nó dần dần trượt về hướng bờ vực!

Cuối cùng thì nó cũng trượt ra ngoài!

Tuyết Kim Cương trượt khỏi bờ vực...

- Grào!!!

Ngay chớp mắt khi hai chân nó đồng thời bị trượt khỏi mặt đường, con boss này gào lên một tiếng đầy vẻ bất cam và phẫn nộ, sau đó một chớp mắt trước khi trở thành một vật rơi tự do, một chiếc bóng màu trắng từ tay nó nhanh chóng bắn ra!

Một con giá lạnh thổi tới khiến trong lòng Tần Nhược lạnh đi, hần nhanh chóng như tự bức tường nước của mình chắn ở bên ngoài kết giới, ý đồ ngăn cản thứ to bằng nắm tay đang bắn đến kia. Là quả cầu băng hay sao?

Không, không phải là quả cầu băng! Cầu băng thì không có tốc độ bay nhanh như vậy! Tần Nhược còn chưa kịp chuyển lá chắn của mình về hướng nó bay đến thì đã nghe thấy vài tiếng của một vật gì đó xuyên thấu qua bức tường nước lẫn kết giới của mình...

Không trúng người mình sao???

Tần Nhược ngăn người, nhưng lúc này, một cuộn sóng phép thuật ừn ừn nổ vang bên tai hắn!

“Àm!!!”

Cả ngọn núi tuyết dường như bị rung chuyển một chút, sau đó một bóng người nho nhỏ cũng nối bước theo Tuyết Kim Cương, bị vụ nổ mãnh liệt đó bắn văng ra khỏi bờ vực...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Hóa ra bọn mày sợ nước!

Người xưa có câu rằng: đại nạn không chết ắt có phúc về sau.

Nhưng lúc này, khi đang treo lơ lửng ngoài bờ vực cao trăm mét, Tần Nhược lại cảm thấy câu nói này cũng phải tùy người mà nói! Vì sao mình đã lần đầu ngã xuống không chết mà về sau không những không được tốt lành gì, trái lại lại còn phải ngã xuống thêm một lần nữa thế? Hơn nữa, lần này so với lần trước thì nguy hiểm hơn nhiều, bị hất văng ra đến hai mét... Nếu không nhờ hắn đã có kinh nghiệm, nhắm chuẩn thời cơ vào thời điểm nguy cấp khởi động thuật Hóa Nước, với được một tay bám vào bức tường băng của hắn tạo ra thì chắc chắn giờ này đã biến thành một đồng thịt vụn mất rồi.

Ai..

Tần Nhược bắt đầu dĩ treo mình hóng gió lạnh ngoài bờ vực suốt nửa ngày, sau đó khi nghe ngóng không thấy thanh âm gì vọng lại thì trong lòng càng nặng trĩu hơn, bèn thở dài một tiếng rồi nhanh chóng khống chế bức tường băng đang nổi với bờ vực kéo mình lại gần hơn một chút nữa, sau đó tạo ra thêm một bức tường băng ở dưới chân để có thể đứng vững.

Khó khăn lắm hắn mới có chỗ đứng được. Có điều Tần Nhược lại không lập tức trèo lên đường ngay - không phải hắn không muốn, mà là không thể!

Thật là đáng chết - con Tuyết Kim Cương kia quả không hổ danh là một con boss bậc bốn loại yếu dạng tinh anh, không những đã dùng thực tế chứng minh cho sự li đòn của nó, mà còn tinh ranh như quỷ nữa: mới mấy giây trước, nó ngã từ trăm mét cao xuống, nhưng chỉ ngắt xiêu khoảng 10 giây, sau đó tỉnh lại nhìn thấy Tần Nhược đang treo lơ lửng bên như uống viagra vào, gào thét chạy theo đường núi lên ngay. Trông bộ dạng chạy cắm đầu cắm cổ

của nó, dường như là sợ Tàn Nhực chạy trốn đi mất vậy.

Lúc này, Tàn Nhực vừa tức lại vừa khổ.

Hắn cơ bản là không ngờ được rằng con boss này có thể ngã từ độ cao ấy xuống mà không chết!

Mặc dù hắn có thể tranh thủ trước khi con boss ấy chạy đến đây chuẩn bị xong xuôi hết, nhưng thời gian gấp rút lắm, mà điều càng nguy hiểm hơn chính là, cái mảnh khóc sử dụng đường băng để bẫy nọ nếu dùng với các loại quái vật thông thường thì cho dù dùng thường xuyên cũng vẫn còn hiệu lực, nhưng dùng để đối phó boss thì nếu lặp lại, sẽ không có tác dụng nữa!

Cho nên nếu bây giờ trèo lên, vậy kết cục đang chờ trước mắt Tàn Nhực sẽ là... Trừ cái chết ra, không còn cái gì khác nữa.

Đương nhiên thôi...

Không trèo lên, Tàn Nhực đương nhiên cũng sẽ không mãi đứng ở nơi đây để dây dưa với boss, hắn phải nghĩ ra một cách gì đó. Nghe thấy chung quanh thổi đến những cơn gió lạnh, ánh mắt của hắn cũng bất giác nhìn đến nơi dễ thấy nhất của hòn đảo này - hồ nước màu lam kia.

Ở trên hòn đảo này, nó đã mang đến cho mình những sự bất ngờ thú vị, đã giải quyết giúp mình hai vấn đề khó khăn rồi đấy. Nếu dẫn dụ con Tuyết Kim Cương kia vào trong đó thì không biết sẽ thế nào...

Nghĩ đến nghĩ đi, Tàn Nhực thầm tưởng tượng ra khung cảnh con Tuyết Kim Cương bị đóng băng ở trong hồ nước - mặc dù chỉ là một ý nghĩ lóe lên thế thôi, nhưng Tàn Nhực lập tức cảm thấy hấp dẫn ngay: nơi ấy không tệ, nếu có thể dẫn dụ được con boss vào đấy, tốc độ của nó đương nhiên sẽ phải bị hạn chế! Mặc dù chưa thể chắc chắn hoàn toàn, nhưng dù sao cũng có hy vọng hơn là ở lại nơi đây nhiều!

Nghĩ đến đây, Tàn Nhực đột nhiên nghe được những tiếng “thùng thùng” từ nơi xa xa trên đỉnh đầu truyền đến ngày càng gần. Hắn bèn nghiêng rằng, nhẹ nhàng nhảy sang bên cạnh, đồng thời cũng hủy bỏ hai bức tường băng đang giúp hắn chèo chống. Như thế, hắn nhanh chóng rơi xuống phía dưới.

- BĂNG!

Một bức tường băng nhanh chóng thò ra từ vách núi bên dưới Tàn Nhực khoảng 5 mét!

Đang ở trong trạng thái nguyên tố nước, nháy mắt khi rơi xuống ngang với bức tường, Tàn Nhực uốn người, chia một bàn tay ra...

Nơi tay thấy rất lạnh!

Cánh tay nguyên tố nước của hắn nhanh chóng dung hòa vào trong bức tường băng, như chìm sâu trong đó vậy! Có nơi mượn lực rồi, độ cao trăm mét này trong mắt Tàn Nhực không còn đáng sợ như trước nữa. Hắn hơi lay thân thể một chút, hủy bỏ tường băng, một lần nữa rơi xuống!

Bản lĩnh này cũng có thể coi như là do Tàn Nhực may mắn mà sáng tạo ra giữa lúc sống chết. Khi đó, bởi vì bức tường băng mọc từ vách núi ra vẫn còn cách người một khoảng, chắc chắn không thể đỡ được cả người Tàn Nhực, cho nên lúc đó hắn hốt hoảng đưa tay ra chụp lấy, kết quả là kỹ xảo này xuất hiện.

Đây chính là một kỹ xảo nhỏ ứng dụng từ thuật Hóa Nước, nhưng đã cứu được mạng Tàn Nhực đến mấy lần, có thể thấy sự lựa chọn của hắn khi ở tòa thành Vong Linh là không hề sai lầm!

Khi Tàn Nhực đặt chân được xuống mặt đường phía dưới, con Tuyết Kim Cương kia cũng vừa đến đúng vị trí ngay trên đầu hắn. Nhìn thấy Tàn Nhực dùng phương pháp quái dị như vậy thoát khỏi mình, con boss phẫn nộ gào lên một tiếng vang rền cả ngọn núi, sau đó lại “thùng thùng” chạy trở xuống.

Nhìn thấy phản ứng của con boss, Tàn Nhực thu hồi ánh mắt, thờ phào một tiếng nhẹ nhõm trong lòng.

Nói thật, vừa rồi hắn đúng là có chút lo lắng rằng nó sẽ quay đầu trở về hang ổ ngay, như vậy bao nhiêu tâm huyết lẫn phí tổn thuốc phép của hắn vừa rồi đều sẽ thành công dã tràng hết. Vẫn may, con boss này mặc dù cũng có chút tinh ranh đấy, nhưng vẫn không khống chế được cảm xúc, không thể so đầu mưu trí với loài người được...

Đương nhiên rồi, nếu chúng có thể so bì mưu trí được với loài người, hết thấy Vinh Quang này chỉ sợ đã là thiên hạ của chúng mất rồi!

Tàn Nhực bật cười, sau đó một lần nữa nhảy xuống, nhanh chóng du bám đến nơi thấp hơn. Nhờ tác dụng của thuật Hóa Nước, hắn rất nhanh đã xuống được mặt đất, còn con Tuyết Kim Cương thì lúc này đang ở lưng chừng núi, cũng chưa hết hy vọng, nó dựa vào tốc độ của bản thân nhanh chóng chạy xuống. Xem ra, việc Tàn Nhực vừa làm với nó đã để lại trong lòng nó một vết mờ thật lớn rồi - nếu đôi lại là những con boss mà ngày thường mọi người hay gặp, chỉ sợ đã sớm chạy mất hút rồi ấy chứ.

Tàn Nhực thầm sám hối trong lòng chừng... nửa giây, sau đó xoay người chạy đi. Hắn men theo vết chân lúc trước tiến đến, cầm đầu chạy.

Con Tuyết Kim Cương không làm hắn thất vọng, nó không những không quay đầu trở về hang mà còn đuổi theo nữa, khi Tàn Nhực đến được hồ nước nọ, cũng nhìn thấy ánh mắt đỏ bừng đầy sát khí của nó. Có điều điều khiến Tàn Nhực phải buồn bực chính là, con boss này sau khi rời khỏi phạm vi của ngọn núi tuyết thì lại triệu hồi được hai con khổng lồ tuyết...

Không cần phải nói, chắc chắn đây là hai con khổng lồ băng vừa bị “cắm túc” ở trong hang măng xà băng rồi! Tuyết Kim Cương dường như cũng liệu trước được rằng tốc độ của Tần Nhược không đủ để kịp thời chạy thoát khỏi hòn đảo này, cho nên hào phóng gọi đứa con đến.

Một nhò hai to, ba bóng dáng ấy khiến Tần Nhược như bị kim đâm vào lưng.

Hắn nhất thời muốn khóc mà không ra nước mắt. Hắn không ngờ con Tuyết Kim Cương lại nham hiểm đến như vậy, vốn còn tưởng rằng sẽ 1 vs 1 thu phục được nó, sau đó mới quay trở về xử lý hai con quái mập mập kia, nào ngờ nó đã gọi ra ngay rồi, thật là tiết kiệm thời gian lắm lắm.. Đương nhiên, cũng khiến kế hoạch giải quyết Tuyết Kim Cương của hắn trở nên càng khó khăn hơn.

Có điều tên đã căng lên dây rồi, không muốn bắn cũng phải bắn thôi!

Tần Nhược bèn nghiêng rặng, sau đó “bùm” một tiếng lao vào trong hồ nước, nhanh chóng bơi đến giữa hồ...

“Àm!!!”

Hắn vừa bơi đến giữa hồ nước thì con Tuyết Kim Cương đã nhào xuống theo, tạo thành một cột nước văng cao thật cao. Thân thể khổng lồ của con boss này quả nhiên chịu ảnh hưởng của hồ nước, không những bị nước cản trở mà bùn lầy dưới đáy hồ cũng khiến nó phải chậm lại tốc độ di chuyển nữa. Mà điều khiến Tần Nhược cảm thấy kỳ quái chính là, thân thể con Tuyết Kim Cương vốn màu trắng, nhưng khi vào nước được một thoáng, lại chậm chậm biến dần thành màu lam, còn ở ngực nó có một tinh thể màu lam nào đó thì lại dần dần phát ra ánh sáng chói mắt...

Hiện tượng lạ này lập tức khiến Tần Nhược phải cảnh giác. Hắn không lẽ mề, nhanh chóng dùng tốc độ cao nhất bày ra mấy bức tường nước trước mặt để đề phòng ngay!

Lúc này, hai con khổng lồ băng vừa mới chạy đến bên bờ thấy sự thay đổi của Tuyết Kim Cương thì như nhìn thấy chuyện gì đáng sợ lắm vậy, biểu tình chúng kinh hãi đến cùng cực. Chúng không ngừng phát ra những tiếng gào đầy bất an lẫn kinh hoàng, mà bản thân thì chỉ dám đứng trên bờ chứ không dám xuống.

Tần Nhược nhìn mà không hiểu ra sao.

Rất nhanh, ánh mắt hắn lại bị thân thể đã hoàn toàn bị biến thành màu lam, đồng thời triệt để ngừng cử động của con Tuyết Kim Cương. Hắn nhìn chăm chăm vào viên tinh thể màu lam chói mắt nơi lồng ngực của con boss, trong đầu chợt có ánh sáng lóe qua: lẽ nào....

Đây chính là thâm lam băng phách hay sao?

Con Tuyết Kim Cương sao rồi?

Tần Nhược hơi hé hé miệng, tạm thời bỏ xuống lòng cảnh giác, nhìn chăm chú vào con Tuyết Kim Cương đang ngây dại đứng như một khúc gỗ trong hồ kia, sau đó nhìn vào tinh thể đang phát ra ánh sáng màu lam trong ngực nó. Hắn thật không hiểu vì sao con boss vừa mới còn tràn đầy sức sống, sát khí đằng đằng truy đuổi mình kia lại đột nhiên như con rối mất dây vậy... Mà điều khiến hắn càng khó hiểu hơn chính là, viên thâm lam băng phách sao lại xuất hiện ở trước mặt hắn một cách đột ngột như thế này...

Tần Nhược không thể hiểu nổi.

Hắn bèn thử thăm dò bằng cách đến gần con Tuyết Kim Cương nọ trong vòng ba mươi mét... Nó vẫn không có phản ứng, không hề động đậy dù chỉ một chút nào, tựa như đã chết rồi vậy.

Lúc này Tần Nhược mới lớn gan thử bắn ra một quả cầu băng ra để thăm dò.

“Phụp!”

Viên đạn nọ dễ dàng xuyên thẳng qua thân thể con boss, tựa như xuyên qua một lớp nước vậy, mà hệ thống cũng không truyền lại tin tức rằng nó có bị tấn công, hoặc mất bao nhiêu HP... Thật là một chuyện quái dị.

Nhưng hai con khổng lồ băng trên bờ thì khi nhìn thấy Tần Nhược chậm rãi tới gần, không biết từ nơi nào lấy ra được hai quả cầu băng khổng lồ có đường kính chừng hai mét, dùng hai tay nâng lên một cách hung dữ. Chúng đứng đó gầm rú điều vô dương oai, trông có vẻ như chỉ cần Tần Nhược dám bước đến gần Tuyết Kim Cương thôi là chúng sẽ ném ngay.

Khoảnh khắc này, Tần Nhược cũng xác định được:

Phân đoạn xử lý con Tuyết Kim Cương này, ắt hẳn chỉ còn nằm trong một chữ “lấy” mà thôi. Có điều trước đó, hắn phải xử lý hai con khổng lồ băng kia mới được. Nghĩ thế, Tần Nhược quét mắt nhìn mặt nước chung quanh và bộ dạng kiêu kỳ của hai con khổng lồ băng kia, trong ánh mắt lóe lên một sự vui vẻ rất “tà ác”:

- Hóa ra bọn mày sợ nước, ha ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Thâm lam băng phách, thăng bậc, vinh dự

Trận chiến kết thúc. Nhìn vào pho tượng băng băng với tư thế cực kỳ kỳ quái trước mắt, Tần Nhữc sửng sốt nhìn vào hai tay của mình, lắc lắc đầu. Mãi cho đến bây giờ, hắn vẫn cảm thấy chuyện vừa xảy ra thật có chút hoang đường.

Đường đường là quái vật nguyên tố nước cấp 45, vậy mà bọn người tuyết không lồ này lại sợ những quả pháo nước không có mấy lực sát thương đấy! Nếu tin này được chính miệng mình truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ có nhiều “cao nhân” quanh năm lẫn lộn nơi vùng đất tuyết cười đến rụng răng mất!

Ngay cả bản thân Tần Nhữc cũng có chút hoài nghi, rằng lũ người tuyết không lồ ở trong hòn đảo này và ở bên ngoài là do hai loại gen bất đồng tạo nên...

Trong trận chiến vừa rồi, mỗi một quả pháo nước không tạo thành bao nhiêu thương tổn với chúng, mỗi lần chỉ làm tan chảy được một phần nhỏ thân thể của chúng mà thôi, nhưng vốn lực tấn công của pháo nước rất mong manh, vậy mà mỗi lần đều có thể mang đi hơn 100 HP, đây là một chuyện cực kỳ kinh người - ngay cả phép thuật Mâu Băng của Tần Nhữc mà cũng rất khó mang đi được hơn ba chữ số HP của chúng đấy!

Có điều Tần Nhữc cũng không lãng phí quá nhiều thời gian cho chuyện quái dị này, bởi vì trong hồ nước còn có một chuyện càng khiến hắn khó giải thích hơn nữa.

Từ đầu trận chiến đến bây giờ, con Tuyết Kim Cương kia vẫn luôn duy trì tư thế bước đi ở trong hồ như cũ. So với việc của hai con người tuyết không lồ, Tần Nhữc lại càng muốn biết lý do vì sao con Tuyết Kim Cương lại trở thành như thế này hơn. Đây có phải là một sự kiện riêng biệt mà nhiệm vụ thăng bậc cung cấp cho, hay là khác đây?

Đi đến bên bờ nhặt hai món chữ tím và hai viên hạt nhân mà hai con người tuyết không lồ rơi ra, sau đó Tần Nhữc cẩn thận khởi động Lá Chấn Nước rồi mới bước đến sau lưng Tuyết Kim Cương.

Hắn chậm rãi đưa tay ra, nhẹ nhàng đẩy một cái vào lưng nó...

Nước!

Là nước thật! Thân thể con boss này đã hoàn toàn biến thành nước rồi! Có điều nó khác với trạng thái nguyên tố nước của Tần Nhữc là dường như linh hồn nó đã bị cướp đi mất, không còn khả năng cử động nữa. Hiện giờ, nó dường như chỉ tồn tại vì một mục đích cuối cùng mà thôi: làm một cái bình chứa!

Làm một cái bình dùng để chứa viên thâm lam băng phách.

Ý nghĩ ấy xuất hiện khiến Tần Nhữc không chần chừ nữa. Hắn đưa tay vào vị trí trái tim của con Tuyết Kim Cương, nắm lấy mảnh thâm lam băng phách rồi rút ra.

Chớp mắt, thân thể băng nguyên tố nước của con Tuyết Kim Cương tựa như mất đi sức mạnh tinh thần chống đỡ, “ầm” một tiếng sụp đổ tán loạn vào trong hồ, khiến Tần Nhữc giật thót cả mình.

Ngay chính lúc này, lời nhắc của hệ thống vang lên bên tai hắn:

- Lấy được thâm lam băng phách. Phân đoạn thứ năm của nhiệm vụ thăng bậc kết thúc.
- Năm phân đoạn hoàn thành viên mãn.
- Chúc mừng bạn, bạn đã thăng lên bậc bốn!

Một luồng ánh sáng chói mắt màu trắng chiếu xuống, tựa như ánh sáng mà phép Cầu Nguyên Thần Thánh của các mục sư phát ra vậy, trong nháy mắt, nó xua tan đi mọi trạng thái tiêu cực trên người Tần Nhữc. Tinh thần Tần Nhữc chấn động!

Sau đó, trước mắt hắn xuất hiện từng đoạn từng đoạn tin nhắn của hệ thống, tựa như máy chiếu phim đang chạy vậy:

- Đã lĩnh ngộ kỹ xảo khống chế nước cấp trung: đắm!
- Đã lĩnh ngộ kỹ xảo khống chế nước cấp trung: phá!
- Đã lĩnh ngộ kỹ xảo khống chế nước cấp trung: biến hóa!
- Đã lĩnh ngộ phép thuật nguyên tố nước bậc bốn: Bão Tuyết Gào Thét!
- Đã lĩnh ngộ... Kết Giới Băng!... Lá Chấn Băng Thâm!... Ứng Tuyết Đột Kích!... Gai Băng Xanh Thẫm!... Trận Pháp Tên Băng!...

Ước chừng 1 phút sau, những lời nhắc của hệ thống mới kết thúc. Tần Nhược mở bảng kỹ năng ra xem, thấy có thêm 24 phép thuật mới.

Trong đó 2 là phép phòng ngự, 2 phép phụ trợ. Những cái khác toàn bộ đều là phép thuật tấn công đơn thể, nhiều tầng hoặc quần thể hết.

Tần Nhược nhìn mà hai hàng lông mày nhăn lại. Tất cả các phép thuật từ bậc một đến bậc ba có gom lại cũng không nhiều bằng của bậc bốn này, hơn nữa thuộc tính quả thật cũng kém hơn một khoảng. Ví dụ như phép thuật tấn công đơn thể của bậc bốn là Ứng Tuyệt Đột Kích: ở cấp ban đầu thì lực phép phải cao hơn phép Máu Băng cấp cuối cùng của bậc ba 2 điểm, nếu luyện đến cấp cuối thì sẽ hơn đến 20.

20 lực phép, tức là 100 điểm tổn thương. Mặc dù tổn MP nhiều hơn 1 đến 2 điểm, thời gian tụ phép cũng tăng thêm 1 đến 2 giây, nhưng nếu bàn về hiệu suất sát thương thì phép thuật bậc bốn quả thật chiếm ưu thế rất lớn! Chẳng trách gì lúc thường người khác luyện cấp đều dùng phép thuật bậc bốn là chủ yếu cả.

Nhưng với cái nhìn của Tần Nhược, nếu quá y lại vào phép thuật bậc bốn thì một khi gặp phải những tình huống khẩn cấp, mọi chuyện sẽ trở nên vướng tay vướng chân và tồi tệ vô cùng. Nếu lúc ấy đám thợ nguyên tố của đội chấp pháp Bát Thần Chúng bị đột kích mà tạo ra kết giới bậc hai chứ không phải bậc bốn thì đội hình của Căn Cứ Địa sẽ không thể chịu nổi, mà mình cũng sẽ không có cách nào một lần không chế được hết chúng... Cho dù có thắng đi nữa, cũng là thắng thảm mà thôi!

Đọc qua một lượt mọi kỹ năng, sau đó đóng lại bảng, Tần Nhược đột nhiên phát hiện trước mắt mình đã xuất hiện một người, đó là NPC đạo sư đã ban bố nhiệm vụ thăng bậc cho mình. Ông ta không biết từ lúc nào đã xuất hiện, đang mỉm cười nhìn mình.

Chờ đến khi Tần Nhược hồi phục tinh thần rồi, NPC đạo sư mới chìa tay ra:

- Đưa thâm lam băng phách cho ta.

- A?

Lời của NPC khiến tâm trạng Tần Nhược căng thẳng, hần vô thức đưa tay giữ túi của mình.

Dù thế nào thì đây cũng là một viên hạt nhân mà mình đã phí biết bao nhiêu công sức mới lấy được... Nếu bán ra hẳn có thể đáng 5.000 đồng vàng đó, có thể bồi thường một chút phí tổn của thuốc thuộc tính cho mình rồi. Nếu phải nộp lên thì không phải mình đã thiệt thòi sao? Con boss không rút ra dù chỉ một cái rầm đây!

Nhưng dù sao đi nữa đó cũng là thế giới mà người ta tạo ra, cái tay có mạnh cũng đâu mạnh bằng cái chân được?

Cuối cùng, Tần Nhược với bộ dạng đáng thương đưa miếng thâm lam băng phách ra, cười khổ nhìn NPC đạo sư hòa ái kia, tựa như một đứa bé bị phụ huynh thu mất một món đồ chơi ưa thích vậy...

Choáng!

Thật không ngờ rằng NPC đạo sư sau khi nhận lấy viên thâm lam băng phách rồi vẫn không nói một tiếng nào, chỉ úp tay xuống, sau đó một lần nữa ngửa ra trước mặt Tần Nhược!

Tần Nhược sững sờ nhìn sợi dây chuyền ở trong tay NPC đạo sư, rồi vừa kích động lại vừa khần trương liếm liếm bờ môi khô ráp của mình, đầy chờ mong hỏi:

- Đây là... Cho con sao?

NPC đạo sư gật đầu, nói:

- Đây là phần thưởng vì con đã thông qua nhiệm vụ thăng bậc lần này đây!

Nghe vậy, ánh mắt Tần Nhược chói lóa, vội hốt hải nhận lấy sợi dây chuyền màu lam đậm ấy ngay...

Còn chưa kịp nhìn thuộc tính thì hắn đã thấy NPC đạo sư nói:

- Người anh hùng trẻ tuổi, lấy thân phận là trưởng lão của công hội Phép Thuật, bây giờ ta chính thức trao tặng cho con vinh quang, cầu mong cho ánh sáng của liên minh Thiên Sứ vĩnh viễn che chở con - người chiến sĩ trẻ tuổi của ta!

- Bảo vệ lãnh thổ của liên minh Thiên Sứ, hiệp trợ các chiến sĩ của liên minh Thiên Sứ, đồng lòng hiệp lực, cùng ngăn cản sự ăn mòn của đại lực Tà Ác! Chiến trường Thần Ma đang cần con...

Sau một bài diễn thuyết đầy hào hùng, lời nhắc của hệ thống một lần nữa không ngại phiền phức vang lên. Lần này, Tần Nhược vừa mừng vui lại vừa kinh hãi nghe thông báo:

- Nhận được vinh quang do liên minh Thiên Sứ ban cho, nhận được 7 điểm vinh dự!

7 điểm vinh dự?

Là bởi vì độ khó của nhiệm vụ lần này sao?

Tần Nhựt vừa định hỏi NPC đạo sư thì cảnh vật trước mắt chợt biến hóa, NPC đạo sư đã biến mất, còn mình thì lại xuất hiện trên trận pháp dịch chuyển của thị trấn Savis...

Hắn mê mang nhìn dòng người lui tới chung quanh, há há miệng nhưng lại không phát ra được tiếng gì, bèn mở bảng thuộc tính ra. Sau khi xác nhận mình quả thật đã lên cấp 40, đã chính thức bước vào hàng ngũ bậc bốn rồi, một cảm giác như được hồi sinh dâng lên trong lòng hắn!

Bậc bốn!

Cuối cùng cũng bậc bốn rồi!

Tần Nhựt quên đi mất chuyện mình đã có 7 điểm vinh dự. Hắn nhắm mắt hít một hơi thật sâu vào, có cảm giác như nóng lòng muốn phát tiết sự hưng phấn, muốn hét lên với mọi người chung quanh rằng “ông đây đã bậc bốn rồi” ấy!

Chuyện này rất thường thấy trong trò chơi, nhưng Tần Nhựt vẫn chỉ hét to một trận trong lòng thế thôi, sau đó rất nhanh đã khôi phục lại tâm trạng lúc bình thường. Tần Nhựt hiểu rất rõ hắn vào trò chơi này là để làm gì, cho nên sẽ không vì cấp bậc của mình tăng lên mà kích động quá nhiều.

Hắn nhìn lại thời gian: bốn giờ sáng! Mình đã làm nhiệm vụ suốt ba tiếng đồng hồ rồi... Không biết mấy người bạn Lục Tâm còn online hay không đây, khi làm nhiệm vụ mình không hề chú ý gì tới tin nhắn đội ngũ cả.

Gọi qua, Tần Nhựt mới biết được rằng họ vẫn còn chờ ở địa chỉ Alex chứ không hề logout. Một dòng nước ấm không hiểu từ đâu tới chảy ngang qua tim Tần Nhựt. Hắn biết, mọi người chắc chắn là vì chuyện hắn thăng cấp nên mới lựa chọn ở lại đó thôi, nếu không thường ngày vào giờ này là đã sớm logout nghỉ ngơi rồi.

Lúc này, mấy cô gái nghe thấy thanh âm của Tần Nhựt vang lên thì đều nhao nhao dò hỏi, sau đó biết được Tần Nhựt đã viên mãn hoàn thành nhiệm vụ thăng bậc thì đều vui mừng hoan hô chúc mừng:

- Thật là tốt quá, ngày mai nhớ khoe đấy!

- Đúng vậy, bây giờ bọn tôi cũng không còn gì phải lo lắng nữa rồi. Oa, cuối cùng cũng có thể logout ngủ một giấc thật ngon rồi, tôi sắp bị lũ nhên nhện ở đây làm xơ cứng người rồi đấy! Tôi logout đây.

- Nhựt Nhựt, ngủ ngon!

- Nhựt Nhựt, ngày mai cuối tuần anh dậy sớm một chút, tự tìm một nơi hẻo lánh nào đó rèn luyện độ thuần thục kỹ năng đi nhé, bọn tôi không quấy rầy anh nữa.

- Đúng, đặc biệt là những phép thuật phòng ngự và tấn công thường dùng ấy, tốt nhất luyện càng cao càng tốt nhé Nhựt Nhựt! Chờ đến khi trang bị tốt hơn rồi, chắc chắn sẽ có rất nhiều gia tộc tranh nhau mời đó nha!

Nghe thấy lời đề nghị của mọi người, Tần Nhựt hơi ngơ ngác:

- Nhưng rèn luyện kỹ năng thì hao thời gian lắm, chuyện tăng ba địa chỉ thì sao đây?

- Cái này thì cậu đừng lo lắng. Cuối tuần không đi được đâu, người nhiều lắm, sẽ đi trùng nhau đấy. Hai ngày tiếp theo cậu cứ cố gắng rèn luyện kỹ năng là được. Chờ đến lúc quen thuộc với các phép thuật bậc bốn rồi thì đi vào trong địa chỉ sẽ càng thoải mái hơn.

Lời giải thích của Lục Tâm khiến Tần Nhựt triệt để ủ rũ - choáng thật, mình còn định tranh thủ hai ngày cuối tuần này để đẩy nhanh tiến độ tích trữ tiền đây chứ...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Chuồng heo, kỳ tài khống chế nước?

Sau khi đám người Lục Tâm logout rồi, Tần Nhựt mới đột nhiên nhớ ra hiện giờ là rạng sáng ngày thứ Bảy, đám Vương Đạt chỉ sợ sẽ không bỏ qua cho cơ hội thức đêm như thế này đâu, cho nên bây giờ hắn vẫn còn đang online mới đúng!

Hắn bèn gọi qua, nhưng còn chưa kịp mở miệng thì đã bị Vương Đạt “triệu hồi” khẩn cấp chạy đến rặng núi Goblin rồi...

Tần Nhựt nghĩ, ngày mai không phải đi làm, mà bây giờ đã lên bậc bốn rồi, là lúc cần đến nơi đã ngoại làm quen với các phép thuật bậc bốn, cho nên

cũng không từ chối.

Nào ngờ khi hắn vừa dịch chuyển đến thị trấn Berry thì lập tức đã nghe thấy mấy thanh âm quen thuộc gọi tên mình ngay.

- Ơ?

Tần Nhược thắc mắc quay đầu lại nhìn, chỉ thấy ba cô nàng Hiểu Hiểu, Hình Thắm, Lan Lam đang đứng bên cạnh trận pháp dịch chuyển, nhưng chung quanh không thấy bóng dáng Vương Đạt đâu cả. Nhất thời, hắn hiểu ngay nguyên do mà Vương Đạt gọi hắn nhanh chóng chạy đến...

Vỗ vỗ đầu, Tần Nhược chào hỏi ba cô gái:

- Mọi người vẫn còn online à?

Trong khi hỏi, ánh mắt hắn chủ yếu tập trung vào người Hiểu Hiểu, do hắn nhớ Hiểu Hiểu đã từng nói rằng “Con gái mà thức đêm là ngốc nhất, bởi vì đó là giết chết về đẹp thanh xuân của mình”, mà bây giờ, cô nàng vậy mà đã thức đêm rồi đấy, cho nên Tần Nhược bắt ngờ vô cùng.

Hiểu Hiểu mỉm cười không nói, còn cô bé Hình Thắm ở bên cạnh thì hí mắt cười không ngừng:

- Ngày mai không đi học, chị em cho phép em thức đêm chơi đấy. Ha, anh thắng bậc rồi kìa! Em biết ngay mà, nhiệm vụ thắng bậc bốn chỉ là trò mèo với anh thôi mà! - Hình Thắm phát hiện mình đã không còn nhìn được cấp bậc của Tần Nhược nữa, chứng tỏ hai người đã đồng bậc, đồng thời cấp cũng không cách nhau quá 5 rồi.

Bị cô bé thổi phồng như thế, Tần Nhược vô thức nhớ lại sự kinh hãi khi hai lần bị văng xuống bờ vực ở hòn đảo Băng Tuyết, bèn sờ sờ mũi rồi gật gật đầu:

- Đúng là khá thoải mái.

Hình Thắm mới chỉ là một cô bé lẳng xẵng, cho nên không hiểu được ý vị đằng sau lời nói ấy của Tần Nhược. Còn Lan Lam và Hiểu Hiểu thì lại nhìn hắn mấy giây, sau đó Lan Lam nói:

- Cứ nói với chúng tôi đi, tôi cũng sắp làm nhiệm vụ thắng bậc rồi.

- Cô?

Mãi cho đến lúc này, Tần Nhược mới phát hiện ra ánh mắt của Lan Lam cứ chuyển qua chuyển lại giữa mình với Hiểu Hiểu, chẳng biết có phải đã từ ngữ khí nói chuyện của hắn mà phát hiện ra điều gì rồi không... Có điều hắn cũng vô tư cho qua, bởi vì dù sao hắn và Hiểu Hiểu cũng đã nảy sinh một mối quan hệ bạn bè khác giới khá là chặt chẽ rồi, không cần phải che giấu làm gì, mà cũng không cần phải giải thích làm chi cả.

Dữ liệu của Lan Lam được phản ánh thẳng vào trong đầu Tần Nhược:

Xạ thủ truy phong cấp 39, thuộc liên minh Thiên Sứ.

- Ừm... Nghề nghiệp khác nhau thì nhiệm vụ thắng bậc cũng sẽ không giống nhau, nhiệm vụ của tôi thì không thích hợp để cho cô tham khảo được. Thế này đi, chờ đến khi cô vào trong bản đồ nhiệm vụ rồi thì báo lại tình hình cụ thể cho tôi, tôi sẽ tham mưu cho. - Tần Nhược nói.

Lan Lam nghĩ lại thấy cũng đúng, bèn gật đầu đồng ý:

- Vậy thì cứ thế đi.

- Ừm, mọi người lúc nào logout? Nếu bây giờ còn chưa thì đi chung với nhau đi, tôi xem mọi người luyện cấp, mà cũng thuận tiện làm quen với phép thuật bậc bốn mới học được luôn.

Lời đề nghị của Tần Nhược lập tức được ba cô nương hưởng ứng ngay.

Hiểu Hiểu cũng gật đầu. Vốn cô luôn hy vọng Tần Nhược sẽ bớt được chút thời gian cùng cô đi luyện cấp, nhưng rõ ràng hiện giờ tâm trí của Tần Nhược hoàn toàn đặt nơi Hân Vũ cả rồi, cho nên từ sau khi tham gia Vinh Quang đến giờ cô chưa bao giờ mở miệng yêu cầu cả, chỉ nhờ Vương Đạt chỉ bảo, sau đó tập trung chơi để cảm thụ sự hấp dẫn của trò chơi lẫn khoái cảm khi thắng cấp nhanh chóng mà thôi.

Bây giờ Tần Nhược đã có thời gian rảnh rồi, một mặt cô muốn chứng tỏ thực lực của mình với Tần Nhược, mặt khác cũng muốn biết rõ con người trong trò chơi của Tần Nhược hơn. Cô muốn biết vì sao một con người có thể hào hùng cuồng ngạo nơi quảng mô lúc đó, khi vào trong công ty lại có thể thu mình, nhu hòa đến như vậy.

Nét cười tự tin khi đó, dường như trong công ty cô chưa từng gặp bao giờ, đặc biệt là thần thái ung dung lẫn kỹ thuật cao siêu khi đối đầu với những người chơi bậc bốn khi đó, khiến Hiểu Hiểu vốn luôn cho rằng mình đã hiểu rất rõ Tần Nhược phải mê mang, tựa như trên người Tần Nhược đã có thêm một tấm màn che mờ lung vậy, vừa tăng thêm một ít cảm giác thần bí, mà cũng khiến cô hiếu kỳ, thậm chí bị thu hút hơn.

Lúc ấy, cô mơ hồ hiểu được vì sao một mỹ nhân trong công ty luôn luôn lạnh lùng, tựa hồ coi rẻ hết thảy những sinh vật giống đực như Lan Lam lại nhìn Tần Nhược bằng con mắt khác rồi, mà cũng hiểu rõ vì sao con bé Tiểu Ác Ma kia lại như fan cuồng sùng bái hắn như thế.

Đây cũng chính là lý do mà lần đầu tiên đã bốn giờ sáng cô vẫn còn chưa đi ngủ. Cô muốn tăng nhanh cấp bậc của mình, ít nhất thì cũng phải tới bậc ba, sau đó có thể thăng thân đường hoàng đi bên cạnh Tần Nhược, để tìm hiểu về hắn nhiều hơn.

Nguyên nhân mà Lan Lam đồng ý ở lại rất mơ hồ. Có lẽ ngay cả cô cũng không hiểu được nguyên nhân, chỉ là cảm thấy tên Tần Nhược này hơi là lạ, dường như có thứ gì đó hấp dẫn cô mà thôi. Đương nhiên, trong đó có lẽ cũng có công lao của em gái cô nữa, con bé đã cố gắng “đẩy” chị mình cho một người đàn ông như thế, vậy mà đối phương lại không thuận theo thế này... Mặc dù nếu thuận theo thì sẽ hơi hoang đường thật, nhưng một vài biểu cảm lẫn thái độ tăng lên khi Tần Nhược truyền âm với em gái của mình khiến cô cũng tò mò - phần lớn những người phụ nữ tự tin về bản thân mình đều sẽ rất dễ tâm đến những vấn đề như thế.

So lại thì tâm tư Hinh Thẩm đơn thuần hơn rất nhiều: một mặt, cô bé muốn tạo cơ hội cho chị mình và Tần Nhược, mặt khác thì lại tò mò không biết sau khi Tần Nhược lên bậc bốn rồi thì thực lực có tăng cao hơn một nấc thật lớn, rồi mạnh mẽ tựa như quái vật hay không.

Ba cô gái có mục đích khác nhau đều cùng đi theo Tần Nhược tiến vào một thảo nguyên ít người chơi ở phía đông thị trấn Berry.

“Cái chuồng heo!”

Đây chính là cái tên mà nhiều người chơi đặt cho vùng thảo nguyên này. Cái tên ấy rất sinh động, mà cũng rất dễ khiến người ta liên tưởng được loại quái vật cư ngụ ở nơi đây.

Có điều đám heo ở đây không phải là loại người ta thường nuôi trong nhà, mà là một nhánh quái vật, biết phun lửa biết phóng điện, đã vậy còn thể theo tính tình của loài heo rừng, biết đụng biết cắn người nữa. Thuộc tính và hệ phái của đám heo nơi đây có thể phân biệt được bằng màu sắc của chúng.

Trong số đó, loại có cấp thấp nhất là loài lợn rừng đen, cấp 18, thuộc tính đất, chỉ biết cắn và đụng, thứ lợi hại nhất của nó là cặp răng nanh vừa dài vừa sắc kia...

Đây là địa điểm luyện cấp mà Tần Nhược chọn riêng cho Hiểu Hiểu, vì cô nàng mới chỉ cấp 16 mà thôi. Đồng thời, hắn cũng có thể lợi dụng lũ heo ở nơi đây để làm quen với các phép thuật bậc bốn mới có.

Tần Nhược dừng lại, nói ra ý tưởng của mình với Hiểu Hiểu, sau đó hỏi:

- Có được không?

-... Thử xem sao. - Hiểu Hiểu có chút khần trương. Không trách cô được, bởi trước kia cô vẫn chỉ luôn đối phó với đám goblin cấp thấp nhất trong quảng mộ, mới chỉ cấp 14 mà thôi, mà hình thể cũng nhỏ nhắn, trông dễ ăn hiếp hơn đám heo này nhiều. Đám heo này thì hơn đến 4 cấp, mà trông cũng đồ sộ, hung dữ lắm!

Có điều cô sẽ không khiến Tần Nhược phải xem thường mình, bởi vì cô đã có một lượng trang bị hoàn mỹ của bậc một rồi, nghe mọi người nói, với lượng trang bị như thế này, dù cô có đối phó với quái vật cấp 20 thì cũng sẽ không bị lép vế.

Hiểu Hiểu bình ổn tâm trạng lại, sau đó nhanh chóng nhớ lại những chiêu thức đối phó với bọn goblin, từ đó lựa chọn ra những phép thuật tấn công thực dụng hơn...

Cô tiến vào phạm vi tấn công của một con lợn rừng đen, khép hờ hai mắt lại, bắt đầu ngưng tụ phép thuật.

- Đừng nên nhắm mắt lại, phải nhìn thẳng vào đối thủ của cô. - Tần Nhược nhắc nhở một câu bên tai Hiểu Hiểu. Hắn biết, những người vừa mới bước ra khỏi công hội Pháp Thuật Nguyên Tố Nước đều sẽ nghe theo lời dạy của các đạo sư nhắm mắt khi ngưng tụ phép thuật nhằm tăng lên một chút độ hòa hợp nguyên tố, khiến tốc độ ngưng tụ nhanh hơn cả, nhưng điều này vô cùng vô bổ trong những trận chiến thực sự, bởi vì chớp lóe khi mở mắt ra, họ lại phải một lần nữa nhắm chắc mục tiêu thì mới tấn công được, cái được cái mất như thế sẽ khiến cho hiệu suất tấn công thực sự chẳng tăng lên.

Nhưng, cái Hiểu Hiểu nhắm mắt ngưng tụ ra lại chỉ là một màn nước trong suốt...

Không phải là những phép thuật tấn công bậc một thông thường, mà là một kỹ xảo khổng chế nước sao?

Ánh mắt Tần Nhược sáng lên, tức thì không nói gì nữa, cứ để mặc cho Hiểu Hiểu phát huy. Hắn rất muốn biết rằng qua một buổi này, Hiểu Hiểu đã hiểu được bao nhiêu về nghề khổng chế nước, cũng như hiểu được bao nhiêu về việc khổng chế nước.

Chỉ thấy, bình thường tính cách Hiểu Hiểu đã hiền hòa như nước, nay lại càng giống với một nàng tiên nước hơn, miệng cô vừa thốt ra một chữ “tụ” thì màn nước trước mặt cô đã nhanh chóng tụ lại thành một bức tường nước bằng cỡ một tấm chăn. Cho dù tốc độ ngưng tụ của cô có kém hơn Tần Nhược thật, nhưng phương thức quen thuộc ấy lại khiến Tần Nhược ngỡ người một giây.

Hắn ghé mắt nhìn Tiểu Ác Ma, truyền âm qua hỏi:

- Là em dạy cô ấy à?

Nghe vậy, Hinh Thẩm thối mái nhìn lại hắn:

- Chứ không phải là anh dạy cho chị ấy sao? Em tưởng rằng chiêu này là do anh dạy cho chị ấy đấy chứ.

- Aeh!!!

Cái đầu của Tần Nhược bị đập mạch chừng nửa giây. Hắn rất muốn nói rằng cái phương thức lãng phí MP này rất giống như sao chép từ hắn ra, nhưng đã không ai nói cho Hiểu Hiểu biết thì lẽ nào là do cô nàng tự ngộ ra sao? Mới học tập phép thuật mấy tiếng đồng hồ mà đã làm được như thế này rồi???

Lúc này, Hiểu Hiểu chắn ngang bức tường nước của cô ở trước người, sau đó một lần nữa ngưng tụ nguyên tố nước, cuối cùng bước vào trong tầm nhìn của con lợn rừng đen kia.

- Tên Băng!

Ngay chớp mắt khi con lợn rừng kia quay đầu lại xông đến, mũi tên của Hiểu Hiểu cũng được ngưng tụ hoàn thành và bắn ra!

Lần đầu đối mặt với một con quái vật hung tợn như vậy, Hiểu Hiểu ít nhiều gì cũng có chút khẩn trương. Nhìn con heo càng lúc càng đến gần hơn, chùm nguyên tố nước thứ hai vốn đã chuẩn bị sẵn sàng của cô cũng hơi ngưng lại một chớp mắt. Nhưng cuối cùng cũng may là bức tường nước của cô ừng bao lại được con heo ấy.

- Băng!

Con heo bị khối băng bao bọc quanh người.

Chiêu thức này của Hiểu Hiểu nhất thời khiến Tần Nhược sững sốt, bởi vì nó... nhìn... hình như quen thuộc lắm lắm!

Nếu chiêu thức này không phải là Hiểu Hiểu sao chép từ mình ra, vậy chỉ có thể nói cô nàng thực sự là một kỳ tài không chế nước! Nghĩ đến đây, Tần Nhược quay đầu lại nhìn Hiểu Hiểu, ánh mắt rõ ràng khác với lúc trước lắm.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Màng Băng, Ưng Tuyết Đột Kích

Đòn đầu tiên đánh trúng, chỉ tạo thành 58 điểm thương tổn với con lợn rừng đó. Tiếp theo, nó bị một lớp băng bao lại. Loại kỹ xảo này khá là hiệu quả khi dùng với những loại quái vật không có bao nhiêu sức đề kháng băng giá, nếu đó là quái vật bậc một thì lại càng khỏi phải nói, bị đóng băng ngay tức khắc luôn. Từ độ dày của lớp băng bên ngoài, Tần Nhược đại khái có thể đoán được là thời gian con lợn giải băng đủ để Hiểu Hiểu thực hiện thêm hai phép thuật bậc một nữa...

Quả nhiên!

Thấy kỹ xảo đóng băng có hiệu quả, Hiểu Hiểu lập tức thoát khỏi trạng thái khẩn trương ngay, cô cấp tốc bắn ra một mũi tên băng (phép thuật bậc một, thời gian làm lạnh khoảng chừng giữa 0 - 1 giây). Lúc này, con lợn rừng đã bị suy yếu sức đề kháng, nên bị mất đến 74 điểm HP.

Con lợn vừa sắp được giải thoát khỏi trạng thái đóng băng thì đột nguyên tố nước thứ hai của Hiểu Hiểu cũng đã ngưng tụ xong, cô thả nó ở trên đầu của con lợn...

Cứ lặp lại như thế đến bốn lần, rốt cục con lợn cũng gào lên một tiếng, sau đó trở thành con quái vật cỡ lớn đầu tiên ngã dưới tay Hiểu Hiểu. Về mặt Hiểu Hiểu đây về hưng phấn, cô nở một nụ cười ngọt ngào, quay đầu lại hỏi:

- Thấy thế nào?

- Chị Hiểu Hiểu thật là lợi hại đó nha! - Cô bé Tiểu Ác Ma rất chân thành “vỗ mông ngựa” một nhát, còn Lan Lam thì đưa ánh mắt khen ngợi sang, đồng thời cũng chú ý đến hành động lúc này của Hiểu Hiểu: nhìn động tác đưa một ngón cái lên của Tần Nhược.

Nhận được sự cổ vũ và tán thưởng của người trong lòng, nhất thời Hiểu Hiểu lảng lảng lên ngay, sau đó cô sử dụng phương pháp vừa rồi để dụ từng con từng con lợn rừng đen qua, lưu loát đánh chết. Theo đà thuận thực của kỹ xảo không chế, đồng thời thấy lũ lợn này không hề xuất hiện tình trạng miễn nhiễm đóng băng, cô cũng bỏ luôn cả việc phòng ngự.

Đội ống MP hao hết rồi, cô mới hưng phấn chạy trở về, mặt hồng hồng ngồi xuống bên cạnh bọn Tần Nhược, trông có vẻ như chờ đến khi MP khôi phục đầy rồi thì chắc chắn sẽ đánh tiếp với lũ lợn ấy vậy.

- Chị Hiểu Hiểu, chiêu vừa rồi là do chị tự nghĩ ra phải không? - Hình Thẩm vội men qua, hỏi lên câu hỏi đã nghẹn trong lòng những người ở đây hồi lâu.

Hiểu Hiểu nghiêng đầu qua:

- Chị nào có lợi hại như vậy chứ, đó là do chị tìm thấy trên diễn đàn đây. Trên đó có một bài hướng dẫn các thợ nguyên tố bậc một làm sao dùng các kỹ xảo khống chế nguyên tố bậc một để chiến đấu. Sau đó chị tìm đến đoạn khống chế nguyên tố nước học mấy chiêu mà nghe bảo hữu hiệu khi đối phó với đám quái vật sơ cấp là xong. Thế nào, có gì không đúng sao?

- Àch... Là vậy sao?

Hình Thắm chớp chớp mắt, giặt mình hiểu ra.

- Ừm - Hiểu Hiểu lại nhìn về phía Tần Nhược, nói:

- Có điều cũng thật là khó nhớ. Nếu không nhờ lúc ở trong mô nhìn thấy Nhược sử dụng kỹ xảo khống chế nước bậc một thì suýt chút nữa chị đã quên mất rồi ấy chứ.

Tần Nhược gật gật đầu, chen vào:

- Dùng rất khá đấy. Có điều việc khống chế nguyên tố này không chỉ nên trông chờ học tập người khác, mà còn phải tự mình suy ngẫm nữa.

Hiểu Hiểu “ừm” một tiếng.

Bất chợt, cô cảm thấy trò chơi này thực ra cũng thú vị lắm, ít nhất thì cũng không giống như trong tưởng tượng của cô lúc trước, một đám người nhàm chán cứ đi qua đi lại, tìm quái vật rồi vây quanh đánh đánh đấm đấm... Trong lúc cô đang nghĩ ngợi thì MM Hoa Tiên đột nhiên nói:

- Đúng rồi, anh Tần, anh thử xem phép thuật bậc bốn của anh đi, xem có hiệu quả gì!

Tần Nhược gật đầu rồi đứng dậy, hắn cũng đang có ý định này. Sau khi thăng bậc bốn rồi hắn vẫn còn chưa kịp cảm nhận những phép thuật mới, ví dụ như phép thuật quản thể liên tục tấn công đầu tiên học được, rồi phép thuật tấn công linh hoạt, có khả năng điều khiển đa dạng đầu tiên, rồi phép Băng Băng được đồn là có khả năng suy yếu 30% thương tổn vật lý, 20% thương tổn phép thuật nữa...

Rất nhiều rất nhiều, hầu như phép nào cũng đều là phép thuật mà Tần Nhược không thể chờ thêm để tìm hiểu cặn kẽ cả.

Có điều cái Tần Nhược để ý nhất vẫn là các kỹ xảo khống chế nước bậc trung... Bởi vì rất có khả năng phần lớn thời gian hắn sẽ đi đơn lẻ, cho nên những loại phép thuật bậc bốn cần thời gian ngưng tụ dài sẽ không phải là lựa chọn tốt nhất cho hắn.

Lần đầu tiên sử dụng phép thuật chưa bao giờ sử dụng thì thời gian tiêu phí là khá dài, cho nên khi đứng trước mặt bầy lợn rừng, Tần Nhược bình ổn tâm trạng lại ngay, sau đó dựa theo những mẫu giới thiệu lơ mơ xuất hiện trong đầu, cảm nhận nguyên tố nước chung quanh. Mãi cho đến khi cảm nhận được một cách rõ ràng sự sinh động của nguyên tố nước chung quanh rồi, hắn mới bắt đầu ngưng tụ phép thuật...

Ba cô gái đứng bên cạnh Tần Nhược, không hiểu vì sao, trong lòng đều nổi lên một cảm giác rằng khi Tần Nhược ngưng tụ phép thuật thì rất nghiêm túc, rất cẩn thận, rất lâu, mà cũng rất khiến các cô hiếu kỳ nữa. Suy nghĩ của Hình Thắm thì lại càng quái lạ hơn, đó là đồng thời với việc thấy hiếu kỳ thì cô bé còn vừa nhìn chằm chằm Tần Nhược vừa nghĩ “không lẽ đây là điểm khác biệt nhất giữa cao thủ và con hay sao” nữa... Đại khái khoảng bảy hay tám giây sau đó, một luồng hơi lạnh chợt phát ra từ trên người Tần Nhược:

- Băng Băng!

Một tiếng quát khê vang lên, luồng hơi lạnh đó tức khắc được Tần Nhược thu lại ngay, mà khoảng nửa mét bên ngoài cơ thể hắn thì hình thành một lớp màng băng trắng toát lạnh lẽo như ẩn như hiện. Nó phối với màu trắng bị thuần trắng có thêm chút vết tím của Tần Nhược, cộng với biểu tình bình tĩnh, đậm đặc của hắn, khiến trong mắt các cô gái, hắn có thêm một chút cảm giác xuất trần, nhẹ nhàng tự nhiên và thần bí.

Ánh mắt của Hiểu Hiểu và Lan Lam cùng sáng lên, đồng thời pha thêm chút ngẩn ngơ khác thường, còn con bé Tiểu Ác Ma đường hoàng thẳng thắn kia thì bình luận một câu ở trong lòng ngay:

- Ha ha ha, thật không hổ là anh rể do Hình Thắm ta chọn đấy, khá là đẹp trai đó chứ!

Tần Nhược xác nhận lại thuộc tính của lớp màng băng quanh mình: giảm 15% thương tổn vật lý, giảm 10% thương tổn phép thuật, miễn dịch hết thủy mọi thuộc tính tiêu cực, điểm phòng ngự 200 (khi bị tấn công, tự động hấp thu 5% thương tổn chuyển thành thương tổn cho lớp màng).

Quả nhiên là mạnh mẽ!

Tần Nhược thầm cảm khái trong lòng, chỉ là Màng Băng sơ cấp thôi, vậy mà đã mạnh hơn Màng Nước cấp cuối rồi. Mặt khác, chỉ cần Màng Băng còn chưa bị triệt để vỡ nát thì không cần lo sẽ bị các thuộc tính tiêu cực do những đòn tấn công vật lý lẫn phép thuật mang đến. Đây mới chính là thuộc tính mà Tần Nhược để ý nhất. (Đương nhiên, một số tình huống đặc thù thì phải loại trừ.)

Có điều khuyết điểm của phép thuật bảo vệ bậc bốn này cũng rất rõ ràng!

Phép thuật bậc bốn thì tiêu hao MP rất nhiều, muốn khởi động phép thuật Màng Băng thôi là đã cần 1 MP rồi, sau đó mỗi 2 giây thì tiêu hao 3 điểm MP, tức là mỗi giây mất 1,5 MP, xa xỉ hơn phép thuật Màng Nước nhiều (mỗi 2 giây mới mất 1 điểm MP)! Cho nên dưới trạng thái chiến đấu bình thường, nếu không có thuốc MP chống đỡ cho thì rất khó để duy trì Màng Băng được quá 1 phút.

Cũng chính vì sự hạn chế này mà lực phòng ngự của các thợ nguyên tố hầu như đều tùy thuộc vào mức MP, chứ không phải có thường xuyên như của nghề triệu hồi và những nghề khác.

Đối với việc này, Tàn Nhược không hề có ý kiến, chỉ là nghe nói rằng độ thuần thực của phép thuật này tăng lên vô cùng chậm, đến mức khiến người ta phải uất ức mà thôi: phải liên tục duy trì nó đến 30 giây mới tăng được 1 điểm thuần thực, mà từ sơ cấp đến cấp trung thì phải tích lũy đủ 1.000 điểm! Nếu không uống thuốc mà dựa vào việc ngồi thiền để hồi phục MP thì cho dù có tăng hiệu suất đến tối cao đi nữa, cũng phải đến mấy ngày trời... Nếu trừ đi thời gian nghỉ ngơi thì ít nhất cũng phải 10 ngày mới đạt được cấp trung, còn cấp tiếp theo thì thêm 2.000 điểm thuần thực, thời gian tăng gấp đôi...

Nghĩ đến đây, Tàn Nhược bĩu bĩu môi, rồi duy trì Màng Băng bước đến phía mấy con lọn rừng vàng vàng nơi xa, thầm nghĩ: vẫn là thuận theo tự nhiên thì tốt hơn, nếu không chỉ luyện một cái Màng Băng thôi là đã tốn hơn một tháng trời rồi, mà mình thì làm gì có nhiều thời gian để lãng phí như thế chứ?

Đối tượng Tàn Nhược dùng để “thử vàng” là một con lọn bạc 2 - lọn rừng vàng, cấp 23, hệ sét.

Hắn vừa mới bước đến gần thì con lọn đang định cúi đầu đếm kiến kia chợt ngẩng lên, nghe hai cái răng nanh trắng toát của nó, dùng ánh mắt thật cảnh giác nhìn Tàn Nhược, sau đó nó rú lên một tiếng thật chói tai, rồi gầm gừ vọt tới!

Tàn Nhược lập tức đứng lại, nhưng hắn không để ý đến con vật mà hoàn toàn đắm chìm trong những hình tượng đang thoáng qua trong đầu. Sau đó hắn ngưng tụ phép thuật, làm cho phép thuật biến hóa...

“Àm!”

Lớp màng băng băng bên ngoài cơ thể hắn bị chấn động. Phép thuật tấn công đầu tiên của hắn còn chưa chuẩn bị xong thì một tia chớp màu trắng đã đánh “đùng” một tiếng vào màng băng, tóe ra những tia lửa rồi.

Tàn Nhược không để ý tới. Trong lòng hắn có chút buồn bực - thật không hổ là phép thuật bậc bốn đấy, quá trình ngưng tụ thật là khiến người ta có phần sôi máu lên lên được, nếu ngày thường đụng độ phải quái vật thì khoảng thời gian này đã đủ cho mình ném ra mấy phép thuật rồi ấy chứ!

Cũng may đối tượng mình lựa chọn là con lọn bạc hai này, cho dù mình không có màng băng đi nữa thì dựa vào lực tấn công vật lý và lực tấn công phép thuật của nó, mình vẫn có thể thoải mái chịu đựng được, không nguy hiểm gì cả.

Cuối cùng...

Một tiếng ung hót trong trẻo vang lên từ đỉnh đầu của Tàn Nhược!

Sau đó, mấy cô gái ở xa xa thấy một con ung băng băng xuất hiện. Tựa như được trao cho linh hồn, con ung này vẫy đôi cánh của mình một cách mạnh mẽ, hai đôi móng tựa như dao găm của nó nhắm về phía con lọn vàng, sau đó nó lao vút về phía con lọn một cách thật nhanh chóng, khí thế vô cùng khiếp người!

Ung Tuyết Đột Kích!

Hình Thấm là người có thâm niên Vinh Quang lâu nhất trong số những người ở đây, cho nên cô bé nhận ra được đây là một phép thuật tấn công đơn thể bậc bốn khá tốt ngay, chỉ là nghe nói thời gian ngưng tụ của phép thuật này quá dài, khi không chế cũng có phần lao lực, không giống với một số phép thuật khác chỉ cần nhắm chuẩn mục tiêu là xong, cho nên không được các thợ nguyên tố nước xem trọng lần sử dụng thường xuyên mà thôi. Phép thuật này, chỉ có mấy người bạn học ưa bày bừa của cô bé mới thì thào khoe bày ra khoe mẽ một chút... Nhưng ở trong tay Tàn Nhược thì nó...

Con lọn rừng màu vàng kêu thảm lên một tiếng - nó đã bị con ung băng băng kia chụp trúng thân thể, để lại vài chiếc lỗ lạnh lẽo trên người. Con lọn nhảy chồm lên một lúc rồi sau đó ngừng hẳn...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Biến hình thất bại, trang sức chữ vàng

Chỉ là lần sử dụng đầu tiên, Tàn Nhược đã nhanh chóng nắm bắt được ưu và nhược điểm của phép thuật Ung Tuyết Đột Kích.

Thời gian ngưng tụ quá dài, quá trình cũng rườm rà hơn phép thuật bình thường nữa: trừ ngưng tụ, biến chất ra thì còn có thêm một quá trình là biến hình nữa, khiến hắn nảy sinh ý định dừng nó giữa chừng nhằm lĩnh ngộ sự hấp dẫn của quá trình biến hình luôn. Cuối cùng phép thuật này không phải là tạo thành rồi thì sẽ tự động tấn công được khóa lại, mà là do người chơi tự mình không chế, thiết kế quỹ tích tấn công và chỉ định mục tiêu tấn công.

Chẳng trách gì từ trước đến giờ rất ít khi nhìn thấy phép này được người ta sử dụng trong khi chiến đấu, chỉ mấy cái khuyết điểm đó thôi là đã khiến rất nhiều những người chơi thích việc khóa lại xong là phép thuật tự động tấn công phải bỏ quên nó rồi... Cho dù cường độ tấn công của nó vô cùng tốt, thậm chí còn cao hơn phép đồng cấp là Gai Băng Xanh Thấm đến 5 điểm lực phép nữa! Nhưng nó lại quá thiếu hiệu suất.

Tần Nhựt không thích phép thuật này, nhưng khi hắn bước đến trước thi thể con lợn rừng, để ý thấy sáu chiếc lỗ do Ứng Tuyết Đột Kích tạo ra trên cổ nó, hai hàng lông mày của hắn hơi hơi nhăn lại...

Hắn đi vòng đến bên cạnh ba cô gái, hủy bỏ phép Băng Băng để khôi phục MP. Lúc này, Hiểu Hiểu đã một lần nữa tiến vào khu vực lù lờ rừng đen, bắt đầu dùng tiết tấu cũ đánh chúng.

Tần Nhựt đứng lên, ngưng tụ nguyên tố, sau đó thực hiện vài kỹ xảo khống chế nước:

- Nước! Tụ!

- Biến hình!

Sau ba trình tự đó, một cụm nước có hình dạng một con chim kỳ quái xuất hiện trước mặt của Hình Thâm và Lan Lam... Sau đó, một tiếng “Băng” có phản hưởng vang lên...

Một khối băng vô cùng “có cá tính” xuất hiện ở giữa không trung, dưới ánh mặt trời, nó phản chiếu một loại ánh sáng cứng chắc, sau đó “xoảng” một tiếng rớt tan tành trên mặt đất.

“Phụt phụt!”

Hình Thâm và Lan Lam không kịp che miệng nên cùng phát ra tiếng cười, trên trán Tần Nhựt nổi lên mấy sợi dây gân...

“Khụ khụ!”

Nét mặt Tần Nhựt có chút đỏ. Hắn xấu hổ ho vài tiếng, sau đó tiếp tục với mạch suy nghĩ của mình.

Mọi phép thuật đều là phát triển từ kỹ xảo khống chế nước bậc một cả, hắn không tin là có kỹ xảo biến hình rồi mà vẫn không suy ra được một phép Ứng Tuyết Đột Kích hoàn chỉnh.

Nhưng, sau hơn mười lần thí nghiệm thất bại với những khối băng hình thù kỳ quái, khuôn mặt Tần Nhựt đã như một tấm giẻ màu đỏ. Cuối cùng, hắn đành bức bối chấp nhận thất bại trong việc nắm giữ kỹ xảo biến hình, nguyên nhân có chút buồn cười, đó là mặc dù hắn đã cố gắng hết sức để biến hình cho con ung của mình, nhưng mỗi khi biến hình thì đều là một bức tượng băng băng rất có hơi hám nghệ thuật trừu tượng cả, chứ không phải một con ung băng băng linh động như của Ứng Tuyết Đột Kích.

Mà điều khác nhau lớn nhất là một con thì có sinh mệnh, còn một con không có!

Tần Nhựt có thể khống chế được một con ung băng băng, nhưng không thể rút linh hồn vào cho nó được, cũng giống như hắn có thể tạo ra được tường băng nhưng không thể ra lệnh cho nó nói chuyện vậy...

Hiểu ra điều ấy, Tần Nhựt rốt cục cũng buông bỏ ý định. Một phép thuật cao cấp bậc bốn được người đi trước thiết kế tỉ mỉ như vậy thì sẽ không dễ phân giải, tổ hợp lại như phép thuật bậc ba nổi. Có lẽ còn có phân đoạn nào đó nữa mà mình còn chưa chú ý nắm giữ được... Tóm lại là đã thất bại rồi!

Phân tích Ứng Tuyết Đột Kích thất bại, Tần Nhựt cũng tạm thời buông bỏ luôn phép thuật này - những phép thuật hao tốn thời gian nhiều, đối với hắn mà nói thì quả thực là những con dao hai lưỡi nguy hiểm, không nên sử dụng. Cho nên, ánh mắt hắn cũng theo đó nhắm vào phép thuật bậc bốn có lực tấn công yếu hơn một chút - Gai Băng Xanh Thắm.

Gai Băng Xanh Thắm, thực chất là một miếng băng hình kiếm không lồ dài hai mét, có điều tuy lớn nhưng bề dày của nó lại mỏng như một chiếc cánh ve. Cây gai này phát ra hơi lạnh thấu xương, cực kỳ cứng rắn, đồng thời cũng sắc bén vô cùng!

Việc phân giải kỹ năng này xem ra dễ dàng hơn với Tần Nhựt...

Thấy Tần Nhựt cứ liên tục phân giải rồi tổ hợp phép thuật, ba cô gái ở đây dần dần đều biết Tần Nhựt đang làm gì - khác với những kẻ điều khiển nước tầm thường, khi sử dụng phép thuật Gai Băng Xanh Thắm, Tần Nhựt đem toàn bộ quá trình hình thành nó bày ra một cách chân thực trước mắt mọi người: ngưng tụ, biến hình, hóa băng.

Mặc dù những lần đầu còn có vẻ vụng về, nhưng càng đến những lượt sau, phép thuật Gai Băng Xanh Thắm mà Tần Nhựt tổ hợp ra đã càng giống với phép thuật nguyên mẫu hơn.

Nhưng về mặt thời gian ngưng tụ thì Tần Nhựt đã giảm đi được một khoảng lớn: gần 5 giây thời gian ngưng tụ lại bị hắn thu hẹp lại chỉ còn 4 giây mà thôi... Ba cô gái ngồi nhìn thấy thế mà tán thán không thôi, mà cô nàng gả con Hiểu Hiểu thì lại như là được soi lối, bắt đầu đắm chìm suy nghĩ.

Bất tri bất giác, thời gian trôi qua rất nhanh, khi Hiểu Hiểu đến được cấp 19 thì đã là 7 giờ rưỡi sáng rồi. Nhìn tốp năm tốp ba những “con gà con” bắt đầu từ cửa thị trấn bước ra, Tần Nhựt mới chào từ biệt với hai chị em Lan Lam, chuẩn bị logout ngủ một giấc - hai chị em nhà này đang ngủ liên tục.

Người duy nhất còn chưa định logout chính là cô nàng Hiểu Hiểu, mới vào trò chơi, dường như sự hưng phấn của cô vẫn còn tràn trề, có vẻ như cô còn đang định hoàn thành luôn cả nhiệm vụ thăng bậc hai, học xong phép Đạn Băng, Chùy Băng, Màng Nước rồi mới logout vậy. Nhưng từ buổi chiều hôm qua vào trò chơi đến bây giờ đã là hơn 12 tiếng đồng hồ rồi, cơ thể réo gọi khiến cô đành phải bắt đầu đi theo mọi người về thành, ngủ một giấc luôn.

Khi Tần Nhực thức dậy đã là 12 giờ trưa. Hắn mở máy tính ra, theo thường lệ thăm thú vài bài viết trong Căn Cứ Địa, xác định không có sự kiện nào đáng chú ý xong rồi thì hắn ngồi trước máy tính trầm lắng một chốc. Sau đó nhớ tới những bài viết mà Hiếu Hiếu vừa nói với hắn mấy tiếng đồng hồ trước, hắn bèn nảy sinh lòng tò mò, tiến vào diễn đàn của Vinh Quang.

Không biết vì sao, trong đầu hắn lại xuất hiện hình ảnh vừa sống động lại vừa uy vũ bất phàm của con ung bằng bằng hắn tạo ra... Dáng vẻ tấn công vừa nhanh nhẹn vừa mạnh mẽ, cùng với uy lực của phép Ứng Tuyệt Đột Kích vẫn luôn khiến Tần Nhực cảm thấy rằng kỹ xảo biến hình hắn mới học được kia rất không đơn giản, mặt khác, hắn cũng cho rằng phép thuật này nhất định có thể thông qua kỹ xảo không chế nguyên tố nước tổ hợp ra được.

Sau khi nhập yếu tố “kỹ xảo không chế nguyên tố” vào ô tìm kiếm, nhấn “Xác nhận”, Tần Nhực trở nên rất buồn bực, bởi vì công cụ tìm kiếm hiển thị ra rằng tổng cộng có hơn 400.000 bài viết phù hợp điều kiện!

Choáng!

Tần Nhực vội vàng thêm một chữ “nước” ở trước cụm từ ấy, thấy kết quả vẫn là hơn cả chục ngàn, bèn tùy tiện mở thử một bài: tất cả đều là những kỹ xảo không chế sơ cấp cả, trong đó có cả kỹ xảo biến nước thành băng và kỹ xảo đóng băng mà Tần Nhực thường xuyên sử dụng nữa, ngoài ra còn có thêm kỹ xảo nổ băng nhiều tầng và một ít kỹ xảo phân giải tổ hợp đơn giản...

Có điều những thứ này tuy có thể hữu dụng cho những người mới đây, nhưng đối với một kẻ dựa vào kỹ xảo không chế kiếm cơm như Tần Nhực thì cơ bản là không có bao nhiêu giá trị cả, nhìn liếc sơ qua là thôi rồi.

Tần Nhực lại nhập vào yếu tố “kỹ xảo không chế nước biến hình”, nhấn “Xác nhận”.

Chỉ có ít ỏi mười ba bài.

Tần Nhực đều nhấn xem hết, đọc một loạt, cuối cùng chán nản tắt toàn bộ, đẩy bàn phím về phía trước, buồn bực cất bước đi ra ban công, trong lòng thì không ngừng oán thán: Tổ cha, dùng kỹ xảo biến hình để tạo ra tượng băng động vật cho vui... Thật là một đám người nhàm chán mà.

- Tôi online rồi.

- Anh còn ngủ à? Vậy tôi đi làm nhiệm vụ trước nhé.

- Ô, nhiệm vụ thăng bậc hai đơn giản ghê, chỉ cần giết hai con cóc lửa cấp 21 là được...

- Nhiệm vụ hoàn thành rồi, hi hi, bốn tiểu thư bây giờ cấp 20 rồi đấy, là một thợ điều khiển nước bậc hai đường đường chính chính rồi đấy. Luyện cấp thôi, ha ha ha, khi online thì anh tự đi tìm nơi chơi đi nhé, tôi đã tìm được nơi luyện cấp rồi. - Tần Nhực mới vừa online thì thanh âm của Hiếu Hiếu đã tự động từ hộp thư bay vào trong tai rồi.

Cười cười, trong lòng Tần Nhực lại có thêm một chút thoải mái lẫn cảm khái - xem ra Hiếu Hiếu cũng đã bị trò chơi này hấp dẫn rồi, nếu không cũng không mau online trở lại như thế. Có điều cô nàng vẫn cứ như vậy, vẫn rất biết cân nhắc cho người khác, không muốn làm trì trệ bước đi của mình.

Thôi, hôm nay là một ngày thứ Bảy khó có mà, phải theo kế hoạch mà làm thôi, không thể để uống phí được - phép thuật bậc bốn, mình đã cảm nhận được rồi, bây giờ đã có một chút kiến thức đại khái rồi, còn độ thuần thục thì cứ để gia tăng theo đà chiến đấu là được thôi, không nhất thiết phải bỏ riêng thật nhiều thời gian lẫn sức lực rèn luyện làm gì.

Cho nên Tần Nhực bèn gọi chào Hiếu Hiếu, hỏi tình trạng của nhau, sau đó mới trở về thị trấn Savis, đưa những chiến lợi phẩm nhận được trong nhiệm vụ thăng bậc đi giám định, trong đó bao gồm cả sợi dây chuyền màu lam đậm được NPC đạo sư cho nữa.

Kết quả giám định mười món chữ tím còn chưa có thì Tần Nhực đã giật mình phát hiện rằng sợi dây chuyền mà mình nhận được nhưng chưa hề để ý nhiều ấy, vậy mà là một món đồ chữ vàng...

Một món trang sức chữ vàng!

Trời ạ!

Trang sức chữ vàng bậc bốn, là thứ mà có giá nhưng không có hàng đấy! Nghe nói hiện giờ mặc dù có rất nhiều những kẻ mạnh có trọn bộ trang bị chữ vàng hay chữ cam, nhưng lại hiếm thấy nghe nói có ai có thể có được trọn bộ trang sức chữ vàng, thậm chí còn có người chẳng có lấy được một món trang sức chữ vàng nữa...

Có một đạo, trang sức chữ vàng còn được người ta nâng giá lên ngang bằng những trang bị chữ cam, thậm chí còn có người chấp nhận lấy trang bị chữ cam phổ thông đi đổi trang sức chữ vàng nữa! Bởi vậy có thể thấy được giá trị và mức độ hiếm hoi của những món trang sức chữ vàng trong trò chơi này.

Vừa nghĩ đến chuyện mình không ngờ lại nắm được trong tay một món trang sức chữ vàng, Tần Nhực khản trương đến mức phát run trong lòng. Hắn gian nan nuốt một ngụm nước bọt, sau đó nhanh chóng nhìn thoáng qua đám người chơi trong nơi giám định. Sau khi xác định không ai chú ý đến sợi dây chuyền này của mình cả, hắn mới nhanh chóng vờ vét đám trang bị chữ tím vào trong ba lô.

Rồi đặt sợi dây chuyền màu lam đậm vào vị trí cuối cùng, sau đó đóng trang bị chữ lam...

Ánh sáng màu vàng vừa lóe lên là đã tắt ngủm, đợi đến khi có người chơi hiếu kỳ đưa ánh mắt nhìn qua thì Tần Nhược đã sớm chụp lấy sợi dây chuyền chạy đến phương nào đó rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Nhiệm vụ kỳ quái - Nhân Tình Của Ron

Dây chuyền Miếng Băng:

Trang bị chữ vàng, tăng 5% độ hòa hợp nguyên tố, tăng 200 điểm HP tối đa, tăng 50 điểm MP tối đa; yêu cầu 70 điểm tinh thần, nghề nghiệp điều khiển nước, cấp 40.

Trên một con đường của thị trấn Savis, Tần Nhược si dại đứng một hồi lâu, mãi cho đến khi có người đẩy nhẹ phía sau lưng một cái, hắn mới giật mình hồi phục tinh thần, cảnh giác đóng lại bảng trang bị, sau đó nhìn vào khuôn mặt đẹp trai sáng sủa có phần quen thuộc bên cạnh.

- Anh thế nào rồi, sao gọi nhiều thế vẫn không nghe thấy? Trúng tà à? - Vu Hồng dùng thần sắc vừa tò mò vừa thân thiện nhìn nhìn Tần Nhược từ trên xuống dưới.

Bấy giờ Tần Nhược mới nhận ra đây là ai, bèn thào thở phào một hơi, sau đó trên mặt toát ra một nụ cười:

- Vu đại ca, là anh à? Khụ, vừa rồi tôi bận truyền âm với người ta nên không nghe thấy. Tìm tôi có việc à?

Vu Hồng cũng không nghi ngờ gì, y “à” lên một tiếng:

- Không có gì cả, chỉ là nhìn thấy anh đứng ngăn người trên đường như tượng gỗ thế kia nên mới qua chào hỏi thôi. O? Anh thăng bậc rồi à? Sao nhanh thế?

- Mới thăng bậc xong mấy tiếng đồng hồ trước thôi. Anh đang đi đâu đấy, em gái anh đâu rồi? - Đầu Tần Nhược vẫn còn đang lan man với một thuộc tính nọ của sợi dây chuyền Miếng Băng, nên mới thuận miệng hỏi như thế, nào ngờ Vu Hồng lại lập tức cười to lên, rồi dùng một ánh mắt thật đen tối chỉ chỉ vào Tần Nhược:

- Cái tên này, gặp sắc là quên hữu ngay, còn chưa nói được hai câu là đã bắt đầu hỏi đến em gái tôi rồi. Ý đồ rõ ràng quá rồi nhé!

Nhìn thấy Vu Hồng cười mình với một giọng cười thật gian xảo, Tần Nhược kinh ngạc hé hé miệng, trong đầu chợt hiện ra hình bóng thanh lệ của Từ Nguyệt Tiểu Yêu, bèn dờ khóc dờ cười xua tay giải thích:

- Không phải đâu không phải đâu, Vu đại ca anh đừng có hiểu lầm, chẳng qua tôi nhìn thấy anh đi một mình cho nên mới hiếu kỳ hỏi thôi.

- Ha ha ha, đừng che giấu nữa, ban ngày em gái tôi không online đâu, nó có sô diễn rồi.

- Sô diễn?

Tần Nhược sững sờ.

- Ủ, em gái tôi là diễn viên chuyên nghiệp mà, cho nên cuối tuần khá là bận. Thế nào, lần trước nó khiến anh tưởng thực rồi phải không hả? - Vu Hồng chớp chớp mắt với Tần Nhược, sau đó cười một cách xấu xa:

- Chứ không anh cho rằng tôi có thể bắt nó diễn trò đẩy phông? Có điều thiên phú diễn xuất của anh cũng không tệ đó, vậy mà lừa được người ta luôn... Ha ha ha, đây là do Tiểu Yêu nói với tôi đó.

- Àch... - Tần Nhược không nói gì. Hắn vốn cho rằng khi ở vùng đất tuyết, là do hắn khá đẹp trai nên Từ Nguyệt Tiểu Yêu mới có chút động lòng với hắn đấy chứ. Nào ngờ đụng phải chuyên gia diễn xuất rồi, thật là mất mặt quá... Thoáng chốc, chút đắc ý trong lòng Tần Nhược biến mất tăm.

Vu Hồng nhìn thoáng biểu tình của Tần Nhược là biết đã có thêm một tên con trai ngoan bị em gái mình lừa gạt rồi, bèn thờ dài một hơi rồi cười vỗ vỗ vai Tần Nhược:

- Người anh em, suy nghĩ thoáng chút đi, sau lưng em gái tôi có một đồng lớn con trai theo đuổi đó, nhưng người duy nhất có cơ hội sắm vai người yêu với nó chỉ có mình anh thôi, xem như anh may mắn rồi đó chứ.

Tần Nhược không nói gì, chỉ liếc nhìn Vu Hồng. Xem ra mình vẫn may mắn đấy chứ, sớm biết được chuyện này, nếu không còn tưởng rằng mình đẹp trai vạn người mê rồi đấy, như thế không tốt một chút nào.

Hắn bèn ngắt ngang lời an ủi tiếp theo của Vu Hồng bằng cách chuyển đề tài sang công hội Linh Đảnh Thuê:

- Được rồi không nói chuyện này nữa. Vu đại ca, anh đang đi đâu đấy? Lại định đi công bố nhiệm vụ à?

- À.

Vu Hồng làm sao không mong tâm trạng tên con trai thất tình trước mắt này tốt hơn một chút chứ, bèn thuận theo đề tài nói luôn:

- Hôm nay không đi công bố nhiệm vụ, chỉ là chơi một mình có chút nhàm chán nên định đến xem xem có nhiệm vụ thích hợp nào có thể nhận không đấy mà.

- Nhận nhiệm vụ? - Tần Nhưộc ngậy người nhìn Vu Hồng một thoáng, sau đó nhìn lại dòng người tập nập nơi cửa tòa nhà công hội Linh Đảnh Thuê:

- Nhận nhiệm vụ do người chơi hay là hệ thống công bố?

Nhiệm vụ do hệ thống công bố trong công hội Linh Đảnh Thuê là vô cùng nhiều, từ những cái đơn giản như đánh chết một só con sói bão táp, mọi chiến lợi phẩm thuộc về hệ thống, hệ thống trả lại một số tiền tương ứng cho người làm nhiệm vụ cho đến những cái phức tạp như theo dấu một con boss vương giả hay một con boss siêu cấp nào đó, hoặc là đến chiến trường Thần - Ma giết kẻ địch, v.v... Mà phần thưởng cũng là trăm màu ngàn vẻ, phong phú vô cùng!

Còn phần nhiệm vụ mà người chơi công bố thì chỉ cần nghĩ ra được, sau đó làm sao cho phù hợp với quy định là bất cứ chuyện gì cũng có thể trở thành nhiệm vụ được hết: từ chuyện thăm dò bản đồ mới, cho đến trả thù người chơi nào đó, hoặc là thuê dạng nghề nghiệp đặc định nào đó góp tổ tham gia nhiệm vụ, v.v...

Vu Hồng nói với hắn, từ sau lần nhìn thấy hắn chiến đấu ở vùng đất tuyết, y đã nảy sinh một khát khao mong muốn mạnh mẽ hơn!

Tần Nhưộc nghe mà cảm thấy xấu hổ vô cùng, hắn không ngờ rằng khi mình chỉ bậc ba là đã có thể dẫn dắt ý chí vươn lên của người khác rồi, mà thậm chí đó còn là một người chơi bậc bốn nữa, thật là quái dị quá.

Có điều lời nói tiếp theo của Vu Hồng lại khiến hắn phải nghiêm túc hơn.

Vu Hồng nói rằng hai ngày nay y vẫn luôn cố gắng rèn luyện các loại kỹ năng, đồng thời cũng tham khảo các bài viết về kiếm sĩ rồng lửa trên diễn đàn để định hướng phát triển cho mình. Cuối cùng, y cũng quyết định lựa chọn lợi dụng lực tấn công cao do không có hiệu quả đặc thù của nguyên tố lửa, phát triển theo hướng sát thương đốt cháy bất kể phòng ngự.

Hai ngày này y đã đem những trang bị hoặc những món linh tinh vô dụng trên người bán đi thành tiền, sau đó đến chợ mua mấy món trang bị cho kiếm sĩ rồng lửa, đều là những món tăng sát thương đốt cháy cả...

Đáng tiếc là số tiền dành dụm được của y cũng sắp hết rồi, cho nên mới phải đến công hội Linh Đảnh Thuê tìm một ít nhiệm vụ khá khó nhá, thù lao hơn 500 đồng vàng để làm.

Sau khi không hề che giấu kế hoạch rồi, Vu Hồng mới cười hỏi Tần Nhưộc:

- Anh thì sao? Thăng bậc rồi không đi làm quen với phép thuật mới mà lại một mình đứng ngăn người ở đây thế này?

- A, tôi không rảnh rồi đến vậy đâu, vẫn còn đang nghĩ xem đến bậc bốn rồi thì đi đâu đánh quái kiếm nhiều tiền hơn đây này. - Tần Nhưộc dờ khóc dờ cười nhún vai, nói ra sự phiền não trong lòng mình - những kỳ ngộ và thu hoạch mấy ngày nay đã khiến “sức ăn” của Tần Nhưộc tăng cao quá rồi, bây giờ hắn không thể lặng lại tâm tình để đi làm nghề cũ trong rừng Cain được nữa. Hiện giờ hắn đang mong bước lên nơi cao hơn, cố gắng biến 130.000 đồng vàng trong ba lô thành 500.000 đồng. Có lẽ đến một ngày nào đó, Tần Nhưộc sẽ có thời gian để thoải mái chơi trò chơi này, tập trung rèn luyện cấp bậc, vì mục tiêu ẩn sâu trong đáy lòng mình mà phấn đấu!

Lúc này, nghĩ đến sợi dây chuyền Miếng Băng nhận được từ nhiệm vụ thăng bậc, lẫn đám trang bị trong kho hàng, lòng Tần Nhưộc không nhịn được mà nóng lên.

- Ha ha, thật là tốt quá, xem ra chúng ta đều thiếu tiền như nhau rồi! Đi! Cùng đi vào bên trong thử vận may xem có nhiệm vụ thích hợp hay không...

Vu Hồng cười to rủ Tần Nhưộc, mà Tần Nhưộc thì bình thản gật đầu. Hiện giờ cũng vừa lúc hắn không có nơi nào định đi cả, thôi thì cứ theo lời Vu Hồng, vào thử vận may xem sao vậy.

Tức thì, hai người quàng vai bá cổ cùng hòa theo dòng người tập nập, chen vào trong công hội Linh Đảnh Thuê. Chỉ mấy phút sau, từ trong số những nhiệm vụ thù lao 200 đến 500 đồng vàng, Vu Hồng đã chọn được một nhiệm vụ thích hợp cho y. Y cười nhẹ, mon men đi qua bên cạnh Tần Nhưộc:

- Tôi đã chuẩn bị xong rồi, còn anh thì sao? Ở? Chỉ hướng lớn đó nha, nhiệm vụ từ một ngàn đến hai ngàn đồng vàng cơ à? - Khi nhìn thấy số thù lao của bảng nhiệm vụ trước mặt Tần Nhưộc, Vu Hồng giật mình lắm.

Bình thường, nhiệm vụ thù lao từ 200 đến 500 đồng vàng đều đã là những nhiệm vụ có chút khó khăn rồi, mà trong đó còn có thể có những nhiệm vụ thuộc dạng keo kiệt nữa, chẳng hạn như nhiệm vụ mà Vu Hồng chọn đây có thù lao là 400 đồng vàng, yêu cầu một mình giết 500 con vượn tuyết, toàn

bộ số tinh thạch băng rút ra sẽ tự động thuộc về người công bố nhiệm vụ hết (tinh thạch băng là một dạng vật liệu rèn rất thường thấy, có rất nhiều những quái vật hệ nước rút ra, tỷ lệ rút cũng không thấp, một viên thì giá chừng 10 đồng vàng), thông thường giết 500 con vượn tuyết thì chắc chắn sẽ được ít nhất 20 viên tinh thạch băng, thành ra trừ đi giá trị của bản thân tinh phách băng, Vu Hồng cũng chỉ kiếm lời được chừng 100 đồng vàng mà thôi.

Dù là như thế, Vu Hồng vẫn cảm thấy nhiệm vụ này là cái hợp lý nhất trong số các nhiệm vụ cùng bậc...

Cho nên, khi nhìn thấy Tần Nhưộc lựa chọn bảng nhiệm vụ từ 1.000 đồng vàng đến 2.000 đồng vàng, Vu Hồng không khỏi buồn bực: vì sao người ta cấp thấp mà chỉ hướng lại cao đáng sợ đến như thế? Y đương nhiên không biết rằng Tần Nhưộc thực ra chỉ là tùy tiện xem qua thể thôi, hắn nhìn một lượt các nhiệm vụ ngược từ thù lao 10.000 đồng vàng đến thù lao 1.000, 2.000, nhưng không phát hiện ra nhiệm vụ nào thích hợp với mình cả.

Nhiệm vụ thù lao từ 1.000 đồng vàng trở lên phần lớn đều cực kỳ nguy hiểm, trong đó có rất nhiều cái liên quan đến chiến trường Thần - Ma và ân oán giữa các người chơi, còn lại thì là nhiệm vụ cần những nghề nghiệp đặc thù... Tần Nhưộc không có cách nào nhận được.

Sau khi nghe Vu Hồng nói xong, hắn cũng vừa vắn xem đúng một nhiệm vụ kỳ quái nọ: đối tượng của nhiệm vụ là nghề điều khiển nước bậc bốn hoặc mục sư ánh sáng...

Nhiệm vụ này được công bố lúc 12h30, trong đó nói rõ rằng chỉ cần một thợ điều khiển nước bậc bốn hoặc một mục sư ánh sáng, người phù hợp với yêu cầu này sau khi nhận nhiệm vụ rồi thì lập tức đến cửa thôn Chiến Thần, dựa theo tọa độ tìm được người chơi Nhân Tinh Của Ron đang chờ, được cô đồng ý rồi thì mới xem như thực sự nhận nhiệm vụ. Tiếp đó, người làm nhiệm vụ dưới sự dẫn dắt của Nhân Tinh Của Ron tìm được Ron, trên đường tìm phải bảo đảm an toàn cho Nhân Tinh Của Ron. Sau khi tìm được Ron rồi, người làm nhiệm vụ sẽ lấy giá thị trường là 60 đồng vàng một bình thuốc ma lực bán hai tá cho Ron, như vậy người ấy sẽ nhận được phần thưởng của nhiệm vụ là 2.000 đồng vàng! Điều hạn chế duy nhất là trên đường làm nhiệm vụ thì không thể truyền âm cho bất cứ ai, nếu không sẽ tự động bị xem là thất bại.

Đơn giản vậy thôi sao? Tim Tần Nhưộc đập thật nhanh. Hắn không biết, sau lưng hắn, cặp mắt của Vu Hồng đã trừng lên thật lớn. Lòng Vu Hồng như đang gào thét: vì sao cái nhiệm vụ đơn giản thù lao cao như thế lại bắt buộc chuyên nhằm vào nghề điều khiển nước chứ? Thật là không có lẽ trời mà!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Tóc màu đỏ mắt màu lam, một lần phỏng vấn dẫn đến huyết án

Thôn chiến Thần, nghe thật bịp bợm mà cũng thật khí thế, nhưng điều quái dị chính là từ trước đến giờ Tần Nhưộc và Vu Hồng chưa bao giờ nghe nói tới cái thôn này cả. Hai người hỏi một ít bạn bè thì ngay cả Lục Tâm cũng không biết rằng có một nơi như vậy, cho nên khỏi cần phải nói tới chuyện có quen thuộc nơi đó hay không.

Có điều theo sự hạn chế và một ít manh mối từ nội dung của nhiệm vụ thì chuyện này hắn có liên quan đến một nhiệm vụ hoặc một con boss nào đó, cho nên người công bố không nói rõ địa điểm cụ thể.

Mặt khác, Vu Hồng còn nhắc nhở Tần Nhưộc rằng trong nhiệm vụ này chắc chắn ẩn chứa sự nguy hiểm chưa biết nào đó, nếu không đối phương chắc chắn sẽ không yêu cầu một người điều khiển nước hoặc một người mục sư đi cùng Nhân Tinh Của Ron đâu... Nhìn thì là có vẻ đi chung, sẵn tiện đưa thuốc cho một người tên là Ron đấy, nhưng thực tế thì lại có ngụ ý phải bảo vệ Nhân Tinh Của Ron đến một khu vực nguy hiểm nào đó.

Tần Nhưộc làm sao không phát hiện được điều này chứ?

Có điều đối phương đã yêu cầu chỉ cần một mục sư ánh sáng hoặc một thợ điều khiển nước là được rồi, vậy cũng tức là nói, quá trình làm nhiệm vụ này tuy sẽ có nguy hiểm, nhưng hắn là nằm ở trong phạm vi có thể khống chế được.

Cho nên sau một lúc suy nghĩ, Tần Nhưộc vẫn cứ nhận lấy nhiệm vụ ấy...

Tạm biệt Vu Hồng xong, Tần Nhưộc dựa theo lời nhắc trong nhiệm vụ, bỏ ra 10 đồng vàng dịch chuyển đến thôn Chiến Thần - một thôn nhỏ trông vô cùng cũ kỹ lẫn rách nát, hoàn toàn không hề có sự hùng tráng lẫn chói lọi như cái tên của mình.

Bước ra từ trận pháp dịch chuyển, Tần Nhưộc hoàn toàn không ngờ được cái thôn mà nhiệm vụ nhắc đến lại trông như thế này, cho nên hơi có chút giật mình. Hắn xem xét cái thôn chỉ có chừng mười ngôi nhà và cửa hàng ấy, cuối cùng trên một con đường thụt vào ở cạnh cửa thôn phát hiện thấy một kiến trúc lụp xụp rách nát - công hội Linh Đánh Thuê.

Thật là choáng!

Chẳng trách gì không ai biết đến nơi này, cái bộ dạng lụn bại này, rồi ngay cả công hội để chuyển nghề và quán rượu bình thường thôi cũng không có, cho dù có tên lính mới nào đó xuất hiện ở nơi đây, có lẽ cũng sẽ nhanh chóng rời khỏi chứ chẳng thèm nhớ đến tên nó luôn ấy chứ.

Cảnh tượng thâm đậm này khiến Tần Nhữc hơi hơi nhũn mày, bắt đầu hoài nghi về tính xác thực của nhiệm vụ lần này - cái nơi chìm không thêm ị này mà cũng xuất hiện nổi nhiệm vụ tốt hay là con boss nào à? Hắn nghĩ ngợi lắm.

Cố nén đi xung động muốn bỏ cuộc, Tần Nhữc quyết định đi về phía cửa thôn để tìm người chơi có cái tên Nhân Tinh Của Ron kia - nhiệm vụ này còn chưa bị hủy bỏ, tức là chắc chắn sẽ có một người chơi tên gọi Nhân Tinh Của Ron đứng ở tọa độ đã đưa ra, đây là điều không thể nghi ngờ.

Trước cửa không có ai, nhưng Tần Nhữc y theo tọa độ viết trong nhiệm vụ lần đến một bức tường đất cao chừng nửa người, phía sau đó có một cái cây, dưới tán cây là một người chơi nữ tóc màu hạt dẻ mắt màu lam. Người nữ này đang cầm kiếm, bên cạnh cô còn có một tên thợ nguyên tố nam nữa, Tần Nhữc gần như có thể chắc chắn được thân phận của cô gái này: Nhân Tinh Của Ron.

Cô gái này tuổi còn rất trẻ, không biết thuộc quốc tịch nào, nhưng từ khẩu âm có thể đoán được không phải là người Trung Quốc mà là người châu Âu, hoặc châu Mỹ, hoặc châu Đại Dương. Diện mạo cô ta cũng được, đáng người nóng bỏng, chỉ có điều ánh mắt có phần ngả ngớn, quá mức quyến rũ, quá mức hóp hồn, khiến người ta cảm thấy cô ta không được nghiêm chỉnh cho lắm. Tần Nhữc thì cảm thấy điều này thật sự rất phù hợp với tên của cô ta.

Cùng với lúc Tần Nhữc trông thấy hai người nọ, hắn cũng nhận được hai ánh mắt khác thường, trong đó có một là ánh mắt cảnh giác.

Tên thợ nguyên tố nam kia rất khàn trương nhìn lướt qua Tần Nhữc, sau đó lập tức quay mặt qua nói một câu gì đó với cô gái kia, kết quả là cô ta chẳng có một chút phản ứng nào, đôi mắt màu lam sáng lấp lánh vẫn chăm chú nhìn vào Tần Nhữc, soi mói từ trên xuống dưới, có vẻ như đang đánh giá gì đó.

Tần Nhữc hơi thọt trong lòng. Hắn đột nhiên cảm thấy người mình không được tự nhiên cho lắm, thậm nghĩ: lẽ nào cô nàng này đang tuyển bạn tình sao?

- Xin hỏi... - Sau một chút chần chờ, Tần Nhữc mới sực nhớ ra mình đã phải bỏ ra 10 đồng vàng tiền lộ phí rồi, cho nên đành mở miệng hỏi ra. Hắn còn đang định hỏi xem đối phương có phải Nhân Tinh Của Ron không và mình có phù hợp với điều kiện thuê hay không thì người chơi nữ kia đã gật gật đầu, sau đó để mặc tên thợ nguyên tố nam kia, bước về phía Tần Nhữc, nói:

- Ừm, là anh đi!

Lời của cô ta vừa dứt, sắc mặt tên thợ nguyên tố kia cũng biến đổi.

Vọt tới trước mặt cô ta, y quát:

- Mẹ, con lằng lự này, mày có ý gì? Lúc tao đến đây mày hỏi này hỏi nọ, tao trả lời mày suốt cả nửa ngày trời mày cũng chỉ nói là chờ cân nhắc, còn thẳng nhai mặt trắng này vừa qua đây mày chưa nói nửa câu là đã gật đầu rồi, mẹ nó mày chọc tao à?

Mãi đến lúc này, Tần Nhữc mới biết rằng hóa ra người này cũng không phải đồng đội của Nhân Tinh Của Ron, mà là một tên thợ điều khiển nước bậc bốn đến đây phỏng vấn giống như mình. Có điều nghe thấy người này quát lên như thế, hắn hơi hơi nhũn mày liếc nhìn Nhân Tinh Của Ron, xem xem cô ta trả lời ra sao. Hắn không muốn giống như người kia, bị đem ra làm trò hề.

Nhân Tinh Của Ron khinh bỉ liếc người kia, sau đó “hừ” một tiếng, nói:

- Ai hỏi này hỏi nọ? Là mày cứ quần lấy tao khoe khoang trang bị của mày đấy chứ? Cũng không tự nhìn lại bản thân là cái thứ gì đi, dùng loại ánh mắt ấy nhìn vào tao, có phải mày chưa từng nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp bao giờ hay không? Hay là cảm thấy cái tên của tao rất là thấp hèn, có thể tùy tiện để thứ rác rưởi như mày đùa bỡn? Nếu không phải vì thấy nhiệm vụ ư ư người nhận thì tao đã sớm cho mày cút khỏi rồi!

Tần Nhữc một lần nữa không biết nên nói gì. Có điều, cô gái này nói cũng có lý, cái tên kia lúc trước đúng là đúng có phần gần cô ta thật, mặc dù không thấy được ánh mắt thế nào, nhưng khoảng cách thì đúng là mập mờ lắm. Mặt khác, người này vừa mở miệng là mắng người khác lằng lự, đề tiện, chắc là nhân phẩm cũng chả ra sao.

Tần Nhữc cảm thấy không vừa mắt tên điều khiển nước kia, còn đối phương thì tựa như uống nhầm thuốc vậy, nghiêng răng nghiêng lợi lắc đầu, rồi sau đó gật gật đầu với Nhân Tinh Của Ron, cười lạnh nói:

- Tốt, rất tốt! Được! Mày chờ đó! - Càng về sau, ngữ khí của tên này càng ác độc hơn, mà trong con ngươi của y cũng rõ ràng lộ ra vẻ hung dữ. Tiếp đó, y cúi đầu im lặng, miệng không ngừng nhấp nháy. Không cần phải nói, Tần Nhữc và Nhân Tinh Của Ron đều có thể rõ ràng biết được tên này đã thẹn quá hóa giận, chuẩn bị gọi người đến gây chuyện rồi!

Tần Nhữc không ngờ một nhiệm vụ đang yên đang lành lại biến đổi thành ra thế này, cho nên nhất thời có chút mờ mịt... Hắn nhìn ánh mắt lạnh như sương giá của Nhân Tinh Của Ron, sau đó nhìn tên điều khiển nước đang truyền âm gọi người đồng đội kia, trong lòng cảm thấy nặng nề.

Ngay khi hắn đang đang suy nghĩ xem mình nên làm gì thì lời nhắc của hệ thống đã vang lên bên tai:

- Nhận nhiệm vụ thành công, nhiệm vụ bắt đầu: nhận nhiệm vụ từ Nhân Tinh Của Ron, dọc đường phải chịu trách nhiệm về sự an nguy của Nhân Tinh Của Ron, làm theo chỉ thị của cô ta để tìm được Ron... Nếu Nhân Tinh Của Ron bị quái vật giết chết, nhiệm vụ sẽ thất bại. Nếu Nhân Tinh Của Ron không chết nhưng trong vòng một tiếng đồng hồ không tìm được Ron thì Nhân Tinh Của Ron sẽ phải giao ra 500 đồng vàng làm bồi thường; mỗi qua một tiếng đồng hồ sẽ tăng lên 500 đồng vàng!

Nhận được lời nhắc xong, Tần Nhữc lập tức cảm thấy cánh tay bị túm chặt, sau đó bị người ta kéo chạy đi, đồng thời bên tai vang lên tiếng của Nhân

Tinh Của Ron:

- Đừng để ý tới thằng ấy, một thằng điên mà thôi.

- Bỏ mày là thằng điên à? Con điểm thối này, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt? Mày định mang thằng nhãi mặt trắng ấy đi đâu? Ha ha, bỏ mày nói cho mày biết, hôm nay mày đừng mong đi đâu cả, tao sẽ gọi người đến bám theo, chơi cho mày chết! - Tên điều khiển nước kia cười to đuổi theo, trong miệng thì lại phun ra những lời nói ô uế khiến Tần Nhưộc nhăn tít lông mày lại, một bên chạy theo Nhân Tinh Của Ron, một bên lại trừng mắt với tên kia:

- Miệng mồm tốt nhất sạch sẽ một chút! - Hắn không hề trêu chọc đến tên kia, không ngờ lại bị vạ lây như thế này.

Nào ngờ nhân phẩm tên kia quả thật thấp kém đến cùng cực, ánh mắt hung tợn thâm hiểm của y từ trên người Nhân Tinh Của Ron chuyển qua người Tần Nhưộc, cười lạnh nói:

- Thế nào, nóng ruột rồi phải không? Gấp gáp đi đánh đả chiến với con điểm thối này như vậy à? Còn nhiệm vụ cái chó ấy, tao nhỏ, chỉ là một con điểm thích mấy thằng mặt trắng mà thôi!

Lại một lần nữa nhận lấy những lời ô uế, Tần Nhưộc tức giận đến mức gân xanh giật giật. Vào trong trò chơi đã lâu rồi nhưng hắn chưa từng gặp phải một người chơi nào vô lại và vô sỉ đến như thế.

- Cút!

- Ha ha, thằng nhãi thối, đừng có mà hô hào với ông nội mày, thừa lúc người của tao còn chưa qua thì thành thành thật thật cút đi, nếu không lát nữa tao đập bẹp mày luôn đấy!

Tên điều khiển nước ấy vẫn còn đuổi theo sau không ngừng kêu gào, mà tốc độ của Tần Nhưộc thì lại giống với y, không thể nào thoát khỏi được. Nhất thời, hắn cảm thấy nhức đầu không thôi - hắn đích thực chưa có kinh nghiệm đối phó với loại người như thế này.

- Làm thế nào đây?

Tần Nhưộc nghiêng đầu hỏi Nhân Tinh Của Ron. Có người quấy rối thì nhân tố nguy hiểm của nhiệm vụ này đã lớn hơn nhiều lắm, hắn cũng không muốn mình chết đi một cách lãng xẹt như thế này, bất kể là chết trong tay quái vật hay là người chơi cũng thế, ba món chữ vàng trên người nếu rùi ro bị rớt ra thì thật là muốn hối hận cũng không kịp.

Nhân Tinh Của Ron dường như không chút để ý, chỉ quay đầu lại hừ một tiếng, đang định nói gì đó thì tên phía sau đã kêu lên:

- Ha ha ha, xem thằng mặt trắng mày chọn kìa, khả năng không có, một chút chủ kiến cũng không, đi theo tao chơi còn hơn... A! - Tên này còn chưa nói xong thì đã kêu hoảng lên một tiếng, té ngựa ra sau, bốn chân chổng lên trời.

- Ờ?

Nhân Tinh Của Ron nhìn thân hình đang ngã xuống của tên nọ, rồi nhìn khối băng đột nhiên nhô ra dưới chân y, hơi hơi nhíu mi, sau đó đột nhiên dừng lại. Tiếp đó, một ánh kiếm nóng đến kinh người xẹt xuống trước mặt Tần Nhưộc - Chém Hư Không!

Tên điều khiển nước kia còn chưa kịp bò lên thì đã bị ánh kiếm sắc bén đó chém đứt ngang người, nơi eo máu chảy ra ào ạt, cuối cùng cũng nằm im, thi thể đối mặt với trời xanh mây trắng..

Thế giới thanh tịnh rồi! Sắc mặt của Nhân Tinh Của Ron không chút biến đổi, thậm chí cô còn không hề nhìn cái xác chết kia lấy một cái nữa, chỉ thu kiếm lại và dùng khẩu âm cực kỳ “hước ngoàì” nói với Tần Nhưộc:

- Đều tại anh cả, hại tôi lãng phí mất 1 điểm vinh dự rồi. Bây giờ yên tĩnh rồi, đi thôi.

Tần Nhưộc hơi hé hé miệng, nhưng mãi vẫn không nói được nên tiếng nào. Hắn như một con rối chạy theo Nhân Tinh Của Ron, một bên dùng ánh mắt khác với lúc đầu nhìn theo cô ta, một bên thì thỉnh thoảng quay đầu nhìn về cái xác im lìm đằng kia, trong lòng rất muốn nói rằng vừa rồi hắn chẳng qua chỉ đơn thuần muốn trút giận một chút mà thôi...

Thật đấy!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Không Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Thay đổi cách nhìn, hẻm núi Khảo Nghiệm Chiến

Thần

Lúc vừa mới nhìn thấy Nhân Tinh Của Ron, Tàn Nhực vẫn còn vì tên của cô ta mà cho rằng cô ta là một người phụ nữ có phần dễ dãi, không được tự trọng cho lắm, nhưng khi hạ thủ tên điều khiển nước kia, hình tượng của cô ta trong suy nghĩ của Tàn Nhực đã biến thành một phụ nữ vừa có thực lực lại vừa có phần dễ dãi.

Một nhất kiếm kia bất kể là từ góc độ thẩm mỹ hay là góc độ thực lực thì cũng đều cực kỳ tuyệt! Ít nhất thì ở trong mắt của Tàn Nhực, thực lực bùng nổ trong nháy mắt đó của Nhân Tinh Của Ron đã vượt khỏi mức của Tiểu Thanh và Vu Hồng, có lẽ vẫn còn một chút khoảng cách nữa với Lục Tâm, nhưng bàn về thực lực thì tuyệt đối không phải dạng mà các kiếm sĩ rồng lửa tầm thường có thể so sánh nổi.

Vẫn còn một điều khác nữa, đó là dựa theo lời của đám Lục Tâm, Tàn Nhực cũng biết được thêm một chút về sự nguy hiểm và tàn nhẫn ở trong chiến trường Thần - Ma, mà Nhân Tinh Của Ron có thể bình thân tiêu hao một điểm vinh dự như thế cũng chứng minh được rằng cô ta là người từng trải chiến trường Thần - Ma, hơn nữa còn có khả năng là có không ít điểm vinh dự!

Sự suy đoán ấy đủ để khiến Tàn Nhực phải dùng một ánh mắt khác mà nhìn cô gái có cái tên không mấy xuôi tai này.

Trên đường đi, những biểu hiện của Nhân Tinh Của Ron lại một lần nữa khiến Tàn Nhực phải thay đổi cái nhìn!

Sau khi đánh chết tên điều khiển nước kia, Nhân Tinh Của Ron đã thay đổi đường đi, rẽ sang một hướng khác... Rất hiển nhiên, lúc tên kia bám theo sau lưng hai người là o, con đường mà Nhân Tinh Của Ron đi không phải là để tìm Ron rồi. Điều này khiến Tàn Nhực không khỏi sinh lòng hoài nghi rằng lúc tên kia mở miệng phun ra những lời thối tha ấy, cô gái này đã sớm sinh lòng muốn giết y rồi!

Tàn Nhực bèn hỏi ra vấn đề này, nhưng Nhân Tinh Của Ron không hề quay đầu lại mà nói:

- Vốn định dẫn đi xa hơn một chút nữa, nhưng không ngờ anh lại ra tay trước rồi. - Nói đến đây, cô hơi dừng lại một thoáng, sau đó nói tiếp với một nét cười thoáng qua mặt:

- Anh rất gian xảo, sau đó tôi nghĩ lại mới nhớ ra rằng lúc đó anh không hề trực tiếp tấn công ác ý với tên kia.

- Không thể nói là gian xảo được.

Tàn Nhực sửa chữa lại lời của cô.

- Rồi, coi như anh thông minh vậy. - Cô gái tóc màu hạt dẻ nhanh chóng ngắt ngang, sau đó dường như sức nhớ đến điều gì đó, bèn mở cái “máy nói” của mình ra:

- Cái tên đáng ghét kia bây giờ cho dù có gọi bạn gọi bè của hắn đến đi nữa, cũng không biết hướng đi chính xác của chúng ta đâu, không cần phải lo hắn sẽ quấy rối lúc chúng ta làm nhiệm vụ. À, nói cho tôi biết chi tiết về anh đi.

- Cô muốn biết điều gì?

- Ừm... Cấp bậc thuật Thủy Liệu của anh này, rồi phép Màng Băng và Lá Chấn Xanh Thắm nữa...

- Không cần hỏi năng lực chiến đấu của tôi sao? Tôi nhớ trong nhiệm vụ có một điều là phải hộ tống cô an toàn đi gặp người tình của cô mà? - Tàn Nhực không đáp lời mà hỏi ngược lại.

- Người tình? Ha ha ha, tôi thích cái từ này đấy. Có điều hộ tống thì cũng có nhiều nghĩa. Bảo vệ tốt bản thân anh, sau đó đi theo sau thêm máu cho tôi, đây là trách nhiệm của anh đấy. - Qua lời nói, Nhân Tinh Của Ron lộ ra một vẻ tự tin thật rõ ràng, khiến Tàn Nhực thầm bật cười vì lần này mình lại đi làm bảo mẫu nữa rồi, hơn nữa còn là đi làm bảo mẫu cho một người chơi có thực lực rất khá nữa chứ, vận mệnh thật là kỳ diệu quá đi.

Tức thì, hắn kể ra tình trạng hiện giờ của bản thân cho Nhân Tinh Của Ron. Nhân Tinh Của Ron sững sốt, rốt cục cũng quay đầu lại:

- Anh vừa mới thăng bậc sao?

Tàn Nhực rất thật thà gật gù đầu. Dù sao thì hắn cũng đã được Nhân Tinh Của Ron đồng ý rồi, đã chính thức nhận nhiệm vụ rồi, sẽ không sợ cô ta đòi ý làm gì... - Dù cho chủ thuê có hủy bỏ nhiệm vụ giữa chừng thì vẫn phải giao ra toàn bộ thù lao.

Nhân Tinh Của Ron đau khổ che trán, hiển nhiên không thể nào đoán ra nổi rằng mình lại thuê phải một tên mới thoát khỏi hàng ngũ gà con như thế này. Cô bèn chăm chú nhìn Tàn Nhực, mấy giây sau đó mới cảm khái nói:

- Lá gan của anh lớn thực đấy.

- Cảm ơn đã khen ngợi. Có điều nếu cô đã cho rằng chỉ cần một mục sư ánh sáng hoặc một thợ điều khiển nước bậc bốn là đủ để hộ tống cô, vậy thì tôi thấy rằng... Tôi hẳn có thể làm được!

Khi Tàn Nhực nói ra câu này, ngữ khí cũng lộ ra một vẻ tự tin cực kỳ rõ ràng, khiến ánh mắt của Nhân Tinh Của Ron như sáng lên.

Đây cũng không phải Tàn Nhược khoe khoang, mà là đã được hệ thống thừa nhận rồi - trong những thợ điều khiển nước hiện nay, có bao nhiêu người có thể gặp được nhiệm vụ thăng bậc có độ khó lớn đến như thế chứ? Hơn nữa lại còn có bao nhiêu người có thể từ năm mươi con sói tuyết, ba mươi con vượn tuyết, mười lăm con măng xà tuyết và một con Tuyết Kim Cương, hai con khổng lồ tuyết thoát thân không tổn hao gì chứ?

Còn nữa! Trước khi đến đây, Tàn Nhược đã thay chiếc áo Ác Ma Băng Cuồng Bạo và sợi dây chuyền Miếng Băng vào rồi, HP từ 680 điểm đã tăng vọt thành 880 điểm, cho dù đối mặt với bất cứ tình huống nào cũng đều có thể có sức đánh một trận hết! Càng huống chi, tốc độ ngưng tụ phép thuật của hắn đã được nâng lên tổng cộng 25%, mức thương tổn nguyên tố được tăng lên 10%, hiệu quả phép thuật được tăng lên 8% rồi... Hiện Tàn Nhược đang ở trạng thái mạnh nhất từ trước đến nay.

Tuy bản thân hắn còn chưa biết mình sẽ làm được đến mức nào, nhưng hắn vẫn vững tin rằng... bản thân mình tuyệt đối sẽ không kém hơn bất cứ một tên thợ điều khiển nước bậc bốn loại trung nào cả!

- Được rồi!

Nhân Tinh Của Ron xem như đã chấp nhận, không còn truy cứu chuyện Tàn Nhược là một tên gà con vừa mới thăng bậc nữa, mà bắt đầu nói đến những điều cần chú ý trong nhiệm vụ này. Cô không mong rằng Tàn Nhược sẽ gục ngã giữa đường, bởi vì như vậy sẽ làm lãng phí thời gian nhiều hơn, sẽ khiến xảy ra nhiều điều không mong muốn (trong đó bao gồm cả tên rác rưởi mà cô vừa mới giết chết).

Dưới sự giải thích của Nhân Tinh Của Ron, Tàn Nhược dù còn chưa hiểu rõ lắm rằng mình sắp phải đối mặt với loại quái vật nào, nhưng cũng biết được rằng nơi Nhân Tinh Của Ron muốn đến là một hẻm núi vô cùng hẹp hòi, số lượng quái vật bên trong không ít, mà cấp bậc thì khoảng từ 45 đến 47.

Trong đó còn có một số con sở hữu phép thuật tấn công diện rộng nữa!

Tàn Nhược nghe mà hơi hơi hít khê vào. Rốt cục hắn cũng biết lý do mà Nhân Tinh Của Ron nói là gan của hắn lớn rồi - xông qua một bầy quái vật cấp cao như thế, độ khó này có vẻ không nhỏ đâu!

Nhíu nhíu mày, Tàn Nhược hỏi:

- Kế hoạch của cô là gì? - Hắn tin rằng Nhân Tinh Của Ron một là có thực lực rất mạnh và rất tự tin, hai là có kế hoạch gì đó có thể xông qua được.

- Rất vui rằng anh không bị hãi đến bình cả ra quần, xem ra anh rất tự tin với bản thân của mình đấy. - Lần này đến phiên Nhân Tinh Của Ron phải nhìn Tàn Nhược với ánh mắt khác. Đôi mắt tràn đầy sự thông minh của cô nhìn chằm chằm vào hắn, cô cười với vẻ hài lòng.

Dưới cái nhìn của cô, một tên điều khiển nước mới thăng bậc, dưới tình hình thế này mà vẫn còn giữ được sự bình tĩnh và suy nghĩ của riêng mình, hắn phải có chút thực lực nào đó - cho dù cô rất thắc mắc rằng một người chơi có thực lực như thế sao đến bây giờ mới thăng được bậc bốn, sao đến bây giờ vẫn còn mặc những món trang bị rác rưởi như thế này, chỉ có áo choàng và gậy phép là còn được mất một chút thôi...

- Kế hoạch rất đơn giản, anh mở màn chắn đi theo sau, tôi phụ trách thu hút hòa lực của quái vật. Đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi, trang bị của tôi vẫn là khá tốt đấy...

Nghe thấy thế, Tàn Nhược trầm ngâm một chốc, sau đó mới nói:

- Thực ra... Tôi cảm thấy mục đích cuối cùng của nhiệm vụ này hẳn phải là hộ tống bản thân cô đi vào, còn thuốc chi là mướn có thôi, đúng không?

- Thông minh.

Về mặt của Nhân Tinh Của Ron hơi thay đổi, nhưng nháy mắt đã khôi phục lại. Cô cười với Tàn Nhược một cái, sau đó không bàn tiếp mà chỉ vào hẻm núi phía trước mặt:

- Đến rồi!

Hẻm núi ở trước mặt hai người rộng không đầy 20 mét, bên trong có rất nhiều những bóng dáng qua lại; chiều dài dự tính là 100 mét. Nơi này dường như còn ác liệt hơn cả trong lời kể vừa rồi của Nhân Tinh Của Ron nữa.

Tàn Nhược nhìn mà trong lòng đập chùng không thôi. Chỉ có hai người thôi, cùng dụ quái và xông qua chỉ sợ sẽ không được, nếu bất cẩn một chút thì khả năng bị chết cũng sẽ lớn lắm. Lần đầu tiên hắn sinh ra cảm xúc nghi ngờ rằng cô gái tóc màu hạt dẻ trước mặt mình đây đang coi mình như một trò đùa...

- Nếu anh không định từ bỏ nhiệm vụ giữa chừng thì ngay bây giờ bắt đầu mở ra Màng Băng và Lá Chắn Xanh Thẫm đi. Cứ đi theo sát tôi, khi vào bên trong phải chú ý tăng máu cho tôi bất cứ lúc nào, còn anh chịu sự tấn công ít, cứ uống thuốc là được!

Tàn Nhược im lặng một hồi. Hắn nhìn nhìn đám quái vật bên trong hẻm núi, rồi lại nhìn nhìn Nhân Tinh Của Ron. Nếu không nhờ trước đó đã nhìn thấy chiến lực thực sự của cô, đồng thời cũng hiểu thêm một ít điều về cô thì chắc chắn hắn đã cho rằng cô gái này bị điên mất rồi ấy chứ!

- Cô chắc chắn rằng như vậy là có thể xông qua được chứ?

- Vậy còn phải xem biểu hiện của anh nữa.

Nhân Tinh Của Ron dường như không chút lo lắng sẽ gặp phải nguy hiểm ở trong hẻm núi này.

Tần Nhược dẫn đo một lúc, sau đó thấy vẻ cười cợt trong mắt cô gái kia càng lúc càng đậm hơn, bèn gật đầu nói:

- Ngay cả cô cũng không sợ, vậy tôi thì có gì phải lo lắng chứ? Đi thì đi!

Tần Nhược trầm tính lại, nếu hắc khôi động hai lớp bảo vệ, đồng thời tăng thêm khả năng khống chế nguyên tố nước thì sẽ không có gì phải lo lắng cả, dù sao thì người phải trực tiếp chống cự quái vật cũng có phải là hắc đầu.

Nếu giữa đường thật sự xảy ra điều gì ngoài ý muốn, vậy đó cũng chỉ là chuyện của Nhân Tinh Của Ron thôi, còn hắc nhờ hai lớp bảo vệ, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không bị trúng bất cứ trạng thái tiêu cực nào, như vậy với 880 điểm HP, cũng có thể chống chọi được một khoảng thời gian. Chỉ cần không vào sâu quá thì muốn thoát ra cũng không phải khó khăn gì.

Nhìn thấy Tần Nhược chấp nhận, Nhân Tinh Của Ron giật mình, dùng ánh mắt quái lạ dò xét hắc một lần từ trên xuống dưới:

- Anh thật sự không lo lắng một chút nào sao?

- Nói thừa, không lo lắng mới là lạ đấy, tôi sợ rằng cô mới đi được một nửa thì đã bị quái bên trong giết rồi... Đến lúc đó số thuốc mà tôi tốn thất biết lấy ai ra bồi thường chứ? Đúng rồi, bây giờ phải bàn bạc xong xuôi đã, số thuốc mà tôi tiêu hao dọc đường thì tính thế nào đây? Còn nữa, làm sao tôi dám chắc được qua khỏi hẻm núi này thì còn có khu vực nào nguy hiểm hơn nữa chứ? Đường đi quá xa, cô nhất định phải chịu trách nhiệm về toàn bộ số thuốc mà lực mà tôi tiêu hao đấy!

Hướng mà Tần Nhược tính toán lại khác với hướng mà Nhân Tinh Của Ron đang lo lắng. Nhân Tinh Của Ron nhìn chằm chằm Tần Nhược đến nửa ngày, sau đó giao dịch qua cho Tần Nhược 5 bình thuốc ma lực cỡ trung...

Giao dịch xong, nhìn thấy Tần Nhược cấp tốc mở ra Màng băng, Nhân Tinh Của Ron lắc đầu: thật không biết tên này thực sự tự tin hay là can đảm đến mức không biết trời cao đất dày gì nữa đây.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Đấu khí rồng lửa thực thể hóa

Người dịch: Xanh Trời Xanh Nước

Còn chưa đến gần, đã nghe được từng tiếng gào, tiếng rống của lũ quái vật truyền đến, Nhân Tinh Của Ron và Tần Nhược không thể tiếp tục giữ vững sắc mặt bình tĩnh được nữa. Trong tay Nhân Tinh Của Ron không biết từ khi nào đã xuất hiện một thanh kiếm màu vàng chói, cô trầm giọng lạnh nhạt nói với Tần Nhược:

- Theo sát! Chết rồi đừng trách tôi! - Lúc này, trông cô làm gì còn nửa chút đặc điểm “nhân tình nhân nghĩa” nào nữa? Tần Nhược thực là rất thắc mắc không biết cô ta lấy cái tên ấy là có ý hay không... Có điều hắc không để bụng lời nhắc “hảo tâm” kia, chỉ không mện không nhặt trả lời một câu:

- Tự quan tâm bản thân cô đi.

Nhân Tinh Của Ron bắt mắt “hừ” một tiếng, sau đó tựa như giận dữ, tăng nhanh tốc độ phóng vào trong hẻm núi. Tốc độ của cô cực nhanh, trong nháy mắt đã bỏ xa Tần Nhược đến mấy mét...

Tần Nhược không hề khản trương. Lúc bị quái vật tấn công thì khoảng cách ngoài 10 mét mới thật sự là khoảng cách an toàn, hơn nữa đến lúc đó tốc độ của Nhân Tinh Của Ron chắc chắn không tránh khỏi bị chậm lại, cho nên chỉ cần hắc đảm bảo phép Thủy Liệu có thể đứng lúc hạ trúng người của cô là đủ lắm rồi! Tức thì hắc không nhanh không chậm theo sát Nhân Tinh Của Ron, bước vào trong hẻm núi Khảo Nghiệm Chiến Thần này!

“Grào!!!”

Nhân Tinh Của Ron vừa đặt chân vào địa phận của hẻm núi thì trong nơi âm u xa xa, mấy con quái vật bậc bốn cảm nhận được mùi của kẻ xâm nhập ngay. Cả thấy hẻm núi như sôi trào lên, những tiếng gầm nóng nảy vang dội, trong đó kèm theo cả sự hưng phấn khó thể kiềm nén nữa, có mấy con ngay lập tức quay đầu nhảy vồ vào hai kẻ mạo hiểm đáng kia!

Như thế vẫn chưa phải là tất cả, càng lúc càng có nhiều con quái vật ào ào lao qua tựa như người được mùi thịt. Dường như tất cả chúng đều tập hợp lại đây rồi...

Sắc mặt Tần Nhược trắng bệch, hắc hoàn toàn không ngờ được là đám quái vật trong hẻm núi này lại không kháng nổi sự kích thích như thế. Hai người mới chỉ đặt chân vào trong phạm vi hẻm núi thôi, sao lại giống như tất cả quái vật trong ấy đều nhận được tin như thế này? Nếu thực sự lao vào trong ấy thì mỗi con chỉ cần đánh ra một đòn, hai người không còn thừa được một mẫu xương ấy chứ.

Có điều sau khi nhìn thấy ánh mắt của Nhân Tinh Cửa Ron đột nhiên quay lại nhìn mình, Tần Nhược vẫn đành cố gắng không giảm tốc độ, trong lòng thì giữ lấy một chút hy vọng mong manh - xem xem cô sẽ ứng phó thế nào nào, nếu thật sự không nổi thì dù sao cũng mới chỉ bước chân vào miệng hẻm núi thôi, muốn rời đi là hoàn toàn có thể đấy; nếu cô chết mất rồi thì sẽ không thể nào trách gì tôi được...

Lúc này thật ra Nhân Tinh Cửa Ron cũng có chút lo lắng, cô lo rằng sau khi nhìn thấy tận mắt cảnh tượng trong hẻm núi và nhận ra được sự nguy hiểm trước mặt, Tần Nhược sẽ đột nhiên chạy mất, như vậy thì một mình cô dù có tuyệt kỹ kia đi chăng nữa, một mình một ngựa cũng không thể nào có khả năng chạy vào nổi. Chỉ khi có người trợ giúp thì cô mới có thể xông qua được, cho nên sự can đảm của Tần Nhược, vào thời khắc này, lại trở nên quan trọng vô cùng!

Vấn may, tên “linh đánh thuê” này phải can đảm hơn hai lần trước nhiều lắm, vẫn cứ theo sát không trễ dù chỉ một bước, mà động tác cũng không vì sự nguy hiểm trong hẻm núi mà trở nên luống cuống.

Nhân Tinh Cửa Ron ngoảnh đầu lại nhìn, sau đó trong lòng thầm thở phào một hơi. Tiếp theo, ánh mắt cô chợt nghiêm lại - đã có quái vật tiến vào phạm vi tấn công...

Một giây sau, Tần Nhược chợt thấy cách hẻm chừng 10 mét, toàn bộ thân hình của Nhân Tinh Cửa Ron chợt bốc lên một ngọn lửa chói mắt màu đỏ. Cô mang theo ngọn lửa này vọt tới những con quái vật không lồ trước mặt.

Đấu khí thực thể hóa?!

Đấu khí rồng lửa cấp đỉnh điểm?

Cô gái này...

Tần Nhược dồn dập hít vào những luồng hơi lạnh. Hắn chăm chăm nhìn vào ngọn lửa trên người của Nhân Tinh Cửa Ron, trong mắt lóe lên một ánh sáng lạ thường; thật không ngờ lại gặp được dạng đấu khí thực thể hóa mà trên diễn đàn cực kỳ ít thấy giới thiệu này đây, mà nó lại còn xuất hiện ở trên người một cô gái ngoại quốc mình mới chỉ gặp lần đầu, và có một cái tên rất ư là oái oăm nữa chứ!

Thật là lợi hại quá đi mất!

Theo lời đồn thì muốn thắng đấu khí bậc bốn lên đến cấp đỉnh điểm, cần khởi động liên tục không ngủ không nghỉ không gián đoạn đến 1 tháng mới xong. Nó thậm chí còn khó luyện hơn các phép thuật dạng “màng” của nghề nguyên tố bậc bốn nữa... Đến bây giờ, cũng chỉ có ít ỏi gần trăm cường giả cấp đỉnh của bậc bốn mới đạt được thôi, thật không ngờ...

Cô nàng này rốt cục là ai vậy chứ, lại lợi hại đến như vậy?

Lúc này, Tần Nhược bắt đầu tràn ngập lòng tin với Nhân Tinh Cửa Ron - một người chơi có thực lực như thế, tuyệt đối sẽ không làm chuyện không chắc chắn đâu, cho dù mình có rời đi giữa đường đi nữa, người ta chắc cũng sẽ có khả năng một mình băng qua vòng vây được đấy. Dù sao đi nữa, đấu khí rồng lửa cấp đỉnh điểm cũng là đại diện cho một thực lực không tầm thường mà.

Đấu khí bậc bốn, ngoài việc tăng toàn diện 40 điểm phòng ngự, tấn công, tốc độ và kháng tính ra thì còn có thêm một năng lực thuộc tính riêng của hệ phái nữa.

Năng lực thuộc tính của đấu khí rồng lửa chính là tổn thương do ngọn lửa thực thể hóa gây ra, phạm bất cứ ai đến gần mục tiêu trong vòng 1 mét, đều sẽ bị lửa tấn công theo sự chỉ huy của người sử dụng, mỗi giây 50 điểm tổn thương, bỏ qua lực phòng ngự.

Có trạng thái thuộc tính mạnh mẽ như thế, Tần Nhược rất khó có thể tưởng tượng ra được còn có loại quái vật bậc bốn nào có thể gây nguy hiểm được cho Nhân Tinh Cửa Ron nữa...

Quả nhiên!

Những loại kỹ năng, phép thuật tấn công đơn mục tiêu do đám quái vật bậc bốn xung quanh tung ra mặc dù nhìn thì mạnh mẽ đấy, mặc dù đều trúng đích hết đấy, nhưng mức tổn thương gây ra cho Nhân Tinh Cửa Ron lại không thấy được rõ ràng. Tần Nhược nhanh chóng quăng một phép Thủy Liệu qua, ngay lập tức bổ sung HP của Nhân Tinh Cửa Ron đến mức đầy...

Nhân Tinh Cửa Ron không để ý đến đám quái vật đang điên cuồng tấn công mình mà chờ khi chúng tạm ngừng thì nhanh chóng bật người, từ chính giữa chúng xuyên qua, trực diện chạy thẳng vào bên trong, nhận lấy càng ngày càng nhiều đòn tấn công hơn!

Tần Nhược bị hành vi gần như tự sát này khiến một lần nữa nhảy dựng lên. Trong lòng hắn trở nên khẩn trương, thậm chí không thôi: đáng chết, cho dù lực phòng ngự của cô có biến thái thật đấy, nhưng cũng không cần phải làm như vậy chứ? Cô có thể xông qua được, còn tôi đây thì sao? Rủi đâu đám quái vật kia quăng ra mấy cái phép thuật hoặc kỹ năng quần thể gì đó mà lan đến trúng tôi thì cái lớp màng của tôi đỡ nổi sao chứ hả?

Tuy có buồn bực, nhưng Tần Nhược vẫn kiên nhẫn chạy theo Nhân Tinh Cửa Ron. Hắn lại dùng một phép Thủy Liệu bổ sung một nửa cho hơn 200 HP đã mất của cô, đồng thời cũng nhanh chóng quát lên một tiếng:

- Băng!

Hắn tạo ra một bức tường bằng ngăn lại trước mặt một con gấu sắt thép - chỉ cần không phải là phép thuật tấn công, không tạo thành tổn thương với quái vật thì sẽ không khiến nó thù hận. Như thế, ít nhất hắn có thể tạm thời ngăn cản được con gấu hung hãn này một chút, khiến đòn tấn công của nó đến Nhân Tinh Của Ron phải chậm đi 1 đến 2 giây.

Cho dù đây chỉ là một hành động nho nhỏ thôi, nhưng ít nhất cũng có thể khiến lực cản đà tiến lên của Nhân Tinh Của Ron phải chậm đi đôi chút, huống chi đây là hành động xảy ra trong thời gian 1 giây làm lạnh của phép Thủy Liệu nữa, cho nên vẫn là không thể chê vào đâu được!

Hơn nữa, số trang bị hiện Tàn Nhược có tăng tổng cộng cho hắn đến 25% tốc độ ngưng tụ nguyên tố nước, cho nên cho dù ở nơi không dồi dào nguyên tố nước đi chăng nữa, các kỹ xảo khổng lồ bậc 1 cũng suôn sẻ thuận lợi vô cùng. Cho nên hắn lại tức khắc quảng thêm một phép Thủy Liệu, kéo HP của Nhân Tinh Của Ron lên đến mức gần đầy.

- Cảm ơn nhé!

Chỉ hai hành động đơn giản này, cuối cùng cũng khiến Nhân Tinh Của Ron phát hiện ra sự “không đơn giản” của Tàn Nhược, ít nhất thì ở mặt khổng lồ chế nguyên tố nước này quả thật không phải là thùng rỗng kêu to, không những thuật Thủy Liệu xuất ra rất chặt chẽ, mà còn có thể tranh thủ thời gian rảnh để chiêu cố cho mình nữa, thật là ngoài dự kiến lắm. Tức thì, Nhân Tinh Của Ron cười duyên một tiếng, sau đó bóng dáng có phần ma mị của cô chợt tăng nhanh tốc độ lên!

Dưới ánh mắt hoảng sợ của Tàn Nhược, cô một hơi vọt thêm tới 10 mét!

Chết tiệt!

Đây là lấy cái mạng ra đùa đấy!

Trước mắt Tàn Nhược, hành động này của Nhân Tinh Của Ron đã khiến cô rơi thẳng vào giữa vòng vây của hơn bốn mươi con quái vật bậc bốn - phía sau có mười mấy con đuổi theo, còn phía trước thì có hai mươi mấy con chặn lại...

Con mụ điên này! Tức thì Tàn Nhược thảm máng không thôi:

Thật là không biết nặng nhẹ gì cả, hơn bốn mươi con quái vật bậc bốn, nếu đồng thời tấn công thì cho dù không lập tức giết chết cô ta, cũng có thể lấy đi hơn nửa cái mạng đấy! Thuật Thủy Liệu của mình chỉ có thể nháy mắt hồi phục 200 HP thôi, không thể nào bù nổi số thương tổn chúng nó gây ra được. Mà điều càng nguy hiểm chính là, hiệu quả do mấy mươi con quái vật này tấn công liên tục sẽ đủ để khiến cô ta bị khựng lại không thể đi tới nổi... Một khi bị khựng lại rồi thì ngay cả động tác uống thuốc cũng sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều, cô gái này, quả là đang tự tìm đường chết mà!

Nhanh chóng uống vào một bình thuốc ma lực cỡ trung, Tàn Nhược đã chuẩn bị sẵn sàng để rút khỏi nơi đây bất cứ lúc nào!

Chính ngay lúc Tàn Nhược sờn cả tóc gáy, đang chuẩn bị nhìn cảnh cô gái ấy chết, sau đó bản thân mình bị mấy chục con quái vật truy sát thì thanh kiếm màu vàng trong tay Nhân Tinh Của Ron đột nhiên lóe lên một ánh hào quang quái dị màu đỏ.

Đầu tiên nó chỉ là một ánh chớp lóe lên rồi nháy mắt tắt đi, không khiến bất cứ ai chú ý, sau đó...

Tựa như một mặt trời nhỏ đột ngột nổ bùng ngay trước mắt của mình! Ánh sáng mạnh kịch liệt và mùi vị của lửa khiến Tàn Nhược ở cách đó hơn 20 mét cũng phải thấy đôi mắt của mình như sôi lên!

Đám quái vật trong phạm vi 30 mét quanh Nhân Tinh Của Ron là những thứ phải chịu đựng nhiều nhất. Chúng nhao nhao che mặt lại, liên tục gào rú, đồng thời cũng không ngừng dụi mắt của mình, ào ào lui về phía sau.

- Nhanh, chỉ có sáu giây!

Tàn Nhược vừa xông theo mà vừa thảm hoảng sợ trong lòng, lúc này hắn mới thật sự hiểu ra vì sao Nhân Tinh Của Ron lại tự tin đến thế...

6 giây!

Kỹ năng ản!

Không ngờ Nhân Tinh Của Ron lại luyện được một kỹ năng ản mạnh mẽ đến như vậy. Kỹ năng quần thể chỉ đơn thuần tạo trạng thái này, đủ để giúp hai người chạy thêm được trên 60 mét... Nếu có thể sử dụng liên tục thì chuyện xông qua hẻm núi này cũng là có khả năng đấy!

Chẳng trách gì...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Kỹ năng ẩn, trở mặt!

Người dịch: Xanh Trời Xanh Nước

“Đây là kỹ năng gì thế?”

Chạy theo sau lưng Nhân Tinh Của Ron, Tần Nhựơc lần lượt từng lần từng lần dùng phép Thủy Liệu bù lại ống HP không bao giờ đầy của cô, đồng thời không ngừng thắc mắc về chuyện ấy. Có điều hẳn cũng hiểu rằng lúc này không phải là lúc để nói chuyện phiếm, hơn nữa cho dù có dừng lại hỏi đi nữa thì Nhân Tinh Của Ron chắc chắn cũng sẽ không tiết lộ một nhiệm vụ kỹ năng ẩn quan trọng như thế cho một người xa lạ đâu - nếu kỹ năng ấy xuất hiện quá nhiều, sẽ không có khả năng trở thành đòn sát thủ của cô ta được nữa, sẽ mất giá trị đi nhiều lắm.

Sau khi Nhân Tinh Của Ron sử dụng kỹ năng ấy lần thứ hai, Tần Nhựơc đã không còn chút hoài nghi nào về việc hai người có thể xông qua được hẻm núi này nữa! Kỹ năng ấy của Nhân Tinh Của Ron thuộc dạng kỹ năng tấn công thuần túy gây thuộc tính, chớp mắt khi được sử dụng nó sẽ gây ra một vụ nổ nguyên tố lửa khiến phạm vi ảnh hưởng tràn ngập cảm giác đau rất chứ không chỉ là hiệu quả ánh sáng bình thường, cho nên cho dù đã sớm phòng bị bằng cách dùng tay che mắt, cũng vẫn không thể thoát khỏi. Bởi vì như thế, đám quái vật chung quanh không thể nào chống lại được, chỉ cần mỗi 10 giây qua đi, thời gian làm lạnh kết thúc, Nhân Tinh Của Ron phóng ra chiêu này là chúng đều mất đi khả năng tấn công ngay, mà khoảng thời gian chúng bị rất mất ấy cũng là lúc hai người bọn Tần Nhựơc an toàn nhất.

Điều Tần Nhựơc cần làm sau đó chỉ là ra sức chạy nhanh, uống thuốc, tiếp tục chữa thương hồi máu cho Nhân Tinh Của Ron mà thôi...

Còn phần 6 giây hiệu quả qua đi, đám quái vật hồi phục lại được thì hai người đã sớm chạy ra khỏi phạm vi tấn công của chúng đến mấy chục mét rồi, cho dù có đuổi theo thì cũng đuổi không kịp nữa... Chỉ có một số ít loại quái vật nhanh nhẹn là có thể đuổi theo được, nhưng mười phần chắc mười là sẽ phải nhận lấy lượt rất mất tiếp theo!

Tần Nhựơc cũng từ vài động tác của Nhân Tinh Của Ron phán đoán được một ít thứ... Một ít thứ về kỹ năng ẩn ấy!

Kỹ năng quần thể này, tiêu hao MP cực kỳ khủng khiếp!

Mỗi lần sử dụng kỹ năng này xong, Nhân Tinh Của Ron sẽ nhanh chóng bổ sung ma lực, hơn nữa còn là uống thuốc ma lực cỡ trung, loại có thể bổ sung toàn bộ MP của cô ta nữa - cho dù với nghề nghiệp chiến sĩ bậc năm, thuốc ma lực cỡ trung là đã đủ để khôi phục toàn bộ MP rồi, đương nhiên trừ khi là người đó có mạng trọn bộ trang bị gia tăng MP (trang bị của nghề chiến sĩ tăng lên cực ít MP).

Mặt khác, có một lần Tần Nhựơc thậm chí nhìn thấy Nhân Tinh Của Ron trước khi dùng kỹ năng ấy đã uống một bình, mà sau khi dùng nó xong còn uống vào một bình nữa...

Cho nên Tần Nhựơc đoán rằng số MP tiêu hao của kỹ năng này ít nhất phải là 60 điểm!

Ngoài ra, thời gian làm lạnh 10 giây cũng là do Tần Nhựơc đoán ra, bởi vì trước đó Nhân Tinh Của Ron luôn có hành động giảm tốc thích hợp như uống thuốc chữa thương hoặc hành động khác để đón đỡ những đòn tấn công của đám quái vật, có lẽ là để kéo dài được đến 10 giây này...

Gần như lần nào cũng là thời gian xấp xỉ 10 giây cả!

Đ đoán được như thế rồi, trong lòng Tần Nhựơc cũng thầm đặt ra một định luật: phạm là bất cứ kỹ năng ẩn mạnh mẽ nào, thực ra cũng đều có nhược điểm cực kỳ rõ ràng cả. Ví dụ như kỹ năng này vậy, thời gian làm lạnh quá dài, MP tiêu hao quá nhiều, hơn nữa lại không gây ra thương tổn thật sự. Mặt khác, hẳn nó cũng không có bất cứ tác dụng nào với các mục tiêu đang ở trong các lớp màng... Hơn nữa, khi mục tiêu bị trúng hiệu quả của kỹ năng này có lẽ không nên chịu bất cứ đòn tấn công nào, nếu không hiệu quả ấy sẽ lập tức bị tiêu trừ ngay. Đây là điều Tần Nhựơc đoán được khi nhìn thấy Nhân Tinh Của Ron cố len giữa đám quái vật chung quanh một cách cực kỳ cẩn thận.

Hẻm núi đầy gian khổ này dài chừng hơn 300 mét, chỉ là chạy, Tần Nhựơc đã phải dùng hơn 10 phút thời gian, 5 bình thuốc ma lực do Nhân Tinh Của Ron đưa cho cũng vừa lúc dùng hết sạch!

Nhân Tinh Của Ron cũng mệt đến ngất ngư, mồ hôi đổ đầm đìa, đồng thời cô cũng phải trả giá không ít: trừ 10 bình thuốc ma lực cỡ trung ra, còn tốn mất mấy chục bình thuốc chữa thương nữa.

Sau khi thoát được khỏi đám quái vật, Tần Nhựơc và Nhân Tinh Của Ron cùng nghỉ ngơi trong một phần khá rộng của hẻm núi.

Hủy bỏ lớp màng quanh người và Lá Chấn Xanh Thảm đi, Tần Nhựơc lẳng lặng nhìn Nhân Tinh Của Ron - cô gái này đang cúi đầu mấp máy môi, đột nhiên hẳn cảm thấy rất tò mò về tình hình của mục tiêu cuối cùng trong nhiệm vụ này - Ron.

Chỉ là vì đã đi vào một nơi nào đó mà chấp nhận bỏ ra 2.000 đồng vàng thù lao lẫn cả ngàn đồng vàng tiền thuốc, hơn nữa Nhân Tinh Của Ron còn có thực lực đến mức này nữa, vậy đôi G phụ D phụ này rốt cục là những ai thế chứ? Người có tên Ron kia rốt cục có thực lực đến mức nào?

Mặt khác... Mục đích cuối cùng của hai người này cuối cùng là gì vậy chứ?

Lúc này Nhân Tinh Của Ron đang ngồi tựa vào vách núi, Tần Nhựơc phả lệ nhìn chăm chăm một cách hiếu kỳ vào cô một hồi lâu, đến khi cô ngẩng đầu

lên mới mở miệng dò hỏi:

- Còn xa lắm không?

Nhân Tinh Của Ron ngẩng đầu lên, đôi mắt màu lam như nước hồ thu chăm chú nhìn vào mặt hắn đến nửa ngày, sau đó vô cùng nghiêm túc nói ra một câu mà khiến hắn suy nghĩ đến nửa ngày cũng không hiểu ra sao:

- Anh... Hủy bỏ nhiệm vụ đi.

- Há?

Tần Nhược sững sờ.

- Nhiệm vụ của anh đã hoàn thành rồi, đưa tôi đến đây là đủ rồi.

Nhân Tinh Của Ron chậm rãi đứng lên, chĩa thanh kiếm đang tỏa ra hơi nóng mờ mờ vào Tần Nhược:

- Rất cảm ơn sự chiếu cố của anh ở trong hẻm núi, có điều nhiệm vụ đến đây là kết thúc rồi, anh có thể rời khỏi đây. Hủy bỏ nhiệm vụ đi, sau đó về thành... Nếu không, tôi sẽ quăng anh vào trong đám quái vật kia đấy.

“Đội ngũ đã bị giải tán!”

Lời nhắc lạnh lùng của hệ thống vang lên, sau đó mọi dữ liệu của Nhân Tinh Của Ron đều biến mất trước mắt Tần Nhược.

Sắc mặt Tần Nhược thoáng chốc trở nên trầm trọng. Gần như là vô thức, hắn khổng chế hai đám nguyên tố nước tụ tập trước người:

- Ý của cô là gì?

Với trí tuệ của Tần Nhược, đương nhiên đã hiểu ra ý của Nhân Tinh Của Ron trong câu nói đó rồi, nhưng hắn thật không hiểu rằng vì sao thái độ của cô gái này lại bất thành linh thay đổi nhiều đến như vậy. Sự bất ngờ này khiến hắn nhất thời rất khó chấp nhận, rất khó tiêu hóa!

Nhưng, trên mặt của Nhân Tinh Của Ron lại lộ ra một nét mà với cái nhìn của Tần Nhược thì lạnh buốt tựa như loài rắn rết. Thanh kiếm trong tay Nhân Tinh Của Ron rung lên, dễ dàng xuyên thấu qua lớp màng nước của Tần Nhược, sau đó nhẹ nhàng đâm một cái vào áo choàng của Tần Nhược...

“Bị Nhân Tinh Của Ron tấn công ác ý, tiến vào trạng thái phản kích với đối phương!”

“Đã chịu 15 điểm thương tổn!”

Lời nhắc của hệ thống khiến trái tim Tần Nhược như bị đóng băng. Khuôn mặt hắn lạnh lẽo, hắn không quan tâm đến cảm giác đau trước ngực mà chỉ dùng ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào Nhân Tinh Của Ron, không nói chuyện mà cũng không ra tay, chỉ lẳng lặng nhìn cô ta, hy vọng cô ta có thể nói hắn biết vì sao lại làm vậy... Ít nhất thì cũng cho hắn một lý do...

Nhân Tinh Của Ron không hề ra tay tiếp. Cô ta dường như hiểu được sự lạnh lùng lẫn thắc mắc trong ánh mắt của Tần Nhược, đôi môi gợn cảm bèn hơi nhếch lên, tạo ra một nụ cười động lòng người nhưng đầy khinh bỉ:

- Hừ, thứ ngu xuẩn, nhiệm vụ thù lao hai ngàn đồng vàng trong mắt mi thật sự hấp dẫn đến vậy sao? Dưới trần đời này có loại nhiệm vụ dễ kiếm tiền như vậy sao? Lại còn phải chịu trách nhiệm số thuốc ma lực mà mi tiêu hao nữa... Mi thực sự cho rằng sẽ có người ngu xuẩn đưa tiền cho mi như vậy sao? Hừ, chẳng qua ta nhầm chán muốn tìm một người nào đó để vui đùa mà thôi.

Từng chữ từng chữ lạnh buốt thoát ra từ miệng Nhân Tinh Của Ron nhất thời khiến đáy lòng Tần Nhược dâng lên một ngọn lửa hùng hục, một cơn giận không ngừng ngưng tụ, chực chờ bùng nổ trong lòng hắn! Nhưng cuối cùng, Tần Nhược vẫn lý trí kiềm nén nó đi, khiến nó không còn trào ra!

Cho dù lời nói của Nhân Tinh Của Ron đã rõ ràng lắm rồi, hơn nữa không còn để lại bất cứ một khả năng thương lượng nào cả, và thậm chí cô ta còn tạo cho hắn một cơ hội để phản kích nữa...

Nhưng Tần Nhược hiểu rất rõ, rằng một kẻ điều khiển nước bậc bốn đối mặt với một kiếm sĩ rồng lửa bậc bốn thì chỉ là lấy trứng chọi đá mà thôi.

Huống chi...

Mình vừa mới chỉ thăng lên bậc bốn thôi, đối phương thì có đầu khí rồng lửa bậc đỉnh điểm, thực lực đã gần như đứng nhất trong số các kiếm sĩ rồng lửa bậc bốn rồi! Mặc kệ Tần Nhược có nỗ lực mấy đi nữa, cũng không có đến nửa phần thắng! Hắn thậm chí nghi ngờ không biết phép thuật nguyên tố nước của mình có thể xuyên qua được đầu khí, gây thương tổn cho người ta không...

- Ta vốn định là đến đây thì sẽ giết mi, có điều thật đáng tiếc, mi chỉ mới vừa thăng bậc mà thôi, giết mi không những không gây thiệt hại gì cho mi, mà ta còn phải phí mất một điểm vinh dự nữa, không có lời. Cho nên, mi vẫn tự đi đi thôi, bỏ nhiệm vụ này đi, số tiền bồi thường xem như trả cho số thuốc ma lực mà ta đưa mi vậy.

Trong lúc nói, Nhân Tinh Của Ron còn đâm đâm kiếm vào người Tần Nhược vài cái. Nói xong, cô ta lạnh giọng quát:

- Rõ rồi thì làm đi!

Tần Nhược im lặng gật đầu, chậm rãi lui về sau, ánh mắt hần lạnh lùng không chút cảm xúc chăm chăm nhìn Nhân Tinh Của Ron, còn lòng thì đã sôi sục đến cực độ: rất tốt, không ngờ mình lần đầu tiên làm nhiệm vụ ở công hội Lính Đánh Thuê lại bị một con mụ điên treu đùa như thế này! Không những lợi dụng không công mình, mà còn uy hiếp mình, khiến mình giao ra tiền bồi thường tự ý phá vỡ nhiệm vụ nữa. Hừ, thật buồn cười!

Có điều thủ đoạn của Nhân Tinh Của Ron quả thật cũng suy xét khá là đầy đủ, nếu mình không chấp nhận thì nói không chừng cô ta sẽ thực sự ném mình vào trong bầy quái vật kia đấy - điều này Tần Nhược không hề nghi ngờ một chút nào, chỉ cần là kỹ năng ẩn kia của cô ta cũng đã đủ để làm được rồi...

Hơn nữa, nếu ở trong trạng thái chiến đấu thì không thể logout, cũng không thể trở về thành...

Lúc mới đầu, Tần Nhược thậm chí cân nhắc đến hai món trang sức chữ vàng trên người mình, trong lòng đúng thật là có ý định lập tức hủy bỏ nhiệm vụ, bồi thường 500 đồng vàng cho xong, sự si nhục này ngày sau chầm chậm rồi tính...

Nhưng dù sao hần cũng không phải là một kẻ ngớ ngẩn!

Một khi hủy bỏ nhiệm vụ rồi mà đối phương vẫn còn không chịu buông tha cho mình thì làm thế nào?

Nhất thời, Tần Nhược hít một hơi, ánh mắt lạnh lẽo đang chăm chú nhìn Nhân Tinh Của Ron của hần lóe lên một vẻ phức tạp, trong đầu hần thì nhanh chóng suy nghĩ xem nên đối phó với việc này như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Chạy thoát, theo dõi

Người dịch: Xanh Trời Xanh Nước

Lúc này nếu có người chơi khác ở hẻm núi Khảo Nghiệm Chiến Thần, chắc chắn sẽ cảm thấy tình hình rất quái dị: hai người một nam một nữ vừa mới phút trước còn là hai chiến hữu ăn ý cùng chạy thoát khỏi móng vuốt của đám quái vật bậc bốn đẳng kia, nhưng chỉ sau vài phút nghỉ ngơi là đã trở thành kẻ thù rồi, bây giờ đang rơi vào thế giằng co khó mà tưởng tượng!

Thanh kiếm của nữ kiếm sĩ thì chỉ vào ngực của nam pháp sư, sát khí tỏa ra nhàn nhạt, còn ánh mắt hai người thì lạnh buốt...

- Nếu ta là mi, sẽ lập tức hủy bỏ nhiệm vụ rồi rút về ngay.

Nhân Tinh Của Ron dùng ánh mắt khinh miệt tựa như nhìn con mèo nhìn Tần Nhược, tiếp tục nói:

- Đừng tiếp tục khiêu khích sự nhẫn nại của ta nữa, mi là điều khiến nước bậc bốn, mi hẳn phải biết là, trước mặt ta, mi không hề có cơ hội!

- Có đúng không?

Tần Nhược lạnh lùng thốt ra ba chữ.

- Tôi thì hy vọng cô có thể giết tôi, như vậy thì ít nhất tôi cũng có thể lấy lại được số tiền thù lao của tôi đấy...

- Tên đẹp trai nhỏ bé kia, mi đừng nên ép ta, mặc dù ta sẽ không tự tay giết mi, nhưng ném mi vào đồng quái vật kia, để chúng nó khiến mi phải mất trang bị thì vẫn đơn giản lắm đấy.

Khi người chơi PK ác ý với nhau, xác suất rớt trang bị của kẻ bị chết là rất nhỏ, nhưng bị quái vật giết thì lại là đẳng khác...

Lúc này, Nhân Tinh Của Ron không hề sốt ruột chút nào, bởi vì cô ta đã thiết lập không ít cái bẫy trong nhiệm vụ này, chỉ cần Tần Nhược dám truyền âm hay logout, đều sẽ bị xử là thất bại hết, sẽ bị cưỡng chế giao nộp 500 đồng vàng bồi thường. Hơn nữa, trong trạng thái chiến đấu thì hần không thể sử dụng sách về thành được...

Nhân Tinh Của Ron thầm đắc ý trong lòng, nghĩ rằng mình đã nắm chắc được Tần Nhược, không hề lo lắng có chuyện ngoài ý muốn xảy ra... Thực ra cho dù có xảy ra đi nữa, mọi sự vẫn nằm dưới tầm khống chế của cô ta mà thôi – với chiều dài hơn 300 mét của hẻm núi này, cộng với mấy trăm con quái vật bậc bốn đủ hệ ở bên trong, những đoàn đội bình thường không thể nào xông vào trong một khoảng thời gian ngắn được.

Có điều, Tần Nhược vẫn không động đậy chút nào.

Đánh thì mặc dù chắc chắn đánh không lại được á ác ma rắn rết này, nhưng nếu cần chạy thì Tần Nhược có đủ mười phần tự tin dễ dàng thoát được khỏi ánh mắt của á ta.

Ánh sáng trong hẻm núi Khảo Nghiệm Chiến Thần này không tốt cho lắm, cho nên nếu sử dụng thuật Hóa Nước thì chuyện thoát được là dễ như trở bàn tay...

Nhân Tinh Của Ron chẳng qua chỉ là ý vào chuyện trong ngoài hẻm núi đều có đám quái vật che chắn, đồng thời luôn khiến mình ở trong trạng thái chiến đấu mới cho rằng kế hoạch đã kín kẽ, không thể có sơ sót thôi. Nếu á ta biết mình có năng lực này, chắc chắn sẽ không dễ kéo dài thời gian như vậy đâu - dù sao thì khoảng cách á phải mang mình đi tìm Ron chỉ còn có nửa giờ nữa thôi, chỉ cần mình tìm được gã thì sau đó bất kể gã có giao dịch thuốc với mình hay không, mình cũng đã có được 2.000 đồng vàng thù lao rồi...

Thấy Tần Nhược vẫn không chút động đậy, Nhân Tinh Của Ron tựa như biết được hắn đang kéo dài thời gian, bèn “hừ” một tiếng, đưa ra thông báo cuối cùng:

- Cho mi thêm mười giây nữa, xong ta sẽ ra tay ngay. Ta nghĩ rằng... Bất cứ món nào trên người mi cũng đều phải trên năm trăm đồng vàng hết đúng không? Đến lúc đó có mất đi thì đừng có trách ta nhé.

- Cô sẽ phải hối hận vì hành động ngày hôm nay.

- Chắc không?

Nhân Tinh Của Ron không chút nao núng, chỉ cười lạnh một tiếng, nói:

- Còn lại bảy giây.

- Thời gian còn đầy đủ lắm.

Tần Nhược nói ra một câu khiến Nhân Tinh Của Ron phải giật mình...

Chỉ trong nháy mắt sững sờ ấy, một luồng dao động phép thuật dâng lên, rồi một bức tường băng đã nhanh chóng xuất hiện ở cách họ 10 mét về hướng họ vừa đi qua!

Nhân Tinh Của Ron một lần nữa nhú mày:

- Vốn còn tưởng rằng mi đủ thông minh, nào ngờ còn định đẩy mình thành con thú bị vây sao? Hừ! Nhảm chán!

Tần Nhược không dừng lại. Bất lấy cơ hội Nhân Tinh Của Ron không hạ sát thủ với mình, hắn lập tức tạo ra bức tường băng thứ hai ở cách xa hơn một tí...

Nhân Tinh Của Ron lạnh lùng cười, chăm chú nhìn xem xem Tần Nhược định làm gì. Đường như cô ta đang muốn xem xem tên điều khiển nước này đang định lợi dụng những bức tường băng có vẻ vô dụng ấy làm điều gì.

- Ngưng! Băng!

Đột nhiên!

Một bức tường băng chợt xuất hiện, ngăn giữa cô ta và Tần Nhược!

Tầm nhìn đã bị chắn... Rốt cục trong mắt Nhân Tinh Của Ron cũng xuất hiện sự nghiêm túc... Cô ta bỗng mở đầu khí, thanh kiếm trong tay cũng theo phản xạ vung ra. Một luồng lửa hình rồng màu đỏ máu lao ra với tiếng kêu như rít, đánh về bức tường băng ấy.

Nhưng ngay chớp mắt khi bức tường băng ấy được hình thành và trước khi đòn đánh của Nhân Tinh Của Ron trúng đích, Tần Nhược đã hô lên một tiếng:

- Nổ!

“Ầm!!”

Không chờ ngọn lửa của Nhân Tinh Của Ron đánh tới, bức tường băng nọ đã tự nổ tung, khói và vụn băng nhảy mắt che lấp, nuốt lấy toàn bộ mọi thứ trong phạm vi 10 mét chung quanh.

Mặc dù dưới sự bảo vệ của đầu khí, Nhân Tinh Của Ron sẽ không bị bất cứ thương tổn nào, nhưng tầm nhìn thì lại bị ảnh hưởng rất nhiều - vừa rồi chỉ là bị che mắt bóng dáng Tần Nhược mà thôi, còn bây giờ thì là bị cướp mất thị giác, trước mắt trắng xóa, tràn đầy những mảnh băng vụn bay tán loạn.

Đặc biệt là sau khi đánh trúng lớp đầu khí bên ngoài cơ thể Nhân Tinh Của Ron, những mảnh băng ấy ngay lập tức bị hóa thành hơi nước, khiến khung cảnh chung quanh lại càng mù mờ.

Ánh mắt đã bị mất tác dụng, Nhân Tinh Của Ron lập tức đoán ra được rằng Tần Nhược đang muốn chạy...

- Hừ!

Nhân Tinh Của Ron lập tức nhảy ra khỏi khu vực hơi nước, nhắm về hướng cũ lao đi.

Mặc dù Nhân Tinh Của Ron không biết Tần Nhưộc định làm gì, nhưng cô ta trăm phần trăm chắc chắn được rằng Tần Nhưộc sẽ không dám phản kích - chỉ là một tên điều khiển nước mới thăng bậc bốn, cơ bản không thể gây được thương tổn gì cho kiếm sĩ rồng lửa bậc bốn, càng huống chi là một kiếm sĩ rồng lửa đã có đầu khí cấp đỉnh điểm như mình. Còn phần hai bức tường băng vừa rồi, mười phần có tám, chín là chuẩn bị để trốn chạy.

Phản ứng của Nhân Tinh Của Ron cực kỳ nhanh chóng!

Vụ nổ băng xảy ra được 2 giây, cô ta đã lao ra khỏi phạm vi bao trùm của nó, lướt về đường cũ với ánh mắt vừa lạnh lẽo vừa khinh thường - vừa lao ra, cô ta đã lập tức trông thấy hai bức tường băng đang kia đang chậm rãi di động về phía đầu hẻm núi.

Theo quán tính của tư duy, Nhân Tinh Của Ron lập tức lao về phía chúng...

Một tia chớp màu đỏ lóe lên, một trong hai bức tường băng kia tựa như một tờ giấy bị cắt phẳng thành hai mảnh, có điều đằng sau nó lại không có hình bóng của Tần Nhưộc... Nhân Tinh Của Ron lập tức chuyển ánh mắt sang bức tường xa hơn còn lại.

Nhưng không ngờ, bức tường ấy lại đột nhiên nổ tung!

“Àm!”

Bức tường nổ tung, lần này Nhân Tinh Của Ron đã sớm lướt ra ngoài, ánh mắt lạnh buốt nhìn chăm chăm vào khu vực bị sương mù bao phủ, trong đó đầy vẻ giễu cợt lẫn khinh thường, tựa như sắp nhìn thấy con mồi chắt vật hiện ra từ khu vực ấy vậy.

Nhưng, điều khiến Nhân Tinh Của Ron phải kinh ngạc chính là, sau khi sương mù tan đi, bóng dáng của Tần Nhưộc vẫn không thấy đâu cả. Cô ta cấp tốc quay đầu nhìn lại, nhưng sau lưng cũng không hề có...

Cuối cùng, trong ánh mắt vẫn luôn đặc ý cho rằng nắm giữ hết mọi thứ trong tay của Nhân Tinh Của Ron cũng lộ ra một vẻ nghiêm túc. Cô ta nhanh chóng chạy một chút theo đường cũ, nhìn một vòng, sau đó chạy trở về, nhìn vòng nữa...

Vẫn không thấy mục tiêu đâu cả...

- Đi ra!

Rốt cục Nhân Tinh Của Ron cũng không tránh được phải khẩn trương lên, cô ta tìm kiếm khắp khu vực không có quái vật này, gần như lật tung mọi góc ngách lên, thậm chí còn dùng kỹ năng ẩn kia một lần nữa, nhưng vẫn không tìm được! Chuyện ngoài ý muốn này hiển nhiên đã vượt khỏi sự phán đoán của cô ta rồi!

Tần Nhưộc đương nhiên sẽ không ngu đến mức đáp lời rồi, hẳn biết, Nhân Tinh Của Ron không thể xác định được chuyện gì đang xảy ra, không biết là hẳn đã lên trốn về thành hay là làm gì khác, cho nên hẳn vẫn tránh trong một góc mà Nhân Tinh Của Ron không lưu ý đến, nhìn vào hình ảnh điên cuồng lúc này của cô ta, trong lòng thầm cười lạnh:

Cho rằng dùng phương pháp này để thuê người thì người ta sẽ như bọn mi mong muốn, lựa chọn phản kháng ngay hoặc là thuận theo sao? Lũ vô tri, tưởng rằng chỉ số thông minh của tất cả mọi người trên đời này đều dưới bọn mi sao?

Bây giờ thì không chỉ thù lao nhiệm vụ Tần Nhưộc sẽ đúng hạn lấy đi mà hẳn còn rất muốn biết rốt cục Nhân Tinh Của Ron và Ron đang định làm gì ở hẻm núi Khảo Nghiệm Chiến Thân này nữa, là nhiệm vụ ẩn, là BOSS cấp cao, hay là mục đích khác không muốn người ta biết?

Hắn tuyệt đối sẽ không tin rằng hai người chơi có thực lực mạnh mẽ như vậy sẽ nghĩ ra thủ đoạn như thế để trêu chọc những người chơi xa lạ. Khả năng lớn hơn chính là, đối phương dự định dùng hành động ác liệt của mình và sự tổn thất tiền bạc khiến người ta đòi đi sự chú ý.

Nhưng Nhân Tinh Của Ron lại không biết...

Thực ra từ sớm Tần Nhưộc đã bắt đầu phỏng đoán xem trong hẻm núi ấy rốt cục tồn tại thứ gì mà hấp dẫn hai kẻ mạnh như vậy, mà khiến họ chấp nhận tạo ra một nhiệm vụ thù lao 2.000 đồng vàng chỉ để thuê một nghề nghiệp chỉ cần biết tăng máu như thế... Từ sớm hẳn đã suy nghĩ theo hướng này rồi, chỉ là nếu Nhân Tinh Của Ron có thể hào phóng trả thù lao thì hẳn cũng sẽ không mạo hiểm đắc tội hai kẻ mạnh như thế để tìm hiểu bí mật trong ấy. Nhưng hiện giờ thì... Hừ hừ!

Hết thấy đầu đã chạm hết rồi! Nhận được “ân huệ” to lớn như thế của Nhân Tinh Của Ron, sự tò mò và tâm lý báo thù của Tần Nhưộc đã vô hạn bành trướng lên. Mí bất nhân, vậy thì đừng trách ta bất nghĩa...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Con báo kỳ lạ

Trong khu vực tiếp theo của hẻm núi Khảo Nghiệm Chiến Thần, độ dày của quái vật không bằng lúc trước, cho nên Tần Nhưộc đi theo Nhân Tinh Của Ron cũng rất thoải mái.

Gần 10 phút qua đi, rốt cục Tần Nhưộc cũng đến được một khu vực mới, nhìn thấy được nhân vật mấu chốt khác của nhiệm vụ này - Ron!

Đây là một người đàn ông da trắng tuổi chừng 30, đang đứng trên một tấm sàn cao khoảng một mét bảy, mét tám. Người này có chút đẹp trai theo kiểu phương Tây, trang bị trên người cũng vô cùng bắt mắt: hai món chữ cam, ba món chữ vàng, vũ khí là một thanh kiếm phát ra khí vị bóng tối nồng nặc, tựa như có thể cháy lên bất cứ lúc nào vậy!

Chỉ cần nhìn bề ngoài, Tần Nhưộc đã nâng cấp độ của gã từ cơ sở của Nhân Tinh Của Ron lên thêm một nấc nữa. Người này hẳn còn phải mạnh hơn Nhân Tinh Của Ron...

Cho nên sau khi lấy được thù lao, nếu thật sự phải làm gì đó thì phải ngàn vạn lần đề ý mới được!

Dù sao mục tiêu mình phải đối mặt cũng là hai kẻ rất mạnh, lại còn là hai kẻ có điểm vinh dự làm hậu thuẫn nữa, một khi bị họ phát hiện thì xác suất bị giết chết là rất cao. Bởi vậy nên phải chờ. Hoặc là không ra tay, còn ra tay thì nhất định phải cam đoan đạt được mục đích...

Nghĩ đến đây, Tần Nhưộc nhìn chung quanh một thoáng, sau đó trốn vào một xó nơi xa xa (kể từ tấm sàn mà Ron đứng, không có quái vật này mới nữa).

Vừa mới di chuyển, Tần Nhưộc đột nhiên phát hiện bên dưới tấm sàn đó có một con vật gì đó trông như con báo màu vàng. Con vật này đang dùng tốc độ cực nhanh nhảy qua nhảy lại, tựa như một luồng gió màu vàng vậy. Nó cứ không đầu không đuôi chạy loạn lên, mà con đường đi lên trên sàn thì chỉ ở cách nó chừng 15 mét thôi. Xem thế này, hiển nhiên là nó đang bị Ron làm kẹt bên dưới rồi.

Có điều Ron lại không dám chủ động tấn công con vật ấy, mà vẫn đứng yên chờ Nhân Tinh Của Ron lại. Mỗi đến khi Nhân Tinh Của Ron bước lên trên sàn, hai người mới bắt đầu nhỏ to đối thoại gì đó...

- ... Nhiệm vụ...

- Chạy...

Không cần nghĩ nhiều, Tần Nhưộc cũng đoán ra được là lúc mình vừa mới chạy thoát thì Nhân Tinh Của Ron cũng không báo ngay cho Ron. Chỉ thấy Ron nhũn mày nói một câu gì đó, Nhân Tinh Của Ron lắc đầu nói lại một câu gì đó, sau đó Ron nhanh chóng chạy qua chạy lại con đường Nhân Tinh Của Ron đến đây mấy vòng.

Tần Nhưộc thầm run trong lòng, lẽ nào từ đầu Nhân Tinh Của Ron cũng đã hoài nghi mình chưa rời khỏi sao? Thế là hắn bèn cấp tốc co người lại, tay thì lạng lẽ thò vào ba lô, cầm lấy quyển sách về thành - so với việc quấy rối báo thù họ thì trang bị trên người mình còn quan trọng hơn một chút.

Mặc dù chắc chắn rằng tên điều khiển nước bậc bốn kia đã nấp đi hoặc rời khỏi nơi đây rồi, không còn chút uy hiếp nào cả, thậm chí là còn không có cách nào đi qua đây được, nhưng Ron vẫn có chút bất an. Đôi mắt màu lam của gã quét khắp hẻm núi một vòng, sau khi xác nhận không có bất cứ dấu hiệu khả nghi nào rồi, mới trầm giọng dặn dò Nhân Tinh Của Ron:

- Lần sau cẩn thận một chút.

Mặc dù gã chưa từng gặp tên điều khiển nước bậc bốn ấy bao giờ, nhưng từ 3 thông tin mà Nhân Tinh Của Ron cung cấp, gã cũng lờ mờ nhận thấy tên này không hề đơn giản...

Một, vừa mới thăng lên bậc bốn mà đã có được kỹ xảo khống chế nguyên tố nhanh nhẹn; hai, gặp phải tình cảnh nguy hiểm nhưng vẫn bình tĩnh không hoảng loạn; cuối cùng, chỉ một phép Nổ Băng là đã thoát được sự khống chế của Nhân Tinh Của Ron một cách tuyệt vời rồi... Nếu hết thấy là thật, gã gần như chắc chắn rằng vì nhiệm vụ này, hai người đã chọc phải một kẻ địch rất có tiềm lực rồi.

Đương nhiên, Ron cũng không để tâm chuyện trong trò chơi có thêm một đối thủ mạnh mẽ, trên sự thật thì những người chơi đơn độc có thực lực đều sẽ không e ngại chuyện này, bởi vì xác suất đụng độ nhau quá là nhỏ, huống chi đối phương còn là một tên điều khiển nước hoàn toàn có khả năng bị người phụ nữ của mình triệt để khắc chế nữa...

Sau khi dặn dò rồi, Ron ôm người phụ nữ của mình hôn một hồi. Tần Nhưộc nhìn mà thầm buồn bực: cái đôi cầu nam nữ này thật là có khiếu diễn phim quá đấy, hôn thôi mà cũng lâu đến như thế, giống như trong phim quá.

Khi Tần Nhưộc thầm khinh bỉ trong lòng đến lần thứ 19 thì Ron mới rời khỏi môi của nhân tinh mình, gã xoa xoa chớp mũi dặn:

- Làm việc đi, cẩn thận đừng để chết nữa nhé.

Cô gái Nhân Tinh Của Ron lúc trước ác độc như rắn rết là thế, vậy mà trước mặt Ron lại hoàn toàn biến trở về một bộ dạng ngoan hiền ngay. Cô ta nhẹ

nhàng gật gật đầu, rồi rút kiếm bước khỏi tấm sàn, nhắm về phía con báo kia tiến đến...

Trong xó, Tần Nhược nhìn mà thầm khản trương trong lòng:

Từ tốc độ của con báo kia và thái độ vô cùng nghiêm trọng của hai người nọ, hẳn là mò đoán được là lai lịch của nó rất không đơn giản, cho dù không phải boss thì cũng là một loại quái vật đặc thù, hoặc là loại quái vật biến dị mới đúng, nếu không đã không thể khiến hai người kia phải cẩn thận, chấp nhận chờ đợi đồng đội lâu đến thế.

Đột nhiên!

Có tiếng nhắc của hệ thống truyền đến:

“Đã hộ tống Nhân Tinh Của Ron bình an gặp Ron!”

“Giai đoạn 1 của nhiệm vụ hoàn thành! Trong vòng 1 phút, nếu không nhận được đề nghị giao dịch của Ron thì xem như đối phương đã chủ động hủy bỏ giai đoạn 2 của nhiệm vụ, nhiệm vụ tự động hoàn thành viên mãn!”

Khi nghe được tin này, Tần Nhược giật nảy cả mình, hẳn bèn vội vàng túm chặt lấy quyển sách phép trong tay - hẳn biết, lời nhắc này chắc chắn Ron và Nhân Tinh Của Ron cũng đã nghe được rồi!

Quả nhiên!

Ron và Nhân Tinh Của Ron đều sững người lại, sau đó Ron lại một lần nữa nhìn quét toàn bộ hẻm núi này, đồng thời ra dấu tay với Nhân Tinh Của Ron, ý bảo cô ta tiếp tục...

Dù sao thì dạng nhiệm vụ này cũng rất ít khi được lập ra, hơn nữa rất hiếm khi xuất hiện dạng việc này, cho nên vì sao sau khi Tần Nhược rời đi mà hệ thống vẫn nhắc nhở thì hai người thật không rõ cho lắm. Có điều 2.000 đồng vàng ở trong mắt hai người này vẫn chẳng tính là gì, chỉ cần Tần Nhược không xuất hiện nơi này và tin tức về con báo kia không bị tiết lộ ra ngoài là được.

Nhân Tinh Của Ron khởi động đầu khí, rốt cục khi cô ta đến gần con báo kia hơn một chút nữa thì nó cũng chú ý đến. Con báo dừng lại, đôi mắt tròn đen lay lay của nó nhìn chăm chú vào Nhân Tinh Của Ron, sau đó lao vút tới như một tia điện. Nó không tạo nên một dao động phép thuật nào, cũng không dùng bất cứ kỹ năng hoa mỹ gì, chỉ là đột nhiên bắn tới như một tia sét màu vàng, nhảy thẳng tới trước mặt Nhân Tinh Của Ron mà thôi!

Tốc độ thật là nhanh!

Trong khi Tần Nhược đang cảm khái thì Nhân Tinh Của Ron dường như đã có kinh nghiệm vậy, vẫn bình thản tung ra một kiếm bổ trúng con báo kia.

Một bên là một kẻ đã có đầu khí rồng lửa cấp đỉnh, một bên là một con quái thú nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng khi chạm nhau rồi, bên chịu thiệt lại chính là Nhân Tinh Của Ron!

Một tiếng rên vang lên, Nhân Tinh Của Ron tựa như bị một quả chùy nện trúng, loạng choạng lui ra sau đến mấy mét! Còn con báo kia thì như không chút tổn hao gì, chỉ hơi khựng lại, sau đó dùng một tốc độ nhanh hơn lao bắn ra!

“Tổ cha, đây là con quái thú gì vậy, sao trâu thế?” - Mặc dù đây chỉ là một lần va chạm rất đối bình thường, không có thanh thế gì khiếp người, nhưng vẫn khiến Tần Nhược phải rung động trong lòng. Nếu không phải đang cố gắng ẩn nấp, nếu không phải vì nhiệm vụ vẫn còn chưa hoàn thành, chưa thể truyền âm thì hẳn đã ngay lập tức dùng hết thảy cách thức đi điều tra thông tin về con báo này rồi.

Thật là quá trâu bò!

Nhưng nó cũng đáng yêu quá!

Chỉ sợ là có thực lực của boss bậc bốn dạng tinh anh đấy! Không đúng, boss bậc bốn dạng tinh anh thường đều sẽ biết những kỹ năng bậc năm, không thể nào để Ron còn đứng thoải mái trên tấm sàn kia được, còn con báo nhỏ bé kia thì dường như không biết chút phương thức tấn công từ xa nào, chỉ có tốc độ và phương thức tấn công tầm gần thôi.

Trong lúc Tần Nhược đang suy nghĩ thì chỉ nghe “đùng đùng đùng”, Nhân Tinh Của Ron đã bị con báo kia đụng trúng đến 3 lần, nếu không nhờ có Ron đứng lúc từ trên sàn chạy xuống đánh lên phía sau thì nói không chừng Nhân Tinh Của Ron đã gục rồi...

Đòn tấn công của Ron hiển nhiên phải hữu hiệu hơn so với Nhân Tinh Của Ron, thanh kiếm bọc lửa đen của gã mỗi lần vung lên đều hiện ra những gương mặt dữ tợn màu đen phát ra những tiếng kêu thê lương hãi người, không những khiến con báo kia chịu thương tổn ăn mòn mà còn khiến tốc độ của nó chậm đi rất nhiều nữa.

Có điều tình trạng của Ron cũng không tốt hơn nó chút nào.

Bởi vì lúc này con báo kia đã đột nhiên từ một biến thành bốn!

Tựa như những chiếc bóng màu vàng, ba phân thân và một thực thể cùng theo 4 hướng đụng vào người Ron, sau đó một loạt những tiếng va chạm rầm rầm vang lên! Cho dù đã khởi động đầu khí bóng tối, nhưng Ron cũng bị đánh đến mức thổ máu, người gục xuống như một chiếc bao cát, triệt để

choáng váng...

Giữa lúc sống chết này, Nhân Tinh Của Ron tựa như đã sớm chuẩn bị vậy, từ phía sau xuất ra kỹ năng ẩn của mình, thanh kiếm của cô ta giương mạnh lên, một luồng ánh sáng chói mắt phát ra!

Con báo kia kinh hoàng rít lên một tiếng, che lại mắt mình, cái đuôi màu vàng chói của nó nhanh chóng bao lại toàn thân, tựa như một cục bông gòn vậy...

Sự biến đổi đột ngột này khiến Tần Nhược phải lú lờ.

Bản lĩnh của con báo bé nhỏ kia thật là không nhỏ đó nha, một mình đấu được hai kẻ cấp đỉnh trong bậc bốn đây! Mà còn là suýt chút nữa đã giết hai người bọn họ khi một chọi một nữa... Nếu không phải nhờ kỹ năng kia của Nhân Tinh Của Ron thì trận chiến này đã sớm hoàn mỹ kết thúc bằng chiến thắng của nó rồi.

Tranh thủ cơ hội ngắn ngủi này, Ron cấp tốc uống vào một bình thuốc chữa thương, rồi một nam một nữ tranh thủ trước khi hiệu quả rất mất kết thúc, cùng ăn ý tấn công con báo kia...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Sự chuyển biến trên sàn!

Độ sức bền sao?

Khi Tần Nhược nhìn thấy Nhân Tinh Của Ron mấy lần dùng kỹ năng ẩn để cứu mạng Ron lúc nguy cấp, rồi nhanh chóng uống thuốc tiếp tục chiến đấu với con báo nọ, hần chấn động không nói nên lời...

Dạng chiến thuật thuần túy dựa vào tài lực để bào mòn HP của quái vật như thế này, dường như chỉ xuất hiện khi đối phó với những con boss cực mạnh thôi, sao đối với một con thú nhỏ nhỏ hoàn toàn không có khí thế boss, cũng không biết bất cứ phép thuật quân thể nào như con báo kia, hai kiếm sĩ mạnh mẽ trước mặt lại phải dùng chứ?

Tần Nhược há miệng trừng mắt nhìn trận chiến kia đến nửa ngày, mãi đến khi hệ thống nhắc hần đã nhận được 2.000 đồng vàng thù lao nhiệm vụ mới sức tỉnh lại. Hần bèn nhanh chóng truyền âm cho Lục Tâm, hỏi về thông tin của Ron và Nhân Tinh Của Ron, đồng thời cũng hỏi về con báo kia luôn.

Đáng tiếc là bọn Lục Tâm chưa hề nghe gì về hai người Ron và Nhân Tinh Của Ron cả, còn phần con báo thì lại càng không biết gì hơn, và cái thôn Chiến Thần thì...

Cũng không ai biết gì cả!

Bất đắc dĩ, Tần Nhược đành kết thúc truyền âm. Ở đẳng kia, trên lòng của con báo nhỏ càng lúc càng xuất hiện nhiều vết thương hơn, mặc dù tốc độ lẫn cường độ tấn công của nó vẫn mạnh ghê gớm, nhưng Ron và Nhân Tinh Của Ron cũng càng ngày càng phối hợp kín kẽ hơn, dần dần hai người càng lúc càng thoải mái hơn, tình hình của con báo thì càng lúc càng không ổn.

Tần Nhược nhìn thấy mà trong lòng rất căng thẳng. Hần không biết con báo ấy còn có thể gắng gượng được bao lâu nữa. Mặc dù hần rất muốn lặng lẽ tham gia trận chiến này, ảnh hưởng đến kết quả của nó, nhưng lại lo sau khi Ron và Nhân Tinh Của Ron chết rồi thì mình sẽ trở thành mục tiêu tiếp theo của con báo - mặc dù Tần Nhược căm hận hai người ấy thật, nhưng cũng không dự định làm chuyện hại người hại lẫn mình như thế.

Hơn nữa với tốc độ của con báo, một khi giải quyết xong Ron và Nhân Tinh Của Ron rồi, nó hoàn toàn có thể thoải mái xử lý luôn cả tên “nhiều chuyện” là Tần Nhược.

Mặt khác, nếu là lợi dụng kỹ xảo khống chế nguyên tố bậc một, lặng lẽ quấy rối trận chiến này thì hần rất nghi ngờ rằng Nhân Tinh Của Ron sẽ xuất kỹ năng ẩn kia ra ngay, sau đó quay đầu lại phối hợp với Ron để tìm mình “nói chuyện phải quấy”. Đến lúc đó nếu rơi vào trạng thái chiến đấu thì được chẳng bằng mất.

Làm sao để có thể vẹn cả đôi đường đây?

Tần Nhược nhíu mày suy nghĩ.

Đột nhiên!

Ánh mắt Tần Nhược lóe sáng, rồi dừng ở tấm sàn mà hai người bọn Ron đang chặn con báo.

Sau đó hần đến gần tấm sàn ấy, lặng lẽ khởi động phép thuật Màng Nước (bởi vì khoảng cách còn xa, cho nên không bị những người trên sàn phát hiện).

Nhưng, Ron và Nhân Tinh Của Ron không phát hiện, không có nghĩa là con báo kia cũng không. Mặc dù nó không thể khống chế nguyên tố để tấn công thật, nhưng lại vô cùng mẫn cảm với mùi của các loại sinh vật, và nhạy hơn nữa là với các dao động phép thuật. Gần như chớp mắt khi Tần Nhưộc mở Màng Nước, nó cũng đột nhiên rít lên hoảng hốt:

- Xi! Xi xi...

Sau đó nó sử dụng kỹ năng phân thân ngay. Do sự biến đổi tiết tấu đột nhiên này, Ron bị nó đụng choáng váng. Nhân Tinh Của Ron không hoảng không vội, theo phản xạ dùng kỹ năng ẩn - Lừa Thiêu!

Tần Nhưộc vốn còn có chút thắc thò, không biết phép thuật Màng Nước có thể ngăn nổi đợt sóng nhiệt kia không, nhưng sau khi con sóng ấy tràn qua mà bản thân không bị gì rồi, hấn mới nhét trái tim của mình quay trở lại lồng ngực.

Có điều, Tần Nhưộc biết rằng, trong vòng 6 giây nữa, hai người bọn Ron vì tranh thủ thời gian làm lạnh kỹ năng, sẽ không động đến con báo, cho nên hấn cũng ngồi ở giữa tấm sàn chứ không đến vùng ven rìa, để tránh bị họ phát hiện.

Đáng tiếc là Tần Nhưộc vẫn còn coi nhẹ Ron và Nhân Tinh Của Ron.

Đã lẫn lộn trong Vinh Quang được đến cấp bậc này, khi khu vực bên cạnh xuất hiện dao động phép thuật dù chỉ rất mỏng manh, họ vẫn cứ biết được! Thế là thừa dịp con báo nhỏ còn đang rất mất, Nhân Tinh Của Ron đột nhiên quay đầu lại chạy về sau mấy chục mét, rồi nhìn khắp tấm sàn...

Kết quả là, trên tấm sàn này, cô ta không thấy có bất cứ thứ gì cả.

Mặc dù trong lòng nghi ngờ, nhưng Nhân Tinh Của Ron cũng không dám dừng lại lâu, mà tranh thủ chạy về để kịp lúc con báo hồi phục.

- Em cũng cảm nhận được?

Sắc mặt Ron trầm trọng, khẩn trương nhìn chung quanh rồi hỏi.

- Dạ!

Vốn Nhân Tinh Của Ron tưởng rằng đó là ảo giác của mình, nhưng khi nghe Ron nói thế, cô ta lập tức thốt lên ngay:

- Không hay, chắc chắn là tên điều khiển nước kia, hấn cũng qua đây rồi!

Đáng tiếc là đã muộn rồi. Nhờ trạng thái nguyên tố nước che giấu, Tần Nhưộc đã đến được ven rìa tấm sàn. Hấn ở trên cao nhìn xuống đôi cẩu nam nữ kia, nghe thấy lời họ nói, lập tức biết mình đã bị lộ.

Tức thì hấn không lè mề, tạo một bức tường băng ngay trên đỉnh đầu hai người nọ ngay!

- Nổ!

Khi hơi lạnh bốc lên, hai người bọn Ron biến sắc, cùng ngẩng đầu lên nhìn, kết quả là chỉ thấy khuôn mặt của Tần Nhưộc ở trên sàn, và màn hơi nước bộc phát từ trên đầu của mình.

- Mẹ... A!

Trong màn hơi nước mịt mù, có tiếng kêu thảm của Nhân Tinh Của Ron vang lên, sau đó, một bóng người màu đỏ văng ra, và một chiếc bóng nhỏ nhún nhún vàng cũng từ trong đó lao tới, đụng liên tục vào bóng người màu đỏ ấy đến mấy lần!

Không có sự cứu viện từ Ron, Nhân Tinh Của Ron không thể nào chịu nổi sự tấn công liên tục ấy, thế là sau một tiếng kêu đau đớn, ngã lăn ra trên đất.

Không những chết, mà còn rớt ra một chiếc mũ giáp màu vàng nữa.

Rớt đồ luôn sao?

Tần Nhưộc vừa vui vừa sợ nhìn chằm chằm vào chiếc mũ ấy, bắt đầu chảy nước miếng. Nhưng hấn lại than thở ngay: chết tiệt, vì sao lại rớt đồ ngay trong trường hợp này chứ? Mà vì sao lại không rớt ra thanh kiếm kia đi chứ?

Ngay chính lúc này, phía dưới có tiếng thét vang lên:

- Đi chết đi cho tao! - Chỉ vì một phút ngây người mà Tần Nhưộc đã mất đi cơ hội lùi đầu lại. Ron đã bước ra khỏi khu vực bị tuyết bao phủ, sau đó thanh kiếm trong tay vung lên, một luồng khí bóng tối nhanh chóng kết lại thành hình một chiếc đầu sọ, bắn như tia chớp về phía Tần Nhưộc...

Tần Nhưộc giật mình. Hấn không ngờ tên “cẩu nam” này lại có cả kỹ năng tầm xa nữa, cho nên trong lúc vội vã chỉ còn kịp dựng lên một bức tường nước trước người. Tiếp đó, hấn cảm thấy có một sức mạnh nào đó cực kỳ tà ác đánh tan bức tường nước đó và lớp màng nước chung quanh hấn, rồi trạng thái tiêu cực do nguyên tố bóng tối bao vây lấy mình.

Ron không ngờ đòn đánh toàn lực ấy của mình lại không thể giết nổi một tên điều khiển nước vừa mới thăng lên bậc bốn, vừa không khởi động phép thuật phòng ngự, lại không có trang bị chữ vàng như thế, cho nên sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi - gã đã không còn cơ hội ra tay nào nữa rồi, bởi vì con báo kia sau khi đánh chết Nhân Tinh Của Ron đã lao tới.

- Chết tiệt!

Ron rống lên giận dữ, sau đó nghiêng răng uống vào một bình thuốc thuộc tính màu tím, nhanh chóng lấy từ trong ba lô ra một tấm chắn màu vàng. Lúc này gã mới chặn lại nổi đòn đánh của con báo. Sau đó gã như phát cuồng một bên uống thuốc, một bên dẫn con báo đến gần chỗ cầu thang.

Bị Ron đánh trúng một đòn, Tần Nhược không những tổn thất trên 600 HP mà còn bị nguyên tố bóng tối quấy nhiễu nữa, cho nên rơi vào trạng thái mất hồn chừng 2 giây.

Vừa hồi phục tinh thần lại, hắn đã trông thấy Ron đang cầm một tấm chắn, dẫn theo con báo từ cầu thang chạy qua đây.

Chết tiệt!

Tần Nhược nhìn thấy hai đối tượng chết người ấy đều chạy qua đây, thế là không hề nghĩ ngợi gì nhảy ra khỏi sàn ngay.

- Băng!

- Thuật Hóa Nước!

Dưới ánh mắt chấn động của Ron, Tần Nhược hóa thành dạng nguyên tố nước trong suốt ở giữa không trung, sau đó bức tường băng nhanh chóng thành hình bên dưới hắn một chút bị chấn động, tựa như có vật nặng gì đó kéo ở một đầu của nó. Cuối cùng, có tiếng vật gì đó chạm đất vang lên.

Một thoáng thất thần như thế, con báo kia đã đuổi kịp Ron, nháy mắt xuất ra kỹ năng phân thân. Bốn con báo từ bốn hướng cùng lao vào gã.

Giết!

Một giây sau, cái đầu đáng yêu của con báo này chia ra từ trên sàn. Nó ngồi như một con chó con, chìa đầu rồi rút trở lại. Đôi mắt đen lay lay của nó hiếu kỳ nhìn chăm chú vào kẻ mạo hiểm dưới kia. Lúc này, Tần Nhược đang cực kỳ căng thẳng.

Sau khi nhảy xuống đất, vì tránh bị con báo kia đánh chết rớt ra trang bị, hắn đã dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến bên thi thể của Nhân Tinh Của Ron, lấy chiếc mũ màu vàng nằm trên đất vào trong ba lô - trang bị của người chơi cấp đỉnh của bậc bốn chắc chắn sẽ không thể nào tẽ được, lát nữa cho dù mình chết đi thì chỉ cần không bị rớt ra hai món trang sức chữ vàng, cũng coi như lời lớn!

Nhưng khi hắn xoay người thì chỉ thấy con báo kia ngồi nơi rìa sàn, dùng ánh mắt tựa như một động vật vô hại hiếu kỳ nhìn mình...

Ờ?

Không lên nổi sàn, lẽ nào nhảy xuống cũng không được sao?

Tần Nhược nhìn tấm sàn cao khoảng 7, 8 mét ấy, ánh mắt mê mang: thế này mà cũng bị kẹt lại sao? Mà điều khiến người ta thắc mắc hơn chính là, lúc trước bị kẹt nó còn nhảy tới nhảy lui hoạt bát là thế, sao bây giờ lại yên tĩnh vậy? Chẳng lẽ nào con vật này đã có trí tuệ, biết mình vừa cứu nó sao?

Tần Nhược không suy nghĩ nhiều nữa. Con báo kia hiện giờ không lập tức tìm mình gây sự, vậy thì chuyện cấp bách nhất đương nhiên là rời khỏi trạng thái chiến đấu, thoát khỏi nơi này rồi, tránh chờ lâu xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hắn nhanh chóng lui lại phía sau mấy chục mét. Đến khi rời gần hết khu vực này rồi, Tần Nhược thấy con báo nọ đột nhiên xoay người chạy xuống sàn, mà đồng thời, hắn cũng phát hiện trên ấy dường như có một thứ gì đó phản chiếu ánh sáng màu cam...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Đi rồi lại quay lại! Ràng buộc vật phẩm!

Dưới cái nhìn đầy kích động và cảnh giác của Tần Nhược, con báo kia rời khỏi tấm sàn, sau đó nhảy mỗi bước hơn 10 mét xa, vài giây sau biến mất trong một bầy quái vật bậc bốn.

Ngay lúc con báo biến mất, Tần Nhược cảm thấy dòng máu trong người mình như sôi lên, hắn hận không thể lập tức bay lên trên tấm sàn vừa nãy mà cười một trận thật điên cuồng - trạng thái chiến đấu đã kết thúc rồi!

Con báo ấy vậy mà buông tha cho hắn!

Con vật bé bỏng đáng yêu, vừa nhìn là khiến người ta muốn sờ đầu ấy, vậy mà còn biết báo ân cơ đấy!

Mặc dù Tàn Nhược không thể chắc chắn rằng con báo ấy có đúng là có linh tính như hắc nhĩ hay không, nhưng ánh mắt yên tĩnh và hành động vừa rồi của nó đúng là có mấy phần giống như vậy.

Mà bây giờ, sau khi con báo biến mất, Tàn Nhược không hề lè mề, lập tức dùng tốc độ 100 mét một giây chạy thẳng trở lại tấm sàn ngay, sau đó như ước nguyện, hắc nhĩ thấy đôi bao cổ tay của Ron nằm lẳng lẳng nơi đó, phản chiếu ra ánh sáng kim loại màu vàng sẫm trông rất kỳ bí.

Tàn Nhược hít hải xông qua chộp lấy chúng ngay. Hắc nhĩ có cảm giác cả thế giới dường như đã trở nên tốt đẹp hơn rất nhiều, một sự hưng phấn lẫn kích động dâng lên trong ngực hắc nhĩ, khắp người hắc nhĩ tràn ngập trong sự hạnh phúc lẫn thỏa mãn mãnh liệt.

Trang bị chữ cam!

Tuyệt!!!

Lòng ngực Tàn Nhược phập phồng một cách kịch liệt, hắc nhĩ kích động nhìn hai món trang bị tựa như được làm từ kim loại mềm trong tay mình, cố gắng nhìn lại, nhưng cuối cùng vẫn không kiềm nổi lòng hiếu kỳ và kích động quá mức, thế là đưa chúng đến gần hơn:

Dây Xích Kỵ Sĩ Bóng Đêm:

Trang bị chữ cam, lực phòng ngự 32, lực phòng phép thuật 12, tăng tốc độ tấn công thêm 20%, tăng hiệu quả của kỹ năng nguyên tố bóng tối thêm 12%, tăng thương tổn của thuộc tính bóng tối thêm 8%, tăng HP tối đa thêm 200, tăng xác suất thành công của hiệu quả mất hồn thêm 50%. Yêu cầu: sức mạnh 52, nhanh nhẹn 42, sức mạnh tinh thần 20, nghề nghiệp: kiếm sĩ bóng tối, cấp 43.

Sau khi nhìn thấy một bảng đầy những thuộc tính ấy, Tàn Nhược nhìn không được phải buột miệng than lên.

Đây là trang bị chữ cam sao? Sao lực phòng ngự cơ sở lại cao như vậy được? Nếu có thể gom góp được đủ bộ, rồi còn thêm trang sức, cộng với khởi động đầu khí nữa thì gần như có thể bỏ qua mọi phép thuật của thợ nguyên tố bậc bốn hết rồi! Chết tiệt, còn chưa kể đến cái trang bị này thế mà có đến 5 thuộc tính nữa đấy, mà thuộc tính nào cũng thực dụng vô cùng!

Tàn Nhược nhìn không được lại thở dài thêm một tiếng nữa rồi mở ra ba lô, nhìn chiếc mũ do Nhân Tinh Của Ron rơi ra, trong lòng lại rung động, rồi hắc nhĩ nuốt một ngụm nước bọt thật to, bàn tay đang cầm đôi bao cổ tay có hơi run rẩy:

Trời ạ, lần này thật là giàu to rồi, hai món này sẽ bán được bao nhiêu tiền đây chứ?

Mũ Giáp Tinh Linh Lửa:

Trang bị chữ cam, lực phòng ngự 24, lực phòng phép thuật 8, tăng 1 cấp cho đầu khí rồng lửa, tăng thương tổn thuộc tính lửa thêm 30 điểm. Yêu cầu: sức mạnh 36, nhanh nhẹn 34, nghề nghiệp: kiếm sĩ rồng lửa, cấp 40.

Hít vào một luồng hơi thật sâu, sau đó Tàn Nhược mới chợt nhận ra mình nên rời khỏi đây rồi, nếu không một khi đám quái vật trong đây này mới, làm rơi ra một món nào trong hai món này, hắc nhĩ chắc chắn phải khóc đến cạn nước mắt mất! Nhưng khi lấy sách về thành ra dùng, lời nhắc của hệ thống lại khiến trái tim Tàn Nhược như lạnh đi một nửa:

- Xin rời khỏi trạng thái chiến đấu trước khi sử dụng sách về thành.

-...A?

Sao lại thế được?

Trong lúc Tàn Nhược đang kinh ngạc, chợt tinh thần hắc nhĩ chấn động!

Hắc nhĩ nhanh chóng xoay người, đồng thời nhảy ngược trở ra.

Tàn Nhược lập tức thấy được ngay thứ đang âm thầm làm hắc nhĩ phải lưu lại. Trong lòng hắc nhĩ chợt lạnh!

Chết tiệt!

Con vật đáng sợ ấy sao lại quay trở về rồi? Tàn Nhược nhất thời ngừng thở. Hắc nhĩ cảnh giác nhìn con vật đang ngồi cách hắc nhĩ chừng 10 mét, dùng đôi mắt đen lay lay tràn đầy vẻ đặc ý nhìn hắc nhĩ, trong lòng thì rất thất vọng.

Dưới cái nhìn của Tàn Nhược, con báo vốn đi nhưng lại trở về này quả thực chính là một tên sát thủ trang bị, những kẻ mạnh như Ron và Nhân Tinh Của Ron mà còn bị nó khiến rớt mỗi người một món đồ cực phẩm đấy, phỏng chừng hai người này đang điên cuồng lao ra khỏi thôn Chiến Thần để truy sát mình đây này... Không biết nếu mình bị con vật nhỏ này giết chết thì có rớt sợi Dây Chuyển Miếng Băng, hoặc là hai món đồ vừa lấy được ra hay không?

Tàn Nhược khóc cười không được, mà tay thì không dám có chút động đậy nào, bởi vì tình hình trước mắt khiến hắc nhĩ cảm thấy có chút quái dị..

Con báo kia mặc dù quay lại thật, nhưng dường như khi Tần Nhược đang xem xét trang bị thì nó chỉ lễ phép đứng sau lưng chứ không có ý định tấn công. Mãi đến khi hấn quay lại thì nó mới gừ gừ gì đó, rồi một bên thì liếm liếm bộ lông, một bên lại vung vung móng vuốt, dường như đang định nói lên điều gì.

Tình hình quái dị này khiến Tần Nhược hủy bỏ hành động ngưng tụ phép thuật lại ngay...

Từ trận chiến giữa con báo này và Ron - Nhân Tinh Của Ron, Tần Nhược đã nhìn thấy một cách đầy đủ cái gì là tốc độ, cái gì là sức mạnh, thể nào là dạng quái thú nhỏ nhưng khủng khiếp như siêu nhân! Nếu một chọi một với nó, Tần Nhược đoán rằng mình ngay cả cơ hội ra tay cũng chưa có là đã bị chết ngay. Thế là hấn bèn cưỡng ép mình bình phục tinh thần lại. Hấn cẩn thận nhìn những động tác của con báo, trực giác hấn mách bảo rằng con vật này đang định biểu đạt điều gì đó.

Cuối cùng!

Khi con báo không ngại phiền phức dùng lưỡi liếm bộ lông vàng óng và những vết thương do trận chiến vừa rồi để lại đến lần thứ bảy, Tần Nhược mới sức tỉnh ra.

Chữa thương?

Con vật bé nhỏ này đang nhờ mình chữa thương cho nó sao? Người chơi có thể trị liệu được cho quái vật được sao? Tần Nhược thầm thắc mắc.

Nhưng hấn cũng mặc kệ, cứ thử trước rồi tính sau.

Tần Nhược chậm rãi ngưng tụ phép thuật. Vì tránh để con báo hiểu lầm, hấn dùng những động tác vừa hữu hảo lại vừa chậm rãi, thả một phép Thủy Liệu lên người con báo...

Khi phép Thủy Liệu trúng đích, đôi mắt con báo híp lại như hai vầng trăng lưỡi liềm, rồi nhảy nhảy tại chỗ. Xem bộ dạng nó thì có vẻ đang hưng phấn và kích động lắm, không biết có phải là do này sinh cảm giác thành tựu khi “đạy dỗ” được một tên người chơi dẫn động thể này hay không.

Khi nhìn thấy vết thương trên người con báo bắt đầu nhạt đi, Tần Nhược thả lỏng người, hấn biết mình đã đoán đúng rồi! Có điều hấn cũng rất kinh ngạc khi thấy quái vật có thể tiếp nhận sự trị liệu từ người chơi...

Một bên hấn thầm cảm khái trong lòng, một bên thì lại tiếp tục dùng thuật Thủy Liệu để tiếp tục chữa thương cho nó, nhằm nịnh bợ con vật bé nhỏ này vì nó không hạ sát thủ với mình. Trong lòng hấn thầm quyết định, nếu con vật này cảm ân mà buông tha cho mình, sau này mình sẽ không đến đây tìm nó gây sự, còn nếu giống như con ả rắn rết kia, lợi dụng mình xong là nổi lên sát tâm thì... Hừ hừ, chờ thực lực của mình đủ rồi, ngày nào cũng sẽ đi tìm nó gây sự hết, mỗi ngày giết một lần, lấy bộ lông làm khăn quàng cổ cho Hiếu Hiếu.

Lúc này, vì được chữa trị, con báo kia trông có vẻ thoải mái và yên tĩnh lắm, nó an nhàn chia lưỡi ra liếm liếm các vết thương đang nhạt dần, trông như một con mèo nuôi vô hại vậy, khiến Tần Nhược dần dần quảng ý định vừa rồi đi - biến một con vật đáng yêu như vậy thành khăn quàng cổ, thật là ác lắm lắm.

“Xì xì!”

Khi dùng phép Thủy Liệu đến lần thứ mấy chục, và Tần Nhược cảm thấy rằng ngay cả là HP của một con voi thì cũng phải trị liệu đến gần đầy, con báo chột hưng phấn phát ra hai tiếng kêu nho nhỏ. Nó nhảy nhót quanh người Tần Nhược một trận, sau đó không biết từ nơi nào lấy ra một quả cầu nho nhỏ màu vàng trông tựa như một quả trứng gà lột vỏ, cung kính đặt lên trên mặt đất, sau đó lui về phía sau 2 bước, kêu xì xèo với Tần Nhược.

Mãi đến lúc này, sự khân trương trong lòng Tần Nhược mới triệt để bị bỏ đi. Hấn nghĩ con vật nhỏ này đã dùng ân báo ân, đương nhiên sẽ không hạ thủ với mình nữa.

Nhưng, điều duy nhất khiến Tần Nhược không hiểu rõ chính là, mình tặng máu cho nó như thế này, rốt cục là một nhiệm vụ ẩn của hệ thống, hay là một thứ gì khác đây?

Dưới sự thúc giục liên tục của con báo, Tần Nhược đi đến trước thứ đồ trông giống như quả trứng kia, nhẹ nhàng nắm vào trong tay.

Đột nhiên!

Một thứ gì đó màu vàng óng lướt qua, Tần Nhược cảm thấy bàn tay nhói lên, sau đó khi hấn còn chưa kịp hiểu vì sao con báo nọ đột nhiên ra tay với mình thì đã phát hiện lòng bàn tay mình xuất hiện một vết thương, mấy giọt máu đang nhỏ xuống thứ trông giống như quả trứng ấy... Tiếp đó, có ánh sáng màu vàng mờ mờ phát ra từ bên trong, cuối cùng, những giọt máu của hấn dùng một tốc độ mà mắt thường có thể nhận ra chậm chậm hòa vào trong ấy.

Rất nhanh, lời nhắn của hệ thống vang lên:

- Vật phẩm đã buộc chặt.

Tần Nhược sửng người. Hấn giương mắt nhìn con báo kia, chột thấy trong mắt nó có một vệt sáng màu đỏ lóe qua. Con báo kêu xì xì một trận, sau đó nhìn Tần Nhược và vật trông như quả trứng trong tay hấn một hồi, cuối cùng nhanh chóng quay đầu, nhảy một cái từ trên sàn xuống, rồi biến mất giữa bầy quái vật xa xa.

Tần Nhựt nhìn thấy sự biến đổi của con vật, trong lòng chấn động, thế là đột nhiên bước nhanh đến ven rìa tấm sàn, trùng hợp thấy được một vệt đỏ như máu giữa hình bóng nhỏ nhắn màu vàng óng của nó...

Biến dị!

Tần Nhựt biến sắc, bèn vội vàng không kịp nhìn kỹ thuộc tính của vật hình quả trứng trong tay mình, cứ thế bỏ vào trong ba lô, rồi nhanh chóng mở sách phép về thành ra giữa một tiếng rít đầy hùng dũng và bén nhọn.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Một trang mới

Trứng sùng vật báo ảnh tàn:

Đã ràng buộc, khoảng cách trứng nở còn 6 ngày 23 giờ 58 phút 56 giây...

Tần Nhựt nhìn quả trứng này đến nửa ngày, mà cũng không rõ “trứng sùng vật” là cái gì, đồng thời con báo kia đưa nó cho mình rốt cục có ý gì nữa. Có điều lời giới thiệu của quả trứng này khiến hắn liên tưởng đến cảnh những quả trứng gà đang được ấp. Liệu quả trứng này sẽ nở ra thành một con báo ảnh tàn nhỏ hay sao?

Con báo nhỏ này có lợi hại được như con báo lúc trước mình gặp không?

Nghĩ đến đây, Tần Nhựt mừng khắp khắp cảm quả trứng hết ngó trái rồi đến ngó phải, kích động trong khách sạn đến hơn nửa ngày. Có điều hắn lại lập tức thất vọng: Ạ ẦM, từ lúc trở về đến giờ hắn không hề đóng kênh trò chuyện, mà trước đó hắn đã báo giá tham khảo cho đám bạn bè rằng mỗi 500.000 đồng vàng là ít nhất, tức là giao dịch bằng nhân dân tệ thì khoảng 1.000.000, còn cặp bao cổ tay thì phải 800.000 nhân dân tệ đổ lên rồi mà?

Nào ngờ ngay tức khắc, Pháp Sư Khủng Long đã nói với giọng điệu rất nhẹ nhõm ngay:

- Ha ha ha, biết ngay mà, cái giá này mới là bình thường chứ. Ừm, Mũ Giáp Tinh Linh Lửa thì bọn tôi mua, còn cặp bao cổ tay kia không cần.

Mặc dù còn một món chưa bán được, nhưng Tần Nhựt cũng nhận được lời giải thích của Pháp Sư Khủng Long: Mũ Giáp Tinh Linh Lửa chỉ là trang bị chữ vàng, dù có mặc trên người Rồng Ấn Núi Hoang Dã thì cũng không bắt mắt cho lắm, vì tên này đang có trọn bộ chữ tím, nhưng cặp bao cổ tay chữ cam kia thì lại dễ thấy quá, nếu để người ta trông thấy có một tên gà con trọn bộ chữ tím lại mang một đôi bao cổ tay chữ cam thì ai mà không động lòng chứ? Những người có thực lực ai lại không muốn đi làm rách trang bị của gã chứ?

Tần Nhựt cũng hiểu lắm, dù sao thì hiện giờ hai món trang sức chữ vàng của hắn cũng đang không dám lộ ra cho người ta thấy đấy mà. Nếu chỉ có một cây gậy Bảo Tuyết, trong mắt mọi người chơi cũng chỉ là bình thường thôi, chứ một khi mà hai món kia bị lộ rồi, có khi lúc ở hẻm núi Khảo Nghiệm Chiến Thần đã bị Nhân Tinh Của Ron ném vào trong đám quái vật rồi ấy chứ...

Sau khi mua bán xong với Rồng Ấn Núi Hoang Dã, Tần Nhựt cũng không quên dặn dò gã là trang bị này đến từ một người chơi rất mạnh, cho nên đừng có tiết lộ thuộc tính của trang bị ra, mặt khác, hắn còn cảnh cáo gã nếu không phải lúc cần thiết thì đừng trang bị nó lên, nếu gặp được người chơi có tên gọi là Ron hoặc Nhân Tinh Của Ron thì lập tức chạy trốn liền.

Mặc dù đã được cảnh báo nhiều như thế, nhưng Rồng Ấn Núi Hoang Dã vẫn không thể nhịn nổi cảm giác muốn tận hưởng khoái cảm khi đấu khí rồng lửa được tăng thêm 1 cấp, thế là chỉ gật gật liên tục, còn có nghe vào hay không thì không biết...

1 triệu nhân dân tệ vào tài khoản, Tần Nhựt thở phào một hơi thật to. Hắn cảm thấy như gánh nặng trước tới giờ đặt trên vai hắn đã bị gỡ xuống mất rồi, đồng thời một cảm giác thoải mái trước giờ chưa từng có cũng quét qua toàn thân - phí giải phẫu cuối cùng cũng gom đủ hết rồi!

Đi trên một con đường nhỏ của bệnh viện, nghe tiếng chim hót vui sướng trong rừng và bước chậm rãi về phía khu an dưỡng, về mặt Tần Nhựt tràn đầy sự nhẹ nhõm và thoải mái.

Con đường quen thuộc này Tần Nhựt gần như mỗi ngày đều đi qua một lần, nhưng chưa bao giờ tâm trạng hắn lại vui vẻ như lúc này, ánh mặt trời giữa trưa chiếu trên thân hắn dường như cũng ấm áp hơn mọi khi, mọi thứ trong mắt hắn đều tràn đầy sự sống đến đến động lòng.

Trong vườn hoa của viện an dưỡng, hai cô gái xinh đẹp đang ngồi trên một chiếc ghế gỗ cạnh hàng rào, trên đầu là tán cây, hai người thân mật thủ thủ với nhau trông như hai chị em ruột vậy.

- Chị Hiểu Hiểu, trò chơi mà chị với anh Nhựt Nhựt chơi vui lắm sao?

- Đương nhiên rồi. - Hiểu Hiểu nắm lấy bàn tay của cô bé mặc áo bệnh nhân màu trắng, dù giữa hè vẫn đội chiếc nón len nho nhỏ này, trả lời.

- Vậy chị nói thật cho em biết đi, trong trò chơi có phải anh Nhựt Nhựt gà con lắm không?
- Ủm... Không thể tính là gà con được.
- Hồi thật này chị Hiểu Hiểu, chị lúc nào cũng chỉ nói tốt cho anh Nhựt Nhựt thôi, hay là chị thích anh ấy rồi?
- Chị làm gì có chứ, ai lại đi thích người ngốc như vậy? O, mới nói anh Nhựt Nhựt thế mà em đã mất hứng rồi à? Được rồi được rồi, anh Nhựt Nhựt nhà em là thông minh nhất, được chưa?

Hân Vũ ngẩng đầu lên, vẻ mặt tràn đầy nụ cười ngọt ngào:

- ... Không phải đâu, người ta đột nhiên cảm thấy, nếu người ta không còn nữa, thì chị Hiểu Hiểu ghép đôi với anh Nhựt Nhựt là tốt quá rồi.
- Bậy bậy bậy, không được nói lung tung như thế. Cái gì mà không còn nữa chứ? Còn nhỏ tuổi không được nói như thế. Không phải đã nói với em rồi hay sao, anh Nhựt Nhựt nhà em đang gom góp tiền phẫu thuật cho em mà? Nghe anh Đạt nói là đã được hai trăm ngàn rồi, chờ ít nữa chị và anh Đạt lại góp thêm một chút là sẽ đưa được em đi Bắc Kinh rồi đấy.

Nói đến đây, Hiểu Hiểu đột nhiên thấp giọng hỏi một câu:

- Hân Vũ, sau khi giải phẫu thành công rồi, em định báo đáp anh Nhựt Nhựt của em thế nào? Gà cho anh ấy hay sao?
- Vâng!

Vốn chỉ là một câu hỏi đùa thôi, Hiểu Hiểu nào ngờ được rằng Hân Vũ lại trả lời một cách kiên định như thế.

o O o

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Hệ thống sủng vật mở ra

Hai ngày cuối tuần, Tàn Nhựt ở trong bệnh viện lo lắng hết chuyện này đến chuyện khác, sau khi an bài xong xuôi cho Hân Vũ và mẹ của cô bé vừa mới chạy đến, hắn đưa hai người đến Bắc Kinh.

Quá trình này mặc dù mệt mỏi, nhưng vì một chuyện đại sự bấy lâu trong lòng đã được giải quyết, hắn cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng! Trở lại nhà trọ, Tàn Nhựt lần đầu tiên vào trò chơi với một tâm trạng rất nhàn nhã. Lần này, hắn thật sự chơi trò chơi chỉ vì muốn chơi trò chơi!

Nhưng điều khiến hắn không ngờ được chính là, trong thời gian hai ngày hắn rời khỏi, Vinh Quang đã phát sinh những biến đổi nghiêng trời lệch đất!

Sau khi con sủng vật đầu tiên là sói bạc ba mắt nở ra, Vinh Quang chính thức mở ra hệ thống sủng vật.

Những cửa hàng sủng vật lấp lánh rực rỡ lập tức xuất hiện trong các thành thị lớn một cách nổi bật, các loại trứng sủng vật với đủ loại thuộc tính phong phú được đưa lên quầy, trở thành đối tượng được chú ý của phần đông người chơi.

Tàn Nhựt vừa mới login đã cảm thấy bầu không khí trong thị trấn Savis khác với ngày xưa rất nhiều! Có một con đường ngày thường heo lánh nọ bây giờ đã chật ních những người. Tàn Nhựt nhìn về phía đám đông thì thấy đó là một cửa hàng sủng vật trông rất khí phái, hình vẽ trên bảng cũng vô cùng bắt mắt. Nơi cửa, dòng người tới lui không dứt, như muốn chen cho bẽ cả cửa hàng vậy!

Trời ạ!

Cướp tiền sao?

Trong lòng kinh ngạc, Tàn Nhựt không dẫn nỗi sự tò mò, cứ thế đi vào.

Theo dòng người bước vào cửa hàng, hắn thấy có mấy tên tiểu nhị ăn mặc sắc sỡ và chủ cửa hàng đang tới tới lui lui giữa những tiếng gọi ồn ào, bận rộn đến quên cả trời đất. Lại nhìn ở quầy hàng, hắn thấy rất khác với những cửa hàng bình thường - trên ấy không có bất cứ món trang bị hay được phẩm gì hết, mà chỉ bày những quả trứng sủng vật xinh đẹp đủ màu sắc, đủ kích cỡ, đủ loại hoa văn.

Những quả trứng này sắp xếp chỉnh tề trên quầy, chờ người chơi đến mua.

Việc làm ăn có vẻ tốt vô cùng, những người chơi chen ở hàng đầu gần như đều tranh nhau kêu tiểu nhị:

- Quả này, tôi muốn quả này!
- Không đúng, quả tôi muốn là quả kia cơ... Quả lớn nhất đấy!
- ...Màu hồng phấn, là quả màu hồng phấn kia đấy. A, quả đó tôi chọn rồi, đừng có cướp!
- Tôi muốn...

Cảnh tượng trông như ở chợ bán thức ăn này khiến Tần Nhựt nhất thời choáng váng. Hắn nép qua một bên nhìn đám người điên cuồng này, trong lòng thì thắc mắc:

Rốt cục đã xảy ra chuyện gì thế? Mua thứ gì đó chẳng phải chỉ cần mình chọn xong rồi xác định là được rồi hay sao? NPC trong cửa hàng bao giờ cũng định giá đầy đủ hết rồi mà? Mà điều làm Tần Nhựt càng hoang mang hơn chính là, có một số người đã mua được trứng sùng vật rồi nhưng vẫn cứ đứng trong cửa hàng, kêu tiểu nhị đến khóa lại giữm...

Khóa lại!?

Tần Nhựt lập tức nghĩ đến chuyện xảy ra hai ngày trước ở hẻm núi Khảo Nghiệm Chiến Thần, lúc đó con báo kia rạch vào tay của mình một cái, sau đó hệ thống nhắc mình đã khóa lại một quả trứng sùng vật. Lẽ nào là...

Rất nhanh, Tần Nhựt nhìn thấy cảnh một tên tiểu nhị diện mạo bình thường bước qua, cầm theo một con dao nhỏ cắt một chút xù vào tay một người chơi nọ cho chảy máu ra. Người chơi này không những không nhăn nhó mà ngược lại còn cầm lấy quả trứng sùng vật giờ lên cao, rất là vênh váo vừa hò hét vừa bước ra khỏi cửa hàng:

- Ha ha ha, khóa lại thành công rồi! Bảo bối tương lai của ra chắc chắn vô cùng mạnh này! Bảo bối, từ nay về sau mi đi theo ta lăn lộn giang hồ đi! Chắc chắn, nhìn cái tên kia... Trâu tử vong, thật là con bà nó khỉ thế quá!

- Mày thôi đi, con trâu đó của mày có đáng gì, xem của tao này, nhìn dũng mãnh biết chừng nào, là con lớn nhất trong quây này đó, nói không chừng có thể nở ra rồng chúa đấy à...

Cũng có mấy người chơi nọ khóa trứng sùng vật thành công xong thì vội vàng chạy khỏi cửa hàng:

- Chết tiệt, mong đừng là lợn rừng trắng nha.
- Mày cút đi, có mày mới đi nuôi heo ấy!

Tần Nhựt trợn mắt há miệng nhìn cảnh những người chơi này nghênh ngang cầm trứng đi mà trong lòng thầm đổ mồ hôi lạnh. Cửa hàng trứng sùng vật bán trứng, đồng thời còn bày ra kỹ càng để cho chọn như thế sao?

Nghĩ đến đây, hắn lập tức nóng ruột lên, bèn vội vã chạy qua.

Nhưng nào ngờ, tuy rằng cửa hàng này mới mở chưa được bao lâu, nhưng ai nấy cũng như hận không thể lập tức chen đến bên cạnh quây xem trứng cả, cho nên cái thân bé nhỏ của Tần Nhựt thì... Ha ha ha, làm sao chen được qua mấy kẻ trâu bò như nghề chiến sĩ chứ? Ngay cả một ít cô gái có vài phần xinh đẹp hắn cũng chen không nổi nữa là, bởi vì quanh các cô chỉ ít cũng có mấy vòng "sứ giả hộ hoa" lận. Mà các cô thì cứ đứng bên quây thì thì thăm thẳm, cả kẻ dè dặt, rồi còn vừa bình phẩm từng quả từng quả trứng, vừa tán gẫu say sưa nữa, khiến cho những người phía sau tức đến muốn ói máu...

- Mẹ, có nhanh lên một chút không? Bỏ mấy xếp hàng cả ngày rồi còn chưa nhìn thấy mặt mũi quả trứng là sao đâu này!
- Đúng vậy, thấy thân thể thợ nguyên tố bọn này gầy yếu định khi dễ phải không?

Có mấy tên thợ nguyên tố bậc ba mở miệng xôn xao, nhưng trước mặt có cả một bức tường người, cho nên không thể nào làm gì được cả. Tần Nhựt cũng là như thế, thử vài lần rồi mà không nhích được tới phía trước dù nửa mét, cho nên đành buồn bực lui qua một bên, nhận truyền âm từ Vương Đạt.

Lúc này dường như Vương Đạt cũng đang bận rộn lắm, nhưng vẫn cứ tranh thủ cơ hội chửi nhặng lên một hồi, nội dung đơn giản là vì phí giải phẫu cho Hân Vũ thế mà gã không có cơ hội cống hiến ra một xu nào cả, mãi đến sau mới nhận được tin báo rằng Hân Vũ đã đáp máy bay đi rồi, thế là bèn mắng cho Tần Nhựt một trận.

Tiếp đó, không hổ với danh hiệu Vua Miệng Rộng, gã cảm khái nói vận khí Tần Nhựt khôn kiếp đến mức nào, ngay trang bị chữ vàng và chữ cam mà cũng có thể lấy được đấy - gã đã từ chuyện Tần Nhựt đột nhiên gom đủ chi phí giải phẫu suy đoán ra chủ nhân hai món đồ đó là Tần Nhựt rồi.

Quanh co nửa ngày, rốt cục gã cũng nhớ tới chuyện mà Tần Nhựt hỏi.

- À, chú hỏi về hệ thống sùng vật à? Ngày hôm qua vừa mới mở đấy, tình hình cụ thể thì... Là thế này...

Nghe giải thích hơn nửa ngày, Tần Nhựt cũng hiểu được:

Súng vật tổng cộng được chia làm mấy loại hình: súng vật loại chiến đấu, loại phụ trợ và loại trưng bày, loại này là loại có lực chiến đấu nhỏ nhất.

Loại chiến đấu thì không cần phải nói rồi, toàn bộ đều phát triển dựa trên cơ sở ban đầu của loại quái vật tương ứng cả, chỉ có điều súng vật sau khi nở ra thì phải bắt đầu từ cấp 0, mà thực lực của nó cũng bị hạ xuống theo đúng tỷ lệ. Nếu người chơi muốn cho súng vật của mình trở nên mạnh mẽ như dạng quái vật tương ứng, vậy phải rèn luyện và thăng cấp cho chúng!

Sau khi thăng cấp, thuộc tính của súng vật sẽ được tăng lên một mức tương ứng, lực chiến đấu sẽ được tăng lên, hơn nữa còn không ngừng khai phá ra các kỹ năng chiến đấu mới nữa...

Súng vật loại phụ trợ phần lớn đều có năng lực chữa thương, tăng thuộc tính, hoặc tăng thương tổn các dạng thuộc tính cho người chơi, cũng có con có thể tăng phòng ngự tăng tấn công, thậm chí có khả năng hồi sinh nữa, tóm lại là năng lực đa dạng lắm!

Súng vật dạng trưng bày tuy bề ngoài đẹp mắt, nhưng thuộc tính lại rất kém. Có điều, thông qua việc rèn luyện, chúng cũng có thể thăng cấp và cường hóa, thậm chí thông qua một ít điều kiện riêng biệt, chúng có thể biến dị, khiến lực chiến đấu được tăng lên rất nhiều.

Nói trắng ra thì hệ thống súng vật mở ra rõ ràng là để tăng thực lực của người chơi lên, khiến cho người chơi có thể thông qua việc phối hợp với súng vật để phát triển hướng chiến đấu đa dạng hơn - bất cứ người chơi nào cũng đều có thể trang bị được một súng vật.

Phương thức để lấy được trứng súng vật cũng có rất nhiều loại, trong đó phổ biến nhất là mua trứng trong cửa hàng súng vật, sau đó khóa lại, chờ bảy ngày sau trứng nở ra.

Đây là phương thức mau lẹ nhất, đồng thời cũng phổ biến nhất!

Đương nhiên, người chơi cũng có thể thông qua việc trực tiếp giết quái vật ở nơi hoang dã để có trứng, mặc dù tỷ lệ rất cực thấp, nhưng lại có thể có được những loại súng vật mà trong cửa hàng không bán, thậm chí là trứng của một số loại boss mạnh mẽ nữa. Những loại trứng súng vật lấy được dựa vào phương thức này thì sau khi nở ra thường sẽ mạnh hơn súng vật bán trong cửa hàng một ít - có điều cũng không phải là tuyệt đối, nghe nói việc trưởng thành của súng vật có liên quan rất lớn đến quá trình chăm sóc nó, mà trứng trong cửa hàng cũng có khả năng vượt qua trứng hoang dã, thậm chí thông qua việc biến dị, chúng có thể vượt hơn trứng của boss cùng cấp rất nhiều...

Mặt khác, súng vật mạnh hay yếu, cũng có liên quan rất lớn đến việc ra lệnh của người chơi.

Ngoài ra còn có một số phương pháp nữa như phần thưởng của nhiệm vụ, kích phát tình tiết đặc thù, v.v...

Nghe đến đây, Tần Nhược nhin không được thở phào một hơi.

Từ ngữ khí của Vương Đạt, hẳn cảm nhận được rằng có vẻ như trứng súng vật ngoài hoang dã thường là mạnh hơn trứng trong cửa hàng bán... Như thế là yên tâm rồi! Vừa rồi hẳn quả thật có chút lo sợ, lo rằng trong cửa hàng sẽ xuất hiện một loạt các loại trứng súng vật cực mạnh mẽ, nào ngờ lại là thế này đây... Như thế xem ra, quả trứng của con báo kia cho mình có lẽ thuộc dạng quý hiếm đây - dù sao cũng là loại quái thú có thể một mình chống lại hai tên kiếm sĩ đỉnh điểm bậc bốn cơ mà.

Nghĩ đến đây, Tần Nhược nhin không được sự kích động, suýt chút đã chạy ào về ngân hàng lấy quả trứng ra xem rồi - nếu không phải thời hạn trứng nở còn đến cả 5 ngày nữa.

Sau khi hàn huyên một hồi với Vương Đạt, Tần Nhược đột nhiên phát hiện có một đám người chơi nọ đang rời khỏi cửa hàng, bèn lập tức thừa cơ vọt đến ngay!

Nào ngờ cũng có người có cùng ý tưởng với hắn, cho nên hắn bị người ta đụng ngã trúng ngay vào một cô nàng đang cúi đầu lựa chọn súng vật.

- A, xin lỗi.

Theo phản xạ, Tần Nhược vội vàng xin lỗi.

Kết quả là cô nàng kia ngẩng đầu lên, sau đó đồng thanh cùng với một tên kiếm sĩ đứng phía sau:

- Anh Tần Nhược?

- Là anh à?

Giọng điệu của tên kiếm sĩ đứng phía sau cô có phần bất thiện.

Tần Nhược kinh ngạc nhìn hai người một cái, sau đó tự động phớt lờ Hiên Long, cười hỏi Tử Nguyệt Tiểu Yêu:

- Cô cũng tới chọn trứng súng vật à?

o O o

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 158: Sủng vật của Tử Nguyệt Tiểu Yêu

Đám người mà Tần Nhưộc gặp được trong cửa hàng sủng vật chính là Tử Nguyệt Tiểu Yêu và Hiên Long, ở bên cạnh Hiên Long là một cô gái cũng có vài phần nhan sắc - Lam Cơ.

Hiên Long vừa khéo đứng ở giữa hai người nữ, cho nên đang rất thoải mái với cảm giác “một nam hai mỹ” này, đặc biệt là dưới ánh mắt ghen ghét của phần đông những người chơi FA nữa, lòng hư vinh lại càng bành trướng lớn hơn, rất có xung động muốn trái ôm phải ấp, hưởng hết phúc phần trong thiên hạ...

Đương nhiên, chỉ có thể là ảo tưởng thế thôi, chứ đừng nói Lam Cơ tuy dễ vào tròng nhưng lại ghen rất khiếp, không thể để gã làm xằng bậy, mà Tử Nguyệt Tiểu Yêu thì lại càng không có khả năng để chuyện đó xảy ra hơn. Có điều chỉ cần đứng ở giữa hai người, gã đã cảm thấy thỏa mãn vạn phần rồi.

Nào ngờ gã còn chưa hưởng thụ được được bao lâu thì có một tên lỗ mãng chết tiết nào đó không những đụng trúng vào người mà gã nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa là là Tử Nguyệt Tiểu Yêu, mà còn đáng xấu hổ đụng trúng vào ngực cô nữa!

Cái nơi thần thánh đó, từ trước đến giờ gã chỉ mới dám ảo tưởng chạm vào trong đầu thế thôi, vậy mà cái tên chết tiết này... Cho dù hai người đương sự đều không để tâm đến, nhưng Hiên Long vẫn tức giận lắm lắm, có xung động muốn kéo cái tên lỗ mãng ấy ra ngoài giết bảy tám lần ngay.

Có điều khi đối phương mở miệng, Hiên Long chợt cảm thấy đầu như bị sét đánh tung bùng...

- Tần Nhưộc!

Là tên nhãi ấy!!!

Hai chữ “Tần Nhưộc” kèm theo cảm xúc ngùn ngụt không kim được bật ra khỏi miệng gã...

Vừa mới nói khỏi miệng, Hiên Long lập tức hối hận ngay. Cái tên nhãi Tần Nhưộc này là kẻ dám đối nghịch với Vuốt Quý Âm Ty đấy, hơn nữa kỹ thuật chiến đấu còn thuộc dạng hàng đầu nữa, nếu bị hấn nhớ hận thì không tốt chút nào. Gã vừa định đổi sang khuôn mặt tươi cười thì lại phát hiện đối phương đã bắt đầu nói cười nói hàn huyên với Tử Nguyệt Tiểu Yêu về những tình hình gần đây một cách rất quen thuộc rồi. Thế là gã tức giận đến mức khuôn mặt như tím lại. Gã xấu hổ không thôi, không biết là nên chen vào để xây dựng tình cảm hay là chào hỏi lại từ đầu đây...

- Nghe anh của cô nói hai ngày trước cô đi diễn phải không? Là phim lẻ hay là phim truyền hình? Đóng vai gì?

Khuôn mặt của Tử Nguyệt Tiểu Yêu chợt đỏ:

- Có phải anh của tôi còn nói với anh rằng trong trường có rất nhiều nam sinh theo đuổi tôi đúng không? Đừng nghe anh ấy thổi phồng. Ngày hôm đó tôi chỉ là ra ngoài làm khách ở nhà sư phụ thôi, chưa chính thức nhận vai đâu.

- À, hóa ra là như vậy. Báo hại tôi vừa rồi còn đang đắn đo xem về sau có phải nên cầm giấy bút chạy theo đòi cô ký tên hay không đấy.

- Hóa ra anh còn biết chọc cười người khác đó hở? Tôi còn tưởng rằng anh là một cậu trai rất lạnh lùng đó chứ. - Bản lĩnh chuyển dời đề tài của Tử Nguyệt Tiểu Yêu cũng không nhỏ.

Tần Nhưộc cười sồ sồ mũi:

- Đã hai mươi ba rồi mà còn cậu trai gì chứ?

- Sư phụ của tôi nói, đàn ông sau ba mươi tuổi thì mới thực sự là đàn ông, trước ba mươi tuổi mới chỉ là các cậu bé đang dần chín muồi thôi.

- Àch, sư phụ của cô là nam hay nữ thế?

- Là nữ.

Thấy Tần Nhưộc và Tử Nguyệt Tiểu Yêu bắt đầu tán gẫu, Hiên Long xấu hổ đứng phía sau không biết phải làm sao, không biết nên mở miệng hay là ngậm miệng lại. Mãi sau đó Lam Cơ mới chen tới đứng bên cạnh gã, nói:

- Ô, anh cũng tới mua trứng sủng vật à?

Vốn Tần Nhưộc rất là chán những người tự coi mình cao hơn một bậc như Lam Cơ, nhưng người ta lại là bạn của Tử Nguyệt Tiểu Yêu, mà Tử Nguyệt Tiểu Yêu và Vu Hồng lại là những người không tệ, cho nên hấn bèn nhân nhạ cười với cô ta một chút:

- Ừm, hai ngày nay có việc không online, bây giờ phát hiện thấy cửa hàng sủng vật cho nên mới đi qua xem chơi.
- Xem chơi? Cũng đúng, xem chơi thôi là được, đám trứng sủng vật này mắc lắm.
- Thật vậy?

Tần Nhược nghe ra trong ngữ khí của Lam Cơ có phần chế nhạo, nhưng hắn không thèm để tâm. Hắn vẫn còn chưa xem xét giá của đám trứng sủng vật nữa cơ mà. Rất nhanh, hắn nhủ mảy lại:

- Hai ngàn đồng vàng một quả trứng sủng vật, quả thật là khá mắc...
- Đương nhiên là thế rồi.

Lam Cơ trả lời với một vẻ “rất chi là đương nhiên”. Cô ta hơi hơi nâng cằm lên, nói:

- Dù sao Vinh Quang cũng là một trò chơi thương nghiệp mà, đương nhiên phải nghĩ ra mọi cách để moi tiền của người chơi rồi. Số tiền hai ngàn đồng vàng theo tôi thấy cũng là hợp lý đấy, nếu thấp hơn thì lại không tốt, ai cũng mua được thì chẳng còn gì thú vị nữa, cứ để những kẻ nghèo kia chạy đi ra ngoài giết quái vật kiếm trứng đi thôi.

Nghe xong câu nói được Lam Cơ cho rằng rất hay này, Tần Nhược triệt để không còn biết nói gì nữa. Mặc dù bên cạnh cũng có nhiều người chơi có vẻ đồng ý với ý kiến này của cô ta, nhưng Tần Nhược lại dời ánh mắt qua quầy hàng, coi Lam Cơ như là không khí.

- Tần đại ca, anh định mua sủng vật thuộc tính nào? Tôi đề xuất cho anh nhé? - Từ Nguyệt Tiểu Yêu dường như cũng rất chán ngán Lam Cơ, cho nên không để ý gì đến cô ta. Cô cùng Tần Nhược nhìn đám trứng sủng vật trong quầy hàng, khơi thông bầu không khí cứng ngắt mà Lam Cơ mang đến.

- Tôi không định mua, vẫn là góp ý cho cô thì tốt hơn.
- Cũng tốt!

Từ Nguyệt Tiểu Yêu hơi sững sờ, sau đó rất nhanh đã phản ứng kịp. Cô chỉ vào một quả trứng sủng vật màu đen trong quầy, hỏi:

- Quả này nhìn ngoại hình rất là ngẫu nhiên, tôi mua nó anh thấy thế nào?

Theo ánh mắt của cô, Tần Nhược xem thoáng tin tức của quả trứng:

Thú nuốt chửng, thuộc tính bóng đêm, tinh thông phép thuật thuộc tính bóng tối; là sủng vật loại phép thuật tấn công. Thuộc tính ban đầu: 12 điểm phòng vật lý, 7 điểm phòng phép. Phép thuật: Bong Bóng Ẩn Mòn: cường độ phép thuật 4 ~ 7. 200 điểm HP, 50 điểm MP.

Tin tức quả thật rất kỹ càng.

Có điều nếu dùng cho Từ Nguyệt Tiểu Yêu thì... Hình như không thích hợp cho lắm.

- Nếu luyện một mình thì tôi đề nghị cô chọn loại sủng vật cận chiến máu dày một ít, hoặc là sủng vật dạng phụ trợ, còn nếu là đi cùng đoàn thể thì đề nghị mọi người nên thương lượng với nhau xong rồi mới quyết định dạng sủng vật của mỗi người.

- Vì sao?

Người hỏi câu này không phải Từ Nguyệt Tiểu Yêu, cũng không phải là Hiên Long hay Lam Cơ, mà là một người chơi nam xa lạ nọ. Có mấy người bên cạnh gã hình như cũng giống nhau, đều đang không biết nên chọn loại trứng sủng vật nào, bây giờ nghe Tần Nhược nói thế bèn hứng thú kéo qua, ra vẻ muốn học hỏi.

- Rất đơn giản. - Tần Nhược giải thích:

- Nếu là luyện một mình, có thêm một con sủng vật máu dày phòng cao thì một gần một xa, có thể phối hợp lẫn nhau kiềm chế quái vật, cho dù chống lại người chơi thì cũng là rất tốt! Còn loại quái vật dạng phụ trợ thì có thể tăng lên lực chiến đấu với biên độ nhỏ, có thể tăng thêm khả năng chiến đấu lâu dài, hiệu quả thì khỏi phải nói rồi, những người luyện một mình chắc chắn sẽ nhẹ nhõm nhiều. Phần có đoàn đội cố định thì... Tốt nhất là dựa theo sự khác nhau trong năng lực mỗi người mà phân phối sủng vật khác nhau, dựa theo chức vụ khác nhau của người chơi trong đội mà cường hóa một khả năng nào đó. Chuyện này hơi phức tạp một tí, nhưng chủ yếu hắn là lấy việc tăng lên thực lực toàn thể làm mục đích.

Vốn có nhiều người chung quanh chỉ lo chọn những quả trứng nhìn ngẫu nhiên, mạnh mẽ nhất chứ không nghĩ đến chuyện này, sau khi nghe Tần Nhược nói vậy đều nhao nhao gật đầu, cảm thấy có lý lắm.

- Vậy, anh bạn, anh cảm thấy các thợ nguyên tố chúng ta thì chọn dạng sủng vật nào được hơn? Sủng vật cận chiến máu dày phòng cao hay sủng vật phụ trợ thì tốt hơn?

Người lên tiếng vẫn là người vừa rồi. Tần Nhược tò mò nhìn lại người này, không biết đối phương thuộc nhánh nào trong số các thợ nguyên tố:

- Anh theo...

- A, tôi là thợ nguyên tố bóng tối, cấp 43, phần lớn thời gian đều luyện một mình.

- Vậy thì tôi đề nghị chọn con này. - Tần Nhược trầm ngâm một chút, sau đó chỉ về phía quả trứng sùng vật thú nuốt chửng mà Tử Nguyệt Tiểu Yêu hỏi lúc này:

- Thuộc tính bóng tối vô cùng bá đạo, lại thêm anh hiểu rất rõ về bóng tối, cho nên nếu điều khiển sùng vật phép thuật bóng tối hẳn phải thuận buồm xuôi gió hơn. Có điều tiền đề là anh phải luyện cấp cho nó lên cao trước đã, đến lúc đó hai nghề nghiệp tấn công cùng thuộc tính bóng tối thì thực lực hẳn phải tăng lên một mức độ không nhỏ.

Lời của hắn khiến tên thợ nguyên tố bóng tối kia động lòng lắm, bèn tức thì cao giọng cảm ơn, sau đó lập tức mua quả trứng sùng vật ấy ngay, rồi nhờ khóa lại giúp.

Trên quầy, vị trí trứng thú nuốt chửng không còn quả nào cả, Tần Nhược sùng sốt lắm:

- Ồ? Không còn nữa à?

- Anh không biết sao? Cùng một cửa hàng thì mỗi loại trứng sùng vật sẽ rất ít, quả này hẳn phải là quả cuối cùng trong loại đó rồi... Ha ha, cảm ơn đã chỉ giáo nhé anh bạn. - Người nọ nói xong thì có chút ngượng ngùng liếc nhìn Tử Nguyệt Tiểu Yêu bên cạnh Tần Nhược một cái, rồi hốt hải quay đầu chạy ra khỏi cửa hàng.

Lúc này Tần Nhược mới nhớ ra quả trứng thú nuốt chửng là quả trứng mà Tử Nguyệt Tiểu Yêu vừa mới nhờ mình góp ý. Không ngờ mình lăm miệng một chút mà đã mất quả trứng vào trong tay người khác rồi, bèn ngượng ngùng quay đầu lại.

Vừa rồi thực ra Tử Nguyệt Tiểu Yêu cũng chỉ vì tránh để Tần Nhược ngượng chuyện túi tiền, nên mới tùy tiện chỉ vào một quả trứng mà thôi, đương nhiên sẽ không có gì tức giận rồi. Huống chi lời khuyên kia của Tần Nhược cũng có lý lắm, khiến cô nảy sinh một chút ý định hiệp nữ cùng sùng vật đi đương đầu sóng gió. Chợt, cô cũng thật muốn làm theo lời Tần Nhược, kiếm một con sùng vật máu dày phòng cao.

Cô bèn nói với Tần Nhược ý định này, Tần Nhược lập tức vỗ ngực cam đoan sẽ giúp Tử Nguyệt Tiểu Yêu chọn ra một con quái thích hợp với cô từ trong đây...

Cuối cùng, sau khi xem xét hơn mười loại trứng sùng vật cận chiến, ánh mắt Tần Nhược rơi vào một quả trứng của măng xà băng - tốc độ di chuyển cực nhanh, có thể đánh xa cũng có thể đánh gần, có thể đền bù được khuyết điểm thiếu chiến lực của mục sư. Đồng thời, lượng HP của măng xà băng cũng khá là dày, thậm chí trong thời điểm cần thiết thì hoàn toàn có thể trở thành một lá chắn thịt, bảo vệ chủ nhân nữa... Điều duy nhất có hơi tàn khốc chính là, việc phải huấn luyện một con rắn làm sùng vật của mình, đối với các người chơi nữ mà nói thì...

Có tính chất thử thách lớn lắm!!!

Tử Nguyệt Tiểu Yêu muốn khóc nhưng không ra nước mắt. Cô quệt miệng nhìn Tần Nhược, không ngờ hắn sẽ chọn cho cô một con quái vật có bề ngoài đáng sợ như thế này làm sùng vật của mình... Có điều sau một hồi khuyên giải của hắn, cô cũng miễn cưỡng gật đầu chấp thuận, nhờ nhân viên cửa hàng khóa lại giúp ngay.

o O o

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 159: Carmen ử rữ

Chu kỳ ấp trứng sùng vật là bảy ngày, các sùng vật mới khóa lại sớm nhất cũng phải sáu ngày sau mới trình làng được, điều này cũng khiến dù con sùng trứng sùng vật cuộn cuộn dâng lên, nhưng những điểm luyện cấp bên ngoài thành trấn thì vẫn cứ như bình thường. Đương nhiên, trong đó những trường hợp trước khi hệ thống sùng vật mở ra đã thông qua các cách thức khác có được trứng sùng vật thì ngoại trừ. Trong đó, bao gồm cả Tần Nhược!

Bước ra từ trong cửa hàng sùng vật, Tử Nguyệt Tiểu Yêu rất tự nhiên đi song song với Tần Nhược, còn phía sau lưng là Lam Cơ và Hiến Long với vẻ mặt không cao hứng gì. Hai người nam nữ sau lưng cùng đưa ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm Tần Nhược, có vẻ còn canh cánh trong lòng thái độ của Tần Nhược ở trong cửa hàng sùng vật...

Hiên Long đương nhiên là khó chịu vì Tần Nhược và Tử Nguyệt Tiểu Yêu từ đầu đến cuối vẫn luôn thân thiện trò chuyện chứ không để ý tới gã rồi, còn Lam Cơ thì sau khi Tử Nguyệt Tiểu Yêu hỏi Tần Nhược về sùng vật, cô cũng hỏi, kết quả bị Tần Nhược qua loa một câu “Không tìm thấy con thích hợp”, khiến bị mất mặt trước mặt mọi người, cho nên lúc đó sắc mặt Lam Cơ tái xanh, hận không thể nhào vào cắn cho Tần Nhược một miếng.

Hiên Long và Lam Cơ cuối cùng đều không có bao nhiêu hứng thú lựa chọn trứng sùng vật. Chuyện tiếp theo khiến Hiên Long thật sự chịu không nổi, đó là Tử Nguyệt Tiểu Yêu vốn không bằng lòng lắm với chuyện khóa măng xà băng làm sùng vật, nhưng lúc này không những không giảm bớt nhiệt tình

với Tần Nhưộc, mà sau khi rời khỏi cửa hàng súng vật thì lại mời Tần Nhưộc đến vùng đất tuyết luyện cấp ngay...

- Tiểu Yêu, người ta là cao thủ, lên bậc bốn rồi chắc chắn phải đi rèn luyện kỹ năng đó, làm sao lại có thời gian đi luyện cấp với chúng ta được? - Hiền Long chưa xót chăm chọc. Bởi vì chuyện lần trước, gã đã quy Tần Nhưộc vào hàng ngũ người chơi chuyên nghiệp.

Từ Nguyệt Tiểu Yêu “à” một tiếng, sau đó đưa ánh mắt mát mát nhìn Tần Nhưộc, có vẻ như cũng tin lời đó là thật.

Vốn Tần Nhưộc còn có chút do dự không biết có nên đồng ý lời mời của Từ Nguyệt Tiểu Yêu hay không, nhưng nghe thấy Hiền Long nói thế, bèn đột nhiên chân thành cười một tiếng rồi nhìn gã, nói:

- Làm sao có chuyện đó chứ, Tiểu Yêu đã nhiệt tình mời thì tôi cũng nên thuận theo chứ đúng không? - Bất cứ ai sáng mắt cũng đều có thể thấy được Hiền Long có ý với Từ Nguyệt Tiểu Yêu, nhưng trong mắt Tần Nhưộc, tên Hiền Long này tính tình quá phé, thật không xứng với Tiểu Yêu... Dù sao cũng không có chuyện gì, cứ đi làm cái bóng đèn, lấp lóe một tí cũng không tệ.

- Thật sao? Vậy tốt quá, tôi còn đang muốn học hỏi anh đây!

Từ Nguyệt Tiểu Yêu chắc chắn là không biết sự “tà ác” trong lòng Tần Nhưộc rồi, cho nên sung sướng lắm, lại không chú ý đến Hiền Long phía sau đang run rẩy khoe miệng, suýt chút nữa đã định đánh cho cái khuôn mặt tươi cười của Tần Nhưộc một trận ngay...

- Tần Nhưộc, kỹ năng của anh là học được của người khác, hay tự mình nghĩ ra?

Tiến vào vùng đất tuyết, bốn người họ tạo thành đội, Hiền Long đương nhiên cũng không có thể giữ thái độ lãnh đạm lúc trước, thế là nhiệt tình bắt chuyện với Tần Nhưộc.

Đáng tiếc là những câu trả lời của Tần Nhưộc khiến gã không thể nào thân cận được, Tần Nhưộc đã thấy rồi, bởi vì mình và Từ Nguyệt Tiểu Yêu thân cận quá, cho nên tên kia luôn cảm thấy bị bài xích, cứ muốn chen vào thôi.

- Anh nghĩ thế nào?

- Ha ha, chắc chắn là tự mình nghĩ ra rồi. Lần trước xem anh đánh với tên mục sư của U Minh Quỷ Trảo kia tôi đã biết rồi, tôi chưa bao giờ nhìn thấy ai đánh giống anh vậy, thực là quá tuyệt đó! Lúc nào có rảnh chỉ giáo chút nhé? - Đây rõ ràng là vô mộng ngựa rồi, đáng tiếc là Tần Nhưộc lại không cần, cho nên chỉ nhẹ nhàng “à” một tiếng:

- Tiểu Yêu, khoảng cách tới lúc trứng sủng vật nở ra còn bao nhiêu thời gian?

-... - Từ Nguyệt Tiểu Yêu bị choáng.

Hiền Long cũng triệt để không nói gì...

Đây là một khoảng đất lạnh, đồng thời cũng là nơi an toàn nhất để luyện cấp.

Sau khi lên bậc bốn rồi, đây vẫn là lần đầu tiên Tần Nhưộc tiến đến một nơi dồi dào nguyên tố nước như thế, cũng là lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác huyền diệu dù không khởi động thuật Hóa Nước cũng có thể thông qua số nguyên tố nước dồi dào trong không khí cảm nhận được mọi thứ chung quanh.

Đây là một phát hiện khiến hân mừng rỡ!

Dưới tình huống không khởi động thuật Hóa Nước mà vẫn có thể mở ra trạng thái cảm giác nguyên tố nước - cho dù bây giờ không mạnh mẽ bằng lúc dùng thuật Hóa Nước, cũng không thể bao quanh bán kính 100 mét, nhưng 50 mét thôi cũng đã đủ để khiến Tần Nhưộc kích động lắm rồi, dù sao thì cũng không hao tổn MP.

Hơn nữa trong một lần ngẫu nhiên, Tần Nhưộc cảm giác được có một tên đạo tặc nọ vừa mới đi lướt qua bên cạnh đội của mình.

Mặc dù chỉ lướt qua trong chớp mắt thôi, nhưng Tần Nhưộc lại rõ ràng cảm nhận được tên đạo tặc này đã khởi động thuật Ẩn Thân, bóng dáng mờ lung của tên này xẹt ngang qua bán kính 20 mét bên ngoài đội hân. Phát hiện này một lần nữa khiến Tần Nhưộc mừng rỡ - điều này cũng giống như bất cứ lúc nào bên người cũng có một tên cung thủ bậc bốn nửa chuyên nghiệp vậy, luôn luôn có thể phát hiện bất cứ đơn vị nào ẩn thân trong phạm vi 50 mét chung quanh.

Thật là khéo quá!

Về sau chỉ cần là ở những nơi như vùng đất tuyết này, mình sẽ không cần phải lo bị đạo tặc đánh lên rồi!

Tần Nhưộc không hề biết rằng, nháy mắt khi lướt qua đó, tên đạo tặc kia đã toát hết mồ hôi lạnh, gã phải chạy ra rất xa rồi mới giải trừ thuật Ẩn Thân.

Nhìn bốn bóng người dần rồi đi phía xa, tên đạo tặc này lau lau phần thái dương đã đầy những giọt mồ hôi li ti của mình, thờ phào một hơi...

Carmen!

Tên đạo tặc vừa ẩn thân đi lướt qua Tần Nhữc lại chính là Carmen, tên đạo tặc mà trong rừng Cain bị Tần Nhữc báo thù giết chết, sau đó còn phải bắt đắc dĩ mua lại vũ khí từ trong tay Tần Nhữc...

Vốn sau khi bị Tần Nhữc giết chết, trong lòng Carmen còn khá là căm tức, nhưng mấy ngày nay bởi vì có nhiều chuyện xảy ra mà gia tộc Âm Ảnh không ít lần xô xát với một gia tộc nọ, nguyên nhân chẳng qua chỉ là vài món trang bị chữ tím không đáng bao nhiêu tiền nên gã không đi trả thù được! Carmen biết, kẻ đã may mắn lấy được mấy món trang bị đó chính là tên điều khiển nước bạc ba Tần Nhữc kia, vì thế, sự khó chịu trong lòng gã cũng theo đó mà dâng lên.

Vài lần gã cũng định báo thù!

Nhưng khoảng thời gian này, gã cũng nhận được một vài tin tức.

Tần Nhữc không những gây dựng được quan hệ với một thành viên trong chiến minh Tử Kinh Hoa, trở thành một thành viên cố định, thậm chí còn ngày ngày theo sát họ xâm nhập đi chỉ Alex nữa, thậm chí còn làm gục cả một tên mục sư bạc bốn của U Minh Quỷ Trào... Tin tức này khiến Carmen phải chần chờ, chuyện báo thù vì thế cũng kẹt lại.

Hôm nay, ngẫu nhiên thấy được Tần Nhữc không đi cùng đám người Lục Tâm, bên cạnh lại chỉ có mấy tên người chơi bạc bốn bình thường không có gia tộc, không có chiến đội, Carmen lập tức cảm thấy hưng phấn ngay. Nghĩ tới 1 điểm vinh dự mới lấy được trên chiến trường Thần - Ma, gã nổi lên ý định báo thù!

Nhưng...

Điều khiến gã không thể nào ngờ được là, vừa mới tới gần thôi thì đã có hai cặp mắt như tia điện ngó qua, khóa lại hành tung của gã rồi.

Trong đó, Lam Cơ là cung tiễn thủ bạc bốn thì còn nói được, vẫn hợp tình hợp lý, nhưng Carmen thật không ngờ rằng Tần Nhữc vậy mà tức khắc cũng khóa lại được vị trí của gã ngay. Chuyện này cũng giống như một tên trộm định đột nhập vào nhà người ta trộm đồ, kết quả mới từ bên ngoài cửa sổ nhìn vào, đã phát hiện chủ nhà vốn phải đi làm rồi đột nhiên đang đứng trong phòng nhìn chăm chăm mình rồi.

Loại cảm giác này khiến Carmen rợn cả tóc gáy! Nhất thời, gã bỏ đi ý định trả thù ngay, sau đó tăng tốc chạy khỏi bốn người này, ngay cả mắt cũng không dám nhìn lại một cái...

Thật là đáng sợ quá, từ lúc nào nghề điều khiển nước bạc ba lại mạnh như thế, đến mức có thể nhìn thấy được kỹ năng Ẩn Thân của đạo tặc bạc bốn rồi? Chết tiệt! Biến thái!

Carmen mắng, mà trong lòng thì không còn oán hận gì chuyện bị giết trong rừng Cain nữa - hết hy vọng rồi, người ta đã lên bạc bốn rồi, mà rõ ràng còn có khả năng nhìn thấy được năng lực ẩn thân nữa, đạo tặc có thể làm được gì chứ? Cho nên Carmen triệt để bỏ đi ý định báo thù Tần Nhữc luôn. Khả năng bình tĩnh của gã quả thật là không còn gì để nói, chỉ thấy Tần Nhữc không hề có biểu tình gì thì hoảng liền, thực ra gã chỉ đi lệch nghiêng qua bọn Tần Nhữc chứ không hề đối diện, cho nên Tần Nhữc cũng không phát hiện được tên đạo tặc đi ngang qua là Carmen. Thực ra thái độ này của Tần Nhữc cũng có liên quan đến tâm trạng lúc này của hắn.

Đột nhiên phát hiện ra dưới trạng thái bình thường cũng có khả năng cảm ứng phạm vi nhỏ, cảm xúc Tần Nhữc dao động rất lớn, cho nên cũng không dễ tâm lưu ý xem tên đạo tặc đi ngang qua trông như thế nào - bình thường, gương mặt của hầu hết đạo tặc đều được che lại, cho dù có nhìn kỹ cũng không nhìn ra, trừ khi cao hơn đối phương 5 cấp thì mới có quyền xem được tin tức của họ.

Lam Cơ thì mặc dù có chút hiếu kỳ với hành động của tên đạo tặc kia, nhưng cũng không lưu ý lắm, hiện giờ cô ta đang rất quan tâm tới chuyện phát triển giữa Tử Nguyệt Tiểu Yêu và Tần Nhữc.

Hiện giờ toàn bộ sự chú ý của Tử Nguyệt Tiểu Yêu đều dồn vào cả Tần Nhữc, từ sau lần thấy Tần Nhữc chiến đấu với Phong Cuồng Huyết Bình, cô lập tức cảm thấy trò chơi này hấp dẫn hơn trước ngay - một tên điều khiển nước bạc ba chiến thắng một tên mục sư bạc bốn trang bị hoàn mỹ, trong mắt cô, đây quả thực là ngoài sức tưởng tượng. Nhưng Tần Nhữc lại làm được, cho nên cũng triệt để thay đổi sự nhận thức về trò chơi này của cô (cấp bậc càng cao thì lực chiến đấu càng mạnh).

Sau khi nhận thức được thực lực người chơi mạnh hay yếu quyết định bởi sự linh ngộ về nghề nghiệp của bản thân người đó, Tử Nguyệt Tiểu Yêu luôn tranh thủ lúc rảnh rỗi đến diễn đàn tìm kiếm các hướng dẫn về mục sư ánh sáng, muốn từ hành động của Tần Nhữc tìm ra lối đi để hoàn thiện bản thân hơn, chứ không hề quan hệ gì đến việc thích hay không thích Tần Nhữc cả.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Không cùng một cấp độ

Địa điểm luyện cấp mà mấy người bọn Tử Nguyệt Tiểu Yêu lựa chọn vẫn là sâu trong vùng đất tuyết, không biết vì sao, dường như họ rất chung thủy với vùng đất này.

Có điều điều khiến Tàn Nhược cảm thấy may mắn chính là, họ cũng không đến nơi trước kia. Mặc dù nơi đó tốc độ và số lượng quái này mới rất khá, nhưng Tàn Nhược không cho rằng đội mình chỉ dựa vào mỗi một thành viên cận chiến như Hiên Long là có thể đối phó được nhiều quái bậc bốn như thế.

Lúc này tâm trạng Tàn Nhược đang rất khá, cũng càng lúc càng tự tin với khả năng của mình hơn, nhưng hắn vẫn còn chưa tự đại đến mức cho rằng dựa vào một mình mình là có thể chống chọi được với một lũ quái tuyệt bậc bốn - dưới tình huống không lãng phí thuốc ma lực.

Dọc đường, Tàn Nhược cũng luôn cố gắng tránh lãng phí quá nhiều MP.

Ngay cả một phép thuật bậc hai là Mãng Nước mà hắn cũng lười mở ra, chỉ khi có quái vật tiến vào phạm vi tấn công thì mới dùng một kỹ xảo điều khiển nước nhanh chóng nào đó giam lại mà thôi... Còn chuyện phía sau thì cứ giao cho kẻ thích xung phong vào trận địa địch ra về oai phong là Hiên Long xử lý.

Mặc dù Hiên Long chú trọng hơn ở phần tư thế hoa mỹ lẫn tính rung động trong kỹ năng khi tấn công, nhưng dưới sự giúp sức của ba người, một mình gã đối phó với hai con quái vật bậc bốn vẫn không là vấn đề. Điều duy nhất ở gã khiến Tàn Nhược khinh bỉ chính là dọc đường gã đã uống vào không dưới bốn bình thuốc ma lực cỡ nhỏ rồi - thật là xa xỉ quá!

Càng đi vào bên trong, cấp bậc của các loại quái vật lại càng cao, Tàn Nhược bắt đầu có chút thắc mắc không biết Hiên Long đang định dẫn đội đi đâu, nhưng khi nhìn thấy bóng của lũ măng xà băng và vượn tuyết bắt đầu xuất hiện phía xa xa, hắn lập tức rõ ngay cái ý đồ này của Hiên Long..

Đám quái vật ở vòng ngoài vùng đất tuyết cơ bản đều là dạng cận chiến cả, chỉ cần có nghề nghiệp cận chiến nào cuốn lấy, là nghề thợ nguyên tố và cung tiễn thủ không cần phải lo cho sự an nguy của bản thân. Nhưng đến khu vực sâu của vùng đất tuyết rồi thì loại quái vật tấn công xa như măng xà băng, vượn tuyết sẽ bắt đầu tăng nhiều, mức uy hiếp đối với nghề tấn công xa cũng trở nên lớn hơn.

Hiên Long dẫn đội đến nơi đây, mục đích đơn giản chính là muốn làm mình mất mặt...

Tàn Nhược thầm hừ lạnh một tiếng trong lòng: trò mèo! Nếu lúc hắn còn ở bậc ba, chắc chắn sẽ không chịu đi theo đâu, nhưng sau khi hoàn thành nhiệm vụ bậc bốn rồi, một mình đấu với một con măng xà băng bậc bốn đã không còn là vấn đề nữa, huống chi lại còn có Tử Nguyệt Tiểu Yêu ở nơi đây. Lát nữa, ai mất mặt thì còn khó nói lắm!

Tàn Nhược không mở miệng bóc trần trò mèo này của Hiên Long, nhưng không có nghĩa là người khác không nhận ra được.

- Khoan đã!

Người vừa mở miệng chính là Tử Nguyệt Tiểu Yêu, chỉ thấy cô nhú mày nhìn Hiên Long, nói:

- Đừng đi tới trước nữa, đi nữa là đến địa bàn của măng xà băng và vượn tuyết rồi, nguy hiểm lắm. Chúng ta cứ tìm nơi nào gần đây luyện cấp là được rồi!

- Yên tâm đi, chẳng phải là có tôi và Tàn Nhược rồi hay sao? - Hiên Long cười nói với Tàn Nhược:

- Đúng không?

- Măng xà băng và vượn tuyết đều là quái vật tấn công tầm xa, anh lại không phải không biết chúng nó khó đối phó đến thế nào mà? Ngay cả những đội mười người bình thường còn không bắt cần đi chọc chúng nó đấy, chẳng phải anh tôi đã nói với anh rồi hay sao?

Tử Nguyệt Tiểu Yêu làm sao không biết chút suy nghĩ thiên cận kia của Hiên Long chứ. Trong ngày thường có anh của cô ở đây cũng không dám bước tới khu vực đó nửa bước ấy chứ, bởi vì lũ vượn tuyết và măng xà băng không những có khả năng tấn công xa mạnh mẽ rất nguy hiểm với nghề tấn công từ xa, mà cường độ tấn công tầm gần cũng vô cùng đáng sợ, những chiến sĩ bậc bốn thông thường không ai dám bắt cần khi đối mặt với chúng hết. Với kết cấu của tiểu đội mình hiện giờ (một kiếm sĩ, một thợ nguyên tố, một cung tiễn thủ, một mục sư), cơ bản là không có cách nào chặn nổi chúng cả.

Trước kia có kiếm sĩ rồng lửa Vu Hồng thì còn tốt, ít nhất gã một chọi một với vượn tuyết hay măng xà băng cũng đều không chịu thiệt, nhưng Hiên Long thì lại không thể nào để người ta có cảm giác trầm ổn, an toàn như vậy được. Hơn nữa gã nói thì dễ nghe lắm, rằng có gã với Tàn Nhược ở đây, nhưng vấn đề là, Tử Nguyệt Tiểu Yêu cảm thấy rằng gã một chọi một với vượn tuyết hay măng xà băng cũng chưa chắc thắng được nữa là!

- Chỉ đi xem một chút thôi.

- Muốn xem thì tự anh đi xem đi!

Tử Nguyệt Tiểu Yêu không hề nhượng dù chỉ là một chút, lại tăng thêm hai người còn lại đều im lặng nên Hiên Long cảm thấy xấu hổ vô cùng. Gã cười ngượng một cái, nhưng rốt cục cũng nghĩ ra được một lý do đáng kể:

- Thực ra tôi cũng là muốn tốt cho cô thôi. Tiểu Yêu, cô mới khóa măng xà băng làm súng vật, bây giờ phải tìm hiểu nhiều về măng xà băng thì tới khi trúng nỏ mới giúp nó nhiều được chứ! - Trông bộ dạng gã giống như là gã đang hoàn toàn cân nhắc thay cho Tử Nguyệt Tiểu Yêu vậy, khiến Tử Nguyệt Tiểu Yêu không biết nên nói gì nữa.

Có điều Lam Cơ cũng không vui, bèn bĩu môi kháng nghị:

- Tìm hiểu thì cũng được, nhưng chẳng phải là còn tới bảy ngày đó sao? Chờ khi anh của Tiểu Yêu tham gia rồi hẵng đi, chẳng phải tốt hơn sao? Chỉ có bốn người, nếu gặp nguy hiểm thì làm thế nào?

- Chẳng phải chúng ta có Tần Nhược đây sao? Cơ hội khó có đó! Vu Hồng cũng từng nói Tần Nhược mạnh hơn anh ấy rồi mà... Lại nói, Tần Nhược bận rộn như vậy, không biết lần sau gặp lại là tháng năm nào rồi ấy chứ... Đúng không? - Hiên Long tiếp tục giạt dây. Có điều cũng phải nói, gã nói như thế quả thật khá là có lý, cho nên Từ Nguyệt Tiểu Yêu bị dao động, trông về phía Tần Nhược:

- Anh Tần, anh cảm thấy có nguy hiểm không?

Tần Nhược bình thản nhún vai:

- Hiên Long nói cũng đúng đó, cô cần phải tìm hiểu về măng xà băng nhiều hơn. Khả năng chiến đấu của măng xà băng rất là mạnh mẽ, nếu sử dụng thích đáng, chuyện khiến sức chiến đấu của cô tăng lên gấp đôi là hoàn toàn có thể.

- Tần Nhược, tôi phát hiện dường như anh rất quen thuộc với măng xà băng đấy, trước kia anh có đụng với chúng nó nhiều rồi à? - Hiên Long hơi chần chờ, sau đó hỏi Tần Nhược.

- À, không có, chỉ gặp khi làm nhiệm vụ thăng bậc thôi.

- Nhiệm vụ thăng bậc? Chỉ có một lần đó thôi sao?

Hiên Long và hai cô gái cùng lộ ra vẻ mặt bất ngờ. Chỉ gặp một lần mà đã đề nghị Từ Nguyệt Tiểu Yêu chọn làm sủng vật hay sao? Loại người này...

Từ Nguyệt Tiểu Yêu cũng bị lời nói của Tần Nhược khiến cho giật bắn lên, khuôn mặt tinh xảo khảm trương ngó hẩn: chưa cần phải nói măng xà băng không phải là một loại sủng vật đáng yêu gì, mà... một quả trứng sủng vật cũng đáng giá 2.000 đồng vàng đó, nếu nở ra một con sủng vật không có ích bao nhiêu, muốn đổi sang con mới thì chậm hơn người ta nhiều lắm.

Nhìn ra được sự lo lắng trong lòng Từ Nguyệt Tiểu Yêu, Tần Nhược cười:

- Cô cứ yên tâm đi, có những người cho dù ngày ngày đụng độ với một loại quái vật nào đó cũng chưa chắc có thể hiểu rõ về nó, cũng có những người chỉ cần gặp một lần là hiểu ngay... Thời gian đụng độ với măng xà băng của tôi trong nhiệm vụ thăng bậc cũng không coi là ngắn, tổng cộng đánh hơn một tiếng đồng hồ, giữa chừng còn hỏi bạn bè được không ít thông tin nữa... Nếu cô thật sự lo lắng hoặc không thích thì đến lúc đó tôi móc tiền túi ra đổi cho cô một con là được.

Từ Nguyệt Tiểu Yêu vội vàng lắc đầu, giải thích:

- Không không không, không phải vậy. Anh đừng tức giận, tôi chỉ là cảm thấy... Có chút mất tự nhiên mà thôi. Nếu anh đã nói như vậy, tôi đương nhiên là tin vào ánh mắt của anh rồi.

Nghe vậy, Hiên Long cảm thấy khó chịu lắm, bèn bấu môi về hướng tên Tần Nhược “vô cùng tự cao” kia, nói với giọng trào phúng:

- Làm nhiệm vụ thăng bậc mà cũng phải mất hơn một tiếng đồng hồ? Anh thật là phí tâm đó nha.

- A.

Tần Nhược cười tự giễu:

- Cũng không chỉ một tiếng đồ hồ đâu... Khi đó, tôi nhớ hình như mất tới mấy tiếng đấy!

Tần Nhược không hề có chút để bụng chuyện Hiên Long xem thường mình, bởi vì có một số thứ gã không thể nào hiểu nổi. Thảo luận với người ngoài nghề thì thật sự là không cần thiết!

Hai người cơ bản là không ở cùng một cấp độ!

Nhưng Hiên Long lại không biết tốt xấu, nghe thấy Tần Nhược tự giễu như thế thì sắc mặt lại càng đặc chí hơn, nhưng vẫn đưa giọng như quan tâm, tiếp tục hỏi:

- Chắc, sao lại như vậy được? Tôi nhớ khi tôi làm nhiệm vụ, cảm thấy không khó lắm mà. Lẽ nào anh không mang theo thuốc sao? - Cái giọng điệu đó, nếu người ngoài không biết lại cứ tưởng rằng gã thân với Tần Nhược lắm đấy chứ.

Tần Nhược liếc mắt nhìn gã một cái, sau đó tiếp tục “diễn” theo:

- Tôi cũng không biết, khi đó tôi cũng mang theo không ít thuốc, hơn mười tá cơ đấy, nhưng tôi cảm thấy nhiệm vụ ấy khó thật, chỉ của ải mấy con măng xà băng này thôi là đã khiến tôi mất hơn một tiếng đồng hồ rồi.

Hiên Long nghe thấy là hơn mười tá thuốc ma lực thì hoảng hồn một chút, sau đó cùng Lam Cơ nhìn về Tần Nhược với một ánh mắt khác trước. Rất nhanh, thói cũ của Hiên Long lại bộc phát:

- Sao lại như thế được? Tôi nhớ khi tôi làm nhiệm vụ thăng bậc, cũng đụng phải một đám quái vật bậc bốn, tôi mấy chục con đấy... Có điều tôi dụ chúng nó vào trong một căn phòng, chặn ở cửa giết hết! - Vừa nói, Hiên Long vừa lộ ra sắc mặt cực kỳ đặc ý, không hề biết rằng Từ Nguyệt Tiểu Yêu đã nhin cười muốn không nổi rồi.

Dù sao thì cô cũng là diễn viên chuyên nghiệp, cho nên cái “bản lĩnh” diễn xuất của Tần Nhưộc và Hiên Long như thế, trong mắt cô chẳng phải là sơ hở đầy mình đó sao? Hơn nữa, cho dù chỉ là xét theo lời kể của hai người thì cũng có thể thấy được loại quái vật mà hai người gặp phải hoàn toàn là một trời một vực.

Một bên là kiếm sĩ, một bên là thợ nguyên tố, mà đối thủ là măng xà băng và một loại quái vật cận chiến nào đó, độ khó khác nhau quá xa!

Hiên Long chặn ở cửa, chỉ cần có thuốc là muốn quật ngã nhiều quái vật bậc bốn dạng cận chiến hơn cũng không thành vấn đề, nhưng Tần Nhưộc thì lại phải đối mặt với loại quái vật dạng toàn năng có thể đánh xa lẫn đánh gần, mức nguy hiểm cực lớn!

Vậy mà Hiên Long vẫn còn chưa nhận ra ý chế nhạo ẩn sâu trong lời nói của Tần Nhưộc, vẫn còn dạt dào tự đắc muốn làm thắp đối phương để nâng lên bản thân mình, thật không biết lát nữa gã sẽ phải để mặt mũi vào đâu...

Quả nhiên, nhắc gì là tới đó, dưới ánh mắt ngưỡng mộ của Tần Nhưộc và Lam Cơ, Hiên Long rất nhanh đã kể ra gã đã làm nhiệm vụ thăng lên bậc bốn thoải mái và mau lẹ đến nhường nào...

Gã giải quyết mấy chục con quái vật bậc ba và bậc bốn, xử lý luôn hai con khổng lồ dung nham cấp 43, tổng cộng chỉ mất chừng 40 phút, chỉ là tiêu hao thuốc có chút nhiều mà thôi, tận ba tá, thuốc chữa thương cũng uống một đồng lớn.

Nói xong, Hiên Long vô cùng tự hào nhìn Tần Nhưộc:

- Anh thì sao?

- Lúc đó trừ măng xà băng ra, hẳn cũng gặp phải quái vật bậc bốn đúng không? Nghe nói trong nhiệm vụ thăng bậc bốn thì ít nhất cũng phải gặp một đến hai con quái vật cỡ trung đấy... Măng xà băng thì chỉ xem như là cỡ yếu trong bậc bốn thôi. Loại quái vật khó nhất anh gặp phải là loại nào? Làm thế nào vượt qua được?

- Ha ha ha, vẫn là không nói thì hơn, nói ra mất mặt lắm.

Tần Nhưộc nghĩ tới chuyện mình hai lần bị ép phải rút xuống vách núi, bèn nửa thực nửa giả từ chối một câu.

- Trời ạ, có gì đâu, dù sao cũng lên bậc rồi, mà chúng ta lại là bạn bè nữa, sẽ không cười anh đâu. - Hiên Long nói một câu khác với suy nghĩ trong lòng. Câu này khiến Tần Nhưộc không còn cách nào khác, đành bắt đầu đi ngửa tay nhún vai:

- Vậy cũng được!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 161: Giác ngộ chặn quái

Khi Tần Nhưộc kể xong khâu cuối cùng trong nhiệm vụ thăng bậc của mình, hẳn rõ ràng nghe thấy tiếng hít hơi thật mạnh của Hiên Long.

Cho dù Hiên Long đã cố gắng che giấu đi sự chấn động lẫn không dám tin trong lòng mình, nhưng trên mặt vẫn không thể tránh nổi lộ ra chúng, ánh mắt gã giờ như đèn giao thông bị trục trặc, cứ nhấp nháy hết về này đến về khác, dường như đang cố phán đoán xem lời của Tần Nhưộc có phải thật hay không...

Nhưng mỗi một tình tiết mà Tần Nhưộc nói và cách hắn miêu tả ngọn núi tuyết đều giống y như đã tự mình trải qua vậy, cho nên dù Hiên Long có liều mạng suy nghĩ, cũng tìm không được nửa chỗ trống để phản bác. Hơn nữa, cũng không có ai có thể trong thời gian ngắn như vậy bịa ra được một chuyện đầy đủ chi tiết như thế.

Từ Nguyệt Tiểu Yêu thì lại càng là dạng người có thể từ sắc mặt đoán được người khác nói thật hay giả, cho nên rất nhanh, cô nàng đã đắm chìm trong hòn đảo tuyết vừa đẹp lại vừa tràn đầy nguy hiểm đó, tưởng tượng ra cái hang động tràn đầy những cây cột băng lấp lánh...

Rồi đến hai con khổng lồ tuyết trong sào huyết vắng lặng, con Kim Cương Tuyết đứng mãnh, cùng đám măng xà băng cuộn những trên cột...

Những thứ này chính là những thứ mà trước kia cô có muốn tưởng tượng cũng không dám!

Cho dù đã lên bậc bốn, cô cũng chưa từng tưởng tượng ra được độ khó của một nhiệm vụ thăng bậc lại có thể lớn đến mức này. Dưới cái nhìn của cô, mỗi khâu mà Tần Nhưộc trải qua, đều có thể đủ để làm nhiệm vụ thăng bậc năm hết! Nhưng Tần Nhưộc dưới tình trạng còn ở bậc ba lại có thể phá giải

tất cả, mặc dù không trực tiếp dùng sức mình giết chúng, nhưng phương pháp đối phó lại là muôn màu muôn sắc, hết sức phong phú, khiến người ta phải thần phục không thôi (đương nhiên, Tàn Nhược còn không đốt đến mức dễ dàng kể ra hai đòn sát thủ của mình là thuật Hóa Nước và cảm giác nguyên tố nước).

Sau khi truy hỏi Tàn Nhược về hai khâu trước của nhiệm vụ thăng bậc, ánh sáng kỳ lạ trong mắt Từ Nguyệt Tiểu Yêu lại càng tăng lên! Quả nhiên không có nhiệm vụ nào là đơn giản cả, một tên điều khiển nước bậc ba lại lợi dụng chiếc hồ trên đảo để tiêu diệt 50 con sói tuyết, nhiệm vụ này nếu đổi cho chiến sĩ bậc bốn đi làm, chỉ sợ cũng phải chật vật lắm đúng không?

Còn phần đám vượn tuyết trên con đường dẫn lên ngọn núi tuyết trắng đứng kia thì lại càng ghê gớm hơn, chỉ cần nghĩ lại thôi là Từ Nguyệt Tiểu Yêu đã có cảm giác choáng váng như mình ở trên đó rồi. Cô tưởng tượng ra cảnh mình đang đứng trên con đường núi cao trăm mét gió thổi lạnh thấu xương, bất cứ lúc nào trong khi chiến đấu cũng có thể bị trượt ra khỏi đường, rớt xuống vực!

Trong câu chuyện này, Tàn Nhược còn cố ý giấu đi đoạn mấu chốt nhất, ví dụ như đại trận Mười Hai Tường Băng, hiệu quả ẩn thân của thuật Hóa Nước, năng lực phản ảnh hình và rình mò của cảm giác nguyên tố nước, cùng bản lĩnh thoát hiểm phát hiện được từ thuật Hóa Nước. Hẳn chỉ kể lại những tình tiết bên ngoài là đã khiến ba người chấn động vô cùng rồi, nếu kể ra hết, không biết họ sẽ còn làm ra hành động khiếp người như thế nào nữa, thậm chí còn có khả năng bắt mình biểu diễn ngay ở đây luôn ấy chứ. Vậy thì phiền phức lắm.

Có điều, xem như hắn đã đạt được mục đích rồi!

Vén vén chỉ là tiết lộ những tình tiết đó, đã khiến kẻ muốn bức bách mình kể ra là Hiên Long triệt để quên đi sự tự đắc về nhiệm vụ thăng bậc của gã rồi, mà chút cảm giác đắc ý mới sinh ra không lâu giờ cũng tan tành mây khói, lại còn có cảm giác từ đầu đến giờ mình chỉ toàn làm trò hề nữa.

Càng nghĩ lại, Hiên Long lại càng hối hận không thôi, hối hận vì mình khi không lại đi tìm khoái cảm, giờ tảng đá lên đập vào chân mình thế này. Thế là sắc mặt gã lúc xanh lúc đen, cuối cùng gắng gượng phụ họa hai cô gái bằng vài câu giả dối, rồi kết thúc bằng một câu “đừng lãng phí thời gian”, xoay người đi thẳng, đưa cái khuôn mặt xám xịt ngăm nhìn khu vực này mới của đám măng xà băng và vượn tuyết.

Trong sự tính toán của Tàn Nhược, cho dù kỹ thuật chiến đấu của Hiên Long có tả tơi đến mấy đi nữa, một chọi một với măng xà băng, cho dù không đuổi theo nổi tốc độ di chuyển siêu nhanh của nó thì tự bảo vệ bản thân vẫn không có vấn đề.

Nào ngờ, dưới sự kích thích của mình, tên nhãi này lại quên đi mất mục đích ban đầu dẫn mọi người lại đây, có vẻ không chịu phục, một lúc dụ hai con măng xà băng và một con vượn tuyết từ bãi quái ra...

Thế vẫn còn chưa xong, tên này lại còn bị hai con măng xà băng cuốn lấy đến thoát thân không nổi nữa, sau đó bị một quả cầu tuyết của con vượn tuyết mới đuổi kịp nện cho bay xa mấy mét, nếu không phải giữa đường đúng lúc khởi động đầu khí sấm sét thì nói không chừng bây giờ đã ngum rồi!

“Ngu ngốc!”

Tàn Nhược thầm mắng một tiếng, sau đó chạy nhanh ra, lông mày nhăn gằn túm lại, hắn thật không ngờ trước đó mình đã kể nhiều thông tin về lũ măng xà băng vậy rồi mà Hiên Long vẫn hoàn toàn không nghe nữa. Không những tùy tiện chạy lại gần bày măng xà băng dụ quái, mà giữa đường còn bắt cản như vậy... Thật là choáng, lẽ nào cho tới lúc này gã vẫn không biết tốc độ di chuyển của măng xà băng rất đáng sợ, và chúng là loại quái vật có khả năng tấn công xa sao? Cái tên ngớ ngẩn này!

Tàn Nhược thầm mắng chửi trong lòng, nếu không phải vì tên kia là bạn của Từ Nguyệt Tiểu Yêu, hắn thật muốn cứ để mặc thế cho chết đi cho rồi, dù sao còn sống cũng chỉ là lãng phí lương thực, gây phiền hà cho người khác mà thôi.

Đồng bạn mất mặt, Từ Nguyệt Tiểu Yêu cũng thấy không có mặt mũi nào nhìn Tàn Nhược, cô thật không ngờ vào lúc quan trọng thế này Hiên Long lại để xảy ra sự sơ suất lớn đến như thế. Cô một mặt tăng cho Tàn Nhược phép Thần Che Chở và Ứng Hộ Tinh Thần, một mặt theo sát sau, chuẩn bị hỗ trợ bất cứ lúc nào.

Sau lưng Tàn Nhược và Từ Nguyệt Tiểu Yêu, là Lam Cơ với tâm trạng vô cùng thấp thỏm lẫn căng thẳng, mặc dù điểm nhanh nhẹn của cô là nhanh nhất trong số bốn người, nhưng sau khi nhìn thấy tốc độ di chuyển của măng xà băng, cô cũng thầm mắng Hiên Long trong lòng:

- Ngu ngốc, chỉ biết làm ra vẻ oai phong! Dụ một con măng xà băng thì cũng được rồi, dụ nhiều như vậy để làm gì? Có đánh cũng không lại, chỉ là hại người thôi! - Hai con măng xà băng cộng một con vượn tuyết, các cô một cung tiễn thủ, một điều khiển nước, một mục sư thì làm sao đối phó được? Nếu không phải nhìn thấy Tàn Nhược và Từ Nguyệt Tiểu Yêu đã chạy ra thì cô còn định chờ cho Hiên Long chết, măng xà băng đi xa rồi mới nhờ Từ Nguyệt Tiểu Yêu hồi sinh lại cho gã rồi..

Có điều với tình hình bây giờ, hiển nhiên đề nghị này là không thích hợp.

Tàn Nhược phản ứng nhanh nhất, cũng là người đầu tiên chạy đến khoảng cách cách Hiên Long 30 mét, hai bức tường băng nhanh chóng đội lên trước mặt Hiên Long, trùng hợp chặn lại mấy mũi tên băng của hai con măng xà băng và một quả cầu tuyết của con vượn tuyết.

“Àm!!!”

Có điều, độ dày của tường băng không đủ để ngăn lại bất kỳ đòn tấn công toàn lực nào của một con quái vật bậc bốn, cho nên ngay tức khắc nó nổ tung, vụn băng bắn ầm ầm vào người của Hiên Long đang lồm cồm từ mặt đất bò lên, cuống quýt uống thuốc...

Không thể không nói, tên nhãi này mặc dù khi đánh quái hay thích ra vẻ oai phong, nhưng tốc độ uống thuốc thì người thường lại không thể nào bì được!

Nháy mắt khi ngã xuống đất, gã đã nhanh chóng uống được một bình, hai bình thuốc chữa thương rồi.

Lại một lần nữa bị nện văng xuống đất, một bình thuốc nữa được nuốt vào bụng; với tốc độ này, phòng chừng không có vài con quái cùng đánh là khó giết nổi gã lắm.

Có điều Hiên Long cũng là có cay mà không dám nói.

Mãng xà băng, vượn tuyết, tốc độ di động đều vượt qua gã, thuốc chữa thương lại là cỡ trung, còn là dạng hồi phục từ từ nữa, cho nên thoảng chốc không thể hồi phục HP đầy lại được. Mắt thấy HP sắp hết rồi, gã đành cắn răng xa xỉ uống vào một bình thuốc chữa thương cỡ lớn, kéo ống HP lên một chút...

Nhưng những đòn tấn công của mãnh xà băng lẫn vượn tuyết đều là hết cái này đến cái khác, cho nên gã không có cơ hội ngừng tay, mắt thấy sắp chết mất rồi, quang sáng trị liệu của Từ Nguyệt Tiểu Yêu rốt cục cũng tới kịp!

- Đứng dậy! Uống thuốc chống đỡ!

Cảnh chật vật vừa rồi đã khiến Hiên Long uất ức đến cực điểm, bây giờ lại bị Tàn Nhược chỉ huy như thế nữa, trong lòng gã có một con lửa giận muốn bùng phát ngay. Vừa vặn là chiến sĩ duy nhất trong đội, cho nên sự giác ngộ chặn quái gã vẫn phải có, hơn nữa trước mặt hai mỹ nữ kia làm sao không giữ gìn hình tượng của mình được chứ? À không, phải là cố gắng lấy lại hình tượng của mình!

Chỉ trong thoảng chốc này, Tàn Nhược đã chạy được gần thêm một khoảng, từng bước từng bước tường băng đội lên trước mặt đám mãnh xà băng và vượn tuyết, làm xáo trộn cường độ tấn công của chúng với Hiên Long, đồng thời cũng không khiến điểm thù hận dời đến người mình - chỉ có kẻ đàn mới làm dời điểm thù hận vào người mình, ở nơi không có chút địa hình đề lợi dụng thế này, đồng thời cũng chưa khởi động mảng phòng ngự bậc bốn, hẳn trừu chọc phải con quái vật nào cũng đều là chết cả!

Dưới sự trợ giúp của Tàn Nhược, Hiên Long rõ ràng cảm thấy cường độ tấn công của đám quái vật đã giảm xuống, gã bắt đầu có thời gian hồi phục, bèn tức thì tranh thủ uống vào một bình thuốc, rồi lao về phía một trong hai con mãnh xà băng ngay.

“Ừnh!”

Cái đuôi của con rắn này vung lên, đòn phản kích vừa mới manh nha hình thành của Hiên Long ngay lập tức bị sụp đổ, người cũng bị văng ra ngoài... Sau đó là một mũi Gai Băng Đen bắn qua!

Chết toi!

- Biến thái!

Lòng của Hiên Long đắng muốn thành mật, đến bây giờ, gã đã biết được cái gì gọi là “quái vật toàn năng” rồi, mãnh xà băng có thể tấn công cả tầm gần lẫn tầm xa, phải khó đối phó hơn đám quái vật bậc bốn mà gã đã gặp từ trước đến giờ nhiều lắm, không phải, là rất nhiều rất nhiều!!! Nếu không nhờ quang sáng trị liệu của Từ Nguyệt Tiểu Yêu đưa tới đúng lúc thì gã đã phải nói báai bai với mọi người rồi.

- Lam Cơ!

Hiên Long gầm lên, đánh thức Lam Cơ còn chưa biết nên ra tay hay không đang kia.

Là xạ thủ tinh linh gió, sát thương của Lam Cơ phải hữu hiệu hơn Tàn Nhược nhiều, một mũi tên bay ra, lập tức tạo thành thương tổn khả quan trên người con mãnh xà băng ngay, có điều cũng đồng thời bị điểm cứu hạn của nó dời đến, đôi mắt màu đỏ tươi to bằng nắm tay của nó tức khắc ngo sang Lam Cơ... Sau đó thân hình đỏ sộ của con rắn lướt theo hình chữ S, nhắm thẳng đến phía Lam Cơ!

Sắc mặt Lam Cơ trắng bệch!

Một thoảng sau, chợt từng bước từng bước tường băng như có linh tính, không ngừng dựng lên trước đường đi của con rắn, khiến nó phải thay đổi tuyến đường, mãi đến khi trước mặt nó là Hiên Long đang uống thuốc chữa thương.

- Quấn lấy nó! Giết con này trước!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Kẻ liều mạng, bắt đầu rèn luyện

Nếu là lúc thường, Tàn Nhược ra lệnh gì đó cho hai người bạn Hiên Long và Lam Cơ thì chắc chắn sẽ không được đáp lại, nhưng đây là lúc chống lại đám mãnh xà băng, đồng thời Tàn Nhược cũng vừa mới cứu được cái mạng của Hiên Long khi gã gần chết và Lam Cơ khi cô bị con mãnh xà băng

nhắm đến, ít nhất cũng khiến hai người này tạm thời không bị chết.

Cho nên, ngay khi Tần Nhữc quát bảo phải giết con mãng xà băng đang nhắm đến Lam Cơ, Hiền Long và Lam Cơ đều không chút do dự tuân theo!

Hiền Long vừa tấn công xong, điểm cừu hận của con mãng xà băng kia đã một lần nữa từ Lam Cơ quay trở lại gã... Bởi thế, Lam Cơ không cần lo lắng gì nữa, chỉ việc dùng kỹ năng tấn công xa chỉ viện cho Hiền Long.

Quảng sáng trị liệu của Từ Nguyệt Tiểu Yêu không ngừng chiếu xuống, Tần Nhữc thì khổng chế tường băng che trước mặt con vượn tuyết và con mãng xà băng còn lại, cố gắng giảm số lần chúng nó tấn công Hiền Long...

Dưới sự quấy nhiễu của Tần Nhữc, điểm HP của Hiền Long dần dần hồi phục! Mặc dù cũng có khi cũng xuất hiện tình trạng một lần chịu hai, ba đòn tấn công, nhưng rõ ràng đã không còn nguy hiểm như lúc trước nữa. Dưới sự giúp đỡ của mọi người, Hiền Long trút hết lửa giận vào người con mãng xà băng cạnh mình!

- Đã giết chết mãng xà băng, nhận được 231 điểm kinh nghiệm.

Ngay khi lời nhắc của hệ thống vang lên, Hiền Long và Lam Cơ cũng hướng hòa lực về phía con mãng xà băng thứ hai...

Tần Nhữc cũng phối hợp theo hủy bỏ đi vài bức tường băng, chỉ dùng ba bức để cản tầm mắt của con vượn tuyết đằng kia. Vì chỉ cần tập trung một mục tiêu, mọi người trở nên thoải mái hơn nhiều.

Những bức tường băng mặc dù vẫn liên tục bị con vượn tuyết kia đập vỡ, nhưng tốc độ khổng chế nguyên tố nước của Tần Nhữc ở vùng đất tuyết này quả thực chỉ có thể dùng hai chữ “đáng sợ” để hình dung, gần như là con vượn ấy vừa đập nát được một bức thì bức thứ hai đã đội lên, ngăn trở tầm mắt của nó rồi.

Mà bởi vì chỉ cần chuyên tâm đối phó với một con mãng xà băng, Hiền Long và Lam Cơ càng biểu hiện thoải mái hơn, ngay cả Từ Nguyệt Tiểu Yêu khi rảnh rỗi cũng sẽ ném một cái Mũi Dao Tinh Thần qua hỗ trợ...

Con mãng xà băng thứ hai chết càng nhanh hơn con thứ nhất!

Không có hai con mãng xà băng làm đồng bọn, con vượn tuyết làm sao có thể nhảy nhót thoải mái được nữa, lúc này MP của Tần Nhữc cũng hao hết, thế là chỉ việc lui ra ngồi thiền hồi phục, còn đối mặt với Hiền Long và Lam Cơ đang sùng sục sát khí, cho dù đôi tay của con vượn kia có lớn hơn nữa cũng chịu không nổi... Thế là nó còn chết nhanh hơn so với hai con mãng xà băng.

Trận chiến kết thúc, cuối cùng cũng báo thù rửa hận được, nhưng Hiền Long lại không thể nào vui sướng nổi, gã xam mặt bước đến bên cạnh Tần Nhữc. Lần này xem như gã mất mặt quá rồi, còn suýt chút nữa hại chết cả đội nữa, nhưng bất gã phải cúi đầu trước Tần Nhữc thì gã không làm được, gã quá cao ngạo. Mấy lần, gã định nói gì nhưng rồi lại nuốt xuống.

Tần Nhữc biết trong lòng gã không dễ chịu gì, cho nên cũng không thêm mở miệng đả kích, chỉ tập trung ngồi thiền hồi phục MP. Hắn không giống với Hiền Long cứ động một cái là uống thuốc không chút kế hoạch, chỉ đánh hai con mãng xà băng và một con vượn tuyết thôi vậy mà uống mất đến 10 bình thuốc chữa thương và mấy bình thuốc ma lực cỡ nhỏ...

- Thế nào, thực lực của mãng xà băng ra sao?

Tranh thủ lúc rảnh rỗi, Tần Nhữc hỏi Từ Nguyệt Tiểu Yêu.

Từ Nguyệt Tiểu Yêu sững sờ, sau đó mới nhớ lại mục đích chuyến này của mọi người là giúp cô làm quen với năng lực chiến đấu của mãng xà băng, thế là hơi nghiêng đầu một chút, rồi nghiêm túc nói:

- Rất lợi hại.

- Còn có thể lợi hại hơn nữa, chỉ là phải xem xem lúc chiến đấu cô có thể chỉ huy nó thế nào thôi. - Tần Nhữc giải thích tiếp:

- Nếu cô dựa theo phương thức chiến đấu lúc trước của mãng xà băng, một bên sử dụng kỹ năng tấn công cận chiến quần thể, một bên sử dụng phép thuật nguyên tố nước, lại có thêm trạng thái của cô tăng cho, vậy một mình nó đối phó với hai tên chiến sĩ bậc bốn là không có vấn đề.

- Hai người? - Từ Nguyệt Tiểu Yêu ngăn ra.

- Đúng!

Tần Nhữc gật đầu, nói:

- Với năng lực chiến đấu của mãng xà băng, thực ra một mình nó chiến đấu với một chiến sĩ bậc bốn thì vẫn chiếm thế thượng phong lắm... Hình thể nó lớn, đó cũng là ưu thế, lại thêm hành động thì mau lẹ nữa, linh hoạt, chỉ tiếc là cái đầu không sáng sủa cho lắm thôi, nếu chiến đấu dưới sự chỉ huy của người chơi mà từ đầu đã kết hợp được các ưu thế tốc độ, cận chiến, tấn công xa thì năng lực chiến đấu sẽ khả quan lắm! Đáng tiếc là quái vật thì không có năng lực khổng chế nguyên tố, nếu không sẽ càng tuyệt nữa!

Nghe thấy Tần Nhữc than thở, hai người đang đứng bên cạnh hắn là Hiền Long và Lam Cơ cùng lườm mắt khinh thường, dường như đang nghĩ đến

cảnh tượng Tần Nhưộc mang theo một con sủng vật măng xà băng và không chế nguyên tố... Tốc độ đó... Thật là biến thái quá đáng!

Có điều sau khi nhìn tận mắt năng lực chiến đấu dũng mãnh của măng xà băng và lời diễn giải ngay tại chỗ của Tần Nhưộc, sự khát vọng về sủng vật của Hiên Long và Lam Cơ đột nhiên trở nên mãnh liệt hơn:

- Tần Nhưộc, hỏi chút. - Ngực khí của Hiên Long rõ ràng đã tốt hơn lúc trước nhiều lắm, không còn sự cao ngạo và chống đối nữa.

- Nói.

- Nếu tôi và Lam Cơ đều phối hợp với măng xà băng, vậy anh... cảm thấy thế nào?

Lam Cơ cũng gật đầu, cô cũng thuộc nghề nghiệp tấn công từ xa, dựa theo lời của Tần Nhưộc khi ở trong cửa hàng sủng vật thì phối hợp với loại quái vật cận chiến máu nhiều là tốt nhất, mà bây giờ thực lực chiến đấu của măng xà băng cô đã nhìn thấy rồi, nó không những có được hai ưu thế cô cần, đồng thời còn có ưu thế tấn công từ xa nữa... Điều này không khỏi khiến cô phải động lòng.

Nhìn thấy thái độ của Hiên Long và Lam Cơ bắt đầu chuyển sang hướng tốt đẹp hơn, ngực khí của Tần Nhưộc cũng dịu lại, không còn vẻ lạnh nhạt nữa:

- Thực lực bản thân của măng xà băng rất khá, theo tôi nhận xét, có rất nhiều nghề nghiệp thích hợp phối hợp với nó, nhưng nghề tấn công từ xa và nghề phụ trợ thì là thích hợp nhất. Lam Cơ còn được, nhưng anh... Tôi đề nghị tốt nhất là chọn một con quái vật dạng phụ trợ, hoặc thiên về khả năng tấn công từ xa bằng phép thuật...

- Vì sao?

Hiên Long nghe mà thấy nhức cả đầu, bèn vội vàng hỏi tiếp.

Tần Nhưộc lờm già một cái:

- Măng xà băng mặc dù có khả năng tấn công từ xa, nhưng cường độ tấn công xa của nó không đủ, không bằng các dạng quái vật phép thuật khác... Anh chuyên chiến đấu tầm gần, sau khi chiến đấu sẽ rất khó chu toàn mọi việc, cho nên vẫn cứ dùng dạng sủng vật phép thuật chỉ cần một ít mệnh lệnh đơn giản thôi là được. Hơn nữa...

Nói đến đây, Tần Nhưộc hơi ngừng một thoáng, sau đó nhìn Hiên Long từ trên xuống dưới một lượt, cuối cùng không chút khách khí nói:

- Chỉ với khả năng chiến đấu của anh, cho dù có cho anh phối hợp với một con măng xà băng, cũng không thể nào đưa ra mệnh lệnh hợp lý được, khả năng cận chiến hơn phân nửa là bị bỏ phí mất...

Sắc mặt Hiên Long hơi xanh lại, nhưng kỳ quái là không mở miệng phản bác, về phương diện cận chiến, khả năng của gã quả thật sự là quá kém, ngay cả so với anh trai của Từ Nguyệt Tiểu Yêu cũng còn kém hơn nữa là, điều Tần Nhưộc nói chính là sự thật.

Tần Nhưộc nhìn thấy sắc mặt Hiên Long trở nên khó coi, bèn tiếp tục nói:

- Nếu tôi là anh, nếu thật sự muốn trở nên nổi bật trong trò chơi này, vậy thì sẽ đi một mình, một mình từ từ trải nghiệm, tích lũy kinh nghiệm và kỹ xảo chiến đấu. Nếu chỉ là tùy tiện vui chơi, dành thời gian tán gái thì coi như tôi chưa nói gì cả, cứ tùy ý chọn một con sủng vật có bề ngoài oai phong một tí là được rồi.

Từ Nguyệt Tiểu Yêu và Lam Cơ nhìn thấy sắc mặt Hiên Long càng lúc càng tím xanh hơn thì lo lắng lắm, Từ Nguyệt Tiểu Yêu truyền âm cho Tần Nhưộc:

- Anh Tần, đừng nói thế nữa, lòng tự tôn của Hiên Long rất lớn, anh nói thẳng ra như vậy thì... Nếu hắn chịu không nổi thì phải làm sao đây?

- Hừ, cũng vì nể mặt hắn là bạn của anh em cô tôi mới nói vậy, nếu không tôi thề vào... Về sau các cô còn phải thường xuyên chơi trò chơi, chắc chắn sẽ không tránh khỏi chuyện gây thù chuốc oán với người khác, nếu hắn ngay cả một chút dấy cũng nhịn không được thì sau này chỉ có một kết cục là xóa tài khoản rồi khỏi Vinh Quang mà thôi.

Cả đội cùng im lặng đi tiếp!

Đến một nơi đánh quái sâu trong vùng đất tuyết, cả đội dừng lại, xác định điểm luyện cấp.

Nguồn sát thương chủ yếu không phải là Tần Nhưộc, mà là Hiên Long và Lam Cơ, số sát thương Tần Nhưộc gây ra cho đám quái vật trong đây là cực nhỏ, hẳn đến nơi này chủ yếu là vì rèn luyện độ thuần thục cho kỹ năng mà thôi.

Mà Hiên Long thì sau khi nghe Tần Nhưộc nói, tựa như đã biến thành một người khác vậy, lần nào có quái vật này mới cũng lập tức xông qua, một chọi một, một chọi hai cứ thế chiến đấu, trong quá trình đó lại không có động tác uống thuốc nữa, chỉ chú tâm hoàn toàn đến việc tấn công.

Tần Nhưộc không biết Hiên Long có phải đã thật sự ngộ ra rồi hay không, nhưng đã có một kẻ liều mạng đứng trước mặt chặn quái rồi, hẳn cũng vui vẻ đứng phía sau rèn luyện kỹ năng tấn công bậc bốn...

Từ mức 3 đến 4 giây một phép thuật, biến thành 2 đến 3 giây một phép thuật, tốc độ ngưng tụ phép thuật bởi vì độ thuần thục mà dần dần tăng lên; trong

thời gian đó, Tần Nhược cũng nghiên cứu trình tự hóa giải phép thuật bậc bốn, có khi có thể khiến tốc độ ngưng tụ một lần nữa giảm bớt, thành xấp xỉ 2 giây.

Ví dụ như phép Gai Băng Đen, bởi vì đây là vùng đất tuyết, cho nên có thể ngay tức khắc từ mặt băng cạnh đó lấy ra, sau đó biến hóa rồi tấn công, thế là một phép thuật thường ngày cần hơn 4 giây ngưng tụ, dần dần được Tần Nhược giảm bớt đến chỉ cần xấp xỉ 2 giây là xong!

Sự đột phá này khiến người luôn đứng phía sau chú ý mọi hành động của Tần Nhược là Từ Nguyệt Tiểu Yêu phải hoa cả mắt, cảm thấy chấn động vô cùng!

- Thật là nhanh quá!

Đây còn là phép thuật bậc bốn nữa sao? Làm gì có pháp thuật bậc bốn nào mà chỉ cần 2 giây là đã ngưng tụ xong chứ? (Vùng đất tuyết tăng thêm một độ hòa hợp nhất định, tăng thêm tốc độ ngưng tụ, bản thân trạng bị của Tần Nhược tăng thêm 25%, tổng cộng tăng gần một nửa, lại kết hợp việc lược bớt trình tự do tìm tòi hóa giải, cho nên thời gian tiết kiệm được là rất nhiều.)

Rất nhanh, Hiên Long và Lam Cơ cũng dần dần cảm nhận được sự chấn động mà Từ Nguyệt Tiểu Yêu đang có - ban đầu, cứ cách 3 đến 4 giây Tần Nhược mới có thể dùng ra một phép thuật, nhưng sau đó thì số lần này càng lúc càng tăng thêm, tốc độ càng lúc càng nhanh hơn, nhanh đến mức khiến người ta phải kinh hãi.

Có khi một phép Gai Băng Đen mới đánh trúng mục tiêu, kỹ năng thứ hai của Lam Cơ còn chưa kịp xuất ra thì phép thuật tiếp theo của Tần Nhược đã trúng đích trước rồi, mà cũng vẫn là phép thuật bậc bốn!

Mặc dù số sát thương mà Tần Nhược gây ra không lớn, nhưng thanh thế này hết sức kinh người, khiến người ta dễ dàng liên tưởng rằng nếu tần suất phép thuật này được sử dụng vào những loại quái vật bên ngoài vùng đất tuyết thì mức sát thương tạo thành sẽ khả quan đến mức nào...

Ba người đều ăn ý giữ tiền độ hiện thời, không quấy rầy tần suất dùng phép thuật của Tần Nhược. Giờ phút này trong mắt ba người, sự mạnh mẽ của Tần Nhược đã là không thể nghi ngờ, đặc biệt là trong mắt Hiên Long, hình tượng của Tần Nhược đã trở nên cao lớn hơn. Gã thầm so sánh mình với Tần Nhược, cuối cùng cho ra kết luận:

Nếu một chọi một, gã còn chưa thể tới được gần thì đã bị Tần Nhược giết chết mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163: Đám quái vật vùng đất tuyết bạo động

Với kết cấu trước mắt của đội Tần Nhược, tốc độ luyện cấp ở các điểm bình thường có thể nghĩ... Suốt cả một buổi chiều, không ai có thông báo lên cấp cả, mặc dù cũng có quan hệ là điểm kinh nghiệm cần thiết sau khi lên bậc bốn tăng cao đấy, nhưng thời gian luyện cấp dài đến 5, 6 giờ đồng hồ mà chỉ thêm được 4% điểm kinh nghiệm, thật sự phải khiến kẻ đã quen với tốc độ tăng điểm ở di chỉ Alex là Tần Nhược phải sinh ra một chút cảm khái ở trong lòng...

Cũng may lúc này Tần Nhược không có ý định lên cấp, bởi vì các phép thuật bậc bốn của hắn mới chỉ ở cấp ban đầu thôi, so với bậc ba thì chỉ mạnh hơn một khoảng nhỏ... Cho dù có lên đến cấp 45, 46, nhưng so với các cao thủ thì... cũng chỉ là một tên gà con không hơn không kém! Chẳng bằng nhanh chóng làm phong phú thực lực bản thân, khiến trước khi thăng bậc đã có đủ thực lực tự bảo vệ bản thân mình thì hơn - dù sao thì, số người chơi bị hắn đắc tội cũng chỉ nhiều hơn năm ngón tay có một chút...

Carmen của gia tộc Bóng Đen, Hủ Máu Diên Cuồng của Vuốt Quỷ Âm Ty, Thần Sát của gia tộc Bát Thần Chúng, cùng với hai người vừa khiến mình được triệt để thay xương đổi thịt, bước vào một thời đại mới tinh là Ron và Nhân Tinh Của Ron.

Nói thật, bây giờ nghĩ lại, hắn vẫn còn thấy phải cảm ơn cô ả Nhân Tinh Của Ron kia, nếu không nhờ ả cuối cùng lựa chọn hại hắn, hắn cũng không thể lấy được số trang bị quý giá từ hai người họ, bây giờ không những đã một lần giải quyết xong chi phí giải phẫu cho Hán Vũ, mà trong ba lô còn trữ chừng hơn 100.000 đồng vàng, cộng với một trang bị chữ cam.

Nếu nói trước kia Tần Nhược kiệm ăn kiệm dùng tựa như một kẻ nghèo cạn kiệt của cái, thì bây giờ hắn không những đã trả sạch nợ nần, lại còn bị một số của cải không nhỏ đập trúng người nữa, tựa như một kẻ ngồi trên núi vàng mà không biết sử dụng như thế nào vậy.

Trong quá trình luyện cấp bình tĩnh này, Tần Nhược tranh thủ những lúc ngồi hồi phục MP, dần dần quy hoạch sử dụng số của cải ấy...

Đột nhiên!

Từ xa có những tiếng bước chân gấp gáp, hoảng loạn truyền đến, xen lẫn là những tiếng bò loét xoạt và tiếng quái vật gào rú.

Vừa đưa mắt nhìn, Tần Nhược lập tức kinh hãi đứng bật dậy ngay:

Chết tiệt! Vỡ tổ rồi!

Ở hướng hang ổ của lũ mãng xà băng và vượn tuyết, có một đám lớn chúng không biết vì lý do gì bị người ta dẫn ra, ước chừng có 100 con, chia thành hai nhóm trái phải đuổi theo mấy chục tên người chơi đang chạy hỗn loạn. Những quả cầu tuyết với đường kính một mét rít gió bay vào giữa đám người này, thỉnh thoảng lại có một người chơi bị nện trúng, bay thẳng đến hành lang Hồi Sinh...

Nhìn thấy như thế, Tần Nhược muốn chết luôn: là ai thế chứ, ăn không ngồi rồi đi chọc cái đám ong vò vẽ này, mà một lúc còn chọc đến mấy tổ thế?

- Tránh mau!

Tần Nhược vội vàng quát, sau đó chỉ vào cánh rừng thưa thớt ở phía bên trái chừng trăm mét:

- Về hướng kia!

Chạy trốn giữa ánh mắt của bọn mãng xà băng? Tần Nhược ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ! Cái tốc độ kinh dị của đám mãng xà băng kia, ngay cả nghề cung tiễn thủ toàn tập trung điểm vào tốc độ cũng không bì nổi... Chỉ sau khi sử dụng thuốc tốc độ rồi thì mới có khả năng tạm thời vượt trên nó đôi chút thôi.

Ngay khi Tần Nhược và hai cô gái nhanh chóng rút lui, Hiên Long vẫn còn chưa cam tâm, còn cố sức tấn công một con quái tuyết đang còn phân nửa HP, Tần Nhược thấy thế bèn nhúu lại đôi mày.

“Àm!”

Một bức tường băng như chớp đội lên, ngăn ở chính giữa Hiên Long và con quái tuyết ấy.

- Đi!

Tần Nhược trầm giọng quát.

Hiên Long lúc này mới cảm nhận được thanh thế như che trời lấp bể của đại quân quái vật đằng kia, bèn hót ha hót hải tách ra khỏi con quái tuyết bên cạnh, rồi chạy tới phía trước đội, làm người dẫn đường.

- Đây là do ai dụ quái mà bất cẩn thế? - Từ Nguyệt Tiểu Yêu một bên oán trách một bên tiếp tục chạy, một bên lại lo lắng nhìn đại quân quái vật đang càng ngày càng gần phía sau kia, cả đám người chơi đang chật vật chạy trốn nữa.

Tốc độ của Lam Cơ khá nhanh, nhưng không hề giảm tốc độ, cô không quay đầu lại, nói:

- Còn có thể là ai nữa? - Với cái nhìn của cô, cái đám không biết tự lượng sức chọc phải đám ong vò vẽ kia chẳng phải là những người chơi phía sau đó sao?

Tần Nhược im lặng, hấn lợi dụng năng lực cảm nhận của bản thân để khống chế tường băng mà không cần quay đầu lại, cứ thế ngăn cản hai con quái tuyết đang muốn đuổi theo đằng kia, giảm tốc độ di chuyển của chúng nó lại.

Từ Nguyệt Tiểu Yêu rất nhanh đã phát hiện ra chuyện này, trong mắt một lần nữa lóe lên sự hưng phấn và kinh ngạc, lẫn tán thán. Nếu không phải bây giờ là tình huống khẩn cấp không nên quấy rầy Tần Nhược khống chế tường băng thì cô đã hận không thể lập tức truy hỏi xem làm thế nào hấn làm được rồi. Không cần nhìn mà vẫn có thể khống chế tường băng một cách chuẩn xác đến như thế...

Cuối cùng, con quái tuyết đó thấy mình bị bức tường băng của Tần Nhược cản trở theo một cách vô lại quá, bèn phẫn nộ đập nát nó ra để phát tiết cơn hận, nhưng lại có một bức khác bù thêm ngay... Rất nhanh, nó đã bị mất dấu bọn Tần Nhược, đồng thời bị đám người chơi phía sau chạy đến băm nát như băm rau. Có mấy người chỉ về hướng của bọn Tần Nhược:

- Chạy không thoát đâu, mọi người mau vào khu rừng đó tổ chức phòng tuyến! Nhanh!

- Em gái đằng trước, cho cái phòng ngự với!

Mấy tên chiến sĩ chạy đằng đầu như bệnh nhân cầm đầu tìm thầy thuốc vậy, cao giọng hô hào đám người còn lại cùng chạy về phía bọn Tần Nhược, đồng thời cũng phát ra tín hiệu cầu cứu.

Lúc này, phần lớn những người còn sót lại đều là chiến sĩ cuồng bạo, kiếm sĩ và cung tiễn thủ cả. Trong đó cũng có mấy tên đạo tặc, còn nghề có tốc độ di chuyển chậm chạp như thợ nguyên tổ thì đều đã bị chết hết rồi. Nhưng dù có là như thế, những tiếng ừng ực vẫn vang lên từ phía sau không ngừng, chúng đương nhiên là tiếng nổ của những quả cầu băng - thứ đám vượn tuyết am hiểu nhất rồi, vụn băng do những vụ nổ này tạo ra khiến tốc độ di động của đám người chơi chậm lại...

Vì như thế, có mấy kẻ xấu số bị ngã xuống mặt băng, chỉ kịp kêu lên một tiếng cuối cùng rồi nhanh chóng bị chôn vùi. Rất nhanh, có mấy chục con mãng xà băng bò qua thi thể của họ, cuối cùng, những bàn chân đỏ sẫm của đám vượn tuyết giẫm nát thi thể của họ!

Tốc độ di động của Tần Nhược và Từ Nguyệt Tiểu Yêu đều rất chậm, lại thêm trên đường còn thỉnh thoảng có quái tuyết nhảy ra, cho nên mấy người

cứ luôn ở trong trạng thái chiến đấu, không thể nào thoát nổi. Mắt thấy đám người phía sau đã sắp đuổi kịp rồi, đã không thể không chấp nhận yêu cầu của đối phương nữa, nếu không chỉ cần họ chạy vượt qua, đám măng xà băng đằng kia chắc chắn sẽ xé nát bọn Tần Nhưộc ngay...

- Đáng chết!

- Tiểu Yêu, cho trạng thái cho cuồng chiến máu thú!

Chạy đến nơi cách rừng khoảng 30 mét, Tần Nhưộc bắt đầu nói với Tử Nguyệt Tiểu Yêu một câu, sau đó xoay người lại. Vì tình huống cấp bách, hắn tăng tốc độ không chế đến mức cao nhất!

Từng bước từng bước tường băng như măng mọc sau mưa, nhanh chóng đội lên từ chính giữa của hai cây đại thụ nọ - nói thật, hắn không hề có một chút tự tin nào rằng dưới tình huống chỉ có một thợ nguyên tố và một mục sư, họ có thể giúp cho hơn 20 chiến sĩ và cung tiễn thủ xử lý được hơn trăm con măng xà băng và vượn tuyết kia. Nhưng tình hình đã phát triển theo hướng mà hắn không thể không làm như vậy được, nếu không dừng lại giúp họ thì những kẻ đầu tiên bị xé nát sẽ là hắn và Tử Nguyệt Tiểu Yêu! (Tốc độ di động của thợ nguyên tố và mục sư thật là chậm quá.)

Dưới sự khống chế nhanh chóng của Tần Nhưộc, những bức tường băng nhanh chóng đội lên từ bốn phía, khiến khoảng trống gần 10 mét chính giữa hai cây đại thụ kia bị thu nhỏ lại đến mức chỉ còn có thể để 2, 3 con măng xà băng cùng tiến vào!

Chỉ cần không hoàn toàn chắn đi tầm nhìn của lũ quái vật, những bức tường băng cũng sẽ không bị tấn công.

Đồng thời với lúc này, Tử Nguyệt Tiểu Yêu cũng đã hoàn thành trạng thái phòng ngự cho hai tên cuồng chiến máu thú chạy trước nhất. Hai tên này vốn mở ra Cuồng Hóa để chạy, bây giờ được Tử Nguyệt Tiểu Yêu tăng trạng thái, bèn lập tức uống vào một bình thuốc chữa thương lớn và một bình thuốc ma lực ngay.

- Làm tốt lắm!

Không ai hỏi cặn kẽ xem đối tượng họ tán dương là kỹ thuật khống chế tường băng của Tần Nhưộc hay là việc Tử Nguyệt Tiểu Yêu tăng trạng thái đúng lúc. Dưới sự hô hào của hai tên này, hơn 20 chiến sĩ, cung tiễn thủ cũng trốn vào phía sau những bức tường băng, khởi động đầu khí và Cuồng Hóa, cùng dốc kỹ năng tấn công.

- Tên nào còn có cái chân thứ ba thì mau mau theo tao ở lại liều mạng! Không có thì mau rút sớm đi! - Trước ngực hai tên cuồng chiến máu thú này đeo một loại huy chương mà Tần Nhưộc chưa bao giờ thấy qua, một trong hai tên há miệng quát một câu, sau đó chắn ở hai bên trái phải của khoảng trống mà Tần Nhưộc chưa lại. Hai người cùng nâng thuẫn lên, chặn lại đám măng xà băng đang định xông vào.

- Giết nó!

- Mẹ nó, giết mất mấy anh em của tao rồi! Là đàn ông thì ở lại, tao không tin không đánh lại được mấy con rắn này!

Hơn mười tên chiến sĩ chung quanh cùng gầm lên, gia nhập trận chiến - không biết có phải do dọc đường chạy trốn chật vật quá nên đã trừ một bụng lửa giận với bọn măng xà băng kia hay không, mà giờ nhìn thấy đã lập thành trận địa, họ bèn lập tức quay trở lại ngay, cùng say mê trút kỹ năng! Hai con măng xà băng lọt vào trong trước nhất đều lập tức bị bao vây kín mít.

- Cẩn thận hai bên!

- Điều khiển nước, cho thêm mấy tường băng nữa!

Ngay chính lúc này, đám măng xà băng đồng đúc đằng sau cũng xuất hiện ở hai cánh. Mấy tên cung tiễn thủ sợ hãi kêu to, liên tục nhắc nhở kẻ điều khiển nước duy nhất trên chiến trường.

Phạm vi cảm giác của Tần Nhưộc là 50 mét, đương nhiên hắn cũng nắm rất rõ động thái của đám măng xà băng chung quanh, cho nên tiếng kêu của đám cung tiễn thủ còn chưa dứt thì đã có một bức, rồi hai bức tường băng đội lên, chỉ chừa khoảng trống hướng về đám chiến sĩ, chỉ cần đám măng xà băng kia chạy đến, sẽ chỉ có thể nhìn thấy đám chiến sĩ này, chứ không nhìn thấy được các thợ nguyên tố và cung tiễn thủ ở phía sau.

Tình hình hai bên giống nhau!

Tần Nhưộc không chút biểu cảm, cứ thế khiến sự chú ý của đám măng xà băng đều dồn cả vào hai mươi mấy tên chiến sĩ kia...

Cũng may là khoảng trống không lớn, mỗi lần chỉ có thể có sáu, bảy con lao vào mà thôi, mức áp lực này đám chiến sĩ kia vẫn có thể chịu được, mỗi một hướng phân ra sáu tên chiến sĩ, cộng thêm mấy cung tiễn thủ gấp rút tiếp viện hỏa lực, tạm thời có thể chống lại được sự tấn công của chúng.

Trong khi những người kia cảm thấy may mắn vì tình hình đã trở nên tốt đẹp hơn, Tần Nhưộc lại không thấy vậy - đồng thời kiểm giữ đến tám bức tường băng cho tới khi trận chiến kết thúc, mức tiêu hao này không hề là nhỏ!

Có điều, lúc này Tần Nhưộc lại càng cảm thấy kinh ngạc hơn, vì không biết những người này rốt cuộc từ đâu dẫn ra nhiều măng xà băng và vượn tuyết như thế, bên kia đã xảy ra chuyện gì rồi?

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 164: Cúc băng lam thẩm, lũ gà con chịu chết

Với tổng số MP gần 200 của Tần Nhưộc, cho dù chỉ đơn thuần kiểm giữ tám bức tường băng cũng không thể vượt qua được 30 giây, một khi MP gần kiệt thì phải bổ sung thuốc ma lực!

Nếu chỉ là một bình hai bình, với tài sản của Tần Nhưộc lúc này, thật đúng là không thèm để ý, nhưng vấn đề là, số lượng quái vật ở phía ngoài lớp tường băng lại có đến hơn trăm, trong khoảng thời gian ngắn thì làm sao dọn sạch được chứ? Mọi người không thể nào cứ duy trì tốc độ như trước được - trừ khi là đám chiến sĩ kia có thể chấp nhận lãng phí số lớn thuốc ma lực như thế.

Đang suy nghĩ tìm đường lui đến sát đầu mẻ trán, Tần Nhưộc lại bất ngờ cảm nhận được đám măng xà băng, vượn tuyết cách đây ngoài 30 mét bị tấn công bằng phép thuật quần thể, thế là sau một lúc rối loạn nho nhỏ, phần lớn chúng đều quay đầu lại, chạy ra khỏi phạm vi cảm giác của hắn!

Cơ hội tốt!

Tần Nhưộc mừng rơn, hân lập tức hiểu ngay:

Trong vùng đất tuyết này, có rất nhiều điểm luyện cấp có tốc độ này mới không nhanh, hơn nữa mật độ quái vật cũng không lớn, cho nên những vụ bạo động quy mô nhỏ của đám măng xà băng và vượn tuyết thế này nếu có những đội ngũ có thực lực phát hiện, chắc chắn sẽ không bỏ qua - trên trăm con quái vật bậc bốn, luyện cấp chắc chắn thích vô cùng!

Một ít đội thậm chí còn chỉ tuyển riêng hai nghề là thợ điều khiển nguyên tố lửa và chiến sĩ nữa, như thế mức uy hiếp của họ đối với dạng quái vật hệ nước như măng xà băng là rất lớn, tốc độ đánh quái cực nhanh!

Những đội ngũ ở cạnh đây bởi vì nhìn thấy cả trăm con quái vật này kia bị mấy bức tường băng và mấy thân cây chặn ở ngoài rừng, có vẻ đông đúc, cho nên động lòng, không chờ người khác kêu gọi đã chạy đến hỗ trợ. Có lực lượng ngoại lai này tham dự, phần lớn bọn quái vật đều bị thu hút qua, cho nên tình hình bên này trở nên dễ thở hơn. Sau khi Tần Nhưộc uống vào một bình thuốc ma lực cỡ trung, số măng xà băng chung quanh đã giảm đến mức chỉ còn lại chưa đến 8 con...

Tần Nhưộc phát tay một cái, đơn giản hủy bỏ những bức tường băng hai bên!

Thấy những bức tường băng hai bên biến mất, hơn mười tên chiến sĩ đang đánh quái lập tức giật mình nhảy dựng lên, nhưng rất nhanh họ đã kinh ngạc phát hiện, số măng xà băng phía sau tường băng không ngờ không còn bao nhiêu nữa!

Sau khi giật mình, một đám người cùng đẩy nhanh tốc độ giải quyết lũ măng xà băng, sau đó ào ào chạy khỏi nơi đây, hướng tới nơi mà họ chạy đến, vô tư quên mất luôn bọn Tần Nhưộc.

Chỉ có hai tên cuồng chiến máu thú mà lúc trước kêu gọi Tần Nhưộc giúp đỡ là dẫn theo hai tên cuồng chiến khổng lồ và một tên cung tiễn thủ cùng lưu lại, bước đến chỗ Tần Nhưộc.

- Người anh em, kỹ thuật không tệ ha! Có hứng tổ đội không? Mấy người bạn của cậu cũng có thể vào, giúp bọn tôi hồi sinh một người nữa là có thể lập đội mười một người rồi! - Kẻ mở miệng nói vẫn là một trong hai tên cuồng chiến máu thú, trang bị không biết là tốt hay xấu, nhưng từ trận chiến vừa rồi cũng có thể nhận ra là một tên máu trâu không tệ, chỉ có điều là ngữ khí quá chảnh chọe.

Vừa rồi còn nghĩ mấy người này quả thực là mấy tên hảo hán, nào ngờ vừa thoát nguy xong là đã giống như leo lên một bậc thang, miệng đầy vẻ “lão đại” rồi. Thật không biết là vừa rồi ai đã bị đuổi chạy xám xịt mặt mày như vậy...

Tần Nhưộc chỉ liếc mắt nhìn họ, không mặn không nhạt trả lời một câu “không hứng thú”.

Thực ra không chỉ riêng Tần Nhưộc, ngay cả ba người bọn Tử Nguyệt Tiểu Yêu, Hiên Long, Lam Cơ cũng đều không cảm thấy thoải mái gì, đều lạnh nhạt nhìn họ - mọi người vốn đang luyện cấp vui vẻ biết mấy, nào ngờ đám người này lại nhàm chán đi chọc tổ ong vò vẽ thế kia. Vừa rồi còn suýt chút nữa đã bị họ hại chết, bây giờ thì hay thật, cứu họ xong không những không có một lời cảm ơn, mà còn đường đường bệ bệ đi qua đòi tổ đội, cho rằng mình là ai thế?

Tên chiến sĩ cuồng bạo kia dường như nhận thấy mình không được hoan nghênh, cho nên trong mắt lóe lên một vẻ kỳ lạ, sau đó thu lại, bày ra một bộ dạng khúm núm, cầu xin:

- Vậy, có thể bảo bạn của cậu hỗ trợ hồi sinh cho một người anh em của tôi hay không?

Tần Nhưộc cảm thấy rất bất nhẫn.

Tử Nguyệt Tiểu Yêu đứng cạnh đây, rất muốn phớt lờ họ, nhưng người ta đã cầu xin như vậy rồi, cô thật là không đành lòng, cho nên nhún mày hỏi:

- Hồi sinh thì không có vấn đề, người kia ở đâu?

- Ừm, không xa đâu... Ở ngay kia thôi. - Tên cuồng chiến máu thú ấy vội vàng trả lời.

Hiên Long nhìn thoáng qua hướng mà đối phương chỉ, lập tức từ chối:

- Không được!

- Trong đó là khu bên trong của bọn măng xà băng và vượn tuyết, bọn tôi không chịu nổi! - Nghe vậy, Từ Nguyệt Tiểu Yêu cũng liên tục gật đầu tán đồng:

- Tôi đi không nổi, các anh tìm người khác đi.

- Có gì nguy hiểm đâu, cô cứ tăng trạng thái cho bọn tôi, bọn tôi sẽ mở đường mà. Có mấy con măng xà băng thôi, sợ cái gì? - Đám chiến sĩ bên kia cũng nhao nhao mở miệng nói tiếp:

- Đúng đó, giúp chút đi.

- Cô bé xinh đẹp như thế, tâm địa chắc chắn không xấu đâu, giúp bọn tôi chút đi, sau này nếu không có đội thì bọn tôi đỡ cô.

Mấy người này cứ thay nhau nói, khiến Từ Nguyệt Tiểu Yêu cảm thấy khó xử, tạm thời không biết phải làm sao.

Lúc này, Tần Nhược mới từ mặt đất đứng lên:

- Muốn chúng tôi hỗ trợ cũng được, có điều phải nói cho chúng tôi biết, vừa rồi bên kia đã xảy ra chuyện gì?

Những người này lập tức biết ngay Tần Nhược mới là người có tiếng nói nhất trong bốn người, cho nên ngắn gọn kể lại chuyện bất ngờ xảy ra vừa rồi ở hang ổ bảy măng xà băng ngay - chuyện khá là hoang đường, theo lời họ thì bởi vì mấy đội của họ bất cẩn, đã dụ quá nhiều quái, kết quả là khiến măng xà băng và vượn tuyết bạo động, truy sát họ, cho nên mới có tràng cảnh vừa rồi.

- Biểu tình không đúng, bọn họ đang nói dối.

Thanh âm của Từ Nguyệt Tiểu Yêu truyền vào trong tai Tần Nhược.

Tần Nhược gật gật đầu, thực ra cho dù không quan sát nét mặt của mấy người này, hắn cũng sẽ không tin lời của họ là thực - lý do quá tệ!

Phàm là những người có chút kiến thức, cũng đều biết rằng khi dụ quái thì ai cũng đều phải chú ý giữ vững cự ly với đội của người khác, tránh để quái vật bị đối phương dụ qua... Nếu hai đội sai lầm thì còn có thể nói là trùng hợp, nhưng đến mấy đội cùng sai lầm là sao? Thực sự cho rằng người ở nơi đây đều là kẻ dẫn hay sao?

Cái chuyện nhỏ này cần phải giấu diếm?

Lẽ nào...

Tần Nhược chỉ thoáng nghĩ về hướng phát sinh, trong lòng đã có đáp án, bèn ngăn bọn Từ Nguyệt Tiểu Yêu bóc trần sự dối trá của đối phương, sau đó không chút biểu cảm nhìn tên cuồng chiến máu thú cầm đầu, hỏi:

- Các anh có mấy người cần hồi sinh?

- Chỉ một...

- Một? - Tần Nhược buồn cười, hắn quét mắt nhìn năm người kia:

- A, nói vậy thì sáu người các anh là có thể trụ vững luyện cấp ở hang ổ măng xà băng hay sao?

Tên cuồng chiến máu thú kia dường như cũng phát giác ra câu trả lời của mình có chút ngu, trên mặt có đôi phần ngượng ngập, nhưng vẫn cố gật đầu, trầm giọng giải thích:

- Điều này có gì lạ đâu, bọn tôi trang bị không kém mà, chống lại mấy con măng xà băng là không thành vấn đề.

- Vậy sao? Vậy cũng được, chúng tôi có thể giúp hồi sinh người của các anh. Có điều tôi cũng phải nói trước, trang bị của chúng tôi khác với các anh, chúng tôi là người mới, trang bị đều rất tệ, lực phòng ngự cũng không cao, cho nên mục sư của chúng tôi chỉ phụ trách sự an toàn của bốn người chúng tôi thôi, tôi nghĩ các anh sẽ không có ý kiến chứ? Dù sao thì trang bị của các anh tốt, có thể chống chọi được dễ dàng... Nếu không đồng ý, chúng tôi sẽ đi ngay, các anh cứ tìm người khác hỗ trợ.

- Tốt!

Tên cuồng chiến máu thú kia nghe thấy Tần Nhược đã lui xuống, chấp nhận cứu người của họ, đương nhiên là đồng ý liền. Cứ hồi sinh người đã rồi lại

tính!

Nhưng còn chưa chờ cho gã xoay người dẫn đường thì thanh âm của Tần Nhược lại truyền đến, khiến gã khựng lại:

- Còn nữa!

- Chuyện đánh quái thì các anh phải giải quyết, khả năng của chúng tôi chỉ dừng ở mức đối phó được với đám quái tuyết vòng ngoài thôi, còn măng xà băng thì chúng tôi không đánh nổi, cũng không hiểu biết gì về khả năng của chúng nó, cho nên rất dễ xảy ra chuyện.

Từ Nguyệt Tiểu Yêu, Hiền Long và Lam Cơ nhìn bộ dạng nghiêm túc của Tần Nhược mà trong lòng đồng thời khinh bỉ: mi mà còn ít hiểu biết về măng xà băng?

Kẻ duy nhất không hề nghi ngờ chuyện này chính là tên cuồng chiến máu thú kia, dù sao thì măng xà băng phải khó đối phó hơn đám quái tuyết bình thường nhiều lắm, có rất nhiều người không dám bước vào địa bàn của chúng đấy. Tức thì, gã sáng khoái đáp ứng ngay:

- Được! Dọc đường không cần các anh phải ra tay, chỉ cần giúp chúng tôi hồi sinh người là được!

Tiếng gã vừa dứt, mấy tên cuồng chiến và cung tiễn thủ kia đều âm thầm nuốt vào một ngụm nước bọt: bày cái trò đùa gì thế, dựa vào năm người bọn họ xông vào hang ổ lũ măng xà băng, vượn tuyết sao? Đây chẳng phải bằng với bước lên núi đao còn gì? Tên điều khiển nước này thật là quý quyết quá, ác độc quá, chỉ vài câu nói thôi mà đã đưa được bốn người bọn họ vào vị trí không cần phải làm gì, đồng thời khi gặp chuyện là có thể trốn chạy bất cứ lúc nào rồi - dù sao họ cũng có ở trạng thái chiến đấu đâu.

Có điều nghĩ thì nghĩ vậy, điều Tần Nhược giải thích vẫn là hợp tình hợp lý. Người ta đã mạo hiểm đi theo hồi sinh giúp đội viên cho mình rồi, mình cũng không thể không biết tốt xấu trông cậy người ta liều mạng cho đúng không?

Một đám người lạch bạch đi ra khỏi cánh rừng, nhắm thẳng đến hướng hang ổ măng xà băng...

Dọc đường, Hiền Long và Lam Cơ đều cảm thấy thắc mắc, không biết vì sao Tần Nhược lại chấp nhận mạo hiểm đi giúp những người xa lạ như thế, hơn nữa còn là dạng người khiến người ta thấy khó chịu nữa.

Trên đường cũng có mấy đám người chơi một lần nữa tập hợp đội ngũ lại, nhanh chóng đẩy về hướng có nhiều măng xà băng và vượn tuyết nảy mới, giống như trong đó có bảo bối gì đấy.

Nhìn thấy cảnh này, Tần Nhược không còn hoài nghi suy đoán trong lòng mình nữa. Hắn thầm cười trong lòng, sau đó nói với ba người bọn Từ Nguyệt Tiểu Yêu:

- Mọi người thường xuyên luyện cấp ở vùng này, hẳn phải biết có những khu vực nào thường xuyên xuất hiện được liệu chứ?

Nào ngờ, ba người bọn Từ Nguyệt Tiểu Yêu đều đồng thời lắc đầu, ngơ ngác nhìn Tần Nhược:

- Là cấp bậc gì?

- Là được liệu nào?

- Ạch...

Mặt Tần Nhược xám xịt, hắn toát mồ hôi, sau đó bất đắc dĩ cảm khái:

- Xem như tôi phục mọi người rồi, tôi đây không thường xuyên đến mà cũng biết rõ ràng, vậy mà mọi người không biết sao?

- Tôi nghĩ bình thường mọi người đã bỏ lỡ không ít thứ rồi đó... Nói cho mọi người biết vậy, trong vùng đất tuyết này thực ra có rất nhiều những được liệu đặc biệt, trong đó có lan tuyết hạng bảy, dây leo hoa tuyết hạng sáu, sen tuyết hạng năm, còn có cúc băng lam thắm hạng bốn nữa... Đều mọc ở trong nhiều xó xỉnh của vùng đất này.

- Ý anh là, mục tiêu của bọn họ là những loại được liệu đó sao?

Tần Nhược gật gật đầu, sau đó nhìn quét qua mấy đội ngũ có trang bị không mấy hoàn mỹ chung quanh, cười nhạt nói:

- Trừ việc đó ra, tôi thật không nghĩ ra được còn có thứ gì có thể hấp dẫn đám gã con ấy vào chịu chết cả...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Kim Cương Tuyệt tái xuất, trở mặt

Chi phí giải phẫu cho Hân Vũ đã được giải quyết, cho nên lúc này, Tàn Nhược đã không nhất thiết phải dựa vào việc thu thập dược liệu để kiếm tiền nữa, nếu trong quá trình đó mà tồn tại sự nguy hiểm thì lại càng không cần thiết hơn. Có điều tâm lý gom góp tiền trong một thời gian dài đã mọc rễ này mầm nơi suy nghĩ, khiến hắn có một thói quen không tệ thế này: nếu gặp được cơ may, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua!

Mà trước mắt chính là một cơ may không nhỏ...

Nơi sâu trong khu vực của đám măng xà băng và vượn tuyết có tồn tại dược liệu cấp cao, chưa nói đến giá trị thế nào, ít nhất thì chúng cũng có thể giúp Tàn Nhược từ Dân Số Chợ Đêm đổi được các loại thuốc thuộc tính mình cần - trong nhiệm vụ thăng bậc, Tàn Nhược đã dùng thuốc tốc độ và thuốc thể lực mới có thể hoàn thành viên mãn, sau đó được nhận một sợi dây chuyền Miếng Băng. Cũng chính ở lần đó, hắn đã cảm nhận được một cách sâu sắc cái tốt của thuốc thuộc tính!

Cho nên khi thấy những người chơi trang bị chẳng ra sao này tràn đầy hưng phấn kết đội xông đến hang ổ bầy măng xà băng và vượn tuyết, Tàn Nhược cảm thấy trong đó cho dù có nguy hiểm, hắn cũng phải trong tầm chấp nhận được. Mặt khác, hiện đang có mấy tên chiến sĩ đi phía trước thu hút hỏa lực cho họ rồi, độ khó hắn sẽ hạ thấp mới phải...

Đương nhiên, Tàn Nhược đặt ra điều kiện cuối cùng kia cho đối phương cũng là vì tránh xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, đến lúc đó đội của hắn có thể trong thời gian ngắn nhất rời khỏi khu vực nguy hiểm này.

Sau khi Tàn Nhược thuyết minh về tác dụng và giá trị sử dụng thực tế của dược liệu cho mọi người, đám Tử Nguyệt Tiểu Yêu lập tức trở nên trịnh trọng ngay, mà Lam Cơ thì lại càng là bắt đầu cẩn thận ngó nghiêng mỗi một xó xỉnh chung quanh, nhằm tìm xem có dược liệu nào mọc trong đó hay không...

Mấy tên chiến sĩ đi trước vì trong lòng có rận, cho nên một bên thì chiến đấu, một bên lại âm thầm theo dõi cử động của bọn Tàn Nhược. Thấy vậy bên lập tức nghi ngờ:

- Lão đại, sao tôi thấy hình như chúng đã phát hiện ra gì đó rồi thế?

Tên cuồng chiến mấu thú cầm đầu khẽ cười:

- Cứ mặc kệ bọn chúng đi, chờ đến khi con bé mục sư kia hồi sinh cho tiểu La rồi thì chúng ta cứ quăng chúng nó đi là được. Một tên chiến sĩ một tên điều khiển nước ở trong này thì làm được gì chứ, đến lúc đó tôi cũng muốn xem xem không có chúng ta giúp đỡ, chúng nó làm sao sống để rời khỏi chỗ này. Hừ.

Mấy tên còn lại cùng thấp giọng xưng hay.

- Được rồi đừng nói chuyện nữa, cẩn thận đám măng xà băng đấy! Tôi đỡ, các cậu giết nhanh một chút đi, đừng để đám rùa con kia cướp đồ đấy! - Năm người mở đường, bốn người bọn Tàn Nhược đi theo phía sau chừng hai mươi mét, chín người đều mang ý đồ xấu, cứ thế một trước một sau tiến nhanh vào khu vực hang ổ của măng xà băng và vượn tuyết.

Cạnh đó còn có mấy đội người chơi nữa, nhưng dường như đã chịu thiệt thòi trong lần bạo động vừa rồi, cho nên chỉ tiến tới một cách thông thả đúng tiêu chuẩn thôi.

Đám cuồng chiến mấu thú bên này thì làm việc rõ ràng không suôn sẻ như lời vừa nói, trừ lúc bắt đầu nhanh chóng xuất ra mấy kỹ năng giải quyết vài con măng xà băng ra, sau đó vì tiêu hao MP nhiều quá, cho nên số lần tấn công bình thường rõ ràng tăng nhiều, tốc độ tiến tới cũng hạ xuống rất nhiều, có mấy lần còn bị vượn tuyết và măng xà băng đẩy vào trong cảnh nguy hiểm nữa.

Thế là sau đó họ không dám tiếp tục giả vờ giả vịt nữa, cứ đơn giản lười biếng đi bên cạnh mấy đội khác, một đám người cùng ôm kế hoạch trước tiên cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn bên ngoài, sau đó mới tính toán cận kề tiếp, trước tiên cứ phải vào được nơi sâu trong địa bàn của bầy măng xà băng đã...

Mấy chục người chơi hợp thành đội, đương nhiên là phải an toàn, mau lẹ hơn trước rồi! Rất nhanh, một chiến trường có mấy chục thi thể người chơi đã xuất hiện trước mặt bọn Tàn Nhược.

Có điều điều khiến Tàn Nhược phải kinh hãi chính là, trên chiến trường này, thế mà còn xuất hiện cái bóng của con boss bậc bốn loại yếu dạng tinh anh - Kim Cương Tuyệt, cạnh đó là 7, 8 con măng xà băng cùng mấy con khổng lồ tuyết nữa!

Tàn Nhược nhìn mà chỉ biết hít vào một hơi thật mạnh: đáng chết, mấy người này thật là lớn gan quá! Chỉ có một chút người như vậy, rồi trang bị như vậy, thế mà dám mò đến gây sự với cái con gián Kim Cương Tuyệt ngả xuống núi vẫn không chết kia đấy. Ai... Thế này thì phiền phức rồi.

Sau khi tận mắt nhìn thấy sự mạnh mẽ của con Kim Cương Tuyệt ở trên hòn đảo băng, Tàn Nhược đã biết khả năng phòng ngự của chúng nó rất khủng khiếp, phối hợp với khả năng di chuyển vượt hẳn các cung tiền thủ bậc bốn của mình, nó là một sự uy hiếp mang tính chất hủy diệt đối với các đoàn đội trình độ trung bình!

Tàn Nhược vội vàng ra hiệu cho bọn Tử Nguyệt Tiểu Yêu dừng lại, sau đó nhanh chóng quét nhìn khung cảnh chung quanh. Đôi mày hắn dần dần nhăn lại... Trong phạm vi trăm mét chung quanh, chỉ là măng xà băng và vượn tuyết thì đã có đến mấy con, lại còn con Kim Cương Tuyệt, tám con măng xà băng và bốn con khổng lồ tuyết ở phía chính diện nữa...

Một khi chiến đấu, Tần Nhưộc hoàn toàn có thể tưởng tượng ra cảnh sụp đổ trong nháy mắt của phía người chơi!

- Không hay rồi...

Nghe thấy Tần Nhưộc nói thế, đám Tử Nguyệt Tiểu Yêu trở nên khẩn trương:

- Thế nào?

Tần Nhưộc hít vào một hơi thật sâu, sau đó lắng lắng hất cảm về phía con Kim Cương Tuyết phía đối diện:

- Nhìn thấy đám băng phía bên kia không? Đám dây leo trong suốt mọc từng chùm từng chùm trong đó chính là dây leo hoa tuyết đấy, các dược liệu đều mọc trong ấy!

- Xa như vậy mà cũng có thể nhìn thấy? Thị lực của anh là bao nhiêu vậy?

Tử Nguyệt Tiểu Yêu cố gắng nheo mắt nhìn, nhưng vẫn không thể nhìn thấy nổi các dược liệu mà Tần Nhưộc nói đến ở đâu. Không chỉ cô, mà ngay cả Hiên Long cũng không nhìn thấy nổi, chỉ có cung tiễn thủ Lam Cơ là thị lực tốt hơn một chút, có thể nhìn thấy mấy sợi dây leo tựa như được tạc bằng băng kia. Thu ánh mắt lại, Lam Cơ hỏi:

- Đúng là có, nhưng thế thì sao? - Nghe cô hỏi vậy, Tần Nhưộc lập tức lắc lắc, mấy người này còn chưa biết sự lợi hại của Kim Cương Tuyết đây mà, cũng không biết được sự đáng sợ của con boss bậc bốn loại yếu dạng tinh anh này. Có điều cũng không đáng trách, dù sao thì nơi này chỉ riêng số người chơi bậc bốn cũng đã có 50, 60 rồi mà... Có điều với cái nhìn của Tần Nhưộc, số người này còn chưa đủ cho Kim Cương Tuyết nhét kẽ răng nữa là!

Ngay lúc hắn đang định giảng giải thật tỉ mỉ cho bọn Tử Nguyệt Tiểu Yêu thì tên cuồng chiến máu thú dẫn đầu chợt đi qua:

- Mau qua đây! Mục sư, người của bọn tôi ở kia kia!

Nói rồi, tên này chỉ về một vị trí, Tần Nhưộc nhìn theo, lập tức khuôn mặt trở nên âm u nặng nề ngay...

- Mẹ!

Hiên Long quay về bên ấy mắng lập tức! Nếu không nhờ Tần Nhưộc ngăn lại, gã đã nhảy tới chém tên lão toét kia ngay rồi. Mẹ nó, thật vô sỉ quá! Thật là chưa từng gặp qua những người vô sỉ như vậy!

Đám chết tiệt này, cái tên đội viên kia nằm chết trong khu vực nguy hiểm như vậy thì cũng còn thông cảm được, nhưng nào ngờ, chỗ gã nằm chết lại là chỗ cách con Kim Cương Tuyết chưa đủ 50 mét! Với tình trạng đó, thế mà đối phương còn dám mở miệng ra nhờ bọn họ đến hồi sinh giúp nữa...

Tần Nhưộc ngăn trước mặt bọn Hiên Long, ý bảo ba người đừng nên động thủ.

Sau đó, hắn cố gắng làm dịu đi ngọn lửa giận trong lòng mình, rồi mới chậm rãi xoay người lại, nhìn tên cuồng chiến máu thú cầm đầu, lẫn mấy người cùng đội của gã đang đứng cách xa mười mấy mét ngưng nhìn bọn hắn...

Tần Nhưộc phẩy tay:

- Cút!

- Cái...

Sắc mặt tên cuồng chiến máu thú kia thoáng chốc chùng xuống. Gã nhìn nhìn Tần Nhưộc, sau đó lại nhìn về bất thiện của ba người còn lại, biết mình đuối lý, gã cũng không nổi giận ngay.

- Tôi biết đây là chúng tôi không đúng, lát nữa chắc chắn sẽ có người dụ boss rồi đi, đến lúc đó...

Tần Nhưộc không chút khách sáo nào, nâng cao âm điệu, lại một chữ “cút” nữa thốt ra! Chữ “cút” này cũng ngăn hết lại tất cả những lời tên cuồng chiến kia định nói.

Lần này, tên ấy cũng không thể giữ vững được cái mặt nạ vờ vịt, bèn quắc mắt chỉ chỉ vào Tần Nhưộc:

- Được, rất được, may được lắm, về sau đừng để tao gặp phải, nếu không mày không yên với tao đâu. Mẹ mày! - Nói xong, gã phun một bãi nước bọt bên chân Tần Nhưộc, rồi quay đầu rời đi.

Ý định ban đầu của người này là phân tích cho Tần Nhưộc rõ cái lợi cái hại trong đó, nhờ cô gái mục sư kia hồi sinh cho đội viên kia của gã, sau đó lại hộ tống bọn Tần Nhưộc rời khỏi nơi nguy hiểm này... Nhưng họ nào ngờ được thái độ của Tần Nhưộc lại kiên quyết đến thế, không một chút lưu tình cứ thế đuổi họ đi...

Bây giờ thì tốt lắm, người chết kia của họ chính là người duy nhất có kỹ năng Thu Thập cấp cao trong đội, nếu muốn lấy được dược liệu từ giữa những tảng băng bên cạnh con Kim Cương Tuyết kia thì bắt buộc phải tìm một mục sư giúp người này hồi sinh, nếu không họ không thể có được bất cứ thứ gì!

Mấy người cùng bàn tính lại, sau đó trừng mắt với đám Tần Nhựợc, rồi đi cầu viện mục sư ở các đội chung quanh.

- Anh Tần...? - Từ Nguyệt Tiểu Yêu sợ hãi nhìn Tần Nhựợc, đây là lần đầu tiên cô trông thấy Tần Nhựợc bộc phát như thế, thật là có đôi chút hãi người.

Nhìn thấy những người kia đã rời đi, không còn chú ý đến bên này nữa, Tần Nhựợc mới xoay người lại, cười với ba người trong đội. Ánh mắt hắn nhìn vào gương mặt kinh ngạc của ba người:

- Anh của cô đã từng đánh giá cao khả năng diễn xuất của tôi đấy, thế nào, vừa rồi có lừa được mọi người không?

Ba người bọn Từ Nguyệt Tiểu Yêu cùng ngẩn ra.

- Được rồi, không lẽ mẹ nữa, bây giờ người đã đến nhiều hơn rồi, hẳn là sẽ có người không nhận được phải ra tay ngay, mọi người vẫn cứ nên chờ ở đây nhé, đừng tham gia vào chuyện này.

Từ Nguyệt Tiểu Yêu vừa mới tỉnh lại sau cảm giác bị lừa thì nghe Tần Nhựợc nói vậy, bèn sững sờ hỏi lại:

- Chúng tôi không cần phải làm bất cứ thứ gì sao?

- Mọi người biết thuật Thu Thập sao?

- Chẳng phải là không biết đó sao?

Tần Nhựợc cười một tiếng, sau đó xoay người gia nhập vào một đội nọ vốn đi sát phía sau lưng họ, nhắm đến đám đông người chơi trước mặt tụ họp...

Ở phía trước, không ngừng có những người chơi mất kiên nhẫn thúc giục:

- Tổ mẹ, người đến đã nhiều lắm rồi, còn lẽ mẹ cái gì nữa? Nhanh chóng làm mau đi.

- Thợ nguyên tố, mở lớp màng ra!

-... Nhớ là dụ quái về hướng kia đấy nhé...

Giữa những tiếng ùn ùn trên mặt đất, Tần Nhựợc nhờ vào cảm giác nguyên tố nước đã rõ ràng phát hiện ra đám người chơi trong phạm vi 50 mét quanh đây đã dần hình thành hơn 10 nhóm, chậm rãi tiến về phía con Kim Cương Tuyệt...

Cuối cùng cũng đã bắt đầu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 166: Tần Nhựợc là tên khốn!

Trong đám người này, số lượng thợ nguyên tố cũng không nhiều, trong đó một bộ phận là được các mục sư hồi sinh lại, hiện đang nghỉ ngơi tại chỗ. Dưới sự thúc giục của đám người chung quanh, họ mở ra các lớp màng, bắt đầu tới gần con Kim Cương Tuyệt và đám măng xà băng, không lộ tuyệt chung quanh nó...

Dường như người ở đây đều biết rất rõ, rằng với khả năng của từng đội riêng rẽ thì cơ bản là không có khả năng chống lại được con Kim Cương Tuyệt kia, cho nên từ lúc đầu, mọi thợ nguyên tố đều cùng tập trung lại, xử lý mấy con măng xà băng trước.

Chờ đến khi thanh lý tới đám không lồ tuyết thì con Kim Cương Tuyệt ở cách đó trăm mét chợt rộng giận, lao ra!

- Nhanh!

- Xem có sen tuyết không!

- Mẹ nó, chạy nhanh lên một chút nào!

Giữa những tiếng мэng мэיע, hơn mười bóng người nhanh chóng từ hai cánh lao lên, dốc hết sức bú sữa mẹ chạy tới, vòng qua con Kim Cương Tuyệt, nhắm đến ngọn núi băng phía sau lưng nó, nơi đang có hơn chừnգ chục cây được liệu lấp ló.

Bên này, đám người chơi đối đầu với Kim Cương Tuyệt thì như bấp rang vậy, bùng chạy ra tứ phía, chỉ có một số ít người vẫn đứng yên bán phép thuật,

mãi cho đến khi họ thấy bóng dáng con Kim Cương Tuyết kia càng lúc càng gần quá rồi, thậm chí chỉ còn vài bước nữa là tới trước mặt, mới giật mình phát hiện chung quanh không còn ai nữa cả... Ai nấy cũng đều chạy xa hết rồi!

Giữa những tiếng mắng nhiếc, sự hy sinh xuất hiện...

Có điều chuyện này cũng không thể trách được những người bỏ chạy kia, ai thường xuyên lẫn lộn nơi vùng đất này cũng đều biết rõ rằng con boss bậc bốn loại yếu dạng tinh anh Kim Cương Tuyết ấy có lực phòng ngự biến thái lắm, nổi danh là khó đối phó, mà tốc độ thì lại cũng rất nhanh, những đoàn đội bình thường không thể nào đối phó nổi, người nào chắn trước mặt nó thì chắc chắn phải chết! Huống chi bên cạnh nó lại còn có bốn con quái bậc bốn tầng trung không lồ tuyết kia nữa, cũng là trâu vô cùng, nếu còn không chạy cho nhanh thì ở lại để hiến mạng hay sao?

Mục đích đến đây của họ cũng không phải là con Kim Cương Tuyết kia, mà là số được liệu mà nó bảo vệ.

Trước khi đoàn đội của các gia tộc nghe tin chạy tới, họ nhất định phải mau chóng dụ con boss ấy rời khỏi, tranh thủ một khoảng thời gian cho đồng bạn thu thập số được liệu quý giá ấy...

Nhưng, bàn tính thì thuận lợi đấy, có điều chuyện trên đời mười phần có hết chín là không thỏa lòng người rồi.

Nhiều đội cùng xuất hiện như vậy, đã khiến số được liệu vốn không nhiều bị chia cách thành mười mấy phần, mà những người ở đây đều mạo hiểm rớt cấp rớt trang bị để thu thập được liệu cả, suy ra giá phải trả lớn hơn thu hoạch quá nhiều; hơn nữa, trong khi con Kim Cương Tuyết đang đuổi theo một đội người chơi thì chợt rống lên một tiếng, thế là bốn con khổng lồ tuyết bên cạnh nó chợt quay đầu chạy trở về, mục tiêu là đám người đang ở cạnh núi băng.

- Mẹ nó!

Nhìn thấy đám khổng lồ tuyết đột nhiên bị Kim Cương Tuyết chỉ huy quay trở về, Tần Nhược không khỏi thấp giọng mắng.

Hắn cũng là một trong những người xông đến núi băng, nhưng vì tốc độ hơi chậm một chút, cho nên tức khắc bị cả bốn con khổng lồ tuyết nhắm vào - một cảm giác tựa như đang bị bốn mũi dao chĩa vào sống lưng nổi lên, coi như cảnh báo cho hắn.

Lúc này, rốt cuộc Tần Nhược cũng biết vì sao những người kia không phải các thợ nguyên tố qua thu thập được liệu rồi, chết tiệt, tốc độ chậm quá nhiên là phải thiệt thòi rồi, bây giờ trở thành vật hy sinh rồi đấy.

Có điều Tần Nhược cũng không phải là một người tốt phẩm đức hoàn mỹ... Khi hắn chạy đến gần núi băng, hắn cảm giác được cái tên cuồng chiến máu thú khiến người ta khó chịu kia cũng đã sớm chạy qua rồi, hai tay đang tỏa ra ánh sáng màu vàng, cúi cạnh một cây dây leo tuyết, thỉnh thoảng lại lo lắng nhìn tiến độ của đám người chơi bên cạnh, và những sợi dây leo tuyết còn chưa bị ai động đến bên cạnh.

Mẹ nó!

Vô sỉ!

Một tên có thuật Thu Thập trung cấp mà cũng chạy vào thu thập được liệu cấp cao sao? Thật là quá lãng phí, quá vô sỉ!

Tần Nhược không hề nề, lập tức từ lớp băng rút ra một bức tường ngay:

- Nổ!

Một vụ nổ tựa như một con lũ bất ngờ quét đến đám người chơi đang cúi ở cạnh núi băng... Ha ha, đều dừng lại hết đi.

Những lời cảnh báo đã ác ý tấn công người chơi khác liên tục vang lên, có điều Tần Nhược chẳng hề đếm xỉa đến, ngay khi vụ nổ xảy ra, hắn khởi động thuật Hóa Nước, biến mất giữa màn bụi băng.

- Mẹ!

- Ai là Tần Nhược? Mày muốn chết phải không?

- Hai bố đây không lấy được thuốc, mày cũng đừng hòng lấy được!

- Nói thừa với hắn làm gì, đi ra giết chết đi! - Những tiếng mắng liên tục vang lên từ những người vừa bị ngắt ngang việc thu thập, ai nấy cũng đều tức giận bùng bùng, lao ra khỏi khu vực bụi băng, chờ nó tan đi.

Nhưng có mấy người xui xẻo lại đứng lúc đụng phải bốn con khổng lồ tuyết đang chạy đến...

Chết!

Khổng lồ tuyết dù sao cũng là quái vật hình người, chỉ số thông minh phải cao hơn các loại quái vật bình thường nhiều, một khi thấy có loài người tiến vào phạm vi tấn công của mình thì không nỡ nhả quả cầu băng đường kính hai mét ra ngay.

“Uỳnh!” “Uỳnh!” “Uỳnh!”

Có mấy người chơi bị nện văng ra, một tên đạo tặc thấp máu biến thành xác chết tức thì, lại còn xui xẻo rớt xuống một món trang bị nữa.

Tốc độ của đám khổng lồ tuyết không giảm, chúng sai bước chạy qua!

Có một tên cuồng chiến máu thú nấp phía sau núi băng vốn còn đang đờ đờ sát khí nghĩ xem nên xử trí tên Tần Nhược dám ngắt ngang việc thu thập dây leo tuyết của gã như thế nào, nhưng nào ngờ đã tìm đến nửa ngày trời rồi mà vẫn không tìm được. Mãi cho đến khi vụn băng tan biến, tình hình chung quanh yên tĩnh lại, gã vẫn không tìm thấy được cái bóng đáng nào của đối phương, tựa như người nọ đã biến mất khỏi cõi đời này vậy...

Ngay chính lúc này, chuyện khiến gã càng bức bối hơn chợt phát sinh!

Mấy người chơi chung quanh kẻ thì bị giết, kẻ thì bị đánh bay, số không bị đánh cũng thực mạng chạy đi, nhưng lũ khổng lồ tuyết kia lại cứ nhắm vào gã mà đuổi...

- Mẹ!

Tên này nhìn thấy mấy con khổng lồ tuyết đờ đờ sát khí chạy qua, bèn lập tức buông bỏ ý định thu thập được liệu ngay, dự định bảo vệ cái mạng trước đã - đám khổng lồ tuyết này lực tấn công, lực phòng ngự đều nhiều hơn mãng xà băng một khoảng, một khi bốn con cùng ra tay thì gã chắc chắn không thể nào sống sót nổi.

Nhưng gã vừa xoay người thì một bức tường băng đã đột nhiên “pằng” một tiếng, đội lên từ mặt tuyết phía trước, ngăn lại đường gã chạy...

Gã cuồng chiến máu thú này khựng lại, sau đó dưới tác dụng của quán tính, mất tự chủ đâm sầm vào bức tường ấy.

Mẹ nó, chuyện gì thế này?

“Ầm!!!”

Chỉ một thoáng bị cản trở như thế, một quả cầu băng khổng lồ đã từ phía sau bay tới...

Tên cuồng chiến máu thú này và cả bức tường băng phía trước cùng bị “ầm” một tiếng bay ra, gã và những tảng băng vụn cùng đáp cánh ở cách chỗ cũ mười mấy mét!

Cũng may là ngay tức khắc đó gã có mở Cuồng Hóa lên, nếu không thì nhận thẳng đòn ấy của con khổng lồ tuyết, mười phần có tám, chín đã rơi vào trạng thái choáng váng rồi...

Hoảng sợ từ mặt đất bò lên, ngay thuốc chữa thương cũng không kịp uống, gã co chân chạy, nào ngờ còn chưa chạy được hai bước thì trước mặt lại có một bức tường băng thành linh đội lên, chắn lối.

- Mẹ!!!

Lần này, cho dù gã có ngu đến mấy cũng biết là có người đang muốn chơi mình rồi, còn phần kẻ chơi mình thì trừ tên điều khiển nước bậc bốn Tần Nhược kia ra còn có thể là ai nữa chứ? Cái chiêu số này thật là quá quen thuộc mà! Gã mắng một tiếng, sau đó vung búa nện cho bức tường này vỡ nát...

“Cụp!”

Bức tường thứ hai cấp tốc xuất hiện!

Đường chạy một lần nữa bị chặn, tên cuồng chiến máu thú này tức giận đến suýt chút nữa hộc máu ra, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy rét lạnh - tốc độ không chế tường băng của Tần Nhược thì gã đã thấy rồi, lúc trước chỉ đơn thuần cảm thấy chiêu thức này rất nhanh thôi, nhưng nào ngờ khi nó dùng lên mình, gã mới phát hiện hóa ra kỹ xảo không chế bậc một này lại đáng sợ đến như thế! Một con dao giết người mà không thấy máu, quả thật là khiến người ta phải rét lòng!

Sau vài lần phá tường không có kết quả, bốn con khổng lồ tuyết kia đã đến cách gã chừng 30 mét, từng quả từng quả cầu băng mang theo tiếng xé gió khiếp người nện vào người của gã.

-... Tao đệt cả tổ tiên nhà mày!

Đối mặt với sự tấn công “nhiệt tình” của bốn con quái này, tên cuồng chiến máu thú kia chỉ còn kịp mắng ra một câu, sau đó tựa như một mảnh liễu trước gió, lắc lư, lắc lư, sau đó bị đánh bay, cuối cùng nặng nề rớt vào mặt đất tuyết, chết tốt!

Trong khi khu vực núi băng đang bị Tần Nhược và đám khổng lồ tuyết liên hợp quấy cho ầm ĩ, con Kim Cương Tuyết cũng không nhàn rồi. Nó ý vào tốc độ siêu nhanh của mình, đuổi theo phía sau đám người chơi, vừa đuổi vừa đánh thế mà đã xử xong mười mấy người.

Mấy đội người kia vì đã tổn thất số nhân viên thu thập được liệu, cho nên giận dữ tản ra bốn phía, mang theo ý định cùng chết chung, cố dụ đám mãng xà băng và vượn tuyết từ phía xa tới.

Tai hoạ ập đến - đám măng xà băng và vượn tuyết kia tựa như con ong cái bướm nhìn thấy mỹ nhân vậy, cùng vội vàng chạy qua.

Cũng may là Tần Nhữc sớm phát hiện biến động phía ấy, cùng tình hình lúc này của đám Tử Nguyệt Tiểu Yêu, cảm thấy không ổn cho nên lập tức truyền âm báo các cô chạy trước rồi.

Ba người bọn Tử Nguyệt Tiểu Yêu từ vụ nổ băng đã mất dấu Tần Nhữc, sau đó lại nhìn thấy có hai bức tường băng ngang nhiên vây chết tên cuồng chiến máu thú hung hăng lúc trước, trực giác họ mách bảo rằng Tần Nhữc hẳn phải có khả năng tự bảo vệ mình, cho nên khi nhận được lời cảnh báo của Tần Nhữc, bèn không chút do dự tách ra, dùng sách về thành chạy trốn ngay...

Có điều lần này họ đã đoán sai, tuy Tần Nhữc rất tự tin vào bản thân mình, nhưng hẳn lại không ngờ được rằng những người chơi chung quanh sẽ hỗn loạn đến như thế, lại càng không dự đoán được rằng bốn con không lồ tuyết kia lại cứ nhìn chăm chăm vào một mình hắn, mà chúng lại còn không bị ảnh hưởng bởi trạng thái nguyên tố nước nữa.

Tần Nhữc phát hiện rằng, sau khi giải quyết xong đám người chơi bên cạnh núi băng, nếu mình muốn thu thập được các dược liệu thì phải một mình xử lý cả bốn con quái cấp 45 kia...

- Là lúc dùng chiêu ấy rồi.

Tần Nhữc nhảy lùi về phía sau, đồng thời khoe miệng cũng xuất hiện một nụ cười quái dị.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 167: Làm người đừng nên tham quá

Trong một hẻm núi hình chữ V ngược, tình cảnh rất hỗn loạn, mà kẻ đầu tiên gây ra tình cảnh này - kẻ điều khiển nước bậc bốn Tần Nhữc - chỉ cần dùng một phép Nổ Băng là đã có thể khiến cả một đám người đang lợi dụng cơ hội con Kim Cương Tuyết chạy ra ngoài để thu thập dược liệu phải chạy giữ mạng, đồng thời tự thân cũng rơi vào tình thế cực kỳ nguy hiểm!

Bốn con không lồ tuyết - quái vật cấp 45 - cùng lúc chạy về bảo vệ dược liệu cạnh núi băng. Sau khi chúng đồ sát mất mấy người chơi thu thập dược liệu thất bại, những người còn lại đều chạy đi thật xa, không dám lại gần thêm nữa.

Những con quái vật hạng trung trong bậc bốn này, lực phòng ngự và tấn công đều khá kinh người, nhất định phải sử dụng cả một trung đội mười người, bỏ ra nửa phút mới hạ được.

Nhưng lúc này, mấy chục tên người chơi hiểm hoi có khả năng chiến đấu thì lại đang bị con Kim Cương Tuyết đè ép cả, không những bị nó truy sát giết mất mười mấy người, mà lòng tin còn triệt để tan nát nữa.

Họ đều có một nhận thức giống nhau, đó là cho dù toàn bộ người chơi ở đây cùng liên kết lại, cũng chẳng đủ để nhét kê răng cho con Kim Cương Tuyết nữa là, thành ra cũng không có khả năng đoàn kết được. Thậm chí bởi vì Tần Nhữc ác ý tấn công tập thể, một số đội có người bị ngắt ngang kỹ năng thu thập lập tức giận dữ kéo đám măng xà băng và vượn tuyết từ xa đến, khiến cho các đội khác cũng phải bắt đầu nghĩ tới đường lui - cuối cùng, vì tránh cho đám măng xà băng và vượn tuyết kia không bạo động như vừa rồi, họ đành vừa mắng chửi lại vừa lùi ra khỏi hẻm núi, chờ qua cơn bão này đã...

Lúc này, ngược lại, chẳng có ai đi để ý đến kẻ gây chuyện nữa.

Đương nhiên, có kết quả thế này, thuật Hóa Nước cũng không thể không có công được - nó khiến những người ở xa không thể phát hiện ra sự tồn tại của Tần Nhữc.

Thậm chí có rất nhiều người cho rằng tên Tần Nhữc chết tiệt kia hoặc là đã rời khỏi đây từ sớm, hoặc là đã chết vì bị ai đó phản kích, hay quái vật giết mất rồi. Trong đó, giả thiết thứ hai và ba có khả năng nhiều hơn.

Dưới tình huống như vậy, đương nhiên không ai biết được rằng, Tần Nhữc tuy bị bốn con không lồ tuyết đuổi theo, nhưng vẫn không kiêng nể gì, dẫn chúng chạy về phía đám người chơi đang chạy đến cạnh núi băng...

Dù sao thì từ sau khi bước ra khỏi hẻm núi băng kia, trong lòng Tần Nhữc đã không còn bất cứ kiêng kỵ nào với đám măng xà băng và vượn tuyết nữa cả - chỉ cần hắn khởi động thuật Hóa Nước là có thể thoát được tầm mắt của chúng, không sợ bị phát hiện.

Cho nên khi nhìn thấy có người đang dụ măng xà băng và vượn tuyết chạy qua, hắn tức thì dẫn theo bốn con “đồ đệ” chạy tới liền...

Đáng thương cho những người chơi kia, đang định dẫn mấy con măng xà băng đi đối phó với đám đạo tặc đã khởi động thuật Ân Thân, nào ngờ vừa mới chạy đến một nửa thì đã thấy có bốn con không lồ tuyết nện bước thình thịch chạy đến, bèn hải đến toát cả mồ hôi lạnh, thể là theo phản xạ muốn quay đầu lại...

Đáng tiếc, họ hiển nhiên đã quên mất rằng phía sau họ còn mấy cái miệng to đùng của đám măng xà băng đang chờ nữa...

Tần Nhược nhanh chóng tách khỏi đám người này, để mặc họ bị đám măng xà băng và vượn tuyết cuốn lấy. Sau khi mấy người này bị bốn con khổng lồ tuyết tiễn về Tây Thiên, đám măng xà băng và vượn tuyết đều nhao nhao quay đầu đuổi theo những người chơi ở hướng khác.

Thật vừa khéo!

Bọn chúng đi rồi, khu vực bên trái tạm thời có một khoảng trống thật lớn, mà đám người chơi cũng đã chạy cả, cạnh núi băng và khoảng bên trái này không còn ai nữa. Sau khi dùng cảm giác nguyên tố nước xác định chung quanh không còn bất cứ tên đạo tặc nào rồi, Tần Nhược lập tức quyết định ngay...

Chính là lúc này đây!

Tần Nhược tức khắc dừng chân, sau đó xoay người lại đối mặt với bốn con khổng lồ tuyết phía sau, cây gậy Bảo Tuyết nhanh chóng múa, một bức tường nước trong suốt nhanh chóng xuất hiện cách hắn 30 mét.

Bốn con khổng lồ tuyết cùng sợ hãi dừng lại! Thân hình đồ sộ oai phong của chúng đứng trước bức tường ấy trở nên buồn cười vô cùng, vì chúng đang nhao nhao tách ra, định đi vòng qua nó...

Nhìn thấy đám khổng lồ này quả nhiên xuất hiện phản ứng sợ nước, Tần Nhược cười thầm trong lòng, sau đó nhanh chóng bước về phía trước hai bước, đưa chúng vào phạm vi tấn công, tay hắn cũng không chậm, nhanh chóng từ tường nước lấy ra vài quả cầu...

“Phụp! Phụp! Phụp!”

Đám khổng lồ tuyết phản ứng không kịp, lập tức trúng đòn ngay, thân thể chúng bắt đầu tan chảy, chúng kêu lên phẫn nộ. Trong đó có một con định tấn công, nào ngờ chợt phát hiện có mấy bức tường nước đang lao qua!

“Grào!!!”

Tựa như một con chuột nhìn thấy mèo vậy, chúng không còn muốn tấn công tên thợ nguyên tố đang ngưng tụ phép thuật đằng kia nữa, mà quay đầu chạy ngay. Nhất thời, Tần Nhược càng to gan hơn, một mặt thì khống chế bốn bức tường nước đuổi theo chúng nó, một mặt thì lại liên tục rút những quả cầu nước từ các bức tường ra, bắn vào người chúng.

Đám khổng lồ liên tục trúng đòn, chúng phẫn nộ rống lên liên tục, nhưng thân thể của chúng lại không chịu nổi sự ăn mòn không ngừng của nguyên tố nước, bởi vậy rất nhanh, thân thể đồ sộ của chúng đã bị tàn phá đến không còn trông ra hình dạng gì, cứ thế cùng ngã xuống dưới thủ đoạn gần như “vô sỉ” của Tần Nhược.

Về phần Tần Nhược thì chưa đến 10 giây đã tiêu diệt 4 con khổng lồ tuyết cấp 45, lại còn không cần phải giải trừ trạng thái nguyên tố nước nữa, khỏi phải nói hắn sáng khoái biết bao nhiêu rồi!

Có điều mặc dù hưng phấn, Tần Nhược vẫn không quên đám dược liệu cấp cao ở bên cạnh núi băng - mặt khác, đám măng xà băng lúc trước họ giết chỉ còn chưa đầy 1 phút là nảy mới rồi, nếu không tranh thủ thời gian hái thuốc thì sẽ không kịp nữa.

Tức thì, hắn chẳng thèm để ý đến những thứ mà bốn con khổng lồ tuyết rớt ra, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía núi băng, lợi dụng cảm giác nguyên tố nước nhanh chóng tìm đám dược liệu ở trong các góc, bất kể mình có biết chúng tên gì hay không...

Vành ngoài núi băng đơn thuần do những khối băng hỗn loạn tạo thành, phức tạp vô cùng, mà các dược liệu thì phần lớn kẹt ở trong các kẽ, ngách, khiến người ta rất khó để phát hiện ra chúng nếu chỉ nhìn thoáng qua, đồng thời cũng không có khả năng từ trong đám ấy chọn ra được loại có cấp bậc cao nhất. Nhưng Tần Nhược thì khác, hắn có cảm giác nguyên tố nước, cho nên giống như một chiếc máy quét đủ mọi hướng vậy, cho dù có cây dược liệu nào đó ở nơi gai góc đến mấy, cũng trốn không thoát được.

Chỉ tốn mấy giây, Tần Nhược đã phát hiện được 6 cây sen tuyết và 7, 8 cây dây leo tuyết, còn có một số lượng lớn lan tuyết nữa, đến hơn 20 cây. Có điều lan tuyết thì rẻ tiền, cũng chỉ mấy chục đồng vàng một cây, có cộng hết lại cũng chẳng đáng tiền bằng một cây sen tuyết.

Nhưng thứ Tần Nhược nhắm đến lại không vèn vèn chỉ là một cây sen tuyết giá 1.200 đồng vàng..

Hắn chạy vội tới, ngồi xổm phía trước một tảng băng, đưa tay gạt đi lớp băng mỏng bên ngoài, lộ ra một cây dược liệu màu lam thâm thụy, nhẹ nhẹ tỏa hương.

Quả nhiên là có cúc băng xanh thắm!

Dược liệu hạng bốn!

Tần Nhược kích động, nhưng sau đó lập tức hít vào một hơi, rồi sử dụng thuật Thu Thập. Một quang sáng màu tím xuất hiện, bao bọc lấy cây hoa này.

Muốn thu thập dược liệu hạng bốn, cho dù là có thuật Thu Thập cấp đỉnh đi nữa thì ít nhất cũng phải tốn 15 giây, mà trong khoảng thời gian này, người sử dụng không thể sử dụng bất cứ phép thuật nào khác, ngay cả phép thuật phòng ngự, đồng thời cũng không thể để chịu bất cứ sự quấy rầy nào, nếu

không công sức từ đầu đến lúc đó sẽ hỏng hết.

Lần đầu tiên Tần Nhưộc thu thập được liệu hạng bốn là ở trong hang của lũ rết lưng đen, là quả quỳnh tím, cho dù khi đó hắn đã tính toán đầy đủ thời gian quái vật nảy mồi và hướng đi của chúng rồi, nhưng quá trình vẫn khiến hắn phải toát hết mồ hôi hột!

Lần này, tình hình càng nguy hiểm, càng diệu kỳ hơn.

Con Kim Cương Tuyết mặc dù đã đuổi theo người chơi ra ngoài hẻm núi, nhưng đám người chơi ấy chẳng còn bao nhiêu nữa, lại thêm có sự giúp công của đám măng xà băng, vượt tuyết ngoài kia, họ không thể nào chạy thoát nổi, trong khi đó với tốc độ của con Kim Cương Tuyết, chưa biết chừng nó có thể quay trở lại đây chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn...

Mà lúc này, vị trí của Tần Nhưộc là ở phía sau núi băng, tầm mắt bị chắn, không thể nào phát hiện được nếu con Kim Cương Tuyết trở về, cũng càng không có khả năng gián đoạn thuật Thu Thập để trở về nữa.

Cho nên, hắn chỉ có thể cầu nguyện trong lòng, cầu cho đám người chơi kia có thể phát huy được tinh thần của lũ gián bắt từ, tranh thủ cho hắn được nhiều thời gian hơn - đương nhiên, nếu những người ngoài kia mà biết được suy nghĩ này của Tần Nhưộc thì phỏng chừng ai cũng đều mong mình chết cho mau, để con Kim Cương Tuyết mau trở về ấy chứ...

15 giây trôi qua!

Suốt 15 giây, trái tim Tần Nhưộc như muốn lọt ra khỏi cổ họng, cuối cùng cây cúc băng lam thẫm này cũng bị hắn đào khỏi khối băng một cách nguyên vẹn, mùi hương nó tỏa ra khiến tinh thần Tần Nhưộc phấn chấn, sau đó mặc kệ đám sen tuyết bên cạnh, vội vàng móc sách về thành ra chạy trốn - mặc dù hắn rất muốn đào đi toàn bộ số được liệu này đây, nhưng hắn biết rất rõ, làm người thì có thể tham, nhưng không nên tham quá!

Được cây cúc băng lam thẫm trị giá cả chục ngàn đồng vàng này đã là chuyện may mắn lắm rồi, đừng có vì một, hai ngàn đồng vàng nữa mà mất cả chì lẫn chài...

Trận pháp hình ngôi sao sáu cánh vừa mới nổi lên, một tiếng gào phẫn nộ cùng những tiếng bước chân trầm trọng đã chột vang đến!

“Gào!!!”

Con Kim Cương Tuyết đã chậm một bước! Nếu vừa rồi Tần Nhưộc có đủ chỉ là một giây chần chờ thôi, nói không chừng nó đã kéo hắn vào trong trạng thái chiến đấu mất rồi...

Khi trở lại thị trấn Savis, Tần Nhưộc toát hết mồ hôi lạnh!

Nghĩ đến vừa rồi suýt chút nữa đã bị con Kim Cương Tuyết lưu lại, có khả năng chết đi và rớt xuống một món trang bị, trong lòng hắn không kiềm được trở nên lạnh toát: trên người hắn hiện đang có ba món trang bị màu cam, bất cứ món nào rớt xuống cũng có thể khiến hắn khóc đến chết cả.

Khó khăn lắm mới bình tĩnh được, Tần Nhưộc bèn đi về phía ba người bạn Từ Nguyệt Tiểu Yêu đang chờ hắn bên cạnh trận pháp dịch chuyển, có điều phía sau họ lại còn có mấy người nữa - những “người” quen gặp được trong vùng đất tuyết.

Tần Nhưộc nhướng mày lên, thấy đối phương sát khí đằng đằng vậy lấy, bèn không chờ họ mở miệng, quăng ra một câu lạnh như băng:

- Đừng dùng cái miệng, muốn báo thù thì đi ra!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tổ Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: Lăn cầu tuyết

Theo đà tăng của số lần chiến đấu và số lần trốn chết, lại thêm hoàn thành nhiệm vụ thăng bậc độ khó siêu cao, Tần Nhưộc hiện đã sớm không còn là kẻ cung ứng nguyên liệu chỉ biết lăn lộn trong rừng Cain, dựa vào việc bán nguyên liệu để duy trì kế sinh nhai nữa rồi, hắn cũng đã càng ngày càng nhận thức được rõ ràng khả năng của nghề điều khiển nước, cũng như khả năng chiến đấu của bản thân hơn.

Bây giờ, đừng nói là chống lại một tên cuồng chiến máu thú trang bị bình thường, mà cho dù có chống lại Lục Tâm đi nữa... Với trạng thái trước mắt, Tần Nhưộc cũng có 50% chắc chắn đánh ngang cơ. Đương nhiên, điều này xảy ra nếu như từ trước tới giờ Lục Tâm chưa bao giờ giữ lại thực lực trước mặt Tần Nhưộc. Nếu Lục Tâm từng có chút nào đó giữ kẽ, vậy tình huống sẽ khác.

Cho nên!

Khi tên cuồng chiến máu thú bị mình ám hại dẫn theo bốn người khác hung hãn bước tới, Tần Nhưộc cũng lười nói nhảm với gã, lập tức đề nghị ra ngoài quyết đấu ngay...

Ở trong trò chơi, dùng thực lực để nói chuyện có hiệu quả hơn dùng cái miệng để nói nhiều, mà cũng càng có thể nhanh chóng giải quyết được đa số việc tranh cãi giữa người chơi với nhau hơn.

Không ngoài dự đoán, Tàn Nhược vừa nói như thế, tên cuồng chiến máu thú bị hấn ám hại lập tức không suy nghĩ đáp lời ngay:

- Được, bố mày ra trước tiên! - Nói rồi như sợ Tàn Nhược đổi ý vậy, gã đuổi theo bọn Tàn Nhược ra ngoài cửa thị trấn ngay.

Mặc dù khi ở vùng đất tuyết, tên cuồng chiến máu thú này đã bị Tàn Nhược khiến cho chật vật một lần, chưa hề thấy mặt đã bị liên tiếp bắt tận những tường băng vây khốn, cuối cùng chết dưới tay bọn khổng lồ tuyết, nhưng sau đó gã đã nhanh chóng tìm được lý do hợp lý cho việc đó ngay: biết đâu chừng lúc đó Tàn Nhược tránh phía sau núi băng ám toán gã đấy.

Trong suy nghĩ của gã, gã thật đúng là không để tên Tàn Nhược này vào trong mắt chút nào, dù sao gã cũng là một người chơi có trang bị kháng phép kháng vật lý cao mà.

Một đám người cùng đi, nhóm bốn người bọn Tàn Nhược dẫn trước, năm tên cuồng chiến máu thú đi theo sau, bộ dạng mấy tên này trông thật hùng hổ, sát khí thì đằng đằng, khiến một ít người chơi chú ý đến.

Thời buổi này, không chỉ người trong thế giới hiện thực thích xem chuyện náo nhiệt, mà người trong thế giới giả thuyết cũng như thế...

Nghe thấy có người định PK, mà còn không phải là hình thức quyết đấu nữa, có không ít người động lòng ngay, bèn nhao nhao rủ nhau ra cửa cả. Đối với đám người chơi bậc bốn này, những vụ PK cách cửa thôn trấn không xa thật đúng là hiếm gặp quá, cho nên bất kể là thích xem náo nhiệt, hay là khác thì cũng đều đến xem thử hết. Huống chi, hình thức chiến đấu này một khi có ai đó lỡ bị đổ tên thì thật là vui lắm!

Ra khỏi cửa chính, Từ Nguyệt Tiểu Yêu trông thấy đông nghìn nghịt những người chơi vây xem, bèn vừa khấn trương vừa lo lắng nói với Tàn Nhược:

- Anh Tàn, hay là anh lát nữa...

- Tiểu Yêu, cô như vậy không đúng rồi, lẽ nào cô cho rằng ngay cả cái tên to xác ngu ngốc đó Tàn Nhược cũng không bằng sao? - Hiên Long vẫn dùng ngữ khí châm chọc như trước, có điều lần này đối tượng lại không phải là Tàn Nhược, mà là tên cuồng chiến máu thú không biết tự lượng sức kia...

Qua một buổi luyện cấp này, lối suy nghĩ của Hiên Long rõ ràng đã có sự cải biến rất lớn, gã không những đã nhận thức được rõ ràng thực lực của Tàn Nhược, đồng thời cũng sửa lại thái độ chơi trò chơi dạng bất cân, không nghiêm túc lúc trước.

Hiên Long rất khinh bỉ liếc nhìn tên cuồng chiến máu thú đang đắc ý dào dạt không ngừng lái nhai chốc nữa sẽ xử lý Tàn Nhược như thế nào kia, thậm chí cười lạnh - với thực lực của tên này, nếu dùng cự ly bình thường thì cả cơ hội đến gần Tàn Nhược cũng không có nữa là, vậy mà còn tưởng rằng mình giỏi giang lắm đấy, hừ!

Lam Cơ cũng phụ họa cười:

- Tiểu Yêu, chúng ta cứ yên lặng thưởng thức là được. Anh Tàn, cứ dùng phương pháp lần trước anh đối phó với tên Hủ Máu Điện Cuồng kia ấy, hà hà, vậy chết hấn, xem hấn còn cười được nữa không!

Nghe thấy “kể sách” của Lam Cơ, Tàn Nhược thậm chí toát mồ hôi lạnh: bày cái trò đùa gì chứ, lần này đối thủ là chiến sĩ cuồng bạo đấy, sao có thể dùng phương pháp đối phó mục sư để đối phó được? Kỹ năng tấn công quần thể của chiến sĩ chính là khắc tinh của căn phòng băng lúc ấy đấy... Đặc biệt là kỹ năng Va Chạm, tường băng chẳng thể nào giam được.

Đương nhiên, Tàn Nhược cũng vẫn rất bội phục tinh thần lạc quan và thích “nghệ thuật” này của Lam Cơ!

Lúc này chợt nghe Từ Nguyệt Tiểu Yêu giải thích:

- Không phải, ý tôi là sợ anh Tàn sảy tay giết mất tên chiến sĩ cuồng bạo kia thôi. Nếu không thì anh Tàn, anh để cho hấn đánh anh một cái trước đi?

Lời nói hồn nhiên của Từ Nguyệt Tiểu Yêu khiến đám người chơi nghe được phải chảy mồ hôi ròng ròng!

Năm người bọn Lục Tâm, Từ Lan, Hoa Hồng Lửa, Tiểu Thanh và Ngã Tiểu Tiên vừa đứng giờ tập trung nơi cửa thị trấn Savis, định truyền âm gọi Tàn Nhược thì đột nhiên chú ý thấy cách cửa mấy chục mét đang tụ tập một nhóm người rất nhiều, mà còn có không ít người đang chạy về bên đó nữa...

- Xảy ra chuyện gì rồi?

Mấy cô gái cùng hiếu kỳ hỏi, sau đó nhao nhao kiễng chân lên trông.

Lục Tâm cao lớn, nên chỉ nhìn tùy ý liếc là thấy ngay, nhưng gã lập tức ngơ ngẩn, sau đó lạnh lùng chớp chớp mắt:

- Người chơi quyết đấu, người kia... Hình như là tiểu Tàn...

- A!? Chỗ nào chỗ nào? - Hoa Hồng Lửa vừa nghe thấy là Tàn Nhược đang quyết đấu với người ta thì ánh mắt sáng rực lên, ngay tức khắc hăm hở hô to.

- Không nhìn thấy được, nhanh nhanh nhanh, chúng ta qua kia nhìn đi, xem xem hai ngày nay Nhực Nhực luyện thế nào rồi! - Tiểu Thanh và Ngã Tiểu Tiễn cũng bùng bùng hứng thú, thế là kéo Tử Lan và Lục Tâm cùng nhau chạy qua bên ấy.

Lục Tâm và Tử Lan thì lại biết, rằng hai ngày nay Tần Nhực gần như không hề online, cho nên thực lực cho dù có tăng cũng là rất có hạn, nhưng Tần Nhực lại đột ngột lựa chọn quyết đấu với người chơi ở gần khu vực an toàn như thế này, cũng khiến hai người hứng thú lắm, không biết lại có ai sẽ bị xui xẻo nữa đây.

Năm người cùng chui vào trong đám người bên ấy, nhìn sơ, cũng may, trận chiến còn chưa bắt đầu. Có điều tình hình của Tần Nhực hình như không lạc quan là mấy - có hơn 20 tên người chơi bậc bốn đang quây lấy Tần Nhực và ba người chơi khác ở chính giữa, về mặt ai nấy cũng đều rất bất thiện, tựa như đang muốn ăn thịt h lẫn vậy.

- Việc gì?

Lục Tâm sững sờ, sau đó trao đổi với Tử Lan một ánh mắt nghi hoặc.

- Dám khi dễ Nhực Nhực, hừ! Đi! Chúng ta đi giúp thôi!

Tính cách của ba người bọn Hoa Hồng Lửa khác với Tử Lan, vừa thấy Tần Nhực bị người ta vây lại bèn lập tức bùng bùng chạy đến ngay...

Giữa bầy người, Tần Nhực nhú nhú mày, thấp giọng nói với Lục Tâm:

- Chúng ta có nên đi qua đây không?

- Không cần đâu, ở nơi này cách khu an toàn khá gần, chỉ cần Tần Nhực không ra tay trước thì những người kia không dám làm gì đâu, cho nên chúng ta cũng đừng qua đây tham gia làm gì, nếu không sẽ không có trò hay để xem.

Tử Lan tán đồng gật gật đầu: không sai, với thân phận nằm trong chiến minh của hai người, một khi tham gia thì đám người chơi không có chỗ dựa kia chắc chắn sẽ không dám làm gì nữa đâu, mà như thế chẳng phải sẽ phá hoại mất trận quyết đấu của Tần Nhực đó sao?

Thế là, hai người bèn ở lại, tùy ý ba người bọn Hoa Hồng Lửa chạy qua...

Lúc này Tần Nhực đang rất đau đầu, vốn là một trận quyết đấu bình thường đấy, hẳn định dạy cho mấy tên cuồng chiến máu thú này một bài học thôi, nào ngờ sự việc lại xảy ra bất ngờ, có mấy người chơi bị con Kim Cương Tuyết đánh chết cũng tò mò qua xem, sau đó cái phiền phức nó cứ như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn hơn, ban đầu mười mấy người, bây giờ biến thành mấy mươi người đến gây chuyện rồi.

Bị một đám người với sắc mặt bất thiện vây lấy, lại còn lớn giọng mắng mừa, muốn nói ra một câu cũng khó khăn, điều này khiến Tần Nhực không khỏi buồn bực...

Ngay lúc này, bầy người đột nhiên bị chen ra!

Sau đó có mấy tiếng quát mắng vang lên, rồi một luồng dao động ma lực cấp tốc bùng ra, tiếp đó là có mấy tiếng quát của con gái, cộng với tiếng đánh nhau. Đường như bên ngoài đang có người đánh nhau trước...

Ach, việc gì vậy?

Trong khi đang kinh ngạc, mọi người cũng phát hiện rằng trận đấu đó đến quá nhanh, mà kết thúc cũng quá nhanh, chỉ sau vài tiếng kêu thảm ngắn ngủi, Tần Nhực phát hiện đám người đang bao vây mình đột nhiên âm âm tán ra, mấy chục đôi mắt cùng nhìn chăm chăm vào mấy thi thể trên mặt đất, và ba cô gái vừa lạnh lùng ra tay vừa nói:

- Hoa Hồng? Tiểu Thanh? Tiểu Tiễn? Sao mọi người đến đây thế?

Nhìn thấy ba đội viên quen thuộc xuất hiện, Tần Nhực rõ ràng sửng sốt lắm, có điều điều khiến cho hắn càng sửng sốt hơn chính là, ba thi thể nằm trên mặt đất kia, hình như là kiệt tác của ba nàng này... Ấy chà...

- Đương nhiên là tới giúp anh rồi.

Hoa Hồng Lửa lườm hắn một cái, sau đó giơ phép phép rực lửa trong tay chỉ về đám người chung quanh, hỏi:

- Mấy người này là mấy người nào vậy chứ, sao trông hung hăng vậy?

Choáng!

Tần Nhực và đám người chung quanh cùng toát mồ hôi:

Làm gì có ai hung hăng bằng cô em chứ, chưa nói câu nào là đã đi lên đốt chết người ta rồi.

Tần Nhực há há miệng định giải thích, nhưng nhìn thấy người chung quanh đều đã yên lặng, cảnh giác nhìn ba cô gái, cũng không muốn phí phạm cơ hội

khó được này, bèn cao giọng hô:

- Được rồi! Lúc thu thập được liệu ở vùng đất tuyết, ai chết đi thì là do bản thân mình không có bản lĩnh, đừng nên trách tôi, muốn tìm tôi báo thù tôi cũng không phản đối, có điều phải từng người từng người đến, đồng ý thì một chọi một! Nếu tôi chết rồi, sẽ không tìm các người gây sự, nhưng nếu các người chết rồi, tôi chỉ yêu cầu hôm nay phải biến mất trước mắt tôi thôi! Không muốn một chọi một cũng được, rời khỏi thị trấn này rồi, chỉ cần các người dám ra tay, tôi đây phụng bồi!

Đám đông vây xem chung quanh nghe thấy thế, bèn nhao nhao phụ họa, cao giọng hô lên:

- Được!

- Điều khiển nước, có khí phách, ông đây ủng hộ mi!

Đám người chơi thích xem náo nhiệt này đương nhiên hy vọng chuyện càng lúc càng lớn mới vui rồi, mấy chục người thay phiên một chọi một với một tên điều khiển nước bậc bốn, lại còn là PK thật sự không nương tay nữa, thật đúng là quá khó gặp. Mặt khác, Tần Nhược quả thật nói rất là hay: chết rồi sẽ không tìm người ta gây sự, còn người ta chết rồi thì ngày sau vẫn có thể tiếp tục tìm hấn trả thù, nghe ra là biết hạng người dám làm dám chịu rồi, chẳng giống một ít người nào đó, ngầm hại người ta mà không dám nhận.

Tần Nhược lập tức được mấy trăm người vây xem ủng hộ, cho nên mấy tên người chơi định trả thù chung quanh đương nhiên là không thể làm bậy được.

Mấy người cầm đầu lập tức oán hận gật đầu:

- Được!

- Mất lòng trước được lòng sau, nếu như mày chết trong tay họ, lát nữa vẫn phải đánh với bọn tao một trận!

- Quân tử nhất ngôn!

Lời chấp nhận nhanh gọn của Tần Nhược lại được người vây xem tán thưởng. Trong đám người này cũng có một số ít cao thủ dạng Lục Tâm và Từ Lan, những người này thấy Tần Nhược có hào khí lấy cấp 40 mà đọ với mấy chục người chơi thì cũng phải khen ra miệng một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Đừng giết hấn!

Tuy nói Tần Nhược đã tuyên bố sẽ một chọi một với hơn 30 người chơi bậc bốn, nhưng trên sự thật thì chắc chắn sẽ không phải, nhiều người như vậy, chỉ là khôi phục MP thôi ắt cũng phải cả giờ rồi, mà ai lại có kiên nhẫn chờ ở đây được chứ?

Cuối cùng, đám người bên ấy cũng đưa ra quyết định: những đội có tham gia ở vùng đất tuyết vừa rồi đều có thể phái ra từ 1 đến 2 người một chọi một với Tần Nhược...

Có điều Tần Nhược cũng phải vì vậy mà trả một cái giá nhất định!

Cái giá đó chính là, hai bên không tiến hành hình thức quyết đấu, và vì tránh để hai bên bị đồ tên, trước khi bắt đầu Tần Nhược nhất định phải tấn công tượng trưng đối thủ một lần. Tiếp đó, nếu Tần Nhược chết đi, lập tức phải từ trong thị trấn đi ra đánh tiếp, nếu Tần Nhược thắng, chỉ cần có thể lập được tình thế áp đảo rõ ràng, những người chung quanh sẽ đồng ý là Tần Nhược thắng!

Họ vừa đưa điều kiện này ra, mấy trăm người vây xem đều lớn tiếng chê bai ngay, bảo rằng làm người thì đừng vô si đến thế, người ta đã một mình ra trận đối chọi với nhiều người như vậy rồi, vậy mà họ còn muốn làm rớt trang bị của người ta một cách thẳng thắn hiển ngang như vậy sao? Trong khi bản thân thì muốn an toàn nữa? Nào có chuyện gì mà tốt như thế chứ?

- Những điều kiện đó tôi đều có thể đáp ứng với các người, có điều phải đối người đầu... Có bản lĩnh thì đấu với tôi! - Tiểu Thanh lạnh lùng nói, cầm thanh Hắc Hoàng Phá Ma bước ra, lạnh lùng nhìn chăm chăm mấy chục tên người chơi giống đực ở phía đối diện, phối hợp thêm cái xác còn chưa được mục sư hồi sinh phía sau lưng cô, tạo nên khí chất cao ngạo tràn đầy, thật là nữ kiệt không chút thua kém mày râu!

Mấy chục tên giống đực kia cùng im lặng:

Ai dám chơi với nhà cô chứ? Động một cái là không cần biết nặng nhẹ gì, mà còn không biết có bao nhiêu điểm vinh dự nữa, nếu chúng tôi rớt trang bị rồi, chúng tôi khóc với ai đây?

Từ Nguyệt Tiểu Yêu và Lam Cơ nhìn Tiểu Thanh mà đôi mắt như phát sáng, đây là lần đầu tiên các cô nhìn thấy một người chơi nữ có khí thế đến như thế, lợi hại đến như thế! Mà hai người phía sau cũng vậy, vừa động thủ là giết ba người ngay rồi, lại còn là thành viên có điểm vinh dự nữa chứ, thật là lợi

hại quá!

- Anh Tàn, họ đều là bạn của anh à?

Từ Nguyệt Tiểu Yêu kích động hỏi bên tai Tàn Nhựt.

Tàn Nhựt cười gât gât đầu, sau đó nhấc chân bước ra. Tình cảnh này nếu để cho phụ nữ ra mặt giúp thì không thể nào là chuyện có thể khiến cho một người đàn ông tự hào được.

Hắn bước đến cạnh ba cô gái, thấp giọng nói một câu, sau đó quay người đối mặt với tên cuồng chiến máu thú khiêu chiến mình:

- Điều kiện của các người, tôi đồng ý!

- Được!

Đám đông xem diễn cùng bùng nổ reo hò, mấy trăm người cùng sôi lên:

- Được đó!

- Ông đây ủng hộ mi, giết chết chúng nó đi!

- Chơi cho hay vào!

- Chết rồi thì ông đây hồi sinh cho mi!

Nghe thấy câu cuối cùng, Tàn Nhựt suýt chút nữa đã hụt chân...

Người đánh trận đầu với Tàn Nhựt chính là kẻ vừa lừa gạt họ trong vùng đất tuyết - Lửa Rừng. So với lúc vừa mới bước chân ra khỏi trận pháp dịch chuyển, bây giờ Lửa Rừng đã không còn sự kiêu căng miệt thị nữa - ba người con gái xinh đẹp vừa chạy đến kia, mặc dù rất thích mắt đấy, nhưng cũng khiến gã cảm thấy lạnh cả người vì đã nhận ra rằng so với tên điều khiển nước bị mình lừa gạt kia, mình mới là kẻ không có chút chỗ dựa nào cả.

Chiến sĩ bậc bốn có điểm vinh dự, chắc chắn phải khác với các chiến sĩ bậc bốn thông thường, họ là những kẻ đã được trui rèn từ chiến trường Thần - Ma tàn khốc, lực chiến đấu của những kẻ bình thường như Lửa Rừng không thể nào bì được.

Bình thường thì người ta cũng không sợ những người chơi có điểm vinh dự lắm, nhưng ba người con gái kia vừa bước ra là đã tàn nhẫn giết người ngay mà không hề nói đến câu thứ hai rồi, cái sự hung hãn không để ai vào trong mắt, lần không để ý điểm vinh dự ấy quả thật rất khiến người, người bình thường không thể nào có nổi.

Cho nên, khi một lần nữa đối mặt với Tàn Nhựt, Lửa rừng đột nhiên cảm thấy khiếp đảm, không biết nên làm sao mới đúng...

Nên hạ sát thủ với Tàn Nhựt hay không? Hay là chừa cho đối phương một con đường sống? Vừa suy nghĩ, Lửa Rừng vừa gian nan nuốt một ngụm nước bọt.

Lúc này, cách đây hơn hai mươi mét, Tàn Nhựt đã nhanh chóng bày ra một lớp màng nước trước mặt, sau đó quăng một quả cầu nước qua. “Pặc”, quả cầu bắn trúng mặt Lửa Rừng, nước bắn khắp nơi, mặt Lửa Rừng ướt sũng.

- Mẹ nó!

Khi Lửa Rừng nhận ra thì đã không còn tránh kịp nữa rồi, chỉ biết sững người, sau đó lau đi nước trên mặt, nhận lời nhắc đã bị ác ý tấn công từ hệ thống. Gã tức giận mắng một tiếng, sau đó khởi động Cuồng Hóa vọt lên!

- Mẹ cái đầu nhà mày!

Tàn Nhựt đáp một câu, nhưng cũng không quên nhanh chóng nói tiếp:

- Băng, ngưng!

Tiếp đó, hắn vừa điều khiển tường băng chắn giữa mình và Lửa Rừng, lại vừa lui về phía sau:

- Bất cứ ai từ vùng đất tuyết trở về cũng có thể mạng tao, chỉ có mày là không được!

“Àm!!!”

Bị Tàn Nhựt nhắc lại, Lửa Rừng không mở miệng ra nói gì nữa, chỉ bình tĩnh dùng một chiêu Chém Chữ Thập chém bức tường băng trước mặt thành mấy khối. Mắt thấy, gã sắp đến được gần Tàn Nhựt...

Những người vây xem thì vừa căng thẳng lại vừa than thở, không biết vào lúc quan trọng này mà tên điều khiển nước kia còn nói nhảm nhiều thế để làm gì, lẽ nào hắn không biết làm lãng phí thời gian như thế là đang đặt mình vào tình cảnh nguy hiểm hơn sao?

Đám Hoa Hồng Lửa cũng cảm thấy như thế, đều khăn trương lăm, không biết vì sao đến lúc này rồi mà Tàn Nhược vẫn còn bình tĩnh nói nhảm với đối thủ như thế.

Lục Tâm và Tử Lan thì lại từ hành động ung dung của Tàn Nhược nhìn ra được sự tự tin tất thắng, nên cùng ngạc nhiên nhìn nhau, tuy không hề nói gì ra miệng, nhưng vẫn có thể nhìn ra trong mắt nhau sự bất ngờ và không dám tin tưởng...

Thật là một kỳ tài!!!

Tính ra, Tàn Nhược vẫn thuộc tầng lớp “gà con” mới lên bậc bốn chưa đầy 24 tiếng đồng hồ cơ đấy... Lúc bậc ba hắn cũng mới chỉ chiến đấu với một tên mục sư bậc bốn thôi, sao mới qua một ngày, đối diện với một người chơi bậc bốn thâm niên mà hắn vẫn tự tin đến thế? Dưới trường hợp này, vậy mà hắn không dùng phép thuật bậc bốn, chỉ khởi động Màng Nước là một phép thuật bậc hai và một kỹ xảo khống chế nước bậc một thôi...

Cái tên này, quả nhiên không phải dạng người ra bài theo kiểu bình thường mà!

Lửa Rừng bị vụn băng che đi mất tầm nhìn, chỉ thấy trước mắt trắng xóa, không còn thấy bóng dáng Tàn Nhược đâu nữa.

Trong lòng gã hơi hoảng, lúc này bên tai lại truyền đến thanh âm của người quen:

- Anh Lửa Rừng, hắn đi vào rồi, cẩn...

Tiếng nói này chưa dứt, đám người chơi vây xem đã sôi giân, nhao nhao quát ngay:

- Mẹ nó, đứa nào kêu lung tung đấy?

- Tổ cha, có biết quy củ hay không vậy?

- Muốn chết đúng không?

Tên vừa mở miệng thấy mình làm nhiều người tức giận thì trắng cả mặt, quay qua quay lại không thấy có chỗ nào trốn, bèn vội vàng bịt miệng lui ra, rụt người lại, không dám nói thêm dù chỉ một chữ.

Nhưng nhờ nửa câu đấy mà Lửa Rừng cũng đoán được ý định của Tàn Nhược, gã bèn quát lên một tiếng, sau đó chỉ thấy một chiếc bóng màu đỏ máu từ khu vực vụn băng lao ra, tựa như những mắt xích lỏng lẻo vậy, bắn ra tứ phía, nháy mắt đã dọn ra được một khoảng trống trong khu vực này, đồng thời cũng nhanh chóng đẩy về phía trước - Liên Hoàn Trảm Hút Máu!

Nhìn thấy cảnh này, bọn Tử Nguyệt Tiểu Yêu đều mắng:

- Vô si!

Có điều những người xem đã chờ một khoảng thời gian khá khá mà vẫn không nghe được tiếng kêu thảm của Tàn Nhược, ngay lúc trái tim mọi người như muốn nhảy đến cổ họng thì từ trong khu vực chiến đấu đột nhiên vang lên vài tiếng va chạm nặng nề...

Rất nhanh, những vụn băng lắng xuống, hai bóng người cùng văng ra hai hướng khác nhau.

Còn chưa chờ cho mọi người nhìn kỹ xem tình trạng hai người thì...

- Bắn!

- Đâm!

Bị vài mũi tên băng ngắt ngang Liên Hoàn Trảm Hút Máu, Lửa Rừng đột nhiên phát hiện, những mảnh băng sắc bén nằm đầy dưới đất đang dùng một tốc độ kinh khủng ngưng kết thành một cây gai màu xanh thẫm lạnh đến khiếp người!

Chết tiệt!

Gã còn chưa kịp nghĩ ra là vì sao đối phương có khả năng vừa mới dùng xong phép thuật bậc hai thì lại dùng tới phép thuật bậc bốn nhanh như thế, phép thuật Gai Băng Xanh Thẫm của Tàn Nhược đã bắn tới...

Mấy mũi tên băng vừa rồi đã khiến gã phải chịu đến xấp xỉ 300 điểm thương tổn, bây giờ là phép thuật bậc bốn nữa, lực sát thương có thể đoán được ngay. Chỉ nghe thấy Lửa Rừng kêu thảm một tiếng, bên hông có máu chảy ra, người thì đã bị đông lạnh.

- Còn đánh nữa không?

Tàn Nhược dừng tay lại, lạnh lùng đứng cách xa Lửa Rừng 10 mét, không lui thêm mà cũng không ra tay, chỉ lẳng lặng dùng kỹ xảo điều khiển nước để hình thành hai cây mâu băng nổi trên đỉnh đầu gã, hỏi.

Hai cây mâu này được ngưng tụ phía sau lưng Lửa Rừng, cho nên ở đây chỉ có mỗi một mình gã là không biết thôi. Đến khi gã có thể nhúc nhích, và có

thể nói lại được...

- Nói nhảm!

Lửa Rừng tức giận mắng một câu, sau đó uống vào một bình thuốc chữa thương cỡ lớn, rồi xách búa nhào tới - hiển nhiên, gã vẫn còn chưa hồi phục tinh thần vì bị thua, cho nên làm sao nhận thua dễ thể được.

Thế là, mấy trăm người vây xem lại tức giận mắng một trận. Lúc trước còn đặt điều kiện bắt tên điều khiển nước kia ra tay trước, kết quả là tới mức này rồi vẫn còn không chịu nhận thua đây, thật là quá vô sỉ, ngay cả người chơi mới bậc hai cũng có thể thấy được rằng nếu Tần Nhưộc thực sự có ý định giết gã thì gã đã sớm chết rồi mà!

Tần Nhưộc cũng đã sớm dự đoán được chuyện này sẽ xảy ra, hẳn biết với loại người lá mặt lá trái quen lừa gạt người ta này thì đừng nên tin tưởng chúng sẽ giữ lời làm gì... Nhưng tên này nghĩ rằng chiến sĩ máu thú còn chừng 1.000 HP thì sẽ không bị chết sao?

- Tác thành cho mày!

Cây gậy phép trong tay hắn chỉ ra.

Hai cây mâu bằng nọ trước sau đâm vào bụng và chân của Lửa Rừng, khiến thể lao tới của gã phải khựng lại.

Rất nhanh, một phép thuật bậc bốn mà Tần Nhưộc đã sớm ngưng tụ cũng xuất hiện:

- Ưng Tuyết Đột Kích!

Tiếng nói hắn vừa dứt thì một tiếng ung hót thanh thúy đã vang vọng trên bầu trời, một con ưng bằng tuyết bỏ nhào xuống, tựa như một thiên thần vậy!

- Đừng giết hắn!!!

- Hắn không còn bao nhiêu máu nữa rồi!

Có vài thanh âm khẩn cấp vang lên từ trong bầy người, nhưng vẫn cứ chậm một bước, không thể dừng lại được đã lao xuống của con ưng bằng tuyết kia!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 170: Tập hợp buổi tối

Lửa Rừng, tốt xấu gì cũng là một tên cuồng chiến máu thú phổ thông, trang bị thì theo hướng phòng phép thuật và tăng thể lực, điểm HP vượt qua 1.500, mạng am hiểu nhất là đối phó với quái vật lẫn người chơi dạng pháp sư, cho nên ngay khi Tần Nhưộc đề nghị một chọi một, gã không hề nghĩ tới khả năng mình sẽ bại trận...

Chiến trường là một vòng tròn do mấy trăm người quây lại mà thành, pháp sư không có nhiều khoảng trống để chạy, cho nên dựa theo suy tính của Lửa Rừng, chỉ cần gã khởi động Cuồng Hóa, gánh chịu vài lần tấn công của đối phương để áp sát là đối phương chỉ còn một con đường chết mà thôi.

Nhưng gã ngàn vạn lần không ngờ được rằng, tình hình lại không phát triển dựa theo hướng mà gã đã định trước. Bắt đầu trận, Tần Nhưộc hết dùng kỹ xảo điều khiển nước bậc một lại đến Nổ Băng kết hợp với Tên Băng, dùng hiệu quả để lại của phép Nổ Băng để phá nát ý đồ áp sát của gã, lại còn lấy đi của gã hơn 300 HP nữa...

Tiếp đó, phép Gai Băng Xanh Thăm nhanh chóng xuất hiện, lại khiến gã mất đi thêm 270 HP...

Mặc dù gã đã tranh thủ một thoáng Tần Nhưộc dùng tay để uống một bình thuốc chữa thương cỡ lớn vào, nhưng hiệu quả còn chưa kịp phát huy toàn bộ thì gã đã bị hai thanh mâu đóng băng lại, HP rớt xuống gần chạm đáy!

Đến cuối cùng, phép Ưng Tuyết Đột Kích nhào xuống, định ra kết quả trận!

Cỗ họng bị thùng đến mấy lỗ, thi thể Lửa Rừng ử rũ áp xuống mặt đất, thanh âm nặng nề ấy vang lên trong tai một số người chơi nghe thật là chói tai!

Đám người chơi vừa mới còn bưng bưng sát khí muốn báo thù Tần Nhưộc, giờ giật mình sửng sốt, như muốn ngừng thở! Họ không dám tin khi nhìn vào thi thể mới vừa một phút trước còn đầy khí phách và tự tin kia, sau đó nhìn lại kẻ đang đứng bên cạnh thi thể đó - Tần Nhưộc, trong lòng cảm thấy sợ hãi:

Chết tiệt, lại là điểm vinh dự! Đây rốt cuộc là những kẻ nào thể chứ?

Sao có thể tùy tiện quá mức đến thế?

Ai trong mấy người ấy cũng đều không coi trọng điểm vinh dự cả, mà họ còn đều không có gia tộc cả đấy! Điều đáng sợ nhất là... Khả năng chiến đấu của tên điều khiển nước này thật là mạnh mẽ quá đi - trước khi bắt đầu, họ đã công khai thông tin về trang bị và kỹ năng rồi, phần thắng của Lửa Rừng cao hơn Tàn Nhược rất nhiều - trọn bộ trang bị chữ tím tăng cường phòng phép và thể lực, sau khi khởi động Cuồng Hóa thì thật là một kẻ khác chế cứng của nghề pháp sư đó!

Nhưng trận chiến chỉ kéo dài có 15 giây là kết thúc ngay, tên điều khiển nước ấy toàn thắng!!!

Nhất thời, một đám người nhìn thì thể thể thảm của Lửa Rừng mà ngây ngẩn cả người - năng lực điều khiển nguyên tố và tốc độ ngưng tụ phép thuật của Tàn Nhược quả thật là rợn người (đây là một đám gà con), mà phương thức chiến đấu của hắn họ cũng chưa từng gặp bao giờ.

Thực ra không chỉ riêng bọn họ, ngay cả những người chung quanh cũng không có mấy người từng gặp một tên điều khiển nước với phương thức chiến đấu hung hăng, trực tiếp như thế!

Từ bắt đầu, hắn không dùng phép thật phòng ngự bậc bốn, cũng không lùi đến phạm vi tối đa (30 mét)... Lúc vào trận, hắn còn nói chuyện phiếm nữa, nhìn không khác gì những người bình thường cả, trông rất hồ hững, rất mất chuyên nghiệp!

Nhưng bây giờ nghĩ lại, chẳng phải dưới trạng thái hồ hững đó Tàn Nhược đã đánh cho Lửa Rừng sắp mặt đất sao? Thậm chí cả đánh trả một đòn cũng không thể mà.

Điều khiến họ càng chấn động hơn chính là, bắt đầu trận, khi tường băng nổ tung, tên điều khiển nước vốn là kẻ phải tối kỵ việc bị che khuất tầm nhìn kia không ngờ lại nhảy thẳng vào trong phạm vi bị bụi băng che khuất, trông như đang muốn giết chết đối thủ bằng phương pháp cận chiến vậy. Điều này khiến rất nhiều thợ nguyên tố chung quanh phải chấn động, đồng thời cũng khiến hầu hết người chơi ở đây cảm nhận được sự tự tin mãnh liệt của hắn!

Mười mấy người chơi đang nháo nhào đòi đánh với Tàn Nhược giờ chợt cùng lùi lại.

Tình thế đã rõ ràng lắm rồi, chưa nói tới thực lực và kỹ xảo khổng lồ của Tàn Nhược, chỉ cần với phương thức mà hắn dùng để đối phó với Lửa Rừng ấy, mấy người này đã không còn lòng tin sống sót, chứ đừng nói là đánh bại Tàn Nhược nữa là. Vì thế, tiếp theo không còn ai dám bước ra làm khối đá thử vàng nữa.

Mà như thế, lại khiến người chơi chung quanh không vui!

- Này, người tiếp theo nhanh lên đi chứ! Hình như người ta còn chưa hết bao nhiêu MP mà?

- Đứng rồi đó, đừng chậm trễ thời gian nữa, nhanh nhanh lên đi nào.

Đột nhiên phát hiện tên điều khiển nước vốn đang ở thế yếu kia hóa ra lại che giấu thực lực mạnh mẽ đến như vậy, ai nấy đều reo hò lên, nhao nhao hô hào bắt người thứ hai phải lên sân đấu.

Ngay chính lúc này, đám người phía đối diện chợt tách ra một con đường, từ đó có một nam một nữ đeo huy chương chiến minh Hoa Từ Kinh bước ra, khiến những tiếng hô hào nhỏ đi rất nhiều...

- A? Chiến minh Hoa Từ Kinh?

- Sao người của chiến minh cũng chạy đến tham gia náo nhiệt thế này? - Có không ít người thắc mắc hỏi, mà những người biết chuyện thì lại càng tỏ ra hưng phấn hơn:

- Ha ha ha, thế này thì vui lớn rồi! Các người không biết đâu, tên điều khiển nước này cùng một nhóm với họ đấy. Cái video nổi cồn mấy ngày trước có xem chưa? Về một tên điều khiển nước bậc ba đánh chết một tên thành viên chính thức của Vuốt Quý Âm Ty đấy... Biết rồi? Biết rồi còn hỏi? Tên điều khiển nước trong đó chính là tên này này!

- Là hắn à?

Nhất thời, ánh mắt những người chung quanh nhìn Tàn Nhược chợt trở nên khác đi.

Còn đám khiếu chiến đang trong tình thế leo xuống không được, leo tiếp chẳng xong kia khi nhìn thấy Lục Tâm và Lan Tím bước đến nói chuyện với Tàn Nhược thì không những không sợ mà còn mừng rơn:

- Chết tiệt, đang bảo làm sao lại lợi hại như vậy, hóa ra là người mà chiến minh Hoa Từ Kinh định trước rồi đấy!

- Chắc chắn là như vậy rồi! Mẹ nó, hóa ra thằng nhãi kia giả heo ăn thịt sói, chẳng trách gì tên Lửa Rừng mới thoáng đã gục rồi.

- Lão đại, anh đi nói với hắn đi, tôi không chơi nữa. Chết tiệt, nếu rút trang bị mất thì phải làm sao? - Thế là sau vài câu bàn luận, từ trong đám người này có hai người đi ra, hai người đều mở miệng bảo rằng tất cả bọn họ đều không muốn đánh tiếp nữa, đồng thời cũng mơ hồ tỏ ý chịu thua, xem như chuyện trong vung đất tuyết chưa từng xảy ra.

Tần Nhược thì không để tâm, mặc dù biết lúc này Lục Tâm và Lan Tím xuất hiện xem ra là có ý khiến bên kia tự động bỏ cuộc, nhưng dù sao thì bót đi một chuyện cũng không tệ mà - có nhiều khi làm càng quá náo động, càng quá bức ép ngược lại sẽ không tốt hơn.

Hơn nữa, vừa rồi Lục Tâm và Lan Tím cũng đã truyền âm với hần rồi, nếu không có thâm cừ đại hận gì thì tốt nhất là nên cho qua đi, để tránh tương lai có quá nhiều kẻ thù.

Sau khi hai bên đồng ý, cả đám cùng quay về thị trấn trong tiếng hô hào bất mãn của quần chúng..

Đồng thời, đương nhiên cũng có không ít gia tộc phát hiện được thực lực của Tần Nhược, có điều ngại vì có thành viên chiến minh Hoa Tử Kinh bên cạnh hần, cho nên đành phải bỏ cuộc - ai mà biết có phải là người được chiến minh Hoa Tử Kinh định sẵn hay không chứ, lại nói, người ta quen thuộc với người trong Hoa Tử Kinh như thế, chắc gì đã vừa mắt với gia tộc của bọn họ chứ.

Rất nhanh, bên ngoài thị trấn chỉ còn lại chín người bọn Tần Nhược...

Sau khi giới thiệu hai bên, Tần Nhược liền thấy Lục Tâm quay sang nói:

- Mọi người còn chưa ăn tối đúng không? Nhanh ăn đi, buổi tối còn tập hợp đấy.

- Tập hợp? Alex?

Nhất thời, Tần Nhược nghĩ ngay đến số bảo tàng trong căn phòng bí mật của di chỉ Alex, cho nên tinh thần chấn động.

Lục Tâm lắc lắc đầu:

- Vốn là định tối nay đi đấy, có điều hệ thống sủng vật đã mở ra, cho nên việc này phải tạm gác lại.

Nghe vậy, Tần Nhược than một tiếng:

- Còn chưa đi sao? - Mặc dù lúc trước hần chỉ vì muốn có tiền giải phẫu cho Hân Vũ nên mới đi vào căn phòng bí mật ấy, nhưng thật ra số của cái kia cũng khiến người ta động lòng lắm, cho nên bây giờ nghe thấy phải gác lại, hần khó tránh khỏi đôi chút thất vọng.

Lan Tím cười, giải thích:

- Đùng sốt ruột, chìa khóa đã góp đủ ba phần rồi, đến khi mọi người đã có sủng vật hết, sẽ để chú vào chơi đùa thoải mái mà! - Nói đến đây, cô chợt dừng lại một thoáng:

- Bây giờ là phải đi tìm con sủng vật nào tốt trước đã, sủng vật càng nở ra sớm thì tương lai càng giúp ích cho chúng ta hơn. Lẽ nào chú không sốt ruột một chút nào hay sao?

- Em thì có gì cần phải gấp chứ, hai ngày trước đã ràng buộc sủng vật rồi. - Tần Nhược thầm nói một câu trong lòng, sau đó hơi bĩu môi định đáp lời thì lại nghe Tiểu Yêu Tinh Trắng Tím chen vào hỏi Lan Tím:

- Chị Lan, các chị cũng còn chưa ràng buộc sủng vật nữa à?

- Đúng vậy?

Lan Tím cười gật gật đầu, cô khá có hảo cảm với Tiểu Yêu Tinh Trắng Tím

- Em thì ràng buộc rồi, chị nhờ anh Tần chọn giúp cho một con đi, anh ấy cũng có chút nghiên cứu về sủng vật đấy.

- Khụ khụ...

Tần Nhược nghe thế thì đỏ mặt ngay, bèn ho mạnh một trận:

- Tiểu Yêu, tôi cũng chỉ có thể làm trò trước mặt các cô thôi, chứ trước mặt chị Lan, tôi là gà con mới ra ràng! - Dù sao Lục Tâm và Lan Tím cũng từng là thành viên nòng cốt của Hoa Tử Kinh, mức hiểu biết trò chơi phải nhiều hơn hần không biết bao nhiêu lần mà, cũng chỉ có mấy cô nàng như Tiểu Yêu Tinh Trắng Tím mới dám nói ra như vậy mà thôi.

Quả nhiên...

Lan Tím và Lục Tâm đưa mắt nhìn nhau một cái, sau đó Lan Tím cười hỏi Tiểu Yêu:

- Bọn em chọn trứng sủng vật ở cửa hàng có phải không?

- Đúng vậy. - Tiểu Yêu Tinh Trắng Tím gật đầu.

- Bên trong cửa hàng, sủng vật cao nhất cũng chỉ là của quái vật cấp 42 mà thôi, thuộc tính khá bình thường, không thể nào so với trứng của boss được.

Câu nói này của Hoa Hồng Lửa khiến ba người bạn Tiểu Yêu Tinh Trắng Tím, Hiền Long và Lam Cơ trợn mắt:

- Súng vật cấp boss?!?

Tần Nhược thấm lau mấy giọt mồ hôi lạnh, lòng thì thầm than “thật là lợi hại”. Mặc dù hắn đã sớm đoán được đám người Lục Tâm sẽ không theo số đông người đi mua trứng súng vật ở cửa hàng rồi, nhưng nào ngờ họ lại có dã tâm như vậy, nhắm đến trứng của boss luôn thế này.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 171: Mục tiêu: Chiến trường Thần - Ma!

Giết boss rút ra trứng súng vật, súng vật nở ra từ trứng này chắc chắn phải mạnh hơn những con nở ra từ trứng của quái vật bình thường nhiều, đây là điều không thể hoài nghi! Cũng chính vì nguyên nhân này, bọn Lục Tâm đều dựa theo mục tiêu lâu dài, thà rằng có súng vật chậm hơn người ta nhưng cũng phải chọn được giống tốt...

Quyết định này quả thật là vô cùng khí khái, nhưng độ khó thì cũng vô cùng cao!

Dù sao thì xác suất rút trứng súng vật của quái vật bình thường cũng đã thấp lắm rồi, huống chi là những con boss với số lượng thừa thớt như thế? Muốn có một quả trứng súng vật từ boss thì phải giết bao nhiêu con chứ? Còn nữa, có bao nhiêu con boss còn “chưa có chủ” để mọi người giết?

Mặt khác, có lẽ cũng là một quan trọng nhất, đó là một khi hệ thống súng vật được mở ra thì sẽ có bao nhiêu cao thủ có cùng ý kiến với bọn Lục Tâm rằng đi kiếm trứng súng vật từ boss?

Thậm chí Tần Nhược có thể tưởng tượng ra được cảnh tượng biết bao nhiêu cao thủ vì tranh một quả trứng boss mà đánh nhau đến đầu rơi máu chảy đây!

Còn may Lục Tâm cũng không phải là không biết chuyện này, cho nên bắt đầu bàn bạc: mục tiêu chủ yếu của cả bọn là những con boss loại yếu - loại này thì số lượng khá nhiều, sau đó tùy theo tỷ lệ rút trứng mà quyết định sẽ đánh một con hay là hai con, dù sao thì chuyện toàn đội đều có được trứng súng vật từ boss cũng là không hiện thực! Nếu có trứng của quái vật cấp cao thì cũng có thể chấp nhận được, chờ tương lai có trứng súng vật cấp boss rồi thì đổi lại nuôi cũng không trễ!

Phương hướng này Tần Nhược chấp nhận được.

Sau khi chia tay với bọn Tiểu Yêu Tinh Trắng Tím, Tần Nhược vội vàng logout nhét một chút cơm vào bụng, sau đó lập tức trở lại trò chơi. Nhớ lại số cúc băng lam thẩm mình lấy được từ vùng đất tuyết còn chưa cất đi, hắn bèn đi đến cửa hàng, lập nhiệm vụ rồi giao cho Dân Số Chợ Đêm - tên này khi nhận được nhiệm vụ thì mừng muốn điên lên, sau đó mới truyền âm cho bọn Lục Tâm đang chờ ở quán rượu Kê Thắng Lợi.

Trong thời gian mấy phút chờ họ ở cửa thị trấn, Tần Nhược nhìn thấy có không ít người lặng lẽ chỉ chỉ trò trò gì đó về phía mình, chợt hiểu có lẽ trận chiến vừa rồi đã có người loan tin ra, như vậy mình cũng đã trở thành danh nhân trong thị trấn rồi đây.

Tần Nhược sờ sờ cái mũi, nhưng cũng không suy nghĩ gì nhiều, ở trong trò chơi, nếu muốn bớt phiền phức đi thì đều phải dựa vào đôi chân của mình bước đi, đây là điều chắc chắn phải trải qua, sớm hay muộn gì mình cũng sẽ phải bước tới bước này, mà sự thật cũng đã chứng minh là như thế: từ sau khi xử lý xong tên Lửa Rừng kia, không biết mấy người còn lại do chợt dạ hay do kiêng kị nữa, mà tới giờ vẫn chưa hề xuất hiện trở lại trước mặt hắn.

Có năm cô gái và một người nam bước tới cửa thị trấn. Nếu không phải trên ngực người nam kia đang đeo huy hiệu của một chiến binh, nếu không phải vẻ ngoài trông cũng thật thà, chính trực thì không biết chừng đã bị những đồng bào nam tính trong thị trấn dùng ánh mắt giết chết biết bao nhiêu lần rồi đây.

Ờ?

Đột nhiên, Tần Nhược kinh ngạc phát hiện trong số năm cô gái kia lại có một thành viên khác loại: Tiểu Yêu Tinh Trắng Tím!

Sao cô ta còn ở đây?

Tần Nhược chấp nhận lời mời vào đội của Lục Tâm, phát hiện Tiểu Yêu cũng có trong đội thì lại càng ngạc nhiên hơn. Hắn từng sờ hời:

- Tiểu Yêu cũng đi theo chúng ta à?

Lục Tâm gật gật đầu.

- Đánh boss rất nguy hiểm, có thêm mục sư là có thêm một phần đảm bảo mà! - Hoa Hồng Lửa vừa nói vừa chớp chớp mắt với hắn, cười nói:

- Là Tiểu Yêu tự yêu cầu bọn tôi mang cô ấy đi tăng kiến thức đó. Không cần đồ gì cả, đơn thuần tăng máu cho chúng ta thôi, chuyện tốt như thế làm sao lại từ chối được chứ, dù sao cũng là “người” của Nhượng Nhượng anh mà.

Tần Nhượng toát mồ hôi, sau đó mặc kệ ấn ý trên choker trong câu nói ấy của Hoa Hồng Lửa mà quay sang hỏi Tiểu Yêu:

- Hai người kia đâu rồi?

- Hiền Long đi luyện một mình rồi, còn Lam Cơ thì trong nhà có việc, buổi tối không rảnh, anh của tôi thì tôi không báo cho. - Nét mặt Tiểu Yêu ửng đỏ, ra chiều hưng phấn lắm. Tưởng tượng đến chuyện một lát nữa mình sẽ đi đánh boss với các cao thủ, mà còn đánh suốt cả đêm nữa, tâm trạng cô kích động vô cùng, cho nên cũng không để ý đến ấn ý trong câu nói kia của Hoa Hồng Lửa...

Tần Nhượng “à” một tiếng, sau đó nhìn về phía Lục Tâm:

- Kỹ thuật tăng máu của Tiểu Yêu cũng không tệ, đi cùng cũng tốt. Chúng ta đi đến nơi đâu trước? - Câu hỏi phía sau đương nhiên là hỏi Lục Tâm rồi, dựa theo lời nói trước kia của Lục Tâm thì từ khi hệ thống sủng vật bắt đầu mở ra, mấy người này đã nắm chắc mấy địa điểm đánh boss loại yếu trong khu vực quanh thị trấn Savis như tầng hai di chỉ Alex, vùng đất tuyết, v.v... rồi, cơ bản đều là những nơi có ít nhất 3 đến 4 con boss loại yếu cả, hơn nữa đều là những con mà các đoàn đội bình thường không thích dây vào (khó là rơi trang bị, mà lại đánh rất vướng tay vướng chân).

- Biết nơi nào nhiều boss nhất không?

Lục Tâm không trả lời mà hỏi ngược lại.

- Khảo nghiệm em à?

Tần Nhượng cười một tiếng:

- Đương nhiên là chiến trường Thần - Ma rồi... - Nói đến đây, sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi, ngữ khí nghiêm trọng hơn:

- Anh Lục, anh không phải là định nói... đi chiến trường Thần - Ma kiểm tra sủng vật đấy chứ?

- Bingo!

Hoa Hồng Lửa rất là đắc ý búng tay một cái, nhìn thật giống mấy cô nàng hip hop.

Lục Tâm giải thích với Tần Nhượng: nếu chỉ là đi những nơi như di chỉ Alex giết boss loại yếu thì chưa nói tới những lần đầu xác suất rớt trứng chỉ là một trên mười ngàn, chỉ việc tìm kiếm mấy con yêu nhện máu là đã mất thời gian lắm rồi, ở nơi đó, phải đến mấy buổi tối mới có thể đi xong mấy điểm có yêu nhện máu. Rồi những nơi khác cũng phải tốn nhiều thời gian gần bằng thế, rất là mất hiệu quả...

Còn chiến trường Thần - Ma thì lại khác...

Ai cũng đều biết rằng chiến trường Thần - Ma là nơi chùng tặc hỗn tạp nhất trong cả đại lục Thần Thánh và đại lục Ma Quỷ, là vùng đất dữ có nhiều boss nhất, nhiều quái vật cấp cao gần sát với người chơi nhất! Lại thêm những đoàn đội, những tên đạo tặc ở phe phái đối địch xuất hiện nhan nhản, cho nên nó đã trở thành vùng u ám nhất trong toàn bộ Vinh Quang, đồng thời cũng là một chiến trường phức tạp có thể khiến cho người ta sôi trào bầu máu nóng, bị kích động bất cứ lúc nào!

Ở chiến trường Thần - Ma, khi cậu đụng độ quái vật, cậu cũng có thể bị các người chơi phe đối địch giết chết bất cứ lúc nào; khi cậu đụng độ với người chơi phe đối địch, cậu cũng có thể bị quái vật hoặc boss ẩn nấp đâu đó diệt hết cả đội...

Cho nên những người tiến vào chiến trường Thần - Ma hầu như đều đặt hết sự chú ý vào người chơi phe đối địch cả, khi thành thạo thì mới chiếu cố tới những con boss lạc đàn; hơn nữa, khi lùng bắt những người chơi phe đối địch, mọi người đều cố gắng tránh tiến vào những khu vực có quái vật chiếm cứ, để tránh rơi vào tình trạng bị động.

Lục Tâm muốn lợi dụng thời cơ hệ thống sủng vật mới mở ra, chưa có người có cùng ý kiến để dẫn đội đi thử nghiệm trước.

Tần Nhượng nhíu chặt hai hàng lông mày, hắn nhớ tới một chiến dịch nổi tiếng trên trang chủ Vinh Quang vào nửa tháng trước: lúc đó, Vuốt Quỷ Âm Ty đối đầu với liên minh đối địch là Giáo Đình Tà Ác, minh chủ, phó minh chủ lẫn đội trưởng chiến đấu đều ra trận hết.

Khi hai chiến minh này đang đánh nhau đến long trời lở đất, chưa bên nào chắc chắn hạ gục được bên nào thì trên chiến trường đột nhiên xuất hiện một con quái vật từ trước tới giờ chưa ai từng gặp qua... Một phép thuật quần thể bậc năm bùng nổ ngay nơi trung tâm nhất của trận chiến, tiếp đó con quái vật tiếp tục ra tay giết chóc từng búng. Nghe nói những đội trưởng chiến đấu của cả hai bên đều không ai có thể chống nổi quá ba hiệp dưới tay của nó... Cuối cùng, trận chiến kết thúc với kết quả là Giáo Đình Tà Ác và Vuốt Quỷ Âm Ty bỏ lại chừng một ngàn thi thể chạy trốn!

Tần Nhượng rất muốn hỏi Lục Tâm, nếu gặp phải loại quái vật mạnh đến mức không thể địch nổi như thế thì phải làm sao...

Nhưng câu nói tiếp theo của Lục Tâm lại khiến hắn bỏ đi mọi băn khoăn:

- Cậu cứ yên tâm, nếu khởi hành từ thành Yêu Nguyệt thì tình hình phân bố quái vật ở khu vực chung quanh tôi biết rất rõ, chỉ cần tránh đi những khu vực xa lạ thì xác suất gặp phải các loại quái vật siêu mạnh sẽ rất rất ít, còn nếu thật sự xui xẻo đến mức gặp phải thì cũng đành chịu thôi.

Tần Nhược gật gù đầu, cũng đúng, nếu muốn hoàn toàn cam đoan rằng không có gì ngoài ý muốn xảy ra thì thật là không có khả năng được...

Có điều...!

- Chỉ bảy người chúng ta đi sao? - Tần Nhược hỏi Lục Tâm

Trước đó hẳn không đề ý đến vấn đề nhân số là bởi vì không biết Lục Tâm muốn đi chiến trường Thần - Ma, bây giờ biết rồi thì đương nhiên không thể không hỏi vấn đề này cho được. Nơi ấy dù sao cũng không phải là nơi mà những đoàn đội bình thường có thể sinh tồn được, lại càng không phải là nơi mà những đoàn thể ít người có thể trụ nổi!

Theo lời Vương Đạt nói thì hai ngày nay bọn họ cũng có tổ chức người hai lần, mang theo 50 thành viên tiến vào chiến trường Thần - Ma để làm nhiệm vụ kiểm điểm quân công, nhưng lần nào cũng bị diệt sạch cả - lần nào cũng gặp phải những đội du kích của phe đối địch, kinh nghiệm chiến đấu và thực lực hoàn toàn không ở cùng một cấp bậc!

Tần Nhược rất hoài nghi rằng nếu đội bảy người mình thật sự tiến vào, gặp phải những người chơi đối địch thì có rơi vào tình trạng bị diệt sạch không - phải biết rằng, đánh chết người chơi phe đối địch thì xác suất rớt trang bị là 100%, chỉ cần người ta có mạng thì chắc chắn là sẽ có rớt!!!

Đám Lục Tâm nghiêm túc gật đầu:

- Đúng là có thiếu một chút...

- Tiểu Tần, trong trò chơi nếu cậu có bạn bè nào có thể tin tưởng được thì có thể gọi vào đội, trứng sùng vật chúng ta sẽ lấy, chiến lợi phẩm thì chia đều. Có điều chỉ có 3 vị trí.

- A?

Nghe thấy Lục Tâm bảo mình kiểm người, Tần Nhược sững sờ:

- Sao các anh không vào trong chiến minh kiểm người? Bọn họ thì mạnh hơn mà?

Lục Tâm lắc đầu:

- Tôi không muốn nợ gì ở họ nữa. Mặt khác, tôi cũng không muốn người kia biết hiện giờ tôi đang làm gì.

- A... vậy cũng được!

Đi theo bên cạnh bọn Lục Tâm đã mấy ngày rồi, ít nhiều gì Tần Nhược cũng biết “người kia” mà Lục Tâm nói đến là ai, cho nên cũng không hỏi nữa, mà suy nghĩ một lúc, rồi truyền âm cho ba người bạn có nghề nghiệp bất đồng...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Tiểu đội 10 người chinh chiến chiến trường Thần - Ma

- Để tôi giới thiệu với mọi người, đây là Đạt Ca, là người anh em của tôi, kiếm sĩ sấm gió, kỹ thuật chắc chắn là không thể nào so nổi với Lục lão đại rồi, có điều tính tình cũng không tệ, khả năng nắm bắt các chi tiết nhỏ khi chiến đấu rất khá, tôi đưa qua để anh ấy học hỏi rèn luyện với Lục lão đại.

Trước mặt một người cao lớn vạm vỡ nên tự nhiên sinh ra một khí vị uy vũ như Lục Tâm, Vương Đạt vốn thật thà khôn khéo tỏ ra rất phấn chấn. Sau khi chào hỏi toàn bộ mọi người, gã mới kích động chớp chớp mắt với Tần Nhược, ý đồ chắc là rất rõ - anh em tốt, vẫn là chú hiểu anh nhất!

Tiếp đó là Hình Thẩm, Tần Nhược rất tự nhiên nhấn đầu của tiểu nha đầu này xuống:

- Em Gái Thối Tiền Lẻ, học sinh mới nứt mắt, một tiểu nha đầu, có điều đừng có khinh thường cô nàng này, đạo tặc máy móc bạc bốn đầy, khả năng ẩn nấp và ám sát không tệ.

Nghe thấy ba vế đầu, nha đầu Tiểu Ác Ma rất bức bối bủi bủi môi, nhưng nghe đến mấy vế sau thì lập tức nở một nụ cười đắc ý ngay, thật là một kẻ thích nịnh bợ. Có điều, Tần Nhược lại rất nhanh vỗ nhẹ đầu cô bé:

- Tiểu nha đầu, muốn vênh cái đuôi lên cũng phải xem đối tượng là ai, mấy anh chị nơi này đều mạnh hơn anh đó, em xem mà cư xử như thế nào đi.

Hắn vừa nói xong thì Hinh Thấm đã kinh ngạc hé hé miệng, rồi dùng ánh mắt sùng bái nhìn lần lượt Lục Tâm, Lan Tím, Hoa Hồng Lửa, Tiểu Thanh, Ngã Tiểu Tiên và cả Tiểu Yêu Tinh Trắng Tím, thu lại nụ cười đắc ý của mình:

- Em chào các anh chị! - Giọng điệu này thật là ngoan ngoãn đến không có chỗ nào để chê được.

Lục Tâm và mấy cô nàng kia đều bị cái miệng ngọt của cô bé khiến bật cười, thế là luôn miệng khen giỏi, Hoa Hồng Lửa thậm chí còn rất thân mật kéo tiểu nha đầu này qua, tuyên bố chờ khi trở về sẽ đến kho hàng chọn hai món trang bị cho cô bé thay nữa. Hinh Thấm kích động lên, lại càng quẩn quít hơn...

Tần Nhựt nhìn cảnh này mà toát mồ hôi hột, con bé này thật là đi đến đâu cũng có người thích thật!

Thế là hắn quay đầu lại, chiếu cố cho người sau cùng - La Thiên.

Một thầy triệu hồi bậc bốn mặc một bộ áo choàng màu vàng kim, tay cầm một cây gậy phép bằng gỗ màu tím thẫm xoắn vặn như một cái bánh quai chèo, trên đầu gậy là một viên đá màu đen mờ mờ có một chỗ nứt nhỏ, nhìn bất mắt vô cùng. Gậy cũng là “kẻ viện trợ” được đám Lục Tâm chú ý nhất ngay từ đầu.

Đối với Lục Tâm và Lan Tím mà nói, người này, đúng thật là có chút phong phạm lẫn năng lực của một kẻ “viện trợ”.

- Thầy triệu hồi hắc ám cấp 40 - Pháp Sư Khủng Long, năng lực cụ thể thì... Àch, thực ra em cũng không rõ lắm. - Khi giới thiệu đến La Thiên, Tần Nhựt xấu hổ phát hiện mình cũng không biết nên nói gì cả. Việc dung hợp với thú ảo của La Thiên đều mang tính chất một lần, năng lực cũng là cao thấp khác nhau, hơn nữa gã cũng không còn viên đá triệu hồi con sói màu bạc kia nữa, thật đúng là không biết nên giới thiệu như thế nào mới đúng.

Cũng may là ai ở đây cũng đều biết chuyện này cả, cho nên không để bụng gì.

Đối với ba người Tần Nhựt giới thiệu đây, Lục Tâm khá là hài lòng. Một tên kiếm sĩ sấm gió trông có vẻ thật thà, lại biết khiêm tốn cẩn thận, một cô bé đạo tặc máy móc ngoan ngoãn dễ thương, một thầy triệu hồi có khả năng triệu hồi quái vật ra làm lá chắn thịt... Thật không biết tên Tần Nhựt này đúng là trùng hợp quen biết họ cho nên gọi đến đây toàn bộ, hay là đã sớm dự định tìm ba người thuộc ba nghề này đến để bù đắp khuyết điểm khan hiếm nghề nghiệp cho đội mình nữa!

Mà điều quan trọng nhất là, ba người này đều trông có vẻ khá khiêm tốn cẩn thận, tính cách cũng hiền hòa nữa, chỉ đôi ba câu là đã có thể dung hòa được vào trong đội. Điều này cũng khiến nhóm Lan Tím thờ phào một hơi - khi chiến đấu, sợ nhất là trong đội không hài hòa. Họ rất lo có người muốn nổi bật, người như thế cho dù năng lực có mạnh đi chăng nữa, khi hợp tác cũng sẽ sinh ra khúc mắc, không khiến người ta thoải mái được. Đối với kết cấu trước mắt của đội mình, cả bọn đều khá là hài lòng.

Lục Tâm giảng giải một số điều cần ghi nhớ sau khi tiến vào chiến trường Thần - Ma, và trách nhiệm của mỗi người khi chống lại boss, sau đó tiểu đội 10 người này chính thức bước vào thành Yêu Nguyệt!

Từ khi phần lớn người chơi bước vào hàng ngũ bậc bốn đến gần đây đã là mấy tháng rồi nhưng lượng người ở thành Yêu Nguyệt vẫn không hề suy giảm, chỉ trừ ngày hôm qua đến nay, khi hệ thống thông báo mở ra hệ thống sủng vật thì thành Yêu Nguyệt mới xuất hiện được nửa ngày bình lặng mà thôi.

Rất nhiều người đã chạy đến các cửa hàng sủng vật trong mọi thành thị lớn nhỏ để chọn trứng, hoặc tìm kiếm các loại trứng hiếm thấy trong tất cả cửa hàng. Lần đầu tiên, chiến trường Thần - Ma vắng người...

Mặc dù hôm nay lượng người đã nhiều hơn một chút, nhưng vẫn có không ít người bị hệ thống sủng vật hấp dẫn, cho nên vẫn tiếp tục nghiên cứu nó - dù sao thì những người có thể lẫn lộn ở trong chiến trường Thần - Ma hầu như đều là người chơi chuyên nghiệp cả, rất miễn cảm với xu thế trong trò chơi, đặc biệt là sau khi “ngủ” thấy trong tương lai sủng vật rất có khả năng sẽ trở thành một sự trợ giúp lớn với người chơi, là một con đường khác để tăng cường năng lực của bản thân lên một mức lớn, cho nên không ai muốn tụt hậu cả.

Khi 10 người nhóm Tần Nhựt vào đến thành Yêu Nguyệt, đã rõ ràng cảm nhận được bầu không khí khác thường nơi đây.

Người, ít hơn lúc trước nhiều lắm.

Nhưng rất quái lạ là, những đội ngũ ra vào thành Yêu Nguyệt lúc này dường như trông ai cũng đều vừa nghiêm nghị lại vừa kích động cả, đi lại thì rất vội vàng, dường như đều phấn chấn hơn ngày thường nhiều.

Lục Tâm nhìn thấy vậy, cũng không kinh ngạc mà vào kênh đoàn đội giải thích: bởi vì số lượng người trong chiến trường Thần - Ma giảm bớt, xác suất đụng độ người chơi phe đối địch cũng giảm xuống rất nhiều, cho nên có kha khá người chơi vốn sớm rằng buộc trứng sủng vật muốn đến phụ cận thành thị của phe đối địch để mai phục. Một số những thủ đoạn thường ngày khó dùng nổi thì bây giờ đều rất khả thi!

Giải thích xong, Lục Tâm đột nhiên nhớ tới một chuyện:

- Đúng rồi tiểu Tần, quên hỏi cậu rồi, cậu đã vào chiến trường Thần - Ma lúc nào thế?

- Chưa mà.

Tần Nhựt ngẩn người.

- Chưa? Vậy điểm vinh dự của cậu làm sao có thể? - Lần này, mọi người trong đội đều nhìn sang với vẻ thắc mắc.

Tần Nhược giật mình, hóa ra là hỏi về chuyện điểm vinh dự đấy. Thế là hẳn đem chuyện khi mình lên bậc bốn được bảy điểm vinh dự ra kể cho cả đội...

Nào ngờ nghe thấy thế, chín người kia giật mình ngay:

- Làm nhiệm vụ thăng bậc bốn cũng có thể có điểm vinh dự?

- Sao em không có chứ? Chị Hoa Hồng, chị thì sao?

- Không có... Có lẽ là do tính đặc thù của nhiệm vụ có lựa chọn đấy, độ khó của nhiệm vụ Nhược Nhược làm rất là cao mà! - Hoa Hồng Lửa giải thích với Hình Thâm.

- Nhược Nhược?

Hình Thâm vừa nhắc lại hai chữ này, vừa nhìn về phía người nào đó với ánh mắt cực kỳ quái dị.

Trong sự cảm khái, 10 người cùng rời khỏi thành!

Bởi vì hằng năm có những trận giao chiến không ngừng, cho nên trong vòng 5 km chung quanh thành Yêu Nguyệt gần như đều là đất cằn cỗi, không có nơi nào để ẩn nấp, thậm chí là không có nổi một ngọn cỏ nữa, cho nên chỉ có một ít quái vật cấp 40 ~ 45 lang thang ở nơi ven rìa mà thôi.

Lục Tâm giảng giải rằng, đối với người chơi trong Vinh Quang mà nói thì khoảng cách 5 km chung quanh thành trung chuyển chính là nơi an toàn nhất cho những đoàn đội và người chơi đơn bình thường. Trong phạm vi này, mọi người chỉ cần lo ứng phó với đám quái vật chung quanh là được, cho dù những người chơi phe đối địch có mạnh đến cách mấy, cũng sẽ không dám tùy ý vurun xúc tu của mình đến nơi đây...

Quanh đây cơ bản là không có nơi nào có thể ẩn nấp được cả, một khi phát hiện được kẻ địch từ xa, người ta sẽ sớm cảnh giác ngay! Sau đó, trước khi rơi vào trạng thái chiến đấu, họ sẽ có đủ thời gian để phán đoán sức mạnh của đôi bên, cuối cùng quyết định nên đánh hay nên lùi lại.

Bởi thế thông thường mà nói thì trong khu vực này, rất khó để đạt được điểm quân công hoặc điểm tích lũy, mà bên phe đối địch thì... Có xác suất bị chết toàn bộ rất lớn!

Đối với những người quen thuộc với chiến trường Thân - Ma mà nói, nơi đây chính là khu vực an toàn, còn chiến trường thực sự, thì nằm ở ngoài...

Ở đó, những địa hình phức tạp như rừng rậm, đầm lầy, hẻm núi, rừng núi, đồi đất, v.v... giao thoa với nhau, tồn tại không chỉ những quái vật, những con boss cao cấp hơn, mà trong mỗi mét, mỗi xó, còn có thể có những người chơi phe đối địch nữa.

Một chơi một với những quái vật cấp 45 trở lên, tốc độ của Lục Tâm là nhanh nhất, chưa bao giờ dùng những đòn liên kích lại, từ đầu đến đuôi không hề chừa cho quái vật một cơ hội phản kích nào, thời gian là 12 giây... Chính là người được công nhận mạnh nhất trong đội.

Hoa Hồng Lửa và Tiểu Thanh cùng có thời gian xấp xỉ như nhau: Tiểu Thanh bởi vì thiếu mất cái khí phách và sự tự tin của Lục Tâm, cho nên khi chiến đấu thường hay coi trọng việc phòng ngự hơn, dẫn đến kéo dài thời gian; Hoa Hồng Lửa thì đơn giản hơn nhiều lắm, sau khi khởi động hai phép thuật phòng ngự rồi thì cũng giống như Lục Tâm vậy, không để ý tới sự tấn công của quái vật mà chỉ chăm chăm ngưng tụ phép thuật rồi tấn công, thời gian trong vòng 20 giây, không chênh lắm với Tiểu Thanh, có điều nếu tính luôn cả thời gian mở phép thuật phòng ngự nữa thì phải thua Tiểu Thanh cả một nước.

Tiếp đó là Ngã Tiểu Tiễn và La Thiên, hai người đối phó với quái vật cấp 45 có vẻ hơi trầy trật, người thì nhờ vào sự linh hoạt để tấn công, nhưng sức mạnh lại khá là yếu, dùng thời gian hơn nửa phút mới bảo chết được, người thì hoàn toàn dựa vào quái vật triệu hồi làm lá chắn, kết hợp với kỹ xảo thay đổi vị trí để tấn công, lực tấn công cũng không cao, kéo dài gần 40 giây...

Những người còn lại không cần phải bàn tới.

Trách nhiệm chủ yếu của Lan Tím và Tiểu Yêu Tinh Trắng Tím không phải là đánh quái, mà là hỗ trợ và trị liệu... Vương Đạt và Hình Thâm chơi một với quái vật cấp 45 thì thâm đến không nổi: một người thì đối chơi trực tiếp với quái vật, vừa đánh vừa uống thuốc, chốc chốc cuống cuồng lùi lại, chốc chốc lại lượn hết bên phải đến lượn bên trái, đánh đến tối tăm mặt mũi; một người cơ bản là không dám đánh.

Cuối cùng!

Tần Nhược thật không muốn xem nữa, cho nên tham gia một chút...

- Tụ!

- Biến!

- Gai Băng Xanh Thâm!

Sau một tiếng quát trầm trầm, hai cây gai màu xanh thẫm bắn vọt ra, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chúng đánh gục con báo điện tím mà Vương Đạt đã đánh đến nửa ngày trời xuống đất.

Lan Tím và Lục Tâm đưa mắt nhìn nhau: phép thuật bậc bốn còn có thể được dùng như thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Khu Rừng Chết Im Ắng

Thành thật xin lỗi mọi người, thời gian qua mình cũng phải tăng ca, hầu như ngày nào cũng tăng, cho nên về được đến nhà xong là một quá nằm ngủ luôn.

Thời gian tới thì không dám nói trước.

Dưới sự truy hỏi của Hoa Hồng Lửa, Tần Nhựơc đem quá trình phân giải phép thuật bậc bốn thành các bước khống chế nguyên tố bậc một ra giảng giải cho mọi người. Hoa Hồng Lửa bản thân là một thợ nguyên tố, cho nên lập tức hiểu chi tiết trong đó ngay.

Có điều nói đến khả năng khống chế nguyên tố lửa thì Hoa Hồng Lửa vẫn còn chưa hiểu nhiều lắm, cùng lắm cũng chỉ là do sử dụng các phép thuật mà mình có nhiều lần nên quen tay mà thôi... Cô chỉ biết phép thuật nào dùng trong trường hợp nào sẽ có hiệu quả tốt nhất, chứ phân kỳ xảo điều khiển nguyên tố thì cô không tìm hiểu nhiều bằng Tần Nhựơc.

Cô thử điều khiển một ít nguyên tố lửa để ngưng tụ phép thuật: muốn chúng biến hóa cũng cần phải đến trên 6 giây chứ đừng nói chi đến các bước tiếp theo, cũng như đồng thời ngưng tụ hai đám nguyên tố lửa khác nhau nữa...

Sau khi luyện tập vài lần, Hoa Hồng Lửa lắc lắc đầu, uể oải thở dài:

- Sao tôi làm không được nhỉ? Tốc độ tổ hợp thậm chí còn chậm hơn tốc độ ngưng tụ phép thuật thông thường nữa là. Không, hình như là hơn gấp đôi luôn...

Đoạn, cô ngẩng đầu lên hỏi:

- Nhựơc Nhựơc anh mau nói thật cho tôi, có phải còn có phần quan trọng nào anh chưa nói đúng không?

Thấy Hoa Hồng Lửa lại ném phần khó khăn cho mình, Tần Nhựơc sờ sờ mũi cười, đáp:

- Đúng là còn phần còn chưa nói cho cô biết. Kỹ xảo điều khiển nguyên tố của cô vẫn mới chỉ mới bậc sơ cấp thôi, cùng một lúc sử dụng cả khả năng điều khiển sơ cấp lẫn trung cấp thì vẫn còn khó lắm... Bỏ chút thời gian thử nghiệm tổ hợp phép thuật bậc hai và bậc ba đi, đừng có chưa học bỏ đã lo học chạy.

- A?

Hoa Hồng Lửa hơi cảm thấy mất mát. Vốn cô thấy Tần Nhựơc chỉ dùng kỹ xảo điều khiển nguyên tố là đã ngưng tụ được hai phép thuật Gai Băng Xanh Thâm, vừa không bị rơi vào thời gian làm lạnh lại vừa có thể một lúc xuất ra cả hai phép thuật, hiệu quả thật là kinh người, thế là nghĩ nếu có thể học được ngay thì chắc chắn năng lực lại có thể tăng thêm thật nhiều, lúc đánh boss cũng sẽ thoải mái hơn mà thôi. Nào ngờ...

Kỹ xảo điều khiển nguyên tố bậc một dường như còn khó nắm giữ hơn cả phép thuật bậc bốn nữa. Thật không biết tên Tần Nhựơc này làm sao mà luyện được khả năng như vậy đây!

Lúc này, Lan Tím đột nhiên mở miệng hỏi Tần Nhựơc:

- Tiểu Nhựơc, từ khi nắm giữ khả năng điều khiển nguyên tố bậc một đến khi thuần thục thì chú đã dùng bao nhiêu thời gian?

- Ừm... - Tần Nhựơc suy nghĩ một hồi:

- Để em nhớ lại. Khi đó vì để nắm bắt được từ bước ngưng tụ đến đóng băng, hình như em đã mất hết ba ngày, còn triệt để thuần thục thì một tuần. Nắm giữ kỹ xảo nổ băng cũng tổng cộng một tuần, tiếp tới là Máu Băng thì gần nửa tháng mới được. Những thứ tiếp sau thì thoải mái hơn nhiều lắm...

Đoạn tường thuật này khiến tám người còn lại trong nhóm (trừ Vương Đạt ra) kinh hãi đến mức không biết phải nói gì:

- Không phải chứ, vì thuần thục kỹ xảo điều khiển nguyên tố bậc một mà anh... dùng đến một tháng thời gian sao? - Hoa Hồng Lửa vừa kinh hãi lại vừa kinh ngạc thốt. Rốt cuộc thì cô cũng đã biết được sự chênh lệch giữa cô và Tần Nhựơc rồi - bỏ hơn 1 tháng thời gian để nắm giữ, đến vài tháng để thuần thục, chẳng trách gì kỹ xảo điều khiển lại trâu bò đến như thế!

- Nhựơc Nhựơc, anh không phải là người chơi chuyên nghiệp, sao lại chú tâm vào mặt điều khiển nguyên tố như thế? Thăng thần nói với chúng tôi đi, có

phải là được cao thủ siêu đẳng nào đó chỉ dạy không?

Vương Đạt đứng bên cạnh chột nhin không nổi, gờ tay lên:

- Tôi xin nói trước... Tôi không phải “cao thủ”.

Mấy người còn lại cùng lau mồ hôi. Làm như người ta bảo anh là cao thủ vậy.

Sau đó, chỉ thấy Vương Đạt nói tiếp:

- Chỉ là có một ngày nọ trong công ty đột nhiên Tần Nhưộc hỏi tôi một chuyện rằng phải làm thế nào để vừa có thể giết được quái vật, lại vừa có thể giữ được chất lượng da, lông của chúng trên 9 điểm.

Mọi người đều bị câu chuyện của gã hấp dẫn, ngay cả Tiểu Ác Ma vốn đã khá quen thuộc với gã cũng bày ra một bộ dạng thật hiền lành ngay thơ:

- Thế anh trả lời thế nào?

Vương Đạt cười, ra vẻ thần bí:

- Ha ha ha... Khi đó anh đang bận làm việc, cho nên chỉ tìm kiếm mấy bài về kỹ năng sinh hoạt và chất lượng của nguyên liệu cho hần xem, kết quả là hần như bị quý nhập vậy, bắt đầu điên cuồng rèn kỹ xảo điều khiển nguyên tố.

- Chỉ như vậy thôi?

Tiểu Yêu Tinh Trắng Tím có chút mắt mát hỏi.

Vương Đạt sững sờ gật đầu:

- Đúng đó.

- Ủm... Vậy vì sao anh Tần phải giữ gìn chất lượng da, lông của quái thú vậy? - Tiểu Yêu Tinh Trắng Tím lại hỏi.

Vương Đạt chưa kịp nghĩ gì đã buột miệng nói:

- Bộ lông chất lượng cao bán ra được nhiều tiền hơn, chất lượng thấp thì không ai thèm, hoặc cũng chỉ có thể quảng cho cửa hàng thôi, chứ không bán được.

Lúc này, ánh mắt nhìn Tần Nhưộc của mấy người còn lại đều có vẻ rất khác thường, chỉ có Tiểu Yêu Tinh Trắng Tím là còn ngây ngô hỏi tiếp:

- Da, lông của quái vật nào? Bán ra để làm thứ gì? - Tiểu Yêu Tinh Trắng Tím hiển nhiên cũng là dạng người chơi “một nửa được nuôi dưỡng”, không biết trong trò chơi này còn có nhiều người chuyên làm nghề thu thập da và lông của quái thú, lại càng không biết đến tác dụng của chúng.

Đợi đến khi Vua Miệng Rộng kể hết một cách đại khái về chuyện trước kia của Tần Nhưộc, đám người còn lại đều tỏ ra kinh ngạc lắm: mấy ngày trước, Tần Nhưộc vẫn còn chỉ là một tên gà con chuyên đánh quái vật bạc ba để kiếm tiền bán nguyên liệu sao?

- Nói dối.

- Tần đại ca một mình đánh boss cũng không thành vấn đề, còn cần phải thu thập nguyên liệu kiếm tiền sao? - Tiểu Yêu Tinh Trắng Tím và Hình Thâm đều không tin một chút nào, đều cho rằng Vương Đạt đang chọc ghẹo các cô, mãi cho đến khi Tần Nhưộc chính miệng thừa nhận thì mới nửa tin nửa ngờ, nhưng đầu óc vẫn chưa phản ứng kịp. Các cô thực không thể nào ghép hình ảnh một tên thợ thu thập nguyên liệu bình thường và một Tần Nhưộc kỹ thuật kinh người với nhau được!

Có điều Tần Nhưộc cũng không định tiếp tục lãng phí thời gian ở vấn đề này. Hần cấp tốc dẫn đề tài trở về việc điều khiển nguyên tố lửa của Hoa Hồng Lửa:

- Hoa Hồng, cô có thể chờ đến khi súng vật nổ ra rồi thì một bên luyện súng vật, một bên luyện kỹ xảo điều khiển nguyên tố mà. Đúng rồi, nhớ đến những nơi mà độ hòa hợp nguyên tố lửa cao một chút nhé, ở những nơi như thế rèn kỹ xảo sẽ nhanh thuần thực hơn, mà cũng dễ nắm bắt hơn...

Dọc đường, Tần Nhưộc lại giảng giải thêm một ít kỹ xảo điều khiển nguyên tố cho Hoa Hồng Lửa. Sau đó, Lục Tâm cất lời cảnh báo, báo hiệu cả nhóm đã đi đến phần cuối cùng khu vực an toàn! Đây là khu vực thứ hai của chiến trường Thần - Ma, địa hình vừa phức tạp lại vừa nguy hiểm, mà cứ cách một khoảng lại có địa bàn của một loại quái vật hoặc boss cấp cao có năng lực độc đáo nữa. Lục Tâm dựa vào kinh nghiệm lúc trước lựa chọn một khu rừng màu đen, biệt danh là Khu Rừng Chết Im Ắng.

Khu Rừng Chết Im Ắng là biệt danh mà chiến minh Hoa Từ Kinh đặt cho khu rừng này, từ ý nghĩa mặt chữ cũng đã thấy được nơi này không phải là vùng đất có độ nguy hiểm thông thường.

So với những khu vực chung quanh, Rừng Chết Im Ắng bao trùm diện tích rộng nhất, địa hình phức tạp nhất, đồng thời cũng là một trong những nơi nguy hiểm nhất quanh đây!

Quái vật trong Rừng Chết Im Ắng phần lớn là những quái vật hệ bóng tối, chia thành ba dạng; thứ nhất là dạng đạo tặc có năng lực ẩn nấp, nấp trong các xó xỉnh khắp rừng; dạng thứ hai là pháp sư bóng tối, dùng các phép thuật bóng tối vốn nổi tiếng khó nhìn làm phương thức tấn công - lực sát thương và các trạng thái tiêu cực của phép thuật hệ bóng tối luôn khiến người ta e ngại nhất; dạng cuối cùng là các quái vật đặc thù, năng lực rất tạp!

Khi một người bước vào trong khu rừng này, cũng giống như đang khiêu vũ bên cạnh tử thần vậy, một chút bất cẩn thôi là sẽ gục ngay, cho nên phần lớn những người chơi lấy điểm quân công hoặc điểm vinh dự làm mục tiêu sẽ không đi vào những nơi như thế này... Cũng vì như thế, những khu vực chung quanh lại trở thành con đường qua lại, cũng như nơi giao tranh thường xuyên của mọi người!

Lục Tâm chọn nơi này làm nơi đánh boss, cũng là để giảm bớt đi xác suất đụng độ với người chơi phe địch...

Sau khi giết chết mấy con quái vật có phần “can đảm” quá mức, đám Tần Nhưộc bước vào địa phận Rừng Chết Im Ắng. Hắn lập tức cảm nhận được một bầu không khí nặng nề đầy kiềm nén ập đến ngay. Khu rừng vô cùng yên tĩnh, đây đó là đủ các loại cây cao thấp khác nhau, không chỉ khiến ánh sáng trong rừng trở nên mờ mịt hơn, mà còn che khuất cảnh vật phía xa đi nữa, khiến người ta không thể biết cách mình 30 mét đang ẩn nấp thứ gì.

Điều duy nhất khiến Tần Nhưộc cảm thấy thoải mái chính là, trong khu vực gần như cả ngày không có một chút ánh nắng này, nguyên tố nước khá là dồi dào! Vừa mới tiến vào địa phận Rừng Chết Im Ắng được mấy chục mét, cảm giác nguyên tố nước của hắn đã khuếch tán đến bán kính 50 mét chung quanh...

Trong khi hắn đang mừng thầm thì La Thiên đã nhanh chóng khởi động kỹ năng triệu hồi, gọi ra một sinh vật bóng tối trông giống như một con cóc ra.

Nhìn thấy những thứ giống như mụn cóc trên người sinh vật này, mấy cô gái đều nhủ thầm lại.

La Thiên lại hoàn toàn không để bụng, dọc đường đi gã đã nhận lấy trách nhiệm dò đường, mà loài “cóc chết chóc” này lại là loại thích hợp nhất với môi trường u ám nhất mà gã có.

Sau khi triệu hồi ra con cóc này, La Thiên lập tức chỉ huy nó nhảy về một hướng nọ.

Hơn 10 giây sau, từ phía đó truyền đến một luồng chấn động ma lực, sau đó trên trán La Thiên rịn xuống vài giọt mồ hôi. Gã lui ra khỏi tình trạng dùng chung thị giác:

- Phù... Ba con thú ác mộng, còn chưa dụ qua đây được thì đã bị giết rồi, hướng mười giờ.

- Làm tốt lắm!

Lục Tâm gật gật đầu, sau đó lập tức công bố thông tin về loài thú này:

Thú ác mộng cường hóa: quái vật hình người hệ bóng tối, dạng pháp sư, trí tuệ cấp trung, lực phép 1387, phòng phép xấp xỉ 90, phòng vật lý 150 trở lên, 5.200 điểm HP; sau khi bị tấn công sẽ khởi động một lớp màng phòng ngự; am hiểu kỹ năng Đạn Ăn Mòn, Sương Mù Bóng Tối, Vô Ảnh Kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Một ngày không tầm thường của một hẻm núi nhỏ tầm thường

Tuy nói là hệ thống sủng vật mới mở ra chưa được 2 ngày cộng với thời gian ấp trứng dài đến bảy ngày, nhưng cũng không có nghĩa là tất cả người chơi đều phải chờ đến ngày thứ bảy thì mới có sủng vật...

Trong một hẻm núi nhỏ ở phía Đông thị trấn Berry, một đám người chơi cấp độ không đồng nhất đang tụ tập. Vì nửa giờ đồng hồ trước nghe tin có người đang mang theo sủng vật đi luyện cấp, nên họ cùng kéo đến điểm luyện cấp quen thuộc của những người chơi bậc hai này để quan sát bầy ong giết người và một đám người chơi có trang bị quá quá tốt phía xa kia...

Con sủng vật kia lợi hại thế nào thì chưa thấy, chỉ mới nhìn cái kiểu cách luyện cấp này thì thật khiến những người tò mò kia phải trở mắt nhìn trần trời!

Một tên kiếm sĩ khôi ngô cao lớn, mặc một bộ giáp trụ màu vàng kim mà chỉ có thể nhìn thấy được trên TV, đang chống kiếm đứng kia như một tên thủ vệ ở cửa thành vậy, trông uy vũ vô cùng. Gã đứng im nơi đó không một chút động đậy, mặc kệ cho đám ong giết người vỗ cánh vù vù bao vây quanh người, bắn ra từng cây từng cây kim độc màu đen xì rót bộp bộp xuống dưới chân.

Cách gã trên 10 mét có một tên cường chiến không lồ mặc một bộ đồ vàng sậm, hai tay trống trơn, đang không ngừng tới lui giữa đám ong giết người vừa này mới ra. Dưới chân gã là một loạt những thi thể của ong giết người còn chưa kịp nảy mới, con nào con nấy đều bị bóp nát đầu cả, chết thảm không còn gì để mà kể.

Phía sau lưng tên này là một thợ nguyên tố cũng mặc một bộ đồ vàng sậm. Tên này đang chăm chú nhìn một cô nàng điều khiển nước đang luyện cấp một mình nơi góc vắng xa xa với một ánh mắt rất hứng thú, thỉnh thoảng lại ra vẻ như đang tự hỏi điều gì đó, mãi cho đến khi cô nàng mục sư bên cạnh lên tiếng nhắc nhở thì mới nghiêng đầu nhìn đám ong giết người đang bay tới...

- Sét!

Một chữ rất ngắn gọn được thốt ra, sau đó trong bàn tay tên thợ nguyên tố này nhanh chóng xuất hiện một quả cầu màu tím đen. Năm ngón tay gãi xòe ra, quả cầu này chia thành hai, như chớp lóe bắn ra...

Những người chơi phía xa chỉ kịp nhìn thấy có hai tia điện màu đen lóe lên thì đã thấy phía trước mặt đám ong giết người kia xuất hiện một tấm lưới nhỏ màu đen rồi... Sau đó, tấm lưới này chọt bao lại!

Có hai con ong giết người không kịp cả kêu gào đã bị tấm lưới này đốt thành than, rớt xuống mặt đất!

- Oaaaaa!

Phía xa, một cô gái nọ rít lên!

- Thật là ngầu quá!

- Đẹp trai quá đi mất! Đời này trừ anh ta ra tôi không lấy ai nữa cả!

Cho dù hành động này đã lặp đi lặp lại nhiều lần lắm rồi, nhưng những động tác của gã điều khiển sét này thật là lắm thành thạo, tao nhả lắm, tựa như đang biểu diễn vậy... Tóm lại là tiêu sái vô cùng, khiến những người chơi chung quanh bị hấp dẫn thật nhiều.

Không chỉ riêng người chơi nữ, mà có rất nhiều người chơi nam sau khi nhìn thấy hành động của gã thì cũng động lòng nữa, họ đều thầm hỏi hận rằng lúc trước sao mình không lựa chọn nghề thợ nguyên tố làm chi... Nghề này quả thật là nhìn đẹp mắt vô cùng, khiến người ta ngay cả cảm xúc ghen ghét cũng rất khó dâng lên nổi!

Người hạnh phúc nhất chẳng ai khác chính là cô nàng mục sư đứng bên cạnh gã điều khiển sét kia. Mặc dù trang bị có chút kém thật, nhưng được đứng bên cạnh gã gần như thế, được nhìn thấy mỗi hành động của gã, cô cũng đã thỏa mãn lắm rồi - cho dù hôm nay trách nhiệm của cô chính là chăm sóc cho một thứ “không phải người” ở kia...

- Phòng!

Trong lúc cô nàng mục sư đang say mê ngắm nhìn gã điều khiển sét thì một thanh âm uy nghiêm mang theo một chút bất mãn đã vang lên!

Thanh âm này tựa như tiếng sấm bên tai vậy!

- A! À, được, được, lão đại. - Cô nàng mục sư này lập tức tỉnh lại. Cô đỏ cả mặt, hốt hải trả lời rồi lập tức ném cho con quái thú nhỏ nhỏ nhìn như sư tử bên cạnh gã “thủ vệ” một phép thuật phòng ngự, cộng thêm cả tăng tấn công, tăng tinh thần, v.v... nữa, cuối cùng bổ sung HP cho nó, rồi đỏ mặt nhìn lên lão đại đang ngồi ở bãi cỏ phía sau, lặng lẽ thờ phào một hồi, ánh mắt một lần nữa vụng trộm dời về phía gã điều khiển sét...

Sự chú ý của thủ hạ mình lại một lần nữa bị phân tán rồi... Từ Kinh Máu Máu đau khổ như rụng rụng mây, không biết phải nên nói gì cả: đồng ý cho tên Lam Nhan Họa Thủy này đi theo thật là một quyết định sai lầm... Cuối cùng vậy mà mình còn để cho một cô bé mục sư đi chung với tên Lam Nhan Họa Thủy này nhằm hộ tống con hồ tã băng giá đáng thương mới cấp 1 nhà mình nữa! Hai cái sai lầm này đã tạo thành một tấn bi kịch không thể nào cứu nổi!

Đáng thương cho con hồ tã băng giá, mặc dù có dòng máu boss thật đấy, nhưng mới cấp 1 mà phải chống chọi với những con ong giết người cấp 24 thì thật là có phần hơi trầy trật, vậy mà cô bé mục sư này lại không có chút nào là biết yêu thương nó cả, cứ luôn thất thần đến nỗi cả máu cũng không tăng được cho nó. Thật không biết làm sao thường ngày anh em trong chiến mình lại xưng tụng cô bé là Công Chúa Mục Sư vậy chứ...

Thật là không thể tưởng tượng nổi mà!

Người có ý kiến với cô nàng mục sư lẫn Lam Nhan Họa Thủy không chỉ một mình Từ Kinh Máu Máu - cả tên cuồng chiến không lồ đằng kia cũng vậy nữa, hơn nữa lại còn buồn bực hơn cơ. Tên này dường như rất thích Công Chúa Mục Sư, nhưng dường như các cô nàng ở tuổi này đều thích bề ngoài cả... Tại sao họ hoàn toàn không biết thưởng thức cái đẹp của sự rần rori nơi đàn ông chứ???

Sấn buồn bực, gã không lồ lập tức mở hai tay ra, một đập một và khiến hai con ong giết người mới xâm nhập vào vùng cấm bị choáng váng, rồi bị chụp lại! Sau đó, gã siết hai nắm đấm, có tiếng thứ gì đó như trái dưa hấu bể nát truyền ra từ trong tay gã...

“Grào!!!”

Tên này gào lên một tiếng đầy hừng hực!

- Tốt!

- Ép nát cả hai bên! Rất đàn ông!

- Chơi thêm phát nữa đi!

Từ đám người phía đối diện cũng truyền đến những thanh âm trầm trầm khen ngợi. Điều duy nhất khiến gã khổng lồ không thấy thoải mái chính là, những thanh âm này không hề có của giống cái!

Từ Kinh Mâu Máu một lần nữa lắc đầu. Gã thu hồi ánh mắt đang nhìn tên khổng lồ nọ, thậm chí cảm thấy đây chính là sai lầm thứ ba trong ngày của mình: đây có còn là chiến binh Hoa Từ Kinh nữa không đấy, sao mình lại nuôi được một bầy sát thủ biến thái thế này? Thật không biết cái tên này làm sao lại thích bóp đầu người ta như thế chứ, giết người cũng như vậy, mà giết quái vật cũng y như thế, chỉ cần có cái đầu cho hắn nắm được là...

Ngay chính lúc này, một thanh âm ngoài ý muốn truyền đến, khiến Từ Kinh Mâu Máu nhanh chóng mất đi sự thoải mái lúc đầu. Gã trầm giọng dặn dò cô nàng mục sư kia một tiếng để cô coi sóc con hổ tà băng giá cho đáng hoàng, rồi mới trả lời người nọ:

- Chắc chứ?

- Không sai đâu! Lúc đó tôi ở ngay bên cạnh cửa thành, nhìn thấy Lục lão ca dẫn người ra ngoài đấy.

Từ Kinh Mâu Máu hơi nhăn mày lại, sau đó trầm ngâm một chốc rồi nói:

- Biết cậu ta đi chiến trường Thần - Ma làm gì không?

- Chẳng phải lão đại biết tính khí của Lục lão ca rồi đó sao? Nếu tôi thật sự đi theo anh ta mà bị anh ta biết được thì sau này không dễ nhìn mặt nhau đâu... - Ngữ khí của người đầu bên kia có chút bất đắc dĩ.

- Nếu không thì lão đại nói với anh ấy một tiếng đi, xem xem có phải Lục lão ca định một lần nữa đứng lên không. Nếu anh ấy muốn một lần nữa đứng lên, vậy số đội trưởng chiến đấu trong gia tộc ta lại tăng thêm một người nữa rồi!

Nghe thấy lời đề nghị của người anh em này, Từ Kinh Mâu Máu không lập tức trả lời ngay.

Qua một hồi lâu...

- Được rồi, cứ tùy cậu ta đi thôi. Nếu có một ngày cậu ta nghĩ thông suốt rồi, thì sẽ đến tìm tôi đấy mà. - Từ Kinh Mâu Máu nói.

- À, vậy cũng được. - Người nọ dường như có chút thất vọng, có điều rất nhanh đã chuyển đề tài:

- Đúng rồi, bên cạnh anh ta có một người bạn mới quen, dường như rất là khá đấy.

- Hử?

Từ Kinh Mâu Máu đã quên mất chuyện mình đã từng dẫn đo mấy ngày trước rồi, cho nên không nhớ ra Tần Nhưộc ngay được.

- Một người điều khiển nước, cấp 40, tên là Tần Nhưộc.

Được nhắc lại, Từ Kinh Mâu Máu giật mình nhớ ra dường như mình đã từng nghe cái tên này lúc nào rồi, hình như là một lính mới gần đây hay đi cùng với Lục Tâm, hình như là mới thăng lên bậc bốn đấy.

- Cậu ta thế nào rồi?

- Một tiếng đồng hồ trước, cậu ta có đối chiến với một tên cuồng chiến máu thú cấp 42 ở cửa thị trấn Savis, video trận chiến thì tôi đã xem trên web rồi, rất độc đáo, phương thức ngưng tụ phép thuật rất quái lạ, giống như Họa Thủy lão đại vậy. Còn nữa, lúc đó cậu ta là kẻ chủ động tấn công, nhưng giết tên cuồng chiến kia rồi vẫn không bị đổ tên!

- Người này tôi có chút ấn tượng, dường như mấy ngày trước mới bậc ba thì phải...

- Không sai, cho nên tôi mới cảm thấy tiềm năng của cậu ta rất lớn, mà vừa lúc cậu ta vẫn còn chưa gia nhập bất cứ gia tộc hay chiến đội nào, chỉ bằng chúng ta...

Từ Kinh Mâu Máu nghe thế, bỗng nhiên động lòng!

Sau khi nghe được tin tức này, Từ Kinh Mâu Máu lập tức liên tưởng tới chuyện nhiệm vụ thăng bậc có lựa chọn mà hai ngày trước Lục Tâm dò hỏi gã ngay, bây giờ kết hợp lại, gã lập tức hiểu vấn đề!

Điểm vinh dự kia không phải là nhận từ chiến trường Thần - Ma!

Là nhiệm vụ thăng bậc!

Ở nhiệm vụ thăng bậc năm, Từ Kinh Mâu Máu cũng được hệ thống thưởng điểm vinh dự cho: 6 điểm!

Cho nên gã biết rõ hơn bất cứ ai. Nếu gã đoán không nhầm thì Tần Nhược chính là kẻ bước ra từ trong nhiệm vụ thăng bậc có tính lựa chọn đó. Nếu thật sự là như vậy, thì tiềm năng của cậu ta phải lớn hơn so với mong muốn của họ nhiều - mà lớn hơn rất rất nhiều nữa!!!

Làm nhiệm vụ thăng bậc bốn là đã có thể nhận được nhiệm vụ có tính lựa chọn, mặc dù Từ Kinh Mâu Máu không biết độ khó trong các lựa chọn đó, nhưng chỉ bậc bốn là đã có được đánh giá cao như thế, trong cả thủy chiến minh Hoa Từ Kinh không có mấy người.

Chớp mắt, gã đột nhiên rất muốn truyền âm ngay cho Tần Nhược, mời chào hắn vào! Loại người này nếu nắm trong tay mình, nói không chừng tương lai sẽ là một đội trưởng chiến đấu sánh ngang với Họa Thủy đấy! Còn nếu rơi vào trong tay gia tộc khác, đối với gã không nghi ngờ gì chính là một tổn thất cực kỳ to lớn - dù sao họ cũng là những người tiếp xúc đầu tiên với Tần Nhược, cũng là bên có cơ hội lôi kéo hắn lớn nhất...

Nhưng nghĩ lại thái độ của Lục Tâm với chiến minh từ sau khi việc kia xảy ra, Từ Kinh Mâu Máu lại dậm ra chân chờ!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tố Thao Khống Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.